

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

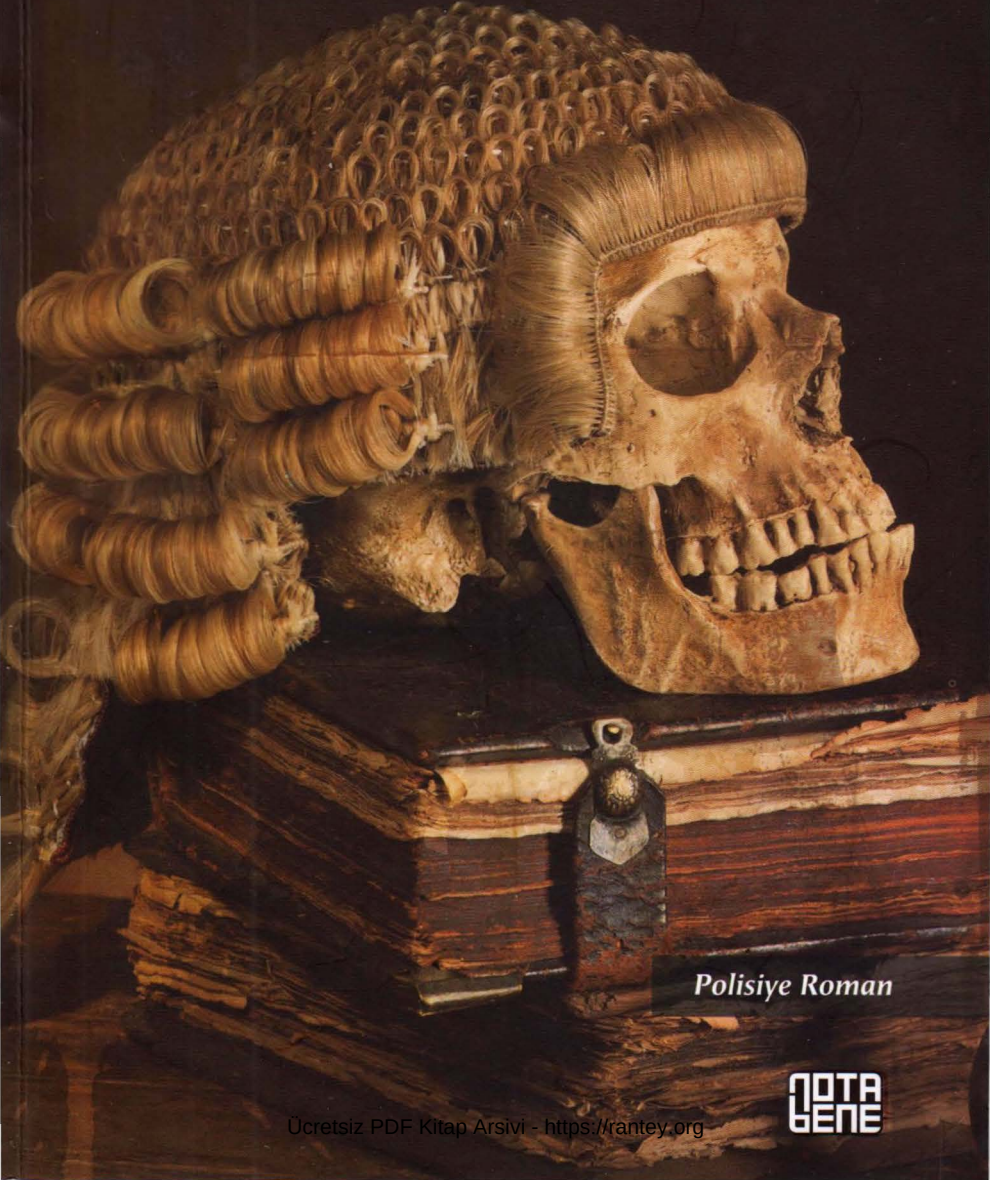
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

John Dickson Carr

Kadife Eldivenli Şeytan

Çeviren: Umut Ünal

Polisiye Roman

KADİFE ELDİVENLİ ŞEYTAN

John Dickson Carr

Çeviri: Umut Ünal

John Dickson Carr (1906-1977)

1906 yılında Pennsylvania'da doğdu. Babası Wooda Nicholas Carr Demokrat Parti'den bir dönem milletvekili seçilen Pennsylvania'nın ünlü avukatlarından biridir. Liseyi bitirdikten sonra öğrenimine Avrupa'da devam eden Carr, 1931 yılında İngiltere vatandaşı Clarice Cleaves ile evlenerek İngiltere'ye yerleşti. İkinci Dünya Savaşı yıllarında BBC'ye radyo oyunları da yazan Carr 1948 yılında tekrar ABD'ye döndü.

Aynı zamanda Carter Dickson, Carr Dickson, Roger Fairbairn mahlaslarını da kullanan ve Amerikan polisiye roman altın çağının önde gelen isimlerinden biri, kilitli oda gizeminin efendisi olarak kabul edilen Carr ilk romanı *It Walks By Night*'ı 1930'da kaleme aldıktan sonra, özellikle de 1950'lerden itibaren yılda dört, beş roman yayınlamış son derece üretken bir yazardır. Romanlarının çoğu İngiltere'de ya da kıta Avrupası'nda geçer. Sayısız öykü, radyo oyunu ve romana imza atan yazarın 1942 yılında yayınladığı *İmparatorun Enfiye Kutusu* adlı polisiye romanı 1957 yılında senarist, yönetmen Compton Bennett tarafından *That Woman Opposite* adıyla beyaz perdeye uyarlanmıştır. Hayatı boyunca pek çok saygın ödül alan John Dickson Carr, *Mystery Writers of America* tarafından 1950 yılında *Special Edward*, 1963 yılında *Grand Master* (Büyük Üstat), 1970 yılında ise, 40. yıl kariyer ödülüne layık görülmüştür.

Bölüm 1

Sisli kapı aralanıyor

Gecenin bi yarısı bir şey onu aniden uykusundan uyandırmıştı. Belki de pek önemsenecek bir şey yoktu, yalnızca sıkı sıkıya kapalı yatak perdelerinin yarattığı ağır ve boğucu havaydı onu yatağından kaldıran.

Hâlâ yarı uyur haldeydi, yatağın çevresini sıkıca ablukaya alan üç yüz yıllık eski perdeleri açtığını hatırlamıyordu bile. Sonra aklına önceki gece yüksek dozda uyku ilacı almış olduğu geldi. Bunu bile hatırlamayabilirdi.

Ama ilacın etkisinin tamamen kaybolmadığı aşikârdı. Karanlığın içinden çekip çıkarmaya çalıştığı anılar, sanki buzlu camın ardında saklanan titrek alevler gibi yalnızca puslu resimler sunuyordu ona. Kelimeleri hatırlamaya çalıştığında ise her şey terk edilmiş, boş bir arazinin çatlak topraklarından yükselen duman kümeleri gibi sessizleşiyordu.

Başka bir duman yığınının içinde şimdi kendi sesini duyuyordu.

“Adım Nicholas Fenton.” dedi. Kendini uyku ilacının etkisinden kurtarmaya çalışıyordu. “Cambridge’te tarih profesörüyüm. 1925’i gösteren takvim bana elli beş yaşına merdiven dayadığımı hatırlatıyor, yeni bir çağda yaşıyoruz artık.”

Şimdi tüm bunları söylerken, başından beri konuştuklarının hepsini soluk bir fısıltıyla dile getirdiğini fark etti. Hafızası ona dün gecenin saniyelik ve bir o kadar da bulanık bir görüntüsünü hediye eder gibiydi. Evet, dün gecenin...

Alt kattaki misafir odasında, yani yazın Londra’da “kimseciklerin” kalmayacağını bildiğinden özellikle yaz için kiraladığı evin alt katındaki misafir odasında oturuyordu. Hemen karşısındaki sırmalı minderler dizilmiş meşe sedirde, Mary vardı. Başındaki geniş kenarlı şapkasını çıkarmayışı ziyaretinin kısa süreceğinin gösteriydi, elindeki viski bardağını zarif ve ince parmaklarıyla sıkıca kavramıştı. Mary, ondan çok daha genç ve tabii ki daha güzeldi.

“Mary, ruhumu şeytana sattım.”

Nicholas Fenton, Mary’nin gülmeyeceğini, hatta dudaklarında bir tebessüm dahi olmayacağını biliyordu. Kadın sadece usulca başını salladı.

“Gerçekten mi? Peki, Profesör Fenton, şeytan neye benziyordu tam olarak?”

“Biliyor musun, yemin ederim ki neye benzediğini hatırlayamıyorum. Her şeyle girebiliyor gibiydi. Oda yarı karanlıktı ve tam şuradaki sandalyede oturuyordu. Biliyorsun benim berbat görüşüm...”

Mary yavaşça öne doğru eğildi. Kadının gözlerinde, dumansı diye tarif edebileceği bir görünüm vardı: Önce neredeyse zifri karanlığa bürünecek kadar koyulaşıyor ardından sanki genç yüzüne bir gölge düşürür gibi görünen o bulanık, griye çalan renge dönüşüyordu..

“Gerçekten ruhunuzu şeytana mı sattınız Profesör Fenton?”

“Aslında, tam olarak öyle değil.” dedi. Boğazından çıkardığı kuru öksürük, güçlkle duyulabiliyordu. “En başta şeytanın gerçekliğinden emin olamadım. Sadece benle dalga geçmek isteyen bir arkadaşım olabileceğini düşündüm. Sahne performansı muazzam olan muzip bir arkadaş... Sonrasına gelince...”

Mary “Evet, sonrasına gelince?” diye sordu. Profesör Fenton’u sözlerinin devamını getirmesi için adeta itekliyordu. Sanki bir melodiye eşlik eder gibi bir sesle cevap verdi Fenton: “Doktor Faust’la yaptığı anlaşmanın dışında, yaptığı tüm pazarlıklar şeytan için hep çok kolay olmuştu.”

“Yani?”

“Beklenenin aksine, şeytan hiçbir oyunu adil oynamaz. Kurbanlarını hep bir kukla gibi avucunun içinde oynatabileceği zavallı

ahmaklar arasından seçmiştir. Asla akıllı bir rakip çıkmamıştır karşına. Eğer ben onunla bir pazarlık yapmış olsaydım, işte o zaman benim değil, onun başı derde girerdi. İşte o zaman asıl o benim tuzağıma düşerdi ve onu hemen oracıkta parmağımı bile kımılatmadan alt ederdim.”

Kendisini çok da ciddiye almaması gerektiğini söylemek istermiş gibi Mary’ye bakarak gülümsemeye çalıştı. Belki de bu yüzden—ya da şu anda üst kattaki yatak odasında içtiği ilacın etkisiyle perdeleri yarı açık yatağında hâlâ yarı uyur yarı uyanık yatan adama böyle görüldüğü için— misafir odasındaki bu sahne daha da hayalimsi bir hal aldı.

Mary’nin elinde tuttuğu, öylesine, alelade bir içki bardağı değildi. Dikkatli bakıldığında çok iyi parlatılmış, gümüş bir kadeh olduğu anlaşıyordu. Kadehi dudaklarına götürdüğünde, pürüzsüz yüzeyinde toplanan ışık parıldayıp gözlerini kamaştırıyordu Fenton’un. Işık için hep soğuk denirdi. Ama şimdi hemen karşısından yansıyıp gözünü tam ortadan vuran ışık yumağı karşı konulamayacak derecede kızgın bir sıcaklık yayıyormuş gibi hissettiriyordu ona.

O anda, odanın diğer köşesinde bir başka ziyaretçileri varmış gibi kısa ve ani bir hareket hissetti. Gerçekten de var mıydı?

Hayır, belki de basit bir göz yanılmasıydı. Evet, öyle olmalıydı. Mary bardağını elinde sıkıca tutup “Peki şeytandan ne gibi bir hediye istediniz? Mesela aynı Faust gibi tekrar genç olmayı falan?”

“Hayır, hayır. Böyle şeyler benim pek ilgimi çekmiyor.” Fenton’un bu söylediğinde bir yalan payı varsa, bu en fazla binde birdi. Belki daha da az... Çünkü durup durup kendi kendine hiç olmadığı kadar genç olduğunu söylerdi sürekli.

“O zaman ne ya? Yoksa şey mi?... Aptal insanlar sizin şu takıntınızı ne diye çağırıyordu?”

“Evet, bir bakıma o. Beni zamanda yolculuğa çıkarmasını, on yedinci yüzyılın sonlarına doğru önemli bir güne götürmesini istedim.”

“Evet, sizden bunu beklerim. Böyle bir şey yapabileceğinizi biliyorum.”

Sık sık Mary’nin şu anda tam karşında, gözlerinde böylesine ciddi ve dikkatli bakışlarla oturmuyor olmasını diledi. Kendisi gibi

sıkıcı bir bunağın konuşmalarında neyi bu kadar ilgi çekici bulduğunu anlayamıyordu.

“Eğer böyle bir şeyi yapmak mümkünse ve bunu yapabilecek kadar yeterli bilgiye sahip birisi varsa, bu kişi ancak siz olabilirsiniz Profesör. Evet, böylesine bir şeyi yapabilecek bir tek tarihçi tanıyorum, o da sizsiniz. İhtiyatlı davranıp özellikle lisanınızda tedbiri elden bırakmadığınız sürece kimse sizden şüphelenmeyecektir.

Niye durup dururken böylesine genç bir kadının “ihtiyat, lisan” gibi tozlu kelimeler seçtiğini düşünüyordu. Belki de böyle yaparak Fenton’a iki yüz yıl öncesine gittiğinde çok farklı bir hayat ve eski bir dille karşılaşacağını hatırlatmak istiyordu inceden inceye.

Nedendir ki Mary kısa bir sessizlikten sonra konuşmasına devam etti. “Ama hâlâ bu olanı anlayamıyorum.”

“İnan Mary, ben bile kendimi anlayamıyorum. Ama düşünsene, eğer şeytan sözünü tutarsa...”

“Hayır Profesör, beni yanlış anladınız. Onu kastetmemiştim. Demek istediğim şu: Bundan önce de zamanda yolculuk yapıp geçmişe gitmeyi defalarca kez dilemiş olmalısınız, değil mi? Neden şimdi?”

“Ah, evet. Ama Mary, “dilemek” inan benim duygularımın yanında sönük kalır.” Fenton ansızın kendi kendine fısıldarcasına “Ah, Tanrım!” dedi. Üzerinde garip bir ürperme vardı. Heyecandan adeta titriyordu. “Bunu nasıl arzuladığımı, nasıl böyle bir şeyi mümkün kılacak bir güce sahip olmak içi yalvardığımı bilemezsin. Başka adamlar para, kadınlarsa saygın mevkiler için tüm hayatlarını feda ederken benim istediğim, acıdan kıvranarak geceler boyu hayalini kurduğum tek şey buydu. Ama o zamanlar bunun sadece bilim merakımdan ileri geldiğini düşünmüştüm.”

“Peki ya şimdi? Şimdi ne için istiyorsunuz böyle bir şeyi?”

“İstiyorum çünkü birincisi, merakım artık sabır sınırlarını aştı. İkincisi, artık tek gerekçem kör merak değil, yerine getirmem gereken bir görevim var. Ve üçüncüsü, şeytanın kulağına bu kadar kolaylıkla fısıldayabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Mary’nin suratında ifadesiz bir hal vardı. Fenton’un bu söylediklerinin sadece bir parçası ilgisini çekmiş benziyordu.

“Görev mi Profesör Fenton? Ne görevi?”

Fenton biraz tereddüt etti. Burnunun üstüne düşen kelebek gözlüklerini yukarı doğru itti. Tatlı ama biraz ukala bir yüzü vardı. Gözlüklerine uzanan eliyle farkına varmadan geniş alnını ve oradan da geriye taranmış koyu kıvıllı saçlarını sıvazladı. Dış görünüşüne bakıldığında pek de yapılı olduğu söylenemezdi. Orta boydan biraz daha uzundu, sürekli kitap okuduğundan omuzları düşmüştü. Bayağı cılız bir görüntüsü vardı.

Eğer biraz durup düşünmüş olsa, muhtemelen Fenton da kendisinin, geçmişin bilinmeyen acı ve çılgınlıklarla, tüm kemiklerini tek tek kırıp paramparça edebilecek sert dalgalarla dolu karanlık sularına pervasızca atlamak için, çok çelimsiz bir yüzücü olduğunu fark ederdi.

“Bu evde, 10 Haziran 1675 tarihinde birisi zehirlenerek öldürüldü Mary. Bu yavaş ve vahşi bir cinayetti.”

Mary duyduklarına inanamaz bir halde gözlüklerini çıkarıp yanındaki masaya koydu ve “Profesör, bu söylediğinizin doğruluğuna kesin olarak emin misiniz?” diye sordu.

“Evet. Hatta evdeki herkesin portrelerini bile buldum. Şimdi şu kapıdan içeri girseler hepsini tanırım.”

Mary fısıldar gibi kısık bir sesle “Cinayet, ha?” dedi. “Peki, kim bu insanlar?”

“Üçü kadın. Birbirinden güzel üç genç kadın.” dedi ve çabucak ekledi: “Tabii ki kararında bunun etkili olduğunu düşünme.” Düşük omuzlarını dikleştirerek konuşmasına devam etti. “Hiç şu kitap dolaplarının olduğu taraftan garip ve oldukça kalın sesli bir kahkaha duydu mu?”

“Hayır, hiç duymadım.”

Mary’nin geniş şapkasının kenarlarından dökülen iki kısa saç buklesi, süt beyazı teniyle çok hoş bir tezat oluşturuyordu. Yüzü ne kadar beyazsa, saçları da o derece koyuydu. Fenton’a genç kadının gözlerine sert ve katı bir ifade yerleşmiş gibi geldi.

“Tamam o zaman, devam edeyim. Mesela evin sahibinden bahsedebilirim. Şe—ey, aslını söylemek gerekirse, biraz ilginç

gelebilir ama bu beyefendi benimle aynı ismi taşıyormuş: Nicholas Fenton.”

“Yani sizin soyunuzdan gelen biri mi?”

“Ah, hayır. Yalnızca garip bir tesadüf o kadar. İsim benzerliğimiz dışında başka hiçbir bağımız yok. Gayet dikkatli bir şekilde araştırdım. Sir Nicholas Fenton bir baronmuş. Zaten soyunun son temsilcisi de bir sonraki yüzyıl içinde ölmüş. Mary, kim işlemiş olabilir bu cinayeti?”

Mary’nin gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Şaşkınlık içinde “Nasıl yani, bunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz Profesör Fenton?” dedi.

“Hayır! Hayır! Hayır!”

“Tamam, Profesör Fenton, tamam! Lütfen, heyecanlanmamalısınız. Sesiniz...”

Fenton’un her ne kadar içi yine şiddetle ürpermeye başlamış olsa da sesini kontrol edip “Peki, ben iyiyim. Kusuruma bakma.” dedi. Her zamanki yumuşak ve alçak ses tonu geri gelmişti. “Evet, cinayeti kimin işlediğini bilmiyorum çünkü olayları okuduğum el yazmasının üç sayfası nedenini bilmediğim bir şekilde kayıp. Birisi yakalanıp sorgulanmış ve sonunda da suçunu itiraf etmesi üzerine cezalandırılmış. Tüm bunları yazan kişi Giles Collins adında biri. Ama dediğim gibi üç sayfa ortadan kaybolmuş. Belki de çalınmıştır. Bunu bilemiyorum. Şu anda suçsuzluğundan emin olabileceğimiz yalnızca iki kişi var.”

“Kim?”

Mary’nin bu soruyu sorarken Fenton’un suratında ekşimsi bir ifade belirdi.

“Biri Sir Nicholas Fenton’un kendisi. Diğeri ise kadınlardan biri. İsmi söylenmemiş ama verilen detaylardan yararlanarak kim olduğunu kolayca tahmin edebilirim. Bunları yazının en sonundaki notlardan biliyorum. Şu anda bu el yazmasına güvenmek zorundayız, çünkü ondan başka gözümüz kulağımız yok maalesef.”

Mary, Profesör’ün bu son dediğine karşı çıktı ve “Hayır Profesör, Giles Collins’in yazdığının yanı sıra, bu cinayet vakasıyla alakalı başka basılı raporlar da olmak zorunda bir yerlerde.”

“Ben de öyle olması gerektiğini düşündüm. Ama ne Howell’in *State Trials*¹ ne de Yüzbaşı Johnson’ın *Complete Newgate Calender*² bu vaka hakkında bir şey yazmış. Tam dokuz yıl boyunca—evet, dokuz yıl boyunca!— bana biraz olsun bilgi verebilecek bir kitap, broşür hatta katil idam edildiğinde hanlara falan asılmış olduğunu düşündüğüm sıradan bir duyuru yazısı bulabilmek için bir sürü kütüphane gezdim, ilanlar verdim. Ama hiçbir şey bulamadım.”

Mary yine deminki gibi fısıldarmışçasına konuşarak “Tam dokuz yıl...” dedi. “Ama Profesör Fenton, bana hiç böyle bir şeyden bahsetmediniz.” Bir şekilde şimdi yüzü de aynı gözleri ve saçları gibi karanlık ve donuk görünmeye başlamıştı. Yüzüne nereden geldiği belirsiz bir gölge düşmüştü sanki. “Üç kadının varlığından bahsettiniz değil mi Profesör. Peki sizin bu Sir Nicholas’ın bunlardan birine fena halde aşık olduğunu varsaysam doğru söylemiş olur muyum?”

“Ah şey—evet.”

Nasıl olur da bu yaştaki bir çocuk bunu böylesine çabuk bir şekilde, hiç bir ekstra bilgi bilmeden tahmin edebilirdi? Her ne kadar yirmi beş yaşında genç bir kadın olsa da Mary, onun için bir çocuğu çünkü kendisi, eski dostu Dr. Granville’in kızıydı.

Fenton, sanki hiç bunları düşünmemiş gibi ısrarla konuya dönmeye çalıştı. “Ama hâlâ beni anlamıyorsun. Tan—şey, aslında şeytan bana yardım etti. Tabi şansımın yaver gitmesi yanında ben de yaptığım birçok şeyle buna katkıda bulundum. Emin ol her şeyi ama her şeyi yaptım. Bu olay bir zehirlenme vakası olduğu için uzun uzun tıp hukuku üzerine yazılar okudum, sınırları zorlayıcı tarzda kriminoloji araştırmalarını inceledim. Sanırım katilin kim olduğunu bulabilirim.” Bunu söylerken yükselen sesi birden bir balon gibi yavaşça indi ve “Ama yine bunu yapıp yapamayacağımdan kesin emin değilim” dedi.

Mary duruşunu daha da güzelleştiren omuzlarını silkerek “Ve siz de o kadar çaresiz haldesiniz ki geçmişe gidip gerçeği öğrenmeye karar verdiniz?” dedi.

¹ İlk 1719 tarihinde yayınlanan ve özellikle İngiliz Devletine karşı işlenen suçlar olmak üzere büyük çaplı suçlara ait mahkeme dosyalarının ciltler halinde derlenmesini içeren yayındır. Daha sonraki yıllarda başkaları tarafından da yapılan bu derlemenin en ünlüsü Thomas Bayly Howell tarafından derlenmiş ve 1806-1825 tarihleri arasında yayınlanmış olanıdır (çn).

² 18. ve 19. Yüzyılda Newgate Hapishanesi tarafından yayınlanan aylık infaz bülteni. Yayınlandığı dönemde İncil’den sonraki en popüler kitap ve ortalama İngiliz ailelerinin çoğunda bu bültenden mevcuttu (çn.).

“Unutma, gitmemin nedeni yalnızca merak değil, aynı zamanda bir görev. Cinayeti engelleyebileceğimi düşünüyorum.”

Boğuk bir sessizlik bir kaç saniyeliğine her yeri kaplamıştı. Saatler bile susmuş, bu sessizlik örtüsünün kalkmasını bekliyordu.

“Cinayeti engellemek mi?”

“Evet.”

“Ama, ama bu imkânsız! Kusura bakmayın ama kabul etmelisiniz ki tarihin akışı karşısında bu cinayet küçük bir şey. Çoktan yaşanmış, gerçekleşmiş bir olay ve geçmişte kalmış bir parça artık. Bu parçayı değiştirmenin sıradan bir şey olduğunu...”

“Biliyorum, bu konuda yeterince uyarıldım.” dedi kuru bir ses tonuyla. “Fakat yine de merak ediyorum!”

“Zebani dostunuz mu dedi bunu size? Size neler söylediğini çok merak ediyorum.”

Bir barın sigara odasında karşılık oturup sohbet eden iki adamın arasında geçen bir konuşma kadar normal, hatta sıradan görünen bir şeyi Mary’ye anlatabilmek şimdi ne kadar da imkânsız, ne kadar da zordu. Hâlbuki şeytan bu sessiz sedasız ziyareti henüz bu gece gerçekleştirmişti, Mary gelmeden bir saat öncesi bile değildi... Hep hayal edilen o dehşet verici, korkunç anların hiç birini yaşatmadan, öylesine sıradan biriymiş gibi gelip odanın uzak köşesindeki sedire usulca oturmuştu. Oysaki bizim aklımızda çizdiğimiz hep gürültülü ve olağanüstü bir giriş seremonisiydi.

Fenton’un Mary’e söyledikleri tamamen gerçekten ibaretti: Oda yarı karanlık olduğu için—odayı aydınlatan tek şey etrafını mor, ipek bir kumaşın sardığı küçük ampulden saçılıp bezin kalın katları arasından sıyrılarak dışarı çıkabilen cılız ışık demetleriydi—Fenton karşısına baktığında yalnızca hatları hiç durmadan değişen bir siluet görüyor ve sessiz kelimeler işitiyordu.

“Evet, Profesör Fenton...” dedi nazik, hatta cana yakın denebilecek bir ses tonuyla. Konuşmasında kadim, sanki yarın, belki de bir asır geçmişten kalma bir eski kokusu vardı. Fenton, kendisinin asla olmayı başaramadığı o beyefendilerin klas konuşmasını görüyordu ziyaretçisinde. “Sanırım bu dileğinizi gerçekleştirip sizi memnun edebilirim. Bunu sizden önce isteyenler de olmuştu. Yanılmıyorsam bahsettiğiniz tarih tam olarak...”

“1675 yılının mayıs ayı, 10 Mayıs... Cinayetten tam bir ay öncesine gitmek istiyorum.”

“Ah, tabi. Bunu aklımda tutacağım.” dedi. Sesinde melodik bir ton vardı. Biraz düşündükten sonra “Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, o günler zor ve kanlı olayların yaşandığı günlerdi. Ama, ama kadınlar!” Bunu söylerken dudaklarını şapırdatması Fenton’u tiksindirmişti. “Sevgili Profesör, ah o kadınlar!”

Fenton cevap vermedi.

Ziyaretçi deminki melodik ses tonunu bırakıp biraz sıkıntılı bir tavırla konuşmaya devam ederek “Sevgili Bayım, iki adamın karşılıklı oturunca işten konuşmak zorunda kalması pek talihsiz bir durum olsa gerek. Ama benim şartlarımı ve şey—bedelimi biliyorsunuz. Hadi! Neden pazarlığımızı şimdi yapmıyoruz ki?”

Fenton yalnızca gülümsedi. Misafirinin fazla önem verilecek kadar çevik bir zekâya sahip olduğunu düşünmüyordu. Gücünden, evet, çekiniyordu ama zekâsından, hayır.

Sükunetini bozmadan, yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi Fenton. “Çok hızlı gidiyorsunuz Bayım.” Elini, tepesindeki seyrilmeye başlamış saçları arasında gezdendirerek konuşmaya devam etti. “Pazarlığımızı yapmadan, sizin benim şartlarımı duymanızı yeğlerim.”

“Sizin şartlarınız mı?”

Odanın karanlıkta kalan meşe sedirinden Fenton’a doğru öylesine büyük bir dalga hücum etti ki bu kibir ve hiddet dolu dalga neredeyse tüm odayı, hatta evi bir tehdit havasıyla doldurdu. O ana kadar bir zerre olsun korku veya dehşete kapılmayan Profesör Fenton da kısa bir süre için kalbinde bir ürperti hissetti. Ama bu dalgayı saran hisler bir anda bir çeşit bıkkınlık kokan nezakete dönüşüverdi ve eski melodik ses tonunu takınan ziyaretçi esneyerek “Peki, önce sizin şartlarınızı dinleyelim bakalım” dedi.

“Öncelikle, geçmişe gittiğimde Sir Nicholas Fenton’un yerine geçmek istiyorum.”

Ziyaretçi bunu duyduğuna biraz şaşırır mı benziyordu. “Ancak bunun için—Her neyse! Tamam, kabul!”

“Sir Nicholas Fenton hakkında çok fazla bilgi elde edemediğim için başka şartlarım da olacak. Adamımız bir baronmuş, orası

tamam. Ama sizin de bildiğiniz üzere o zamanlardaki baronlar bazen en ilginç genetik hastalıklarından muzdarip olmuşlardır.”

“Evet, doğru! Ama!..”

“Benim sorunsuz bir genetik mirasa ve büyük bir varlığa sahip olmam gerekiyor. Bu ikinci koşulum. Ayrıca genç olmalıyım, Bedenen olsun, zihnen olsun herhangi bir hastalık veya sakatlıktan emin olmam lazım. Ayrıca bu dediklerimin temininin yanı sıra, bunları kaybetmeme neden olacak herhangi bir kaza ya da başka bir olayın da gerçekleşmeyecek olması konusunda garanti istiyorum.”

Bir an Fenton’un kendisi bile bu isteklerin aşırıya kaçtığını düşündü.

Sedirin olduğu karanlık köşeden bu sefer sanki beş altı yaşlarında bir ufaklık ayağını taşa vurmuş da bas bas bağırarak ağlıyormuş gibi çocuksu bir kızgınlık dalgası yayılıyordu.

“Bakın Bayım, biraz ileri—” dedi ve bir anda cümlesini yarıda bırakıp birkaç saniye sessizce durduktan sonra “Tamam, nasıl isterseniz. Bu da kabul!” dedi.

“Teşekkür ederim. Bir başka şartım şu: Duyduğuma göre en sevdiğiniz şakalarınızdan biri tarih ve saatlerle oynamakmış. Ancak ben size 10 Mayıs 1675 diyorsam, tam olarak bu tarihi kastediyorum demektir. Ne tarih konusunda bir oyun, ne de herhangi başka bir düzenbazlık olmayacağı konusunda da garanti vermenizi istiyorum. Ayrıca olayları kurcalayıp geçmişten herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğinize de emin olmalıyım. Mesela, bu cinayet yüzünden beni hapse attırmayacağınızı ya da darağacında sallandırtmayacağınızı bilmeliyim. Nasıl Sir Nicholas bu olayda hayatını kaybetmediyse, ben de aynı o şekilde bu işten tek parça halinde çıkacağım. Kabul mü?”

Her ne kadar deminki çocuksu tepinme kaybolmuş olsa da o kızgınlık havası aynı yerinde duruyordu.

“Kabul, Profesör, kabul... Başka bir şey kalmadı değil mi?”

“Ah, kusuruma bakmazsanız son bir şey daha var.” Fenton bunu söylerken alnında biriken ter boncukları aşağı doğru süzülüyordu. “Her ne kadar Sir Nicholas Fenton’un vücudunda olsam da kendi akıl, bilgi, hafıza ve tecrübelerimi aynı şimdi olduğu haliyle tutmam gerekiyor.”

Fenton'un misafiri tok ve sakin bir ses tonuyla araya girerek Profesör'ün lafını yarıda kesti. "Bir saniyeliğine konuşmama izin verin Bay'ım. Korkarım ki bu son isteğinizi tam olarak yerine getirmem mümkün değil. Görüyorsunuz ya, sizle gerçekten dürüst ve açık bir şekilde pazarlık yapıyorum."

"Dürüstlüğünüzü takdir ettim. Evet, buyurun açıklayın lütfen neyin imkânsız olduğunu."

Deminki tok sesinin aksine şimdi mırıldanırcasına konuşan ziyaretçi "Esasen olay şu: Siz iyi kalpli ve yumuşak huylu bir insansınız. Zaten sizin ru—şey, arkadaşlığınızı istememin nedeni de bu. İtiraf etmeliyim ki Sir Nicholas da aynı sizinki gibi bir kalbe sahipti. İyi karakterli, cömert ve anlayışlı biriydi. Ama 1675 yılının Sir Nicholas'ını sizden ayıran en belirgin özellik, aranızdaki yaş farkı gereği öfkesini kontrol etme konusunda sizden çok daha acemi olmasıydı. Size göre çok daha çabuk hiddete kapıldığını ve siddete meyilli olduğunu söylemeliyim."

"Hâlâ lafı nereye getirmeye çalıştığınızı anlayabilmiş değilim."

"Şöyle açıklayayım: Öfke, hislerin en kuvvetlisi, en deli dolusudur. Eğer siz—yani Profesör Fenton, Sir Nicholas Fenton'un vücudundayken—fena şekilde hiddete kapılıp kendinizi kaybedecek olursanız, işte o zaman gerçek Sir Nicholas bu öfke hali devam ettiği sürece sizin zihninizi ele geçirebilir. *Yani bir süreliğine öldürdüğünüz/yerine geçtiğiniz adamın etine tekrar o hükmedecek, siz onu gömdüğümüz bulanıklığın içinde hapis kalırken.* Ancak pazarlığımızın bir parçası olarak şunu tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki bu tür bir öfke nöbeti asla on dakikadan daha uzun sürmeyecektir. Eğer bu durumu kabul ederseniz, ben de sizin son şartınızı kabul ederim. Ne diyorsunuz?"

Fenton, yine alnında biriken ter damlacıklarının varlığını hissetti. Bu işte bir aldatmaca olup olamayacağını düşündü dikkatlice. Hayır, yoktu; her şey gayet makul duruyordu. Artık orta yaşı da geçmiş bir ihtiyar olarak Fenton meşguliyele karşı can sıkıcı bir takıntısı olan bir adam haline gelmişti. Bir şey yapmadan duramıyordu. Ziyaretçisinin bu koşulunu düşünürken de masanın üzerinde duran pipolarla oynamaya başlamıştı. Aslında düşününce, öfkeye kapılıp kendisini kaybeden bir adam on dakika içinde çok büyük zararlara neden olabilirdi. Ama Fenton'un çoktan kabul edilen

diğer şartları onu herhangi bir muhtemel zarardan koruyordu. Evet, aynen öyleydi. Uzun uzun düşünüp dikkatlice belirlediği diğer şartları şeytana karşı kapıları mühürleyen kocaman çiviler gibiydi.

Bunun yanında *kendisi* o kadar gözü karacak kadar öfkeye kapılacaktı ha? O, Nicholas Fenton? Ah, bu o sabırlı karakterine yönetilen bir hakaretten başka bir şey değildi. “Seni lanet odası küstah! Bu yaptığın tam bir saygısızlık. Ben asla sinirlenmem. Böyle bir ihtimalden konuşman bile affedilemez” diye geçirdi aklından.

Misafiri bu düşüncelerin arasına sızıp, Fenton’un iç konuşmasını yarıda keserek “Evet Bay’ım? Anlaştık mı?” diye sordu.

Fenton sert bir hamleyle bir anda sözcüklerin dizginlerini salıverdi ve “Tamam, anlaştık!” dedi.

“Harika, benim sevgili dostum! Bu durumda yapılacak tek bir şey kaldı demektir, o da anlaşmamızı kutlamak.”

Fenton “Ee, şey, merak ediyordum da—” diyerek söze başladı ve derhal ekledi: “Yok yok! Öyle bakmayın, yeni bir şart değil. Yalnızca bir şey sormak istemiştım.”

Misafirinin sesinde cıvı cıvı bir neşe duyuyordu Fenton. O en baştaki melodik ses tonuyla “Tabii ki sor sevgili dostum, her ne istersen çekinmeden sorabilirsin.” dedi.

“Eğer yaptıklarımla geçmiş, yani tarihin akışını değiştirecek olursam, bu kurallara karşı gelmek olur ve sizin bile gücünüzü aşabilir diye düşündüm de.”

Fenton odayı dolduran o garip duyguyu hissedebiliyordu. Bu kızgınlık ya da tedirginlik değildi; hayır, bu çocuksu bir eğlence hissiydi.

Ziyaretçi basitçe “Geçmiş, değiştiremezsiniz” dedi.

“Ne yani, şimdi diyorsunuz ki yirminci yüzyılın tüm bu teknoloji ve kaynaklarını kullansam da, elimde ne olacağına dair sınırsız bilgi de olsa, yine de geçmişte yaşananları değiştiremem, öyle mi?”

“Evet, sevgili dostum, her ne kadar oraya buraya saçılmış küçük detayları değiştirebilecek olsanız da kesin sonuç hep aynı kalacaktır. Bunu asla değiştiremezsiniz—” dedi ve nazikçe ekledi: “—ama bunu denemek konusunda koşulsuz özgürlüğe sahipsiniz.”

“Teşekkür ederim. Merak etmeyin, deneyeceğime emin olabilirsiniz.”

Fenton’un bu sözlerinin ardından Şeytan aynı geldiği gibi, yine gayet sıradan ve gösterişsiz bir şekilde ayrıldı. Mary gelene kadar oturdu. Kendine gelip sakinleşmesi için oldukça geniş bir vakit vardı önünde. Demin oynadığı pipolardan birine uzanıp *John Cotton* marka olanı tüttürmeye başladı.

Mary’ye olanları anlatmayı bitirdiğinde, genç kadın bir süre hiçbir şey söylemedi. Neden sonra konuşmaya başladı. “Yani ruhunuzu şeytana sattınız” dedi. Sesinde hiç soru sorarmış gibi bir hal yoktu. Evet, soru sormuyordu, aklından geçen gerçeği söylüyordu.

“Ah, sevgili Mary, umarım öyle değildir.”

“Ama yaptığınız şey tam olarak bu!”

Şimdi Fenton nedense kendinden utanmış gibi hissediyordu. Kurguladığı oyunun hiç de etik olmadığını fark etti. Evet, Şeytan’ın kendisine karşı oynanan bir oyunda bile böyle taktiklere başvurmanın centilmenliğe pek de uymadığını düşündü.

Tereddütlü bir sesle “Doğrusu şu ki—şey, oyunu kazanmamı sağlayacak bir kozum var elimde. Büyük bir koz, onu eninde sonunda yenecek kadar güçlü bir koz, bir as. Ama hayır, lütfen bunun ne olduğunu sorma. Zaten bu kadar saçmaladığım yeter.”

Mary bir anda ayağa fırladı ve “Ben artık gitsem iyi olacak, saat geç oluyor Profesör Fenton.” dedi.

Mary böyle deyince ihtiyar Profesör vicdan azabı duydu. Evet, bir çocuğu saat ona kadar tutmak yanlış bir şeydi, yoksa ailesi onun için meraklanabilirdi. Ama onu yolcu ederken bile hâlâ içinde, Mary’nin hiç bir yorum yapmamasından ileri gelen bir kırgınlık hissi vardı. Sormadan edemedi:

“Ne düşünüyorsun peki bu olay hakkında? Bir ara sanki onay verir gibi oldun.”

“Evet, Profesör verdim.” diye fısıldadı. “Hâlâ da veriyorum.”

“Evet?”

“Sırf zihniniz bunu çok arzuladığı için, siz şeytanın ta kendisini gördünüz Profesör. İlgi duyduğunuz her şey yalnızca tarih ve edebiyat üzerine yoğunlaşmış, her şey! Sanki elinizde bir büyütle gezip de her bir tarafta bunlara dair bir şey bulma arzusuyla yanıyor-sunuz. Evet Profesör Fenton, siz onu gördünüz, her yüzünü: zeki, dürüst ve zalim tarafını da bir çocuk gibi saf ve sabırsız tarafını da... Aynı on yedinci yüzyılın ilginç beyefendileri gibi değil mi?”

Mary bu sorunun cevabını beklemedi bile. Belki cevabını almak için sormamıştı da. Neden böyle bir şey demişti, Fenton anlayamadı. Şaşırmış gözlerle arkasından bakarken, Mary birkaç basamaklı dar merdiveni hızlıca inip sokağa doğru koşmaya başladı. Fenton, yağmurlu—yağmurlu değilse bile oldukça nemli—bir geceye kapısını açmış, Mary’nin sözlerinin devamını bekler halde kalakaldı. Romatizmasının verdiği ani acıyla hemen içeri geçmesi gerektiğini hatırladı. Uzun zamandır unutturmuştu kendisini bu eski beş belası. Oda bıraktığı gibi sessiz ve yarı karanlıktı.

Koca evde kendinden başka bir tek canlı yoktu. Ona arkadaşlık edecek bir köpek bile... Yaşlı ama yaşına göre oldukça hayat dolu bir kadın vardı: Bayan Wishwell. Her sabah kahvaltı getirirdi. Biraz da etrafı toplardı. Haftada bir de kızıyla beraber gelir ve kendi deyimleriyle “adam gibi bir temizlik” yaparlardı.

Yalnızdı. Ne yapmalıydı? “Yatmak mı?” diye sordu kendi kendine. Uyuyamayacağını biliyordu. Ama neyse ki buna bir çaresi vardı. Doktoru ona orta dozda bir şişe uyku ilacı vermişti. Nereye koymuştu onu? Tamam, şimdi hatırladı. Sanki kaçamak bir şey yapmış gibi şişeyi gizlice misafir odasının en تنها köşesine, sürekli kapalı duran oyma kapılı meşe dolaba koymuştu.

Profesör Fenton yeme içme konusunda çok kanaatkâr bir insandı. Küçük, kristal bardağına kendine günde bir defa içmeye izin verdiği viskisini yavaşça doldurdu. Sonra da köşede duran dolabın önüne gitti ve oyma kapılarından en üstte olanı yavaşça açtı. En geride duran küçük şişeyi alıp içindeki renksiz sıvıyı biraz fazla denilebilecek bir dozda, cömertçe viskisinin içine döktü. Sallanan sandalyesinde geriye doğru yaslanıp içkisini bir dikişte bitirdi.

On dakika sonra ilacın düşündüğünden çok daha hızlı etki etmeye başladığını fark etti. Etrafındaki cisimler bulanıklaşmaya, hatlar kaybolmaya başlıyordu. Güçlkle...

Evet, hatırlayabildiği her şey bundan ibaretti. Gecenin bir yarısı—belki de sabaha doğru, emin olamıyordu—onu bir şey uyandı-rana kadar deliksiz uyumuştı. Yarı açık yatak perdeleri sanki nefes almasını zorlaştırıyordu. Doktorun yaptığı bir uyarıyı anımsarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Evet, bu sakinleştirici etkisi olan ilacı aşırı dozda kullanmıştı ve sonra da kendini kaybedip önceki gece yaşananları zihninde tekrardan inşa etmişti. “Çok garip...” dedi kendine. Uzun süredir yalnız yaşayan bir adam olarak tek başınay-ken sesli düşünmek onun için bir huy olmuştu. “Ne garip bir rü-yaydı ama! Ya da hayır! Doktorun uyarısını hatırlarsam bunun hiç de garip olmadığı ortada aslında. Yalnızca o ilacı düşündüğümden çok daha önce içmiş olmalıyım.”

Elini artık bir refleks olmuş gibi yine nedensiz bir şekilde ve hiç düşünmeden saçlarının arası—Ne! Her zaman saçlarının seyrek ol-duğu tepesinde şimdi hiç saç yoktu. Elini ensesine doğru indirdi ve öylece kalakaldı. Neler oluyordu. Saçları bir suçlununki gibi baştan aşağı kazınmıştı.

Yattığı yerden doğrulup yatağında oturunca yıllar sonra ilk defa pijamalarını giymeden yattığını fark etti. Hatta üzerinde hiçbir şey yoktu. Kendi kendine “Bak şu işe!” dedi. Ama bu kez sessizce... Soluna doğru uzanıp yatak perdesini çekti. Çarşaf da bir garipti. Aslında etraf karanlıktı ama buranın kendi yatak odası olmadığını düşündürecek hiçbir şey yoktu. Her ne kadar yatağı biraz deği-şik hissettirse de... Kısa bir süre önce kiraladığı evin yatak odasını resmetmeye çalışıyordu zihninde. Ağartılmamış, kalın ipekten ya-pılmış yatak perdelerinin dış yüzeyindeki kırmızı işlemler geldi gözlerinin önüne. Evi kiraladığı gün bu yatağın bir köşesine oturup ayaklarını hemen yatağın dibindeki eski İran halısının karmaşık desenleri arasında gezindirdiğini hatırlıyordu şimdi de.

Hâlâ zihni karmakarışık olsa da yavaşça başını sallayıp artık bu ilacın etkisinden ayrılması gerektiği hatırlattı kendine. Gece giy-meyi unuttuğu yatak giysilerini bir kenara koyup yatağın üzerinde yuvarlandı ve eve ilk geldiğinde oturup yerdeki halıyı incelediği köşeye geldi. Yatağın hemen başındaki masanın üzerinde kelebek gözlükleri olmalıydı. Biraz daha ileriye uzandığında ise el yorda-mıyla elektrik düğmesini bulacaktı.

Fenton'un bir sonraki davranışı ise eğer zamanında fark etmiş olsa kendin bile çok fena şaşırtırdı. Hiç düşünmeden elini yatağın yanına doğru götürdü ve beyninin hiç sorgulamadan orada olduğunu bildiği şeyi, her sabah yaptığı gibi tutup kendine doğru çekti: İnce ipekten yapılmış ayak bileklerine kadar uzanan bir elbise.

Evet, sabahlık. Ancak yine hiç düşünmeden orada bulunduğu sabahlığı sırtına geçirdiğinde onu kendine getirecek bir şey fark etti Fenton. Tüm vücudu, görüntüsü baştan aşağı değişmişti. O uzun boylu, çelimsiz ve kambur adam yok olmuş yerine geniş omuzlu ve kaslı biri gelmişti. Ama ayaklarını yatağın kenarından aşağı saldıığında bacaklarının yere ulaşacak kadar uzun olmadığını anladı.

Cambridge Üniversitesi'nin ihtiyar tarih profesörü Nicholas Fenton neler olduğunu anlamaya çalışırken boğazından çıkan hayli gürültülü hırıltı her zamanki cılız ve yumuşak sesine hiç ama hiç benzemiyordu. Bir an için bu sesin kendinden mi yoksa bir başkasından mı çıktığını düşündü.

Büsbütün bir panik dalgası her yerini sarmıştı. Etrafindan, karanlıktan, yatağından ve hatta kendinden korkuyordu. Ateşler basıyormuş gibi terliyor ama bir taraftan da delicesine üşüyormuş gibi içi ürperiyordu. Her tarafı ter içinde sıırılsıklamdı. Bacaklarını sanki bir uçurumun kenarından sarkıtmış gibi yatağın köşesinden yere ulaşmak istercesine sallarken bir ses onu yerinden zıplattı.

"Kalk, kalk! Seni zampara, kumarbaz, işe yaramaz seni! Kalk hadi!"

Fenton neye uğradığını anlayamadan yataktan fırladı. "Neredeyim ben?" diye bağırdı. Ve sonra durup daha sakın bir ses tonuyla "Ya da önce şunu sorayım: Kimim ben?"

Sorusuna cevap veren olmadı.

Kalın perdeler sanki pencerelerden içeri girmeye çalışan ışık demetlerini mühürlemişlerdi. O kadar koyu, zifiri bir karanlık vardı ki içeride... Fenton önce biraz sendeledi, sonra çıplak sağ ayağının sert deriden yapılma eski bir terliğe dokunduğunu fark etti. Evet, yatağının ucunda bir çift terlik vardı. Karanlık da olsa onları ayağına geçirebilmişti.

Tüm odayı ağır bir koku sarmıştı. Havasızlık bu kokuyu daha da nahış yapıyordu. Ne arıyordu en son? Ah evet, kelebek gözlükleri ve elektrik düğmesi...

Bu karanlıkta yolunu bulması pek zordu. Düşmemek için yatak perdesine tutunarak masaya doğru ilerledi. Evet, aynen düşündüğü gibi yatağın baş tarafında bir masa vardı. Elini uzattığındaysa dokunduğu şey hiç de beklemediği bir şeydi: Saç. Evet, dokunduğu şey saçtı. Ama bu kez deminki gibi paniğe kapılmadı. Ürkmesine ya da çılgılık atmasına gerek yoktu. Dokunduğu şeyin ne olduğunu tam olarak biliyordu. Masanın üzerinde duran şey yanlarından düşen dalgalı bukleleri, kafasına taktığında omuzlarına kadar uzanacak olan bir peruktu.

Fenton yavaşça başını salladı. Eğer burada bir peruk varsa, başka bir şey daha olmalıydı. Parmakları sağa doğru kayd ve defalarca katlanmış ipek bir mendil buldu. Muhtemelen bu da aynı sabahlığı gibi canlı renklerle bezenmişti.

Hiç yadırgamadan bu bezi aldı, katlarını açıp bir iki kez silkeledikten sonra—bunu nasıl öylesine hız ve ustalıkla yaptığına şaşıyordu—kafasına düzgün bir şekilde sardı. Okuduğu kitaplar olsun yaptığı araştırmalar olsun, hepsi zengin beyefendilerin ev içinde normal giyinirken kazınmış saçlarını gizlemek için bu yola başvurdıklarını yazıyordu. Nefes alırken ta ciğerlerinden ilginç bir hırıltı gelse de kendini bütünüyle sakın ve güçlü hayal etti. Göğsünde henüz modern dünyanın neden olduğu zehirli gazlardan bir nebze olsun nasibini almamış tertemiz ciğerlerin varlığını hissediyordu. Genç bir adamın vücuduydu bu. Yine de emin olmak için bir başka test yapmaya karar verdi.

Elini masanın üzerinde dikkatlice gezdirmiş olsa da gözlüklerini yerinde bulamadı. Masanın kenarlarından tutunarak yolunu bulup oda için görece büyük kaçan kapıyı buldu. Kapının yanında, olması gereken yerde elektrik düğmesi yoktu. Daha da fazlası! Karşısına çıkan kapının o alıştığı porselen topuzunun da yerini kenarları oval bir şekilde oyulmuş ahşap bir tutamak almıştı.

“Peki!” dedi kendi kendine. Yine sesli konuşuyordu. Bu sözcüğün dudaklarından böylesine garip bir tonla çıkmış olması neredeyse onda bir gülme isteği uyandırmıştı.

Masanın üzerinde bir şamdan vardı. Eğer mumu yakabilirse... Hayır, kibrit—yani çakmak taşı—yoktu ki... Güneş ışığı içeri girip de odayı aydınlatırsa kadar orada öylece karanlıkta bekleyemezdi. Ayrıca düşündüğü şeyin gerçekliğinden hâlâ şüphe ediyor olsa da evde bir başkası daha vardı.

Evet, bir başkası... Bir anda gözünün önünden hayal ettiği farklı suretler geçti.

Profesör Fenton mandalı kaldırıp bir hışımla kapıyı açtı.

Yine karanlık... Ama evin arka tarafındaki büyük odada yatmıyor muydu? Şimdi kapıyı açtığında karşısına doğrudan alt kata giden merdivenlerin çıkması lazımdı. Hemen yanında da diğer odalara göre anlaşılmaz bir şekilde çok daha küçük yapılmış diğer yatak odası olmalıydı. Biraz ilerde, sol tarafta bir kapının altından cılız bir ışığın yayıldığını gördü. Fenton, titreyen bacaklarına aldırmadan karanlık koridora daldı ve ışığın geldiği yere doğru yürümeye başladı. Odada hafifçe hissedilen şu kötü kokunun aynısı burada da vardı. Işığın geldiği odanın önünde durdu ve kapısını çalma zahmetinde bulunmadan kapıyı yarısına kadar araladı.

Uzun koridor boyunca bu odayı bulmak için biraz tökezlemiş olsa da şimdi sanki gözünün önünde çekilmiş kalın bir örtünün katları tek tek kalkıyor gibiydi. Kapıyı açınca hemen karşıda kalan duvara bitişik bir masa vardı. Bir çeşit makyaj masasına benziyordu. Masanın üzerindeki çini boyalı şamdana yerleştirilmiş küçük mum (onun için) hatları belirsiz, bulanık ve cılız bir parıltıdan daha fazla ışık vermiyordu. Masanın hemen ardındaki duvara asılı dikdörtgen aynanın altın kaplama çerçevesini işte bu cılız parıltı narin bir şekilde sıyrıp geçiyordu.

Aynanın önündeki meşe sandalyede biri oturuyordu. Ama Fenton bu kişiyi çok az görebiliyordu çünkü sandalyenin dar ve yüksek sırtı görüşünü engelliyor, aynayı bile tam olarak görmesine izin vermiyordu. Şu anda anlayabildiği tek şey sandalyede oturanın bir kadın olduğuydu. Siyah ve uzun saçları omuzlarından aşağı doğru salınıp sırtıyla sandalyenin arkası arasında sıkışmıştı. Sanki bu kadın, Fenton'un gelişini bekler gibiydi. Kapı açılınca ne yerinden kalktı ne de hareket etti.

Bir anda Fenton içinde garip bir isteğin olduğunu fark etti. Evet, bu kadının yüzünü görmeliydi. Sanki onun yüzünü gördüğü vakit kendi hayatıyla iki asır öncesinin arasında duran iki yüz yıllık set bir anda, bir daha geri gelmemek üzere kaybolacakmış gibi hissediyordu.

Ama kadın ona zaman tanımadan ayağa kalktı ve sandalyesini bir tarafa çekip yüzünü döndü. Fenton neye uğradığına şaşırılmış bir halde bir süre hiç konuşmadan karşısındaki yüze baktı. Sonunda dudaklarının arasından tek bir kelime çıkabildi: “Mary!”

Bölüm 2

İki Kadının Kavgası

Kadın ona baktı ve “Nick?” diye cevap verdi. Bu kelimenin üzerinde o kadar ilginç bir vurgu vardı ki...

Şu anda kendi sesi bile tüm sinirlerini alt üst edebilirdi. Yapabildiği tek şey şaşırılmış gözlerle karşısındaki genç kadına bakmaktı. Mary Grenville onu daha önce hiç “Nick” diye çağırmamıştı. Ama bu gerçeğe karşın, bu kesinlikle onun sesiydi. Ayrıca küçük farklılıklardan biraz daha—şey, insanı gerçekten şaşkına çeviren büyük uyumsuzlıklara kadar, karşısındaki kadının Mary olduğunu bilmekten ziyade bunu hissediyordu.

Şimdiye kadar hep Mary’ye sanki bir kuledemiş gibi yukardan bakarken şimdi onun kendinden yalnızca birkaç santimetre kısa olduğunu görmek Fenton için can sıkıcı bir şeydi. Ama hayır! Bunda sinirlenmesini gerektirecek bir şey yoktu çünkü şu anda kendinin yaklaşık bir yetmiş boylarında olması lazımdı. Peki ya Mary? Artık ona çocuk diyemiyordu. Hayır, kesinlikle öyle görünmüyordu. Bunun nedenini öğrenme fikri nedense Profesör Fenton’u korkutmuştu.

Sarımsı renkte ipekten bir gecelik giymişti. Üzerinde oldukça şık duran bu geceliğin uzun kolları ve yakalarını çevreleyen incecik, beyaz bir kürk vardı. Bir kaban gibi ikiye katlanan yakalar ancak bel hizasında birleşiyordu. Geceliği umursamaz bir şekilde sırtına geçirdiği belliydi ama yine de her tarafını örtmeye özen gösteriyordu. Donuk mum ışığının altında, Mary’nin tenindeki o

loş ve Fenton'un deyimiyle dumansı hava ihtiyar Profesör'ün ancak dün gece fark edebildiği şekliyle kendini gösteriyordu.

Mary kafasını biraz geriye doğru eğerek kaldırdı ve Fenton'a baktı. Onu en çok rahatsız eden şey ise genç kadının yüzündeki gülümseme ve kül rengi gözlerindeki o ilginç bakıştı.

İşte o anda her şeyi çözdüğünü düşündü.

Ona her zaman seslendiği tonuyla "Mary!" dedi. "Şimdi anlıyorum, sen de benle beraber geldin değil mi? Dün gece bana hak verdiğini söylediğinde nazik olmaya çalışmıyordun, evet sen de benle beraber buraya geldin!"

Ama bu yanlış bir yaklaşımdı.

Kadının deminki cilveli ve candan hali bir anda uçup gitti ve gözlerinde bir korku ifadesiyle ondan birkaç adım geri çekildi.

Ondan şaka yapmamasını ister bir ses tonuyla kadın "Nick!" diye bağırdı. "Ne saçmalıyorsun sen? O ne lakırdı öyle? Eğer aklın zıvanadan çıktıysa, git başkasına musallat ol ve bana bulaşma."

Mary'nin tavırlarındaki gariplik konuşmasına da yansımış gibiydi. Tonlaması, kullandığı kelimeler... Fenton'un aklında birden okuduğu eski romanları getirdi Mary'nin böyle konuşması. Tabi artık sadeleştirilmiş, yeniden yazılmış versiyonları olduğu için bu kitapların asıllarını ancak kendisi gibi meraklılar okuyordu. Ancak, Fenton bile bu sözleri kolay kolay günlük dilinde kullanmazken Mary gibi genç bir kadının—

Fenton bunları düşünmekten uzaklaşıp öncelikle Mary'yle konuşmanın daha mantıklı olacağını düşündü. Biraz daha sakın yaklaşmalıydı ona, hepsi bu.

"Kabalgımı af buyurunuz. Kabahatimi mazur görürseniz kendimi açıklamak isterim—" dedi ve cümlesini nasıl bitirmesi gerektiğini bilemedi. Mary'deki garip hava onun da konuşmasına bulaşmıştı. Ve cümlesini uzun bir bekleyişten sonra "— *leydim*." diyerek bitirip Sir Nicholas Fenton'un yapacağından çok daha kibar bir selam verdi.

Ama bu da doğru bir yaklaşım değildi. Kadın bir anda sinirli bir tavır almış, resmen burnundan soluyor gibiydi. Neredeyse gelip Fenton'a tokadı basacaktı.

“Delisin sen deli! Şu şarap ve kadın düşkünlüğün yüzünden kafa da aklı dair bir şey kalmamış anlaşılan.”

Profesör Fenton “Sanırım ben şeytanın tekiymişim.” dedi kendi kendine. Her ne kadar bu düşünce kendini rahatsız etse de hiç değilse artık hangi taktiğin işe yarayacağını tahmin edebiliyordu.

“Sen ne dediğini duyuyor musun kadın?! Bir beyefendi sana nezaket ve incelikle yaklaşınca böyle eşek arabası gibi gıcırdamak mı zorundasın sen?”

Kadının sanki kendini korumak istemiş gibi kaldırdığı sağ eli yavaşça aşağı doğru indi. Duvara vuran gölgeler belli belirsiz dans ederken cılız mum ateşi de kararsız bir şekilde titreyerek onlara ayak uyduruyordu. Siyah saçlarını geriye doğru savurdu ve iyice doğrulup demin kaçırdığı gözlerini tekrar karşısında duran Fenton’a çevirdi. Bu kez gözlerinde güçsüz, yalvarır bir ifade vardı. Sulu göz bir çocuk gibi ağlamaya hazır halde bekliyordu sanki.

Fenton deminki tavırlarından bu kadının içinde hırçın bir kaplan sakladığını artık biliyordu. Ama şimdi uslanmış, terbiye edilmiş bir halde mütevazı bir ifade takınıp en yumuşak ses tonuyla konuşmaya, hayır yalvarmaya başladı. “Nick, özür dilerim. Lütfen beni affet. O kadar telaşlıydım ki sanki aklım başımda değildi. Ve üstüne, beni karının odasının karşısındaki küçük odaya tıknca— bir tanem, gerçekten ağzımdan çıkan kelimeleri bile güçlkle hatırlıyorum.”

“Kadın, duyuyor musun beni?” diye bağırdı Fenton. Hâlâ üzerine düşen rolü oynuyordu ve galiba içten içe hoşuna da gitmişti böyle davranabilmek. “Sarhoş mu sanıyorsun beni? Ya da deli mi? Bunu söylemeye nasıl cüret edebilir misin ha!”

“Ah, tatlım, sevgilim, ne olur bağışla beni. Hepsi benim kaba-hatim, biliyorum.”

“Tamam, ben de kendi hatamı kabul ediyorum. Ben de tamamen suçsuz sayılmam. Ama bu durumu istersek beraber düzeltelim. Ama ne dersin, bunu eğlenceli hale getirelim” dedi ve gülerek konuşmasına devam etti: “Ve sanki hiç tanışmamış, birbirimizi ilk defa görüyormuş gibi yapıp yepyeni bir sayfa açalım. Mesela bana kim olduğunu anlatarak başla.”

Uzun ve kapkara kirpikleri gözleri şaşkınlıkla açılınca neredeyse kaşlarına değecekti. Ama aynı saniye içinde bu ifadesinden

siyrılıp son derece tatlı ve aynı zamanda da sinsî bir gülüş yerleş-tirdi dudaklarına.

“Eğer siz beni tanıımıyorsanız sevgili Beyefendi—” dedi, *siz* ve *tanımak* kelimelerine özel bir vurgu yaparak ve cümlesine devam etti; “—o zaman bu dünya üzerinde hiçbir adam beni tanı-mıyordur.”

“Canın cehenneme kadın! Şurada bir oyun oynuyoruz, hadi söyle, adın ne?”

“Peki, nasıl isterseniz. Demek ki canınız oyun istiyor. Adım Magdalen York, ama beni “Meg” diye çağırmanızı tercih ederim. Şayet beni böyle çağırarak sizin de hoşunuza gidiyor, değil mi?”

Magdalen York...

Giles Collins’in el yazmasında Madam Magdalen York’tan ba-yağı bahsediliyordu. Madam denmesinin nedeni evli olması değil soylu bir aileden gelmesiydi. Ama incelediği portreleri aklına getir-diğinde, karşısında duran kadının onun Magdalen York diye bildiği kişiye pek de benzemediğini fark etti. Ressamın hatası olmalıydı.

Meg sanki tatlı dille Fenton’a yaltaklanmaya çalışır gibi naz-lı bir ses tonu takınarak “Sir Nick...” dedi ve ona doğru yaklaştı. Etrafında yavaşça dolanmaya başlamıştı. Kollarını adamın boynu-na dolamakla uslu durmak arasında bir seçim yapmaya çalıştığı belliydi. Ve işte o an, kadın makyaj masasının üzerindeki aynanın önünden çekildiğinde Fenton ilk defa kendini aynada gördü. Göz-lerine inanamıyordu. Kendini tutamayıp küfür etti. Neyse ki ka-dın bunu duymamıştı. Bu sefer ressamın iyi iş çıkardığı ortadaydı. Karşısında asılı altın çerçeveli aynada, kafasına kahverengi üze-rinde beyaz çizgili desenler işlenmiş ipek bir başlık sarmış, yanık tenli ve yakışıklı bir adam ona bakıyordu. Suratinin ortasını uzun burnu dolduruyordu. Bıraktığı ipince bıyık ise geniş dudaklarının üzerinde siyah bir çizgi oluşturunuyordu.

Sir Nick. Fenton, doğum tarihi: 25 Aralık 1646

Neden, neden yalnızca yirmi altı yaşında olmak zorundaydı san-ki! Birazcık daha yaşlı olamaz mıydı? Karşısında duran Mar—Meg isimli bu genç kadından yalnızca bir yaş büyüktü. Sir Nick kılığın-daki Profesör Fenton’un aklına yeni yeni, bazıları da korkunç fikir-ler gelmeye başlıyordu. Üzerindeki kahverengi sabahlığın içindeki

vücudun şu anda kendine ait olduğunu düşünüp, kol kaslarını ve dümdüz karnını hissediyordu.

Meg tatlı sözlerle Fenton'un gönlünü almaya, ona cilve yapmaya çalışıyordu. Omuzlarını sıvazlayarak "Bir daha deli numarası yapıp beni korkutmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Ah, hayır sen merak etme. Yalnızca tıraşımın çok mu kötü olup olmadığını merak ediyordum da." diyerek konuyu değiştirdi.

"Sanki bu benim çok da umurumda!" dedi ve ses tonu tekrar bir saniye içinde şekilden şekle girerek "Bir tanem. Gerçekten—gerçekten değişmeyeceksin, değil mi?"

"Neden? Kendimi değiştirip daha iyi bir adam olmamı dilemiş miydin?"

Arkasına döndü ve makyaj masasının üzerindeki mumu kendilerine doğru çekti. Şimdi Meg York'u tam karşısına aldığı gibi cılız mum ışığı da doğrudan kadının yüzüne vuruyordu. Meg bu kez ciddi bir tavır takınmıştı. "Başka kadınlara dokunma konusunda, evet, kesinlikle değişmeni istiyorum!" dedi ve yüzü hafif kızararak utanmış bir halde "Bu geçen iki sene boyunca seni sevdim, evet seni delicesine sevdim. Beni asla bırakmayacaksın değil mi Nick?" diye sordu.

"Seni nasıl bırakabilirim?"

"Şe-ey, onu lafın gelişi söyl—" diye kesik kesik mırıldanıp sustu Meg.

Boş gözlerle yere bakarmış gibi bir anda tüm ilgisi dağılmıştı sanki. Sonra aniden yakalarını birleştiren bağı çözüp aldırılmaz bir tavırla sarı geceliğinin önünün açılmasına izin verdi. Geceliğinin altında içlik ya da on yedinci yüzyılda kadınların yaygın bir şekilde kullandığı şu bol gömleklerden bile yoktu.

Fenton'un karşılaştığı manzara karşısında nutku tutulmuştu. Şüphesiz böyle bir şey beklemiyordu genç kadından. Onun için belki de ayıplanması gereken bir şeydi belki ama Fenton'u şu anda karşı konulmaz bir ihtiras ve arzu çepeçevre sarıyordu. Kadını bu derece yakınında hissetmek resmen kafasını bulandırıyorordu. "Asla başaramayacağım" diye düşündü *ihhtiyar* Cambridge Profesörü. Sandalye hemen yakınındaydı. Zaten çok az kalan ağırbaşlılığını

toplayıp birkaç adım geri çekildi ve sandalyeye oturdu. Kısa boyundan dolayı sandalyeye doğru kendini bırakırken yalpaladı ve kolunu çarptı.

Tüm bu süre boyunca sanki kaçamak bakışlar atmak istemiş gibi yarı kısık gözlerle onu izledi Meg. Ardından kapalı dudaklarında neredeyse hayali denebilecek kadar belirsiz bir gülümseme belirdi. Kendini tutmasa, belki de bu gülümseme bir kahkaha halini alacaktı ama takındığı yarı ciddi yarı alaycı tavır böylesine pervasız bir kahkahayı önlüyordu.

“Sen, zamparalığı bırakıp yola geldin ha? Yapma, güldürme beni. Hadi ordan!”

Kadınlar... Her zaman kendilerine özgü bir mizah anlayışları olmuştur. Daha bir saniye önce bu zehirli sözlükleri bir iğne gibi Fenton’a batıran Meg’in yüzündeki o alaycı tebessüm de yok olmuş, yüzünde o utanç ifadesini yalnız bırakmıştı.

“Sana daha önce de söyledim Nick, beni karının tam karşısındaki odaya yerleştirmene aşırı derecede gücendim. Eğer aramızda olanlar fark edilip de büyük bir rezalete mahal verseydik, inan seni kendi ellerimle öldürürdüm. Evet, yemin ediyorum bunu yapardım. Ama ben bunu unuttum. Hepsini boş verdim. Neden onun ne düşündüğü bizi ilgilendirsın, değil mi?”

Fenton da kısık bir sesle “Neden ilgilendirsın ki?” dedi.

Fenton’un kalbi kancaya yakalanmış bir balık gibi bir an olsun durmadan delicesine atıyordu, içi içine sığmıyor, kolları titriyordu. Ayağa kalktı ve Meg’e doğru yaklaştı. Kadın da kollarını onun boynuna dolamak üzereydi ki— Gözleri yarı açık halde Fenton’un omzunun üstünden arkaya doğru bir bakış attı ve fısıldayarak “Kapı!” dedi. “Seni ahmak, kapıyı kapamayı unutmuşsun.—Sus! Şu sesi duydun mu?”

“Anlamsız bir gürültü işte, ne fark eder ki? Hadi biz—”

“Ne dediğinin farkında mısın sen? Hiç çakmak taşı sesi duymamış gibi konuşma.” Sesinin tonunda fısıldarken daha da belirgin olan bir öfke hakimdi. “Sen birden ona kadar saymayı bitirmeden sevgili kuzenim ve senin de biricik karın koridoru geçip buraya gelmiş olacak, sen hâlâ ne diyorsun. Çabuk, otur şuraya ve dua et!”

Sonrasında Profesör Fenton bildiğinden kendinin bile haberdar olmadığı on yedinci yüzyıl duaları okumaya başladı. Ağzından çıkan kelimelerin ne olduğu hakkında neredeyse hiç bir fikri yoktu. Anlaşılan bir süreliğine Sir Nick onu ele geçirmişti çünkü o hafızasının o sıralara dair bölümü bulanıktı. Neyse ki bu çok uzun sürmedi ve Sir Nick yavaş yavaş kayboldu.

Dikkatini toplamalıydı. Yalnızca akademik konuları düşünmeliydi. Ama Meg... Meg dudaklarını geri çekerken dişleri inci gibi bembeyaz ve kusursuz görünüyordu. Hâlbuki kendisi özellikle diş konusunda oldukça zor beğenen, biraz titiz bir insandı. Meg'in vücudu da aynı dişleri gibi bembeyaz ve tertemizdi. Bu yaşta böyle-sine süt gibi beyaz ve yumuşak bir ten—Durmalıydı. Bu düşüncelerden kurtulamazsa sonu olmayan bir kısır döngüye girecekti.

Koridordan bir kapı mandalının *çat* diye çıkardığı ses geldi. Bir tane daha, ve yine— Küçük bir mum alevinin yaydığı parıltıya, odaya giren diğer kişinin geceliğinin yerde sürünen etekleriyle çıkardığı hışırtı eşlik ediyordu.

Meg mırıldanır bir ses tonuyla odaya giren kişiyi “Ah, benim canım Lydia'cığım!” diyerek karşıladı. Gözlerinde çocuksu bir masumane bakış vardı. Tabii ki geceliğinin kemeri de sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Fenton içinden “Demek ki bu da dokuz yıl boyunca araştırmalarımda—şey, en titiz bir şekilde üzerine titrediğim eşim oluyor.” diye geçirdi. Kendini her türlü muhtemel duruma karşı hazırlamaya çalışıyordu. Etrafına bakınmadan olabilecekleri beklemeye karar verdi.

Lydia, yani Bayan Fenton, sanki bir baloya gidecekmişçesine tamamen giyinikti. Onu gayet alımlı gösteren mavili-pembeli elbisesi kolsuzdu. Elbisesinin üst kısmı biraz düşükçe yapılmıştı ve öne doğru zarif bir kalp şekli çıkarıyordu. Kenarları ise küçük dantellerle süslenmişti. Belinin inceliğini, bileklerine kadar uzanan geniş etek daha da ortaya çıkarıyordu. Yumuşak, kumral saçları geniş şapkasının altında toplanmış ve kulaklarının hizasına doğru küçük kıvrırcık bukleler sarkıtılmıştı. Son zamanlarda bu saç şekli oldukça modaydı. Duruşu da oldukça çekiciydi. Aslında Meg kadar uzun değildi, ama Fenton bu elbisenin uzun eteği altına saklanacak bir yüksek topukluyla bu problemin kolaylıkla çözülebileceğini

biliyordu. Bir şey olmasa Lydia Fenton olağanüstü derecede sevimli olabilirdi: Kolları, omuzları ve göğüsleri kaba bir pudra tabakasıyla bulanmıştı resmen. Kullandığı kozmetik ürünler yüzünü kırmızı ve beyazdan ibaret sırlanmış bir maskeye çevirmişti. Bir ölünkü gibi görünen bembeyaz yüzünde kırmızı boyalar daha da belirgin hale geliyor, kıpkırmızı dudakları sanki o surata ait değilmiş gibi duruyordu. Ayrıca dekor niyetine birini sol kaşının, diğeri de dudaklarının hemen sağ üstüne yapıştırdığı kupa ve karo sembolleri suratını daha da maskeleştiriyordu.

Gerçekten de yaptığı makyajın yarattığı etki tam anlamıyla felaketti. Sanki yetmişine gelmiş yaşlı bir kadının suratı yirmi bir yaşında genç bir kızın yüzüne çizilmişti. Lydia Fenton'a bakınca, kaidesinden çıkarılmış bir balmumu heykele bakıyormuş gibi hissetmemek elde değildi.

"Benim tatlı kuzenim!" diyerek Lydia'yı içeri çağırdı Meg. Kuzen lafını ilginç bir şekilde üstüne basa basa vurgulamıştı.

Lydia biraz kararsız adımlarla sol tarafındaki şömineye doğru yürüdü. Elindeki mumu önce biraz sallayıp eriyen kısmını yanlarına doğru akıttıktan sonra şöminenin üzerinde koydu. Fenton hâlâ kadının yüzünü tam olarak görememişti. Bunda yaptığı abartılı makyajın yanından odanın yarı karanlık olmasının da etkisi vardı. Ama maskesinin perdeleyemediği bir şey vardı yüzünde: Masmavi gözleri. Masmavi ve ıslak gözler...

Tam o sırada Fenton kendisinin bile beklemeyeceği tuhaf bir şey yaptı. Bir eliyle sandalyenin sırtını kavradı ve tüm gücüyle çekip sandalyeyi büyük bir gürültüyle yere düşürdü. Sonra da sanki hipnoz olmuş gibi dualar okumaya başladı: "Bizim bağışlayıcı Lordumuz adına, İngiltere, İskoçya ve İrlanda'nın yüce ve kutsal kralı, ülkemizin hükümdarı, inancımızın koruyucusu II. Charles—"

Lydia gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı.

"—şimdi sarayında uyuyor ve Tanrım—"

Fenton'un bu yaptığına Meg de inanamıyordu. Kıkır kıkır gülererek "Belki de sarayında uyumuyordur" dedi ve Lydia'ya dönüp "Ne oldu?" diye sordu. Tabii Meg'in bu dikkat dağıtma çabasının sonuçsuz kalacağı baştan belliydi. Lydia, onu hiç ciddiye almadan Fenton'a döndü ve alçak, zavallı bir ses tonuyla "Sir Nicholas,

şunu kabul etmelisiniz ki bu güne kadar çok şeyler çektim ama hep sabrettim. Fakat bu aşağılık yaratık ve siz, kapımın üç metre ötesinde beraber—”

Meg sırtını makyaj masasına vermiş, gözlerini hiç ayırmadan kuzenine bakıyordu. Ağzını hayretle açmış, yüzüne bir şaşkınlık ve masumiyet ifadesi yerleştirmişti.

“Ah, seni pis, korkunç yaratık!” diye haykırdı ve bir ürperme dalgasından sonra devam etti: “Nasıl olur da Nick ve benim beraber—”

Meg sustu, çünkü kuzenin hâlâ ona bakmadığını ancak şimdi fark edebildi. Ya da Profesör Fenton’un ani hareketiydi onu durduran. Deminki trans halinden çıkmış, şu anda Lydia’nın önünde eğilerek elini öpüyordu.

Yumuşak bir sesle “Leydim, size karşı olan ne zaafarımdan ne de hatalarımdan bihaber olduğumu düşünmenizi istemem. Ama her şeye rağmen affınızı diliyorum. Ben gerçeklere kayıtsız kalan kaba, hoyrat bir adam değilim. Belki çok zeki değilim ama bunlara gözümü yumacak kadar sersem de değilim. Bana fırsat verirseniz, tutumumun nasıl değiştiğini göreceksiniz.”

Lydia’nın masmavi gözlerinde bir an öylesine garip bir ifade belirdi ki o an Fenton sanki ta kalbinin en derinlerine bir bıçak saplanmışçasına zavallı kadın için büyük bir merhamet hissetti içinde.

“Benden af mı diliyorsunuz?” diye mırıldandı. “Asıl ben, tüm kalbimle sizin affınızı diliyorum” dedi.

Aniden sihirli bir değnek dokunmuş gibi bir dehşet ifadesi geçti gözlerinin önünden.

Yalvarırcasına “Bu söylediklerinize yemin eder misiniz? Söylediklerinizde samimi olduğunuza ve beni kandırmadığınıza yemin edebilir misiniz?”

“Bana atalarımın kalan soylu kan üzerine yemin ederim.”

“O zaman her şeyden önce kendinizi bu solucandan kurtarın” diye haykırdı ve Meg’e doğru bir bakış attıktan sonra Fenton’un ellerini kendininkiler arasına alıp sıkıca kavradı. “Artık onun burada kalmasına izin vererek kendinizi daha da hırpalamayın. O burada kaldıkça, bir gece, hatta bir saat daha burada kaldıkça, bir

tanem, —Lydia’nın hitap şekli bir anda nasıl da değişmişti!—sana daha da çok zarar verecek. Sen de bunu biliyorsun. Sana yalvarıyorum, gönder bu kadını bu evden!”

Meg bir anlık bir tereddüt bile yaşamadan masanın üzerinde duran el aynasını alıp Lydia’ya doğru fırlattı. Lydia’yı da Fenton’u da teğet geçen ayna açık kapıdan koridora doğru fırladı ve oradaki duvara çapıp parçalara ayrıldı.

Profesör Fenton bunun üzerine “Gerçekten de bu insanlarda bir gram olsun çekinme duygusu yok sanırım” diye geçirdi aklından. Gördüğü manzara karşısında o bile sinirlenmiş, boyun damarları öfkeden şişip her tarafı ter içinde kalmıştı. Hâlbuki kendisi kolay kolay sinirlenmeyen, oldukça yumuşak huylu bir adamdı.

Hızını alamayan Meg “Seni sürtük!” diye bağırdı.

“Kes sesini, kahpe!” diye cevap verdi Lydia.

“Ceset suratlı!”

“Aşüfte, pis hastalıklı orospu!”

“Hastalıklı orospu ha?” diye tekrarladı. Herhalde duyabileceği en ağır, aşağılayıcı hakaret bu olsa gerekti. O kadar sinirlenmişti ki etrafında dört dönüyordu. Makyaj masasının üzerindeki kullanılmış mendiller, şişeler ve kremler takıldı gözüne.

“Tabi ya ben hastalıklıyım, değil mi? Frengisi de olan benim!” diye bağırdı ve yine bir şey ararcasına etrafına bakınmaya başladı. “Bu yüzden yüzünü göstermeye cesaret edemeyip bir ton boyanın arkasına saklayan da benim, evet! Ya da şu görünüşte masum namuslu kadının; meydanda sallandırılan lanet olası bir kral katilinin kafayı yemiş oğlunun soyundan gelen bu sözde namuslu kadının, aslında tüm adamlar için bir tehlike olduğunu çünkü o mikroplu kad—”

Meg bir kez daha sustu.

Fenton suratındaki hiddet dolu ifadeyi hissedebiliyordu. O hiddet dolu bakış ki şu anda tüm zihnini ve ruhunu mühürleyip gözlerini karartan bir körlükten ileri geliyordu. Demin oturduğu kocaman ahşap sandalyeyi iki eliyle kavradı ve sanki plastikten yapılmışçasına havaya kaldırıp Meg’e doğru fırlatacakmış gibi sallamaya başladı.

Meg hayatında ilk defa böylesine korkuyordu. Çığlıklar atarak kendini geriye çekti ve dizleri üzerine düştü. Yere kapaklanmamak için son anda ellerini kullanabildi. Beline kadar inen uzun sırma saçları şimdi yeri süpürüyor ve de aynı zamanda yüzünü gizliyordu. Tırnaklarını yerdeki halıya geçirip var gücüyle sıkarken kirlenmiş halıdan küme küme toz bulutları yükseliyordu.

Onu son anda kurtaran şey kendi çevikliği değil, Sir Nick'in Meg'i çok arzuladığı için ona zarar vermeye tereddüt etmesi ve aynı zamanda da Profesör Fenton'un içinde tüyler ürpertici bir korku filmi dönen tabutun kapağını kapatmak istemiş gibi uğraşırken bir anda mücadelenin sona erdiğini ve kapağın kendiliğinden kapandığını hissetmesiydi.

Sandalyeyi geri yerine koyarken elleri ve bacakları titriyordu. Bir bulantı hissinin vücudunu ele geçirdiğini hisseder gibiydi. Camda bembeyaz kesilmiş yüzünün birkaç saniyeliğine görüntüsünü gördü. Bir an için kendini tanıyamadı ve dehşet içinde etrafına bakındı. Sonra yavaşça sinirleri yatışıp sakinleşmeye başladı.

Kısık bir sesle "Umarım sizi korkutmamışımdır Leydim" deyip Lydia'ya döndü, Meg'e değil.

"Birazcık, ama düşündüğünüz kadar çok değil" dedi Lydia ve Meg'e dönerek "Ona ne yapacaksınız, buradan gönderecek misiniz?" diye sordu.

Fenton'un hemen arkasından alaycı bir gülme sesi geldi.

Hâlâ yerde, elleri ve dizleri üzerinde duran Meg, olduğu yerden kımıldamadan Fenton'un odayı yavaşça terk edişini izledi. Gözleri her zamanki gibi kısıktı ve ağzı kapalı olduğu halde kıkır kıkır gülüyordu. Fenton artık şundan emindi: Bir tek korkutucu an dışında başından sonuna kadar yaşanan her şey bu fahişenin hoşuna gitmişti. Yavaşça kapıya doğru yöneldi. Bir gece için yeterince fazla şey yaşadığını düşündü. Lydia'ya dönerek elini kadının çıplak omzuna koydu ve "Nasıl istersen öyle olsun, ama—ama bugün değil, oldu mu?" dedi tatlı bir sesle. "Sevgili karıcığım, bu gece tek başıma yatacağım. Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Ve siz de her şeyi bırakın—" dedi ve kapıyı çekerken cümlesinin devamını getirdi: "—ve gidin, yatın uyuyun. Henüz saat çok erken."

Her ne kadar kapıyı arkasından çarpısa da ahşap mandalların tutması her zaman o kadar kolay olmuyordu. Kapı gürültülü bir

şekilde çarptı ve birkaç santim geri açıldı. Bu aralıktan karanlık koridora soluk bir ışık yayılıyordu. Odasına ayağını sürüye sürüye giden Fenton kafasını duvara yasladı ve bir süre düşünmeye çalıştı.

Kendi dışında başka bir adamın hiç böylesine korkunç ve karmaşık bir sorunla karşılaşp karşılaşmadığını sordu kendi kendine. Bu iş düşündüğünden daha zor olacağına benziyordu. Henüz ilk gecesinde Sir Fenton az kalsın iki kez kontrolü ele geçiriyordu. Neyse ki ikisinde de kıyısından dönmüştü. Ve işin kötüsü olay sadece öfkeyle sınırlı değildi. Şeytan ona sadece basitçe öfke sonucu Sir Nicholas'ın kontrolü ele geçirebileceğinden bahsetmişti ama cinsel arzulara hiç değinmemişti. Ve bu duygular da yeri gelince en az öfke kadar güçlü hisler uyandırabiliyordu insanda. Ama düşününce bu riski aslında dolaylı olarak kabul etmişti de. Yirmi altı yaşında sağlıklı bir adamda bu hislerin kendiliğinden oluşacağını zaten ön görmüştü Profesör Fenton.

Böylece yavaş yavaş Sir Nick'in karakterini de tanıyordu. Meg onun için çok değerliydi ve ona hiçbir şekilde zarar gelmesine katlanamazdı. Ama aynı zamanda Sir Nick karısını da seviyordu ve onun da üzüldüğünü görmeye dayanamıyordu. Zihnen elli beş yaşındaki bir adamın kaldırabileceği bir yük müydü bu? Aslında böyle bir iş için elli beşin çok da geç bir yaş olmadığını düşündü. Asıl olay bu yükü taşımak isteyip istemediğiydi. Ve birden Profesör Fenton dehşet verici bir şey fark etti: Kalbinin derinliklerinde o da Sir Nick'in duygularını paylaşmaya başlamıştı.

Peki ne yapmalıydı? Bir sonraki gün Meg'den kurtulacağına dair söz vermişti.

Ama hayır, dikkatini toparlamalıydı. Bu onun asıl sorunu değildi. Onun asıl sorunu Giles Collins'in yazısında gayet açık bir şekilde belirtilmişti:

Eğer olacakları engelleyemezse, Lydia tam bir ay içinde zehirlenerek öldürülecekti. Kurban oydu. Ve Giles Collins'in yazısındaki bazı detaylara dayanarak uzun süredir katil olduğundan şüphelendiği kişi de Meg York'tu.

Fenton bunları düşünerek ayağında sert deri terlikleri, yalpala-ya yalpala-ya odasına gitti.

Bölüm 3

Lydia

Fenton sabah güneşinin kalın perdeler arasından göndermeye çalıştığı donuk ışıqla gözlerini açtı. Bu sefer hayal görüyormuş izlenimine kapılmamıştı. Nerede ve kim olduğunu biliyordu artık. Yatak perdeleri yine sıkıca çekilmişti ve dünkü rahatsız edici koku da ilk nefesinde burnuna ilişmişti. Yine de derin bir nefes çekip ciğerlerini havayla doldurmak gibisi yoktu. Nadiren bu kadar mutlu ve zinde hissederci.

“Garip...” diye düşündü. Böylesine dinç hissetmek şaşırtıcı bir şeydi onun gibi ellis—ah hayır, yirmi beşinde bir adamdı artık; alışmalıydı bu duruma. Önceki geceki sorunları artık çok büyük bir yük gibi gelmemeye başlamıştı sanki. Kendini tüy gibi hafif hissediyordu. Meg’i evden yolla, Lydia’nın hayatını kurtar! Evet, her şey işte bu kadar basitti.

Meg suçlu olmasa dahi yine de bu, Fenton için sevinçle karşılanacak bir şey olacaktı.

Düşünceli ama bir taraftan da eğlenir bir ses tonuyla “Dünya, nefsim ve şeytan...” dedi sesli bir şekilde ve dudaklarında kendiyle gurur duyan bir gülümseme belirerek. “Üçüne birden meydan okuyorum” diye ekledi. Sonra aklından eski bir Fransız deyiimi geçti: “Gençler bilebilse ihtiyarlar yapabilse³... Neyse ki bende yaşlıların akıl gücü de var, gençlerin bilek gücü de... Böylesine bir işe girişmek için yeterince iyi bir karışım olsa gerek.”

³ *Si jeunesse savait si vieillesse pouvait*

Bir anda, sanki bir düğmeye basılmış gibi sol taraftaki perdeler sonuna kadar açıldı. Karşısında biraz cılız ve kısa boylu bir adam duruyordu. Üzerinde gösterişsiz ama kaliteli ipekten yapılmış koyu renkli bir giysi vardı. Ellerini önünde kavuşturmuş, başını hafifçe öne doğru eğmiş vaziyette Fenton’a bakıyordu. Karşısındaki adamın kim olduğunu bilmesi için portreleri yalnızca bir saniyelikliğine gözünün önünden geçirmesi yeterliydi.

Bu Sir Nick’in kişisel hizmetçisi Giles Collins’ti. Saçları kıpkızıl ve parlaktı. Suratı ise biraz ince ve uzundu. Gözlerindeki bakışlar ve ağzı nedense Fenton’da müstehcen bir şey varmış izlenimi uyandırıyor. Mizacındaki o doğallık ve hatta bazen utanmazlık, efendisiyle istediği gibi rahatça konuşmasına, bazen saygı sınırlarını bile aşmasına neden oluyordu. Ama Giles’in kendi yazısı dışındaki başka kaynaklardan da aldığı bilgiler, Fenton’a diğerleri arasında en sadık hizmetkârın Giles olduğunu söylüyordu.

“Günaydınlar Efendim” dedi. Tabii Giles gibi bir adamın böyle konuşması sanki yaltaklık ediyormuş gibi bir his uyandırıyor insanda. Fenton yuvarlanarak yatağın öteki tarafına doğru giderken kullanması gereken sözcükler ve aksanı aklında kurguluyordu. Tam olarak Sir Nick’in sabah kalktığı anda sesinin nasıl çıkacağını hayal ettiyse aynı o tonda “Hı, sana da günaydın seni melun herif. Bu kadar erken işe mi başlanır be?” diyerek hırıltılı hırıltılı konuştu.

“Tabii de başlanır. Hem yalnızca kendimin değil, sizin de işlerinize başlamanız gerek. Bu arada anladığım kadarıyla dün yine kafayı bulmuşsunuz. Artık şu gece içmelerine bir son verseniz iyi olacak. Sizin için başka uğraşlar bulduğum halde hâlâ adamakıllı bir alışkanlık edinmemekte ısrar mı edeceksiniz yoksa?”

“Of, evet dün gece tam bir karın ağrısıydı.”

Giles zekice ifadeyle “Evet, bir bakıma cidden öyleydi!” dedi. Dudaklarında sinsî bir gülümseme dolanıyordu. “Ah, bu kadınlar yok mu! Hele de Madam York dün gece—”

Cümlesinin devamını getiremeden Fenton’dan hiç beklemediği bir tepki geldi.

“Diline hakim ol ya da çeneni kapalı tut seni lanet olası! Anlaşıldı mı?”

Kızıl kafalı zavallı hizmetçi neye uğradığını şaşırılmış bir halde, korkuyla geriye doğru çekildi. Galiba altına yapmıştı.

Fenton “Şe-ey, niyetim seni korkutmak değildi.”

Giles yine ilk günaydın dediği anki yaltaklanma mertebesine ulaşan aşırı saygılı tavrıyla “Tek istediğim size en iyi şekilde hizmet etmektir Efendim. Kusurumu bağışlayın” dedi.

“Magdalen York denen o orospuya gelince, yarından tezi yok hemen bu evden gönderilecek. Nereye gitmek isterse oraya gidebilir. Artık onunla işim bitti, duydun mu beni?”

Fenton böylesine hararetle konuşurken Giles’in suratındaki anlam veremediği ifadeyi görünce bir anda sustu. Ne vardı bu ifade-de? Deminden beri sergilediği yaltaklık mı? Ya da saygısızca bir cüretkârlık mı? Hayır, ikisi de değil. Peki ya onay mı? Hayır, bu hiç değil. “Giles, neden öyle garip bakıyorsun?”

“Şe-ey, beni yanlış anlamayın. Yalnızca sizden bu sözleri daha önce de çok duydum da—hepsi bu.”

Fenton yattığı yerden doğrulup yatağın köşesinde oturdu. Giles yavaşça yatağın baş ucundaki masaya doğru hareket etti ve daha yeni taranıp kıvrımları düzeltilmiş siyah peruğu aldı. Hemen yanında da oldukça ağır bir gümüş tepsi vardı. Tepsinin üzerindeki kocaman bardaktan dumanlar yükseliyordu. Kokusundan anladığı kadarıyla bu sıcak çikolata olmalıydı. Giles, ustaca ağır tepsiyi kaldırıp Fenton’un kucağına yerleştirdi. Yine aynı ustalık ve ivedilikle yatağın perdelerini çekip yatağın ayak ucunda topladı. Giles bunları yaparken Fenton da yavaş yavaş sıcak çikolatasını yudumluyor ve rahat bakışlarla odayı inceliyordu.

İnce bir ısıklık çalan rüzgârın eşlik ettiği gri ve kapalı bir gökyüzü arkadaki iki pencereden kendini gösteriyordu. Fenton, oturduğu yerden, rüzgârla savrulan ağaçların yalnızca tepelerini görebiliyordu. Mat beyaz kumaş üzerine kırmızılı sırma desenli güneşlikler, geriye doğru kıvrılmıştı. Ama bu soluk rengin yerdeki cıvılcıvı ışıldayan İran halısıyla pek de uyum içinde olduğu söylenemezdi. Sert meşeden yapılmış katı görünümlü mobilyalar sanki neşesizliğin vücuda gelmiş hali gibiydi. Alçak tavan ve koyu kahverengi pervazlar sanki onu kapalı bir kutu içine hapsetmiş, an be an ruhunu daha da bastırıyordu.

Çikolatadan biraz daha içince yüzü buruşmaya başladı. Biraz sertti ve sanki içinde küçük küçük pütürler vardı. Dahası çok şekerliydi. Ama yirmi beş yaşında genç bir adam eğer açsa her şeyi mideye indirebilirdi. Giles dikkatli gözlerle onu izledi.

“Sir Nicholas, biraz hızlansanız iyi olacak. Saat zaten bayağı geç ol—”

“Ne kadar geç oldu?”

“Neredeyse sekiz. Ve kısa süre içerisinde Lord George burada olacak.”

“Ne! Sen buna geç mi diyorsun?” dedi ve sanki akşamdan kalmış gibi yarı sarhoş bir bakışla kendini zorlayarak esnedi. “Kuş beyinli! Neyse, hadi öyle garip garip bakma da bana bugünün tarihini söyle. Gün, ay? Hatta yıl?”

Giles biraz sinirli bir bakış fırlatsa da bugünün 10 Mayıs ve günlerden ise Salı olduğunu söyledi. Yıl 1675’ti.

“O zaman dün gece bu sabahın bir parçasıydı” diye geçirdi içinden Fenton. “Tabi yaa, gece yarısını geçerken!” Şeytan bir pazarlık yaptı mı her şeyi anlaşılmaya uygun yerine getirirdi. E doğal olarak Lord George dediği de George Harwell olmalıydı. Lord George, kendisinin, yani Sir Nick’in uzun yıllardır dostu ve aynı zamanda da en yakın arkadaşıydı.

Çeşit çeşit giysilerin üzerine serildiği sandalyelerin birinde bir diğerine geçen Giles, bir satıcı gibi “İşte Lordum, buyurun, giysileriniz! Sade ama küçük bir dokunuşla tüm asaletinizi gözler önüne serecek siyah kadife paltonuz? Peki ya bu pantolona ne dersiniz? İşte burada da sizi daha da karizmatik gösterecek aile yadigarı kılıcınız, sizce de iyi bir seçim değil mi? Çok keskindir, bir *Clemens Hornm...*” diyerek Fenton’a fikir vermeye çalışıyordu.

Giles bu sandalyenin başına gelince durdu. Siyah, deri kını içindeki kılıcın gümüş tokası ışık vurdukça parıldıyordu. İnce ama gayet güçlü bir kılıç olmalıydı. “Anlaşılan bizi kanlı bir gün bekliyor” diyerek kılıca baktı Giles. Ve ekledi: “Bana biraz fazla ileri gittiniz gibi geliyor. Böylesi bir şeye neden cesaret ettiğinizi anlayabilmiş değilim.”

Fenton oturduğu yerden zıplayıp “Kanlı bir gün mü?” diye bağırdı. “Neye cesaret etmişim?”

Giles'in el yazmasında buna dair hiçbir şey yoktu. Ya böyle bir şey gerçekte hiç olmamıştı ya da nezaket adına buna yer verilmemişti.

“Efendim, bu giysiler iyi midir?”

Fenton, hizmetçisinin hazırladığı giysileri inceledi. Gördüğü resimler sayesinde, giydiğinde bunların üzerinde tam olarak nasıl duracağını aklında resmedebiliyordu. Ama gelin görün ki bunları üzerine nasıl geçireceğine dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Bu durumda verebileceği tek bir emir vardı. Aslında böyle bir gün için pek de garip kaçacak bir emir de değildi bu.

“Beni giydir!” dedi bir şövalye edasıyla. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Giles, onu pencerelerin olduğu taraftaki masanın önüne doğru götürdü. Aynı Meg'in odasındaki gibi bir masaydı. Masanın üzerine kocaman gümüş bir kap, her tarafından buharlar yükselen kaynar su dolu bir ibrik ve yanında bileytaşıyla beraber keskin bıçaklı bir ustura koydu. Fenton biraz çekinmeye başlamıştı. Bunların yanına, masaya bir de ağır kokulu sabunlar ve sıcak havlular getirildi.

Aynanın hemen karşısında, yüksek bir sandalye vardı. Giles'in abartılı ve gereğinden fazla nazik işaretiyle Fenton sandalyeye oturdu. Oturak yerindeki yastık ne kadar da yumuşaktı. Tüm o doğa, rahat tavırlarını bir kenara bırakan Giles bir anda Fransızlaşmıştı sanki. Fenton'un başına sardığı kumaşı yavaşça açtı ve büyük bir ağırbaşlılıkla, bir tek su damlası dahi sıçratmadan, Fenton'un ellerini bileklerine kadar özenle yıkayıp sonra da önceden ısıtılmış havlularla güzelce kuruladı.

Giles, zafer kazanmışçasına bir havayla “*Voilà*” diye eklemeseydi, tüm bu abartılı hareketleri belki de Fenton'un ukala mizah anlayışını çok da rahatsız etmeyecekti.

“İyi, buyurduk bakalım” dedi Fenton ve sağ elini havaya doğru kaldırarak üzerindeki sabahlığını kolunu inceledi. “Doğruyu söylemek gerekirse, şu ana kadar işini çok iyi yaptığını kabul etmem gerek. Ama sence bu kadar hizmet yeterli mi? Mesela, şöyle güzel bir banyo fena olmaz.”

Giles'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıp yan yana iki yarım daire oluşturdular. “Efendim?”

“Bildiğim kadarıyla, on yıl kadar önce Fransız prensesi Catherine, kralımız 2. Charles ile evlendiğinde sarayın odalarından birine bir banyo ve suyu da yukarı çıkarması için bir pompa yaptırtmış.”

“Şe-ey, evet doğru ama onlar kraliyet ailesi. Bir şeyin kolayını yapmak varken—” dedi ve sinirle arkasını dönüp “Ah şu yabancılar yok mu, hep yeni şeyler çıkarırlar başımıza.”

“O zaman Fransız gibi davranmaya çalışma kuş beyinli. Gayet İngilizsin işte...”

Giles, efendisinin bu son söylediğine biraz darılmış gibi baktı ve biraz dudak bükerek “Eğer çok istiyorsanız, bizim de bir banyomuz var” dedi. “Bildiğim kadarıyla senede en az beş altı defa aşağıdaki mahzenden su yukarıya çıkarılıyor. Aksi takdirde Bayan Fenton ve Madam York bu banyo konusunda çok gürültü yapıyorlar.”

“Sen pek de sorun etmezdin yani?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

Tüm bu konuşma boyunca sağ eli masanın üzerindeki kâseden etrafa güzel kokular yayan sabunu köpürtmekle meşguldü.

“Ama bizim evin hanımefendileri kocaman bir küvete ihtiyaç duymadan ya da kova kova su pompalattırmadan da gayet kendilerini yıkayabiliyorlar. E tabi, balolar, oyun ziyaretleri gibi toplu ortamlarda omuzları, kolları ve tabii ki boyunları görüldüğü için buraları yıkamak istemeleri gayet doğal. Ama arada sırada (yanılmıyorsam) vücutlarını baştan aşağı yıkadıkları da oluyor.”

Giles bu son cümlesini söylerken bir gözünü öylesine çapkınca, ama aynı zamanda da neşesini de hiç bozmayan bir tavırla kırmıştı ki o pis gülüşü bile tamamen sinir bozucu olmaktan çıkmıştı.

“Giles biliyor musun, iğrenç bunağın tekisin sen.”

“Yaşlı, genç ne fark eder? Sonuçta hepimiz aynı şeyi hissetmiyor muyuz? Aksini iddia etmek iki yüzlülüktür ki o da büyük günahtır Efendim.”

Giles bir taraftan bunları söylerken diğer taraftan da el çabukluğunu konuşturup işine devam ediyordu. Sıcak bir kumaş Fenton’un boynundan aşağı doğru yavaşça kaydı. Başını geriye doğru yaslamış, boynunu sandalyenin arkasının oval kısmına

dayayarak dinlendiriyordu. Bu haldeyken görebildiği tek yer iki duvarın birleştiği köşe ve beyaz tavanın da küçük bir kısmıydı. Giles'in ustaca tıraş köpüğünü sürdüğünü hissetti.

"Eğer gözlemlerime devam edecek olursam—"

"Vay anasını! Yahu be adam, sen hiç çeneni kapamaz mısın?"

"Sir Nick, çok fazla küfür ediyorsunuz. Mahsuru yoksa başınızı geriye yaslayın lütfen." Fenton, başı ikinci kez geri doğru itilirken boynunun acıdığını hissediyordu. "Evet, kadınlar diyordum değil mi? Kadınlar genel olarak, Madam Carwell gibi üst sınıf olanlardan tutun, çapkın gözlerinizi çok defa üzerine diktiğiniz aşçımız Bayan Kitty'ye kadar, hepsi—"

"Ne, ne!?"

"Ağız kapalı, Efendim lütfen. Yoksa köpük boşa gidecek. Ah evet, kadınlar. Kadınlar hem doğaları hem de göz zevki gereği olsun biz erkeklerden daha sevimli yaratıklardır. Biz ise onların akıllarını çelip tatlı sözlerle kandırdıkları, hatta alay ettikleri zavallı küçük şeytanlarız. Bu yüzden, amaçları gereği onların teni bizimkinden çoğullukla daha çıplaktır."

Köpük serin ve pürüzsüz bir his veriyordu. Ama ağır kokusu Felton'un biraz midesini bulandırmıştı. Bir gözünü açıp Giles'e baktı.

"Şu usturayı dikkatli kullan seni ihtiyar zampara! İki ucu da jilet gibi keskin bir palayla tıraş edilmeyi memnuniyetle kabul ettiğimi düşünüyorsan—"

Giles mırıldanarak "Bana güvenin Efendim" dedi. "Sanki bir kuş tüyü dokunmuş gibi olacak, işimi bitirdiğimi anlamayacaksınız bile."

Ve aslında aynen öyle de oldu. Boynu ve hatta çenesi tıraş edilirken usturanın teninde gezdiğinin bile nadiren farkına vardı.

"Erkeklerle gelince, onlar ancak belirli zamanlarda tamamen yıkanır. Bu onların doğasına daha uygundur. Bir de erkeğin olduğu evin pencereleri sık sık açılmalıdır ki gece nöbetçilerinin kokusu dışarı çıksın."

Fenton öylesine ansızın kafasını kaldırıp doğruldu ki Giles'in ustalığı olmasa boğazının kesilmesi işten bile değildi. "Hadi be!

Yine sövdürteceksin beni. Eğer öyleyse, niye tüm evde böylesine lanet olası, iğrenç bir koku var?”

Giles, efendisinin boynundaki köpüğü bir bezle silerken omuzlarını silkti. Yine şu yapmacık Fransız tavrını takınmıştı. “Neden, Efendim, eğer bu konu benim naçizane hatam değil de sizden kaynaklanan—”

“Benden mi? Nasıl?”

“Bodrumdaki mahzenin yarısına kadar lağım pisliğiyle dolu olmasının bunda bir payı olabilir mi acaba? Bir meclis üyesi, kralın en yakın adamlarından biri ve dahası politik arenanın en tanınan ismi olarak, belki de yarım milyon kere yumruğunuzu masaya vurup bu işi Sir John Gialled ile konuşarak çözeceğinize ve buraya bir lağım borusu çektireceğinize söz verseniz de her defasında bu konuyu konuşmayı unutan sizsiniz.”

“Bu kez öyle olmayacak, emin olabilirsiniz.” dedi ve kafasını geriye doğru yatırıp boynunu deminki yerine koydu.

Giles usturayı son bir kez daha Fenton’un yüzüne sürerken “Umarım” dedi. “Hiç olmadı üçüncü bir yol daha var.”

“Nasıl?”

“Belki de aynı Sir Francis North’un yaptığı gibi lağımı arka sokağa akıtırız. Tabii bu komşuların canını fena şekilde sıkabilir.”

Giles kendince şaka yapıyordu ama söyledikleri hiç de komik değildi. “Nasıl çok daha fazla insanın tifodan ölmediğini merak etmeye başladım” diye geçirdi aklından Fenton. “Veba salgınının niye patlak verdiğine ise şaşmamak lazım.” Yine de bu düşüncüklerini kendine saklayıp kakkahayla Giles’e katılmayı yeğledi.

Giles de kendi söylediğine gülererek devam etti: “Roger North biyografisinde bu anısını anlat—şey, yani Bay North, *Devil Tavernası*’nda birasını içerken bunu anlatıyormuş. Siz de eğer bir gece gitmek isterseniz—”

Fenton’un boynundan aşağı doğru inen ustura bir anda durdu. Giles’in o laubali, nutuk çeker havasındaki konuşması bir anda uçtu gitti. İhtiyar adam sanki bir anda korkuyla ürpermişti. “Bağışlayın Efendim. Tabii ki iki adım ötesinde *King’s Head* olan bir yerde, *Devil*’de gidip de şarap içecek değilsiniz.”

“Neden içmeyeyim ki?”

Fenton, her ne kadar farkında olmasa da, ilk gafını burada yaptı. Giles ise buna bir anlam verememişti. Fenton’un en küçük detaylarda bile onu ele vermeyecek kadar kuvvetli zihni büyük bir mevzuu gözden kaçırmıştı. Eskiden beri Sir Nick’in mecliste önemli bir vekil ve sözü geçen bir parti üyesi olduğunu biliyordu. Tabi, sonuçta bunlar onun kendi alanıydı. Cambridge’de bir tarihçi olarak, dönemin politik olaylarına pekâlâ hakimdi. Ama bunu *King Head* Tavernası’yla hiçbir şekilde bağdaştıramamıştı. Onun aklından bunlar geçerken griye boyanmış kapalı gökyüzü, nemli ve kötü kokulu odayı daha da bastırıyor gibiydi.

“Şimdi lütfen kafanızı gümüş leğene doğru eğin. Yüzünüzü yıkayacağım da.”

Yirmi dakika sonra, kendini tamamen giyinik ve tıraşlı olarak bulduğunda, aynadaki yansımanın kendine ait olduğuna inanamıyordu Fenton. Bukleleri omuzlarına dökülen siyah, parlak peruk herhalde kelebek gözlüklü ihtiyar tarih profesörü Nicholas Fenton’un kafasında bayağı komik, hatta budala dururdu. Ama Sir Nick’in geniş ve esmer suratıyla öylesine bir hava yakalıyordu ki, çehresi güçlü hatta heybetli bir görüntüye bürünüyordu.

Siyah kadife palto biraz uzundu; neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Ama oldukça rahattı. Her ne kadar bol tarzda bir palto olsa da, yine de hiç kullanılmayacağı zaten belli olan bir kaç tane gümüş düğme sol yakaya yerleştirilmişti. Giles takması için herhangi bir mücevher vermemişti, zaten böyle olmasına minnettardı da Fenton. Dik yakalarında üzerinde kırmızı işlemeler olan uzun, siyah satenden bir şerit vardı. Siyah kadife dizlikler ve siyah çoraplar... Bunların hiçbirine diyeceği bir şey yoktu Fenton’un. Ama bir konuda tartışmaya hazırды. “Beni dinle koca kafalı!” dedi ve Giles’in göğsüne aslında bunun küçük bir itekleme olmasını planlayarak yavaşça vurdu. Ama kollarının ne kadar güçlü olduğunu unutmuş olsa gerekti. Giles odanın diğer tarafına doğru uçu ve karşı duvara yapıştı.

Giles sanki odayı boydan boya geçen kendisi değilmiş gibi, hiçbir şey olmamışçasına ayağa kalktı ve kollarını kavuşturup yavaşça Fenton’a doğru yürümeye başladı. Ne söylediği anlaşılmasa da şu anda ağır bir küfür dalgası salıverdiği muhakkaktı.

“Her şeyi giyerim ama şu saçma sapan yüksek topuklu ayakkabıları hayatta giymem.”

Giles hâlâ ağzının içinden bir şeyler söyleniyordu.

“Bu on santim topuklarla yere yapışmadan beş adım bile atamam ben. Şu saçma renkli şeritlerle aptal bağcıklara gelince, bunları taşfırın erkeklerinin yanı sıra süslü hanım evlatlarıyla bar bar gezen züppelerin de giydiğini gayet iyi biliyorum. Ve şimdilik benim bunları ayağıma geçirmeye hiç niyetim yok, anlaşıldı mı?”

Giles bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu. Ama sanki bu kez gösteriş düşkünlüğüyle ilgili bir şeyler homurdanıyordu yarı sessizce.

Fenton kendiyle gurur duyar bir sesle “Ayrıca, ben gayet ideal boyda genç bir adamım. Ne uzun, ne de kısa, tam orta boyluyum. En iyisi! Giles! Giles! Homurdanmayı bırak da söyle, benim hiç şöyle adama benzer düz tabanlı deri ayakkabılarım yok mu?”

Giles’in sessiz ve iğneleyici bir şekilde güldü.

“Kuşkusuz! Arada bir evin içinde giydiğiniz eski ayakkabılarınızın hâlâ duruyor olması lazım.”

“Harika! Hemen git getir onları!”

Uzun bir bekleyiş ve sessizlik oldu. Ama Giles’in kızıl saçları hâlâ gözünün önünde duruyordu.

“Benim bildiğim Sir Nick şeytana bile meydan okur. Benim bildiğim Sir Nick valinin suratına bir kadeh şarabı çarpmaktan bile çekinmez. Ama—ama benim bildiğim, modayı gün be gün takip eden Sir Nick asla bu ayakkabılarla sokağa çıkmaya cesaret edemez.”

“Yahu be adam! Git getir dedim şu ayakkabıları!”

Giles bu sefer uysal bir tavırla ayağa kalktı ve Fenton’a göz ucuyla yarı şaşkınlık yarı ne olduğu tarif edilemez başka bir duygu dolu bir bakış atıp “Hemen kalkıp getiriyorum Lordum” dedi. Kapı ardından kapanırken menteşelerden çıkan gıcırta dışında bir çıt bile duyulmamıştı Giles odayı terk ettiği sırada. O dışarı çıktığı anda Fenton da tekerar arkasını dönüp aynada kendini incelemeye başladı. Eli kendiliğinden belinde asılı kılıcın kabzasına gidiyordu. Sağ kalçasından aşağı doğru uzanan kılıç uzun paltosuyla muhteşem bir ikili oluşturunuyordu.

Yine kendiliğinden, eli normalden biraz daha uzun denebilecek yeleğinin altına gitti. Kemerinin tokasını birazcık sağa sürdü. Gözleri kemerin tokasından sol tarafa doğru kaydı ve kalçasının hizasından sarkıp kılıcının kınını tutan iki ince zincire takıldı. Ama bu zincirler normalde bildiklerinden çok farklıydı. İpince ama aynı zamanda da oldukça sağlam ağaç liflerinden yapılıp sonra da birbirlerine iyice yapıştırılarak cilalanan ve en sonunda da özel bir deriyle kaplanan bu zincirler öylesine hafifti ki onların ağırlığını hissetmek bir kenara dursun, varlıklarının farkına varmak bile neredeyse imkânsızdı.

Sesli konuştuğundan habersiz “*Clemens Hornn*, bir zamanlar tüm İngiltere’nin en iyi kılıçlarını yapan büyük usta, Clemens Hornn...” dedi. Elini kılıcın tel örgülü kulpuna götürdü ve sıkıca kavradı. Aynadan birkaç adım geri çekildi ve havada parıltıyan ince, uzun kılıcını çevik bir hareketle çekti. Elinde tuttuğu o eski tip, yuvarlak kulplu, kabza korumalığı geniş, görkemli şövalye kılıçlarından biri değildi. Aksine hantal denebilecek kadar uzun ağızlı bir kılıçtı. Bu yıllarda insanlar, nokta vuruşu yapanlar karşısında daha geniş bir yüzeyde nispeten daha sığ yaralar açan eski tip uzun ağızlı kılıçların aslında bayağı çaresiz kaldığını henüz yeni keşfetmişlerdi.

Şu anda kısa ağızlı kılıçlara geçiş döneminde olsalar da hâlâ o eski şövalye kılıçlarına daha yakın sayılabilirdi. Dar kabzası sanki çeliğe oyulmuş bir çiçek tablası gibi parıltıyordu. Küçük kıvrımlar yapan kabza korumalığı birbirinden güzel nakışlarla doluydu. Eski kılıçlardan biraz daha kısaydı ama çok daha hafif ve ölümcüldü. Bu yüzden elinde tuttuğu, geçmişin muhteşem kılıçlarının adeta günümüze en fevkalade bir şekilde uyarlanmış haliydi.

Kılıcın o soğuk çeliğini teninde hissettiğinden beri, tüm benliğini bir gurur ve kıvanç hissi sarmıştı. Derin bir nefesle tüm bu güç ve metanet duygusunu iliklerine kadar çekti. Ama mutlak olarak bildiği bir şey vardı: Kendisi kesinlikle bir kılıç ustası değildi.

Tamam, doğru. Küçüklükten yirmi beşlerine kadar spor salonunda bayağı da iyi bir oyuncu olarak eskrim yapmıştı ama şimdi yalnızca o günlerine gülüp geçiyordu. O zaman tuttuğu kılıçla bu birbirinden çok farklıydı. Ona kılıç bile denmezdi ve buna göre sadece bir oyuncaktı. Kendisi bayağı yetenekli olsa da, rakipleri

çok kolaydı. Böylesi biri gerçek bir kılıç dövüşçüsüne karşı yirmi saniye bile dayanmazdı. Ayrıca şu da vardı ki—

Bir anda sanki beyninde bir şimşek çıkmıştı. “Şeytanla anlaşmamızda böyle bir düellodan falan bahsetmemiştik. Zamanım tükenmeden, yani bir ay dolmadan ölemem, evet. Şartım bedenem olsun herhangi bir hastalıktan korunmaktı, evet. Ama bir kılıç darbesi? Acaba bu anlaşmamıza dahil sayılır mı?”

Giles Collins, “İşte ayakkabılarınız Lordum!” diyerek içeri daldı. Aniden hortlayan sesi Fenton’un düşüncelerini öylesine aniden, sanki bir kılıç darbesi indirirmiş gibi ürpertmişti ki genç adam az kalsın kılıcı elinden düşüyordu.

Giles’i hangi ruh halinde bulacağınız her zaman için bir muammaydı. Şu anda tam bir itaatkârlık vardı tavırlarında. Ve neşe...

“Yeter ki benden şeytanın pabuçlarını isteyin,” dedi keyifli bir sesle ve elindeki bir çift eski ayakkabıyı sanki milyonluk birer pırlantaymış gibi havaya kaldırarak devam etti: “Onları bile bulur, anında size getiririm! Heheey! Bugün Sir Nick’i özel çizmelerini giyerken izleyeceğiz!”

Fenton aynaya dönüp bir kez daha kendi görüntüsüne şaşırdı. Üst dudağı biraz kalkmış, aradan bembeyaz dişlerini gösteriyordu. Peruğunun bukleleri biraz öne doğru düşmüştü. Aynanın karşısında yan durmuş, bir de bu açıdan kendini inceliyordu. Sağ ayağını öne doğru çekip dizini kırmış, sağ ayağını da onun arkasına getirmişti. Elinde sanki kendi ağırlığını kendi taşırmışçasına dengeli duran kılıç bir kale muhafızının kılıcını andırır şekilde parlıyordu.

Fenton, bu lafa kahkahalarla gülmeye başladı. “Özel çizme mi?”

Giles sanki gizli bir şey söylüyormuş gibi Fenton’un yanına yaklaşarak “Tabi ki özel çizme diye bir şey yok” dedi kuru bir sesle. “Ama izleyen herkes öyle olduğunu düşünecek. Sol ayağınızın nasıl da sağ bacağınız arkasına gizlenerek duruşunuzu desteklediğine bakın! Evet, bunu özellikle yapıyorsunuz biliyorum. Sırf vücudunuza daha yakın bir siper yaratabilmek için! Heheey! Tabii ya, tabii!”

Fenton ise kılıcını yavaşça kınına sokarak, Giles’in neşeli tavrına aldırılmaz bir tonla “Hayır, ben kılıç ustası falan değilim” dedi ve sandalyesine oturdu. Giles, yine deminki meraklı ve kaçamak bakışı attı. Tam bir şey söylemek üzereydi ki Fenton ondan erken

davrandı: “Şu anda yapacak çok şeyim var.” Sesindeki sert ve gür ton zavallı hizmetçiye sanki bir tokat gibi inmişti. “Lord George Harwell hâlâ gelmedi mi?”

“Sanırım henüz gelmediler” dedi. Gözlerini demin getirdiği eski, gösterişsiz ayakkabılara dikmişti.

“Hah, güzel. Zaten gelse de beklemek zorunda kalacaktı. Senin için bir işim var. Karıma—”

Giles’in kalın, kızıl kaşlarının altındaki gri gözleri neredeye pörtleyecekti. “Karınız mı?”

“Evet, ne var bunda?”

“Bir şey yok da sadece düşünmüştüm ki...”

Fenton, sıradan bir eşe gösterilmesi yeterli nezaket kurallarını düşünerek “Ona, eğer zahmet olmazsa müsait olduğunda burada beni bekleyip bekleyemeyeceğini sor” dedi.

Tabii, koca dediğin karısını yanına çağırmalıydı, herkesin içinde onun ayağına gitmek olmazdı.

“Emriniz olur, hemen gidiyorum” dedi Giles, göz ucuyla efendisine attığı bakışı sezdirmemeye çalışarak. O arkasını dönmüş giderken, Fenton’un içinden ihtiyar hizmetçinin kıcına bir tekme vurmak geliyordu. Ama bildiği kadarıyla her ne kadar yaşı elli atmış arası bir şey olsa da, Giles öyle basit bir tekmeye yakalanmayacak kadar çevik biriydi.

Tam kapıdan dışarı çıkmak üzereyken “Cüretimi af buyurun ama—”

“Ne var yine?”

“Eğer olur da, aksilik ya, şans eseri Madam York’a denk gelirsem...”

“Ona söyle ki: Canı cehennem!”

Ve sonunda kapı kapandı.

Fenton odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Lydia’yı çağırarak, dün gece nerdeyse kendisini boğan duygu selini serbest bıraktığını biliyordu. Ama bu yeni günün her bir anı onu biraz daha cesaretlendirmişti. Çünkü yeni yaşına ve değişen dış görünümüne ancak uyum sağlayabiliyordu. Kütüphanelerde geçirdiği o dokuz

müphem yıl boyunca kötü çizilmiş bir portrenin üzerine titreyip, her an gerçeğin ne olduğunu merak etmiş ve onu aklında resmetmeye çalışmış olsaydı, muhtemelen şimdi Lydia'ya karşı hissedebileceği tek şey derin bir şefkat ve merhamet olurdu. Özellikle hazır ikisi de böyle gençken...

Ama şimdi asıl önemli olan şey bu değildi. Ellerini başına götürdü. Varlığını tamamen unuttuğu peruk onu şaşırtmıştı. Tıp hukuku üzerine okuduğu şu eziyet gibi yorucu kitapları hatırladı. Dün biraz sinirlerine hakim olabilseydi, o kadar heyecanlanmış olmasaydı Lydia'nın yüzündeki ağır makyajın da yürümesindeki aksaklığın da nedenini anlayabilirdi.

Fenton, Sir Nick'in fırsat kolladığını sezebiliyordu. Sir Nick hakkında düşünceleri değişmiş, şuna kanaat getirmişti: Nedense Lydia'yı ya hiç sevmiyor ya da gönülsüzce ona katlanıyordu. Ayrıca ne olursa olsun, Meg'le Lydia da karşılaşmamalıydı. Bu ikisi ateşle barut misali yan yana geldiklerinde her tarafı savaş alanına çevirebilirdi.

Sert, alçak kopuklu ayakkabılar, hızlı adımlarla koridoru geçiyordu. Kapıya bir metre kadar kala ayak sesleri kesildi. Sanki gelen kişi orada durmuş, içeri girmeden önce kendine bir çeki düzen veriyordu. Yavaşça kapı çalındı.

“Gir!”

Kapıyı açan Giles'di ama oda bir anda öylesine dalgalı bir duygu denizine dönmüştü ki Fenton, ihtiyar adamı fark etmedi bile. Lydia çekine çekine eşikten adımını attı.

Fenton, elinde olmadan “Aman Tanrım!” dedi ve öylesine uzunca bir süre gözlerini ondan alamadı ki genç kadın utanmaya başladı ve yanakları kızardı.

Lydia'nın üzerinde kahverengi bir elbise vardı. Daha açık tonda kalın bir şerit önce beline dolanıyor oradan da elbisenin geniş kollarında dalgalar oluşturarak boynuna doğru çıkıyordu. Elbisenin üstündeki beyaz yelek ise geniş bir üçgen oluşturunuyordu göğüslerinin üzerinde. Boyun hizasında başlayan zarif dantel desenler yeleğin yakalarının birleştiği yerde kesişip genç kadının beline kadar iniyordu. Dünün aksine yüzünde hiç makyaj yoktu. Yüzü hiç bir engel olmadan tüm sadeliğiyle ortadaydı. Açık tenli suratını

kumral saçları çepeçevre sarmıştı. Masmavi gözlerini kocaman açmıştı. Burnu kısa, dolgun dudaklı ağzı ise genişti. Çenesi yuvarlak-tı. Giles'e soracak olsanız, buna artık modası geçmiş bir güzellik der ve hatta cesaret ve canlılıktan yoksun olduğunu ileri sürerdi. Ama Fenton, sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Lydia bu kez topuksuz ayakkabılar giydiği için şimdi daha da küçük görünüyordu Fenton'ın gözüne.

Lydia çekinerek, sanki mırıldanmış gibi cümlesini başladı ve "Şey, beni..." dedikten sonra sanki uygun bir kelime bulmaya uğraşmış gibi gözlerini yere indirdi. Kısa bir sessizliğin ardından ancak "...güzel buldunuz mu?" diyebilirdi.

"Güzel ne kelime?" dedi Fenton ve ani bir hareketle genç ka-dının yanına kadar gelip elini nazıkçe tuttu, öpüp yanağına doğru bastırdı.

Lydia, gözlerinde ağlamaklı bir sevinç ve şaşkınlık ifadesiyle "Dün gece de bunu yaptınız" dedi ve bir kaç saniyeliğine bocaladıktan sonra "Bana böyle davranmalı—" Cümlesinin devamını getirmedi.

Şimdi, ona bu kadar yakın duruyorken, ancak yüzündeki ince pudra tabakasını görebiliyordu. Alnının üst tarafına, saç çizgisinin hemen altına ve yanaklarının birine sürmüştü. Muhtemelen bu tabaka kol ve omuzlarına kadar da genişliyordu. Bu loş ışıkta bile, eğer onu yatağa yatmaya ikna edebilirse, teşhisi koyabileceğini biliyordu Fenton.

"Leydim," dedi yumuşak bir sesle, "Lütfedip de şu yatağa uzanır mısınız?"

Aynı zamanda altıncı hissi de ona Giles Collins'in varlığını hatırlatıyordu. Ona baktı. İhtiyar adamda yatağın üzerindeki çikolata bardağı ve tıraş malzemeleri kaldırmaya yönelik hiç bir hareketlenme yoktu. Öylece masanın yanınca dikiliyordu. Ağzı sanki ılık çalıyormuş gibi bir hal alırken kaşları da neredeyse kızıl saçlarının başladığı çizgiye kadar çıkmıştı. Fenton "Seni şımarık, işe yaramaz herif!" diye gürledi. Etrafına bakınıyordu ona fırlatacak bir şey bulmak için. "Senin boynuna bir boyunduruk geçirip kasabada yürüteceğim, kaybol gözümün önünden, kaybol!"

Bu kez Giles yatağın yanından fırlamak zorundaydı ve bu Fenton'a yeni bir tekme imkânı sağlamıştı. Ama Giles bundan da

kaçmayı başardı. Ve bir kez daha Fenton bu insanların bazen olgun bireyler gibi değil, bir çocuk ya da ergen gibi davranabildiklerini hatırladı.

Fenton yarı özür diler bir ses tonuyla kapının dışından kafasını uzatmış pis pis sırttan ihtiyar hizmetçisine baktı ve “Giles” dedi.

“Lordum?”

“Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol.”

“Nasıl emrederseniz Sir Nick. Bizzat burada nöbet bekleyeceğim.”

Giles üzerinde herhangi bir kilit ya da sürgü olamayan kapıyı dışarıdan mandallayarak yavaşça kapadı. Lydia itaatkâr bir şekilde kocasının dediğini yaptı ve hâlâ yatağın üzerinde duran gümüş tepsinin yan tarafına doğru uzandı. Hafifçe titriyordu. Fenton, genç kadının hemen yanına oturdu ve yumuşak bir sesle “Leydim...” dedi.

“Hiç içinde bana karşı bir sevecenlik yok mu?” diye fısıldadı gözlerini açmadan. “Beni adımla, Lydia diye çağır. Hatta, hatta—” dedi ve küçük bir tereddüitten sonra cümlesinin devamını getirmesi için gerekli cesareti toplayıp “Bir tanem diyemez misin?” dedi.

Fenton içinde ani bir sancı hissetti. Bunun nedeni kadının böylesine saf oluşundan ziyade o olduğunu zannettiği adama karşı derin ve karşılıksız bir bağlılık duymasıydı.

“Bir tanem” dedi ve kadının ellerini elleri arasına alıp onu rahatsız etmeyecek şekilde bileklerini kavrayarak “Eski günleri hatırlıyor musun?” diye sordu. “Yıllar önce, henüz on yedi yaşındayken okulumu bitirip diplomamı aldığım o günleri? Ve sonrasında nasıl da tıp okumak için can attığımı ama babamın bunu bana uygun görmediği için beni engellediğini?”

Lydia, Fenton’un okuduğu el yazmasından öğrendiği bu bilgileri hatırladığını belirtircesine kafasını sallıyordu. Bu sırada Fenton’un eli de Lydia’nın nabzındaydı. Yanında saati yoktu ama olmadığı halde bile kadının nabzının düşük ve düzensiz olduğunu anlayabiliyordu. Nazikçe yanağına dokundu. Soğuk ve nemliydi.

“Ama sana şunu söylemeyim ki aslında o tutkumdan hiç vazgeçmedim ve gizli gizli tıp çalışmaya devam ettim. Seni iyileştirebilirim. Bana güveniyor musun?”

Lydia'nın kısık mavi gözleri kocaman açılmıştı.

“Sen benim kocam değil misin? Sana güvenmem için başka bir nedene ihtiyacım mı var? Bundan da ötesi, seni... seni sevmiyor muyum sanıyorsun?”

Bu Fenton'un aradığı cevaptı. “O zaman neden bana birkaç saniye vermiyorsun?” dedi ve ayağa kalktı. Yataktan inerken sol tarafında sallanan kılıcı ayaklarından önce yere dokunuyor ve ilginç bir ses çıkarıyordu. Hızlıca masanın yanına gitti ve temiz bir havlu buldu. İbrikteki artık kaynarlığını yitirmiş ılık suyla havlunun bir kenarını ıslattı ve iyice sıkıp yatağa, Lydia'nın yanına geri döndü.

Islak havluyu kadının özellikle pudra sürdüğü alnına yavaşça bastırarak konuşmasına kaldığı yerden devam etti: “Evet Lydia, şimdi yapmamız gereken tek şey—”

Islak havlu alnına değdiği an Lydia şiddetle başını salını sağa sola sallamaya başladı ve kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Dur! Lütfen dur! Bunu yapmanı istemiyorum.”

Ama Fenton, görmeyi beklediği şeyi çoktan görmüştü: Alın bölgesindeki deri sanki egzamayınış gibi dökülmeye başlamıştı. Sadece rengi biraz daha açıktı. Yanağının altındaki pudralı yer için de aynı durum geçerliydi.

Fenton bir taraftan kadının yüzünü incelerken diğer taraftan da baldırlarını kontrol ediyordu. Evet, bu da aynı beklediği gibiydi. Her iki bacağının baldırı da şişmişti ve bunun bayağı acı verdiğini gayet iyi biliyordu. Lydia, hızlı bir hareketle korsesinin bağcıklarına ilişti ve bir anda elbisenin üst kısmı açıldı. Üstündekileri yavaşça sıyrıp kol ve omuzlarını elbisesinden dışarı çıkardı. Altındaki ince ipek gömleği de bir hışımla yırttı. Şimdi vücudu beline kadar çıplaktı. Fenton'un elinden havluyu alıp sol omzundan koluna doğru inen pudra tabakasını silmeye başladı.

“İşte şimdi görüyor musun neden utandığımı?” dedi. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Evet, buralarda da aynı, egzama benzeri deri döküntüleri vardı. “Soruyorum sana, alay konusu olacağımın farkında olmadan insan içine çıkabilir miyim halim böyleyken? Benden tiksiniyor olmalısın.”

“Hayır, zerre kadar bile değil” dedi ve gözlerini ondan ayırarak gülümsedi. “Lydia, neyin var sence?”

Genç kadın bir kez daha kafasını diğer tarafa çevirip hıçkırıklara boğuldu.

“Dün, dün gece, şu lanet olası yaratık benim frengi olduğumu söylediğinde inan utancımдан ölecektim. Bunu daha önce de söylemişti. Ama, ama bu hastalık bana nerden bulaşmış olabilir! Tanrı biliyor, ben hayatımda bir kere bile... Ama bu korkuyu asla üzerimden atamıyorum.”

Fenton, sert bir şekilde “Lydia, bir tanem.” dedi ve ellerini onun çıplak omuzlarına koydu. “Bana güvendiğini söylemiştin. Şimdi gözlerimin içine bak.”

Kadının yüzü hâlâ öteki tarafa dönük haldeydi.

“Senin düşündüğün gibi bir hastalığın yok. Hatta, bu durumun herhangi bir hastalıkla da ilgisi yok. Emin ol seni yalnızca birkaç gün içinde tedavi edebilirim” dedi ve onu korkutmamak için olabildiğince kısık bir sesle güldü. “Bir şeyler bildiğimi kanıtlamama izin ver. Bazen dehşet verici şekilde inanılmaz bir susuzluk çekiyorsun, değil mi?”

“Şe-ey, evet. Bazen o kadar fazla su içmek zorunda kalıyorum ki artık midemin patlayacağından korkuyorum. Ama sen bunu nerden biliyorsun?”

Baldırlarına yavaşça dokunarak “Sık sık buralarda acı hissediyorsun” dedi.

Lydia şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Bu şaşkınlık ifadesi koskocaman açılmış mavi gözlerinden küçük burnuna, oradan da dudakları titreyen geniş ağzına kadar yayılıyordu.

“Bir şey yiyip içtikten sonra, sürekli olmasa da ara sıra, karnında dayanılmaz bir ağrı hissediyorsun ve çok halsiz oluyorsun, bu da doğru değil mi?”

“Evet, korkunç bir ağrı hem de! Doğrusunu söylemek gerekirse bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Ama nasıl?”

Bu sorunun cevabını vermek istemiyordu ama görünüşe bakılırsa başka seçeneği de yoktu: “Lydia, birisi arsenikle seni yavaş yavaş zehirliyor.”

Bölüm 4

Meg

Fenton bunu söylerken tereddüt etmekte haklıydı. Nerdeyse diğer herkeste olduğu gibi Lydia’da da zehir kelimesi büyük bir korku ve gizemle sarmalanmış bir his uyandırmıştı ve bu aniden üzerinize gelebilecek sinsi bir saldırı gibiydi. Nerden geldiği kestirilemeyen, bu yüzden de savuşturulamaz düzeyde ölümcül bir saldırı... Büyücülük ve cadılıktan doğduğu düşünülürdü zehrin. Sırf adının bile gece yarısı uğuldayan rüzgâr gibi ürkütücü gelmesinin sebebi buydu.

Kadını sakinleştirip kendine getirmesi için Fenton’un uzunca bir süre uğraşması gerekti.

“O zaman... ben ölmeyecek miyim demek oluyor bu?”

“Tabi de hayır! Hiç kendini ölüm döşeğindeki biri gibi hissediyor musun?”

“Şey, aslında hayır. Yalnızca birazcık keyifsiz.”

“Biliyorum, bunun nedeni uzun aralıklarla çok düşük dozlar verilmiş olması. Ama korkmana lüzum yok, sen yeter ki benim dediklerimi harfiyen uygula.”

Lydia’nın eli alnına gitti. “Peki ya bu lekeler?”

“Merak etme, onlar da tamamen kaybolacak. Bu lekeler arsenik zehirlenmesinin bir belirtisi yalnızca.”

Lydia hızlı hızlı nefes alarak korku ve aynı zamanda hiddetle “Ama kim böyle bir şey yapmak ister?” dedi.

Fenton onu durdurdu.

“Bunu daha sonra konuşacağız, ama ilk önce seni tedavi etmeliyiz” dedi. Lydia o kadar mutlu, rahatlamış ve sevinçliydi ki bu anı kahrolası bir katili düşünerek harcayamazdı. Yalnızca büyük bir minnettarlıkla kocasının yüzüne baktı. Gittikçe daha da rahat bir tavır takınıyordu. Fenton olabildiğince basit şekilde bu zehrin doğasını ve yarattığı tahribatı anlattı. Ama aslında Lydia’nın bunları pek de fazla anlamayacağını en baştan biliyordu. “Şu kurbağa bacağı, kertenkele kuyruğu zırvaları falan yok mu? Son derece mide bulandırıcı ama aslında bir o kadar da zararsız şeyler aslında. Bunlar insana bir yerden sonra komik bile gelmeye başlıyor, özellikle de modern bil—” Cümlesinin devamını getirmede, getiremezdi de.

Bu sırada önceki gün Lydia’yı ne kadar çekici bulduğunu hatırladı. Şimdi bu izleniminin ne kadar doğru olduğunu daha yakından görüyordu. “Affedersin, ne diyordum en son?”

“Şe-ey,” dedi biraz kızaran bir yüz ifadesiyle. “Bir şey demi-yordun, yalnızca bana bakıyordun.”

Gerçekten de Fenton, ne kadar süredir Lydia’yı izlediğinin farkında değildi. “Ah, evet! Özür dilerim, özür dilerim.” dedi ve yatağın kenarından kayarak ayağa kalktı.

“Bu beni rahatsız etmiyordu, yanlış anlama—Sevgilim.”

Profesör Fenton son bir *babacanlık* çabasıyla yatağın başına gitti ve eğilip Lydia’nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Ama bir anda durum değişti: Genç kadın bir anda kollarını onun boynuna doladı ve kendine doğru çekti. İşte şimdi ikisinin dudakları arasındaki o görünmez mesafe kalkmıştı.

Ellerini Fenton’un boynundan çekmeden “Nick” diye mırıldandı.

“Evet, bir tanem?”

“Bana ilk yatağa yatmamı söylediğinde Giles’in düşündüğünün aynısını düşündüm. Ve kendime “Şimdi mi? Bu kadar ulu orta bir halde mi?” dedim. Şey, yani etrafa bir sürü insan varken...”

“Biliyorum.”

“Peki, gerçek buluşmamız bu gece olabilir mi?”

Bu ahmaklık olurdu. Her ne kadar yüksek dozda olmasa da, bir zehrin etkisinden yeni kurtulmaya başlayan biri için son derece ahmakça bir laftı bu. Şimdi bunu düşünmemeliydi.

“Lydia, bu gece ruh halinin böyle bir şeye uygun olacağını—”

“Nick, ölüyor bile olsam, yine de seni severim. Söyle bana, ölüyor muyum?”

“Hayır! Tanrı aşkına, yok öyle bir şey!”

“O zaman, bu gece yanımda olur musun?”

“Evet, olurum bir tanem” dedi ve o da Lydia’ya sarıldı. Kadının tenindeki o soğuk nem sanki kaybolmuştu. Aralarındaki mesafe tamamen kalkmış, dudakları birbirilerine öylesine inanılmaz bir yakınlıkla kenetlenmişti ki, buluşmalarını ertelemek artık gereksiz ve saçma geliyordu. *Tam o sırada...*

Lydia ve Fenton arasında bunlar yaşanırken Giles kapının önünde büyük bir mücadele veriyordu. İşte *tam bu sırada* Meg ihtiyar hizmetçiden kurtuldu ve içeri daldı. Meg’in içeri gelmesiyle Fenton’un zihninde bir duygu dalgalanması başladı tekrardan. Sir Nick büyük bir hiddetle ona yani Meg’e ulaşmaya çalışıyordu. Fenton bu sırada korkmuş ve sarsılmış bir halde kendine ait olmayan başka bir duygunun da varlığını sezdi: Öfke. Yavaş yavaş görüşünün bulanıklaşmaya başladığını hissediyordu.

Meg geriye toplanmış yatak perdelerinin arasından hızlı bir bakış attıktan sonra derhal kafasını öteki yana çevirdi ve yavaş yavaş pencerelerin olduğu tarafa doğru yürüdü. Bu durumu nasıl karşılayacağını kestirebilmek için kendine zaman kazandırıyor. Kollarında hafif bir titreme vardı. Lydia’ya baktı. Aslında o, görüldüğünün aksine neredeyse hiç utanmamıştı. Hatta üzerinde olduğundan daha az giysi varmış gibi bir izlenim vermek için yatak örtüsünün altına saklanmıştı.

Fenton ağır bir hırıltıyla “Şeref verdiniz, Madam” dedi.

Meg de soğuk bir sesle “Rica ederim” diye cevap verdi. Pencerenin önünde durdu. Derin bir nefes alıp göğsünü kabarttı ve onlara doğru döndü. Başındaki siyah hasır şapkanın kenarları o kadar genişti ki bu onu sürekli kafasını dik tutmak zorunda bırakıyordu. Ama arka tarafta geriye doğru küçük bir kıvrım da vardı. Tam bu raya altın renkli bir kuş tüyü yerleştirilmişti. Lydia’nınkiyle aynı

tarzda yapılmış simsiyah saçlarının altında beyaz teni hiç bu kadar canlı durmamıştı. Hava sıcak olmasına rağmen dirseklerine kadar uzanan kırmızı kürk bir manto atmıştı omuzlarına. Mantonun düğmeleri altındaki kırmızı siyah çizgili elbise görünsün diye iliklenmemişti. Elbisenin oldukça düşük göğüs kısmının kenarlarında siyah ve ince firfırlar vardı. Hemen sağ kalçasının yanında sallanan cüzdanında da aynı daireler çizen firfırlardan vardı. Cüzdanın siyah kumaşı üzerine serpilmiş altın tozu parıl parıl parlıyordu. Modaya uymak için ellerine kürklü eldivenler giymişti. Eteği canlı bir kırmızıyla ışıldıyordu. Bunun altına giydiği saten iç eteği yürürken öylesine ilginç bir ses çıkarıyordu ki insanın kulağına adeta bir sağanak yağmur sesi geliyordu.

Havai bir tavrıyla “Nick, canım. Sabah arabanı istettim, beni geri çevirmezsin, biliyorum.” dedi.

“Öyle mi?”

Açık bir şekilde görünüyordu ki Meg bu olayı tamamen görmezden gelip Lydia sanki hiç orda yokmuş gibi davranmaya karar vermişti. Lydia da onla ilgilenmiyormuş izlenimi yaratabilmek için suratında hafif bir gülümseme ve dalgın gözlerle boşluğa bakıyordu. Ama Lydia’nın olduğu tarafa göz ucuyla dahi bakmamak Meg’in doğasından beklenemez bir şeydi. Vurdumduymaz bir şekilde konuşmasına devam etti: “Bugün şehir merkezine gitmeyi düşünüyorum. Galerileri gezip belki ki de bir iki tur atarım. Ah, Hayatım. Çok müsrifim değil mi?” dedi. Özellikle bu son cümleyi söylerken çok yüzünde sinsi bir ifade vardı. “Ama bugünlük yirmi altın kâfi gelir herhalde.”

“Emin misiniz, Madam?” dedi Fenton ama sanki Meg’in sorusuna cevap vermiyordu bunu söylerken. Sesinde ilginç, şüphe dolu bir ifade vardı.

Genç kadın Fenton’un aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu. Yumuşak ama sanki ölüm saçan, dikkatli adımlarla onun üzerine doğru geliyordu. Meg’in korktuğu, surat ifadesinden anlaşılıyordu. Pencerenin önünden yana doğru kaydı, oradan da masaya sürtünerek duvarın sol tarafına dayandı. Artık daha fazla gitmeye yeri kalmamıştı. Fenton yavaşça ona doğru yaklaşıp masanın yanından geçerken sanki Meg’in etrafını kuşatıyormuşçasına ilginç bir kavis almadı. Öfkeden alnı kırış kırış olmuş, dişlerini sıkıyordu.

Felton kadına yaklaştıkça göğsünü saran daralma hissi daha da dayanılmaz bir hal almaya başladı. Neredeyse güçlkle nefes alıyordu. Sanki onu idam etmeye hazırlanan bir cellat kafasından çuval geçirirmiş gibi gözlerinin önündeki her şey silinip siyaha karışmaya ve işte bu aynı siyahlık tüm benliğini ele geçirerek beynini çürütmeye başlıyordu. Buna karşı koydu ama...

Meg titrekle bir gülüşle “Aa, ayıp ama! Beni oradaki züppelerden kışkırtıyor olamazsın, değil mi? Hani tamam, beni gözleriyle hep takip ettiklerini inkâr etmiyorum ama... Onlar benim için ancak mantomu, eldivenlerimi tutacak hizmetkârlar olabilirler hayatım. E tabi bir de çantam—”

Meg bir anda sustu kaldı. Ne bir çılgılık atmaya ne de bir santim hareket etmeye zamanı olmuştu. Tek duyulan Fenton’un kılıcını kınından çekmesinin çıkardığı yumuşak ısıktı. Clemens Hornn, loş ışık altında havada savrulurken mat bir şekilde parladı ve Meg’in göğsüne, tam korsesinin bittiği yere dayandı. Bir saç kılı kadar geride olsa kılıç Meg’in tenine değmeyecekti; bir saç kılı kadar ilerde olsa bu kez kadının göğsünden aşağı doğru bir kan damlası süzölmeye başlayacaktı.

Genç adam boğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Bir tek kelime dahi etmeden eldivenin içindeki hançeri yere bırak.”

Meg uzun, simsiyah kaşlarını kaldırarak “Hançer mi?” dedi.

“Evet, eldivenin içine sakladığın ama sapının ucu görünen, başparmağını üzerine koyduğun hançerden bahsediyorum. Bunu gözden kaçıracağımı düşüncecek kadar aptal olamazsın.”

“Ah, bu korkunç bir şey! Nasıl olur da benim böyle—”

“Derhal hançeri bırak, yoksa bu elimdeki kılıcı kalbine saplarım.” dedi ve alaycı bir tavırla “Siz bilirsiniz *Madam*, seçim sizin” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Sir Nick bu dediğini yaptı, Meg de yapacağını biliyor olmalıydı. Kül rengi gözleriyle etrafı tarıyordu. Sir Nick kılıcı kadının kalbine saplamak için baş ve işaret parmaklarını kabzayı üzerinde biraz daha sıkıca kavrarırken, ona karşı mücadele veren Fenton da şu anda üzerinde hiç bir hakimiyeti kalmayan kolunu geri çekmeye çabalıyordu.

Meg yavaşça sağ elini eldiveninin içinden çıkardı. Yüzünde sakın, hatta kibirli bir bakış vardı. Eldiveninde sakladığı eski ve cilasız Venedik hançerini duygusuz bir şekilde yere attı. Hançerin yere çarpınca çıkardığı ses sinir bozucu derecede yüksekti.

“Size sonsuz minnettarım Madam.”

Her hareketi bir kedininki gibi hızlı ve çevik olan Fenton yavaşça kılıcını indirdi. Dikkatlice eğilip yerden hançeri aldı ve odanın diğer tarafına fırlattı. Ardında doğrulup elindeki kılıcı usulca kınına geri soktu.

“Evet, şimdi gelelim sorumuza. Söyle bakalım, buraya gelirken aklında hangimizi bıçaklamak vardı?” diye sordu hâlâ yatakta yatmakta olan Lydia’ya doğru bakarak.

Meg’in şu anda yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi tamamıyla gerçkti.

Yatağa doğru işaret ederek “Şu kaltaktan başka kim olabilir ki?” dedi. “Onun buraya koşa koşa geldiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Burada ne yaptığını aklımdan geçirmedim mi sence? Bazı şeyler suç sayılmaz, bu da öyle.”

“Belki burasında sana hak verebilirim. Ama, karıma zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirme Meg, bana karşı da sakın böyle bir şey denemeye cüret etme. Yoksa emin ol seni buna pişman ederim. Dün gece karım hakkında aptalca ve gerçekdışı bir şey söyledin...”

“Eğer işime yarayacaksa, neden kendime engel olayım ki? Nasıl istiyorsam öyle davranırım.”

“Demek öyle?—*Giles, gel buraya!*”

Giles, korkudan buruş buruş olmuş saf bir yüzle usulca içeri giriverdi.

“Evet Lordum?”

“Madam York’un istediği parayı almasını sağla, bunu sana bırakıyorum” dedi ve tekrar Meg’e döndü. “Arabayı alabilirsin, ama geri getir.—Ama dur bir dakika, halledilmesi gereken bir şey daha var” diyerek tekrar kılıcın kabzasını kavradı. “George Harwell’la ben *Dead Man’s* yolundaki kordona gidiyoruz; o kadar yolu neden yürüyerek gidelim ki, değil mi? Eğer döndüğümde seni burada

bulursam, hâlâ neyin var neyin yok toplayıp bir daha geri dönmek üzere buradan defolup gitmemişsen—yok öyle bakma, bunu kullanıp kendi başımı derde sokacak değilim” dedi. Bunu söylerken belinde asılı duran kılıcını sallıyordu. “Daha iyisi, bir savcı çağırır ve seni kodese tiktırım.”

Mag’in geniş kenarlı şapkası yukarı doğru kalktı ve “Peki beni neyle suçlayacaksınız?” diye sordu.

“Bunu o zaman görürsün. Ama haberin olsun, söyleyeceğim şeyin cezası darağacında sallandırılmak, ona göre. Şimdi kaybol gözümün önünden.”

“Gerçekten temelli gitmemi mi istiyorsun? Hayır, bunu kastediyor olamazsın!”

Sir Nick kılıcın yarısını kınından dışarı çekti. Yüzü sert ve duygusuzdu. Meg bir geri adım atıp duvara yapıştı. Şapkası yana doğru kaymıştı. Göz kapaklarını yarıya kadar kapatarak kaçamak bir bakış attı. Adam gayet ciddi görünüyordu.

“Gözümün önünden defolman için sana bir dakika veriyorum.”

Çok sıcaklamış gibi kürk mantosunu omuzlarından indirdi ve hâlâ eldiven takılı olan eline aldı. Bembeyaz omuzları siyah fırırlar üzerinde daha da pırl pırl duruyor, siyah çizgili elbisesinin kırmızısı omuzları çıplakken hepten canlı görünüyordu. Demin şekli bozulan şapkasını düzeltirken gözleri gittikçe küçüldü ve kapalı dudakları üzerinde tekrar o eski belli belirsiz gülüş belirdi. Güçlü parfümü erkeklerin ilgisini çeken tatlı bir kokuya sahipti. Belki de bir hareketiyle Fenton’a bir şeyler hatırlatırdı...

“Fransız kralının özel muhafızı Yüzbaşı Duroc’un benim için *Chancery*’de, Londra’nın en güzel mekânlarından birinde, çoktan kalacak bir yer ayarlayıp dizlerinin üzerine çökerek onla gitmem için bana yalvardığını biliyorsun değil mi?”

“Ne güzel işte. Yüzbaşı Duroc ve sana bol eğlenceler dilerim.”

“Nick!” diye bağırdı. Sir Nick de ne dediğini ancak fark ediyordu.

“Yarım dakikan kaldı.”

Meg soğuk bir sesle “Nick, eğer beni bir köpek gibi kovuyorsan, sana itiraz edecek değilim. Ama—ama hemen bir gün içinde

bana git demen!” dedi ve sesini şimdi biraz yumuşatarak devam etti: “Birkaç küçük, değersiz eşyam var, bari onları toplamam için bir gece daha kalmama izin ver. Bunu da çok görmezsin ya bana?”

“Ben... Ben... Peki, tamam. Yalnızca bir gece daha kaldığın sürece sana zarar vermeyeceğim.”

(Bu anda, yatak örtüsü içinde sarılı vaziyette duran Lydia yüzüne bambaşka bir ifade takınmış halde doğrulup oturdu.)

Meg, yanaklarından yaşlar süzülerek ekledi: “Ve sana şunu söylüyorum. Beni artık görmek istemediğini söyleyen de, yanından kovup başkasına gitmemi istesen de bir gün tekrar bir araya geleceğimizi biliyorum. Çok kafam karışmış bir haldeyim, hiçbir şey anlamıyorum. Sende bir şeyler değiştiğini ancak dün gecedan sonra anlayabildim. Ama bir şekilde Nick, senle ben birbirimize bağlıyız—beraber yaşamak ya da ölmek için...”

Meg’in bu sözlerinin ardından bir sessizlik oldu. Rüzgâr camları delicesine titretiyor, dışarıdaki ölü, ama bir o kadar da canlı dünyaya bir hareketlilik katmak için ağaçları dövüyordu. Bir anda Sir Nick’in sesi değişti: “Mary! Yoksa bu—”

İçinde korkunç şeyler dönen bir tabutun kapağını kapatmak için çetin bir mücadele veren Fenton sonunda kontrolü bir kez daha eline alabilmişti. Evet, sonunda kendi bakışları ve düşünceleri geri gelmişti. Ama şu anda tek bir kılını bile kıpırdatmadan tamamen hakimiyeti eline geçirmeyi beklemeliydi. Şu kadın, Meg (ne kadar şu anda beyni bu kadının Mary olduğundan şüphe etse de) yarın olur olmaz derhal evi terk etmeliydi yoksa onun Sir Nick üzerindeki etkisi her şeyi berbat edecekti.

“Zamanın doldu. Hadi çık şimdi” dedi sert bir şekilde. Bunları söylerken de belindeki kılıcın asılı olduğu zincirleri şıkırdatıyordu.

Daha fazla konuşmanın gayet tehlikeli olduğunun farkında olan Meg, başka bir şey söylemeden hışımla Fenton’un yanından geçti ve odanın ortasında durdu, boynuna doladığı kürkü bir kenara savurdu ve altın tüylü şapkasını bir kez daha düzeltip duruşunu dikleştirdi. Tam bir şey söyleyecekti oldu ama sonra vazgeçti. Elbisesinin altındaki saten etekler muhteşem bir hisyrtı çıkarırken, Meg asalet dolu bir tavırla odadan yavaşça çekildi. Ancak koridorda bekleyen bir kişi tam kapıdan çıkarken kadının yüzünün nasıl değiştiğini, ya da yüzünde nasıl gizemli bir gülüş belirdiğini görebilirdi.

Fenton biraz sallanıyordu ama dengesini koruyup ayakta durmayı başardı.

Şimdiye dek iki defa Sir Nick'i yenmişti. Ama ya diğer ruh daha da güçlü hale gelirse? Fenton mekanik bir tavırla yarısına kadar çektiği kılıcı kınına geri soktu. İçten içe verdiği mücadele onu olanca gücünü kullanmaya zorlamış, her tarafı ter içinde kalmıştı. Bunun yanında sürekli oyun oynamak onu daha da yoruyordu. Kullanması gereken kelimeler yeterince hızlı şekilde aklına geliyordu ama bunları sürekli aksan süzgecinden geçirmek zor bir işe dönüşmeye başlamıştı.

Elini boynuna götürdü ve ilk defa üzerindeki giysinin yakalarının dantel sırmalarla süslendiğini fark etti. Siyah kadife paltosu ve pantolonu ağır ama aynı zamanda da yumuşaktı. "Peki ya aslında hepimiz birer hayaletsek? Neden bunlar gerçek olsun ki?" diye geçirdi aklından. Ama dokunduğu sandalye gayet gerçekti ve katıydı. Geceliğine sarılmış ve şu anda yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş halde ona bakan Lydia'nın içten, sıcak sevimliliği ise fiziksel her şeyden daha gerçekti şu anda Fenton için. Olabildiğince yavaş adımlarla ona doğru yaklaştı. Mırıldanır gibi bir sesle "Lydia" dedi ve ellerini kadının yanaklarına koydu. "Lydia, deminki olayla ilgilenirken seni unuttuğum için beni bağışla olur mu?"

Lydia ona taparcasına gözlerle bakıyordu. Bu bakışlar ikisini de utandırmıştı.

"Beni unutmak mı? Hayatım, tam tersine asıl ancak demin benim varlığımı hatırladın. O pis, iğrenç yaratık bu kez gidecek, değil mi?" dedi. Nemli, dolgun dudakları adeta titriyordu. "Bu kez gerçekten ve katiyen onu göndermeye karar verdiğini söyle, ne olur!" Fenton da kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Evet, bu sefer gidecek."

Şahit oldukları karşısında dehşet ve korkuya kapılan ama yine de soğukkanlılığını koruyan ihtiyar Giles bile bu kez Fenton'dan o kararlılığı gördüğüne ikna olmuştu.

"Evet, şimdi senin hastalığınla ilgilenmeliyiz..."

"Neden böylesine küçük ve önemsiz bir mesele için canımızı sıkıyoruz ki şimdi?"

Aslından bu ne küçük ne de önemsiz bir meseleydi. Çünkü eğer bu durumu tersine çeviremez ve tarihin akışını değiştiremezse, bu genç kadın yalnızca bir aydan kısa sürede yüksek dozda arsenik yüzünden hayatını kaybedecekti. Karısının böylesine acılı bir şekilde—

Karısı mı? Gerçekten bu kadın onun karşı mıydı? Evet, tabi de karısıydı! Öteki türlü düşünürse tüm bu trajikomedinin ne anlamı vardı ki? Kendini kalkan yaparcasına onu korumak istemesini başka ne şekilde açıklanabilirdi?

“Şimdi Lydia, iyi düşünmeni istiyorum. Tüm bu şiddetli karın ağrıları ve kusmalar tam olarak ne zaman başladı? Üç hafta desem doğru tahmin olur muyum?”

Lydia yavaş yavaş geçmişi hatırlayarak parmaklarıyla günleri saymaya başladı.

“Evet, doğru! Üç haftadan bir gün eksik.”

“Peki, o gün ne yediğini ya da içtiğini hatırlıyor musun?”

“Bu sancı ilk geldiğinde bir akşam yemeği sonrasıydı. Hızla odama gittim ve kapıyı sürgüledim. Sonrasındaysa özel hizmetçi-me bile hasta olduğumu söylemeden yaşadığım acıyı saklamaya çalıştım. Evet, kimse hasta olduğumu bilmemeliydi. Bu yüzden her şeyi saklı tuttum.”

“Peki, ya bu ilk sancılardan sonra...?”

“Artık yemek odasına inmemeye başladım. Yalnızca bir kâse şaraplı süt içebiliyordum. Her gün tam öğle saatinde hizmetçim bir kâse şarap süt karışımından getiriyordu. Ama bazen bunu içtiğimde bile acıdan kıvrım kıvrım kıvrınacak düzeye geliyordum; ah, çok korkunçtu.”

Lydia, beraber oldukları süre boyunca ilk defa yüzünü bir yalnızlık ve acı ifadesiyle buruşturdu.

“Lydia, tüm bu acıları çekerken neyin seni böylesine hasta ettiğini düşündün mü?”

Genç kadın anlaşılması güç bir ifadeyle ona baktı ve biraz tereddütten sonra konuşmaya başladı: “Bunun benim ölümüm olduğuna düşünmüştüm. Her gün bir sürü insan ölüyor, nedenini kim söyleyebilir ki?” dedi ve deminki tuhaf, tereddüt dolu bakış tekrar

gözlerine yerleştikten sonra “Ah, Tanrım. Tamam, inkâr etmeyeceğim. Evet doğru, bir iki kere bunun nedeninin zehir olduğunu ve beni zehirleyenin de kocam, yani sen olduğunu düşündüm, bu yüzden de kimseye bir şey söyleyemedim.”

Fenton başını öteki tarafa doğru çevirdi, yumuklarını sıkıyordu.

Ama Lydia onun bu hareketini yanlış anladı. Fenton’un hissettiği tek şey Lydia için derin bir merhamet, evlendiği adam Sir Nicholas Fenton içinse şiddetli bir utançtı. Zavallı kadıncağız hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Tanrım, beni affet!” diye haykırdı. Sesinde o doğuştan gelen hırıltı ilk defa bu kadar açık bir şekilde duyuluyordu. Boğazdan gelen hafif bir hırıltı... “Tanrım, beni affet! Ne yapmışım ben... Nick! Nick!” diye haykırmaya devam ediyor bir taraftan da narin elleriyle yatağı dövüyordu. “Yemin ederim, bu şüpheyi bir, en fazla iki kez kapıldım. Böyle düşündüğümde çok çaresiz ve—ve aptaldım. Ama şimdi binlerce kez af diliyorum. Ne olur bana bak. Yaptığım hatanın farkındayım. Ah, seni fena halde incitmiş olmalıyım.”

Fenton yüzünü Lydia’ya geri döndü ve gülümseyip onu yatıştırmaya çalıştı.

“Beni incitmek mi?” dedi ve ellerini tekrar kadının yanaklarına koyup hafifçe dudaklarını öptü. “Hayır, tam tersine. Asıl, sorularına gerçek cevaplar vermediğin zaman beni incitirsin. Hadi şimdi devam edelim. Hastalığın süresince bu süttten başka herhangi bir şey yiyip içtin mi? *Başka herhangi bir şey?*”

Lydia bir süre düşündükten sonra “Hayır, yalnızca bu. Bir de arpa suyu, ama onu da hep ağzı kapalı cam bir şişeden içtim.” dedi.

“Tamam o zaman, peki bu sütlü karışım, nasıl hazırlanıyor biliyor musun?”

“Genel bilinen bir tarifi var. Dört yumurta bir kapta iyice çırpılıyor. Bir bardak kadar süt ve yarım şişe beyaz şarap. Dört kaşık da şeker. Bu kadar.”

Fenton huysuz bir şekilde yere doğru eğildi ve Meg’in hançerini eline aldı. Bir süre hançeri elinde tarttıktan sonra “Giles!” diye bağırdı.

“Evet Lordum?”

“Sanırım artık ‘küçük sırrımıza’ aşına oldun yeterince?”

“Şeref duyarım Lordum. Bunu siz uygun gördünüz diye düşünmüşüm, özellikle dün keşfettiğiniz—”

“Güzel! Tüm mutfak çalışanlarını, hizmetçileri, bu sütlü karışımın hazırlanışından karımın odasına getirilişine kadar herhangi bir ilgisi olan kim varsa, hepsini çalışma odama toplamamı istiyorum.”

Giles ölçülü bir ciddiyetle başını salladı. O eski rahat tavırları kaybolmuştu.

“Ve onlara diyeceksin ki—” dedi ve sesini daha da kalınlaştırıp “Karım biri tarafından arsenikle zehirleniyormuş ve derhal herkesi gözümün önünde, hazır istiyorum. Giles, kuşkusuz, muazzam bir kargaşa ve uğultu olacaktır ama sen—”

Giles, Fenton’un sesi yankılanırmışçasına onun söylediğini tekrarlayarak “Kargaşa ve uğultu mu?” diye sordu. “Çok daha fazlası! Ben bunu söyler söylemez evde kopacak gürültü patırtıyı tahmin edemiyor musunuz? Emin olun bir kaç dakika içinde evde tam bir şamata olacak. Şu aşağıdaki meraklı insan sürüsü var ya, bir kedi-fare oyunu için can atıyordur. Ama Lordum, siz merak etmeyin, ben onların hakkında geleceğim.”

Fenton’a bir şey söyleyecek zaman bırakmadan ihtiyar hizmetçi kapıyı kapattı.

Giles’e güvenmediği açıkça belli olan Lydia, hâlâ yüzü Fenton’a dönük halde yatakta dizleri üzerine oturuyordu. Ama şimdi gözleri gülüyor, neşeli tavrı da bu mutlu bakışlara eşlik ediyordu.

“Biliyordum!” dedi. “Daha evlendiğimiz gün, tam olarak üç yıl bir ay dört gün önce bile bundan emindim!”

“Neyden emindin Hayatım?”

“Yaklaş buraya, kulağına bir şey fısıldayacağım. Önemli bir sır... Daha yakın, daha yakın!”

Fenton itaatkâr bir şekilde peruğunu kaldırıp kulağını Lydia’ya doğru yaklaştırdı. Genç kadın bir anda adamın kulağına iç gıcıklayan bir şeyler yapmaya başladı. Fenton öylesine gıdıklanmış, bir hoş olmuştu ki adeta oturduğu yerde zıpladı. Ama şu da bir gerçekti ki bu üç kâğıtçı saldırı biraz hoşuna da gitmişti.

“Çok ayıp! Gerçekten mide bulandırıcı bir şaka!” diye kızsı da yüzündeki sırtkan gülüşü de gizleyemiyordu. Yapmacık bir tavırla tehdit ederek “Nerden öğrendin bunu?” diye sordu. Elinde hâlâ Meg’in hançeri vardı.

Lydia şaşırmış bir halde kaşlarını kaldırarak “Ama—ama bana bu sen öğretmiştin. Unuttun mu? Bu ve bunun gibi yüzlercesini...” dedi ve sonra birden ciddileşerek, daha katı bir sesle “Tamam, şimdi gerçekten bir şey söyleyeceğim” dedi. “Bunu sana bugün söylemek istiyorum, çünkü şimdi eskiden olduğundan farklısın. Nick, evliliğimizden önce babama senden bahsetmiştim. Üzgünüm, senden nefret ediyor. Ama ben senin hakkında ne söyledim, biliyor musun?”

“Hayır Lydia! Bunu şimdi söylememeni...”

Ama Lydia, Fenton’un onu durdurma çabalarına aldırmayarak; aksine sesini yükselterek konuşmaya devam etti. “Tanrının bir elçisi kadar yumuşak kalpli, ama aynı zamanda bir Roma savaşçısı kadar da yürekli.”

Nedendir ki, uzun bir sessizlik, sanki bir bekleyiş oldu.

Bir kez daha içerdeki kara ruh tabutun kapağını dövmeye başlamıştı.

Böylesine talihsiz iki aşık için daha kötü bir şans olamazdı herhalde. Üzerinden yaklaşık otuz yıl geçen iç savaşta, Sir Nick’in dedesi ve babası kadar acımasızca savaşan başka bir kral yanlısı olmamıştı belki de.

Dahası, akademik ve modern siyaset açısından da Profesör Nicholas Fenton, aynı üç yüzyıl önce onunla aynı adı paylaşan Sir Nick gibi kralcılarının şiddetli bir savunucusuydu kral karşıtlarına karşı.

Lydia’ya aşırı derecede nazik gelen bir sesle “Ben böyle iltifatları hak etmiyorum. Ama kralın şövalyeleri kadar cesur dersin neden—”

Lydia’nın gözlerinde ani bir korku ifadesi belirdi.

Yüzünü elleriyle kapayarak yalvardı: “Ah, hayır Nick! Ne olur dur! Ne olur bir kelime daha etme, yoksa bu mutluluğumuzu bir kez daha mahvedeceğiz!”

“Nasıl yani?”

Lydia yorgun bir halde kendini yataktaki yumuşak yastıkların üstüne bıraktı. Sağ kolu da başının yanına düştü. Sanki yarı ölü gibiydi.

Hüzünlü bir ton vardı sesinde. “Nick, neden benimle evlenmek istedin?”

“Seni sevdiğim için.”

“Ben de böyle düşünmüş ve umut etmişim. Ama yine de bu hastalıklı evde, çocukluğumdan beri sevip saygı gösterdiğim, hatta gıpta ettiğim bir adamın kısa bir bahsinin bile imkânsız olması, onun adına ağzıma alır almaz büyük bir hiddete kapılıp gözünün karması, yüce Oliver hakkında bir tek kelime ettiğimde...”

“Yüce Oliver...” diye fısıldadı kendi kendine konuşuyormuşçasına. Sol eliyle yatak örtüsünü, sağ ile de elindeki hançerin sapını sıkıyordu. “Yüce Oliver derken— Oliver Cromwell’den mi bahsediyorsun?”

İç savaşta kral karşıtlarının başını çeken Cromwell’in adını bile telaffuz ederken öylesine bir öfke yayılıyordu ki ağzından, sanki içindeki tüm nefreti tek bir kelimeye sıkıştırmıştı. Aslında gerçekten de öyleydi.

Konuşan Sir Nick’ti. “Senin o yüce dediğin isyancı zorbaların Kral 1. Charles’ı başını keserek öldürdükleri gün doğdum ben. Soğuk bir kış günümüştü. Ocak ayı... Dışarıda biraz kar varmış ama kralın ziyafet salonun penceresinden görülen darağacının bulunduğu alanın karı temizlenmiş. Hapis tutulduğu St. James Sarayı’ndan, Whitehall Sarayı’na, yani kendisini bekleyen darağacına asaletini hiç kaybetmeden, korkusuzca yürümüş kralımız. Ve orada, darağacının dibindeki infaz alanında başını kesmişler.”

Sir Nick derin bir nefes aldı. Hatta bu belki de Sir Nick değil, Fenton’un kendisiydi.

“Hiçbir adam ondan daha cesurca ölmemiştir. Hiç bir adam böylesine krala yakışır şekilde, hiç korkmadan ölümüne yürümemiştir. Hiçbir kral, hem de etrafını çevreleyen züppeler ona kötü sözler söyleyip suratına sigarı dumanı üflerken, böylesine asil ve onurlu bir duruş sergileyememiştir.” Sir Nick etrafına bakındıktan sonra elindeki hançeri yatağa sapladı. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki neye baksa parçalara ayıracak gibiydi. Titreyerek devam etti: “Tanrı onların hepsini ve onların soyundan gelenleri lanetlesin!”

Lydia göğsüne yapışık tuttuğu yatak örtüsünü yavaşça bırakarak dikleşti. Asıl ilgilendiği şey Sir Nick'in bu söyledikleri değildi. Belki de bunları daha önce de defalarca duymuştu. "Nick, *Greyhound* Tavernası'nda böbürlene böbürlene 'asilerin kızını terbiye edeceğini' söylediğin için mi benle evlendin?"

"Hayır."

"Ama bunu çok kez duydum."

"Tanrı aşkına! Tamam, sen bilirsin, neye istersen ona inanmakta özgürsün."

Lydia kararsız bir sesle "Zaten 'o kızı' evcilleştiremedin, bunu bilmelisin. Aynı dün gece o kahpe metresin Meg'in de söylediği gibi, evet dedem kral katiliydi. Kraliyetin tekrar güçlendiği Restorasyon yıllarında genç bir hizmetçiydim. Belki onun asılıp sonra cesedinin parçalara ayrılarak ateşe atıldığını görmedim, ama *onun* da en az senin yüce kralın kadar mertçe son nefesini verdiğini defalarca kez duydum."

"Lydia, Lydia! Kralı öldürenlerden ne kadar azının gerçekten idam edildiğini biliyor musun?"

"Pöh! Sen biliyor musun peki?"

"II. Charles başa geçtiğinde yaptığı ilk şey baş danışmanı Lord Clarendon'a 'Artık ölümlerden, idamlardan yoruldum. Bu konu burada kapansın' yazan bir mektup vermek oldu, senatoda okuması için."

Lydia, Sir Nick'in bu son söylediğini duymazdan gelerek "Ve o iğrenç yaratık, Meg bir de babama akıl hastası dedi. Bu da o domuzun uydurduğu bir yalandı. Sadece kralın öldürülmesi onu dehşete düşürmüştü. Ama deli falan değildi. Bunu herkes biliyordu. Her zaman nazik ama aynı zamanda da güçlü ve korkusuzdu. Ama kralın adamları, sırf babam İncil'i asıl olduğu gibi doğru haliyle yayar ve kralın kurduğu kiliseye karşı gelir korkusuyla onu bir hücreye hapsedtiler. Ama Nick, ben tüm bunları unutup sana geldim. Ama eğer kalbin ve aklın artık yerinde değilse bunlar ve de benim yaşamamın ne önemi var ki?"

Fenton çaresizce "Buna bir son vermeliyim" diye düşünüyordu.

Yavaşça kendini yere bıraktı. Yatağın kenarından aşağı doğru kayarken örtünün uçlarını tutuyordu. Sir Nick'i bir kez daha yenebileceğini biliyordu. İçindeki savaşıma arzusu ve Lydia'ya karşı hissettiği yakınlık ona bir kez daha Sir Nick'i yenmesi için gerekli gücü verebilirdi.

...

Bu aralarındaki en kısa ama en çetin savaş oldu. Tabutun kapağını açıp boğazına sarılan etleri çürümüş bir kol birkaç saniyeliğine yaşam enerjisini alıp götürmüştü. Ellerini ona doğru uzatarak "Yardım, Lydia! Yardım et!" diye haykırdı.

Genç kadın ne olduğunu anlamasa da Fenton'un ellerini göğüslerine bastırdı ve ancak kocasının gözlerinde birkaç saniyeliğine kaybolan ışığın geri geldiğini gördüğünde tuttuğu nefesini bırakabilirdi.

Bu kez konuşan Fenton'un sesiydi. Nefes nefese kalmıştı. "Lydia, sana açıklayamayacağım bazı şeyler var. Ama eğer şunu hayal edecek olursan... Hayır, hayal etme! Sadece şunu bil: Bazen ben—şey, bazen kendim değilim. Senden istediğim yanımda kalıp—"

"Evet, yanında kalıp? Başka ne yapmalıyım?"

"—'Geri gel! Geri gel!' diye bağırman. Ama söz veriyorum, sen yanımda olduğun sürece bu tekrarlanmayacak. Ve şunu unutma bir tanem" diye devam etti yumuşak, içten bir sesle. "Neden dedelerimizin bu eski ve saçma kavgasını sürdürelim ki? Bunlar artık geçmişte kaldı. Ellerindeki silahlar, kılıçlar bile tarihe gömüldü. Her şey değişti, o zamanların isyancıları, bugünün cumhuriyetçileri, artık en az kendi kiliselerine duydukları kadar saygıyı kralın kilisesi için de gösteriyorlar. Ve Lydia, ben de bir kralcı olarak dualarımla şunu söylüyorum: Oliver'in bile ruhu huzur içinde yatsın."

"O zaman, yüce Tanrı Kral Charles'ın da ruhunu huzur içinde yatırsın" dedi ve tutkuyla kollarını Fenton'un boynuna dolayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Ve artık anlayış olmasa dahi barış vardı aralarında.

"O zaman sana bir şey sorabilir miyim? Hayır hayır, yanlış anlama. Seni kızdırmak için değil. Madem böyle düşünüyorsun, o zaman neden hâlâ insanların oy atıp birbirlerine bağırıcıları

ve benim hiçbir anlam veremediğim, şu politika dediğiniz şeye bulaşıyorsun?”

Fenton eliyle yumuşak, açık kumral saçları, daha doğrusu perüğünü sıvazladı.

“Öyle mi yapıyorum? Hiç farkında değilim” dedi boşluğuna geldiğinden. Sonra Lydia’nın tekrar başlayacağını sezdiğinde bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. “Eğer öyle yapıyorsam, tek nedeni aynı trajedinin baştan sarıyor olması.”

“Nasıl?”

“Aynen şöyle. Kral I. Charles öldü. Cromwell, dostumuz sevgili Cromwell, bir on yıllığına rahat rahat at koşturdu, aslında elinde olmayan bir güçle övünüp durdu. Sonra bir gün geldi çattı, herkes öldüğü gibi o da öldü. Arkasında boşa yakın bir hazine bırakarak... Onun ardından gelen kısa süreli hükümetler topalladı, tökezledi, sonunda onlar da arkalarında tamamen boş bir hazine bırakarak gitti. Sonra da bazıları için kutlu bazıları için lanetli bir yıl olan 1660’da Kral II. Charles sürgünden dönerek devletin başına geçti.”

“Geldiği günü dahi hatırlıyorum.”

“Bir süreliğine bir tanem, her şey yolunda gitti. Herkes mutlu, her yer huzurluydu. On yıl kadar sonra yeniden homurdananlar türemeye başladı. Hâlbuki bunların sonu geldiği sanılmıştı. Yavaş yavaş sizin şu demokratik senatonuz da dişini göstermeye başladı. Aslında her şey para ve din meselesiydi, yani aynı I. Charles’ta olduğu gibi. Bu homurdananlar bu kez “Papaya hayır! Papaya hayır!” diye ağlanmaya başlamışlardı.”

“Şişt!” diye fısıldadı Lydia. Gözlerinde korkmuş bir bakış vardı. “Deme böyle şeyler! Belki de bir Papacı bizi dinliyordur, kim bilir? Şişt!”

Lydia nedense gereğinden çok korkmuş görünüyordu. Belki de Fenton’un yüzündeki gülüşü görmediği içindi.

“Tamam, daha yumuşak bir şekilde konuşacağım, korkma. Ama aklımdan geçenleri de söyleyeceğim. Bu adamlara, kralı korumak için paralarını ve hayatlarını feda eden bu adamlara güvenmeyeyim mi? Birkaç yıl içinde belki de tamamen değişip kral karşıtı olanlara katılacaklar, miğferlerini giyinip saraya yürüyecekler. Ama yine de kim bu insanların evlerinin yandığını içine bir şeyler

oturmadan izleyebilir? Onların kralın oğluna zarar vermek niyetinde olduklarını düşünebilir miyim? Eğer kralın kilisesi olmasaydı, ben de muhtemelen aynı onlar gibi bir Katolik olacaktım.”

Lydia ondan hiç beklemediği bu son sözü duyunca Fenton’un yakalarını yapıştı ve onu sarsarak “Nick! Nick! Yine kendini kaybettin! Geri gel, geri gel!” diye bağırdı.

“Gözlerimin içine bak ve gerçekten ben miyim değil miyim gör.”

“Aslında kendin—kendin gibi duruyorsun. Sadece şey diye düşündüm de— Her neyse, şimdi de ben bir şey söyleyebilir miyim?”

“Tabii ki de.”

“Kral, zavallı adam, zayıf biri...” dedi. Bu sırada Fenton’un yüzünde yine deminki gülüş vardı ve Lydia yine bu gülüşü gözden kaçırmıştı.

“Ve kolayca bayağı kadınlarca aklı çelinebiliyor. Kraliçe ise tam tersine, bir papa yanlısı. Ona ister “Madam Carwell”, ister “Portsmouth Düşesi” ne dersen de ama bu kadın bir Fransız katoliği ve casusu. Söylenene göre, kralın kardeşinin de aklını çelmiş, onu da bir papa yanlısı yapmış. Sence bunda lanet olası bir düzen yok mu?”

Felton çenesini yavaşça havaya kaldırarak kafasını salladı.

“Madem bu kadar anlıyorsun bu işlerden, kralın sözde yandaşlarının, senatoda, bizzat onun masasında neler çevirdiğini de tahmin edebilirsin.”

“Ah Nick, benim kafam bu politika mevzularına gerçekten çalışmıyor. Bu sadece senle ben...”

“Dur, sana ne olduğunu ben söyleyeyim. O yandaşların çoğu çoktan saf değiştirdiler ya da değiştirmek üzereler. Şu yüzünün bir yanında çıban olan, kısa boylu adamı tanıyor musun? Lord Shaftesbury? İşte o krala sırt çevireli tam iki sene oluyor. Ama hâlâ senato masasındaki koltuğun sahibi. Neden mi? Çünkü kendisini oradan çıkartılamayacak kadar güçlü görüyor. Buckingham Lordunun da durumu farklı değil. Bunların yanında “Papaya hayır!” diye bağırın başkaları da var ama onlar küçük kuklalar sayılır. Bu ikisi toplanma yerlerini *King’s Head* Tavernası olarak belirleyip, amblemi yeşil kurdele olan bir parti kurdu. Artık buna Muhalefet Partisi mi dersin, İhanet Partisi mi dersin, orasını bilemem.”

Lydia tek kelime etmeden dinliyordu. Fenton devam etti.

“Ama bunlar, eski isyancı Cumhuriyetçiler gibi doğrudan adamın üzerine gelmezler. Asla! Onların metodu tüm Londra’yı bir gecede türlü türlü dedikodularla doldurmaktır. Onların yolu orada burada yazılar dağıtıp insanların beyinleri yıkamak, muhalefet edecek olursan da kimsenin dikkatini çekmeyen küçük bir bıçakla sessizce işini bitirmektir. Şeref sahibi her adamın sefil ve alçakça diye nitelendireceği bir yoldur yani onlarınki.”

“Ve bir şey daha söyleyeceğim. Tarihin en büyük politik savaşlarının birinin arifesindeyiz şu sıralar. Bunu bir kenara yaz, yalnızca üç yıl sonra göreceksin...”

Kapı yavaşça çalındı. Gelen Giles’di.

“Sürüyü hapsettim Lordum” dedi. Suratında ilginç ve sırtıkan bir gülüş vardı. Güç ve otoritenin tadını aldığı ve pek de memnun kaldığı aşikârdı. “Sizi çalışma odanızda bekliyorlar.”

“Sessizler mi Giles?”

“Evet Lordum, *şimdi* gayet sessizler.”

Lydia yatağın başına doğru hareket etti. Geriye bükülmüş yatak perdelerinin görülmesine müsaade ettiği kadarıyla orada elbisesini geri giyiyordu. Aynı zamanda da kendisini izleyen Fenton’a onu sevdiğini söyleyen bakışlar atıyordu. Ve *yeşil kurdelelilerin* küçük bıçaklarından bahsetmişken, Lydia’nın bir sözü geldi tekrar aklına. Kalbinin en ortasına saplanan küçük bir bıçak gibi...

“Tanrının bir elçisi kadar yumuşak kalpli, ama aynı zamanda bir Roma savaşçısı kadar da yürekli.”

Kendi kendine söz veriyordu: “İsterse vücudumu ortadan ikiye yaran bir kılıcı kalbimde hissedeyim, yine de bu söze layık olmaya çalışacağım.” Ama bunu söylerken ne kadar umutsuz olduğunu da biliyordu.

Lydia’ya “Giyinmen bittiğinde doğruca odana gitmeni istiyorum” dedi. “Kapının iç tarafında da sürgü var, değil mi?”

“Evet, biraz hantal tahta bir sürgü var ama...”

“Tamam, aması yok, kapını kilitle ve benim sesimi duymadığın sürece de kimseye kapıyı açma. Yarına kadar hiçbir şey

yemeyeceksin. Sadece benim bizzat gönderdiğim birkaç atıştır-
malık bir şeyle idare edeceksin bugün için.”

Giles’in yüzünde bir korku kıpırtısı oldu bir anda.

“Ama Lordum” diye itiraz etti pek de ikna edici olmayan bir
tavırla. “Yoksa aklınızdan...”

“Evet, küstah herif, evet. Aklımdan tam olarak bu geçiyor.
Şimdilik yapabileceğim tek şey bu. Bu evde şu lağım pisliği dolu
mahzenden bile daha mide bulandırıcı ve can sıkıcı bir şeyler
dönüyor. Ve ben bunun ne olduğunu gidip bulacağım—hem de
hemen şimdi.”

Bölüm 5

Kitty

Kapıdan çıkınca önlerine açılan uzun koridorun yalnızca iki penceresi vardı, biri ta en arkada, daha küçük olan diğeryse merdivenler doğru çıkarken hemen sağ taraftaydı. Giles, efendisinin geçmesi için kapıyı tutarken, Fenton sorun yaratabilecek başka bir şeyi anımsadı.

“Şe-ey, Giles!”

“Emredin Lordum?” dedi. Kırıksık yüzünde Fenton’un artık alıştığı küstah ifade vardı.

“Şu senin el yazmas—” dedi ve kıvrarak “Şey yani, diyorum ki, sabah bir kadından bahsetmiştin, Kitty’den...”

“Kitty Softcover, aşcımız. Ne olmuş ki?”

“Evet, evet. Aradığım isim buydu, *Kitty Softcover*.”

Giles hiç çekinmeden, acımasızca Fenton’u iğneleyerek ekledi: “Çapkın gözlerinizi çok defa üzerine diktığınızı söylediğim Kitty, değil mi?”

“Evet, aslında benim de sormak istediğim buydu. Kitty’yle ben...şey yani biz hiç...?”

Giles sinir bozucu bir şekilde dudaklarını büzerek “Bunu ben nerden bilebilirim ki Lordum?” dedi. “Eğer siz kendiniz bile bilmiyorsanız, ancak yüce Tanrı biliyordur. Şunu söylemek isterim ki Lordum, sanki eskiden olmayan bir nezaket var üzerinizde” dedi ve küstahça sırtarak “Ama bu yine de onu çapkın çapkın kestiğinizi söylemeyeceğim anlamına gelmez” diye ekledi. “Aslını sorarsanız

ona ne amaçla baktığınızı anlamak iri yazılı bir kitabı okumak kadar kolaydı. Neyse zaten kendisini birazdan çalışma odanızda diğerleriyle beraber görürsünüz.”

Hizmetçileri, evin efendisine tek tek takdim etme fikri Giles’e hiç de garip gelmemişti. Fenton’un da beklediği gibi, bu onların gözünde gayet doğaldı. Onun gibi yüksek sınıf bir adam, özel sebepleri olmadığı sürece, böyle alt kademe insanların adlarını, yüzlerini öğrenmeye tenezzül edecek değildi elbette.

Merdivenlerden alt katın salonuna doğru yürüdüler. En son Mary Grenville ile tam şu anda önlerinde boylu boyunca uzanan salonun solunda kalan küçük odada konuşmuştu Fenton. Şimdi ne kadar da farklı görünüyordu burası. Her bir yanı saran meşe kaplamalar tüm koridoru siyaha boyamıştı. Karşılıklı asılmış gümüş duvar lambaları odayı daha da basık yapıyordu. Duvarın dibinde oyma desenli ceviz bir sandık vardı.

Koridoru geçip en sondaki büyük dış kapının önüne geldiler ve Giles, efendisi için kapıyı yavaşça açtı. Fenton’un burayla ilgili son anısında da yine Mary vardı ve gece onu uğurladığını hatırladı. Her ne kadar Fenton kapı açıldığında karşısına çıkacak çok farklı manzara için kendini hazırlamış olsa da dış kapının önünün küçük bir ormanı andıracağını beklemediği muhakkaktı. Bahçeyi olanca kaplayan ıhlamur ağaçlarının kokusu kapının açılmasıyla salonun en uzak köşelerine kadar dolmuştu.

Giles mırıldanarak “Lordum, eğer isterseniz...”

“Dur bir dakika! George geldi mi?”

“Yaklaşık bir saat kadar önce...”

“Sana nerede olduğumu sordu mu? Benim arkamdan alay etti mi, çabuk söyle?”

“Hayır Efendim. Şimdilik kendi halinde. Ve gayet de memnun görünüyor. Ama, ama şey dedi... Lakin eğer hâlâ duyduğunuz her şeye kükrere modundaysanız söylemeyeyim—

Fenton kükredi de... “Başlatma şu yüzüsüzlüğüne de adam gibi söyle şunu!” O anda Sir Nick’in öylesine canlı bir kopyasını yansıtmıştı ki Fenton, ihtiyar adam sanki bir yumruk geliyormuşçasına kendine geri doğru attı. “Açık konuş, ne dedi?”

“Tamam, siz bilirsiniz, aynen onun söylediği gibi aktanyorum: Madem Nick ikisini bir arada değil de sadece bir tanesini *götürüyor*, o zaman niye hâlâ bu kadar uzun tuttu ki işi?”

“Ama—ama bu sabah...”

Bu kez karşısındakinin lafını kesen Giles'di. Kısık ve yumuşak bir sesle “Ben de siz saygıdeğer Efendimin çok iştahlı bir adam olduğunu ve bazen aynı yemekten tabak tabak yemeyi sevdiğini söyledim” dedi. “Lord George hazretleri de ‘Tabi, eğer öyleyse kesin bir sebebi vardır. En iyisi rahatsız etmeyelim biz onu’ dedi Efendim.”

Fenton bir kez daha inceleyen gözlerle etrafına bakınmaya başladı. Bakışları ileride duran kapı bekçisine çevrilmişti. Azametli duran bir adamdı. Bir nevi elçi sayılırdı sonuçta. İçeri alınacak veya alınmayacak insanları seçmek görevi ona addedilmişti. Tüm gün boyunca hiç durmadan kapıyı açıp kapamak, insanları hoş karşılanacaklar ve karşılanmayacaklar diye bir bakışta etiketlemek, dışarı çıkanlarla uğraşmak... Zor bir iş olmalıydı. Ama Fenton bunun hep muhafaza edilmesi gereken güzel bir gelenek olduğunu düşünmüştü şu ana dek.

...

Çalışma odasının kapısının önüne gelmişlerdi. Onu düşüncelerden uyandıran Giles'in hırıltılı sesi oldu: “Sir Nick! Sir Nick, Lordum? Kapıyı açma görevini bana bahşederseniz—”

Fenton bir şey söylemeden kapıyı açtı.

İçine girdiği küçük bir odaydı. Ama küçük olmasına rağmen içi gayet şık bir şekilde dekore edilmişti. Raflar geyik derisiyle kaplı koca ansiklopedilerden kalın kapakları eskimiş küçük romanlara, birçok kitapla doluydu. Kapıyı tam karşısına alan pencerenin önünde fazla cilalanmış, hantal, ahşap bir masa vardı. Ceviz ağacından yapıldığı için oldukça sert ve ağırdı. Diğer mobilyalar ise meşeden yapılmış, nispeten daha yumuşaktı. Odanın ortasında serili Hint halısı ise İngiliz kolonilerinden gelen en iyi mallardan biriydi.

Fenton içeri girerken bile bu küçük odanın ıssız duvarlarına vura vura hapsedilmiş gözyaşı, çığlık ve hıçkırıklarn yarattığı havayı hissedebiliyordu. Lydia'yı düşündü ve daha sert, daha da acımasız bir hale büründü. Şu anda Sir Nick'ten bile daha insafsız olabilirdi

çünkü hissettiği şey, Sir Nick'in saman alevi gibi bir anda parlayan kontrolsüz öfkesinden çok daha içtendi. Ayrıca onu durduracak bir on dakika sınırı da yoktu.

Dört kişi yarı çember oluşturacak şekilde aralarında biraz mesafe bırakarak karşısına dikilmişti. Sağ taraftaki duvara yapışık duran aşağı yukarı bir insan boyu yüksekliğindeki oyma dolabın üstünde gümüş bir şamdan vardı.

Kapının yanındaki kancada asılı bir kırbacı yavaşça yerinden çıkardı. Tavırları gergin ama heyecansızdı. Kırbacın ucu dokuz ince kuyruğa ayrılıyordu. Her bir kuyruğun ucunda küçük sivri toplar vardı. Bu kırbaç ancak ciddi suçlardan şüphelenildiğinde kullanılırdı.

Bir adam ve üç kadının oluşturduğu yarım çemberi kafasıyla işaret ederek, Gilles "Lordum, işte çağırttığınız kişiler. İsterseniz hepsini size tek tek tanıtayım" dedi ve kırbacın ince kuyrukları uçlarındaki demir topları şingirdatarak en soldaki adamı işaret etti.

"Bu Koca Tom, bulaşıkçı..." dedi. Merasime başlamıştı.

Hem yaşı hem de cüssesiyle kendine verilen *koca* lakabının hakkını veren adam bir adım öne çıktı. Sanki böyle yaparak halıyı daha az kirletecekmiş gibi sürekli bir sağ bir sol ayağını kaldırıyor. Dağınık saçları ve kirli sakalları yüzünü olduğundan daha pis gösteriyordu. Fanila gömleğinin, öküz derisinden yapılma ceketinin ve üzerine geçirdiği deri önlüğün de durumu pek farklı sayılmazdı. Tam bir ayak işi adamı olduğu her halinden belliydi. Giles'in her zamanki rahat ve ukala ifadesinin aksine, o Fenton'a bakarken gözlerinde korku dolu bir tapınma sureti belirliyordu. Kafasını yavaşça öne eğip gözlerinin önüne düşen kâküllerini yana attı ve yüksek bir ses çıkararak tükürüğünü yuttu.

Kırbaç biraz sağa doğru giderek bu kez Koca Tom'un yanındaki kadını işaret etti. Giles ruhsuz bir biçimde "Nan Curtis, mutfak hizmetçisi..." dedi.

Henüz otuzuna bile gelmemiş olmasına rağmen iri bir vücuda sahip olan Nan Curtis yuvarlak yüzlü, tombul bir kadındı. Aslında suratı genelde ala al olmasına karşın şimdi korkudan kanı çekilip kireç gibi bembeyaz olmuş, alt dudağı bir bebeğinki gibi aşağı düşmüştü. Kafasında bir başlık vardı. Giysileri ise birkaç küçük leke

dışında gayet temizdi. Kadın bir süre hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra oda bir kez daha aynı gergin sessizliğe gömülmüştü. Ama Giles'in elindeki kırbaç her hareket ettiğinde çıkardıkları hafif şingirtı odada daha da kalın ve ağır bir bastırılmış korku ve öfke dalgası uyandırıp dalgaların kıyı surlarına vurması gibi duvarları dövüyor, sanki dolabın üzerinde duran şamdanın mumlarını yanan cılız ateşleri bile titretiyordu.

“Onun hemen yanında da Judith Pamphlin var. Leydi Lydia'nın özel hizmetçisi...”

Fenton, karısını hatırlayarak önünde dikilen hizmetçiye inceledi.

Judith Pamphlin kırklarına gelmiş, uzun boylu, cılız ve sert karakterli bir kadındı. Seyrek saçları küçük küçük kıvrırcıklar şeklinde yapılmıştı. Elleri önünde birleşmişti. Üzerinde yakaları dantelli, gri, yün bir elbise vardı. Cesur bir halde dimdik duruyordu. Hayır, Lydia bu kadını seviyor olamazdı. Ama yine de...

Giles kırbacı son kişiye doğru yönelterek “Son olarak, bu da Kitty Softcover, evin aşçısı...” dedi. Fenton sert ve ciddi bakışlarla kızı süzdü.

Kitty görünüş itibarıyla bu dördü arasında en uysal ve zararsız gibi duruyordu. Kısa boylu, biraz tombul ve oldukça gençti. Henüz on dokuz yaşındaydı. Her ne kadar üzerindeki sert kumaştan yapılmış geniş bluz ve gri yün eteği, ateş başında çalışmaktan yıpranmış, renkleri atmış görünse de, burnunun kenarındaki minik leke dışında yüzünde hiç iz ya da kir yoktu. Kızın saçları ancak şimdi Fenton'un ilgisini çekmişti. Sık ve kalın saçları, kopkoyu bir kırmızıydı. Sanki saçların arasında alev dalgaları bir ileri bir geri gidiyordu. Hemen arkasında duran mumlar saçlarını ateşe veriyordu gibiydi. Kafasını kaldırdı ve kara denebilecek kadar koyu mavi gözlerinden Fenton'a kaçamak bir bakış attı. Bunlar büyük gözlerdi, hele de böylesine küçük bir surat için daha da büyük gözler...

Ama bakışlarında bir şey vardı. Bu bakışlar korkunun değil yakınlığın verdiği bir ifadeyle doluydu. Gizemli, kendinden emin, hatta biraz da küstah ve cüretkâr... Kitty konuşan ilk kişi oldu. Alçakgönüllü ve tatlı çıkmaya çalışan ince bir ses ama Fenton'un neredeyse hiçbir şey anlamadığı ağır bir aksanla “Sir Nick, beni incitmezsiniz ya, değil mi?” diye sordu. Fenton ise

onu tamamen duymazdan gelerek “Hepinizin bildiği üzere karım birisi tarafından arsenik dediğimiz ölümcül maddeyle yavaş yavaş zehirleniyor. Varsayımlarıma göre hanımım, bu zehri mutfakta hazırlanıp kendi odasına çıkarılan bir karışımın içine atılmış olarak alıyor. Bu planlı bir şey, birinin yemeğine her gün zehir katılması kaza değil ancak sinsice işlenen bir suç olabilir. Söyleyin, bu sütlü karışımı karıma kim hazırlıyordu?”

Kitty yine deminki yakın, samimi bakışı atarak “Ben!” dedi. “Ne diyebilirim ki?”

“Her zaman sen mi hazırlıyorsun bu yemeği?”

“Evet, her zaman” diyerek kafasını salladı genç kız. Yavaşça kafasını yanlara doğru çevirdi ve “Ama mutfığa giren çıkan belli olmuyor. Hazırladığım yemekte bir şey yok diye nasıl yemin edebilirim ki?”

“Yemeği karımın odasına götüren kişi kim?”

Şimdi sert, katı huylu Judith Pamphlin’le göz gözeydi. Kadının kollarını küçük göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş öfkeyle Fenton’a bakıyordu. Kilitlenmiş gibi duran dudakları bembeyazdı. Sanki bu sorunun cevabını vermeye tenezzül edip etmemek konusunda tereddüt ediyordu. Dudaklarını neredeyse hiç aralamadan ağzını açarak “Ben taşıyorum” dedi.

“Judith Pamphlin, ne zamandan beri karımın özel hizmetçisisin?”

Kadın bunundan hırıltılı bir sesle soluyarak gözlerini hiç kımlıdatmadan cevap verdi: “Makus kaderinin onu sizle evlenerek yaşattığı en kara gününden çok daha önceleri hanımımın yanımdaydım.” Açıklamak ve daha da fazla kin kusmak istercesine katı ifadeyle devam edip “İçkiyi fazla kaçırıp aklınız başınızda olmadığı günlerde ona nasıl davrandığınızı, ‘nankör orospu, dinsiz kahpe, katilin dölü’ gibi iğrenç laflar söylediğinizi çok kez duydum” dedi.

Fenton sert bakışlarla kadını süzdü ve “Giles!” dedi katı ama alçak bir sesle. “Kırbacı ver bana.”

Giles hiçbir şey söylemeden kırbacı efendisine verdi.

Fenton’un dosdoğruca Judith’e sapladığı keskin bakışları kadınıninkilerden çok daha sert ve kararlıydı. Bu, Sir Nick’in taktiklerinden

farklıydı. Eğer Fenton, onun yaptığı gibi etrafa saldırarak boğa gibi böğürmeye başlasaydı bunu Judith ayarında güçlü ve azimli bir kadın kolayca savuşturabilirdi. Ama Fenton'un kullandığı yöntem kaba kuvvete değil, zihin ve iradeye dayalıydı. Yavaş yavaş bunları uyuşturmak daha sağlam ve etkili bir yoldu.

İkili arasında bu soğuk ve sert bakışlar devam ederken saniyeler sanki uzayıp dakika oluyordu. Sonunda pes eden Judith Pamp-hlin oldu ve yavaşça göz kapaklarını indirip bakışlarını başka tarafa çevirdi. Fenton'un hemen sağında, birkaç adım ötede ahşap bir sandalye vardı. Judith bakışlarını kaçırmaz Fenton kırbacı kaldırdı ve bu sandalyeye tüm gücüyle vurdu. Kırbacın kuyrukları sandalyeyi büyük bir hışımla sarmalarken uçlarındaki demir toplar da pat pat sesler çıkararak ahşabı dövüyor ve acı bir ısıklık çalıyordu. Ama bu sesler, kırbaç geri yükselirken sandalyeden gelen çatırtıdan daha korkutucu değildi. Kuyrukların ucundaki küçük demir toplar, aynı bir aslanın dişlerini avının etine geçirmesi gibi sandalyede büyük ve çirkin yaralar açıyordu. *Ölümçül* bir darbe alan sandalye çatlayıp büyük bir gürültüyle yere serildi.

“Kadın! Bundan sonra benimle sakın bu şekilde konuşmaya kalkma!”

Bir bekleyiş vardı odada. Giles Collins'in lakayt suratı bile tüm kanı çekilmişçesine kireç gibi bembeyaz olmuştu.

“Yok... Yani şey, yok bir daha asla—şey, bir daha asla böyle konuşmam.”

“Güzel! Bana ne diyeceksin bundan böyle?”

“Efendim.”

Oldukça heyecansız ve kaygısız görünen Koca Tom dışındaki herkeste bir ürperme oldu. Fenton, aynı ifadesiz ve kuru sesiyle “Tamam, şimdi oldu” dedi ve kırbacı geri Giles'e verdi. “Bu sütlü karışım mutfakta ne zaman hazırlanmıştı, hiç hazırlanırken sen de orada bulundun mu?”

Judith Pamphlin yine dimdik ama mazbut bir tavırla “Bir kere bile kaçırmışlığım olmamıştır” dedi. Deminki kaskatı, sarsılmaz sesi şimdi titriyordu.

“Peki ya hiç zehirden şüphelendin mi?”

“Hayır, zehirden şüphelenmedim” dedi ve işaret parmağını Kitty’ye doğru nişanlayarak “Ama bu pasaklı, göğüsleri büyüdüğünden beri pek bir iffetsiz ve eli uzun oldu. Çıraklara göz dikip yaltaklanarak onları kendisi için hırsızlık yapmaya ilna ediyor” diye bağırdı. Sesini daha da yükselterek “Tanrının adaleti onu kor ateşlerin denizine hapsedsin ve her taraftan fişkırان alevler—”

“Kes şu yobaz dualarını. Bunların bir kelimesini bile duymak istemiyorum.”

Judith Pamphlin bir kez daha sessizliğe gömüldü ve kollarını sıkıca önünde kavuşturdu.

Ama Fenton’un göz ucuyla görebildiği kadarıyla Kitty artık saf, uysal kız numarası yapmayı kesmişe benziyordu. Küçük, balık etli omuzları düşmüş, demin yarı kısık olan gözleri şimdi Judith’e karşı büyük bir nefretle dolmuş şekilde fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki o hafif gülümseme kaybolmuş, kalın dudaklarının arasından bir kızgınlık ifadesiyle dişlerini gösteriyordu.

Fenton konuya geri döndü: “Bu arsenik dediğim zehir beyaz bir toz” dedi ve bu çağda tozdan başka hangi halde olabileceğini düşünerek “ya da daha büyük bir kitleden koparılmış küçük, beyaz taşlar şeklinde bir madde” diye ekledi. “Judith, aşçı sana fark ettirmeden söylediğime benzer bir maddeyi karışımın içine koymuş olabilir mi?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Böyle bir şey olsa gözümünden kaçmazdı.”

“Elinde kâseyle üst kata çıktığında, sütü yukarı taşıırken herhangi biri seni durdurdu mu ya da bir şekilde dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı mı?”

“Hayır Efendim, hiç olmadı.”

Fenton biraz durduktan sonra “O zaman Judith Pamphlin, beni dikkatli dinlesen iyi olur. Sana güveniyorum ve sadakatine inanıyorum. Seninle ayrı bir şey konuşacağız” dedi eşige kadar yürüdü. Çalışma odasının kapısını yarıya kadar açarak kadının gelmesini bekledi. Pencerenin önünde duran masanın kıyısında dikilen Judith—Giles yazısında ne kadar canlı ve gerçekçi betimlemişti bu

masayı!—şüphe dolu bir bakış fırlattı. Ama kapıya doğru ilerledikçe yüzündeki katı ifadeyi biraz olsun atınay başardı.

Fenton “Önümden yürü” dedi ve kadına odadan dışarı çıkmasını işaret etti. Judith bir başka tereddütlü bekleyişten sonra itaatkâr bir tavırla başını salladı ve kendine söyleneni yaptı. Kadının ardından loş ışıklı uzun koridorda ilerleyen Fenton “Şimdi çabucak mutfağa gitmeni istiyorum—” dedi, “—ve şu söylediklerimi hazırla. Şu müzede sergil—yani çorba içtiğimiz şu büyük kaşıklarla bir kaşık dolusu toz hardal. Toz hardal var, değil mi?”

Judith karşılık vermedi, yalnızca yavaşça başını salladı.

“Bunu bir bardak sıcak suyun içine koy. Hatta tam saf su değil, tuzlu ya da yağlı su kullan” dedi. Güçlü hafızası birkaç saniyeligi-ne tökezledi ve sordu: “Şey, zeytinyağı da var mıydı peki?”

Bir kez daha başını salladı.

“Güzel. Bir de bununla aynı miktarda Çin portakalı suyu... Bunları karıştırıp vermeni istiyorum karıma. Hah bir de bol miktarda arpa suyu. Ayaklarına sıcak taş veya tuğla koy. Sanırım şimdilik bunlar işe yarar. Eğer olur da Lydia bunları içtikten sonra halsizleşirse, karnına sıcak havlu koyup morf— (Hayır! Tabi ki de bu tarihte morfin yoktu. Neyse ki son anda dilini tutmuştu.) –afyon tentürü ver, anlaşıldı mı? Var değil mi afyon?”

Aynı tavırla bir baş işareti daha...

“Tamam, eğer ağırlar artarsa afyon tentürünü ezip toz haline getir ve suda erit. Biraz yüksek dozda olursa daha iyi olur. Bu onu bir süreliğine mayıştıracaktır. Hadi, elini çabuk tut. Gerekli şeyleri bir tepsiye koy, hemen başla. İşin bitince de derhal buraya geri dön, gelmeden kapıyı tıklat.”

Judith öncekilerin aynı edayla monoton bir şekilde başını salladı ve arkasını döndü.

“Bir dakika dur! Bir şey soracağım.”

“Emredin Efendim.”

“Senin sadık olduğuna inanıyorum. Hiçbir suçlu insan senin konuştuğun gibi cesurca konuşmaya cüret edemez. O zaman söyle bana, neden karım senden kaçtı ve hastayken bunu sana söylemek yerine kapısını kilitleyip her şeyi saklamaya kalktı?”

Beklenmedik bir şekilde Judith'in duygusuz görünen ifadesinin arkasında garip bir duygu kaynamaya başladı.

"Neden mi? Çünkü benim ona yardım etmek isteyeceğimi de sizden nefret ettiğimi de çok iyi biliyordu. Çünkü daha çocukken ona Tanrının isteğinin ne olduğunu öğretmeye—"

"Ah kadın, yine mi! Bağnazca boş laflarını kendine sakla."

"Ben Tanrının ne istediğini biliyorum."

"Bu ne tevazu böyle! Herkesten çok sen biliyorsun o zaman?"

Judith biraz çekinerek "Hayır, ben alçakgönüllü bir insanım. Yaratılmışların en, en alçakgönüllüsü..."

"Ama yine de Tanrının ne istediğini biliyorsun. Beni dinle. Bu saçmalıklarının bir tek kelimesini bile karımın aklına sokmayacak-sın. Yoksa emin ol seni kırbaçlatırım. Ama sen bundan korkmuyor-sun değil mi? (Judith'i, Giles'in uzun uzun yazdığı rapordan biliyor-du ve Judith de Fenton'un kendisinin karakterini bir şekilde bildiğini sezmişti. Bir şeyler ararcasına gözlerini bir sağa bir sola çevirdi.) Ama eğer seni sokağa attıracağım dersem bundan korkarsın değil mi? Çünkü sen sokağa gidersen, bu evde *birileri* yaşayamaz."

Bir kez daha yenilgiyi tadan Judith "Bugün zekânız bayağı kıvrak—" dedi ve sahte saygı kokan çatlak bir sesle "—Efendim" diye ekledi. Sonrasında yine o dik duruşuyla ana merdivenlerin altından alt kata giden dar koridora doğru ilerleyerek karanlığın içinde kayboldu.

Fenton bir süre ana kapı ve dışarıdaki ıhlamur ağaçlarıyla dolu güzel bahçeyi izleyerek hareketsizce orada durdu. Lydia'yı tehli-keye atacak şeylere karşı öfkeli değildi, sadece acımasızdı. Hem tarihe, hem de şeytana karşı mücadele veriyordu, onu kurtaracağı-na dair söz vermişti. Bu durumda, kaleminden kötülük akan yazar kendisi miydi? Hayır, hiç sanmıyordu.

Judith'in söylediklerine rağmen aralarında en basit kişilik Kitty gibi duruyordu. Sir Nick'in son zaferi olduğu gayet aşıkardı kızın. Aslında Fenton onu hiç ama hiç sevmemişti. Tüm o dış gü-zelliği, albenisi, imalı bakışlar atan kocaman gözleri ve doğal saç-larına karşın ona göre Kitty çekici bir kadından çok bir buzdolabı kadar soğuk ve bir karga kadar da geveze bir kızdı. Sir Nick tam bir ahmak olmalıydı!

Mesela Meg York'la onu karşılaştırsaydı... Bu kızıl kafalı budalayla Meg'in kıvrak zekâsı ve vücut güzelliğini aynı kefeye konulamazdı bile! (Neden böyle karşılaştırmalar yapıyordu ki?)

Evet, Fenton'un kendisiydi en başta Meg'den şüphelenen. Ama bu önyargı tamamen Giles Collins'in yazdıklarından kaynaklanıyordu. Artık şimdi bu insanların çoğuyla bizzat tanışmış ve kendi eliyle hepsini tek tek teraziye koyma şansı yakalamıştı ve bu değerlendirmeden sonra Meg hakkındaki çıkarımlarının da değişip değişmeyeceğini görecekti.

Aslında Meg'den şüphelenmekte haksız sayılmazdı çünkü Meg gerçekten kolaylıkla cinayet işleyebilecek mizaca sahip biriydi. Hatta az kalsın Fenton'un gözü önünde bunu yapacaktı da. Meg, ancak bir anlık öfke patlamasıyla, göz açıp kapayıncaya kadar işini bitirecek biriydi. Mesela bir tabanca ya da *hançerle*... Ama yavaş, planlı cinayet onun için yeterince eğlenceli olmazdı. Eğer Meg yapacaksa ya on kişiyi öldürecek kadar çok arsenik koyardı ya da hiç koymazdı. Ve bu yapısıyla aynı Sir Nick'e benziyordu.

Ama birisi...

Fenton'un içine şüphe düşmüştü. Olaylar belki de Giles'in yazdıklarındaki basit, entrikasız halinden biraz daha farklıydı. Ama bir testle rüzgârı tersine çevirebilirdi. Peruğunu düzeltti ve tarihle şeytana karşı aynı anda savaştığını bir kez daha hatırlayarak çalışma odasına girip kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Herkes bıraktığı yerinde duruyordu. Tek değişiklik açılıp kapanan kapı üzerinde mum ışıklarının oluşturduğu yeni gölgelerdi.

“Görünen o ki Bayan Pamphlin aklandı. Şimdi siz üçünüz kaldınız.”

Genç mutfak hizmetçisi Nan Curtis'in daha fazla üzerine gitmenin pek bir anlamı yoktu. Kadının yaşına rağmen iri yapısıyla, kafasına taktığı küçük bez şapkanın ne kadar zıt bir görüntü oluşturduğunu bir kez daha fark etti Fenton. Kadın sanki diş ağrısından kıvranıyormuş gibi şapkasının kenarlarına yapışmıştı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Biz umut ışığını kaybetmiş zavallılarız!” diye haykırdı. Kadıncağız öylesine korkmuş görünüyordu ki Fenton ona acımdan kendini alıkoymadı. “Mahvolduk biz Tom, mahvolduk!”

“Yok, öyle bir şey!” diye homurdandı Koca Tom kalın ve hırıltılı bir sesle. Sonrasında da o kadar ağır aksanla bir şeyler söyledi ki Fenton, duyduklarından hiçbir şey anlamayıp adamın söylediklerini Giles’e çevirttirmek zorunda kaldı.

Giles yüzünde o bilindik sırtkan gülümsemesi, kırıbacın ucundaki topları tıngırdatarak “Size büyük bir hayranlık duyduğu için konuşması böyle aslında” dedi ve Koca Tom’un söylediklerini çevirdi: ‘Ona ve onun kıymetlisine zarar vermek ha? Ona, tüm İngiltere’deki en iyi kılıç ustasına?’

Fenton önce bunu duyduğuna şaşırıp kalmıştı ama daha sonra “Şu gayet açık ki kılıç kullanma konusunda bayağı ün yapmışım. Daha doğrusu Sir Nick yapmış. Hâlbuki gerçeği bir bilseler...” diye geçirdi aklından.

Fenton da adama dönüp nazik bir karşılık verdi: “Teşekkür ederim, Tom. Ben de aynısını umuyorum zaten.”

Tüm bu süre boyunca Kitty Softcover, sanki karşısında diğerlerinin gördüğünden farklı bir adam görüyormuş gibi bakışlarını rahatsız edecek derecede dosdoğruca Fenton’un gözlerinin içine dikmişti. Fenton, yaptığı karga benzetmesini hatırladı. Kız, şimdi de sanki gagasını bir deliğe sıkıştırmış bir karga gibi durmaksızın bir o yana bir bu yana çeviriyordu gözlerini.

Ürkek bir tavırla Fenton’a doğru sokularak “Lordum, size yalvarıyorum” dedi yaltaklanan bir ses tonu ve yarım bir tebessümle. “Bayan Pamphlin aklandı dediniz. Peki ya ben? Ben de aklanmadım mı? Şu—şey, şu hortlak suratlı kadını duydunuz. Ben zehir falan koymadım. Hadi, gerçeği söyleyin yakışıklı *Casanova*. Ben de aklandım, değil mi?”

Fenton kızı bir kez daha baştan aşağı süzdü. Gerçekten ondan hiç hazzedemiyordu.

“Bu onun görüşüne ve de senin kendi cüretine bağlı bir şey, şu anda hiçbir şeyden emin olamam” dedi ve cümleinin sonuna içinden bir “—küçük kaltak” koydu. “Ama yine de biz şimdilik hepinizin masum olduğunu farz edelim. Şimdi, kenara çekil ve yerine geç.”

Kitty kızgın bir şekilde Fenton’a dişini gösterdi ama Fenton oralı bile değildi. Pencerenin önündeki büyük, cilalı masanın yanına doğru yürüdü ve sandalyesine oturdu. Yıllar boyunca Giles’in

el yazmasını o kadar çok kez okumuştı ki artık ne yazıyorsa tamamen ezberlemişti. Aklında canlandığı kıvrımlı karakterler sanki şimdi gözlerinin önünden akıyordu.

“...9 Mayıs Pazartesi günü ikinci vakitleri. [dün yaşanan bir olay] Hatırladığım kadarıyla Sir Nick çalışma odasındaki masasının çekmecesinde bir kâğıt bohça bulmuştu. Kâğıdın üzerinde sanki bir memur elinden çıkmışçasına düzgün bir el yazısıyla ‘Arsenik: Ölümcül Zehir’ yazıyordu. Hemen altında da mavi mürekkepten bir işaret ya da sembol vardı. Bulduğu şeye çok şaşırarak Sir Nick, bunun hakkında sorular sormak için beni çağırtmıştı. Nasıl gelmişti bu zehir buraya. Bilmediğimi söyledim. Paketin üzerindeki şekli gösterip bunun ne olduğunu sordu bu kez. Tereddüt etmeden söyledim: ‘Bunu bir eczanenin kapısının üzerinde asılı sokak tabelasında gördüm Lordum.’...”

Fenton, gözünün önündeki yazıları bir kenara itip zihnini tazelenmeye çalıştı ve karşısında durduğu siyah masaya baktı. Bu masayı birçok kez beyninden resmetmeye çalışmıştı ama ilk kez bugün gerçekten görüyordu. Bir çekmecesine vardı. Sir Nick dışında birisi bu çekmeceye bir kâğıt paket koymuştu. Çekerken gıcır gıcır sesler çıkaran çekmeceyi açtı.

Evet, ordaydı. Biraz kırışık buruşturulmuştu ama tazeydi. On santimlik kırışık, beyaz bir kâğıt vardı. Kenarları katlanarak bir bohça haline getirilmişti. Fenton kâğıda dokundu. Kalındı. Toz kâğıdın her tarafına bulaşmıştı. “Beyaz arsenik. Roma İmparatorluğu yokken bile vardı. Yüzyıllardır ölüm saçan tehlikeli ve sinsi bir silah...” diye düşündü ve yüzünü odadakilere dönüp çekmece-den çıkardığı kâğıt bohçayı yavaş ve dikkatli bir şekilde açtı.

“İşte, arsenik bu. Karıma verilen zehrin ta kendisi. Aranızda bunu tanıdık bulan biri var mı?”

Koca Tom hırıltıyla ‘hayır’ anlamına gelen bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. Merakına engel olamayan Nan Curtis de göz ucuyla hızlı bir bakış attıktan sonra ağlamaya devam etti. Dolabın gölgesinde kayboluncaya kadar geri çekilmiş olan Kitty ise bir şeyler mırıldandı. Ama sesi o kadar alçaktı ki Fenton kızın söylediklerinin neredeyse tamamını kaçırdı.

“Amma da konuştun ha *Casanova!*” dedi ve ardından ağır aksanıyla bir şeyler söyledi.

Fenton bir kez daha Kitty’yi duymazdan gelerek Nan Curtis’e döndü ve sert tavrına yakışmayacak derecede yumuşak bir sesle sordu. Tabii ki kadının hıçkıra hıçkıra ağlamasını engellemek için... “Karıma yapılan şu sütlü karışımda kullanılan malzemeler... Bunlar evde diğer malzemelerle ortak mı tutuluyor yoksa bu karışıma kullanılacak olanlar ayrı mı saklanıyor?”

“Hayır, Efendim, ortak değil. Hepsi Leydi Lydia için özel olarak, diğer malzemelerden başka yerde tutuluyor. Hatta her sabah hanımım için ayrı süt bile getirtiliyor taze olsun diye.”

“Bu çok önemli bir nokta o zaman! Bu söylediğinle birçok şeyi açıklayabiliriz. Giles, söyle bakalım. Anladın değil mi cevabımızın ne olduğunu?”

Fenton sırf kurnazlığına Giles’e sordu bunu. Çünkü ihtiyar hizmetçi bu sırada dolabın kenarından eğilmiş ona baktığının farkında olmayan Kitty’yi izliyordu. Giles’in kafasında dik dik duran kızıl saçlarıyla Kitty’nin kor bir ateşi andıran daha koyu kızıl saçları, üzerinde yarı insan yarı keçi bir Antik Yunan Tanrısı figürünün oyulduğu dolabın önünde parıl parıl parlıyordu. Giles gözleriyle kızı yiyip bitirirken gözlerinde ise oymadakinden bile daha pis bir ifade vardı.

Ama onu hazırlıksız yakalamak o kadar zordu ki. Hemen anında kendine geldi ve “Tabi ki Efendim, çok basit” dedi.

“Nasıl? Anlat.”

“Şimdi, öğrendiğimize göre kâseye zehri koyan bu zavallı hizmetçi değil” diyerek Kitty’yi işaret etti. “E yukarı taşınırken de kâseye kimse dokunmamış madem bir tek ihtimal kalıyor benim aklıma gelen. Belki de zehir bu malzemelerin birine daha karışım yapılmadan önce konulmuştu.”

“Çok güzel Giles, bravo!” dedi ve tekrar diğer üçüne döndü. “Eğer aklımıza gelen ihtimal buysa, bunu doğruluğunu test etmenin çok kolay bir yolu var. Hep beraber mutfağa ineceğiz ve aynı karıma yapıldığı gibi bir karışım yapacağız. Ve de siz üçünüz bunu içeceksiniz.”

Yüksek pencereleri yalayarak iç gıcıklayan bir uğultu çıkaran rüzgâr dışında çalışma odası öylesine sessizdi ki iğne atılsa sesi duyulurdu. Bir nefes alma, ayak sürünme sesi bile gelmiyordu. Duyduklarını idrak ettikçe yavaş yavaş suratlarının şekli de değişmeye, yüzlerindeki donmuş çizgiler hareket etmeye başladı.

“Pekâlâ!” diye gürledi Koca Tom ve sonrasında da yine Fenton’un anlamadığı ama tasvip içerikli olduğu açık olan bir şeyler söyledi.

Kesintisiz ağlamayı sürdüren Nan Curtis ise dizlerinin üzerine düştü ve hıçkırarak “Lordum, bizi, sefil hizmetçilerden başka hiçbir şey olmayan zavallı bizleri öldürecek misiniz?” dedi.

“Öldürmek mi? Neden? Benim karım öldü mü ki?”

İçinde arsenik olan kâğıt paketin kenarlarını yavaşça geri katladı ve kapadı. Sonra da paltosunun derin sağ cebine koydu.

“Bir günlük karın sancısı dışında bir acı çekmeyeceksiniz. En fazla sanki midenizde bir türlü söndüremediğiniz bir ateş varmış gibi bir yankı olur. O da zehrin dozu biraz fazla olursa... Ama testimiz önemli bir noktası var. Eğer olur da içinizden biri geri çekilir ya da ya da itiraz ederse...”

Biraz duraksadıktan sonra devam etti: “Durun ya da! Hatta kâsede hiç zehir olmayabilir bile. Ama eğer birinizin tereddüt ettiğini fark edersem, işte o zaman karışıma o kişi mutlak ölüme götürecektir kadar çok arsenik koyarım” dedi elini paltosunun cebine götürdü. “Böylece de yalnızca suçlu cezalandırılmış olur ve masum olanlar zarar görmez. Fakat zehir olsa da olmasa da, içinizden biri içmeyi reddederse—”

“Ben reddediyorum” dedi Kitty.

Fenton bir kez daha kızı herhangi bir sempati belirtisi göstermeden baştan aşağı süzdü.

“Öyle mi? Bu durumda biz de diğer yolu deneriz.”

Kitty dişlerini göstererek ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden dudaklarını tekrar birleştirdi. Elleri iki yana açılmış, sanki dolap kapağındaki Aşk Tanrısı figürünün kafasını tutuyormuş gibi görünerek hareketsizce duruyordu.

“Şeyi mi kastediyorsunuz? Kırba—”

“Hayır, hiç alakası yok. Yapmamız gereken tek şey seni suçlu bulan bir hakime denk gelene kadar her bir mahkemeye başvurmak. Bir kese altınına bahse girerim ki buna gelene kadar seni darağacına götürecek türlü türlü başka suçlar yüzünden de cezaya çarptırılırsın zaten. Sen henüz on dokuz yaşında, güzel bir kızsın. Güvenliğini sağlamak dışında neyin uğruna burada, kor ateşin başında kendini ziyan edesin ki?”

Kitty’nin gözleri küçüldü ve çirkinleşti. Yarı alaycı yarı küçümser bir tavırla yine o ağır aksanıyla bir şeyler söyledi ve ekledi: “Ben hırsızım, öyle mi? Bunu mu demeye çalışıyorsun? Sen ne bilebilirsin ki?”

“Ben ne bilebilirim ha? Anlaşılan kalın kafalı Sir Nick’in aklına tatlı saçmalıklar sokmanın çok keyifli olduğu kanısına varmışsın. Evet, benim! Ben o kadar saf ve kör gözlüyüm ki içinden kıkır kıkır gülüp beni de istediğin gibi aldatabilir, aptal yerine koyabilirsin?”

Bunu söyledikten sonra Fenton’un ağzından çıkanlar sanki kırbaçmış gibi büyük bir hınçla kıza vurmaya başladı.

“Ve bir ikincisi, beni iki kez *Casanova* diye çağırdın ama ben senin zengin züppe aşışın falan değilim, bunu bilesin! Ayrıca bana ‘Yeter kes sesini!’ derken seni anlamadığımı, ya da daha demin ‘Senin söylediklerine kim kulak asar ki, yalancı?’ dediğini fark etmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Ben hırsız kesiminin de aksanını gayet iyi anlarım.”

Kitty bir gayretle aksanını da şivesini de bir kenara atıp “*Senin* hakkında anlatabileceklerim...”

“Tamam, anlat o zaman onları. Ama önce karar ver: Zehir mi mahkeme mi?”

Bir anda sert bir şekilde vurulan kapı sonuna kadar açıldı. Yumuşak, candan, ‘aman, boşver dünyayı’ havasındaki bir ses “Bu koca evi seni bulmak için köşe bucak aradım dostum, Nick, ama inan içinde kitaplar olan bir odaya bakmak en son aklıma gelen yerd. Hiç değilse karınla oynamayı bırakıp sonunda beni karşılamaya gelmeni iltifat olarak kabul etmeliyim sanırım. Tam sekiz buçuk diye anlaşmıştık, hatırlıyor musun? Tam sekiz buçuk! O saatte uyanacağım diye ölüyordum az kalsın. Ama sen...”

Ses birden kesildi.

Odaya ağır bir ahır ve beyaz şarap kokusu girdi. Fenton arkasını döndü ve konuğunun yüzünü görür görmez pis pis sırtıtmaya başladı. Portresi o kadar iyi çizilmişti ki gelenin Lord George Harwell olduğunu anlaması bir saniyesini almadı bile Fenton'un.

George'un kafasındaki kuzgun derisinden yapılmış, geniş kenarlı şapkanın alçak tepesinin çevresinde altın bir şerit dolanıyordu. Şapkasını, sarı peruğuna hoş bir şekilde yerleştirmişti. Peruğunun çevrelediği suratında kahverengi, cesur bir çift göz parılıyordu. Burnu ne küçük ne de aşırı büyüktü. Sarışın, ince bir sakal ve sanki ikinci bir çenesi varmış gibi hafif şişmanca bir gerdan...

Aslında George, Fenton'dan yalnızca birkaç santim uzun olsa da bu onu iri gösteriyor ve ayı zamanda kılıç kontrolünü de biraz zorlaştırıyordu; ya da en azından Giles böyle yazmıştı. Üzerindeki mor kadife kıyafetleri, parmaklarını sanki alev alev yanıyormuş gibi gösteren değerli taşlarla süslü yüzükleri, bileklerini örten fırırlı yakaları boynunun altından aşağı doğru inen gösterişli bir dantel desenle istediği şatafatlı girişi yapmıştı.

Lord George ortada yanlış bir şeyler döndüğünü sezdi. Kaşlarını çatmış odadakilere bakıyordu ama henüz bir şey çıkaramamıştı.

Fenton ahbapça bir tavırla "George!" dedi. "Ruhun yerin yedi kat dibinde Oliver'inkiyle beraber çürüsün."

George da onunki gibi samimi bir sesle cevap verdi: "Nick! Dünyada bir tek doktor kalmasın da sen de vebaya yakalanıp geber olur mu?"

Tüm bu ilginç selamlaşma seremonisi sırasında George bir taraftan da ayakkabısına yapışmış çamuru kapının eşiğine silmeye çalışıyordu hararetle. "Benim tavırlarımı pek önemsemeyin, ben hep biraz tuhaf bir adam olmuşumdur" diye trajik görünmeye çalışan bir tavırla sanki odadakiler tavsiye veriyormuşçasına konuştu. "Ben vaftiz edildiği günden beri hayatı kayık bir adamım, durun şaka yapmıyorum, doğruyu söylüyorum! Bunu en az bin defa anlatmışımdır—" dedi ve durdu. Gözleri ona şaşkın şaşkın bakan Giles'e doğru kaydı. "Hadi ama! Bunu sana hiç anlatmadım mı?"

"Hayır Lordum, anlatmadınız" diyerek yalan söyledi Giles ve başıyla selam verdi.

Lord George kocaman, kahverengi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakarak “Gerçekten mi? Ah, öldür beni, öldür!” dedi ve anlatmaya başladı: “Bu pek de sır sayılmaz aslında. Genel olarak benim sülalemde gayet normal, demode insanlar vardı. Ama şu kahrolası büyükannem bir Frenk solucanıydı ve körolas—şey yani, sevgili anne ve babam da ona yaranmak için beni vaftiz edip adımı George koymuşlar.” O kadar içten anlatıyordu ki kimse şu anda onun samimiyetinden şüphe duyamazdı. “Pis bir Frenk ismi, hiç bitmeyen bir romatizma ağrısı gibi sürekli üstümde... Tanrı bu topraklara asla ikinci bir Frenk George göndermesin!”

Fenton acımasızca “Amin diyelim ama korkarım bu dileğin yerine gelmeyecek” dedi.

“Ne? Nasıl? Eğer—” dedi ve cümlesinin devamını getirmeden Giles’e bakarak susup kaldı. İlk defa ihtiyar adama gerçek anlamıyla bakıyordu ve ancak şimdi elindeki kırbacı fark edebilmişti. Demin bir şeylerin ters gittiği yönünde hissettiği duygunun nede-nini şimdi tam olarak yerleştirdi zihninde.

“Şimdi anladım” diye mırıldandı. Türlü türlü renklerle ışılda-yan pırlanta, elmas ve yakut yüzüklerle dolu parmakları şaklattı. Tekrar güzel bir kadın görüntüsüne bürünen Kitty gözlerini bu değerli taş ve mücevherlerden alamıyordu.

“Bu bir mahkeme, işte yargıç ve de jüri, değil mi?” dedi Lord George hızlıca. Arkasına dönerken belinden sarkan siperliği de-linmiş gümüş kabızalı kılıcı pat pat kapıya çarpıp bir tıkırtı sesi çıkarıyordu. “Ah Nick, ben en iyisi seni rahat bırakayım dostum. Bu işler ertelemeye gelmez ama bilirsin, ben bunlardan pek haz-zetmem. O yüzden ben gitsem—”

Fenton, kapıyı yarı aralamış arkadaşına göz ucuyla bakarken arkadan Judith Pamphlin’in elinde bir tepsiyle merdivenlerden yu-karı çıktığını gördü.

“Dur George, gitme. Şimdilik benim buradaki işim bitti. —Giles!”

“Evet Lordum?”

Önünde dizilmiş gruba bakarak “Bunları ben dönene kadar oda-da tut. Sert davranmana gerek yok, sandalye ver otursunlar” dedi. Ama aşağı kata kimsenin inmesine izin vermeyeceksin. Herkes

burada kalacak. Şimdi ben gidiyorum, Lord George'la görülmesi gereken bir işimiz var. Ama olabildiğince kısa tutacağız.”

Yirmi vuruşta bir insanı yarı ölü hale sokabilecek kadar tehlikeli bu kırbacın yerine kaldırıldığını görünce George'un da içi rahatladı ve yüzü sevinçle parladı. “Yanlışsam söyleyin ama bu kızın güzelliği burası için çok fazla” dedi sarı peruğunun üzerine geniş kenarlı şapkasını geçirdiği kafasıyla Kitty'yi işaret ederek. “Nasılsınız güzel bayan?”

“Sizi görünce daha iyi oldum Lordum” diyerek tatlı tatlı cevap verdi ve bir taraftan da dizlerini bükerek onu selamladı.

Lord George memnun bir ses tonuyla “Bak Fenton, yalnızca güzel değil akıllı da, hah?” dedi arkadaşına dönüp.

“İşte bu uzak bir ihtimal.”

“Her neyse... Nick, senin şu önemli iş dediğin şey ne? Yazdığın mektupta o kadar üstü kapalı konuşmuşsun ki hiç bir halt anlamadım doğrusu.”

Fenton paltosunun cebine koyduğu kâğıda sarılı zehri çıkardı ve ona uzattı.

“Bunu dün buldum. Benden habersiz buraya gizlenmiş. Üstündeki yazıyı oku.”

“Zehir!” diye bağırdı Lord George. Elindeki kâğıt bohçayı sanki dokununca eli yanacakmış gibi bir korkuyla olabildiğince kendinden uzakta tutmaya çalışıyordu. “Çabuk, al, al şunu benden geri!”

Fenton paketi geri aldı. Lord George her ne kadar sürekli kavgaya balıklama dalan bir adam olmuş olsa da, hep kendisinin aslında çok barışçıl olduğunu söylerdi. Arseniğin varlığı bile betini benzini attırmıştı adamın. Anlaşılan gerçekten dediği kadar barışçıldı.

“Sence zehir elime bulaşmış olabilir mi? Elim davul gibi şişip de kangren misali kapkara olursa? Ciddiyim ben! Olmaz değil mi böyle bir şey?”

“Tabi olmaz dostum, tehlikeli bir şey yok, merak etme. Bak, benim nasıl dokunduğumu gör. Evet, şeye gelelim: Bu simgeyi hiçbir yerde gördün mü daha önce?”

“Şey... Doğrusunu söylemek gerekirse...”

“Sorun değil. Giles söyleyene kadar ben de bundan hiçbir şey çıkaramamıştım. Söylediğine göre bu, bir eczanenin kapısının üzerindeki sokak tabelasındaki işaretmiş. (Fenton bunu söylerken Giles suratına kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşmiş halde tavana gözlerini dikmişti.)”

“Ee?”

“İşaret sanki bir havana benziyor. Üzerinde de bir tokmak varmış gibi. *Blue Mortar*... Belki yerini biliyordur diye kapı nöbetçisine sorduk.”

“Biliyor muymuş peki?”

“Tabii ki, anında söyledi.” dedi ve Giles’in yazısındaki adresi aynen kopyaladı: “*Savage’s Head*’in hemen yanında kordonu geçerken *Dead Man’s Lane*’deymiş. Oraya gidip kimin yakın zamanda arsenik aldığını öğreneceğiz.”

“Çok kurnazsın ha. Peki, hazır mıyız, ne zaman gidiyoruz?”

“Birazdan, ama önce üst kata çıkıp karımı görmem lazım.”

Lord George’un gözleri yerlerinden fırlayacak gibi açıldı. “Nick! Lütfen yine deme!”

“Aklın hep pis işlere çalışıyor dostum. Sadece Lydia’nın sesimi duymasını ve gittiğimi bilmesini istiyorum, hepsi bu. Sonra da...” dedi ve duraksadı. Nedenini bilmesede de bir korku duygusu bir anda göğsünü delip geçmişti sanki. “Sonra da *Dead Man’s Lane*’e, *Blue Mortar*’a!”

Bölüm 6

Blue Mortar'ın Gizemi

Az bir yolları kalmıştı. *Dead Man's Lane*'e giden yoldan aşağı doğru ilerliyorlardı. Yolun iki tarafındaki işyerlerinin sokak tabelaları *gacırr gucuurrr* ederek bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor, hemen ötedeki marketinki de sanki silah patlamış gibi yüksek bir gürültü çıkararak '*Pat!*' diye duvara çarpıyordu. Birkaç adım ötede delicesine savrulan bir tabelanın menteşelerinden çıkan kulak tırmalayıcı sesler hepsini iki saniyede bir bastırıyordu.

Sert rüzgâr yalnızca sokak levhalarını ve işyeri tabelalarını savurmakla kalmıyor, baca peteklerinden yükselen koyu dumanı da önüne katıp sanki külden bir yağmur yağıdırıyor, insanların kafalarındaki şapkaları uçurup peruklarının yanlarından çıkan bukleleri suratlarına çarpıyor, yerdeki toz toprağı delice dans ettiriyordu.

Belki tüm bu tabelalar pas tutacak kadar eski ve yazıları doğru düzgün okunmayacak kadar kirliydi. Ama yine de güneş yavaş yavaş yükselip sokağı ışık sızmaya başlayınca, onlar da donuk bir resmin içindeki göz alıcı renkler gibi ışıdamaya başlıyorlardı. Önlerindeki tabelada bir adam figürü vardı: Suratı kilden yapılmış bir heykeli andıran kızıl-kahverengi arası bir tondaydı, kocaman açılmış ağzı ise kıpkırmızıydı. Karşılarında bir başka lokanta vardı. Bunun kapısının üzerinde asılı tabelada ise yeşil bir denizkızı vardı. Ellerinde kadeh tutan balıklar, gök mavisine boyanmış gözler, köpek kafaları... Her bir tabelada ayrı ve ilginç bir resim vardı. Kızıl, mor ve altın sarısı renkleriyle bir ileri bir geri sallanırken rüzgâr ve bacalardan çöken is de birbiriyle dövüşüyordu.

Ama tüm bu sesler, yolun kenarında yürüyen ya da at sürenlerin çıkardığı gürültü patırtının yanında sönük kalıyordu. Bir zamanlar soyluların sırtlarını *Thames* Nehri'ne vererek köşklerinin pencerelelerinden izledikleri bu sakin kasabayı artık tüccarlar işgal etmişti.

Kenardaki lağım ya da çöp çukuru olduğu belli hendekten yükselen buharlar sokağın ortasına kadar ağır bir koku yayarken, sü-rücülerin bağrıışları arasında demir çerçeveli tekerlekler Arnavut kaldırımlarında tangır tungur ilerliyordu. Sokak satıcıları mallarını satabilmek için kalın sesleriyle bağırıyor, kenardaki tamirci elindeki çekiçe kenarı delinmiş tunç ibriği dövüyordu. Bunların üstüne bir de dükkânlardan bir aşağı bir yukarı gidip yarı açık kapıların-dan kafalarını uzatan çırakların çıkardığı yaygara ekleniyordu.

“En kaliteli kumaştan Efendim! Buyurun, bir dokunun, size çeyrek fiyata bırakırım!”

“Kar beyazı sirke, kar beyazı!”

“Tamir etmemi istediğiniz bir şey var mı Efendim? Tencere, kızartma tavası, ibrik?”

Lord George Harwell etrafındaki gürültüye kayıtsız kalmaya çalışarak “Dostum, inan hayatım boyunca Lady Cresswell’inkinden daha iyi bir randevu evi görmedim ben!” diye Fenton’un kulağına fısıldadı.

“Şey—randevu evi? Ah, şimdi anladım...”

“Sanki güzellik tanrıçası Afrodit’in tapınağı. Bak sana anlata-yım— Nick! Ne yapıyorsun lanet olası! Nereye yürüdüğüne bak-sana! Yoksa ya şu tekerleklerin birinin altında kalacaksın ya da lağım çukuruna yuvarlanacaksın. Hah, aferin! Önüne bak!”

Fenton’la Geoge bu yoldan yürümeye başladıklarından beri bu tür konuşmalar sürekli geçiyordu aralarında. Yüksek çitlerin oluş-turduğu bir duvarın yanından geçtiler. Bu duvar geniş asma bahçe-lerini yoldan ayırıp biraz ilerde, askerlerin bot izleri sayesinde top-rağının ne kadar kuru olduğu anlaşılan geniş araziyle birleşiyordu.

“Bak Nick!” diye yine itiraz etmeye başladı George.

Arkadaşının yarı kısık gözleri ıslık ıslık. Açık alandan karşıya doğru yürürken Fenton yavaşça kendi etrafında dönmeye başla-dı. Gözlerine biraz tanıdık bir şey takıldığında, belli belirsiz bir

gölümsemeyle bu şeyin adını mırıldanıyordu sanki kendini doğrulatmak ister gibi.

Lord George endişelenmeye başlamıştı. Yolun karşısındaki I. Charles heykeline doğru yürürken Fenton'un koluna girdi ve onu sıkıca kavradı. Kara kara düşünür bir vaziyette "Kahretsin Nick! Evden çıkmadan bu kadar fazla şarap içmiş olamazsın. Seni gördüm" dedi.

Fenton sert hareketlerle savrularak parmağıyla ileriye işaret etti ve "Kuzeydekiler kraliyet evleri, değil mi? Hani askerlerin konakladığı evler?"

"Of Nick! Kendine gel!"

"En, en kuzeydoğudaki de Aziz Martin Kilisesi."

"Başka? Hadi onları da söyle!"

Fenton yüz seksen derece dönerek hemen arkasındaki sokağı işaret edip "Bu da *King Street*" dedi. Solda ise—"

Elini eski, soluk renkli büyük bir tuğla binaya doğru uzatarak "Bu da *Whitehall* Sarayı. Sağ taraftaki yüksek korkulukların arkasında kralın özel bahçesi ve ilerisinde de Aziz James Parkı gizli."

"Nick! Nick! Senin kendi evinin arka pencereleri bu parka bakıyor. Evet, bu parka! Sen hâlâ ne gizlemesinden bahsediyorsun? Bu önümüzdekinden başka park mı var benim göremediğim?"

Fenton hâlâ *King Street*'in aşağısına doğru yükselen siyah, sarı ve kırmızı tuğlalı kare kuleye bakıyordu. Kulenin her bir yanında bir tane rüzgârgülü vardı. Sokağın tam ortasında duruyor olsa da altındaki kemer sayesinde kolu kapamıyordu. Fenton yavaşça bu kuleyi işaret ederek "Bu da *Holbein Geçidi*" dedi. "Ve güneydoğuya doğru da asma bahçelerine giden bir yol olmalı."

Lord George'un tüm endişesi bir anda kayboldu ve kıkırdamaya başladı. Eğer Fenton, tüm aşk romanlarında sevgililerin buluşup seviştiği bu bahçenin yolundan bahsetmeseydi işte o zaman onun delirdiğinden şüphelenebilirdi. Nick sadece kör kütük sarhoştur. George'un kıkırdaması gürültülü bir kahkahaya dönüşmüştü.

Ama tam o anda, hiç beklenmedik bir şekilde...

Fenton, arkadaşını bir anda susturup ağzını açık bırakacak kadar solgun bir yüzle "Benimle dalga geçme, rica ederim" dedi ve

dudaklarını yaladı nemlendirebilmek için. Heykelin dibine çömelerek oturdu ve yerden bir avuç toprak aldı. Sıkı sıkıya kapadığı avucunu yavaşça açtı ve parmaklarının arasından kum tanelerinin dökülmesini izledi.

“Ben kendimdeyim George.”

Lord George, arkadaşının daha deminki tuhaf tavırlarını bir kenara koyup randevu evleri hakkındaki rüyalarını sırta sırta anlattığı haline döndü. Hâlbuki etrafa boş gözlerle bakan Fenton birkaç dakika önce az kalsın bir cenaze arabasının altına giriyordu ve onu son anda kurtaran da Lord George’un kendisiydi.

Fenton’a tavsiye verir bir ses tonuyla “Bak Nick, kulağını iyi aç” dedi. Sinirli değildi yalnızca kaygılıydı. “Etrafa zarar vermediğin sürece sarhoşken ne yaptığın hiç umurumda değil. Ama kendine zarar—”

“Affedersin George, aklım ancak yerine geldi.”

“Güzel! Bu durumda artık görgüsüzler gibi ağzını iki karış aça aça esnemeyecek, öküzü tren bakması gibi bön bön etrafına bakmayacak—”

“George, lağım çukuruna falan düşmedim, değil mi?”

“Yok, pek sayılmaz. Ama etraftakiler, şu pejmürde kıyafetli evsizler, sokak serserileri, hatta yoldan geçen hamallar bile sana—”

Yoldan geçen bir at arabasının korna sesi Lord George’un söylediklerini duyulmaz hale getirdi. Ellerinde siyah bir karışım ve yağ kutusu ile sokaklarda dolaşan bir genç çocuk Lord George’un kaliteli ayakkabılarını görünce ona doğru bir hamle yapıp zoraki ayakkabılarını boyamaya yeltendi. Ama adamın buna pabuç bırakacak hali yoktu: Bir tekmeyle çocuğu iki metre uzağa uçurdu.

“Ha, diyordum ki bu dediklerim sana köyden yeni inme bir hödük muamelesi yaparlar böyle davranmaya devam edersen. Seni dolandırmaya, kandırma çalışırlar, üstüne çöp, koyun dışkısı falan atarlar. Eşekarısı gibi etrafına üşüşürler. Sen de kılıcını çekip onlara hadlerini bildirmek zorunda kalırsın...”

“Tamam George, merak etme. Dikkatli olurum.”

Fenton “Aslında düşününce bu kocaman sokak tabelaları zevkten çok, basit bir gereklilik” diye geçirdi aklından. Birçok insan,

özellikle de hamallar gibi beden gücüyle çalışan adamlar, okuma yazma bilmedikleri için bu tür resimli tabelalar, yazı ya da rakamlardan daha işe yarardı böyle bir yerde. Ama yine de ne kadar gurur duyuyor olmalıydı işyeri sahipleri bu sanat harikalarıyla! Kırmızı parmaklıklı taverna, dışarıda gaz lambaları asılı kahve evi...”

Aniden dizinin arkasına bir kılıç dokundu ve Fenton irkilerek kendini yana doğru çekti. Kalabalığın neredeyse yarısının belinde kılıç vardı. İnsanlar acele acele bir yerlere yetişmeye çalışırken haliyle bellerinden sarkan kılıçlara çarpmamak için yürürken dikkatli olmak lazımdı. Kılıçlar kınları içinde tehlikesiz olsa bile...

Havadaki isi gözlerinden, lağım kokusunu ise burnundan uzak tutmaya çalışan Fenton düşüncelerinden uyandı ve bu kez gerçekten etrafına baktı. Hem kendisinin hem de George’un şapkası peruklarına küçük, altın iğnelerle tutturulmuştu. Yoksa şapkaları çoktan rüzgârla uçmuş olurdu.

Kalın sis bulutunun arasından biraz daha güneş ışığı sokağa daldı. Gösteriş meraklısı züppenin biri, evsizlerin küçümseme dolu alaycı bakışları arasında kırmızı, ahşap bir tahtirevan içinde taşınıyordu. Yün çorap geçirdiklerini ayaklarını buruşuk derili eski ayakkabılar içinde korumaya çalışan ipek pelerinli sıradan insanlar vardı her bir köşede.

Bu civarda altın kolyeli, kürk mantolu zengin tüccarlardan olmayacağını biliyordu. Bu gördükleri, eski ahşap evleri yerle bir edip yerine tuğla olanları inşa etmek için çıkarılan büyük yangının çehresini tamamen değiştirdiği o en uzak şehirlerden gelen orta sınıf tacirlerdi. İstemedi doğru baktı ve sonra da bir zamanlar bembeyaz olan pencere pervazlarının isten kapkara kestiği eski evlerin olduğu sokak aralarına kaydığını gözü.

İleride bir evin pencere kafesinin açıldığını gördü, sonra da diğer pencerenin... Bir parça albenisi olan on altı yaşlarında biraz pasaklı bir fahişe esneyerek kafasını pencereden dışarı çıkardı. Darmadağınık saçlarından yeni uyandığı belli oluyordu. Üzerine fazla bir şey giyme zahmetine girmemişti. Bir eliyle çıplak sırtını kaşımaya çalışırken diğerinde ise bir bardak bira tutuyordu.

Demin sessizce bir şeyler düşünen Lord George, “İşte burası!” diye bağırdı Fenton’un bakışlarını takip ederek. “Şimdi hatırladım!”

“Neyi şimdi hatırladın?”

“Neyi olacak! Tabii ki de sana anlattığım güzeller tapınağını. Afrodit’in tapınağını! Tam şu evin—”

“Afrodit demişken...” diye araya girdi Fenton arkadaşını şaşkına çevirerek. Zampara Nick randevu evinden laf açıldığında pür dikkat dinlemeyecekti ha? “Sana Lydia dışında artık hiçbir kadınla bir işim kalmadı, bundan sonra başka birine bakmayacağım desem ne dersin?”

“Ne?”

“Evet, aynen böyle desem, ne dersin?”

Lord George’un kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana bakarak sanki bir cevap bulmaya çalıştı bu beklenmedik soruya. Şaşkınlıkla elini ensesine götürürken parmağındaki yüzüklerin ısıltısı sokaktaki çulsuzların gözlerini kamaştırıyordu.

“E tabi ki bu durumda Meg York’a bir şey mi oldu diye sorularım.”

“Tabi ya, Meg... Yarın evimi terk edecek o.”

Lord George’un suratında tuhaf bir ifade belirdi. “Meg... gidecek mi? Nereye?”

“Orasını bilemem. Ah, tek bildiğim Yüzbaşı Duroc adında bir adamın yanında kalacağı. Ama adam hakkında hiçbir bilgim yok.”

“Hım, öyle mi?” diye mırıldandı Lord George ve eli sol tarafında asılı kılıcının kabzasına düştü.

“Benim sormak isted—Bekle! Bayağı yaklaşmış olmalıyız gideceğimiz yere!”

Fenton bunu söyledikten sonra kalabalığın içinde ölü gibi hareketsizce durdu. Öylesine aniden durmuştu ki az kalsın arkasından aceleyle yürüyen bir hamalla çarpışıp yere seriliyordu. Etraflarını saran gürültü dip dibe olmalarına rağmen Fenton’la George’u bağırarak konuşmak zorunda bırakıyordu. Ama artık bu duruma ayak uydurmuşlardı; ne de olsa sabahtır böyle konuşuyorlardı.

“Çok yaklaşmış olmalıyız, ya da çoktan geçtik. Tam karşıda, şurada ilerde...” dedi parmağıyla güneyde kasvetli, gri sütunlarıyla yükselen büyük binayı işaret ederek. “... eski Somerset Kontluğu var.”

“Eski Somerset Kontluğu?” diye sorarak çabucak karşılık verdi Lord George. “Bildğin yeni bir Somerset Kontluğu mu var?”

“Ah hayır, yani şey demek istedim” dedi ve yaptığı gafı hemencecik düzelterek “Binanın kendisi *eski* ve soğuk; bunu sen de kabul edersin herhalde. Şimdi George, sen yolun sol ben de sağ tarafını kontrol edelim, tamam mı? *Dead Man's Lane*, taverna olduğunu düşündüğüm bir yerin hemen köşesinde başlıyor. Adı *The Savage's Head*.”

“Taverna mı?” dedi Lord George şaşırmış bir halde ve sonra da yarı azarlar, yarı küçümser bir tavırla “Orası taverna değil, tütün ve enfiye satılan küçük bir dükkân” diye ekledi. “Seni oraya götürdüğümü hatırlıyorum. Bak, şu ilerideki tabelayı görüyor musun?”

En fazla otuz metre uzaklarında asılı tabela sert rüzgârın etkisiyle durmadan gıcırdayarak sallanıyor ve sanki her an düşecekmiş gibi sesler çıkarıyordu. Ama yine de inatla yerinde durarak onları karşılamak istiyor gibiydi. Tabelada uzun, kahverengi, çirkin bir surat vardı. Muhtemelen çizenin kafasındaki ‘Hintli’ tasviri olan bu resimde, renksiz dudakları arasından beliren ayırık dişleri, bu suratı daha da çirkin ve katı görünümlü yapıyordu. Ağzında ise dumanlar tüten kocaman bir pipo vardı.

O zamanın diğer birçok büyük caddesi gibi, *Dead Man's Lane*’in girişinde de bir kemer vardı. Yaklaşık beş metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğinde, büyük denebilecek bir kemer... Beyaz, yumuşak bir taştan yapılmıştı ve on metre kadar da geriye doğru uzanıyordu. Kemerin geçişi sona doğru kenarlardan genişliyor ama daha büyük bir yola açılıyordu. Burada üzerinde iki yanında içi çamurlu sularla dolu altışar kırmızı yangın kovası olan büyük bir duvar yükseliyordu.

Kemerden Fenton da George da sendeleye sendeleye geçtiler. İkisi de ciğerlerine dolan tozu atabilmek için öksürüyor, paltolarının yakalarına düşen kurumu temizliyorlardı. Demin delicesine esen rüzgâr şimdi durmuştu, bir yaprak bile kımıldamıyordu. Dışarıdaki o gürültü ve kargaşa, kemerin uzun tüneli içindeyken sessiz bir uğultuya gömülüyordu. Uzun süre sonra, bağırmaya gerek kalmadan normal sesle konuşabiliyorlardı. Ortak karar almış gibi iki arkadaş aynı anda soluklanmak için durdular.

Lord George yine bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Çokbilmiş bir bakışla Fenton'a bakarak umursamaz bir tavırla "Şu yangın kovaları... Sence onları ta oraya nasıl çıkarmışlardır?" dedi.

"Hadi ama George! Derdin o mu şimdi senin?"

"Ne olacak, sordum sadece."

Bu kez de Fenton aynı yarı küçümser tavırla konuşuyordu. "Basit... Büyük yangından beri bilmem kaç tane ferman verildi işi ne kadar küçük olursa olsun her tüccar bu kemerlere birer tane yangın kovası koyulmasını sağlayacak diye. Hatırladın mı?"

"Şey, ben..."

"Ama benim sevgili dostum, biliyor musun aslında kral bu fermanları verirken hiç de akıllıca düşünememiş. Bu yangın kovaları böylesine kalabalık ve dar bir alanda tam bir baş belasıdır çünkü. Kral adamakıllı bir yangın söndürme birimi kurmaktansa işin kolayına kaçmış işte. Bu aptal kovalar işe yaramak bir kenara dursun, etraftaki malzemeleri boşu boşuna ıslatmaktan başka bir işe yaramaz. Tabi bir de bunları almak zorunda olan tüccarlara boşu boşuna masraf çıkarmaktan... Kim uğraşacak gelip bunları kontrol etmeye?"

"Ne diyorsun! Sen Nick Fenton'sun!"

"Evet, tabi de öyleyim. Bir şüphen mi var?"

"Yok, şüphe değil de, sadece senin kral hakkında..."

Lord George'un sesi yavaşça kısıldı ve kolundaki fırfırları dalgalandırarak elini salladı. Bir şeye anlam veremediğinde hep bu hareketi yapardı. En iyisi konuyu değiştirmekti: "Nick, Meg York hakkında konuşmuşken—"

"Sana söyleyebileceğim tek şey onun yarın evden gideceği. Ah, bir de demin söylemeyi unuttuğum bir şey var. Bu Yüzbaşı Duroc denen adam Meg için *Chancery Lane* 'de kalması için bir yer ayarlamış. Ama eğer onun sende kalmasını istersen..."

"Bende kalmasını mı?" diye gürledi Lord George. Sesinde bir öfke ve derin bir acı vardı. "Ben onunla evlenmeyi düşünüyorum, öyle gönül eğlendirmeyi değil."

“Evlenmek mi? Meg’le?”

“Neden olmasın ki?” dedi ve derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. Mor kadife paltosunun içindeki altın düğmeli beyaz saten yeleşti ayrı bir güzel göründü. “Meg soylu bir kadın. Doğrudan senin kendi karınla akraba hem de. Çeyize falan da gerek yok, nasılsa bende para bol” dedi gevrek gevrek sırtarak. Sonra yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. “Ama Meg’in senle olan ilişkisinden haberim var ve bu—”

“Talih ya da talihsizlik... Ama benim böyle bir şeyden haberim yok” diye geçirdi aklından Fenton.

George kendini rahatlatmak istercesine devam etti: “Ama dostum söyle bana. Kraliçe Elizabeth ve Aziz Meryem’den başka—ve sevgili Lydia’dan başka bir kadın söyle bana peşine düşen adamların hepsine yüzünü çeviren. Bu da kadınların zaafı işte, yasak kucaklaşmalara kapılıvermek... Ne yapalım dostum, bu da şimdinin âdeti. Ve ben de zamana ayak uyduran bir adamım.” Bunu söylerken endişeli bir şekilde bacağı titriyordu. Gözlerini yere dikmiş, ayaklarına bulaşan çamura bakarak “Nick, sence Meg benim olur mu?” diye sordu aniden.

“Bundan çok az şüphe duyarım. Bunun nedeni de onun seni istemeyeceği ihtimalinden dolayı değil, senin fikrini değiştirebileceğini düşündüğünden dolayı.” İşin aslı, Fenton bunları söylerken aslında ne sözlerinden ne de kendi hislerinden emin olabiliyordu. “Ah, Tanrım. Lanet olası kadını son yirmi dört saat içinde az kalsın iki defa öldürüyordum. Birinde bir sandalyeyle, diğerinde kılıcımla...”

Lord George’a bu duyduğu garip bir şekilde bayağı eğlenceli gelmişti.

“Bu kadar ciddi olma güzel dostum, neşelen biraz” dedi kısık bir kahkahayla. “Bu da senin anormal mizah anlayışın olsa gerek.”

“Bir şeylerin anormal olduğu muhakkak... Ama inan, o melek görünümlü şeytan kaburgalarının arasından bir hançer geçirseydi—ya da içine arsenik doldurduğu şarap kadehini eline verseydi herhalde sen de durumu pek eğlenceli bulmazdın.”

Lord George’un gözleri bir şeyi aniden hatırlamış olmanın verdiği hisle parladı.

“Tabi ya, arsenik! Bu yüzden mi buraya geldik! Ben bunu tamamen unutmuştum” dedi ve derhal bir şişme ya da kararma olup olmadığını kontrol etmek için sağ eline baktı. Bir şey yoktu neyse ki.

Kemerin sonuna gelmişlerdi, tünelin bittiği yerde sola dönüp dümdüz devam ettiler yürümeye. Artık *Dead Man's Lane* 'deydiler.

Sokak, sağ tarafında tuğlaları eskilikten kararmış, hatta yer yer derin çatlaklar oluşmuş büyük bir duvarın yükseldiği en fazla üç buçuk metre genişliğinde bir yoldan ibaretti. Otuz-kırk metre sonra ise yol yarım bir viraj yaparak kilitli bir kemer kapısıyla kapanmış dar bir çıkmaz sokağa gidiyordu. Yolun sol tarafındaki açıklığı ise tahıl ve saman satan satıcılar doldurmuştu. Tüm sokağı ahır kokusuna benzer keskin bir koku kaplamış olmasına rağmen kimse-nin saman satıcılarına ilgi göstermemesi garip gelmişti Fenton'a. Tabelalara göz gezdirdiler Lord George'la beraber. Yolun kenarındaki taş çeşmenin önünde durup bir sıra halinde dizelenmiş dükkânları taramaya başladılar. İkisinin de gözüne takılan ilk tabella *Blue Mortar*'ınki oldu.

Lord George arkadaşına dönüverdi ve “Şimdi ta buraya gelmemizin nedeni sırf şu eczaneyi bulmak mıydı?” diye sordu. Kafasında dalgalanan peruğunun altında kırış kırış olmuş alnına kızıl bir öfke şeridi çekilmişti sanki. “Evinde kimse zehirlenmedi Nick, zaten öyle bir şey olmuş olsa savcı bunu yapan adamı anında tutuklayıp meydanda sallandırır” dedi ve ‘Hadi yap da göreyim!’ dermiş gibi agresif bir tavırla “Sakın bana Meg'in—”

Fenton'un suratındaki aşırı ciddi ve katı ifade, Lord George'un lafını bitirmesini engellemeye yetmişti.

Fenton bitkin, hatta acınası bir sesle “Emin değilim George. Doğruyu söyleyeceğim, uzun zaman boyunca evet, ondan şüphelendim. Bunu onun yaptığını düşündüm. Ama bugün defalarca şüpheyi kapıldım. Ben kimim, neyim ki ‘Bu kişi bunu yapar’ ya da ‘Yok, bu kişi bunu yapmaz’ diyebileyim? Bilmiyorum George, gerçekten bilmiyorum.”

“Şimdi ben her şeyi öğrenirim.”

“Hayır, kadim dostum, konuşmayı bana bırak.”

Fenton biraz karanlık ve bayağı küçük bir odaya açılan mavi kapıyı yavaşça araladı. Odanın küçüklüğünün aksine buzlu

camlarından içeri ışık giren kurşun çerçeveli kocaman pencere içe-
rinin basık havasını biraz olsun dağıtıyordu. Dönemin modasına
uyup kır saçlarını kazıtarak kafasına bir peruk takmak yerine sade,
siyah bir bereyle yetinen, suratı kırış kırış olmuş ihtiyar eczacı,
tezgâhın ardında durmuş küçük muhasebe defterine bir şeyler ka-
ralıyordu. Misafirleri kapıdan içeri girerken o da ince metal kenarlı
gözlüklerinin üzerinden onlara doğru baktı. Aynı sokak tabelala-
rınki gibi bir gıcırtılı sesle “Hoş geldiniz, Efendiler” dedi. Nazikçe
eğilerek selam verdi. Ama Giles’inki gibi yaltaklanarak verilen bir
selam değildi bu. “Sizlere nasıl yardımcı olabilirim acaba?”

Eczacı William Wynnol gerçekten çok şen, hareketli ve yerin-
de duramayan bir adamdı. Herhalde gençliğinde bir ip cambazı ya
da akrobat falan olduğunu söylese kimse şaşırmazdı. Ama tüm bu
neşesine rağmen, uzun yıllar yüzüne bir maske geçirmişti artık.
Dudakları pörtlemiş, gözleri biraz çukurlaşmış suratının her ye-
rinde kırışıklıklar belirmişti. Sanki artık vücudu beynindeki bilgi
yükünü kaldıramıyordu.

“Merhabalar Bayım. Benim adım Fenton. Sizle bir şey konu-
şmak için buraya geldim.”

Yaşlı adam yine işi dalkavukluğa vurmadan, ama bu kez daha
saygılı bir şekilde eğilerek “Sir Nicholas Fenton’la konuşma onu-
runa mı sahibim acaba?”

“Eğer benimle konuşmayı onur olarak kabul ediyorsanız, evet
ben Sir Nicholas Fenton’um.”

Fenton’un bu şekilde hiç kibirlenmeden cevap vermesi yaşlı
eczacıyı da memnun etmişti.

“Ah, büyük şeref duydum Sir Nicholas. Buraya gelme nedeni-
niz...” dedi ve sorusu yarıda kaldı.

Fenton elini yavaşça paltosunun derin cebine soktu ve elini ev-
den çıkmadan Giles’den aldığı küçük ama ağır keseye götürdü.

“Sizden bilgi satın alacağım Bayım.”

Keseyi açıp içindekileri tezgâha döktü. Altın ve gümüş paralar,
parlak taşlar, küçük pırlantalar...

Zavallı adam neye uğradığını şaşırmış halde kendi bir adım ge-
riye çekti.

“Efendim, ben bir eczacı ve de aynı zamanda bir kimyagerim. Şunu size belirtmek zorundayım ki bu marifet ve bilgi gerektiren gizemli bir iş. Bu yüzden Lordum, sizden ricam, istediğiniz bilginin bende olup olmadığını görene kadar paranızı geri yerine koymanız.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. Lord George tam gürlemek için ağzını açacak oldu ki Fenton’dan gelen bir işaretle kendini tuttu. Adamı ürkütmenin anlamı yoktu şu an için.

“Sözlerinize hak veriyorum Bayım” dedi ve tezgâha döktüğü paraları kesenin içine geri süpürerek “Kabahatimi bağışlayın lütfen” diye ekledi. Bunları söylerken hem eczacı hem de Lord George şaşırmış bir vaziyette ona bakıyorlardı. Soylu bir beyefendinin sıradan bir eczacı için böylesine şık bir özür cümlesi söylemeye tenezzül etmesi tabii ki de şaşılacak bir şeydi ama bu hamle aslında hedefine de ulaşmış ve Fenton ihtiyar adamın hem kalbini hem de güvenini kazanmayı başarmıştı. Artık bu dakikadan sonra eczacı Fenton’un istediği her sırrı açığa vurabilirdi, hiç tereddüt etmeden.

“Önce” dedi Fenton bir taraftan da elindeki keseyi cebine geri koyarak ve devam etti: “Bunu sizin sattığınızı sanıyorum?” Elinde arsenik dolu kâğıt paket vardı.

Bay Wennyl paketi eline aldı ve bir süre inceledi.

“Evet, doğru. Eğer bunu gizlemek isteseydim, Sir Nicholas, eczanemin sembolünü buraya koymazdım. Şunu belirtmeliyim ki arsenik satmak yasalara aykırı bir durum değil. Neredeyse tüm evlerde sıçan, keme, böcek gibi türlü türlü haşarat var. E tabi bunlardan kurtulmak gerekiyor. Müşterinin arseniği ne amaçla aldığını, yani niyetini ve dürüstlüğüne anlamak da ancak o anda sorduğumuz birkaç soruyla vardığımız kaniya kalıyor.”

Eczacının söyledikleri doğrudu. Ama yine de adamın gözleminde bir korku ve endişe vardı: “Umarım Lordum—umarım talihsiz bir olay olmamıştır?”

Fenton ihtiyar adamı rahatlatmak için yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek “Öyle bir durum yok, meraklanmayın” dedi. “Ne kadar arsenik kaldığına bakın şu pakette. Yalnızca evdekilere nasıl tutumlu olunacağını öğretmek istiyorum.”

Eczacının rahatlatma hissiyle, tuttuğu nefesini yavaşça bırakmasının sesini güçlükle duyabiliyordu Fenton. İhtiyar adamın

üzerindeki o kasvetli hava bir anda kalkmış, büzülmüş pörtlek dudakları normale dönmüştü. Artık tekrar o yerinde duramayan, heyecanlı kısa boylu adamdı. Gözlüklerinin ardından ısıltılı parlayan gözleri yardım etmeye ne kadar hevesli olduğunu gösteriyordu.

“Bunu ne zaman sattığınızı hatırlayabilir misiniz peki?”

“Hatırlamak ne kelime? Derhal kaydını bulabilirim, lütfen bana birkaç saniye izin verin.”

Fenton ve Lord George geldiğinde bir şeyler yazmakta olduğu muhasebe defterini tekrar çıkarıp sayfaları arasında ikide bir diliyle ıslattığı parmağını gezdirmeye başladı. Sayfaları tek tek geçti ve aradığı bir şeyi bulmanın verdiği o ifadeyle “16 Nisan... Üç haftayı geçeli çok az bir şey olmuş.” dedi.

“Anladım. Peki ya şunu sorsam: —bunu söyleyebilirsiniz fevkalade yardımcı olur— Bu paketdeki arsenikten aşağı yukarı ne kadar harcanmış, bunu bilebilir misiniz?”

“Fevkalade mi olur? Tamam o zaman Sir Nicholas, işte buyurun: Sorunuzun yanıtı.” dedi ve tezgâhın arkasından küçük ve hassas bir terazi getirdi. Bir kola Fenton’un verdiği kâğıt paketi, diğerine ise birkaç tane küçücük ağırlık koydu.

“Terazinin kollarında küçük bir oynama var. Benim gibi fakir bir adamın, öyle iyi terazilerden almasına imkân—Şey, ama yine de yakın bir tahmin yürütebilirim. Aşağı yukarı 3-4 gram kadar arsenik kullanılmış.”

“Sizin sattığınız miktar ne kadardı?”

“Bakalım, defterde yazıyor olması lazım. Satılan miktar yüz otuz grammış Lordum.”

Zehrin bu paketten bir kaşıkla alındığı belliydi. Ama bu küçük miktar üç hafta boyunca Lydia’da ortaya çıkan belirtileri tetiklemek için yeterdi.

“Bu zehri alan şeytanın yaptıkları yanına kâr mı kalacak!” diyi-verdi Lord George sanki sesli düşünüyormuş gibi. “Bizim bilmek istediğimiz kimin—”

“Sakin!” diyerek arkadaşına döndü Fenton gözlerinde onu uyaran bir bakışla. “Sakin ol, yoksa her şeyi berbat edeceksin.” Bunu söyledikten sonra aynı sakin tavrıyla eczacıya döndü ve “Müşterinin ismi...” dedi.

“Üzgünüm Efendim, ama arseniği alan kadın ismini vermedi.”

Bu dükkân her ne kadar küçük ve basık olsa da daha ilk geldiklerinden beri Fenton’un burnuna gelen ama ne olduğunu çıkarmadığı hoş bir koku vardı. Eczacının dudaklarından *arseniği alan kadın* sözleri dökülürken sanki Lord George’un boynuna bir ilmik geçiriliyordu.

“Ama anladığım kadarıyla Lordum, bu kadın sizin evinizden biri. Ya da en azından ben öyle anladım.”

“Tamam. Tarif edin bu kadını bana.”

“Gelen genç kadın, kendisini bir hizmetçi diye çağırmaya cüret etmeyeceğim, bayağı yumuşak ve mütevazî, tutumlu, biraz da çekingen biriydi. Yaşı on sekiz, on dokuz civarı bir şey olmalıydı. Boynuna sade bir şal dolamıştı, ayaklarındaysa takunya vardı. Ah, en akılda kalan yanı kopkoyu kızıl saçlarıydı. Güneş ışığı vurdukça sanki alevleniyor gibi görünüyordardı. İlk bakışta onun dürüst ve namuslu bir kadın olduğunu anladım.”

Lord George parmaklarının ucuyla tezgâha vurarak arkadaşının kulağına doğru eğildi ve “Kitty...” diye fısıldadı. “Beni duyuyor musun Nick, senin aşçı kız Kitty’yi tarif ediyor bu adam.”

Fenton ifadesini hiç bozmadan ihtiyar adamla konuşmaya devam etti. “Mutlaka onu bazı sorularla sıkıştırmışsınızdır? Buraya nasıl gelmiş, kim göndermiş gibi sorular yani...”

Eczacı da çokbilmiş bir tavırla “Tabi ki, tabi ki sordum Sir Nicholas. Hiç sormaz olur muyum?” dedi ve ayakta dikilmekten yorulmuş olacak, tezgâhın üzerine doğru eğilerek konuşmaya devam etti. “Aynen şöyle oldu: Arsenik almak istediğini söyledi bana. Ne kadar istediğini sordum. O da ‘derin bir cebe ancak girecek kadar büyük bir paket dolusu’ istediğini söyledi.”

Sonra ihtiyar adam eğildiği tezgâhın üzerinden doğruldu ve heyecanla konuşmalarını canlandırmaya başladı.

“Onu ürkütmemek için tatlı bir dille ‘Gelin buraya güzel Bayan, sizle bir şey konuşmalıyım’ dedim. ‘Neden bu arseniği istiyorsunuz?’ diye sordum. O da tatlı tatlı ‘Fareler için istiyorum, kocaman fareler, ıyyy.’ diye cevap verdi bendenize. Evin mutfağında farelerin cirit attığını ve kendisinin bir mutfak hizmetçisi olduğunu anlattı.

Bu farelerin yemeklere dadandığını, ahşap eşyaları kemirdiğini ve bunların kendisini çok korkuttuğunu söyledi zavallı kızcağz.”

“Durmayın lütfen, devam edin.”

“Kimin için çalıştığınızı sorabilir miyim peki güzel ayan?” diye sordum bu kez. Tabi yine aynı cana yakın tavrımı takınarak... O da bana efendisinin ve hanımının Sir Nicholas ile Leydi Fenton olduklarını söyledi. Sir Nicholas, sizin adınızı kılıç ust—şey, yani avam kamarasındaki ününüzden dolayı çok defa duymuştum zaten. ‘Kim sizi buraya gönderip zehir almanızı emretti?’ diye sordum. O da ‘Kim olacak, tabi ki hanımım Leydi Fenton’ diye cevap verdi.”

Lord George şaşkınlık içinde “Lydia mı?” diye mırıldandı kendi kendine ve arkadaşına baktı. Onun tavrında hâlâ hiçbir değişiklik yoktu.

“Ben de ‘Peki, genç Bayan, kusuruma bakmazsanız son bir soru daha soracağım’ dedim ve ona kurnazca bir soru sordum: Bana Leydi Fenton’u tarif etmesini istedim.”

“Affedersiniz ama siz benim karınla tanışıyor musunuz ki?”

Kısa boylu ihtiyar eczacı ellerini iki yana açarak “Sir, Sir... Ben o onura erişebilir miyim?” dedi. “Hayır, tabi ki Leydi Fenton’u tanımıyorum ama zaten sorduğum sorunun püf noktası da onun bana ne dediği değil, bunu bana nasıl dediği. Yani kekeleyip, kem küm edip bir şeyler mi söyleyecek yoksa tereddüt etmeden, açık ve takılmadan mı konuşacak? Gözlerini kaçırarak mı ya da tam aksine dosdoğruca benimkilerin içine mi bakacak? Bunlarda yapacağı herhangi bir tökezleme benim gibi ihtiyar ve pek de zeki olmayan bir adamın gözünden bile kaçmazdı.”

“Peki nasıl tarif etti karımı?”

“Tam, sizin gibi soylu bir beyefendinin karısından bekleneceği gibi lordum: Biraz uzunca, ince bir vücut, dolgun simsiyah saçlar, elaya çalan kül rengi gözler ve süt beyazı bir ten.”

İhtiyar adam bunları söyledikten sonra odaya yayılan bir saniyelik sessizlik sanki karşı konulamaz bir şekilde uzadıkça uzamış, saatleri doldurmuştu.

Lord George sanki boğazına yapışmış bir çift el onu boğuyormuş gibi kısık ve hırıltılı bir sesle, “Bu Lydia değil Nick! Bu... Bu...”

“Sakin George, sakin!—Şunu sormama izin verin. Bu anlattığınız genç kadın size tarif ettiği bayanın asıl adını hiç telaffuz etti mi?”

“Evet Lordum, ben Leydi Fenton’un adını sorduğumda üst duşağını hafifçe kaldırıp yüzünde tatlı ve candan bir tebessüm belirerek ‘Eğer benden şüphe ediyorsanız’ dedi ve tamamen dostane ve çocuksu bir tavırla paltomun düğmelerini çekiştirdi. ‘Eğer benden şüphe ediyorsanız—’ Ah! Kahretsin, dilimin ucunda ama hatırlayamıyorum! Neydi Ma.. Ma... Hah! Buldum: ‘Hanımımın asıl ismi Magdalen ya da kısa haliyle Meg.’ Aynen böyle söyledi gelen genç kadın.”

Fenton yavaşça başını öne eğdi.

Tezgâhın hemen sol tarafında, o ana kadar fark etmediği kıvrımlı meşe bastonu vardı ihtiyar eczacının. Fenton dalgın bir şekilde pürüzsüzce zımparalanmış bastonu eline aldı ve düşünceli düşünceli elinde tartmaya başladı.

Şu karşılaştıklarının çoğunu zaten bekliyordu. Bunlar Giles’ten kalan el yazmasında vardı. Ama bunu test etmekten başka çaresi de yoktu Fenton’un, çünkü Meg’in ismi bu yazmada açık açık söylenmiyordu. Bu sadece üstü kapalı bir şekilde ima edilmişti ve ancak uzun ve dikkatli bir çalışma entrikalar silsilesinin ardında gizli olan sırrı açığa çıkarabilirdi. Ayrıca Fenton’un daha ilk geldiğinde fark ettiği gibi, bu el yazmasında eksik olan o kadar hayati detaylar vardı ki. Evet, küçük ama aslında büyük önem arz eden detaylar... Bazen karanlıkta el yordamıyla yolunu bulmak zorunda kalıyordu ve kalacaktı da bu gidişle. Giles’in raporu tamamen faydasız kalabiliyordu, ancak bazı zamanlarda da—

Fenton’u *derin düşünce dünyasından uyandıran* şey küçük dükkânı sanki yerinden sarsan bir gürleme sesiydi.

“Yalancı!” diye bağırdı Lord George. “Seni küstah palavracı bunak, hilekâr, ahmak herif!” Ve ardından da tezgâhın diğer tarafında duran ihtiyar eczacıya doğru atıldı kocaman elleriyle adamın boğazına sarılmak için. Tezgâhın üzerindeki küçük terazi yalpalaya yalpalaya devrildi ve yere düşüp parçalara ayrıldı. İhtiyar adam, her ne kadar pek mümkün olmasa da, ağırbaşlılığı korumaya çalışıp tezgâhın öteki tarafına doğru hamle yaptı ve Fenton’un arkasına saklandı.

“George! Sakin dedim! Kendine gel!”

Ama öfkesine hakim olamadığı kadar ihtiyar adamın böylesine kaçışmasından da büyük zevk alan Lord George, onu daha da çok korkutmak için bir de yalan salladı: “Bir cinayet işlendi seni bu-nak. Ve sen de bundan sorumlu tutulacaksın anladın mı? Seni şehir meydanında boynundan ipi geçirirlerken ve sonra da ayaklarının altındaki sandalyeyi tekmelerlerken büyük bir zevkle izleyeceğim. Ve sonra da kargaların—”

Bir bağırıtı Lord George’un sözlerini adeta bir kılıç gibi kesti.

“Başlattırma beni! Yeter dedim sana, kes artık sesini, kes!”

Lord George olduğu yerde dondu kaldı. Sol eli havada asılı, sağ eli ise kılıcının kabzasının üstünde öylece durdu. Tüm gün bo-yunca onun tanıdığı Nick’ten aldığı ilk ses tonu, laf, bağırış ya da artık her neyse öydu bu tepki.

Şakaklarındaki kıvrık damarlar şimdi sanki mavi kablolar gibi dışarı çıkmıştı. İlk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra yavaşça gülümsemeye başladı. Meşe baston üzerindeki elleriyle kavradığı topuzu gittikçe daha da çok sıkıan *Sir Nick*, bastonu arkadaşının göğsüne doğru yöneltti. Ama halinde tuhaf bir şey vardı. Göründü-günden çok daha batıl inançlı ve duygusal olan Lord George’a san-ki görünmez bir şey Nick’i omuzlarından tutup aşağı çekmeye ça-lışıyor gibi geliyordu. Evet, görünmez bir şey, sanki etrafında hatta içinde... Bu şey onu, elindeki sopayı bırakmaya zorluyor gibiydi, ama Nick’in bu emre boyun eğmez bir halde direniyordu adeta.

“Kendine gel Nick” diye bağırdı Lord George. “Böyle kendini kaybettiğinde...”

Bu sırada kısa boylu eczacı bir şekilde misafirlerinden kurtul-mak için kapıya doğru seğirtti ve büyük pencereden dışarıya, sağ tarafa doğru baktı. Bu pencere, buzlu camından dolayı, uzaktan bakıldığında tamamen ışık geçirmez, faydasız bir nesneydi. Ama kendini *Sir Nick*’in koruması altında hisseden ihtiyar adam pence-reye iyice yaklaştı ve önce sola sonra da sağa baktı.

Ve demin titrediğinden bile daha şiddetli bir şekilde titredi.

“*Sir Nicholas—*” dedi ve arkasını döndü. Karşısında gördüğü surattan nedense çekinmişti bu sefer.

“Ne var!” dedi Sir Nick. Bunu söylerken olabildiğince nazik ve yumuşak çıkarmaya çalışıyordu hırıltılı sesini ama nafileydi. Titreyen eli bastonu bıraktı ve cebine gitti. “Al, burada birkaç altın var senin için” dedi.

Sir Nick’in tezgâha bıraktığı para, ihtiyar adamın bir ayda bile kazanmayı hayal edemeyeceğinden daha fazlaydı. Adam minnettar bakışlarla paralara baktı ve “Size başkalarının yalanlar söylediğini bildiğim için bu parayı kabul ediyorum Lordum. Ve buna ihtiyacım olduğunu da inkâr etmeyeceğim. Ama Sir Nicholas, şimdilik buradan ayrılmamalısınız. İzin verin, mütevazı arka salonumda sizleri misafir edeyim biraz daha” dedi.

“Ayrılmamalı mıyız? Nedenmiş?”

“Siz soylu Beyefendiler bilmeyebilir belki. *Fleet Street*’ten çıkınca büyük tapınağın ilerisinde *Alsatia* denilen pis bir yer vardır.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Sir Nick dişlerini göstererek.

“Bu *Alsatia* denilen yer yasal bir barınak ve sığınaktır, en ağır suçları işleyen pis suçlular için bile. Bunların en kötüsü de belalı bir hayduttur çünkü...”

Lord George pencereye doğru yaklaştı ve bir gözünü cama yaptırdı.

“Soldaki serseri, sokağın sonuna yakın dükkânların birine girdi demin” dedi boğulur gibi gurultulu bir sesle. “Şu anda onu göremiyorum. Ama diğer adam *Strand*’a giden kemerin hemen yanında, sağ tarafta—”

“Onu gördüm” dedi Lord George.

Adam kara tuğlalı, eski duvara yaslanmış duruyordu. Kemerin tam iç tarafında, sağa bakan sokağa karşı... Umursamaz, lakayt bir tavır vardı duruşunda. Sol omzunu duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş, eski ayakkabılarının birinin burnu dik bir şekilde yere gelecek şekilde bacaklarının birini dizinden kırmış bir halde dikiliyordu. Ağzında süpürge telini andıran bir ekin sapı vardı. Geviş getirir gibi otu çiğnerken suratın sürekli alaycı bir gülümseme takınıyordu.

Vücut olarak bayağı uzun ve cılızdı. Sırtına geçirdiği eski püskü montun düğmelerini ta boynuna kadar iliklemişti. Soluk yeşil

pantolonunun altında yine aynı renkte çoraplar vardı. Montu da dahil olmak üzere üzerindikilerin hepsi sanki tek bir parça gibi duruyordu. Kalçasından sarkan eski, deri kının içinde güneş ışığı altında parıl parıl parlayan yepyeni bir kılıç vardı. Bu kılıcı bir başkasının ona aldığı her halinden belliydi. Bir yanı bükülmüş geniş kenarlı şapkasının üzerinde yeşil bir rozet vardı.

Hâlâ aynı tavrıyla ağızındaki ekin sapını çiğniyordu.

Ağız bozuk, acımasız ve merhametsiz, tüm zavallıların korkulu rüyası... Bu adam, ihtiyar eczacının bahsetmek dahi çekindiği Alsatia Haydutu'nun ta kendisiydi.

Bölüm 7

Dead Man's Lane'de Kılıç Dövüşü

“N’olur, beni yanlış anlamayın Lordum” diyerek hâlâ yalvarıyordu ihtiyar eczacı Fenton ve Lord George’a dışarı çıkmamaları için. “Ama bu zorbalar ancak para için birini öldürmeleri istendiği zaman saklandıkları yerden kafalarını çıkarırlar. Bu katillerin şimdiye kadar karşılaştığınız—şey, soylu beyefendilerden kılıç kullanmada çok daha iyi olmaları gayet doğal ve muhtemeldir.”

“Şapkasına takılı rozete bak” dedi Lord George arkadaşına. “Yeşil kurdele...”

Sir Nick güçlü kollarından beklenmeyecek derecede yumuşak bir dokunuşla yaşlı adamı kenara doğru itti ve Lord George’un yanına gelip onun işaret ettiği yere, yolun sağ tarafına baktı. Çok da uzun izlemeden bakışlarını oradan çevirdi ve dikleşti.

“Evet, bunlar Yeşil Kurdelelilerden... Lord Shaftesbury’ye ve paraları, ha?”

Sir Nick bunu söyledi ve sonra sanki çatı kirişi çatırdayıp parçalanmış gibi bir ses çıktı: Elinde sıkıdığı baston ikiye ayrılmıştı. Şu anda yüzünde on dakika önce olmayan bir ifade vardı. Bir çeşit zevk, sevinç, rahatlık... Onu demin dizginlemeye çalışan herhangi bir şey varsa da, o şeyi artık üzerinden fırlatıp atmıştı Sir Nick. Onu ayaklarının altına alıp ezmiş, çiğnemiş, benliği yok edip sert esen rüzgâra katmıştı. Ama neşesine rağmen hâlâ sakın ve vakur bir hali vardı.

“George...” dedi kısık bir sesle. “Burada kalıp sessizce beni bekler misin? Ben gidip duvarın dibindeki şu Uzun Bacak yok mu, onun icabına bakacağım. Öteki de ortaya çıkıp onun da hesabını alana kadar bu zorbayla ilgileneceğim. Sonra da ikisiyle beraber...”

Bu kadarı çok fazlaydı Lord George için.

Sir Nick bu kelimeleri ne kadar sakince söylediyse, öteki de o kadar hararetli bir şekilde bağırarak cevap verdi.

“*Burada kal, beni bekleymiş!*—Ah, Tanrım. Nick Fenton, sen beni ne zannediyorsun? En fazla sekiz ay önce sırt sırta dövüştüğümüz günleri unuttun mu yoksa?!”

“Ben... Ben...”

“Ne oldu? Yoksa artık çok şişman ve yavaş olduğumu mu düşünmeye başladın?”

“Tabi ki de hayır. Sana böyle bir hakaret ettiğimi düşünme George” dedi ve ansızın Sir Nick, bunu yapmaktan büyük haz duyduğu her halinden belli bir sırıtışla geri çekildi. “O zaman benimle beraber dövüşeceksin ha, eski dostum? Güzel! Öyle olsun bakalım. Ama kollarındaki firfırları sıvamayı unutma. Aksi takdirde kendini savunmana engel olurlar ve anında işin biter. Bir de Dostum, asla ama asla kabzası pürüzsüz bir kılıç kullanma. Dua et de şu yılbaşı ağacı gibi parlayan gümüş tutamak elinden kaymasın ya da dönmessin. Hadi bakalım, hazır mısın?”

“En başından beri...”

Sir Nick sağ eliyle kılıcını kınından birkaç santim dışarı çekti ve rahatça yerinden çıktığından emin olduktan sonra geri yerine bıraktı. Kılıç kemerini düzelterip bir karış kadar yukarı çekti ve biraz da sıktı. Cebinden kadife eldivenlerini çıkarıp taktı. Bu onun âdetiydi. Babasından kalma bir uğurdu bu eldivenler...

“Yeşil kurdeleli ‘Uzun Bacak’ benim. Sen de ötekini al, olur mu? Hadi, şimdi!”

Sir Nick yavaşça kapıyı araladı ve yumuşak, sessiz adımlarla dışarı çıktı. Lord George da onu takip etti ve ardından sol tarafa doğru ilerledi.

“Ah, Tanrım! Tanrım! Yardım et!” diyerek inledi ihtiyar eczacı onların ardından. Sonra da siyah şapkası ve uzun siyah cüppesinin

içinde iki elini birbirini vurup ahlar ederek küçük dükkânda dört dönmeye başladı. Ama dışarıdan bakan biri ihtiyar adamın bu garip hareketlerinin nedenini anlamayıp, çok farklı şeylere yorabilirdi.

Yaşlı eczacı Wynnell, bu sokakta, hatta tüm şehirdeki herhangi bir sokakta karşılaşılabileceğiniz en ağırbaşlı ve ölçülü insandı. Yavaş adımlarla yürümeye başladı. Düşündü: Acaba şimdi dükkândan fırlayıp bir yere gizlense ve dövüşü izlese çok garip kaçır mıydı?

Sir Nicholas Fenton'un kılıç kullanmada ne kadar usta olduğuna dair çok şey duymuştu ama onu hiç dövüşürken kendi gözleriyle görmemişti. Bu çarpışmayı izlemek için neredeyse canını bile verebilirdi.

Ne yapacaktı?

Tabii ki insan tabiatı her türlü mantığın üstesinden gelirdi. Ve şimdi de öyle oldu.

“Tanrım, yardım et!” diye bir kez daha inledi eczacı ve yavaş adımlarla dükkândan çıktı. Onun deyimiyle çoğu insan deve kuşu misali kendini sakladığı sanır ama aslında onları izleyen gözlerden kaçamazdı. Ama kendisi, kimseye görünmeden istediği yere sızabilirdi. Üzerindeki geceliğe benzer siyah cüppeye rağmen hem de... Saman satıcısı Marty'nin hemen yan tarafında uzun, taş bir çeşme vardı atların sulanması için. Eğer bu çeşmenin ardına fark edilmeden gizlenirse, Uzun Bacak'la Sir Nicholas'ın karşılaşacağı yeri rahatlıkla görebilirdi.

Dükkânın köşesinden sağa dönen Sir Nick ağır adımlarla kemere doğru ilerliyordu. Hâlâ duvara aynı lakayt tavrıyla dayanmış, ağzındaki ekin sapını çiğneyen adam ise bir anda ani bir hareket yaptı. Uzun Bacak, bir akrobat, hatta bir panter gibi hızlı ve çevikti. Demin duvara yapışık, uyukluyor gibi duran adam, şimdi kemerin tam ortasında dizinleri kırmış, ayaklarının biri havada yan bir şekilde duruyor ve yoldan geçiş vermeyeceğini belli ediyordu. Bu hızlı hareketin ardından bacaklarının çevresinden bir toz bulutu yükseldi.

Sir Nick yaklaşık on metre ötesinde durdu adamın. Şu anda kafasını sağa doğru çevirse, kendini izleyen ihtiyar eczacının şapkasını ardında gizlendiği çeşmenin üzerinden görürdü. Sokağın diğer tarafından dövüş sesleri gelmeye başladı. Kılıç şıkırtıları, bir sessizlik ve yeniden kılıç şıkırtıları...

Ama kimse o tarafa ne baktı ne de döndü.

Saklandığı yerde heyecandan tir tir titreyen eczacı “Alsatia Haydudu’nun bu çevikliğini ve upuzun bacaklarını gördükten sonra ancak bir ahmak bahsini Sir Nicholas’a oynar” diye geçirdi aklından. “Ama yine de...”

Rakibi yaklaştıkça Uzun Bacak, simsiyah sakalının yamanmış gibi durduğu lekeli suratında deminkinden bile daha fazla bir gülüş yerleştirdi. Bir kenarı kıvrık şapkasının altından attığı bakışlar donuk ama keskindi. Sesi katı ve toktu, ama şimdi bu sesin üzerine hiç yakışmayan çıtkırıldım bir ağızla konuşuyordu muhtemelen Fenton’la alay etmek için.

“Buradan mı geçeceksin, seni küçük süt kuzusu?”

“Gececeğim tek yer senin dışkı dolu bağırsaklarının arasındır seni pis böcek! Cevap ver, kimsin sen?”

Uzun Bacak ağzındaki süpürge telini tükürerek yere fırlattı.

Kendine yöneltilen bu sözler onun gibi bir dövüşçü için haddinden fazla aşağılayıcıydı. Kendini kıcına fiske vurulmuş bir sinek gibi hissetti. Kibirli bakışlarda dikleşti.

“Ben mi? Ben, tüm kabadayılardan efendisi, haydutların en büyüğü” diye bağırdı ve elini göğsüne koyarak, daha doğrusu vurarak “Ben adamın boğazını deşip içinden tükürüğümü geçiririm, aynı şimdi sana da yapacağım gibi, küçük süt kuzusu.”

“Buraya gel, buraya gel de göstereyim sana dünyanın kaç bucak olduğunu—*haydutların en büyüğü!*” Kendinden bekleneceği üzere Fenton, cümlesinin sonunu yine küçümser bir tonla getirmişti.

İkisinin de kılıçları kınlarından aynı anda çekildi.

Keskin kılıçlarının üzerine parlayan cılız güneş ışığı bir saniyeliğine eczacının gözlerini kamaştırdıktan sonra tekrar gri gökyüzüne karıştı. Uzun Bacak, sanki rakibini çevreleyip bir kenara sıkıştırmak istemiş gibi bir sağa bir sola sıçradı. Ama alan çok dardı, daha fazla yaklaşmayı göze alamazdı.

Sir Nick savunma pozisyonunu aldı: Rakibini karşısına alacak şekilde yan durup onunla beraber sıçradı. Önde olan sağ bacağını dizinden hafifçe kırmıştı. Sol ayağını ise doksan derece açı yapacak

şekilde geriye atmıştı. Rakibine doğru hamle yapsa da açık vermek için çok genişçe savurmamıştı kılıcını.

“Hayır!” diye mırıldandı ihtiyar eczacı. “Şimdi değil!”

Uzun Bacak da Sir Nick’in hamlesini fark etti ve o da aynı pozisyonu aldı. Ama henüz kılıçları çarpışmamış, hatta birbirine değmemişti bile. Sir Nick yerinden kılmıdamadı bu kez. Alsatia Haydutu hedefini vurmaya çalışarak uzun kolunu uzattı, bir kez daha, bir kez daha... Geri çekildi ve bir kez daha yaklaştı.

Uzun Bacak bu kez daha da uzun menzilli bir hamle yaparak kılıcını rakibinin sağ göğsüne doğru uzattı. Kılıcın vücuduna değmesine birkaç santim kala elini sağa doğru yanlamasına savuran Sir Nick bu atağı savuşturdu ve anında cevap verdi. Uzun Bacak bile tüm o çevikliği ve hızına rağmen, böylesine kısa bir sürede sağ ayağını geriye atıp kendine doğru savrulan kılıca karşı siper alacak kadar hızlı bir şekilde savunmaya geçemezdi. Kılıcın ucu, akciğerin hemen üst tarafında kalan yere isabet etmişti. Yavaşça kan süzölmeye başladı yırtıktan. Ama bu, çok da derin olmayan bir yaraydı ve adamı daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı. Sir Nick menzilini çok dar tutuyordu. Bu şekilde giderse...

Uzun Bacak “Geber, seni piç kurusu!” diye bağırdı ve hiddetle bu kez rakibinin sol göğsüne doğru saldırdı. Sir Nick’in kılıcını kendi göğsüne paralel şekilde çabucak sola doğru kaydı. *Çaatt!* Sir Nick yine rakibinin hamlesini çelmeyi başarmıştı ama bu kez kılıçlar vücuduna o kadar yakın gitmişlerdi ki çıkardıkları rüzgârı sanki teninde hissetti.

İki kez daha kılıçlar savruldu ve şingırdadı. Dövüşü izlerken ihtiyar eczacı yerinde duramıyor, kafasındaki siyah şapka ikide bir yere düşecekmiş gibi kayıyordu. Ansızın bir şey fark etti.

Bu bir gizli hamle ya da bir başka deyişle küçük bir kılıç hilesiydi. Kişi ancak dövüş sırasında bunu gözlemleyip fark edemeyecek kadar heyecanlı olduğunda işe yarayan bir oyun... Eğer dövüş sırasında gardınızı çok dar tutar ve bilerek kısa, cılız hamleler yaparsanız, rakibiniz ulaşabileceğiniz alanı olduğundan çok daha dar sanır ve yapabileceğiniz hamleyi küçümseyerek gittikçe size doğru yaklaşırdı. Ve aynen şu anda Sir Nick’in yaptığı gibi arkadaki ayağınızı ileri çekip ayaklarınızı aynı hizaya getirdiğinizde,

hiç beklenmeyecek derecede büyük bir menzil oluşturdunuz kendinize, çünkü gizlice öne doğru çektiğiniz ayağınızla istediğiniz yönde, uzunca bir adım atma lüksünüz olurdu.

Ve Sir Nick, ihtiyar eczacının bu düşündüğü adımı atarak kılıcını dosdoğruca rakibinin karnına doğru nişanladı. Bu hamle eriştiği alanı o kadar artırmıştı ki sanki Sir Nick'in elinden kılıç değil, bir zıpkın çıkıyordu adeta.

"Çyaaa!" diye bir sevinç çılgılığı attı çeşmenin ardında saklanan eczacı. Öylesine bir şiddetle yerinden sıçramıştı ki gözlükleri yerinden fırlayıp çeşmenin su oluğuna düştü.

Ama Uzun Bacak çevikliği sayesinde bu ölümcül hamleden son anda kurtulmayı başardı. Bir saniye içinde arkaya doğru sağ ayağıyla bir hamle yaptı sonra da iki ayağı birden yerden kesilerek geriye doğru üç dört metre zıpladı. Sir Nick ise acımasız bir tavırla rakibinin ardından gitti. Ölmek ya da öldürmek için...

Haydut sendeleyerek yere indi. Tünelin içine doğru geriledi. Hemen sol tarafında yangın kovaları vardı. Birkaç adım daha geri gitti. Ancak suratına pis bir gülüş öylece kazanmış, burnundan dumanlar çıkan Sir Nick'in, peruğuna iğnelerle tutturulmuş şapkasının yarı karanlık tünelde gri bir silüet halinde kendisine doğru geldiğini görünce yerinde durdu.

Sir Nick gürlemesi tünelde yankılanıyordu. "Kalk! Ayağa kalk, haydutların yüz karası! Hadi!"

Sir Nick ısıkları çıkararak burnundan soluyordu. Peruğunda bir sorun var gibiydi. Yana doğru kaymış ve bir gözünün neredeyse üstüne kadar gelmişti. Elinin tersiyle peruğunu düzeltiyordu bakışlarını rakibinin üzerinden ayırmadan.

Uzun Bacak tekrar siper aldı. İlginç bir şekilde yarı çömelerek duruyordu ve yüzünde anlaşılmasız bir zevk ifadesi vardı. Deliye dönmüştü sanki. Çaktırmadan sol elini yavaşça içinde daha önceden bir avuç iri kum ve toz doldurduğu cebine götürdü.

"Haydutların yüz karası ha?" diye bağırdı Uzun Bacak. "Bağırsaklarını delik deşik edip dışarı döktüğümde..." dedi ve daha cümlesini bitirmeden sol elini, Sir Nick'in gözlerine toz ve kum tanelerini atarak havada savururken bir taraftan da rakibine saldırmaya başladı. Eğilerek, ayağa kalkmadan hamlesini yapmalıydı

yoksa havaya savurduğu toz kendi gözüne de girebilirdi. Böyle bir zamanda gayet haklı bir hileydi bu.

“Bağırsaklarını delik deşik edip dışarı döktüğümde işte o zaman anlarsın yüz karası mıyım yoksa efendi mi! İşte o zaman anlarsın burasının kimin çöplüğü olduğunu ve bu çöplükte hangi horozun öttüğünü!”

Kum ve toz bulutu adamın sol elinden yüzüne doğru hücum ederken, Sir Nick’in sol eli zaten hemen kaşının üstünde, peruğunu düzeltmekle meşguldü. Başparmağıyla peruğunu öne doğru çekti ve peruğa iğnelerle sıkıca tutturulmuş olan geniş kenarlı şapkası adeta bir zırh oldu yüzü için. Ve derhal tozla kaplanmış şapkasıyla peruğunu havaya fırlattı. Tam bu sırada Uzun Bacak da rakibinin sağ kalçasına doğru bir hamle yapmaktaydı.

Sir Nick, çevik bir hareketle kılıcını bileklerinin hemen bir karış üzerinden, yere dik bir şekilde savurarak kendine doğru gelen kılıcı yakaladı. Bu hamleyle savuşturduğu kılıcı sağına doğru sürüklerken yukarıdan aşağı doğru bir hamle yaptı, henüz Uzun Bacak gardını alamadan. Eğik bir açıyla yaptığı bu vuruş rakibinin başını birkaç santimle ıskaladı ama onu çenesinin biraz altından yakaladı. Kılıcını tekrar savurduğunda ise herkesin korkuyla baktığı *Alsatia Haydudu*’nun çenesinin altından giren kılıç ağzını parçalayarak beynine kadar geçmiş ve orada saplı kalmıştı.

...

Daha birkaç saniye önce dövüştüğü adamın kafasından şimdi saplanan kılıcını çıkarmaya çalışıyordu Sir Nick. Kılıcı oynatıp gevşetmeye çalıştı. Nafileydi. İki eliyle birden tutarak çekmeyi denedi bu kez. Biraz ileri geri oynatabilse çıkacaktı yerinden. Sonunda ellerine doğru fişkıran bir kan dalgasıyla beraber kılıç takıldığı yerden çıktı. Ama paltosunun kolları kana bulanmıştı hep. Her neyse, hiç değilse kılıcı tekrar elindeydi.

Bir anlığına dizleri üzerine çökmüş olan Uzun Bacak öylece dikilmiş şekilde durdu. Yarım saniyeden bile daha kısa bir süreliğine... Gözlerinden ve burun deliklerinden ince şeritler halinde kanlar süzölmeye başladı. Sonra da ağzından çok daha fazlası boşaldı. Kanlar içindeki kocaman ceset sanki bir adım daha atabilmek için çabalıyordu ve ardından yüzükoyun yere, iki sıra halinde dizilmiş kırmızı yangın kovalarının dibine yığıldı. Çoğu, bu koca gövdenin

yere yığılmasıyla sallanıp birkaç santim kaydı. İki tanesi oldukları yerden düştü. Bu düşenlerden fişkıran su kanla karışıp toprak üzerinde küçük bir birikinti oluşturdu.

Sir Nick, cebinden çıkardığı mendille alnında biriken terleri silerken yerden yatan cesede bir kez daha baktı. Birkaç adım ötede, tünelin girişinden gelen cılız ışığın üzerine vurduğu peruğuyla şapkası vardı. Onlara doğru yürüdü.

“Bir adam böyle bir durumda ancak başındaki şapkaya güveniyorsa yalnızca tedbirsiz demektir. O toz gözüme girse, işim bitmişti. Neyse ki peruğum o anda...” diye düşünürken ansızın, tıraşı gelmiş kısa saçları da olmasa tamamen çıplak kalacak kafasını yukarı kaldırdı. Elleri, kılıcı ve gömleğinin kolları kana bulanmış halde tünelden dışarı çıktı ve tekrar sokağa girdi. Giderken gözleklerinin camlarından su damlaları düşen yaşlı eczacıyı gördü. Adam temkini bir kenara bırakmış ve taş çeşmenin arkasından dışarı çıkmıştı.

George’un başı dertteydi.

Yolun diğer ucundaki adam bile George’un hırıldayarak alıp verdiği nefesin sesini duyabilirdi. Sırtı sokağı kapatan büyük, demir kapıya yaslanmıştı. Rakibinin sırtı Sir Nick’e dönük, Lord George’u daha da sıkıştırıyordu. Onlar boğuşurken ayaklarının etrafından da ince bir toz bulutu yükseliyordu.

Sir Nick bir süre bekledi ve ikilinin arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştı. Sonra ileri doğru atıldı. Kılıcının ucunu adamın sol omzunun altından soktu. Adamın kılıcını birkaç santimle yakalamıştı. Neye uğradığını şaşırان adam kancaya takılmış bir balık gibi bir iki saniye debelendi ama boşunaydı.

“Kılıcını indir” dedi. “Kılıcını indir yoksa ‘Aman!’ demene kalmadan kalbini deşerim. George, sen de kılıcını indir. Ama o indirdikten sonra, tamam mı?”

Yavaşça haydudun eli sağ tarafına düştü. Hâlâ kılıcını tutuyordu. Sir Nick adamın elindeki bu kılıcı görünce hayduda duyduğu büyük kinle beraber George’a karşı duyduğu derin arkadaşlık ve hayranlık da arttı.

Bu eski tarz bir kılıçtı. George’un elindekinden bayağı ağır ve oldukça da uzundu. Kılıç kullanmak hakkında bir şeyler bilen

biri için bu adamla baş etmek çocuk oyuncağıydı. Ama yalnızca modern tarzda kılıç kullanmayı bilen George, bu şartlarda çok uzun sayılabilecek tam üç dakika boyunca ona direnmeyi başarmıştı. Onun gibi beyefendi giyimli, yüksek topuklu, şişmanca vücutlu bir adam için değildi bu tür bir dövüş.

Haydudun omzunun üzerinden bakılınca kalın peruğunun altından sızan ter damlalarının suratına ıslak bir maske yaptığı George'un yüzü, bembeyaz bir suretle görülebiliyordu. Konuşamayacak kadar hızlı soluyordu şu anda.

Sir Nick, canını yakmak için kılıcın ucunu biraz döndürerek adamın etine batırdı. "Ben Nick Fenton. Beni tanıyorsun, değil mi?" dedi.

Haydudun sesinde burundan gelen bir hırıltı vardı. Başka şeylerin yanında bu hırıltı da korktuğunu ele veriyordu.

"Seni tanıyorum" dedi hızlı bir şekilde. "Şerefiz bir pezevenk ve adi bir it olarak... Papacı bir şıllığın bekçisi, pis bir domuz..."

"Evet, belki bu saydıklarının hepsiyim ben. Hatta seni şaşırtacak ve de korkutacak çok daha fazla şeyle... Ama benim hiç sözümden döndüğümü duydun mu?"

Bir anlık tereddüt... "Yok, duymad—"

"O zaman beni dinle haydut bozuntusu. Şimdi beş adım geri çekileceğim. Sonra yüzünü bana döneceksin ve benimle dövüşeceksin."

"Peki... Eminim Tanrı bana senin gibi pis bir domuzu gebertme ödülünü verecektir."

Sir Nick iyice duyulsun diye topuklarını vura vura beş adım geriye çekildi. Ona göre sözünde durmamak (çapkınlık için kadınlara verilen sözler dışında) en büyük günahı. Adil bir dövüş olduğu sürece başka hiçbir şey onu ilgilendirmezdi.

İkinci Alsatia Haydudu beşinci adımın da atıldığını duyunca yüzünü döndü. Sir Nick'in boylarında, ama ondan daha kalıplı biriydi. İnce telli, yağlı saçları kulaklarının hemen üstünden tıraş edilmişti. Suratında, gözünün tam üstünde çok eskilerden kalma bir kılıç izi vardı. Üst dişleri sanki yerinden oynatılmış eski mezar taşları gibi çarpık çurpuktu.

“Sen de bir kanun kaçağı mısın, Yaralı Surat? Altasia’nın tüm diğer zorbaları ve hilekârları gibi?”

“Bundan yirmi beş yıl önce, henüz sen peyda olmadan, ben onurumla Yeni Ordu’da çarpışıyordum. Hiçbir şeyden korkup kaçacak değilim. Eğer Tanrı bana felaket göndermek isteseydi, o kafayı yemiş kral bozuntusu varken—”

“Ne kadar garip...” dedi Nick alaycı bir gülümsemeyle. “Kim daha önce baldırı çıplak isyancılardan birinin kılıç tutmayı bildiğini duymuş ki?”

Ve öfkeyle burnundan soluyan Yaralı Surat, Sir Nick’e doğru hışımla atıldı.

Aralarındaki bir dövüş bile sayılmazdı. Sir Nick, bir kedinin fareyle oynaması gibi onunla oynuyor ve kahkahalar atarak onu daha da sinirlendiriyordu. Adam doğrudan Sir Nick’in üzerine gelmek yerine vücudunu yan çevirerek dövüşmeyi denedi bu kez de. İlk rakibinin savuşturmakta oldukça zorlandığı kol üstü vuruşlarının faydası olabileceğini düşündü. Ama unuttuğu şey kendi kılıcının daha ağır olmasına rağmen yeni kılıçlardan daha sert metalden yapılmış olmadığıydı.

Tüm gücüyle Sir Nick’in üzerine doğru atılıp göğsüne doğru hamle yaptı. Ama her defasında kılıcı rakibinin hiç zorlanmadan yaptığı hareketlerle yana kayıyor ve atakları kolayca savuşturuluyordu. Tüm çabalarına rağmen Sir Nick’in onu kayda değer bir rakip olarak bile görmeyip umursamaz hamlelerle cevap vermesi adamı her seferinde daha da aşağılıyor ve bu da zaten öfkeden kuduran Yaralı Surat’ı daha da çileden çıkarıyordu. Tekrar tekrar bir hiç uğruna saldırdı. “Yavaş, yavaş...” dedi Sir Nick içinden ve gardını alırken birkaç damla kan akması için hafifçe kılıcını burnuna batırdı. Bu küçük oyun Yaralı Surat üzerinde aynen umduğu etkiyi yaratmıştı.

Rakibini yaraladığını düşünen adam omuzdan aşağı geniş bir darbe vurmak için kılıcını geriye doğru savurup havaya kaldırdı. Eskiden kılıç dövüşlerinde hep kullanılan bu vuruş yeni kısa uçlu kılıçların gelmesiyle aslında etkisini yitirmişti. Ama oyuna gelen Yaralı Surat bunu unutup vücudunun sağ tarafını tamamen saldırıya açık bırakarak ölümcül darbesini vurmaya odaklanmıştı. Adamın kılıcı tam havaya kalktığında Sir Nick hızlı bir şekilde

hamlesini yaptı. Koltuk altına saplanan kılıç, bel kemiğine doğru derin bir yara açtı.

Her ne kadar rakibinin kılıcını çektiğini görünce geldiği oyunu anlayan Yaralı Surat geri hamle yapmaya çalışsa da Sir Nick'in saldırısından kaçamamış ve yere devrilmişti. Yarım saniye hareketsiz kaldı. Hâlâ sağ kolunu kullanıp kullanamayacağı tartışılırdı ama yine de sağ eliyle kılıcını kavradı.

Sağ eliyle işaret ederek dövüşlerde bilinen en eski numarayı yapmaya çalışıp "Arkadaki köpeğe dikkat et!" diye bağırdı. Çaresizlikle başvurulmuş bu hileye Sir Nick tabi ki de kanmazdı ama adamın bağırırken ağzından çıkarak yüzüne doğru tükürdüğü takma diş bir an dikkatini dağıtmayı başarmıştı. O ilk defa gardının düşmesine izin verip sağ omzunun üstünden geçen dişi izlerken, kesinlikle Tanrı tarafından da korunan Yaralı Surat, Sir Nick'in solundan geçip bir tazı gibi koşmaya başladı. Can havliyle koşan haydut sanki kanat takmış gibi nasıl da hızlıydı! Ardından kan damlaları düşe düşe kemere doğru kaçtı.

Hemen adamın peşine düşen Sir Nick, arkasından kılıcını saplamaya çalıştıysa da şans yine onun tarafında değildi. Tanrının sevgili kulu olduğuna kanaat getirdiği rakibi sanki insanüstü bir hızla koşuyordu. Yaralı Surat kemerin uzun tüneline girdi ve birkaç dakika önce ölen arkadaşının cesedinin yanından geçti. Sir Nick de onun peşinden... Demin yere dökülen suların oluşturduğu birikinti çamura dönüşmüştü. Adam *Strand*'in kalabalığına daldı ve bir kez daha bir mucize yaşadı. Bugün Tanrı gerçekten onu koruyordu.

Normalde bu caddeden koşarak geçmek neredeyse imkânsıza yakındı. Kesin yakalanırdı. Ama kocaman bira fıçıları taşıyan bir vagonla, tam tersi yöne giden bir sebze arabasının tekerlekleri birbirine girmiş ve yolu boydan boya tıkamışlardı. Şoförler ellerinde kırbaçlarla küfürler savurarak birbirlerinin üzerine yürüyorlardı. Hemen önlerinden geçen arpa çuvalı yüklü araba da kavgayı izlemek için durmuştu. Arabaların arasında kalan bu daracık alana daldı Yaralı Surat. Normal şartlarda burada bir insan seli olurdu ama şimdi herkes birbirine geçmiş arabaların etrafında toplanmış, kavga eden adamları izliyordu. Hâlâ elinde kılıcını tutarak arabaların arasından geçtikten sonra arkasında büyük bir gürültü duydu. Birbirine geçmiş tekerlekler ayrılmış ve arabalardan biri, tekerleği

kırıldığı için devrilmişti. Sir Nick kaçan adamın peşinden fırlamak üzereydi ama araba devrilince geri çekilmek zorunda kaldı.

Burada bunlar yaşanırken, kılıcını çoktan kınına geri sokmuş olan Lord George, nefesi normale dönene kadar tuğla duvarın dibinde oturdu. Her tarafı kan ter içinde kalmış olmasına rağmen, ne kadar yorulduğunu unutmuş gibi bir top misali ansızın yerinden zıplayarak Sir Nick'in peşinden koştu onun Yaralı Surat'ı kovaladığını görünce. Tam o sırada yerde adamın dişini gördü ve hatıra olarak onu da alıp çabucak cebine koyarak kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle tekrar çömeldiği yerden fırladı.

Kemere daldıktan sonra yalnızca bir kez durdu. O da yerde ölü halde yatan adamın şapkasına takılı yeşil kurdele rozetini çıkarıp yine aynı cebine koymak için... O anda yerde Sir Nick'in toza bulanmış şapka ve peruğunu da gördü ve onları da aldı. Tünelin diğer çıkışına doğru koşarken bir taraftan da bu şapka ve peruğun tozunu silkiyordu.

Tünelin diğer ucunda arkadaşını elinde kılıcı, bir araç duvarı önünde bekler halde buldu.

“O it, o—” Sir Nick sinirden konuşamıyordu. Tükürüğünü yuttu ve öfkeli bir halde “Şu aradan kaçmayı başardı pis domuz. Şimdi nasıl bulacağım ben onu!” dedi.

“Artık bu imkânsız Nick, hadi kabul et. Yakalayamayız onu.”

Elindeki peruğu arkadaşının kafasına yerleştirmeye uğraşan George, Sir Nick'i teselli etmeye çalıştı. Hemen ilerideki büyük tapınağı ve onun da ötesini işaret ederek “Nick, onu Alsatia'ya geri götürecek en az on-on beş farklı yol var, biliyorsun değil mi? Boş ver, kaçırdık onu. Oraya vardıktan sonra, zaten artık güvende demektir” dedi.

“Neden? Orası sığınma yeri olduğu için mi?”

“Dahası dostum! Koca bir süvari alayı, hatta ellerinde çakmalı tüfekler olan bir askeri birlik bile oraya girmeye cesaret edemez.”

“Nedenmiş? İşte gayet karşında buna cesaret eden biri var.”

“Hayır, Nick. Olmaz” dedi ve hararetle sesini yumuşatarak “Gitmene izin vermem.” diye mırıldandı.

“İzin vermez misin? Nasıl olacak o?”

“Aynen böyle!” diye haykırdı Lord George ve ansızın bir güreşçi gibi Sir Nick’i kollarının arasına alıp sıkıca kavradı.

“Bırak beni, baş belası! Bırak...”

Sir Nick kollarını açıp Lord George’dan kendini kurtarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Onlar yalpalaya yalpalaya duvarın dibine düşüp adeta boğuşur gibi birbirlerine istediğini kabul ettirmeye çalışırken kimse dönüp onlara bakmıyor, hiçbir şey demiyordu.

Hiç değilse şoförlerin kavgasını izleyen evsizin biri kafasını bu tarafa çevirip Lord George’dan kurtulmaya çalışan Sir Nick’e baktı ve onun cebinden sarkan para dolu keseyi fark etti. Normal şartlarda, yavaşça onların olduğu yere sıvışır ve küçük bir bıçakla keseyi delip onlar debelenirken keseden dökülen paraları toplardı. Ama o bile geri çekildi.

Soylu olduğu belli bir senato üyesini kılıcından tutup gömleğinin kollarına kadar kanla kaplıysa, dahası bu kişi şimdi kendisi gibi başka bir soyluyla sessiz sessiz duvar diplerinde vahşice kapışıyor, bu düşündüklerinden çok daha ciddi olmalıydı. Onların bu halini başka bir soylu gördü ve anında ortadan kayboldu. (Bunların hepsi böyleydi!) Yalnızca oradaki bir yargıç araya girmeye cesaret edebildi.

Lord George hızlı hızlı nefes alarak “Hayır, Nick! Sinirlerin yatışıp beyninin buharı temizlenene kadar seni bırakmayacağım” diyordu.

“Öyle mi?” dedi Sir Nick ve bir kolunu kurtarmayı başardı.

Lord George derhal, Sir Nick’in kurtardığı kolunu geri kenetledi. Sendeleyle sendeleyle bir yol kenarındaki çöp kuyusuna, bir yolu tıkayan arabalara doğru gidiyorlardı. Tekrar döndüler ve—Sir Nick’in sol tarafı bir şeye ya da birine çarptı. Onlara bu kadar yaklaşmaya cesaret edebilen tek kişi elinde bir sürü çaput ve içine küflü yağ ve kurumu karıştırarak elde ettiği siyah karışımı koyduğu küçük bir kap taşıyan bir ayakkabı boyacısıydı. Diğerlerinin çoğu uzaktan onları izliyor ama yaklaşmaya korkuyordu. Sir Nick’in dizi boyacı çocuğa çarptı ve onu yüzükoyun yere serdi. Kurum-yag karışımı ise elinden fırlayarak yere saçıldı ve çöp kuyusuna doğru aktı.

Nick kısık bir sesle “Ah, hayır...” dedi ve kolları bir anda gevşedi. Çırpınmayı bırakan arkadaşının gözlerinde vicdan azabı

dolu bir bakış gördü George. Kolları arasına alıp savurduğu arkadaşını bıraktı ve “Nick, yemin ederim zarar vermek istememiştim. Gerçekten...” dedi.

Sir Nick hiçbir şey söylemeden eğilip dizleri üstüne çöktü ve yere serilmiş çocuğun korku dolu esmer yüzüne bakarak onu kaldırdı. “Ah, kılıcım! Bu seni korkuttu değil mi, tamam hemen yerine koyuyorum onu” dedi ve kılıcını sakın bir tavırla kınının içine bıraktı. “İşte... İşte al, burada biraz para var. Altınlar, gümüşler... Çekinme, bir avuç dolusu al. İşte bak, bunlar senin. Hadi.”

Keseden çıkardığı altın ve gümüş paraları küçük çocuğun avucuna koyup yavaşça çocuğun ellerini kapattı.

“Şunu asla unutma” dedi. “Sana sadece bir tek şey söyleyeceğim. Sen de büyüüp, güçlü bir adam olduğunda zayıf ve güçsüzlere karşı her zaman alçak gönüllülük ve nezaket göstermelisin. Böyle yaparsan melekler senin için dua eder.” Çocuğun kolunu hafifçe sıkarak “Ama tam tersine, kibirli ve küstah olanlara da asla merhamet etme, hak ettikleri cezayı sinsi sinsi gülen suratlarına çarpa çarpa ver” dedi ve çocuğun kolunu acıtmamak için elini geri çekti. “Dur, merak etme, sana zarar vermeyeceğim.” Ses tonu bir anda değişmişti. “Ben...”

Sir Nick yavaşça doğruldu ve sendeleyerek duvara doğru gireliyi sırtını, Lord George’un kenara çekilerek açtığı boşluğa dayadı. Kolunun birini kaldırıp suratını kapattı. Bu şekilde bir süre durduktan sonra kolunu geri aşağı indirdi.

“Şey—George...” dedi.

Lord George ürkmüş, hatta neredeyse olduğu yerde zıplamıştı. Batıl bir korkuyla tüm vücudu ürperdi adeta.

Duyduğu farklı bir sestti, evet bu duyduğu onun tanıdığı Nick’inkinden çok farklı bir sestti hem de. George kendi kendine “Bir dakika!” dedi. Evet, bu, Nick’in sesine karışan ve tüm gün boyunca kendisini şaşırtan şu sakın, ağırbaşlı, nazik sestti. Ama sanki bu ses yıllardır tanıdığı arkadaşına değil de yaşlı bir filozofa aitti. Ya da bir keşişe... Ve bu ilginç ses tüm gün boyunca, ihtiyar eczacının dükkânında normale dönene kadar bu şekilde devam etmişti.

“Buraya nasıl geldik biz? En son şu yaşlı Eczacının dükkânında olduğumuzu ve sana bağırdığımı hatırlıyorum. Saçma bir şey yüzünden sana bağırımtım, alelade, saçma bir için. Ama gerisini hatırlamıyorum.”

Böylece Profesör Fenton tekrar gözlerini açtı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sanki başından kötü bir şey geçmiş gibi sarsılmış hissediyordu. Hepsini buydu, daha fazlası yoktu.

Lord George çaresiz bir şekilde dua etmek istedi. Hâlbuki bunu kabul etmektense ölmeyi yeğlerdi. Ama istese de dua edemedi zaten: Bildiği sadece bir dua vardı ve onun da anlamı duruma hiç uygun değildi.

Yapmacık bir içtenlikle “Hadi canım!” dedi elini arkadaşının sırtına vurarak. “En fazla on dakikalık küçük bir olay işte.”

“On dakika!” diye tekrar etti Fenton.

Bir şeyler aramış gibi etrafını inceleyen bakışları yolun karşısında yan yana dizilmiş üçgen çatılar arasında gezindi. Buraya gelirken gördüğü penceresi açık evinki de bu çatılar arasındaydı. Saçları darmadağınık, tatlı yüzlü genç fahişe aynı yerindeydi ve hâlâ üzerine bir şey giymemişti. Dirseklerini pencere pervazlarına dayayıp biraz öne doğru eğildi. Elinde ancak yarısını bitirdiği birası vardı.

George, “Evet, ne olacak. En fazla on dakika” dedi ve demin vurduğu sırtını şimdi sanki ‘Aferin sana!’ dermiş gibi sıvazladı. “Sadece şu haydutların birini geberttin, diğerini de yaraladın. Senin için normal şey—Hadi ama Nick! Bakma bana şöyle. Hadi ama, kelepçe takmışlar gibi ellerine bakmayı da kes! Seni hapse tıkacak değiller ya. Tam tersine, böyle bir pisliği asma zahmetinden onları kurtardığın için sana teşekkür bile edeceklerdir. O bir kanun kaçağıydı. Hükmü zaten verilmişti.”

“Ama...”

“Anladım dostum! Ben senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yemek! Benim bile karnım guruldamaya başladı. Hadi, on metre ilerde bir lokanta var, *Fat Capon*. Orada güzelce bir karnımızı doyuralım. Koluma gir dostum, ayakta duramıyorsun. Ne oldu sana bir anda. Hikâyenin geri kalanını yolda anlatırım.”

“Tabii ki. Ama, şey...”

Fenton’u nerdeyse sürükleyerek götürmeye kararlı Lord George sağ tarafına baktı ve aniden durdu. Yüzü yavaş yavaş kızarmaya başladı.

“Nick! Şuraya bak.” dedi kısık bir sesle. “Görüyor musun? Yanlışsam söyle ama şu gelen senin araban, içindeki de Meg York değil mi?” Sesi titremeye başlamıştı. “Sence onu da çağırayım mı?”

Bölüm 8

Yeşil Kurdelenin Başı

Canlı renklerle süslenmiş tabelasında *Fat Capon* yazan lokantanın içi bayağı geniş ve derin olmasına karşın köşedeki tuğla şöminede kızıl ışıklar saçan korlaşmış kömür parçaları dışında etrafı aydınlatacak bir ışık kaynağı düşünülmemiştir. Şöminenin tatlı sıcaklığı, terleyen duvarlardan sonuna kadar açık, cereyan yapan pencerelere kadar her yeri sarıyordu.

Lord George uzun, siyah masaların birine sandalyesini çekerken Fenton “Cehennem gibi, hem sıcak hem de karanlık...” diye homurdandı. Kızıl kızıl parıldayan ateşe bakarken bu dumanlı lokantanın şeytanla tekrar görüşmek için gayet şahane bir yer olacağını düşündü. Şeytanla tekrar karşılaşacak mıydı acaba?

Beline kocaman tokalı geniş bir kemer takmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış bayağı şişman bir adam onlara doğru yaklaştı. Bu gelen lokantanın sahibiydi. “Buyurun, oturun Efendim. Bugün size ne getirmemi arzu edersiniz?”

“Bana şöyle güzelce pişmiş bir horoz kızartma ve—dört tane de iyisinden keklik.” dedi ve adama meymenetsiz bir bakış attı. “Kekliklerin iri ve körpe değil mi? İnsanın ağzında dağılsın şöyle?”

“Tabii ki Efendim. Öyle olmayanı burada bulamazsınız, sizi temin ederim.”

“Ve yanımdaki arkadaş için de—” diyip Nick’e baktı. Peruğu aşağı kayıp neredeyse gözlerini kapatmış bir halde derin düşüncelere dalmış, öylece masaya bakıyordu. “—hah, ona da sosu bol

bir biftek getir sen. Sığır eti olsun. Bir testi de en iyi şarabından getir ortaya.”

Meg’in arabası yalpalaya yalpalaya yanlarında durduğundan beri ilk defa Fenton’un keyfi yerine geri gelmeye başlamıştı.

Birkaç dakika önce Meg’le yaptıkları konuşmayla oyunu daha da tehlikeli hale getiren bir zar atılmıştı. ‘Hiç yoluma dikenler çıkmadan yürüyemeyecek miyim ben?’ diye düşündü. Akli yine, Meg elini salladıktan sonra Lorg George ve kendisinin arabaya binmesine gitti.

“Yürüyerek gitmek inanılmaz zor” demişti Meg. “Siz buraya kadar yürüdünüz mü? Ah, çok yorulmuş olmalısınız. Bu durumda en iyisi gelip yanıma oturun ve şöyle hoş bir sohbet edelim.”

Bir adam boyundan daha yüksek kocaman tekerlekler üzerine yerleştirilmiş bir kutucuk görünümündeki fayton, alt tarafında hoş bir kıvrım yaparak hantallığından kurtuluyor, kenarlarından çıkıp ön tarafta oturan peruklu şoföre uzanan deri kayışlar ise güneş vurdukça parlayarak daha da güzel bir görüntü oluşturunuyordu. Yanlarına sıçramış küçük çamur taneleri ve Fenton’un cam pencereden çıkardığı kolu dışında baştan aşağı parlak altın sarısına boyanmış gibi görünen arabayı iki kır renkli doru at çekiliyordu.

“S-Sevgili... Çok değerli Madam—” Lord George, hoşlandığı kadının varlığının verdiği çekinme hissinden muzdarip, ne diyeceğini bilemez bir halde kekeliyordu. Suratı kıpkırmızı olmuştu. “—sizi rahatsız etmek istemem ama...” diyerek ayağını faytonun basamağına attı. Diğer ayağını atarken takılıp Meg’in hemen ayaklarının dibine düşmesi utancını iki kat artırmış, suratı üzerine yapıştığı şarap rengi halıdan bile daha kırmızı olmuştu. Onunla alay etmekten zalimce büyük bir haz aldığı aşikâr Meg, “Ah George, beni hiç rahatsız eder misiniz Siz?” dedi.

Fenton yavaşça kendini faytonun içine attı ve Meg’e en uzak köşeye geçti.

Meg, tüm öğleden sonrayı hiçbir şey almadan, bir yerlere gidecek yorucu bir şekilde geçirmiş hoş bir kadın imajı veriyordu. Kürk mantosu, eldivenleri, hatta şapkası bile koltuğun üzerine atılmıştı. Altın işlemeli kırmızı eteği etrafına genişçe açılmıştı. Elbisesinin kenarları fırırlı kırmızı-siyah çizgili düşük korsesi da aynı yorgunluk izlenimini veriyordu.

Ama sakinliğinin yanı sıra, kadının dışa vurmadan içinde beklettiği bir şey vardı; ve Fenton bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Kayıtsız kalmaya çalışsa da bundan rahatsız olmamak elinde değildi. Meg'in uzun kirpiklerinin altında saklanan gri gözleri yavaşça ona doğru kayıyor, sonra da sanki ilgilenmiyormuş gibi derhal diğer tarafa çevriliyordu.

Yorgun bir sesle “Ah, şu yeni kurulan pazar... Satılan ürünler hiç de söylendiği gibi güzel değil. Tüm gün şu üstümdeki eski şeye benzer bir elbise almak istedim—bunu söylerken giydiği elbiseyi göstermek ister gibi kollarını yukarı kaldırdı— ama bana uyan bir tanecik güzel bir şey bulamadan geri döndüm” dedi.

Kollarını geri aşağı indirirken göğüsleri belli oldu ama bunun farkında olmadığı halinden belliydi. Ona doğru bakmamaya çalışan Fenton bir taraftan da kanla kaplı ellerini saklama uğraşı içerisindeydi. Ellerini cebine soktu ama Meg onunla alakalı her şeyi gördüğü gibi bunu da çoktan görmüştü. Öne doğru eğildi ve “Puf, yine mi?” deyip bir korku ve iğrenme ifadesi takınarak geri yerine çekildi. Her ne kadar korku gerçek olsa da (en azından Fenton'un gözünde) muhtemelen Lord George dışında herkes kadının tavrındaki sahte tiksintinin altında gizlenen hazı fark ederdi. “Ama bundan vazgeçmelisin artık! Bugün kazandın, ki bu bile bana göre senin gibi soylu bir beyefendinin kılıçla birilerini kesmesinin yakışksız olduğu gerçeğini değiştirmez, ama elbet bir gün şansın yaver gitmeyecek ve bu kez ölen sen olacaksın! Ve o zaman ben—ah, düşünmesi bile korkunç bir şey...”

“Nick mi, yok canım” dedi Lord George kıpkırmızı suratına bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak.

“Ah, George, tatlım, yaşamla ölüm arasındaki ayrım ne biliyor musun?”

Fenton ayağa kalktı.

“George, bu kendini bilmez kadın inceden inceye seninle alay ediyor. Eğer bir kez daha buna cüret ederse, sen de onunkilerin içine daha ağır sözler yerleştirip hiç çekinmeden kurşun atarmış gibi yüzüne çarp bunun. Ancak böylesi buna revadır.”

Meg hışımla Fenton'a doğru döndü ve “O yılan dilini boğazına sokup seni öldür—”

“Doğru, öldürürsün. Sonra bir de cenazemde dans edersin” dedi alaycı bir sesle.

“Ederim, hatta sevincimden şarkılar bile söylerim! Aynı bir zamanlar...” dedi ve durdu. Cümlesinin devamını getirmeden en köşeye doğru çekildi ve gözleri uzaklara daldı. Bir anda üzerine derin bir hüznün çökmüştü. “Nick...” dedi çok içten bir sesle. “Hiç mi hatırlamıyorsun?”

“Neyi?”

“İki yıl önce *Epsom*’da hep beraber bir evde olduğumuz o zamanları. Arkadaşların vardı yanımızda. George—ona dönüp ‘Dem’in yaptığım densizlik için özür dilerim.’ dedi—, Lord Rochester, Sir Carr Scrope ve onu ‘Reeve’ diye çağırmamızı isteyen şu ihtiyar şişman adam ve yıllar önce Oxford’da kraliyet sancağı yükseldiğinden beri krala sadakatlerini kaybetmeyen tüm diğerlerinin oğulları, torunları...”

Meg’in uzun kaşlarında gerçek gözyaşları parıltıyordu. Yanaklarından birkaç damla süzülüyordu.

“Nick, Nick! Ben Lydia’nın aleyhinde hiçbir şey söylemiyorum. Ama biz başından beri farklıydık. Benim dedem ve büyük annem, onunkiler gibi bağınaz kral karşıtlarından değildiler. Babam, aynı zamanda da Lydia’nın amcası Yüzbaşı Charles York hep kral için savaştı. Daha sonraları, acımasızca dövüldüklerinde bile canları pahasına da olsa ne kaçtılar ne de isyancıların başı Oliver’ı tanıdılar. Umutları kalmamıştı ama yine de boyun eğmediler, teslim olmadılar. Ne zaman bir isyancı birliği görseler onların üzerine yürüdüler, asla kaçmadılar ve birinden biri ölene kadar cesurca savaştılar. Kanlarının son damlasına kadar... Hepsi öldü, öldürüldü. Ve Yüzbaşı Charles York da onların arasındaydı. Aynı senin baban gibi...”

Meg doğruldu ve ayağa kalktı. Omuzları titriyordu. Gözleri sanki bir rüyaya dalıp orada kaybolmuştu.

Fenton konuşmaya başlayacaktı ama kendini tuttu.

“Ve biz daha çocukken o buruşuk suratların her sokakta ellerinde kılıç ve mızraklarla dolaştığı günleri hatırlamıyor musun? Onların bakışlarından kaçmaya çalışan Kralcılarının bir araya gelip tekrar gelecek güzel günlerin hayallerini kurduğu zamanları? *Oliver*’i

Alı-ver yapıp ekmek bandıkları şaraplarını içerken “*Tanrım bu Oliver’i çabucak yanına Alı-ver!*” diye söyledikleri şarkıları?”

“E—evet, bu şarkıyı biliyorum.”

“Ama *Epsom*’u hatırlamıyorsun, öyle mi Nick? Yazıklar olsun! Arkadaşlarının da bizimle beraber olduğu küçük yemek odasını?” Meg bu kez gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Şu anda ağlamayacak kadar gururlu ve güçlüydü. “Bir sandalyeye çıkmıştım. Ayaklarımın biri masanın üzerindeydi. Dizlerin biraz üzerinde fırfırlı bir etek giyiyordum. Elimde mandolin vardı, aynen böyle” dedi ve sanki elinde çalgısı varmış gibi canlandırdı. “Orada fahişelerin söylediği aptal şarkılardan çalmıyordum Nick! Orada eski şövalye şarkıları çalıyordum. Ben çalarken senin gözlerini sanki içinde bir ateş yanıyormuş gibi parlatan, yüzüne umut ve sevinç getiren şövalye şarkıları! Ama sen bunları unuttun ha?”

Meg sert bir şekilde yerine oturdu. Vücudu dimdik, gözleri ateş gibiydi. Sadece gözleri değil sanki tüm bedeni, kalbi hatta ruhu ateşler içindeydi. Kafasını arkaya doğru attı, boynundan aşağı akan parlak, siyah saçları neredeyse üzerinde bir yelek oluşturmuştu. Kenarlardan çıkan kısa bukleler ise omuzlarına dokunuyordu. Yanakları kızıl kızıl yanıyordu. Ağzından çıkan mısralara gözlelerinden fırlayan sert bir aşağılamadan zafer sarhoşluğuna türlü duygular en şiddetli bir şekilde eşlik etmekteydi. Sağ eli, hayali teller arasında dans ediyordu.

“Gel, felaketin yakındır; korkak isyancı,

Sen titrerken kral geri alacak çaldığın o tacı,

Ağır geldi başındaki miğfer, tadı gerçek şarabın

Nereden bilecek bu baldırı çıplak yolunu sarayın.

Ölü kumandanlar seni bekliyor fazla bekletme Oliver;

Tanrım bu Oliver’i cehennemine Alı-ver!...”

Şarkının devamı da vardı ama Meg gerisini söylemedi. Deminki kızgınlığı biraz olsun geçmişti. Geriye doğru yaslanıp koltuğun yumuşak yastıkları arasına gömüldü. Elleriyle yüzünü, bilhassa gözlerini kapatmıştı.

Lord George sanki hipnoz olmuş gibi bir hayranlık ve şaşkınlıkla onu izliyordu. Adeta ağzı açık kalmıştı. “Siz ne harika bir

kadınsınız güze—sevgili Madam! Ve sizden ne müthiş, fevkalade başarılı bir oyuncu olurmuş!”

“Unutuyorsun Dostum, kendisi zaten gayet iyi bir oyuncu!”

“Eğer bunu sen değil de başka biri söylemiş olsaydı yemin ederim—!”

“Ah, yanlış anlaşılacak istemem. Kral yanlısı duyguları gerçekten samimi... Babası Charles York gerçekten iyi ve cesur bir askeri. Mezarında huzur içinde uyusun!” Fenton aklında durumun ciddiyetini tarttı. Ve şu diğer mevzuza gelince... Yoksa benim bu kadını çekici, güzel bulmadığımı mı sanıyorsun? Dışarıda toplanmış ve şu anda bize bakan şu kocaman kalabalığa rağmen, onu kollarımın arasına almak için kalbimin tutuşmadığını mı, için için yanmadığımı mı sanıyorsun?” Burada Meg’in gözlerinin önüne bir set gibi çektiği parmakları heyecandan titredi ve hafifçe aralandı. “Ama George, öyle masumca elini gözlerinin üzerine koyarken aslında parmaklarının arasından yarattığı etkiyi nasıl da zevkle izlediğini görmüyor musun?”

Meg elini sanki bir şey fırlatmışçasına yüzünden çekti ve gözlerini dolduran yaşlar arasından nefret dolu bakışlarla Fenton’a baktı.

Titreyen sesindeki ağlamaklı tona hâkim olmaya çalışarak “Ben *Mr. Plover*’in dükkânına gideceğim. Lütfen arabadan inermisiniz?” dedi.

Fenton bu sözü duymazdan geldi.

“Eğer bir fahişe olsan kesin—” Fenton fazla ileri gittiğinin farkına vardı ve lafının devamını getirip getirmeme konusunda tereddüt etti. Galiba yeni bir cümleye başlasa daha iyi olacaktı. “Senin yaptığın tek şey erkeklerin kafalarını karıştırıp onların akıllarını başlarından almak. Mesela George’un sana sormak istediği bir sorusu var...”

“Nick!” diye fısıldadı Lord George telaşa kapılmış bir halde. Uçurumun kıyısına yaklaşmışçasına bir korku hissederek “Şışşt, hayır, hayır! Şimdi değil!”

“Soru mu?” dedi Meg. Sesinde Fenton’un gerçek olup olmadığına karar veremediği bir şaşkınlık ifadesi vardı.

“Şışşt, Nick!”

“Peki, neyse. Bu onun zamanla düşüneceği bir şey” dedi ve durdu. “O zaman ben sana bir şey sorayım: Kitty’yi *Dead Man’s Lane*’deki eczaneye, *Blue Mortar*’a arsenik alması için yolladın mı?”

Meg’in bu sefer yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi öylesine içtendi ki Fenton, bunun gerçek olduğuna yemin bile edebilirdi.

“Arsenik mi? Zehir yani? Seni öldürmek için mi? Benden her şeyi bekle Nick, ama bunu bekleme! Ve bu—bu Kitty de kim?” Yanakları yine kıpkırmızı olmuş, alev alev yanıyordu. “Bir başka kadını daha mı kıskanmalıyım artık? Ne bu kadının adı? Kitty ne?”

“Kitty Softcover. Bizim evin aşçısı.”

Meg’in omuzları kalktı ve bir iğrenme duygusuyla titredi.

“Ne! Ben? Aşağılık bir aşçıyı kendime sırdaş yapacağım? O hizmetçi bozuntusunu hayatımda bir defa bile görmedim. Hem, hem—” dedi ve bir anda o öfkeden kuduran ses tonu kayboldu. Dudakları, Fenton’un gayet iyi bildiği gülümseme halini aldı. “Benle o kadını komplocu olarak mı görüyorsun yani?”

“E daha ne olabilir ki?”

“Bana yardım edecek sürü kişi var. Ama tatlım, benim para birimim sadece erkeklerde geçiyor. Sen gayet anladım neyi kastettiğimi...”

“Anlamam mı...” dedi ilgisiz görünmeye çalışarak. “İtiraf etmeliyim ki olayın hiç bu tarafı düşünmedim. Ama senin bir sürü mücevherin olduğunu hatırlatmamdan rahatsız olmazsın, değil mi? Bu kız—”

“Sanırım ondan hoşlanıyorsun.”

“Hayır, tam tersine o kız midemi kaldırıyor. Eminim sende de aynı etkiyi uyandırır. Ama kız biraz eli uzun, aç gözlü biri ve eminim parlak taşlara karşı özel bir ilgisi vardır. Belki de ona şöyle güzel bir kolye ya da bilezik falan vermişsindir, olamaz mı?”

“Ve böyle aşağılık bir yaratığa sırtımı dayayıp kendimi tehlikeye atacağım, öyle mi?”

“Ama ihtiyar Eczacının tasvir ettiği hizmetçi kız, ki bunun Kitty olduğuna şüphe yok, onu arsenik almaya yollayan sorulduğunda tam seni anlatan bir tarif vermiş adama.”

Meg meraklı bir şekilde Fenton'a baktı.

Yine geriye doğru yaslandı ve en nazik ses tonunu takınarak “En akıllı adam bile nasıl olur da zehir almak için gönderilen bir kadının, kendini gönderen kişiyi *gerçekten* tarif edeceğini düşünecek kadar ahmak olabilir diye merak ediyorum doğrusu” dedi ve iğneleyici bir tavırla “Tabi amacı masum birini suçluymuş gibi göstermekse, o zaman birini *gerçekten* iyi bir şekilde tarif eder” diye ekledi. “Umarım bu hizmetçi bozuntusu iyi bir dayak yer de akıllı başına gelir.”

Bir anlık sessizlik oldu ve Fenton tekrar konuşmaya başladı. Ama Meg'e değil, Lord George'a dönmüştü.

“George, sanırım Madam York haklı... İkimizin de ne kadar aptal olduğunu göstermiş oldu. Biz gitsek iyi olacak” dedi. Sesinde ‘Maskara olduk, kalk gidelim hemen’ der gibi bir aşağılanmışlık ifadesi vardı.

Lord George faytonun kapısını açtı ve hantal bir adım atarak kapının önündeki basamağa bastı. Sonra da diğer ayağının üzerinde yere atladı. Faytonun etrafını sessiz bir insan topluluğu tarafından çevrelenmiş görmek onu şaşırtmıştı. Şüphesiz böyle bir manzara beklemiyordu. Buranın âdeti böyleydi; eğer içinde güzel bir kadın oturuyorsa en şatafatlı araba bile rahatsız edilmez, onu durdurmak, camlarına taş atmak gibi başka zaman sık sık yapılan densizlikler yapılmazdı. Kabalık çapkın gözler ve uçarı ifadelerle arabadan inen beyefendiyi izlerken çok nadir olarak içeride oturan kadına rahatsızlık verirdi.

Lord George bu şekilde arabayı terk ederken Meg'in gözlerinde biriken gözyaşları bir kez daha uzun kirpiklerinde ıslıl ıslıl parladı.

“Bu kez gerçekten gidiyorum Nick, bu gerçek bir ayrılış... Eminim ki eşyalarımı toplamamın bir gece daha alacağını söylerken yalan söylediğimi biliyorsun. Akşam olmadan evden gitmiş olacağım.”

“Ve ben de asla senin Mary Grenville olduğunu düşünmekten vazgeçmeyeceğim” dedi ve elini öpmek için öne doğru eğildi. Ama hiç beklenmedik bir şekilde Meg'in elini değil, dudaklarını öpüyor halde buldu kendini. Dizi kadife kumaşlı koltuktan kaydı ve bir anda ne olduğunu anlamadan kadının üzerine düştü.

Boynuna dolanan kollardan kurtulup ayağa kalkarken kafası o kadar karışık bir hal almıştı ki ne hissettiğini, ne hissetmesi gerektiğini kendi de bilmiyordu.

Bu duygular içerisinde faytonun kapısını araladı ve önce demin Lord George'un güçlkle üzerinde durduğu küçük basamağa bastı, oradan de yere indi.

Pencereden kafasını uzatıp ona doğru eğilen Meg, "Eğer bana ihtiyacın olursa, yerimi nasıl öğrenebileceğini biliyorsun. Biz bir-birimiz için yaratılmışız Nick, sen ve ben!" dedi ve geri içeri girdi.

Lord George, şimdi suratlarında garip bir gülüşle arabaya doğru bakan kalabalığa bağırırken, Fenton da şoföre gitmesi için bir işaret yaptı. O da kırbacını bir kez şıkladı. Ve bir kez daha... Faytonun büyük gövdesi titredi ama hareket etmedi. Sabahtan beri kalçalarını döven kılıçlarını taşımaktan yorulmuş olan Fenton ve Lord George arkalarına bakmadan kalabalığa karıştılar.

Lord George gözlerini eskimiş Arnavut kaldırımından ayırmadan "Nick, Meg seni seviyor" dedi.

"Hayır! Bak, beni dinle. Bir: Beni şu anda Lydia'dan başkası ilgilendirmiyor. İki: Sen Meg'i tanıımıyorsun. Onun suyuna git, cebini parayla doldur, önüne birbirinden güzel mücevherler dök, en iyi elbiseleri, takıları al, emin ol o zaman seni de sevecektir."

Lord George, küçük bir umut ışığının her yeri saran kapkaranlık tereddüde meydan okuduğu zavallı bir bakış atarak "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi.

"Şey be-en... böyle olduğundan adım kadar eminim. Ayrıca şu Yüzbaşı Duroc zırvasından da pek hoşlanmadım doğrusu. Bildiğim kadarıyla Fransız Kralı'nın özel muhafızı mıymış, neymiş?"

Fenton bunu söylerken Lord George'un sol eli daha önce olduğu gibi yine yavaşça kılıcının kabzasına düştü.

"Ama seninle beraber olsa, emin ellerde olacağına şüphe yok. Ama elini çabuk tutmalısın George! Düşündüğümde daha erken gidiyormuş: Bu akşam evden ayrılacağını söyledi. O anda orada olmalısın. Orada olmalı ve tüm cesaretini toplayıp hiç korkmadan, kem küm etmeden dosdoğruca hislerini ona açmalısın, aksi takdirde Meg'i kaybedersin. Bunu yapabilir misin dostum? Şansını deneyeceksin, değil mi?"

Lord George önce biraz tereddüt etti fakat sonra dişlerinin arasından kısık ama kararlı bir sesle bunu yapacağına yemin etti.

“Güzel! Şimdi ben—şey, yani hafızamı kaybettiğimde *Dead Man’s Lane*’de neler oldu, anlat bakalım?”

Lord George olanları kısa ve açık bir şekilde özetledi.

Fenton arkadaşını büyük bir dikkatle dinledi ve yapbozun parçalarını birleştirir gibi olayları kendi aklında birbirleriyle ilişkilendirmeye çalıştı. Her parçayı uygun yere yerleştirip gelen tehlikeyi görmesi pek de uzun fazla zamanını almadı.

Eczacı dükkânına gitmişlerdi, burası tamam. İçinde arsenik olan paketteki sembolü düşününce burada doğru iz üzerinde olduklarına şüphe yoktu. Kitty’nin Eczacıya tarif ettiği kişi kesinlikle Meg... Burada da hata payı yok. George ihtiyar adamı bayığı sert bir dille azarlardı, hatta tehdit etti. Bu durumda onun da yalan söyleme olasılığı pek fazla değil. İşte tam burada, George yaşlı adamın üzerine yürürken bu kez kendisi—evde hizmetçilerle yaptığı sorgudan sonra kafasını toparlayalı ancak bir saat geçmişti ki—George’a patladı ve işte bundan sonra olaylar koptu. Çünkü tam burada Sir Nick onu yakaladı ve pencereden yeşil kurdeleli adamı gördükten sonra da kontrolü tamamen eline geçirdi.

Ama aslında olayın asıl perde arkasının bu kadar basit olmadığını biliyordu. O anda George’a bağırmasının nedeni arkadaşının zavallı ihtiyar adama saldırması değildi. Gerçek neden kendisinin, yani Profesör Fenton’un, Meg’e karşı yaptığı suçlamaydı. Buna ister şehvet desin, ister aşk desin, Sir Nick de en az Lord George kadar Meg’i önemsiyordu.

Bu kadarla sınırlı değildi, daha kötüsü vardı. Zaten asıl Fenton’u ürküten ve düşündüren buydu. Şimdiye dek Sir Nick her kontrolü eline almak istediğinde, Fenton bunu fark etmiş ve onunla savaşıyordu. Tabutun kapağını zorlayan ölü adamı içeride tutmak için elinden geleni yapmış ve kendini korumayı başarmıştı. Ama bu sefer öncekilerden çok farklıydı. Fenton, Sir Nick’le mücadele etmek şöyle dursun, onun varlığını fark etmemişti bile. Eczacıdayken yalnızca hafif bir öfke hissetmişti. Evet, yalnızca bir nebze... Judith Pamphlin ya da Kitty Softcover’a karşı hissettiğinden bile daha hafif bir öfke... Pencereden dışarı bakıp yeşil kurdele rozetini gördüğünü gayet iyi hatırlıyordu, sonra birden derin bir boşluk...

Daha önce ne kontrolü bu kadar kolayca Sir Nick'e kaybetmişti, ne de kontrolü kaybettiğinde böylesine bir karanlığa gömülüp hafızasını yitirmişti. Bu öncekilere göre çok farklıydı. Kontrolü ilk kaybettiğinde olan biten her şeyden haberdardı ama bunda...

Aslında bu da tam bir hafıza kaybı değildi. Aynı sarhoş bir adamın olayları yarım yamalak, bulanık bir şekilde hatırlaması gibi o da kendini zorladıkça hayal meyal bir şeyler hatırlamaya başlıyordu. Şingirdayan kılıçlar, sıska, uzun bir adam, 'Arkandaki köpeğe dikkat et!' diye bağırان bir ötekisi...

Korktuğu şey gerçek oluyor olmalıydı. Sir Nick gittikçe güçleniyordu.

Beyni 'Hayır!' diye haykırıyor, kafayı yemiş cesedin tabutu bir kez daha aralayarak iliklerine kadar sızıp onu tamamen kontrol altına almasından, hatta şu önceden anlaşılan on dakikadan bile daha uzun süreler için onu ele geçirmesinden korkuyordu. Belki de şeytanın en baştan beri istediği, içinden kıs kıs gülecek daha ilk anlaşmalarını yaptıkları gün amaçladığı şey buydu. *"Öldürdüğüm adamın etine tekrar o hükmederken bulanıklığın içinde hapis kalmak..."* Hayır!

Sakince durumu tartmaya çalıştı. Eğer her zaman, her zaman ve de bu işin sonuna kadar tetikte olur ve dikkatinin dağılmasına izin vermezse, Sir Nick'i yenmesi hiç de imkânsız değildi. Evet, karar alınmıştı. Bu oyunu kendi kurallarına göre oynayacaktı. Uzun süre sonra ilk defa yine kendisini neşeli hissederek Lord George'un peşinden *Fat Capon*'a girdi. Arkadaşı kendisi için bir horoz ve dört keklik, onun içinse iri bir biftek istemişti. Yanında da bir testi şarap...

Öğle yemeği için biraz geç bir saatti. Yalnızca birkaç müşteri vardı koca lokantada. Kıpırmızı parıldayan kor ateşin önünde yüzleri seçilmeyen birer hayalet görünümündeydi her biri. Bu yarı karanlıkta Fenton'un elleri de üzerindeki kan lekelerine rağmen hiç dikkat çekmemişti.

Yemeklerinin hazırlanmasını beklerken Fenton düşünceli bir tavırla "George..." dedi. "Sana teşekkür etmeyi unuttum."

Lord George ise bunun gereksiz olduğunu belirtmek ister bir sesle "Peh!" diye mırıldandı.

“Bugünlerde böyle cesurca dövüşmek her babayiğidin harcı değil, biliyorsun. Çoğu, daha kılıçlarını kaldırıırken oracıkta ölüyor. Ama sen, o kadar süre boyunca dövüştün, hem de bir Alsatia hayduduna karşı!”

“Abartma” diye tersledi bir kez daha Lord George. “Sen de gayet iyi biliyorsun, ben onların umurunda değildim. Hedefleri sendin.”

“Evet, bana da benim peşimdeler gibi geldi. Ama bu senin cesurca dövüştüğün gerçeğini değiştirmez dostum. Her neyse, bu konu hakkında konuşmalıyız. Bu adamlar ancak para karşılığı birini öldürmek için saklandıkları yerden kafalarını çıkarırlar. Birinin şapkasında yeşil kurdele rozeti vardı. Kim bu haydutları üzerime salmış olabilir?”

Lord George şaşkınlıkla ona baktı.

“Ne yani? Tereddüdün mü var? Kim olacak, tabii ki de Lord Shaftesbury’nin ta kendisi.”

İşte şimdi sabah Giles Collins’in tüm o tuhaf irkilmeleri, kafa sallamaları, eğrilip bükülmeleri daha anlamlı bir surete bürünerek Fenton’un gözünün önüne geldi. *‘Bağışlayın Efendim. Tabii ki iki adım ötesinde King’s Head olan bir yerde, Devil’de gidip de şarap içecek değilsiniz.’* İçmezdi tabii de! Çünkü iki adım ötesi dediği *King’s Head*, Yeşil Kurdele tayfasının toplandığı tavernaydı! *‘Anlaşılan bizi kanlı bir gün bekliyor.’* Giles’in bu karanlık lafları da şimdi gedğine oturmuştu.

Aslında Giles onu tam olarak düello için giydirmişti. Üzerinde hiç dantel süsler falan yoktu. Hatta kılıç eline yüzük bile taktırmamıştı. Böyle bir dövüşün olacağını beklemesi gerekirdi. Yanağının kenarını kemirerek konuşmaya başladı. Biraz daha bilgi edinmeliydi.

Kaşlarını çatarak “Anlaşıldı” dedi. “Lord Shaftesbury ve yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Ama burada bahsettiğimiz çok güçlü ve nüfuzlu bir adam. Ününden bahsetmeye gerek bile yok. Krala sırt çevirene kadar adalet bakanlığı yapmış, herkesin çekindiği bir isim... Böyle biri neden beni hedef alsın? Ben kimim ki?”

Lord George’un yüzünden renk bir anda çekildi sanki. Yavaşça Fenton’a döndü.

“Tanrım, sen bize yardım et!” diyerek yukarı doğru baktı ve elini masaya vurdu. “Nick, mizah anlayışını kaybettiğini sanmıştım ama sanırım bu daha ciddi bir şey. Tanıdığım çok iyi bir doktor var, derhal—”

“Doktora ihtiyacım yok George. Söyle, neden bu bodur herif benle uğraşsın, ne istiyor benden?”

Lord George sanki bir çocuğa konuşuyormuşçasına bir ses tonuyla “*Hiç* mi hatırlamıyorsun Nick?” diye sordu.

“Hayır.”

“Parlamento... Tatil edildi.”

“Evet, geçen yıl, kasım ayında. Ve hâlâ geri toplanmadı, değil mi?”

Gözleri parlayan Lord George “Oo güzel, güzel! Bir şeyler hatırlıyorsun, ama yine de seni doktora götüreceğim ona göre sevgili Dostum” dedi ve yine sanki bir çocuğa anlatırmış gibi yavaş ve tatlı bir tonla “Parlamentoyu tatil etmek demek bir süreliğine çalışmasını durdurmak demektir, tamamen kapatmak değil. Lordlar ve Avam kamarasının üyeleri geçen kasım ayında öyle ateşli bir tartışma içine girdiler ki iki grup da ortak bölge olan Boyalı Oda’da tam bir hafta—”

“Bunları biliyorum, bunları biliyorum! Benim öğrenmek istediğim neden Lord Shaftesbury’nin—”

Lorg George biraz sarsılmış ve şaşırmış bir ifadeyle geçmişe daldı.

“O gece ben de Boyalı Oda’ya bağlı açık sergi salonundaydım. Burada Truva Kuşatması’nı temsil eden dev gibi beş tane duvar halısı vardır. Oraya niye gitmiştim acaba? Bilmem hatırlayamadım, aklıma gelmedi şimdi. Ah, tamam, tamam! Hatırladım: O gece iki grup arasında bazı olayların çıkmasının muhtemel olduğunu duymuştum ve bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm.”

“Evet?”

“Tartışma o kadar uzamıştı ki yanımdaki Jack Ravenscroft’la bahse giriyorduk önce konuşma mı bitecek mumlar mı diye. Ve biliyor musun, mumların alevi cılızlaşmaya başlayıp maviye döndüğünde tartışma sürüyordu. Dışarısı sisli olduğu için pek fazla

güneş ışığı da gelmiyordu. Oda neredeyse yarı karanlıktı. Neyse ki köşelerdeki iki şöminedeki ateş odayı tam bir karanlıktan kurtaracak kadar kuvvetliydi. Lord Shaftesbury şöminelerden birinin hemen yanındaki sandalyede oturuyordu. Majesteleri de oradaydı.”

“Kral Charles mı? Neden?”

“Orasını bilemem. Kral da diğer şöminenin başındaydı. Bugün Nick, beraber önünden geçtiğimiz sigara dükkânının tabelasında bir Hintli resmi vardı. Hatta buraya daha önce de beraber geldiğimizi söylemiştim. Hatırladın mı tabeladaki uzun, kahverengi, çirkin suratı? İşte o gün Lord Shaftesbury’nin sana olan bakışları aynı öyleydi. Resimdeki adamın dudakları arasından beliren ayırık dişlerini saymazsak suratları yüzde yüz aynıydı diyebilirim. Hatırladın değil mi o günü?”

“Şey-ben—Hayır, yani...”

“Parmağını dosdoğruca Lord Shaftesbury’ye doğru işaret ederek sandalyenden nasıl ayağa fırladığını hatırlamıyor olamazsın! O odada şimdiye kadar yapılmış en cesur, en hararetli ve aynı zamanda en zeki konuşmayla onu nasıl köşeye sıkıştırdığını, yerin dibine soktuğunu unutamazsın!”

Lord George neredeyse bağırarak konuşuyordu. İçinde bulundukları durumun mantıklı bir izahı yoktu. Demin hafifçe irkilen Fenton bu kez ayak parmaklarının ucuna kadar bir ürperti hissetti.

İç i hafif bir şekilde is kaplı lokantanın arka kısmındaki köz yatağı kızıl kızıl parıldadı.

George’un keklikleri çoktan fırında pişmeye bırakılmıştı. Fırının başındaki genç bir çocuk elinde tahta bir maşayla etleri çeviriyor ve alnına sardığı bez parçasıyla yüzünü ateşten korumaya çalışıyordu.

“Olamaz!” dedi Fenton. “Bu olamaz. Zaten birkaç yıl sonra Lord Halifax bu dediğini yapacak. Hayır, ben değil! Ben değil!”

Neyse ki ateşin üzerinde dönen kekliklere bakan Lord George, bu sözlerin sadece son kısmını duyabilmişti.

“Sen değil mi? Hadi canım, bizzat kendim oradaydım yahu! Dediklerini duydum, kendi kulaklarımla... Herkes kafasını sana doğru çevirmiş, ağızları iki karış açık halde konuşmanı dinliyordu.

Şömine ateşi olmasa karanlığa gömülecek olan oda, senin bu sözle-
rinle karanlığa değil ama sessizliğe gömülmüştü. Bir sürü şey sayıp
her bir kelimenle onu yerin dibine soktuktan sonra parmağınla işa-
ret edip *‘İşte Majesteleri, Lordlar, Beyler... Kendisi tam karşınızda
oturuyor, sevgili Lordum, Shaftesbury...’*

“Başka—başka ne dedim?”

Lord George kaşlarını sert bir şekilde çatarak “Aklımı karış-
tırmasına!” diye çıkıştı. “Konuşmanın başını hatırlıyorum, en
sonunu da... Ama—” Sonrasında derin derin bir şey düşünüyor,
hatırlamaya çalışıyor gibi gözlerini kısarak meraklı bir sesle sordu:
“Nick, Lord Shaftesbury’nin geçmişteki hayatı hakkında konuşur-
ken söylediklerin gerçek miydi?”

“Geçmiş hayatı derken? Nasıl?”

Görünüşe göre Nick’in kafası sersemlemiş olduğu için Lord
George onun delirip delirmediğini öğrenmeye çalışıyordu.

“Lord Shaftesbury’nin aslında büyük isyan ilk çıktığı zaman en
ateşli bir kralcı olup I. Charles’in ordusunda cesurca savaştığını,
ama daha sonra...”

Fenton oturduğu yerden kalkmadan doğruldu.

“Daha sonra havadaki kokuyu bir tazı it gibi aldı ve kralın şan-
sının azalmaya başladığını, savaş böyle giderse kraliyet sancağı-
nın düşeceğini anladı. *Naseby* muharebesinden hemen önce de saf
değiştirip isyancıların tarafında yer aldı. Bir anda isyancıların en
hararetlisi, en acımasızı oldu. Özellikle de—”

“*Abbotsbury*’de mi?” diye sordu Lord George çatallaşmış bir
sesle.

“Evet, *Abbotsbury*’de artık o kadar zıvanadan çıkmış bir isyan-
cı olmuştu ki esir alınan bir birliği, kralcılardan birinin evinde diri
diri yakmaya kalkıştı.”

Köz yatağında keklikler çevrilmeye devam ediyor yanların-
dan akan yağlar kızıl korların üzerine düşüp bir anda parlayan
alevler çıkararak tutuşuyordu. Yanan yağın kokusu ve çıtırtısı
tüm lokantayı sarmıştı.

Fenton sakın ve durgun bir sesle devam etti: “Ama isyancılara
katılırken nasıl akacak kanın kokusunu aldıysa sonrasında da o

köpek burnu olacaklarının kokusunu aldı. Kraliyetin tekrar güçlendiği Restorasyon yıllarından hemen önce, pis dönek tekrar bir anda Kralcı kesildi, sürgünden gelip tahta geçen II. Charles’i karşılayan ve selamlayanların arasında, en ön safta yer aldı.”

Tekrar ateşe düşen yağ damlaları cızırdadı.

“Ve sana bu küçük, değersiz herifin nasıl böyle yükseldiğini, bahtının nasıl bu açık olup üç isimli basit bir asker Anthony Ashley Cooper’dan bir anda Shaftesbury kontu olduğunu anlatmam gerekiyor. Nasıl yeni Kral için gösterdiği uyduruk sadakatin yolunu açtığını... Ama sonra ne oldu da saygıdeğer Lord, şimdi yine gizliden gizliye Kral karşıtı lobiler kurmaya başladı? Söyleyeyim: Çünkü havadaki kokuyu bir kez daha aldı keskin burnu. Şu ‘Papa-ya Hayır!’ söylemi ve Katolik olan—ya da herkesin öyle olduğunu düşündüğü— York Dükü’nden kurtulma kararlılığı bir kez daha kralı devirecek sert bir fırtınayı her an koparabilirdi. Eh, böyle olunca o da bir kez daha Kralı terk edip gizlice saf değiştirdi.”

Şu anda kadar Fenton’un yaptığı tek şey sakın ve duygusuz bir şekilde tarihsel gerçekleri anlatmaktı. Tam şimdi, sürekli bu insanlardan gördüğü bir şeyi yaparak kendini buraya hissetti: Kafasını yana doğru çevirdi ve yere tükürdü.

Lord George ise sevinçle yerinde bir top gibi zıplıyordu.

“Hatırlıyorsun Nick, hatırlıyorsun!” diyerek heyecanla tekrarladı ve arkadaşının paltosunun koluna yapışıp mutluluk dolu bakışlarla bir çocuk gibi çekiştirmeye başladı. “Nick, sen deli falan değilsin. Oh, rahatladım. Artık beni korkutamazsın dostum! Sadece sarhoşmuşsun, Tanrım nasıl sevindim anlatamam. Sanki son beş haftaya dair hafızanda bir tek iz bile bırakmadan her şey silinmiş gibi konuşuyordun. Neyse ki bu konuşma seni kendine getirdi. Evet, biliyordum, her ne kadar sabahtan beri inkâr etsen de daha evden çıkmadan sarhoştun. Seni ayyaş zampara seni!”

En kolay çıkış yolu buydu. Hazır George da böyle düşünmüş-ken yapılacak en mantıklı şey hafif bir tebessümle onay vermektir.

“Ve sen sevgili dostum,” dedi hararetle başını sallayarak “Lord Shaftesbury ve onun muhalefet partisini tam on ikiden vurdun. İşte buna siyaset denir, benim aklımın pek ermediği aşıkâr ama bazıları bağırıp çağırdığına göre sözlerinin onlara battığına şüphe yok.

Fevkalade güçlü, tok bir sesle onların vızıltısını sessizliğe gömdün, cevap verecek olsalar daha da rezil bir hale düşecekleri bir duruma soktun. Ama Nick, ama konuşmanı bitirdiğin o muhteşem sözler... Onların tek bir kelimesini bile asla unutmayacağım.”

Lord George ayağa fırladı. Bir ok gibi uzattığı eli arkadan kızıl kızıl parlayan ateşin önünde simsiyah bir silüete bürünüyor ve sanki Lord Shaftesbury’nin karanlıkta saklanan hayaletini nişan alıyordu.

“Dört kez hain, dört kez dönek! Üç kez yalaka, üç kez terfi! İki kez soylu, iki kez onursuz! Bir kez ölü, bin kez lanetli! Ve işte kılıç elimde, işte kalles karşımda!”

Lord George yine kocaman açılmış gözlerle geçmişe baktı.

“Nick, harika bir şeydi. İki taraftan yükselen o uğultu, bağrışmalar sanki altın kaplı tavanı yerinden söküp atacaktı. Tüm bunlar sırasında ateşin başındaki sandalyesinde sakince oturup elindeki kadife mendiliyle oynayan Lord Shaftesbury yalnızca bir kez kafasını dönüp sana baktı. Kısa boyuna rağmen benimkinden bile daha büyük, kocaman bir peruk vardı başında. Bakışları sanki bir tanrıymış gibi o kadar sakın ve güçlüydü ki. Yalnızca Lord Essex’e mırıldandığı birkaç kelime dışında hiçbir şey söylemedi. Daha sonra ‘Bu adamı gözüm tutmadı. Şuna iyi bir ders verin de akli başına gelsin’ dediğini öğrendim.”

Fenton yavaşça tekrarladı: “İyi bir ders...”

Fenton eli istemsiz bir şekilde hep düşüncelere daldığında olduğu gibi yine başının arkasına gitti ve parmakları artık varlığına iyice alıştığı peruğun telleri arasında gezindi. Ama şapka hâlâ onu rahatsız diyordu. Tam şapkayı kafasından çıkaracaktı ki toplum arasında bunun yakışık almayan bir şey olduğunu anımsadı.

“Evet, iyi bir ders” diye onayladı Lord George. “Olaydan yalnızca üç gece sonrasıydı, hatırlıyorsun değil mi? Buradaydın, en ıssız, tekinsiz vadilerden geçerek yalnızca gökyüzünde parıltıyan dolunayın kılavuzluğunda tek başına evine gidiyordun. Ormanın bitişinde üç haydut sana pusu kurmuş ve üzerine atlayıp seni atından yere düşürmüşlerdi.”

Fenton’un buna dair hiçbir bilgisi yoktu. Ama yine de öfke lenip masanın kenarını sıkmaya başlamıştı.

Lord George yarı özür diler bir tavırla “Ama yanlış anlamadıysam, seni öldürmek gibi bir niyetleri yoktu” dedi. “Büyük Lordların emrettiği üzere, öldürmekten ziyade ağzını burnunu kırıp seni adamakıllı dövmeleleri için gönderilmişlerdi.”

“Lord Shaftesbury’nin nezaketine hayran kaldım doğrusu!”

“Ben de senin nezaketine hayran kaldım dostum. Haydutlardan biri kendi sopasıyla kafasına ağır bir darbe alıp iyice dövülmüş bir şekilde yol kenarındaki çöp kuyusunda bulundu. Yarı ölü haldeydi. İkincisi tam ortasından bir kılıç geçmiş halde ormanın sonundaki hana sürüne sürüne zor bela kendini atabilmişti. Yara almayan sadece bir tanesi vardı, o da tabana kuvvet kaçıp canını ancak kurtarmıştı.”

“Evet, hatırlıyorum” diye yalan söyledi Fenton.

Lord George biraz daha yanaşarak “Hadi seni kurnaz çakal. Şimdi asıl merak edilen yere gelelim. Bana güvenebilirsin, sırrını kimseye söylemem. Sana ihanet edecek değil ya bu sadık dostun. Hadi söyle bakalım, neden bu olay üzerine hiç öç almaya çalışmadın? Tam dört ay boyunca yaptığın tek şey evinde oturup şarap içmek oldu. Hâlbuki bu pusuyu kimin kurdurttuğu gayet belliydi. O zamandan bu zamana sadece atla gezinmek ve de—şey, Madam Meg York’un evine küçük ziyaretlerde bulunmak için evinden dışarı çıktın. Zaten sonrasında onu da evine aldirttin. Bazıları seni Meg’in kandırdığını iddia etti, bazıları da korktuğunu—”

“Öyle mi oldu gerçekten?” diye araya girdi Fenton. Bu kez sesi alaycı ya da kızgın değil, aksine meraklıydı.

Lord George bir kez daha arkadaşının sesindeki anlamı bulmaya çalışan bakışlarla ona baktı. Ama Fenton ince, siyah bıyığının altından bembeyaz dişleri görünerek hafif bir şekilde gülümseyip kendinde olduğunun mesajını verdi. Fenton şu anda Sir Nick’in hiçbir izi kalmaksızın zihninin gayet açık ve kendinde olduğuna emindi.

“Ah, sonunda!” dedi George bir rahatlama hissiyle. “Yemeklerimiz geliyor.”

Sıcak dumanlar yükselen mutfakın olduğu taraftan iri cüsseli lokantacı, arkasına daha cılız birini—muhtemelen uşağı—takmış onlara doğru yaklaşıyordu. Büyük bir tepside taşıdıkları etin ve Lord George’un özellikle nar gibi kızarmasını istediği kekliklerin

üzerinde enfes kokan bir duman tütüyordu. Lord George paltosunun sol yakasını açtı ve yemek için kullandığı tek taraflı küçük bir bıçak çıkardı. Fenton'un eli cebine giderken "Dur dostum! Bugün ben ısmarlıyorum. Bugün çok para harcadın sen, biraz tutumlu ol!" dedi ve kahkahalarla güldü. "İşte al bakalım, bu seninki."

Fenton'un dikkat ettiğine göre şarabı testiyle isteyince yanında çeyrek listelik küçük, güzel kadehler geliyordu. Diğer masalarda daha büyük ama gösterişsiz bardaklar vardı. Ve insanlar kendi yemek bıçaklarını kendileri getiriyordu. Tabi muhtemelen kendinizinkini evde unuttuysanız lokantacı çatalın yanında bir tane de bıçak verirdi.

Kadehini kaldıran Fenton şarabı bir dikişte mideye indirdi. Kırmızıdan ziyade kızıl-kahverengi arası bir rengi olan şarap o kadar ağır ve şekerliydi ki ilk kadehten sonra damağında hep bu tadın kalacağını sandı bir ara Fenton. Ama onu daha şaşırtan şey, Lord George'un yalnızca bıçağını kullanarak horozu ılık hızıyla parçalayıp etini kemiklerinden ustaca ayırmasıydı. Kemikleri hemen masanın kıyısındaki kutuya attı. Keklikleri yeme şekli de Fenton'a bayağı bir tuhaf gelmişti. Onu izleyip biraz adap öğrenmek faydalı olabilirdi.

İçinden geçirilmiş kalın şişi çıkardıktan sonra oldukça şişman keklği bıçağıyla dört parçaya böldü ve her bir parçayı ayrı ayrı yedi. Bazı yerlerde kemiği ayırmadan doğruca etle beraber yutuyordu. Onu şaşkınlıkla izlerken Fenton birdenbire kendi kendine "Neyi bekliyorsun!" diye kızdı. "İşte buradasın, hep hayalini kurduğun yerde, hayalini kurduğun yüzyılsın. Neden hâlâ buraya yabancı kalıyorsun, kır dizginlerini!" diye geçirdi aklından ve aynen beklediği gibi kocaman bir salata tabağı kadar büyük olan kalın, yuvarlak et parçasına bıçağını derince batırdı. İnce ince kestiği halde hâlâ bayağı sert olan et parçalarını yeni dişleriyle çiğnemeğe başladı. Eskilerinin aksine güçlü ve keskin dişlerdi bunlar.

Etin üzerinde fazlaca dökülmüş, içinde ne olduğunu kimsenin bilmediği sos da olmasa onu durmadan yemekten alıkoyacak hiçbir şey olamazdı. Bir an kusacağını zannetti. Bıçak ve çatalını masaya koyup aklındaki planı düşünmeye başladı.

"Ee George?"

“Nnne?” şeklinde bir ses çıktı Lord George’un yemekle dolu ağzında. Büyük bir keyifle kopardığı kocaman et parçalarını çiğ-nemekle meşguldü. Yüzü kırmızılaşmıştı ve gözlerinde yediği ye-mekten gayet memnun olduğunu ifade eden bir parıltı vardı.

“Yanlış bilmiyorsam Lord Shaftesbury *Aldersgate*’deki *Thanet House*’da kalıyor. Şöyle belirli, önceden ayarlanmış ya da alışkan-lık haline gelmiş bir zamanları var mı *King’s Head* Tavernasında buluşmak için?”

Son kekliğin de kalan parçasını tek lokmada ağzına atıp birkaç kez ağzında çevirdikten sonra yutmaya çalışan Lord George bir kadeh daha şarapla kocaman et parçasının boğazından geçmesine yardımcı oluyordu.

“Tabi canım...” dedi ve yağlı ellerini paltosunun arkasına sile-rek devam etti: “Aşağı yukarı her gün öğleden sonraları orada olur. Tabi meclis toplantısı ve Majestelerinin düzenlediği konseyler dı-şında... Ah! Unutmuşum. Bugün Salı, değil mi? Lord Shaftesbury her Salı öğleden sonra birden gece yarısına kadar orada takılır.”

Fenton ayağa kalktı.

Paltosunun arkasında yağ lekeleri parlayan Lord George’un gözlerinde dehşete kapılmış bir bakış vardı.

“O zaman neden *King’s Head* Tavernasını şimdi ziyaret etmi-yoruz?”

Bölüm 9

İçiyorum Majestelerinin Sağlığına!

Hemen şehrin girişindeki büyük tapınak, önünde sıralanan kazıklara geçirilmiş bir dizi kafatasıyla selamlıyordu gelenleri. İnsanın aklına ilk başta öyle gelse de, aslında bunlar vatan hainlerinin, isyancıların ya da suçluların kafası değildi. Bunlar yalnızca nehirden çıkarılan ya da vadilerde ölü halde bulunup kimliği tespit edilemeyenlerin kesilip bir süre sirke ve kimyon yağından bir karışımında bekletildikten sonra ürkütücü bir görüntü yaratmak için bu şekilde kullanılan kafalarıydı. Kazıklara geçirilmiş kafalar rüzgâr vurdukça oldukları yerde savrulup sanki hayalet bir bekçi ordusu gibi her bir yana (olmayan) gözlerini çeviriyordu.

Bu görüntü çok da sıcak bir hoş geldiniz karşılaması değildi şehre girenler için.

Tapınağın kocaman demir kapıları, menteşeleri pas tuttuğundan olsa gerek, büyük bir gıcırtyla açılıyor ve daha da büyük bir gürültüyle, kenarlarına ince saclar çakılmış, kocaman tekerlekleri yalpalayan at arabaları çıkıyordu. Kocaman kapının yanlarında taş bir duvar yükseliyordu. Heybetli duvarda yer yer, yürüyerek gidenlerin de geçebilmesi için açıklar yapılmıştı. Bu açıklıklardan girince karşınıza doğruca uzanan dar bir sokak açılıyor ve bu sokağın hemen köşesinde de siyah ahşap kapısı doğruca yola bakan *King's Head* Tavernası yer alıyordu. Sık parmaklıklı alçak balkonu yerden sadece iki metre kadar yüksekteydi.

Lord George cesur bir edayla “Hadi bakalım, bu kez maceraya ben de atılıyorum!” dedi. “Ama Nick, işin içine Lord Shaftesbury girirse—”

Tapınağın sokağa açılan duvarından geçerken Fenton durdu ve etrafı kolaçan etmek için çevresine bakındı. Aslında biraz kendi dünyasına dalıp düşünmek istiyordu ama George'un ısrarlı soruları görmezden gelinecek gibi değildi.

"Şey... Hay lanet olası! Aklında ne var? Ona karşı ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

"Çok şey."

"Ama nasıl? Ne anlamda çok şey? Açık konuşsana Nick!"

"Sevgili Lord Shaftesbury o kadar iyi karakterli bir insanmış ki baksana benim için 'Ona güzel bir ders verin' diyor. Eh görelim bakalım kendilerine iyi bir ders verilince hoşuna gidiyor mu?"

"Nick, bak sakın ona meydan okumaya cüret etme! O soylu bir Lord ve—"

"Ve senin öz baban."

"Evet, doğru, ama bu bambaşka bir konu. İhtiyar babalık zaten pek nadiren Londra'ya gelir. O benim için hiç kimse. Benim söylemeye çalıştığım bu değil. Lord Shaftesbury, onun yaşında birinden beklenmeyecek kuvveti ve sıra dışı hırsının yanı sıra—"

"Kuvvet? Hırs? Bunlar o bunakta var mı ki?"

"Eğer göstermek isterse, emin ol ki fazlasıyla var Nick. Dikkatli olmak zorundasın. Ve bak söylüyorum, bunların yanı sıra çok tecrübeli ve tehlikeli birisidir o. Bir bakmışsın ansızın cebinden zehri çıkarıp sana saplamış. Böylesine davetkâr, temkinsiz bir meydan okumaya gülüp geçecektir. Bunlar yetmediyse o zaman ona şimdi saldıramaman için daha iyi nedenler söyleyeyim."

Lord George sanki bir kılıç saplarmış gibi parmağını *King's Head*'in ikinci katına doğru uzattı ve "Orada Lord Shaftesbury'ye saldırmaya kalkarsan anında sana yönelecek en az elli kılıç göreceksin. Tavernanın içi tamamen onun adamlarıyla, arkadaşlarıyla dolu. Muhtemelen ona yaklaşmana bile mahal vermeden seni öldüreceklerdir."

"Ona yaklaşacağımızdan emin olabilirsin."

Güneş ıslıl ıslıl parlayarak yüzünü göstermiş, sabahtan beri deli gibi esen rüzgâr dinmişti. Artık sokak tabelalarını oynatan tek şey sokağın kendi hengâmesi idi. Eğimli çatıların üzerinde sıra sıra

dizilmiş bacalar sanki bir kale suru oluşturuyor, gözden kaybolana dek uzanıp siyah bir pus halini alıyordu. Çatıların üzerinde toplanmış olan koyu duman tabakası ise sanki bir is yağmurunun bulutlarıydı.

“Tam şu karşıda, güneye bakan tarafta büyük tapınak var. Hemen dibinde bir kafe...” diye aklından hesaplar yapıyordu Fenton. “Bizim tarafımızda ise *King’s Head*, onun biraz ilerisinde *Devil* ve adını buradan okuyamadığım bir başka bar daha... Etrafta bu kadar güzel balkonlu taverna varken, kalabalığın burada seyrelmesine şaşmamalı.”

Hemen yanlarından doğuya doğru yürüyen bodur bir adam geçti. Fenton’un kırmızı yeleği ve geniş kemerinden anlayabildiği kadarıyla bu bir denizciydi. Hatta adamın elinin üstünde bir barut izi bile vardı. Sokağın ikiye ayrıldığı dönemeçte adam birkaç saniyeliğine durup tereddüt etti.

Yolun tam karşısında, kenarda açılmış çöp çukurunun yanından geçmek istemiyormuş gibi duran, üzerine biraz eski ama olabildiğince düşük, hafif dekolte korsajlı güzel beyaz bir elbise giymiş ve gayet şık, dar kenarlı bir şapka takmış, yüzündeki yapay beyazlık pırıl pırıl parlayan bir kadın vardı. Göz kapağının birini yavaşça indirerek kenarı yarı kıvrılmış dudaklarında hafifçe beliren gülümsemeye eşlik edercesine tatlı bir şekilde gözünü kırptı. Denizci sanki ateşlenmiş bir makine gibi bir çırpıda sokağı baştan-başa geçti. Kollarını birbirlerine dolayan kadın ve adam garip bir dans ediyormuş görünümünde sağa sola savrularak sokaktan aşağı doğru tabiri caizse zıplaya zıplaya inmeye başladılar.

“İşte bu güzel bir sahneydi” dedi Lord George. Gözden yavaşça kaybolan çiftin arkasından memnun bir ifadeyle bakıyordu. “Denizciler için harikulade bir şey olsa gerek...”

Fenton da bu ikilinin ardından baktı. Bu sokakta birçok güzel ev vardı. Çoğunlukla ünlü avukatların, zengin tüccarların... Birkaç sıradan ev dışında hepsinin kapısında nöbetçiler bekliyordu. Meg’in bu evlerin hangisinde, Yüzbaşı Duroc’un himayesinde olduğunu merak—

“Nick, işte tam karşımızda. Şuradaki bıçak bileycinin yanındaki kapı... Tekerleğe dikkat et ha!”

Şimdi balkonun hemen altında ve tavernanın kapısının da yalnızca birkaç adım uzağındaydılar.

Lord George feryat edercesine bir sesle “İşte Nick, geldik. Ama bak, son kez söylüyorum, böyle bir yerde ona karşı kılıcını çeke-mezsın!” dedi.

“Kılıç mı? Ne kılıcı? Benim ağzımdan öyle bir laf çıkmadı ki.”

“Nasıl yani? Ama hani dedin ya iyi bir—ders...?”

“Evet, dedim. Hem de onun aklını başına getirecek, harika bir ders vereceğim. Bekle, az kalsın ganimetleri unuttuyordum!”

“Ne ganimeti?”

“Üzerinde yeşil kurdele rozeti olan şapka ve şu haydudun ağzından döktüğüm dişler. Şapkayı paltonun ceketine koyduğunu gördüm, dişleri de yerden aldığı söylemiştim. Onları bana verir misin?”

Lord George istediklerini Fenton’a verdi. O da sessizce şapka ve dişleri sol cebine koydu. Gayet sakindi. George bir şey sormamıştı ama bir kez daha hayrete düşmüştü. Bu karşısındaki ne o bildiği asabi Nick’ti, ne de —henüz— sabahtan beri yakıştırdığı ciddi, mütevazı, nazik bilgeydi. Ama soracak olsalar, oyunu ikinci karakterden yana kullanırdı. Her ne kadar Fenton’un yüzündeki o durgun, donuk ifade arka plandaki öfkeyi gizleyemese de gözleri darağacında sallanan bir cesedinki kadar duyusuzdu.

“Benim gibi biri, zampara ve palavracının önde gideni, sevgili Lord Shaftesbury’yi yargılayabilir mi? Evet, bence gayet de yargılar. Çünkü benim kitabımda insanların tüm günahları, hataları affedilebilir. Biri dışında: İhanet... Ve bu burnu göklerde herif bu haltı bir iki kez değil tam dört kez yedi.”

“Nick, Nick buranın kanunu da bu! Gel, geri dönelim.”

“Buranın kanunu olabilir, ama benim değil. Yine de sağol.”

“Nick! Tanrı aşkına!”

Fenton arkadaşının lafına kulak asmadan kapıyı hızlıca açtı. Hemen peşinden de bir koç misali kafa atarmış gibi kafası öne eğilmiş halde Lord George içeri daldı ve kapıyı arkalarından kapattı. Girer girmez, yüzlerine vuran sigara dumanı içinde kimsenin Sir Nicholas Fenton’u tanıyamadığı açıldı.

Bu girdikleri yer, beyaza boyanmış duvarları artık isten kararmış geniş bir odaydı. Sağ taraftaki duvara doğru yaklaştıkça bir sis gibi her tarafı kaplayan dumanın ardından üst kata çıkan, kenarları korkuluklu bir merdiven beliriyordu. Her ne kadar odadakiler asıl *Yeşil Kurdeleliler* ile kıyaslandığında önemsiz, küçük böcekler olsalar da, çıkardıkları gürültü patırtı öyle pek de yabana atılacak kadar az kişi olmadıklarını gösteriyordu. Her tarafa yayılmış uzun, büyük masalar, sandalyeler, nispeten daha küçük masalar, kısa sedirler, açılır kapanır tabureler odada tam bir cuncuna havası yaratıyordu. Tabi bunda içerideki keskin şarap ve bira kokusunun da payı büyüktü.

Şapka ve peruklar deri konyak mataraları, kalay testiler ve kupalar, şişeler, kadehler üzerinde sarhoşlukla sallanıp duruyordu. Bazıları yarı ayağa kalmış bir vaziyette kâğıt oynuyor ve sanki her an karşısındakinin boğazına sarılmaya hazırmış gibi bir tavırla kâğıtları masaya *şap şap* sesler çıkararak vuruyordu. Hemen merdivenlerin başındaki masada oturanlar başka bir oyun oynuyor ve fincanın içine koydukları zarları birkaç kez sallayıp atıyorlardı. Çoğunun ağzında kilden yapılma ucu kıvrımlı pipolar vardı ve kalitesiz, ham tütünden sigara içiyorlardı. Zaten Fenton'un şu anda yarım metreden daha ilerisini göremeyişinin sebebi de bu kalitesiz tütünün çıkardığı ağır ve koyu dumandı. Bu kargaşa meyhanecinin de elini ayağını dolaştırıyor, adam bir şarap bir bira fiçilerinin olduğu tarafa koşuşturuyordu.

Meyhanecinin “Tabi Efendim, hemen!” dediğini duyuyordu Fenton ve Lord George. Çıraklardan birinin “Hay hay!” diyerek kafasını yere dikip koşuşturması, bir diğerrinin “Hemen geliyor” diye bağırarak hızlı adımlarla tezgâhın arkasına geçmesi... Tüm bunlar çalışanların bu koşuşturma sırasında bayağı yorulduğu izlenimini veriyordu ama aslında yavaş davrandıkları için bu hengâmeye biraz da onlar sebebiyet veriyorlardı. Diğer taraftan adamın biri elindeki kadehi masaya vurarak hâlâ bardağını doldurmaya gelmeyen meyhaneciye bağıırıyordu.

Doğrusu Fenton hem sigara hem de içki içen biriydi ama bu bayıltıcı koku burun deliklerinden girerek genzini ve ciğerlerini yakmaya başlamıştı.

“Burada bizi ilgilendiren bir şey yok. Hadi, merdivenlerden üst kata çıkalım.”

Ama Lord George, arkadaşının peşinden gitmek yerine onu paltosunun kolundan tutarak geri çekti.

“Şuraya bak.” diye mırıldandı kısık bir sesle. Gözleri şaşkınlık içinde kocaman açılmıştı. “Şuraya! Kapının hemen sol tarafına...”

Girdikleri kapının solunda, cepheden gördükleri dört kişilik küçük masanın hemen arkasında yaşlı ve fil gibi şişman bir adam oturuyordu. Adamın hamile gibi kocaman bir göbeği ve derisi buruşmuş, neredeyse kenarları patlayacak dev gibi ayakkabılarının üstünde kalın mı kalın bacakları vardı. Kafasındaki bir tutam beyaz saç dışında başı neredeyse tamamen keldi. Bu bir tutamı da iyice taramış ve eski şövalyelerin yaptığı gibi arkaya doğru yatırmıştı. Bu görünüşüyle aynen insanı bir anda kahkahaya boğabilen şu hınzır soytarları anımsatıyordu ama yorgun gözleri böyle bir iş için biçilmiş kaftan olmadığı ele veriyordu. Bir zamanlar oldukça kaliteli olduğu ilk bakışta anlaşılan kıyafetleri şimdi titizlikle yamanmış olmasına rağmen eski ve soluk duruyordu. Sol kalçasından sarkan üç deri kayışa yuvarlak kabzalı, eski tip şövalye kılıçlarından biri asılıydı. Bunu gören Fenton’un kalbi sevinçle yerinden hopladı.

Ve onun önündeki masanın üzerinde...

Lord George, arkadaşının kulağına fısıldamak için biraz ona doğru eğilerek “Bu eski bir Roma mandolini. Nick, aslında bu iyice cilalanıp üzerine yaylar gerilmiş basit bir kutudan ibaret bana sorarsan. Yanlışsam söyle ama bugün Meg tam olarak bu çalgıdan bahsetmemiş miydi? Bir dakika! Bu yaşlı adam—”

Fenton şu anda Lord George’un söylediklerini hiç tepki vermeden “Neden bu mandolin artık modası geçmiş eski bir çalgı olarak görülüyor? Çocukluğumda bunu dinlediğimi çok iyi hatırlıyorum. Hatta şimdi elime alsam bir iki melodi çalabilirim bile” diye düşündü ve yüksek sesle “Saygıdeğer Beyefendi” diye söze başladı.

İhtiyar adam şaşırdı ve ürpererek doğruldu. İçkiden hayat enerjisi çekilmiş gibi solgun duran geniş yüzüne sanki bir anda renk gelmişti. Evet, yüzü canlanmış, gözlerinin önündeki perde kalkmıştı. Dudaklarında o kadar candan ve sıcak bir gülümseme belirdi ki bu (belki de) Lord Shaftesbury’nin katı kalbini bile yumuşatabilirdi.

Nasır tutmuş parmaklarını mandolinin telleri üzerinde yavaşça gezdirerek bu gürültüde ancak bir metre öteden ancak duyulabilecek bir melodiye başladı.

*“İçiyorum Majestelerinin sağlığına,
Diyerek hep beraber lay-lay lay-lay lay-lay-lay...
Gösterdik günlerini hain düşmanlarına,
Koşarak üstlerine lay-lay lay-lay lay-lay-lay...”*

Bu sözler yalnızca Fenton’un zihninde duyuldu. Ama kalbi bir kez daha sevinçle hop hop etti. Bu kez daha önce hiç görmediği ama hep kutsal tuttuğu bir şeye bu kadar yakın olmanın verdiği duyguyla... Bu, kral tekrar tahta geçtiğinde söylenen bir şarkıydı.

Lord George da neşesi yerine gelmiş bir tavırla Fenton’a döndü ve “Bay Reeve’i hatırlarsın. Meg oradayken *Epsom*’daki evine sık sık ziyarete geldiğini de unutmamışsındır?” dedi ve sonra sesine birden bir duygusallık yerleşerek “Bay Reeve de nişanını eritip çıkan altını Kral’a bağışlayan o eski vatanseverlerden biri. Oliver başa geldiğinde, malı mülkü ne varsa hepsine el konup satılmış, hatta unvanı bile elinden alınmış.”

*“Ama istemez Kralımız uzun ömür, işi olmaz parayla pulla
Nay-nay nay-nay nay-nay-nay*

Yeter ki olsun elinde bir ip, boyun eğmesin bu it soylarına—”

Lord George konuşurken Bay Reeve mandolinden tıngırdattığı müziği kesti ve suratı ifadesiz bir hal aldı. Titrek ve boğuk, ama yine de güçlü bir sesle konuşmaya başladı. İnsanın, üzerinden uzun zaman geçmiş olan bir şeyi artık tatsız ve kendine uzak bulduğunda takındığı tavrı takınarak “Ah, hayır!” dedi.

Fenton aklındaki soruyu yaşlı adama yöneltmekten çekiniyordu. Çünkü cevabı hem biliyor, hem de duymaktan korkuyordu. Sonunda kendine hakim olamadı:

“Sir, mülkünüz ve unvanınız; Restorasyon döneminde bunlar size geri verildi mi? Ya da bunların yerine herhangi bir ödeme yapıldı mı?”

“Evlat, bu tam on beş sene öncesiydi.”

“Evet, öyleydi ama... Yeni kralla konuşup başkalarının yaptığı gibi siz de dilekçenizi vermediniz mi?”

“Şe-ey, yani...” diye mırıldanarak bir elini sanki özür dilermiş gibi bir hareket yaparak mandolinden çekti. “Saraya gittim, bunu inkâr etmiyorum. Ama oraya o kadar fazla insan yığılmıştı ki...

Ve bunların hepsi üzerinde son derece şık giysiler olan üst sınıf genç adamlardı. Onlardan sonra bir de kendi üstümdekilere bakınca orada olmaktan utandım.”

Bay Reeve bunları söylerken bu anıdan rahatsız olduğunu belli edercesine kafasını sallıyor ve keli görünen kafasından bir hayli eski paltosunun omuzlarına düşen seyrek kır saçları bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu. Her ne kadar ihtiyar adam şu anda yeni tıraş olmuş görünse de, Fenton onun tıraşsız halinin nasıl karman çorman olduğunu hayal edebiliyordu.

“Doğrusunu konuşmak gerekirse, şimdi ne giyiyorsam saraya gittiğimde de üzerimde aynı giysiler vardı. O zamanlar bile görünüşüne dikkat etmeyen, paraya pula muhtaç pasaklı bir süvari idim. Eğer o şekilde Majestelerinin karşısına çıkmış olsam kesin halime güler ve benimle dalga geçerlerdi. Ve dilekçemi cebime geri koyup hayatında cepheden hiç kaçmayan ben oradan uçarcasına kaçtım.”

“Daha sonra hiç mahkemeye gitmediniz mi?”

Bay Reeve’nin gözlerinde yine o deminki keskin, insanın içine işleyen bakışlar belirdi. Bu sefer hafif bir gülümseme de eklenmişti ifadesine.

“Tamam, anlaşılan illaki onurunu kırmamı istiyorsun. Duyduğuma göre sen senatonun en ateşli üyelerinden biriymişsin. Majesteleriyle tanışıyor musun?”

Fenton’un imdadına Giles’in yazdığı iki satır yetiştii.

“Ben—Parkta yanından geçtim ve onu selamladım. Majesteleri de en kibar ve içten bir tavırla karşılık verdi.”

“Ama onunla hiç konuşmadın mı?”

“Sanırım... hayır.”

“Sadece birkaç ay önce senatoda herkesin ağzını açık bırakan ve Lord Shaftesbury’ye bayağı zarar verdiğini duyduğum bir konuşma yapmışsın. Ertesi gün Majestelerinin övgü ve nasihatlerini dinlemek ya da omzunda arkadaşça bir el görmek için saraya gitmedin mi? Bunu yapman gayet doğal bir şey olurdu.”

“Hayır, gitmedim!” dedi Fenton hiç düşünmeden. Hâlbuki bunun doğru mu yanlış mı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece içgüdüleri onu böyle söylemeye yöneltmişti. Çünkü nedense

‘Sir Nick bu tür bir şey yapmazdı’ diye düşündü ve onun yerinde olsa kendisinin de böyle bir şey yapmayacağını biliyordu.

“Ama neden hayır?”

“Vay anasını! Aslında ben olsam giderdim” diye ağzından kacırdı George.

Bay Reeve’nin şişkin yüzü duygusuz bir şekilde Lord George’a ardından da tekrar geri Fenton’a döndü. Israr ederek “Hadi söyle, neden hayır?” diye sordu.

Fenton dürüst bir şekilde “Bilmiyorum.” dedi.

“O zaman ben söyleyeyim. Ne olacak, tabii ki de kalbindeki o koyu gururdu seni oraya gitmekten alıkoyan. Gidersin de kral senin bu konuşmayı kendi çıkarın için, terfi edilmek için, çoğu kişinin basamaklarından yere çakıldığı o kaygan merdivenden tırmanmak için yaptığını, hatta zamanı geldiğinde Majestelerinin kendisine bile sırt çevirebileceğini düşünür diye korktuğundan oraya adımını atmadın. Söylediklerim doğru değil mi?”

Küçük bir tabure çekip yaşlı şövalyenin yanında oturan Fenton başını salladı ve “Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum” dedi.

Bay Reeve zalimce bir sesle “Öyle olsun bakalım!” dedi. “Doğrusunu en iyi kendisi bilse de bir adamın yapamayacağı şeyler vardır Evlat. Bu bakımdan senle ben birbirimize çok benzemiyor muyuz?”

Fenton’un gizlice cebindeki para kesesine doğru giden eli durdu.

Suratı bayağı kırmızılaşmış Lord George söze girdi ve “Bir dakika durun!” dedi. “Bakın, kabalığımı bağışlayın ama bir şey sormadan edemeyeceğim: Neden buradasınız? Sizin bir casu—” George yutkundu ve cümlesinin devamını getirmede.

Bay Reeve kıkırdarak “Ayıp, ayıp!” dedi. “Neden çekiniyorsun? ‘Casus’ gibi onurlu bir kelimeyi telaffuz etmekte bu kadar kötü ne var ki?”

Onlara doğru eğilerek “Korkmayın, bu gürültüde ne konuştuğumuzu duymazlar bile” dedi ve devam etti: “Kendime bir iki tane ahmak seçtim. Bakın biri şurada oturuyor, Bay Chiffinch. Öteki de Sir Robert Southwell. Şu Yeşil Kurdele saçmalığından nefret ediyorum.”

Tüm bu süre boyunca Fenton, garipsenmesi gereken bir şey mi değil mi bilinmez ama, Lydia'yı düşünüyordu. Duman bulutuna baktığında sanki onun yüzünü görüyordu. Masmavi gözlerini, küçük burnunu, omuzlarına dökülen yumuşak, kumral saçlarını... Tam dokuz yıl boyunca eski bir resme bakmış, hayaller durmuştu. Ama şimdi o hayaller canlanmıştı. Lydia'nın o olduğu sandığı adamı ne kadar da çok, ne kadar da masumane bir şekilde sevdiğini düşündü. Bu sabah Lydia'nın yanından ayrılırken aklından geçenleri hatırladı. *'İsterse vücudumu ortadan ikiye yaran bir kılıcı kalbimde hissedeyim, yine de bu söze layık olmaya çalışacağım'* diye söz vermişti kendi kendine.

Ve şimdi bu söze layık olma zamanıydı.

Sessizce "Korkarım ki sohbetimizi yarıda kesmek zorundayım" dedi. "Ama gitmeden sizden bir iyilik isteyebilir miyim, Bay Reeve? Mandolininizi on beş-yirmi dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Mandolinimi mi? Tabii ki..." dedi ve masanın üzerindeki çalgıyı Fenton'a doğru itti. Bu bir metreden biraz daha kısa, telleri parıl parıl parlayan güzel bir mandolindi. "Ama ne yapacaksın ki bununla?"

"Üst kata gideceğim, Yeşil Kurdelecilerin konsey toplantısına."

Fenton mandolini koltuğunun altına sıkıştırıp ayağa kalkarken ihtiyar adamda hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu.

Önce Fenton'un gözlerinin içine, ardından da üzerindeki kan kuruyup pıhtılaşmış ellerine bir bakış fırlattıktan sonra "Ah, bundan şüphem yok" diye mırıldandı. "Ve sanırım ben de seninle beraber geliyorum Evlat."

"Hayır, burada kalmalısın!" diye karşı çıktı Lord George. "Yerini kaybetmek senin gibi bir—şey, senin gibi bir..."

Hırıltılı bir sesle "Peeh!" dedi ve alay eder gibi bakarak dudaklarını büzdü Bay Reeve. Bayağı çabaladıktan sonra şişman gövdesini duba gibi şişmiş bacakları üzerinde doğrultabildi. Birazcık sendeledikten sonra sabit durdu. Kısa boyuyla orantısız geniş beli onu sanki kocaman bir topmuş gibi gösteriyordu. Aynı çelişki, bir akşamcının suratını anımsatan geniş yüzüyle kilise rahiplerinininkine benzeyen kır saçları arasında da vardı. Okşarcasına eski

kılıcının kabzasına dokundu. Bu hareketi ne bir ayyaş, ne de bir peder olduğunu açıkça gösteriyordu. Kaç yaşında olursa olsun o her zaman bir şövalyeydi.

“Kılıç dövüşü için bacaklarım artık pek müsait değil” dedi ve gözleriyle işaret ederek gülümsedi. “Ama burada ilk gelen süt kuzularını bekleyen bir varil var.” Tekrar gülererek kılıcının kabzasına vurdu. “Nereye gidiyoruz Evlat?”

“İllaki geleceğim diyorsan, beni takip et. Ama benden bir işaret gelmediği sürece ne bir tek kelime edeceksin, ne de bir adım ileri atacaksın. Kabul mü?”

“Kabul, hadi başlayalım.”

Tek sıra halinde merdivenlere doğru yürümeye başladılar. En önde Fenton, peşinde Lord George, en arkada da Bay Reeve... Tam merdivenlerin başına geldiklerinde saçları bir orman kaçkınının gibi oradan buradan fırlamış, esmer bir adam yolu kapamak için önlerine atladı. Üzerindekilerden anlaşıldığı kadarıyla tavernada çalışan barmenlerden biriydi.

“Üzgünüm Efendim, ama üst kata çıkamazsınız.”

Fenton adamın gözlerinin içine Sir Nick’in bile en vahşi bakışından daha sert bir bakış fırlattı.

“Ben Sir Nicholas Fenton” dedi ve ismini söylemesiyle barmenin suratında oluşan korku dolu ifadeyi seyretti. “Eğer kenara çekilirsən sana zarar gelmez.”

Adam yavaşça kenara doğru çekildi, hatta çekilmedi; kaçtı. Ama bir taraftan da sanki yardım çağırmak istermiş gibi kafasını yukarı doğru kaldırdı. Fenton’un mandolinin arkasına sakladığı eli hemen kılıcının kabzasına uzandı ve kılıcını yarisına kadar çekti. Barmen sesini çıkarırsa başına neler geleceğini anlamıştı. Soluğu kesilmişçesine kekeleyerek “Se-sesimi—sesimi çıkarmayacağım Lordum” diyebildi.

Kılıç kınına geri girdi. Altın bir para havada döndü ve barmenin ayağının dibine düştü. On sekiz aydır bu tavernada çalışmasına rağmen bu, kazandığı ilk altın paraydı. Sessizce durup parayı cebine koymanın yaygara koparmaktan daha mantıklı olduğu aşikârdı.

Bay Reeve'nin nefes alırken çıkardığı hırıltı ve ayaklarını sürte sürte basamakları çıkarken yaptığı gürültü dışında sessiz sedasız merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. Duvar sağ taraflarında kalıyordu. Fenton kafasını diğer tarafa doğru çevirerek elindeki mandolini açıkça görülecek şekilde kaldırdı.

Alt kattaki gürültücü kalabalık yarı sarhoşlukla tam sarhoşluk arasında gidip gelerek merdivenlere doğru baktı. Onlara doğru çevrilmiş seksen çift gözün her yeri kaplayan duman tabakası arasından görebildiği tek şey Büyük Lordları eğlendirmeye giden bir müzisyenin mandoliniydi. Daha fazla ilgi göstermeden kafalarını geri çevirip biralarını içmeye ya da kartlarını oynamaya devam ettiler.

Bay Reeve dikkatsizce yüksek sesle konuşarak “Ah, şimdi baki ne hatırladım. Bu mandolini bana Albemarle kontu hediye etmişti. Hatta karısı—”

“Şışt! Sessiz!”

Normalde tavernaların üst katlarında küçük, kişiye özel odalar olurdu. Ama Fenton'un şimdi kafasını merdivenlerin hizasından kaldırıp gördüğü üzere, buranın üst katı kocaman, tek oda şeklinde bir salon olarak tasarlanmıştı. Yalnızca ta arkalarda bir iki tane küçük, özel oda vardı, o kadar.

Tavan siyah, kalın tahta sütunlarla desteklenmiş, kirişler özellikle güçlendirilmişti. Güneş ışığı, buzlu camlar takılmış demir parmaklıklı pencerelerden içeri girebilmek için büyük bir mücadele veriyordu. Salonun tam ortasında, alt kattakine benzer uzun bir masa vardı ve aralarında tanınmış isimlerin de bulunduğu otuz kadar beyefendi ve birkaç tane de soylu Lord bu masanın etrafında toplanmış, ciddi bir şeyler konuşuyordu.

Alt kattan gelenin dışında burada fazla bir duman yoktu. Kartlar, fincanda sallanan zarlar, bira bardakları... Bunlar da yoktu. Yalnızca bir iki kişi vardı pipo içen, hepsi bu. Kumaşları parlayan kaliteli paltolar, kadife yelekler, altın işlemeli dizlikler, geniş şapkalar altında görünen daha parlak ve sık peruklar, cilalanmış ayakkabılar ve daha birçok şey bu adamların soylu kişiler olduklarını, olmasalar bile en azından zengin kişiler olduklarını belli ediyordu. Çoğunun suratında bir kırmızılık ve ellerindeki bardakta likör vardı.

Salon sanki bir ölü sessizliğine gömülmüştü. Yere iğne düşse sesi duyulacak gibi bir hava vardı. Her ne kadar masanın etrafında oturan adamların, merdivenlerden gelen ayak seslerini fark etmemelerine imkân olmasa da, yine de bunu duymazlıktan gelip birbirlerinin fısıltılarına odaklanmaya çalışıyorlardı.

Adamların öfkeleri sanki yoğunlaşmış bir nefes halinde havaya karışmıştı. Fenton ta merdivenin başından bunu hissedebiliyordu. Bunların çoğu aslında oldukça dürüst ve iyi kalpli insanlardı. Yalnızca Lord Shaftesbury'nin prensiplerine ve Papa'yı koruma vaatlerine inanmışlardı.

Aşağıdaki merdivenleri koruyan korkuluklar aynı zamanda salonun dar tarafına da paralel şekilde uzanıyordu. Orada bir toplantı masasıymış gibi duran uzun ve yüksekçe bir masa vardı. Etrafında oturanların yüzü dosdoğruca merdivenlere dönük oluyordu. Ama şu anda odanın uzak köşesindeki bu masada yalnızca iki adam vardı.

“Seni tanıyorum” diye aklından geçirdi Fenton. “Seni tanıyorum ama yalnızca resimlerden. Bakalım kulakların söylendiği kadar iyi mi?”

Yüksek masanın başında oturanlardan biri Lord Shaftesbury'ydi. Sol tarafta oturuyordu. Kafasındaki kocaman, geniş peruk biraz aşağı kaymıştı. Elindeki küçük kadehteki beyaz şarabını yudumlarken peruk daha da aşağı kayıyor, adamın suratını görmek imkânsızlaşıyordu. Fenton, adamın sol omzunun hizasındaki pencereden, büyük tapınak önünde kazıklara çakılmış kafaların rüzgârda sallanarak sokağa doğru çevrildiklerini ve bir tanesinin sanki bir şaşkınlık ifadesiyle ağzını açarak bu tarafa baktığını görüyordu.

Lord Shaftesbury'nin sağında ise kısa boylu, yapılı, kırklarına yanaşan, kırmızı yanaklı bir adam oturuyordu. Bu ikinci Buckingham Dükü George Villiers'dı. Artık orta yaşın son demlerini yaşayan dük eskisi kadar kılıç dövüşleri ve kavgalardan hoşlanmıyordu. Yeni oyuncağı siyasetti. Koyu kırmızı şarap rengi, ipek bir palto giymişti. Kafasına taktığı kocaman peruk çoğunun aksine düz değil dalgalıydı ve kenarlarından bukleler sarkıyordu. Önünde çeyrek litrelik küçük bir testi vardı. Muhtemelen likör veya şarap içiyordu o da.

Fenton merdiven korkuluklarının kıyısından biraz ilerledi. Biraz yere doğru eğilmiş ve koltuğunun altında tuttuğu mandolini

şimdi göğsüne dayamıştı. Lord George ve Bay Reeve de demen onun arkasından fırladılar.

Ama kimsede bir hareketlenme yoktu. Hatta o tarafa kafasını çeviren bile olmadı.

Fenton bir tıngırtı çıkararak parmaklarını mandolinin tellerine vurdu. Olabildiğince net ve yüksek sesle çaldığı notaları peş peşe sıralayarak bir melodi çıkarmaya çalışıyordu.

*“İçiyorum Majestelerinin sağlığına,
Diyerek hep beraber lay-lay lay-lay lay-lay-lay...
Gösterdik günlerini hain düşmanlarına,
Koşarak üstlerine lay-lay lay-lay lay-lay-lay!..”*

Fenton o kadar beceriksizce ve kötü çalmıştı ki, insanların bunun hangi melodi olduğunu algılamaları, birkaç saniyelerini aldı. Melodiyi ilk tanıyan Lord Shaftesbury’nin kendisi oldu. Küçük şarap kadehini yavaşça elinden bıraktı ve elinin tersiyle birkaç santim ötesine itti.

Şimdi herkes melodiyi tanımıştı. Buckingham Dükü önündeki testiyi yavaşça kaldırdı ve sert bir şekilde vurarak tekrar eskimiş masaya geri koydu. Lord Shaftesbury gibi o da kadehini elinin tersiyle biraz öteye doğru itti. Kadehini itme geleneğinin devamını getiren Winchester Lordu Sir Marques oldu. Ama farklı olarak o, içinde yeşil renkli bir içki olan kadehini birkaç santim kadar değil, olabildiğince ileri doğru itti. Lord Shaftesbury ve Dük George Villiers’la aynı masada değil, yalnızca birkaç metre ilerilerindeki başka bir masada oturuyordu kendisi. İki tane *pat* sesi daha geldi. Diğer köşede ayağa kalkan bir başka Yeşil Kurdeleci de bardağını masaya vurup kırmak niyetindeydi ama kör kütük sarhoş olduğu için kocaman masayı tutturamamış, masanın kenarını sıyrıp geçen bardan yere düşüp içindeki kırmızı şarap etrafa saçılmıştı.

İlk konuşan Buckingham Dükü, kendi aralarındaki deyimle Sir Bucks, oldu.

Tok ve pek de düşmanca olmayan bir ses tonuyla “Sir Nicholas, eğer buraya dürüst vatanseverlerle aynı masayı paylaşmaya geldiyseniz— buyurun, bir kadeh alın ve oturun. Hoş geldiniz. Ama eğer...”

Peruklar hep beraber sanki bir koroymuş gibi sallanıyordu. Sir Bucks'ın sesi şimdi sertleşti: "Lord Shaftesbury neden burada olduğunuzu bilmek istiyor."

Fenton, Sir Nick'in Boyalı Odada kullandığı o muhteşem ses tonuyla cevap verdi.

"Bırakın, Lordum bu soruyu kendisi sorsun."

Lord Shaftesbury kafasını kaldırıp ona doğru baktı. Suratında bir çeşit sertlik olmasına karşın yine de ilk bakışta güler yüzlü biriymiş gibi duruyordu. Uzun bir burnu, sivri bir çenesi ve donuk bakan gözleri vardı. O zamana göre yaşlı biri olsa da aslında yalnızca elli dört yaşındaydı. Karizmatik bir adamdı. Tatlı dili ve sanattaki becerisi ona üç güzel eş kazandırmıştı. Tabii ki onun aşık olduğu şey karılarının güzelliği değil, siyasette ona sağlayacağı çıkarlardı. Yüzünü her zaman kaskatı tutup duygularını gizlerdi.

Şu anda elinde dantelli bir mendil vardı. Bunu havada bir takla attırıp geri yakalıyordu. Sanki dilinin ucundaki bir ismi hatırlamaya çalışır gibi kaygısız bir şekilde birkaç kez daha mendilini bu şekilde atıp tuttuktan sonra "İ—Sir Nicholas Fenton?"

"Lord.. ım.. Lord Shaftesbury?"

Fenton'un cevabı üzerinde tüm salonda gergin bir hava esti ve sandalyelerin geriye doğru itilmesiyle dört bir yandan gıcırtilar gelmeye başladı. Lord Shaftesbury ilk oku fırlatmış ve attığı ok anında geri üzerine gelmişti.

Ama kendisi sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve elindeki mendili atıp tutmaya devam ediyordu. Müsamahaâar bir bakışla "Gel, Sir Nicholas. Sen geleceği parlak genç bir adama benziyorsun. Ve de zeki... Söyle bakalım, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle Lordum, ikinci dersinizin raporunu vermeye geldim."

"Anlayamadım?"

"İlk dersinizde Lordum, ıssız bir arazide üzerime üç haydut salmıştınız. Sanırım ikisi öldü, üzgünüm. Üçüncüsü de kaçmıştı hafızam beni yanıltmıyorsa. Ama maalesef o derste not almayı unutmuşum. Ama bu sefer..." dedi ve mandolini Lord George'a verdi. O da yanındaki Bay Reeve'e uzattı çalgıyı. Fenton, paltosunun sol cebinden üzerinde yeşil kurdele rozeti olan, buruş buruş bir şapka

çıkardı. Özenle düzelttikten, hatta geriye kıvrılmış kenarını bile düzledikten sonra konuşmaya devam etti. “Bu şapka—” dedi ve bileğini bükerek şapkayı plastik bir disk gibi perukların üzerinden göndererek Lord Shaftesbury’nin oturduğu masanın tam ortasına fırlattı. “—bu sabah üzerime saldıığınız ilk Altasian Haydutu’na ait. Şu anda boğazından girip beyninden çıkan bir kılıç yarasıyla birkaç yangın kovasının önünde ölü yatıyor. Ruhu şaad olsun.”

Lord Shaftesbury hiçbir şey demeden mendiliyle oynamaya devam etti.

“Bir de bu takma dişler var” dedi. Üzerlerindeki kan kuruyan dişler şimdi daha da iğrenç bir görüntü almıştı ve Fenton bunu ona bakanların gözlerinden okuyabiliyordu. Dişleri de yüksek masanın üzerine doğru fırlattı ama boncuk taneleri gibi her biri ayrı bir yere fırladı bir tanesi de şimdi ayağa kalkan Lord Wharton’un masasına düştü.

“Bunlar da diğer hayduttan... Onunla ise sevgili can dostum Lord George Harwell biraz ilgilendi, işte kendisi de burada. Ben de ölümcül olduğumu umduğum bir darbeyle icabına baktım.” Bunu dedikten sonra o yarı alaycı, yumuşak ses tonu değişti. “Lordum, *dersleriniz* de maksadınız da canımı sıkmaya başladı.”

Lord Shaftesbury kaşlarını kaldırdı.

“Maksadım mı? Benim mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Sir Nicholas, üzgünüm ki siz kendinizi biraz fazla pohpohlamışsınız. Sizin gibi sıradan bir baron bana karşı intikam hırsı mı besliyor?”

“Hayır Lordum. Buraya sadece size gelecek hakkında bir şey söylemeye geldim.”

Bu lafın üzerine masalarda bir hareketlenme başladı ama ilginç bir şekilde bu hareketlenme ansızın sönüp kayboldu.

Bu garip hareketlenmenin adeta gözlerinde zuhur ettiği Sir Bucks hafifçe öne doğru eğilerek “Benim de geleceğimi söyleyebilir misiniz Sir Nicholas?” diye sordu. Yıllar sonra yazar John Dryden’in hakkında ‘bir ayda istese bir kimyager, devlet adamı, kemancı ya da muhteşem bir hokkabaz olabilir’ diyebileceği kadar zeki ve becerikli bir adam olan Buckingham Dükü George Villiers’ı sevmemek Fenton’a imkânsız geliyordu.

Ama Sir Bucks'ın bu dehasıyla pek de ilgili gözükmeyen Lord Shaftesbury, onu küçük bir el işaretiyle susturdu ve salondakilerin alaycı tavrını bu kez o devralarak "Kâhin misiniz yoksa Sir Nicholas? Konuşun lütfen, söyleyeceklerinizi çok merak ediyorum" dedi.

"Majesteleri ve benim gibi tüm vatanseverlerin Lordu, bu topraklarda yaşayan insanların babasıdır. Ya da saygıdeğer Lordumun da dediği üzere—burada Sir Bucks'a döndü— en azından bu insanların büyük bir kısmının babasıdır. Majestelerinin gayrimeşru çocukları bir kovandaki arılar gibi dolup taşsa da kendisinin meşru bir çocuğunun olmadığı herkesin malumu. Çünkü Kraliçe Catherine'den hiç çocuğu olmadı. Ama gelin görün ki Kralımızı kraliçesinden ayıracak ya da boşanmaya ikna edebilecek bir güç de yok dünya üzerinde. Bu durumda majestelerinin erkek kardeşi, yani York Dükü tahta geçecek varis olacak, değil mi?"

"Ve söylediklerine göre York Dükü kısa süre önce Katolik olmuş. Ne yapacağınızı söyleyeyim: Önce parlamentodan çıkmasını sağlayacağınız bir kararla York Dükü'nü tahtın dışında bırakacaksınız. İkinci hamleniz ise Kral Charles'ın kendisini yolunuzdan çıkarmak olacak. Tabi ki bunu da—"

Winchester Lordu Sir Marques, Fenton'un cümlesinin devamını "'Papaya hayır!' diye bağırarak yapacağız!" diyerek getirdi.

Diğerleri de ayağa kalktılar ve bu sloganı hep bir ağızdan bağırarak söylemeye başladılar. Sesleri alt kata kadar ulaşmış, oradan da 'Papaya hayır!' bağrıışları duvarları delip geçerek buradaki gürültüyle birleşmişti. Büyük Lordlar'a daha fazla içki getirmek için barmenler bir aşağı bir yukarı koşuşturmaya başlamıştı. Sir Bucks koca bir kadeh kırmızı şarabı bir dikişte içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. Halinden gayet memnun görünen Lord Shaftesbury gürültünün dinmesini bekliyordu.

Bu süre boyunca Fenton ise yüzüne berrak bir öz güven ifadesi ve kendinden emin bir gülüş yerleştirerek sırtını korkuluklara verip sessizce zaman geçirdi. Sonunda Yeşillerin lideri konuşmaya başladı. Sesi gayet duyumsuz ve kuruydu.

"Bize Adem ile Havva'nınki kadar çok bilinen bir hikâye anlattınız Sir Nicholas. Kâhinliğiniz beni hayal kırıklığına uğrattı doğrusu."

“Durun Lordum, dahası var” diyerek doğruldu Fenton. “Birkaç yıl içinde bu topraklarda elinde büyük bir güç bulunduran bir kişi haline geleceksiniz. Tarih sizi yazacak. –Burada Lord Shaftesbury’nin yarı kısık gözlerinde bir ışıltı parıldadı— Evet, tarih sizi ilk büyük parti lideri, seçim konuşması ve gizli propaganda geleneğinin babası, parti örgütlenmesini gezici bir teşkilata, halk içinde bir örümcek ağına çeviren ilk kişi olarak yazacak. Hatta sizin deyiminizle “mobil parti” diye geçen bu ağı insanlar zamanla *mob* diye kısaltacaklar.”

“Durun, hâlâ bitmedi. Üç yıl içinde büyük ve pis kokulu bir düzenbaz gelecek ve uydurma bir ‘Katolik komplosu’ ortaya atacak. Bu yalanla insanları bir Katolik çetesinin Kral Charles’a suikast düzenlemeye hazırlandığına inandıracak ve bunu her yerde bir korku ve terör rüzgârı estirmek için kullanacaksınız. Çok kan akacak, her yerden ateşler, dumanlar yükselecek, bir sürü kişi idam edilecek. Ve sonunda...”

Şu bir gerçektir ki Lord Shaftesbury’nin ağzı neredeyse keyfinden kulaklarına varacaktı. Ama yine de aldırış etmez tavrını korumaya çalışarak elindeki mendille oynamaya devam etti. “Ve sonunda?” dedi sanki sözlerinin sonunu duymak için can atar ama bunu fark ettirmemek için de elinden geleni yapar gibi yumuşak ve kayıtsız bir ses tonuyla.

Burada Fenton’un sesi, aynı Sir Nick’in Boyalı Odadaki ses tonunu andırır bir şekilde yükseldi: “Ve sonunda başarısız olacaksınız. Sizi yeterince kendi halinizde bırakan Kral artık haddinizi bildirmenin vakti geldiğini görecektir ve önce sizi zekâsı ile alt edecek sonra da avucunun içine alıp parmakları arasında ezecek.”

Lord Shaftesbury’nin oturduğu masadan kaba ve aslında biraz da zorlama bir kahkaha yükseldi. Neredeyse hiç etkilenmiş benzemiyordu.

“Her şey iyi, güzel de küçük bir sorunumuz var Sir Nicholas. İsteyin ben de sizinkiler gibi kehanetler uydurayım. Birkaç yıl içindeymiş! Peh! İsterseniz elli yıl olsun? Hatta yüz? Daha yakın bir tarihe dair bir şeyler söyleyemiyor musunuz?”

“Haklısınız Lordum. Madem merak ediyorsunuz, evet, söyleyebilirim. Mesela... Mesela dokuz güne ne dersiniz?”

“Oh, süper. Bu daha iyiymiş. Hadi bekliyorum!”

Fenton yine merdiven korkuluklarına doğru yaslandı.

“Lordum, şu anda bu toprakların en gizli ve en yüksek konseyinin, yani Majesteleri’nin divanının bir üyesisiniz. Ve kendinizi bu kuruldan çıkarılamayacak kadar güçlü görüyorsunuz. Ama dokuz gün içinde, bu sözümü bir kenara yazın beyler, tam dokuz gün içinde, aynı bir köpeğin arka kapıdan atılması gibi Kraliyet konseyinden kovulacaksınız ve Londra’dan defolup gitmeniz istenecek.”

Bu lafın üzerine sanki bir kıyamet koptu, geniş salondan büyük bir gürültü yükseldi. Tam otuz çift göz her geçen saniye daha da düşmanlaşan bakışlarla üzerlerine çevrilmişti. İhtiyar Reeve sağ elini yavaşça kılıcına doğru kaydırды. Ama bu durumda bile Lord Shaftesbury’nin küçük bir el işareti tüm gürültünün bir anda kaybolup gitmesine, herkesin susmasına yetmişti.

“Sir Nicholas, bu dediğinize dair bahse girebilir misiniz?”

“Evet, hayatımın üzerine bahse girerim. Eğer 19 Mayıs günü konseyden atılmazsanız, silahsız bir şekilde, sizin belirleyeceğiniz herhangi bir ıssız vadiye tek başıma gideceğime yemin edebilirim. Bir kenara not edin ki günü gelince hatırlayabilin Lordum, 19 Mayıs...”

“Madem öyle istiyor, bir yere yaz Bucks 19 Mayıs diye.”

“Ve sonraları, isyancılar yenilip Krala karşı savaşı kaybettiğinde zavallı, kurumuş bir bunak olacaksınız. Ve de aklını kaçırmış. Bir deri bir kemik kalmış kolunu sallayarak ‘Emrimde on bin çakı gibi asker var! Tam on bin!’ diye bağıracaksınız. Hâlbuki bir tane bile olmayacak. Yapayalnız kalacaksınız, arkadaşsız... Ve tüm gücünüz elinizden kayıp gitmiş olacak.”

Bu kez deminkinin aksine bir ölü sessizliği vardı salonda. Herkes Lord Shaftesbury’ye bakıyor, vereceği tepkiyi bekliyordu.

“Tüm gücüm elimden kayıp gitmiş olacak...” Bu sözlerin anlamını şu anda salonda bulunanlardan Lord Shaftesbury’nin kendisi ve Fenton dışında kimse anlayamazdı.

Lord Shaftesbury’nin kendine koyduğu ilkeler Fenton’un da bildiği üzere çok yüksek ideallerdi. Katolik kilisesine duyduğu nefret tarif edilebilir bir şey değildi, neredeyse delilik seviyesindeydi. Derdi para değildi. Paranın onun gözündeki değeri ya çok azdı ya da hiçti. Asla içkiyi fazla kaçırmamış, bir kadın peşinden divaneler gibi

koşmamıştı. Onun tek istediği şey güçtü, sınırsız, koşulsuz güç... Ve bunu elde edebilmek için, ilkelerine ölümüne sadık kalarak, küçük bir yalandan toplu bir katliama, her şeyi yapabiliirdi.

Ansızın ayağa kalktı. Hâlâ elinde duran mendilini şimdi masanın kenarına vuruyordu. Kaygısız bir şekilde, sanki yeşil paltonunun üzerine oturması için yaparmış gibi kafasını sağa sola çevirdi. Ve bu sırada, pencere korkuluklarının ötesinde, kendisine doğru dönmüş kazığa çakılı kafayı gördü. Tüm bu süre boyunca sanki yavaş yavaş sallanarak burada olanları izliyordu ta tapınağın önünden. Lord Shaftesbury derhal yüzünü bu tarafa çevirdi ve yerine geri oturdu.

Yine zorlama bir kahkahayla “Sir Nicholas, neden bu kâhinlik güçlerinize bu kadar cesur bir şekilde güveniyorsunuz, hâlbuki...”

“Hayır Lordum, beni yanlış anlamayın. Benim kâhin ya da falcı olduğum falan yok. Ben sadece doğal yollarla, yani bildiğim gerçeklerden hareketle, ne olacağını tahmin etmeye çalışıyorum, hepsi bu.”

“Öyle olsun bakalım. Biliyor musunuz Sir Nicholas, sizi buradaki dostlarımla tanıştırmayı çok isterim. Ama korkarım bu şu an için pek mümkün görünmüyor. Yine de sizi kesinlikle tanıştırmam gereken bir arkadaşım var.”

Bir anda Sir Bucks’ın peruğu Lord Shaftesbury’ninkine doğru yaklaştı. Sir Buck bir şeyler fısıldıyor ve bir taraftan da sanki itiraz edermiş gibi kafasını sallıyordu. Diğer peruklar da ortadaki yüksek masaya doğru yaklaştılar. Bir anda renkli şapkalarla dolu, türlü türlü parfüm kokuları gelen bir bahçeye dönmüştü sanki masanın etrafı. Fenton bir fısıltıyı yakalamayı başardı: “*Kavga yok!*” Bir başkası ıslık gibi tiz sesini o kadar yükseltti ki dediğini duymak için kulak kabartmaya gerek yoktu: “*Ne yapıyorsun! En önemli silahımızı daha en baştan kullanacak mısın?!*”

Lord George dirseğiyle Fenton’un koluna dokunarak “Dikkatli ol.” diye mırıldandı.

“Aynen!” diye hırıltılı hırıltılı konuştu birkaç adım ötede duran Bay Reeve. “Bu ihtiyar hilekâr sırf dediklerini saklamak için yüzünü öteki tarafa döndü. Birazdan burada kan gövdeyi götürecektir, demedi demeyin!”

Vaat ettiği dersi vermiş olmanın memnuniyetiyle hiç ses çıkarmadan bekledi Fenton.

Ama Lord Shaftesbury sanki bu itirazları hiç duymuyor gibiydi. Sükûnetini bozmadan bir şeyler fısıldadı ve tüm yaygara bir anda kesildi. Sir Bucks'inkinın haricinde tüm renkli şapkalar masanın etrafında oluşturulan bahçeden yavaşça ayrılıp eski yerlerine geçmeye başladılar. Demin rap rap vuran ayaklar bile şimdi sanki parmak ucunda yürüyordu.

“Haydi!” dedi Lrod Shaftesbury ve elini yuvarlak bir masada oturan birkaç Yeşil Kurdeleciden birini ayağa kalkmaya davet edermiş gibi ısrarla o tarafa doğru uzattı. Ve Fenton'un hemen sağında kalan bu masadan, hayatın gördüğü en ilginç yapılı adam kalktı.

Adam, *Dead Man's Lane*'deki Uzun Bacak'tan bile çok daha uzun ve sıskaydı. Ama aralarındaki tüm benzerlik bundan ibaretti. Bu adam kocaman, kahverengi bir peruk takmıştı. Odadakilerin içinde açık ara en büyük ve geniş olan bu peruğun üzerine, Fransız Kralı 14. Louis'in getirdiği modaya uyularak altın tozu serpilmişti. Koca perukla çevrelenmiş suratında ilk göze çarpan adamın koyu, ıslak gözleriydi. Bu gözler ya çok sinsi ya da çok kederliydi. Ama bunlardan hangisi olduğunu şu anda ayırt edebilmek imkânsızdı. Suratı bembeyazdı. Yüzünü pudralamış mıydı, yoksa normal hali mi bu derece solgundu bunu da ayırt edebilmek kolay değildi. Ama yanaklarına hafif bir allık sürdüğü şüphesizdi. Beyaz paltosunun üzerinde zambak desenleri vardı. *Fleurs-de-lis*⁴. Bu parıldayan beyazlık, altın işlemeli koyu mavi yeleğiyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Kırmızı uzun çorapları üzerinde sıkıca bağlanmış dizlikleri de yine beyaz renkteydi. Yüksek topukları kırmızı ayakkabıları da onu baştan aşağı beyaza boyayan kompozisyonun son parçasıydı.

Ayağa kalkan koca siluet masaların arasından kendine yol açarak ilerledi. Bir omzu hafif yukarda, yaklaştıkça yanaklarındaki allık daha da belirginleşerek onlara doğru yürüdü.

Fenton kendi kendine “Bu adam buraya ya bir arabada ya da tahtirevanda gelmiştir. Yoksa her bir adımında kaldırım taşlarını yerinden sökerdi” dedi.

Fenton da dahil olmak üzere odada kimse çıt çıkarmadı.

⁴ Başta Fransız Kraliyet arması olmak üzere pek çok soylu armada kullanılan zambak deseni (çn.).

O zamanki cengâver dövüşçülerin çoğu, zengin Lordların cefcaflı havalalarına öykünüp gülünç ve çaresiz bir şekilde moda-ya uygun giyinmeye çalışırlardı. Ama bu savaş çağında tabi ki böylesine bir giyim tarzı yalnızca küçük bir hileydi. Adamın kılıç kolunun nerdeyse Kral Charles'inki kadar güçlü olduğunu gören herkes anında anlardı.

Altın tozu serpilmiş peruk merdiven korkuluklarının uzandığı diğer taraftan buraya doğru yaklaşırken kırmızı topukları yere rap rap diye vuruyordu. Adam odanın ortasına kadar heybetli adımlarla geldikten sonra sola döndü ve Fenton'a doğru yaklaşmaya başladı.

Lord George sesinde bir iğrenme ifadesiyle “Bir başka yaltakçı daha. Yeni bir haydut, ama bu kez satın alabileceklerinin en iyisini getirmişler. Dikkatli ol Nick” dedi.

Lord Shaftesbury'nin sesi yükseltti. Neşesinin yerinde olduğuna şüphe yoktu. “Sizi Fransız Kralı'nın özel muhafızı Yüzbaşı Duroc'la tanıştırmaktan memnuniyet duyuyum.”

Fenton, arkasından Lord George'un derin, titrek bir nefes aldığınyı duydu.

“Tanrım, bana yardım et de şuna dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim!” diye fısıldadı. Sağ eli kılıcının kabzasını bıraktı ve koltuğunun altında bir hançer sakladığı sağ tarafına doğru gidip yavaşça paltosunun içine kaydı.

Fenton omzunun üstünden arkadaşına kısa bir bakış atıp “Sakin ol” dedi. Ve ardından şu ana kadar adını çok defa duyduğu Yüzbaşı Duroc'la yüzleşmek için önünü döndü.

Zambak desenli beyaz paltosunun içi gayet sık görünen Yüzbaşı, merdiven korkuluklarının yanından Fenton'a doğru yaklaştı. Kalın ve uzun parmaklı eli, yeni Fransız tarzına uyup sol omzundan sağ kalçasına doğru paltosunun içinden sarkıtılan kılıç kemere asılmış kılıcının saf altın topuzunda duruyordu.

İzleyenler meraklı, memnun gözlerle olanları izlerken kimse-den çıt çıkmıyordu. Bazıları sandalyelerine geri oturmuş, bazıları öylece ayakta dikilir halde kalmış, bazıları ise omuzlar üzerinden gösteriyi izleyebilmek için taburelerin üzerine çıkmıştı. Esmer tenli, siyah peruklu Lord Wharton elindeki şarap kadehini

vururcasına masaya bırakırken boğazından inen yudumun lıkırtısını duymayan kalmamıştı.

Yüzbaşı Duroc, Fenton'un yaklaşık iki metre kadar ötesinde durdu.

Kibar denebilecek bir edayla “Mösyö!” dedi.

Aynı kibar tavırla dişleri görünerek gülümsedi. Bu gülümseyiş Fenton'un hâlâ sinsilik mi yoksa keder mi dolu olduğuna karar veremediği ıslak, koyu gözlerine bir parıltı getirdi. Elini göğsüne koyup eğilerek selam verdi. Geri kalkarken peruğuna serpilmiş altın tozları havada uçuşuyordu.

Fenton hiç konuşmadan ciddi bir tavırla geri selam verdi.

Eli hâlâ göğsünün üzerinde, bir aktör dibi doğruldu ve “Çyok yaziiik! Siz vve benim aynı fikîrde olmamamız pek acınacak bir durum, sizce de öyle deyîl mi?” dedi.

Yüzbaşı Duroc'un ilk cümlesiyle beraber Fenton onun yüzüne “Sen Fransız falan değilsin. Bu kadar uyduruk bir aksan mı olur? Muhtemelen Orta Avrupa'da bir yerde büyümüş bir melezsindir” demek istedi.

Ama nedense bir anda gözlerine bir şaşkınlık ifadesi yerleşen Duroc “Faket kavv—ga dovüse gerek yok! No, no, no! Burda olmaz! Burrda kavv—ga ederrsek büyük hekaret etmiş oluruz. Yer ve zamani önceden belirlemeli! Bugün? Yariin? Ne zaman isterr-seniz! *Tout à fait comme il faut, n'est ce pas?* (Yani tam olması gerektiği gibi, değil mi?)”

Yüzbaşı Duroc bir adım daha yaklaştı.

“Gerçekteen çyok yazîk! Neden tartismamızın konusu politîka? No, no, no!” dedi ve tekrar gözlerinin içi parıldadı. “*Tiens* (Tabi ya!) Buldum! Eski şövalyeler gibi olmalıyız, ha? Mesela, şunu sörsam—” dedi. Burada neredeyse uzun suratını Fenton'un kine değdirecek kadar ileri uzattı kafasını. Yanaklarındaki allıklar daha da parlak geldi gözlerine. “Dünyadaki en güzel *mathmazel* kîmdir size gore? Hadi, hadi, soyleyin!” Zaten Fenton'un cevabı önemli değildi. Duroc, onu nereden vuracağını gayet iyi bilerek sormuştu bu kurnaz soruyu. “Hadiiii, çyabûk amaa!”

“Karım!” diye terslercesine, sanki köşeye sıkıştırılmış bir çocuk gibi cevap verdi. Onun bu cevabıyla tüm salonda öyle bir

kahkaha tuhafı koptu ki neredeyse duvarları asılı lambalar yere düşecekti. Fenton anlamıştı ki bu devrin insanları için demin söylediğinden daha komik bir cevap olamazdı. Yeşil Kurdeleciler adeta gülmekten kıvranıyor, karınlarını tutarak iki büklüm olmuş halde alaycı alaycı bağırıyorlardı. Ellerindeki kadehleri masalara vurarak ‘Bravo! Bravo!’ diye haykırıyor sonra tekrar kahkahaya boğuluyorlardı.

Çok iyi bir komedyen olabileceğini kanıtlayan Yüzbaşı Duroc yavaşça dinleyicilerine döndü ve ellerini iki yana açıp acınası bir bakış atarak “*Tiens!* Boyle bir adama ne yapabilirim ki ben?” dedi.

Fenton’un yanakları kızarmıştı. İçinden bir ses ona “Başını dik tut! Başını dik tut!” diye bağırıyordu. Biraz yalpaladıktan sonra kendini sakinleştirdi.

Tabii ki kendini bir aptal yerine koymuştu. Yüzbaşı Duroc’un gözlerindeki o tuhaf bakış şimdi yalnızca zevk ve memnuniyet dolu bir ifadeye bırakmıştı yerini. Bu uzun boylu, boyalı suratlı çakma Fransız beyi bir iki hamleyle herkesi alt edebileceğini sanıyordu. Alaycı bir hava bile katarak, pek değerli Yeşil Kurdele Partisinin kesinlikle bulaşmaması gereken bir düelloyu sanki son derece önemsiz, alelade bir şeymiş gibi ayaküstü kararlaştırmaya cüret edebilecek kadar güveniyordu kendine.

Yüzbaşı Duroc bir kez daha Fenton’a döndü. Eli hâlâ göğsünün üstünde duruyordu.

Biraz hüzünlü ama daha çok alaycı bir tavırla “Mösyö, üzgünüm ki sizinle anlaşılamadığımız nokta tam ölarak bürası. Çünkü dünya üzerinde tanıdığım en güzel *mathmazel*, kesinlikle sevgili Madam York’tur.”

Lord George burnundan soluyarak Fenton’u kenara itmeye çalıştı. “Bırak geçeyim. Bir fırsat ver bana, yeter. Bırak haddini bil-direyim şunun Nick!”

Önünde böyle kendini bilmezce laflar söyleyen bir çakma Fransız soysuzu için kılıcını çekme nezaketi göstermeye hiç niyeti yoktu Lord George’un. Fenton bıraksa, hançerini adamın boğazına saplamak için üzerine atılabilirdi. Aşlında uzun vadede bu en iyisi olurdu belki de. Ama yine de beklemek daha mantıklıydı. Duroc konuşmaya devam etti.

“Ve büraya bu şekilde geldiyiniz için sizi cezalandırmalı. Ama merak etmeyin, bennn..

Adamın bu hareketi son derece komik, ama Fenton açısından bir o kadar küçük düşürücüydü ki tüm salon (iki nedenden de ötürü) kahkahaya boğularak haykırdı. Yeşil Kurdeleciler bir kez daha gülmekten yerlere yatmanın keyfini sürüyor, gözlerinden yaşlar geliyordu. Yaptığı gösteriden memnun olan Yüzbaşı Duroc, kayıtsız bir ifade takınıp gülmemeye çalışarak kendini daha da yükseklerle çıkarıyordu.

Fenton “Bu mu ceza yani?” dedi olanca yüksek bir sesle.

“Mais naturellement mon ami!” (Tabi ki de öyle dostum!)

Fenton, bu sefer gösteri sırasının kendisine geldiğini düşündü. Cebinden çıkardığı kadife eldivenlerini, demin Duroc’un takındığı kayıtsız tavırla yavaşça ellerine geçirdi. Çoktan arkaya çektiği sağ ayağından destek alıyordu. Tüm vücudu sağdan sola doğru dönerek adamakıllı bir tokat yapıştırdı çakma Fransız’ın çenesine. Öyle sert vurmuştu ki sanki bir iki sokak ötelere bir top atılmış gibi bir ses çıktı.

Suratının ortasına bir balta sapı yemişe dönen Yüzbaşı Duroc’un sendeleyip merdivenlerden aşağı yuvarlandığını söylemek yetersiz bir ifade olurdu. Adeta yarım saniyeliğine kılıcı, beyaz diklikleri ve kırmızı topukları havada baş aşağı asılı kaldı. Sanki bir göz yanılması gibi, inanması güç bir sahneydi. Sert bir çarpışmayla merdivenlere boylu boyunca serildi. Kocaman, altın tozlu peruğu kafasından fırladı. Aşağı, merdivenlerin başına kadar yuvarlandıktan sonra acı bir bağırıtı sesi geldi. Bir de tabii her bir basamaktan yuvarlanması sırasında etrafa çarpan kılıcının ve yüksek topuklarının sesi...

Yeşil Kurdelecilerden bir tanesi merdivenlere doğru koştu. Ama bir taraftan da Fenton ile arasındaki mesafeyi olabildiğince fazla tutmaya çalışıyordu. Korkuluklardan eğilerek aşağı baktı. Merdivenlerin aşağı kattaki ayağında bir barmen ve birkaç kişi yerde öylece yatan Yüzbaşı Duroc’un başında toplanmışlardı.

Korkuluklardan eğilen adam “Durumu nasıl?” diye bağırırdı.

Aşağıdan barmen, salondaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırırdı: “Bilemiyorum Efendim, ama pek iyiye

benzemiyor. Sanırım sol bacağı kırılmış. Birkaç metre ötede bir kırık-çıkıkçı var. İsterseniz hemen gidip—”

Yeşil Kurdeleci, arkasına dönüp Lord Shaftesbury’ye baktı ve onun kafasını sallayıp onay verdiğini işaret etmesinden sonra yine merdiven korkulukların eğilerek barmene, adamı çağırmasını söyledi. Bu sırada Fenton yüzünü merdivenlere doğru dönerek sanki aşağısını görebiliyormuş gibi baktı ve alaycı bir sesle “Ah, caninizi yakmayacaktım. No, no, no! Sizin gibi iyi bir beyefendiye yapar mıyım hiç öyle şey! *Quelle dommage!* (Yazık oldu!)” dedi.

Bay Reeve kısık bir sesle, kendine has o huysuz tavrıyla “Çekin kılıçlarınızı, hadi, ikiniz de! Merdiven başında siper alın. Bu leş kargaları sizi burada durdurmazlar” dedi.

Fenton’la Lord George aynı anda kılıçlarını çektiler. Ama az kalsın Fenton’unki kınından çıkmıyordu. Çünkü en son Sir Nick kılıcı kullanmış temizlemeyi unutmuştu. Kuruyan kan yüzünden de kılıç içeri yapışmıştı. Neyse ki biraz güç gerektirse de yerinden çıktı. Üçünün kılıçlarında pencereden giren cılız güneş ışığı parıldarken merdiven başına kadar olan kısa mesafeyi geri geri adımlar atarak inmeye başladılar. Bay Reeve herkese duyurmak için bağıra bağıra “George, önden sen in. Hançeri de sol elinde hazır beklet, karşına biri çıkacak olursa, tereddüt etmeden kalbine sapla. Ortadan ben gidiyorum. Hainler ve süt bebeleri için bir şarkım var. Nick, sen de arkamızı kolla. Nick’e yaklaşan ilk adam kendini ölü bilsin, ona göre!”

Lord George bir elinde kılıç, diğerinde hançer, merdivenlerden aşağı inerken ayakları basamaklara vurdukça rap rap sesler çıkarıyordu. Bay Reeve’nin eli teller arasında raks etmeye başladı ve hırıltı sesiyle şarkıya girdi.

“İçiyorum Majestelerinin sağlığına...”

Esmer yüzlü ve kapkara, büyük peruklu Lord Wharton kılıcını çekti. Merdivenlerin başında onu bekleyen Fenton da kendini hazırladı.

Fenton’un damarlarında ilginç bir ıftihar duygusu vardı. Çünkü *şu anda kendi başındaydı. Evet, Sir Nick ortalarda yoktu. Onun yardımını olmadan, sırf kendi eskrim bilgisiyle savaşmak, bu şekilde dayanmak zorundaydı. Tabii bir defa kullanabileceği bu hünerini sona saklamalıydı.*

“Gösterdik günlerini hain düşmanlarına...”

Yüksek masanın hâlâ başında hareketsizce oturan Lord Shaftesbury sükûnetini bozmadan şarabını yudumladı.

Alay edercesine “Hangi insan gerçekten geleceği görebilir ki?” dedi.

Gözlerini merdivenlere dikmiş halde homurdandı Bucks. “Aah, tabi ki de hiç kimse... Bu tam bir saçmalık. Ama şimdi on yaş daha genç olsaydım—”

“Saldır Wharton!” diye bağırان öfkeli bir ses Sir Bucks’ın lafını yarıda kesti.

Lord Wharton boştaki kolunu ve kılıcını iki yana açarak Fenton’a doğru yaklaştı. Bir sağ bir sol hareketlerle rakibini şaşırtmaya çalışıyordu ve—öylece dondu kaldı. Fenton’un üzerinde kuruyan kandan siyaha boyanmış kılıcı Lord Wharton’un suratından yalnızca on beş yirmi santim ilerde durmuştu. Fenton’un yaptığı ilginç bilek hareketi rakibini gafil avlamıştı. Bu hamle üst üste birkaç defa işe yaramazdı şüphesiz, ama böylesine acil bir durumda başvurulabilecek iyi bir tek atımlık kurşundu. Lord Wharton yavaşça kılıcını indirip yere bıraktı.

“Ama istemez Kralımız uzun ömür; işi olmaz parayla pulla ...”

Lord Shaftesbury mırıldanarak “Dediğim gibi, böyle palavraları herkes atar. Ama bu işin benim Kraliyet konseyinden atılmama dokunması! Eğer böyle bir ihtimal varsa... Bilmiyorum Bucks, ama anlaşılan o ki Kral benim düşündüğümden çok daha derin bir güven duyuyor bu Fenton’a.”

“Yeter ki olsun elinde bir ip, boyun eğmesin bu it soylarına—”

Bu kez Fenton da merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Merdivenlerden pat pat ayak sesleri her saniye uzaklaşırken o hâlâ tedbiri elden bırakmadan geri geri gidiyor, arkasını kolluyordu.

Fenton’un birkaç metre ilerisindeki Lord George adeta kükrüyor “Yolu açın, çekilin önümden!” diye bağıırıyordu. “Aç, aç, aç, kapıyı aç!”

‘Pat!’ diye ön kapının açılma sesi duyuldu.

Lord Shaftesbury mırıldanarak “Ben bir adamı sevmezsem, o adam uzun yaşamaz. İki kez sıçradı, ama üçüncü olmayacak” dedi.

“*Nay-nay nay-nay nay-nay-nay...*”

Ve böylece kafaları da kalpleri de rahat, Krala sadık üç cesur adam *King’s Head*’den şarkılar söyleyerek uzaklaştılar.

Bölüm 10

Gizli Zehir

Sonraları geriye dönüp baktığında, Fenton önündeki bu bir aylık süreyi—“neredeyse bir ay” demek daha doğru olurdu—hayatının en mutlu dönemi olarak anacaktı.

Her şeyin ötesinde Lydia'ya karşı duyduğu, adeta tapınma derecesine varan aşk vardı. Bu birkaç hafta içinde onun kendisini değersiz bir bez parçasından farksız gören, hayat ışığı sönmüş, yarı ölü bir insandan mutlu, yüzünden gülücük eksik olmayan, güçlü, daha güzel ve sağlıklı, hayat dolu bir kadına dönüşünü izledi. Ve gizemi-ni hâlâ çözemediği bir şekilde, Lydia da onu delicesine seviyordu.

Hayatında hiç hissetmediği kadar mutlu hissediyordu kendini. İhtiyar tarih hocası Profesör Fenton'un bedeni kadar ruhu da gençleşmişti. Şu anda istediği her şeye sahipti.

“Ne olacak ki?” diye geçirdi aklından. “Tüm ihtiyacım bu hantal yollarla günlük duşumu almak ve dişlerimi fırçalamak. Başka ne var? Her şeyden, hayatımdan ve hayatımdakilerden memnunum. Hem sanki her türlü teknolojiyi bulabildiğim yirminci yüzyılda sürdürdüğüm hayat bundan çok mu farklı? Orada da kendimi şehirden uzak bir kır evinde kapatmıyor muyum? Evet, nasıl ondan büyük zevk alıyorsam, şimdiki hayatımdan iki kat zevk alıyorum.”

Bu düşüncelerden sıyrılıp yenilerine daldı. “Ne kadar da garip! Okuduğum yazarları düşünüyorum da, bir karakter yaratıp onu yüzyıllar öncesine göndermek... Böylesine heyecan verici bir fikri nasıl ucuza sattıklarına şaşıyorum. Onların yeterince bilgili olduklarını düşünmüyorum, çünkü bu hikâyelerin hiçbirinde bu söylediklerini

aslında gerçekten yapabilecek kişiye, yani Şeytana yer vermiyorlar. Niye bırakmıyorlar ki o da biraz eğlensin! O çok güvendikleri bilim, insanların başlarına geçsin diye dövünüyordur şüphesiz.”

“Ben de onun gibiyim. *Somerset*’te okuduğum zaman ne telefonun ne de arabanın yokluğunu hissetmiştim. Ben böyle kırsal yerlerde, kendi başına olmayı seven biriyim. Tabi buraya gelince önce biraz afalladım; temizlik berbat, hiç alışık olmadığım katı kurallar, Kral ile Parlamento arasındaki kavga... Bu çağa geleceğimi biliyordum ama karşılaşacağım bu tip sorunları göz ardı etmiştim. Ama yine de bunların canımı çok fazla sıkmadığını itiraf etmeliyim.”

Fenton bunları kendi kendine konuşuyordu ama beyninin bir köşesinde hep siyah bir nokta vardı. Şu korkutucu tarih, 10 Haziran, yani Lydia’nın— Evet, Lydia’nın öleceği gün. Bu düşünce her beynini kemirmeye başladığında, vücudunu ateşler basıyordu. Bu fikri aklından söküp atmaya çalışarak kendi kendine Lydia’nın ölmesine izin vermeyeceğine dair söz veriyor, bunu nasıl başaracağı sorusunu ise sürekli geçiştiriyordu.

Fakat hayatının bu en güzel günlerinin tam ortasında Fenton’un mutluluğuna gölge düşüren birkaç tatsız olay da vardı. İlki, o, Lord George ve Bay Reeve’nin *King’s Head*’ten çıktıkları gece yaşandı.

Fenton eve dönmek istiyordu çünkü yavaş yavaş gün akşama dönmeye başlamıştı ve bir iki saat içinde hava kararacaktı. Ama Lord George, zaferlerinin şerefine bir iki kadeh şarap içmekte ısrar ediyordu.

“Dostum gel, ne olacak! Hem şu üstüne başına da bir çeki düzen verirsin” diyordu aslında pek haksız da olmayarak. “Bu halde mi eve gideceksin? Ellerin, kolların kan içindeyken? İçmeyeceksen de *Devil*’e gidelim, hiç değilse orada bir kap su buluruz.”

Bay Reeve de çok bilmiş ama candan bir tavırla “Bir kadeh şarap her zaman iyidir. Hem sindirimi kolaylaştırır, hem de insanın neşesini yerine getirir” dedi ve gülmeye başladı. Böyle olunca da *Devil* Tavernasına gidip bir iki kadeh şarap içtiler. Fenton da bu sırada olabildiğince elindeki, giysilerindeki kanı temizlemeye çalıştı. Sonra buradan da daha büyük bir meyhaneye geçtiler. Fenton meyhanenin kokuşmuşluğu ve gürültüsünden iğrenirken Lord George ve Bay Reeve hallerinden gayet memnun, burada daha da fazla zaman geçirme yanlısıydılar. Midesi şu anda ne şarabı ne de birayı

kabul eden Fenton her defasında elindeki kadehten bir yudum alabilmek için kendini zorladı ve bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Artık halsiz, hatta yarı hasta olduğunu hissettiği için de küçük bir hileye başvurmak zorunda kaldı. Uzun bacaklı sandalyesinin hemen dibinde saç baş birbirine karışmış, ayyaş bir adam yerde bacaklarını uzatmış oturuyordu. Uzaktan gören sızmış sanırdı ama Fenton adamın gözlerinin açık olduğunu farkındaydı. Barmen her kadehleri tazelemeye geldiğinde Fenton içkisini sandalyesinin dibinde yatan adamın boğazından aşağı çoktan boşaltmış oluyordu. Zaten o da halinden memnun, kadehi her gördüğünde derhal ağzını açıp bekliyordu. Sonuç olarak Fenton bayağı içmiş görünmesine rağmen ayık kalmıştı. Kalkarken bu kez gerçekten sızmış adamı koltuklarının altından tutup kaldırdı ve doğru düzgün bir yere oturttu. Güzel bir selam çaktıktan sonra arkadaşlarının yanına döndü.

Neredeyse bu adam kadar sarhoş, ama hiç değilse daha usturuplu olan Bay Reeve ise mandolini eline alıp çalmaya başladı. Tüm meyhane, ona eşlik ederek kadın anatomisinin en derin ayrıntılarına inen şarkıları hep bir ağızdan, coşkuyla söyledi.

Lord George ise *Pall Mall*'a kadar Fenton'a eşlik edip oradan da Meg'e evlenme teklifi etmeye gideceğine yemin ediyordu. Ama bir kadeh daha içtikten sonra... (En az altı kez yemin etti) sonucu tahmin etmek hiç de zor değildi. Lord George da Bay Reeve de gecenin sonunda kör kütük sarhoş olup masanın önüne yığıldılar. Zaten beklenen de buydu.

Fenton iki barmenin yardımıyla onları kaldırıp birer tahtirevana bindirdi ve sonra da hesabı ödedi. Bay Reeve'nin "Ormanların Kızıl Aslanı, Doğan Güneşi", yani meyhanenin atmışlık kadın barmeninin şefkatli kollarına, yani emin ellere teslim edildiğini gördükten sonra horlama sesleri yükselen iki tahtirevanı farklı yönlere gönderdi. Onlar henüz gözden kaybolmadan Fenton elindeki feneri yakarak toz mavisi gökyüzüne doğru tuttu. Hava henüz kararmamıştı. Küçük de olsa, karşısına haydutların çıkma ihtimali vardı.

Sonrasında Fenton acele ederek evine ulaştı. Yolda tatsız bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu şüphesiz. Yanında bir yardımcıyla kapıda sabit bir halde bekleyen kapı nöbetçisi onu ilk karşılayan kişi oldu.

"Sana bir şey soracağım. İı—"

“Efendim, kendimi takdim edeyim. Benim adım Sam” dedi. Deminki cansız halinden bir anda sıyrılmıştı resmen. Sonra hızlı bir şekilde haberleri vermeye başladı. “Madam York kocaman, ağır kutularla bir saat kadar önce ayrıldı. Kendisinin olmayan bir arabayla gitti. Ve Efendim, karınız Leydi Lydia’nın bugün keyfinin gayet yerinde ve sağlığının da iyiye gitmekte olduğunu da haber verme şerefi bana verildiği için çok—Ah, bir de şey var Lordum. Leydi Lydia neredeyse saatte on, on iki defa siz geldiniz mi diye bakması için Bayan Pamphlin’i gönderdi. İsterseniz derhal haber göndereyim?”

“Tanrıya şükürler olsun!” dedi yavaşça ve nefesini bırakırken kalbinin huzurla dolduğunu hissetti. “Lüzum yok. Bugün, bu evden kaç tane mektup gönderildi, bunu öğrenmek istiyorum. Ya da neyse, bu önemsiz bir şey... Başka zaman—”

Bugün kaç defa postacıyı çağırmak zorunda kaldığını düşünerek Fenton’un son kelimeleri duymamış olduğu aşikâr, “Dört tane mektup gönderildi Lordum” dedi. “Biri Leydi Lydia’dan terzi Bayan Wheebler’e gönderildi. *La Belle France*’daki şu büyük terzi dükkânına. Biri Madam York’tan Yüzbaşı Duroc isminde birine, diğeri Bay Giles’den *Aldgate Pump*’ta yaşayan erkek kardeşine ve sonuncusu da—Ahm, şey... Sonuncusu da aşçı Kitty—”

“Kitty mi?! Onun okuma yazması var mı?”

Yine o ciddi tavrını takınan Sam kaşlarını çatarak “Aslında öyle olduğunu şahsen ben düşünmezdim. Başkalarının da düşüneceğini sanmam. Zaten yazı demeye bin şahit ister. Ben adresi okuyamadım da postacının cebine üç beş bir şeyler koydum, ‘Al sen burayı bulursun’ diyerek gönderdim.”

“Ama öğleden sonra böyle bir şey olmuş olmaz. O saatlerde kız benim odamda, Giles’in göz hapsindeydi! Ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum.”

“Yok, Efendim, zaten öğleden sonra değil, sabah erken saatlerde gönderdi mektubu.”

“Tamam, her neyse!” dedi ve kapıdan içeri girdi. İç karartan alt salon ve karanlık merdivenlerden geçip üst kata çıktı. Koridoru boylu boyunca geçip Lydia’nın odasına vardı.

Fenton kapıyı açınca içerdeki mum ışıkları hafifçe titreyip tekrar kendilerine geldiler. Odanın ahşap kaplamalı duvarlarına çeşit çeşit

süs halısı asılmıştı. Köşeye yerleştirilmiş ahşap yatağın köşelerinde altın kaplamalı kalp kabarmalar vardı. Akşam için düşük göğüslü, kısa etekli bir elbise giyinmiş Lydia, kucığında bir kitapla sandal-yesinde oturuyordu. Tam karşısındaki aynalı masanın üzerinde asılı beş mumlu duvar lambası odayı altın sarısına boyuyordu.

Her ne kadar benzinin solukluğu ve mavi gözlerinin altında biriken torbalardan anlaşıldığı üzere biraz sancılı bir iyileşme sürecinden geçse de, yine de karşısında oturan bu güzel kadın Lydia'ydı. Kapının açılıp Fenton'un içeri girmesiyle Lydia kitabı masaya bıraktı ve kollarını açarak kocasına doğru koştu. Fenton da onu sıkı sıkı sararak, göğsüne bastırdı. O kadar narindi ki sanki bir anda buharlaşıp kaybolacaktı gibi korktu.

Lydia, kocasının yüzünü görebilmek için birkaç adım geri atarken Fenton "Ah, sevgilim.. Umarım seni iyileştireyim derken daha da kötü etmemişimdir. Seni meraklandır—"

Lydia pembe yanakları titreyerek "Saçmalama!" dedi. Sanki gülümseyecekmiş gibi bir kaşı hafifçe yukarı kalktı. "Hiç sorun değil! Bazen canımı yaksa da, bunu kabullenirim, özellikle de..." Burada durdu, yüzünde kızarmış yanaklarına vuran utangaç bir ifade belirdi. Ve sonra da Fenton'un gömleğinin sağ kolunu gördü. "Ah Nick, yoksa sen—"

"Evet, hayatım. Ama şu anda karşında, sapasağlamım. Hiç bir yaram olmadan."

"Ah, bunu bilmeliydim. Nick, bunu yadırgıyorum sanma. Hatta tam aksine, seninle gurur duyuyorum. Ama sadece..." Sanki korkmuş gibi sesi yavaş yavaş kısıldı.

Tam karşılarında, odanın girişinde derhal sırtını onlara dönmüş halde Judith Pamphlin duruyordu. Elinde gümüş bir tabak vardı.

Lydia'nın omuzları hafifçe titredi. Judith'e doğru kısa bir bakış attıktan sonra dudaklarını Fenton'un yanağına bastırdı ve peruğunu geriye doğru ittirerek kulağına fısıldadı.

"Bu gece sana eşlik edeceğim, değil mi?"

Fenton yaşlı kadının da duyabileceği bir şekilde yüksek sesle "Sadece bu gece değil, her gece benimlesin!" dedi ve dudaklarını onunkilere bastırarak uzunca Lydia'yı öptü. "Hâlâ bu bağınaz

kadından çekiniyor olabilir mi?” diye düşündü. Bu korku, Lydia’ya derhal ayağının altına alıp ezmesi gereken bir kene gibi yapışmıştı.

“Kadın!” diye bağırarak daha önce de kullandığı soğuk ve katı ses tonuyla Judith’i çağırdı. “Yüzünü dön ve bana bak.”

Bayan Pamphlin elindeki gümüş tabak ve onu parlatmak için kullandığı bezi yan taraftaki masaya bırakarak yavaşça yüzünü döndü. Dudaklarına sanki kilit vurulmuştu.

“O saçma bağınaz laflarının bir kelimesi bile karımın yanında ağzından çıkmayacak diye uyarımtım seni. Emrime uydun mu? Söylemedin değil mi karıma o laflarından birini?”

“Hayır, söylemedi bir şey!” diye haykırdı Lydia neredeyse ağ-larcasına. “Ben de bunu merak ediyordum. Nick, o çok iyi biri...”

Fenton, taş gibi kaskatı duran kadına “Aferin, o halde işini iyi yaptın demektir. Bugün söylemedin, ilerde de söylemeyeceksin o laflarının hiç birini. Hadi şimdi git!”

Bayan Pamphlin kapıyı arkasından çekerek hızlı adımlarla o-da-dan dışarı çıktı.

“Evet, Nick. Ben de bunu fark etmiştim ve merak ediyordum neden—”

“Hayatım, şimdi tekrar bir yere gitmem gerekiyor. Ama ola-bildiğince çabuk geri döneceğim ve bu kez yanından hiç ayrılmaya-acağım.”

Hâlbuki Lydia’nın sıcaklığını vücudunda hissetmeye başlayalı bir ya da iki dakikacık geçmişti. İstemeye istemeye de olsa odadan çıktı ve alt kata, oradan da çalışma odasına doğru koştu.

Fenton odaya girdiğinde yalnızca kapakları oymalı, siyah do-labın üstündeki üç mumlu gümüş şamdana baksa, her şeyin bır-a-raktığı gibi olduğu izlenimine kapılabilirdi. Ama gözlerini hemen karşısına gelen dolaptan ayırıp da odada gezdirince durumun pek de öyle olmadığını anladı. Koca Tom sırtını yanmayan şömineye dayayıp oturmuş ve orada uyuyakalmıştı. Horultusu tüm odayı kaplıyordu. Sulu gözlü hizmetçi Nan Curtis de oturduğu sandal-yede kafası yana düşmüş halde uyukluyordu. Kapıyı açar açmaz karşına çıkan siyah dolabın hemen yanında ise Kitty ve Giles

dikiliyordu. Ama onlara baktığında neredeyse cinayete sebebiyet verecek bir öfke havası sezdi.

Fenton “Geciktiğim için hepinizden özür dilerim. Bu kadar fazla zamanımın gideceğini düşünemedim. Giles, sana zorluk çıkarmadılar, değil mi?”

Suratı solgunlaşmış ve dişlerini iyice birbirine kenetlemiş olan Giles elindeki kırbacın ucu demir toplu kuyruklarını şingirdatarak “Hayır, Efendim. Yalnızca acıktıklarını söyleyip yiyecek ve içecek bir şeyler istediler. Ben de sorumluluğu kendi üzerime alıp soğuk et ve bira istettim” diye cevap verdi.

“Aferin, iyi yapmışsın” dedi ve ötekilere dönüp “Bir şikâyetiniz var mı?” diye sordu. Daha Fenton’un ağzından çıkan ilk kelimeyle ayılan Nan Curtis, bir tekmeye Koca Tom’u kendine getirdi ve her ikisi de derhal ayağa fırladılar.

Kitty gözleri kısarak Fenton’a doğru baktı ve kollarını ikinci bir tavırla önünde kavuşturup siyah dolaba yaslandı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Arkasından vurun mum ışığı saçlarını alev alev parlatıyor, yanaklarına uzun kirpiklerinin gölgesini düşürüyordu.

Kitty hemen kendini ortaya atarak “Benim var!” dedi.

Fenton bir kez daha kızı baştan aşağı bir süzdü ve bunu yaparken de neden ona karşı böylesine derin bir tiksinti duyduğunu merak etti.

Alsatia haydutlarının o koyu aksanına benzer bir aksanla “Bu pis zampara—” dedi ve kafasıyla Giles’i işaret edip devam etti. “—sapık sapık bana yanaştı. Elini buraya koydu ve...” diyip ellerini aşağı, eteğine doğru götürdü. Ama Giles söze dalarak kızın lafının devamını getirmesine mahal vermedi.

“Kızın söylediği doğru. Ama söyleyiş tarzı yanıltıcı... Sizin hakkınızda kötü bir şey söylemişti. İsterseniz Efendim, ne dediğini daha sonra gizlice size söyleyebilirim.”

“Giles, eğer bir kez daha böyle bir şey olursa, ki bu tamamen senin vicdanına bağlı, benim bunu duymadığımdan emin ol. Aksi takdirde seni cezalandırmak zorunda kalırım.”

Kitty en az deminki öfkesi kadar yoğun bir şaşkınlık ifadesiyle Fenton’a bağırdı.

“Ne! Onu cezalandırmayacak mısın?”

Tam bu sırada Fenton, Kitty’de onu sinir eden şeyin ne olduğunu buldu. Her şeyden önce kızın konuşması cinlerini tepesine çıkarıyordu. Sanki çok yakın iki kişilermiş gibi kendisiyle “senli benli” konuşması tam bir lakaytlıktı.

“Cezalandırılacak bir şey varsa onu biz aramızda konuşuruz” dedi ve sonra da kızgın bir sesle “Adi kadın” diye ekledi. Kısık ama yine de Kitty’nin duyabileceği yükseklikte bir sesle söylemişti bunu. Paltosunun cebinden para kesesini çıkardı ve Giles’e doğru fırlattı. İhtiyar adam da Fenton’un hayran kaldığı her zamanki çevikliğini kullanarak keseyi ustaca yakaladı. Aynı cebinden ya-vaşça arsenik paketini çıkardı bu kez. Kitty’ye dönerek “Bu zehri alan sensin. Tam yüz otuz dört gram... Hiç öyle inkâr eder gibi kafanı sallamaya kalkma, bunu aldığın yere, *Blue Mortar*’a gittim bugün. Konuş, kim gönderdi seni bunu alman için?”

Kitty, hâlâ kolları aynı şekilde bağlı, kısık gözleriyle Fenton’u süzerken odada uzunca bir sessizlik oldu. Sonunda bir şey söylemeye karar vermiş bir ifadeyle “Yani kendin bulamadın” dedi ve omuzlarını yukarı çekti. “O zaman kim bilebilir ki?”

Fenton şeytani bir sesle “Ben nasıl biliyorum, birazdan göreceksin” dedi. Sesi yine kısık ama Kitty’nin duyabileceği kadar yüksekti. “Giles! Aynen emrettiğim gibi yapıyoruz. Bunların hepsini mutfağa götür. Başlarından ayrılmayacaksın, anlaşıldı mı? Kitty, karımın içtiği karışımın aynısından yapacak. Zehir çoktan malzemelerin birinin içinde olmalı, bundan şüphem yok. Ve Kitty’nin hazırladığı karışım içilecek.”

Bu sefer Kitty ne itiraz etti ne de karşı geldi. Dümdüz, dolgun alt dudağı ve kıvrımlı, biraz daha ince üst dudağı birbirine yapışmış, küçük ağız kenetlenmişti. Tek tek odadaki herkese bakan Fenton, aslında sadakatlerinden şüphe duymadığı bu zavallı hizmetçilere Lydia’yı korumak arzusuyla çok zalimce davrandığını içten içe hissediyor ve biraz vicdan azabı duyuyordu. “Korkmayın, hiçbirinize zarar gelmeyecek” dedi.

Giles, parmaklarının ucunda yükselip, dolabın üstündeki gümüş şamdanı aldı. Önden Nan Curtis çıktı. Gözünün yaşını siliyordu. Ardından kaküllerini yana doğru atarak Koca Tom çıktı.

Sonra da ifadesiz bir suratla Kitty... En öndeki Giles'in elinde tuttuğu ışık, karanlık koridorda altın bir parıltı yaratıyordu.

Çalışma odasından çıkıp koridorda ilerlerken Fenton alt kata giden merdivenlerin, salonun karşı tarafından güney doğuya baktığını, böylece evin arka tarafına ve yemek odasının tam altına denk geldiğini anımsıyordu.

Fenton “Bekle!” dedi. Giles tam merdivenlerden ilk adımını atmak üzereydi. Onları durduran, merdivenlere doğru aceleyle koşan ve gittikçe onlara yaklaşan ayak sesleriydi. Birkaç saniye içinde beyaz ve altın sarısı sırmalı, kırmızı kadife giysisiyle merdivenlerin başında Lydia belirdi. Yalvarırcasına bir sesle “Ben de sizle gelmek istiyorum” dedi. “Gelmek için iyi bir sebebim var, gerçekten!”

Fenton'un burnu aşağıdan gelen pis kokuyu almaya başlamıştı bile. Lydia bir kenara dursun, buna kendisinin dahi dayanıp dayanamayacağından emin olamadı.

“Lydia, sen oraya gidemezsin! Hem... Hem senin dinlenmen gerekiyor. Hadi, geri dön. Giles seni odana kadar bıraksın.”

Lydia'nın masmavi gözleri şaşkınlık içinde koskocaman açıldı.

“Oraya gidemem mi? Ne var ki bunda? Bu benim için hiçbir şey.”

“Hiç bir şey mi?”

Lydia utanmış gibi gözlerini indirerek “Şey, babam—Biliyordun, babamın para ya da mal sıkıntısı yoktu. Ama çok defa sırf kibirliliğimi ıslah etmek ve bana alçak gönüllülüğü öğretmek için bizimkinden çok daha kötü bir mutfağı ellerimle temizlettirdi.—Ah, hayatım... Lütfen izin ver, ben de geleyim. Bunda kötü bir şey mi var?”

Fenton içinden “Keşke ihtiyar domuz hâlâ hayatta olsaydı” diye geçirdi. “Hayatta olsaydı da şimdi kışına bir tekme basıp yüz metre uçursaydım o ahmağı havada.”

Tatlı bir gülümsemeyle “Lydia, birtanem ben sana asla emir vermem. Ama eğer istediğim şeyi yaparsan beni mutlu edersin” dedi.

Lydia “O zaman neden—!” diyip itiraz edecek oldu ama sonra fazla uzatmamak adına lafının gerisini getirmede.

“Giles, ışık sende kalsın. Kırbacı bana ver. Karıma odasına kadar eşlik et. Geldiğinde yanında bir saat olsun. Nasıl olduğu önemli değil, herhangi çeşit bir saat sadece...”

...

Giles ve Lydia’nın ayak sesleri uzaklaşmaya başlarken Fenton merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Aynı berbat koku yine onu bekliyordu. O zamanlar mumlar sıradan hizmetçilerin kullanması için çok pahalı olduğundan alt katın merdivenlerinde yağ lambası kullanılıyordu. Lambadan gelen cılız ışığın yanı sıra henüz sönmemiş köz yatağının da kızıl parıltısı etrafı biraz aydınlatıyordu.

Kızıl, mat bir ışık... Ve bunaltıcı sıcak... Şimdi düşünüyordu da kaç defa şu anda gözünün önünde capcanlı bu görüntü, sevgili dostu, yani Şeytan’ın geçtiği sahnelere en uygun arka plan olarak seçilmişti tiyatro oyunlarında, romanlarda. Ama şimdi o buradan çok uzakta olmalıydı. Kim bilir ne yapıyordu şimdi diğer milyonlarca ruhun arasında? Sağ tarafındaki duvar tuğlaydı, solundaki ise sıvalıydı ve...

Bir anda nefesi kesildi. Yüreği ağzına gelmişti. Sağ taraftaki duvarın dibinde karanlıkta saklanıp pusuya yatmış bir şey ona doğru hareket etti ve kolları beline sarıldı. Sonra boynunda hafif ıslak, küçük dudaklar hissetti. Kitty’nin neşe dolu alçak sesi, kulağına “Rol yaptığımı biliyordum” diye fısıldadı.

Fenton, kızı tuttuğu gibi fırlattı ve sıvalı duvara doğru savurdu. Duvarın yirmi, en fazla yirmi beş santim önüne serildi. Hafif bir çarpma sesinden başka bir gürültü çıkmadı. Kocaman, masum bakışlı gözleri ıslık ıslık, “Kitty hırpalanmayı, itilip kakılmayı sever, ha?” diye fısıldadı. Bunu söylerken gözleri Fenton’un elindeki kamçının, lambadan gelen cılız ışıkla hafifçe parıldayan demir top-larına kaydı. Onu işaret ederek “Ama *bununla değil!*” dedi.

Fenton tam gürleyip kıza derhal mutfağa gitmesini emredecekti ki bir başka fısıltı onu durdurdu.

“Karının odasının tam karşısına Meg kaltağını koyman ne komik bir oyun oldu, değil mi? O ikisi birbirini gözetlerken *bizi* unuttular!”

(Ve böylece Sir Nick’in bu tuhaf hareketinin de nedeni açıklanmış oldu. Ama hangi mantığa, hatta hangi mantıksızlığa sığmış da Sir Nick çekici bir şey bulmuştu bu— bu—)

“Değil mi?” dedi.

Fenton belki biraz daha bilgi öğrenirim düşüncesiyle kızı terslememeye karar verdi. Merdivenlerin yarısındaydılar. Yağ lambasının soluk ışığı ve aşağıdaki köz yatağından gelen kızıl parlattı dışında merdivenler kapkaranlık sayılırdı. Kitty bir kez daha Fenton’a yanaştı. Ama bu kez bir şeye bakarmış gibi kafası yere doğru eğikti.

“Bak! Bana verdiğin hediyeyi nasıl da hep yanımda taşıyorum!”

Öne doğru eğilip eski püskü penyesinin önünü açtı. Boynunda kenarları sökülmüş, eski bir kurdele vardı ve göğüslerinin arasına kadar inen kurdelenin ucunda beş pırlantalı bir yüzük sarkıyordu. Taşlar bu kısık ışıktaki bile parlıyordu.

“Ne güzel değil mi?” dedi Kitty.

“Bunu sana *ben mi* verdim?”

“Sen verdin tabii. Başka kim olacak?”

Genç kız yine aynı bir kedi gibi Fenton’a sokulmaya başladı. Fenton onu yine deminki şekilde duvara yapıştırmamak için kendini zor zapt ediyordu. Bir anda Kitty’nin kendi yaptığı terliği, ayağından çıkıp merdivene takıldı ve kız bir çığlık atıp kışının üstüne yere düştü. Oradan da ta merdivenlerin başına kadar pat pat yuvarlandı. Bir şeyi yoktu, gözlerinde aynı parlaklıkla merdivenlerin yarısındaki Fenton’a baktı ve gülmeye başladı. Ona mutfaktan yükselen bir kahkaha tufanı eşlik etti, özellikle de kalın sesiyle diğer herkesi bastıran Koca Tom’un sesi... Mutfığa merdivenlerden yuvarlanarak dalmak şüphesiz harikulade bir girişti. Ayrıca, mutfakta bir yerden başka bir gürültü de geliyordu. Saki hafif bir metal parçası mutfağın taş zeminine vuruyor gibi bir ses... Fenton’un merdivenlerde belirmesiyle mutfaktaki kahkaha seli bir anda durdu. Kitty yerinden fırladı ve yüzünde diğerlerinin anlam vermediği ama zafer kazanmış gibi ilginç bir bakışla seğirterek yerine geçti.

Fenton kafasını ve burnunu kontrol ettikten sonra etrafta bir göz gezdirdi. Burası beklediğinin aksine bir yer altı odası değildi. Parmaklıklarla adamakıllı örtülmüş ve camları tozla kaplanmış iki pencere bir arka bahçeye bakıyordu. Közün yanında ya da üzerinde hiçbir şey olmaması dışında mutfaktaki kocaman şömine, lokantada gördüğünün hemen hemen aynısıydı. Kenarlarında küçük

ibrik ve demlikler asılıydı. Mutfakta fareler de vardı. Sesler çıkara çıkara tezgâhların altından kaçıştıklarını duyabiliyordu. Üzerine serilmiş eski bir duvar halısının örtü niyetine kullanıldığı ortadaki uzun masa, hizmetçilerin yemeklerini nerede yediğini gösteriyordu. Duvarın önüne, günümüz şifonyerine benzeyen uzun, çekmeceli bir dolap yerleştirilmişti. Üzerinde fersiz ışıkları merdivenlere kadar gelen birkaç tane yağ lambası vardı. Kapaksız çekmecelelerine yemek kapları dizilmişti. Genelde topraktan yapılma çanak çömlekler olsa da arada sırlı, hatta çini kaplamalı olanlar vardı.

Elinde ağır bir maşa tutan Koca Tom bir anda şifonyerin bir köşesine doğru hücum etti ve oradan Fenton'un tarif edemeyeceği bir ses geldi. Zafer kazanmış bir edayla kâküllerini bir eliyle kenara doğru atan adam, diğer elinde çoktan ölmüş ya da ölmek üzere olan kocaman bir fare tutuyordu.

Fenton "Aferin sana! İyi iş çıkardın" dedi ama gördüğü manzara karşısında sözcükler boğazına diziliyordu. Koca Tom efendisi tarafından takdir edilmenin memnuniyetiyle, altında bir yığın çöp birikmiş olan bel hizasında bir rafın önünde gitti. Rafın üstündeki tahtada huni şeklinde bir çukur ve bu çukura geçirilmiş, baca külahı kalınlığında, pişmiş topraktan bir atık borusu vardı. Fare ölüsünü çöp yığına atmak üzere olan Koca Tom bir an için tereddüt etti ve sonra fareyi yavaşça gider borusuna atıp peşinden de yanda duran kovadan birkaç tas su döktü. Ona bakan Nan Curtis tasvip eder bir şekilde başını salladı.

Fenton "Eveet, şimdi... Kitty sütlü karışımı her zaman hazırlandığı şekliyle hazırlasın bakalım" dedi ona bakarak ve sonra diğer kadına döndü. "Nan!"

"Emredin Lordum?"

"Sen de onun başında duracaksın ve bir an bile gözünü ayırmadan yaptıklarını izleyeceksin. Normalin dışında bir şey konulmadığından emin olacaksın, anlaşıldı mı?"

Saçlarını savurarak kadına dönen Kitty, kibirli, aldırış etmez bir tavırla yürümeye başladı. Kızın bu kendini bir şey sanan halleri Fenton'u deli ediyordu. Şifonyerin gözlerinin birinden içinde birkaç yumurta olan bir kâse aldı. Ayrıca bir tane de bıçak ve kaşık alıp bunların hepsini ortadaki uzun yemek masasına koydu.

Nan Curtis kısık gözleri bir an olsun kırpmadan pür dikkat onu izlerken, Kitty tasın kenarına vurarak kırıp içine boşalttığı dört yumurtayı bir elinde bıçak ve diğerinde kaşık, hızlıca çırp-maya başladı.

Kitty yumurtaları çırtıkça kil tasta hatır hutur sesler gelirken, merdivenlerden de giderek yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Giles, suratında endişeden yeni kırışıklar oluşmuş bir ifadeyle merdivenin başında belirdi. Kucağında iki eliyle sarıldığı büyük bir saat vardı. Hemen arkasında da merdivenleri tamamen inmeden yaşlı adamın omzu üzerinden kafasını uzatan Lydia...

Giles, “Lordum, korkarım ki karınızın dili tatlılıkla gönül alıp insanı kandırmayı çok iyi biliyor” diye sızlandı. “Karınızın mutfığa girmesine izin vermeseniz de—” dedi ve merdivenlerde duran Lydia’yı çaresiz bir bakışla işaret ederek “Burasının mutfığa dahil olmadığına beni ikna etmeyi başardı.”

Lydia elinde üç mumlu şamdanı çocuksu bir tavırla tutarak, kocaman açılmış mavi gözlerinde o kadar masumane ve yalvarır bir ifadeyle ona baktı ki, Fenton geri adım attı: Her ne kadar Lydia’nın burada olmasından hiç de hoşnut olmasa da “İyi bakalım, öyle olsun” dedi.

İzni koparan Lydia bir sevinç çığlığı attı.

Lydia gelişigüzel bir şekilde en alttakinden bir üst basamağa otururken Giles, saati herkesin görebileceği bir yer seçerek, şifonyerin üstüne koydu. Saatin koyu bir çehresi ve yavaşça sallanan büyük bir sarkacı vardı. Ahşap kutusu birçok zarif oyma desenle doluydu.

Yumurtaları çırpma çırpma sarımsı bir sıvı haline getiren Kitty, yavaşça mırıldandı: “*Bay Giles?*”

Giles, birbirlerine bağlanmış bir anahtar yığınının bir tanesini seçti ve üst katta kullanılan çini yemek takımlarının kilitli olduğu dolabı açtı. Derince bir tas seçti ve dolaptan alıp masanın üstüne koydu. Buradan da ön taraftaki bir kapiya doğru hareketlendi. Muhtemelen şarapların falan saklandığı kiler gibi bir yerin kapısıydı bu.

Nan Curtis ellerini çırttı ve “Süt!” dedi.

Titrek ellerle şifonyerin üst çekmecelerinden birinden yassı bir çömlek çıkardı. Üzerine, sütü toz ve sineklerden korumak için,

kapak niyetine ters çevrilmiş bir tabak koyulmuştu. “Söylediğim gibi—” dedi ve çömleğin üstündeki tabağı kaldırdı. “—taze olsun diye her sabah günlük süt getiriliyor Hanımım için.” Ne yaptığının farkına varmadan bir kaşık alıp sütün tadını kontrol etti. “Hmm, güzelmiş” dedi ve işte o an bir ürperti geçti tüm vücudundan. Ne yaptığını ancak şimdi kavrayabiliyordu. Dehşete kapılmış gözlerle önce çömleğe sonra da sanki bir anda kabarıp kararacaklarmış gibi ellerine baktı. Kadının ne kadar korktuğunu gören Fenton onu yatıştırmak için “Merak etme, altı üstü bir yudum bir şey içtin. O kadarcıktan bir şey olmaz” dedi.

Ama yine de küçük, sıcak mutfakta buz gibi bir korku rüzgârı esti. İçerdeki hava he ne kadar kötü kokuyla zaten bir hayli ağır olmuş olsa da, kötü bir his atmosferi daha da gergin hale getiriyordu. Ve işin garibi, Fenton’a tüm bu kötü his Kitty’nin küçük bedeninde toplanıyormuş gibi geliyordu.

Kitty hâlâ üzerinden atmadığı o aldırış etmez tavırla sıvılaşmış yumurtaları parlak çini kâseye boşalttı. Yarım bardak süt ilave edip karıştırmaya başladı. Beyazımsı renkli bir şişe şarapla mutfaka dönen Giles çekmecelerin birinden aldığı tirbuşona benzer sarmal bir telle şişenin mantarını açtı. Kitty, buruş buruş ve şişkin bir kâğıt paketten dört topak şeker avuçlayıp kâseye attı. Giles’in masaya koyduğu şişeyi alıp gözüyle bir tarttıktan sonra kâsedeki karışımın üstüne yarım bardak kadar şarap döktü. “İşte oldu. İçmeye hazır!” dedi.

Ve kız bir iki adım geri çekildi. Herkeste büyük bir gerginlik, korku vardı. Büyük saatin sarkacı aşırı yüksek bir sesle ama bir o kadar da yavaş bir şekilde tık tık yaparak sallanıyor, zaman akıp geçmek bilmiyordu. Ya da hepsinin aklından geçen düşünceler zamandan çok daha hızlı akıyordu. Fenton’un bir sonraki hareketi o kadar beklenmedik bir şeydi ki herkes olduğu yerde, ağızları açık dondu kaldı. Lydia elleriyle suratını kapadı. Fenton elindeki kırbacı Giles’e fırlattı ve ihtiyar adam alışlageldik çevikliğiyle ucundaki topları şingirdayan kırbacı yakalarken, Fenton masanın üstündeki parlak işlemeli kâseyi iki eliyle kavrayıp ağzına götürdü. Koca bir yudum aldıktan sonra yavaşça masaya geri koydu.

Devil’de çömleğinin kollarını temizlediği kanlı mendilini yeleğinin cebinden çıkardı ve ağzını sildi. “Ben kendimin yapmayacağı

hiçbir şeyi başka birine yaptırmam, isterse hizmetçim olsun” dedi. Herkes şaşkınlıkla birbirine bakıyordu. Ancak böyle bir hareket onları bu derece şaşkına çevirebilirdi. Neden sonra, Fenton’un ne kastettiğini algılayan ilk kişi Koca Tom oldu ve “Pekâlâ!” deyip ayağa kalktı. Düşen pantolonunun belini düzelttikten sonra kâseye doğru uzandı.

Fenton sertçe “Hayır!” dedi. “Bekle!” Saçları gözlerinin önüne düşen Koca Tom şaşkınlık içinde yerine geri oturdu. “Benden başka kimse bu sütü içmeyecek, bir kişi dışında...” Fenton o kadar karşı konulmaz bir tavırla işaret etti ki, Kitty çaresiz, tek kelime etmeden masanın başına geldi.

“Aynı benim içtiğim gibi iç bakalım şunu” dedi Fenton. Yine cümlelerin sonuna ‘adi kadın’ diye eklemek istedi bunu içinden söylemeyi tercih etti.

Kız önce tereddüt etti. Göz göze gelebilmek için Fenton’a baktı. Sonra bir anda karar vermiş gibi hızlıca kâseyi kaldırdı ve kocaman bir yudum alıp kâseyi yerine geri koydu. Kollarını tekrar bağlayıp Fenton’un mutfak lavabosu diyebileceği şeyin önüne doğru geriledi.

“Bu durumda, bunda zehir yok—” diye geçirdi aklından Fenton. “—ya da var mı?”

Saatin yavaş, ağır sarkacı tık diye bir ses çıkararak sallandı. Bitmek tükenmez bir saniye ve sonrasında bir tık daha...

Fenton, şu anda lavaboya dayanan Kitty’nin tam karşısında duruyordu. Aralarında uzun yemek masası vardı. Giles solmuş siyah giysileri içinde ondan yalnızca birkaç metre uzakta duruyordu. Havaya dikilmiş kızıl saçlarının altındaki kırışık surat adeta yeşile dönmüştü. Fenton, Lydia’ya bakmaya cesaret edemedi.

“Korkarım ki zehrin belirtilerinin ortaya çıkması için on beş dakika kadar daha beklememiz gerekecek” dedi ve güldü. “Hadi ama! Öyle Atlas Okyanusunda gemileriniz batmış gibi bakmayın. O kadar korkulacak bir şey yok. Eminim aranızda biri şöyle güzel bir hikâye anlatıp kafamızı dağıtabilir. Eğer—”

Elindeki demir maşayı sürekli hazır tutan Koca Tom bir başka hamle yaptı ve bir fare daha öldürdü. Herkes bu ani hareketle ürktü ve adama baktı. O da tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark edince

hem şaşırdı hem de utandı. Sadece Lydia'nın yüzünde onu takdir eden bir gülümseme vardı. Şu anki sessizlikte, tezgâhların altında kaçışan farelerin tıkırtıları daha net duyulabiliyordu. Koca Tom, hiçbir şey demeden ölü fareyi Kitty'nin arkasından gidere attı.

Tık, lastik gibi uzayan bir saniyelik bekleyiş, *tık*...

Madem kimse konuşmak istemiyordu, bu durumda sessiz kalmalarının şimdilik en iyisi olduğunu düşündü Fenton. Bu sırada bir kez daha elindeki kanıtları inceleme şansı oldu.

Bu kâsedede arsenik olduğuna çok emin hissediyordu. Pek hoşlanmadığı ama güvendiği Judith Pamphlin bu karışımın her gün nasıl hazırlandığını bizzat kendi gözleriyle takip ettiğine yemin etti. Aynı şekilde kâseyi Lydia'ya götüren de oydu ve yolda kimse onu durdurmaya veya dikkatini bozmaya çalışmamıştı.

Güzel... Bugün kimse mutfaktaki malzemeleri kurcalamadığına göre, zehir kesinlikle kâsenin içinde olmalıydı. Tabii ki bu işin arkasında her kim varsa, o kişi birkaç günlüğüne küçük bir ara vermediyse...

Fenton'un bakışları odada gezindi. Her bir saniyesi sonsuzluğa atan saate baktı. Tabaklara, tahta kaşıklara... Aklının bir yerinde bir şey onu rahatsız ediyordu. Sanki bir terslik vardı; sanki karışımın hazırlanmasında bir şey unutulmuş ya da gözden kaçmıştı.

Tık, lastik gibi uzayan bir saniyelik bekleyiş daha, *tık*... Ta ki—

Ta ki on dört dakika geçinceye kadar... Bu zaman içinde en az bir düzine hayali sancı vücudunu sardı. Bir kez daha saate ve diğer eşyalara baktı. Sonra da sanki bir anda beyninin içinde bir kibrit çakılmış gibi aklında bir şimşek çaktı.

“Evet, buldum, işte bu! Aynen böyle oldu!” diye bağırdı.

Hızlı adımlarla şifonyere doğru giden Fenton, uzun saplı kaşıkların birini eline aldı. Tekrar masaya yönelip çini kâsedeki kahverengimsi sıvıyı iyice karıştırdı ve Kitty'ye döndü.

“Gel buraya!” dedi.

Kitty sanki hipnoz olmuş gibi koskocaman açılmış gözlerle masaya yanaştı.

“Şimdi iç bakalım şunu!”

“Olmaz, önce sen iç.”

“İç diyorum şunu lanet olası kadın! İç şunu, dibine kadar içeceksin!”

“Hayır, içmiyorum!”

Fenton’un sağ eli kılıcının kabzasına gitti. Kitty’nin suratındaki o vurdumduymaz gülüş ilk defa kaybolmuş, benzi solmuştu. Aynı solgunluk adeta alev alev yanan kızıl saçlarına sıçramış, onların da canlılığı bir anda kaybolmuştu.

“Tamam, içiyorum.”

Fenton bir adım geriye çekildi. Kız iki eliyle sıkıca kavradığı kâseyi yavaşça kaldırıp dudaklarına götürdü. Tam o sırada, ışık hızıyla yana dönüp birkaç adım attı ve kâsenin içindekileri giderden boşalttı. Elinden attığı çini kâse parçalara ayrıldı. Kitty, sırtı onlara dönük halde biraz daha eğildi.

“Giles, vur kırbacı!”

Demir toplar şingirdadı. Kırbaç kızın sırtını her bir kuyruğunun ucundaki demir toplarla döverken Fenton hiç vicdan azabı duymuyordu. Kırbaç her vurduğunda Kitty’nin vücudu biraz daha öne doğru eğiliyor, eski penyesinin sırtında kan lekeleri ve yaralar belirgin hale geliyordu. Ancak kalçalarına kadar uzanan saçları sırtını örtünce bu manzara gizlenebilmişti.

Kız kendini daha fazla tutamayarak rafın altındaki çöp yığınının içine yüzüstü yığıldı.

Fenton yavaşça “Yeter” dedi. “Bundan sonra ne yapacağımızı kararlaştırana kadar yeter...”

Bir iki dakika önce Kitty’nin önünde dikildiği masaya doğru yürüdü ve masadaki buruşuk kâğıt paketini eline aldı. Yavaşça açtı ve içindeki şeker toplarını masanın üstüne döktü. Yaklaşık on beş, yirmi tane beyaz top masada küçük parçalara dağılarak yuvarlandı.

“İşte, küçük sırtın yattığı yer tam olarak burası” dedi. “Bunu en baştan beri fark edemediğim için bir aptal olmalıyım! Yanlış hatırlamıyorsam size arseniğin beyaz bir toz olduğunu söylemiştim. Tat-sız ve kokusuz beyaz bir toz... Ne kastettiğimi anladın mı Giles?”

“Evet Efendim. Ama...”

“İçine fazla su koymadan arsenikle çok koyu bir çözelti hazırlasan ve şeker topraklarını kısacık bir süreliğine bu çözeltiye sokup çıkarsan ne olur? Şekerler bırak erimeyi, şekillerini bile kaybetmez. Ve her bir toprak bir miktar arseniği içine emer. İkisi de beyaz renkli olduğu için şekerin üstünde kalan arsenik hiçbir şekilde fark edilmez.”

Fenton bunları anlatırken zehrin doğaüstü bir şeymiş gibi onlarda yarattığı korkunun nasıl da gözlerine yansıdığını görebiliyordu. Korku ve biraz da şaşkınlık...

“Bu Kitty denen adı kadının ne yaptığını hepiniz gördünüz, değil mi? Karışımı eline aldığı bıçak ve kaşıkla karıştırdığında (Hatırladınız mı?) kâsedede sadece süt ve yumurta vardı. Henüz zehirli şeker topraklarını katmamıştı. En sonunda şarap ve şekerleri ekledi ama karıştırmadı, böylece de—”

“Şimdi çıktım!” diye bağırdı Giles. Demin gizemli bir korku ifadesi yerleşen gözlerinde şimdi bir parıltı vardı. “Şeker toprakları kâsenin dibine çöktü ve karıştırılmadıkları için içlerinde zehri de hemen salmadılar tabii. Şimdi fark ediyorum, siz de kız da karışımı hazırlanır hazırlanmaz içtiniz. Üstten içtiğiniz sürece kâsenin dibindeki arsenik zararsızdı.”

Fenton başını salladı.

Masanın üstüne dağılmış şekerleri toplayarak kâğıdın içine geri koydu ve “Giles, bunları sana emanet ediyorum. En iyi şekilde sakla, muhafaza et. Unutma, bir düzinesi ölüme bile sebebiyet verebilir. Al!” dedi.

“Lordum, ben...” diye önce tereddüt etti Giles, ama sonra çekine de olsa paketi aldı. Diliyle, kurumuş dudaklarını ıslatmaya çalıştı. Sabah üstü kapalı şekilde ima ettiği o kadar iğneleyici, alaycı söze artık inanamadığı belliydi. O laflar bir kez daha aklından geçti. *Çapkın gözlerinizi çok defa üzerine diktiğiniz Kitty...*

Sonra bir anda “O zaman Lordum, neyi bekliyoruz? Bu, savcılık bir durum demek... Kız ifadesini versin ama bence sonucu baştan belli: Bu şüphesiz darağacı demek!” diyiverdi.

Hâlâ acı içinde, ama henüz yenilmemiş Kitty zorla da olsa ayağa kalktı ve onlara doğru döndü.

“Mezar gözcüsü, öyle mi?” diye bağırdı. Yargıcı kastediyordu. “Benim anlatacak bir şeyim yok kana susamış pis mezar gözcülerine...!”

Giles kırbacı kaldırdı ama Fenton eliyle onu durdurdu. Kitty şu anda ne Giles’e bakıyordu ne de Fenton’a... Aslında odada kimseye bakmıyordu, bir kişi dışında: Lydia... Gözlerini, hiç de saklamaya yeltenmediği nefret dolu bir bakışla ona dikmişti.

O zamanın ve jenerasyonun çocuğu olarak büyümüş Lydia’yı, gördüğü veya duyduğu hiçbir şey en ufak bir zerre kadar rahatsız etmişe benzemiyordu. Hatta Fenton’un içini bulandıran kokudan bile pek de muzdarip olduğu söylenemezdi. Aynı yerinde, merdivenlerin ikinci basamağında dirseklerini dizlerine dayayıp yuvarlak çenesini elleri arasına almış halde oturuyordu. Yanına koyduğu üç mumlu gümüş şamdan beyaz ve altın sarısı işlemeli şarap kırmızısı elbisesinin üzerine parlak bir ışık düşürüyordu.

Şimdi kafasını kaldırdı. Yanakları biraz kızarmış, gözleri hafif kısıktı. Halinde en ufak bir emredici ya da aşağılayıcı hava yoktu, zaten ne asla böyle biri olabilirdi ne olmayı isterdi. Bakışlarında bu zehirleme girişiminden dolayı bizzat Kitty’ye karşı duyduğu özel bir öfke ya da kin de yoktu. Hayatta böyle şeyler de olabiliyordu, elinden ne gelirdi ki? Ama göz kapaklarını kaldırdıkça daha da belirgin hale gelen hissin, bir kadının ancak başka bir kadına karşı besleyebileceği boğucu kıskançlık duygusu olduğu anlaşıyordu.

“Belki benden çaldığın pırlanta yüzük hakkında söyleyecek bir şeylerin vardır? Merak etme, yargıç onun da hesabını—”

Kitty “Çalmak mı?” diye haykırdı. “Çalmadım, senin kocan—”

“Yalan söylüyorsun, onu çalarken gördüm seni. Ve yüzüğün bana ait olduğunu ispatlamak da pek zor bir şey değil. İçine bakarsan adımın kazanmış olduğunu göreceksin. Ama rica ediyorum, yüzük sende kalsın. Onu artık takmak isteyeceğimi sanmıyorum. Bir yüzük bile... kurtlanabiliyor.”

Ve bunu söyledikten sonra Lydia, Fenton’u şaşırtan bir şekilde, ona döndü ve gözlerinde neredeyse hayranlık denebilecek bir bakışla “Hayatım, özür dilerim, konuştum çünkü konuşmak zorundaydım. İşte ona ne yapmak istiyorsan yapabilirsin” dedi.

Şimdi tüm hizmetçilerin bakışları Kitty'nin üzerindeydi, tabii ki pek de arkadaşıca olmayan bir şekilde... Giles'in parmakları kırbacın sapını daha sıkıca kavlıyor, Koca Tom aklından bir şeyler geçirerek elindeki ağır, demir maşayı tık tık mutfağın taş zeminine vuruyordu. Kitty gözlerinden ateş saçarcasına onlara döndü.

“Giles, vur şuna...” diye başladı Fenton ama sesi giderek kısıldı. Yarı halsiz bir tavırla durdu. Sir Nick'in neler yaptığını nerden bilebilirdi ki? “Vur...” Yine olmadı. “Kahretsin, bir kadını böyle-sine acımasızca dövdüremem. Bırak kırbacı.”

Giles “Lordum, buraya yarım saat kadar uzakta, *Harthshorn Lane*'de bildiğim dürüst ve sert bir yargıç var. İsterseniz birini gönderip—”

“Hayır! Yaygara koparmak, her yerde haber olmak istemiyorum. Dahası, o pis cezalarınızla kimsenin asılmasını da istemiyorum. Kanun zoruyla ya da değil, fark etmez, kimse ölmeyecek. Bunun eline birkaç altın verin, sonra da en geç bir saat içinde atın sokağa. Yüzüğe gelince, karımın istediği gibi, yüzük onda kalabilir, dokunmayın. Ama bunu bir daha evimde görmek istemiyorum. Geri dönmeyecek. Köpeklerimiz vardır herhalde?”

“Tabii ki Efendim, dört iri İngiliz mastifi. Hepsi vahşi ve keskin dişlidir. Bir de av köpeğimiz var, Whiteboy, ama o bir süredir hasta.”

“Güzel, mastifler işimizi görür. Eğer olur da bu adi kadın geri dönmeye kalkarsa, emrimi beklemeden doğruca köpekleri bunun üstüne salacaksın. Hepsi bu... Hepinize iyi geceler.”

Merdivenlerden yavaşça yukarı, zemin kata çıktılar. Oradan da odalarına giden üst kata... Bir elinde ışığı tutan, ötekisiyle de Lydia'yı saran Fenton bir değil, iki işkencenin ızdırabını yaşıyordu. Bitkin bir şekilde “Aşağıda olanları görmemen elimden gelen her şeyi yapardım” dedi.

Lydia'nın şaşkınlığını şu anda görmüyor, adeta hissediyordu.

“Nick! Saçmalama! Orada inan sana—” dedi ve sesi yavaşça kısıldı. “—sana taptım. Yarım saat içinde başka hiç kimsenin fark edemeyeceği bu zehir gizemini ortaya çıkardın ve çözdün. Ve... Ve emin ol tüm Londra'da böyle bir olay karşısında senin kadar merhametli davranan başka kimse olmazdı.”

“Lydia, şu yüzük hakkında—”

“Şışşt! Ben onu çoktan unuttum.”

“Hayır, yanlış anladın. Kendimi izah etmeye çalışmıyorum. Yalnızca, o...o ben değildim.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Seni tanıyorum—” Merdivenlerin kalanını çıkıp odalarına doğru yürürken Lydia’nın yumuşak sesi bir kez daha kısıldı. Kafasını salladı ve “Bilmiyorum Nick. Her şey çok garip! Ama şunu söyleyebilirim ki ölesiye sevdiğim adam dün gece ve bu sabah karşılaştığım ve şimdi de tüm gece yanında olduğum adam. Sen... Ah, hayır! Söyleyemeyeceğim!”

“Bir şey söylemene gerek yok zaten.”

Odanın kapısının önünde dururken Lydia sanki etrafta gezinen bir Judith Damplin aramış gibi koridoru bir aşağı bir yukarı gözleriyle taradı.

Fısıltıyla “Nick, illaki hizmetçim olmasına gerek yok, değil mi? Bu elbiseyi tek başıma çıkarabilmem çok zor. Gerisi de—” dedi ve yanakları kızardı. Ama gözleri bir başka ısıltılı, konuşması daha bir aceleliydi. “Nick, Nick, bu gece akşam yemeğiyle uğraşmamıza gerek var mı?”

“Hayır, hayır!”

Kapı arkalarından çabucak kapandı.

Evde tüm ışıklar sönmüştü. Doğuya doğru, nehir kıyısındaki evlerin yan yana dizili çatıları siyah bir sis gibi yükseliyordu. Neredeyse herkes sabahın ilk ışıklarıyla uyanabilmek için yataklarına yatmıştı.

Ve Fenton ile Lydia artık kendilerini dizginlemek zorunda değillerdi. Geceyi uyuyarak geçirdikleri söylenemez. Bir kere Fenton’un aklına Lydia’nın çok şey bildiği fikri bulanık bir düşünce olarak takılsa da, çok üzerinde durmadan içindeki diğer ruha lanet okudu ve ona dair düşünceleri bir kenara itti. Günün ağarmasına yakın, ikisi de yorucu bir gecenin ardından yarı sersemlemiş bir şekilde uyumak üzereyken Lydia ona sıkıca sarıldı ve rahatlayana dek ağladı. Fenton böyle bir durumda konuşmayacak kadar akıllıydı. Birkaç dakika içinde genç kadın uykuya daldı.

Bir süreliğine Fenton da uyumuştı. Bahçedeki asma dallarına konmuş kuşlar ötüşüyordu. Gri gökyüzü hayaletimsi bir bulut kümesiyle karışıyor, mutlu günlerin ilki başlıyordu.

Bölüm 11

Ve Yeşil Eller Kımıldanmaya Başlıyor

Mayısın sıcak rüzgârlarıyla yaprakların yeşili koyulaşırken, Fenton ilk iki hafta içinde birçok şey öğrendi.

Her şeyden önce nasıl yemek yiyeceğini öğrendi: Hiç alışık olmadığı bol soslu et yemeklerine uyum sağlaması pek zor olmadı. Yeni vücudu zaten bu tür bir yeme tarzına çoktan aşinaydı. Sebzeler *aşırıya kaçmadan* yeniliyor, etin yanında daha çok patates tüketiliyordu. Zaten yediği tek sebze buydu. Üst sınıf insanların hiç biri sağlıklı kalmak için sebze falan yeme meraklısı değildi. Bunlara ek bir de balık, yumurta ve kaliteli peynir...

Ayrıca sarhoş olmadan ya da konuşması bozulmadan bir iki kadeh sert şarap içebiliyordu artık. Lord George, Fenton'un ağırbaşlılığına şaşıp kalıyor, daha iki hafta önce lanet olası bir herif olduğuna hayretler içinde yemin ediyordu. Artık Fenton konuşurken de sıkıntı çekmiyordu. Buradaki insanların aksanlarına iyice alışmıştı.

Tütün içmesi de daha kolaydı. Kilden yapılmış pipolar her ne kadar tütünü çok çabuk kızdırsa da beklediğinden çok daha kaliteli Virginia tütününün tadına doyumuyordu. İçine çektiği duman ağzının tavanına değmeden ciğerlerine akıyor, böylece de diğer tütünler gibi ağzında acı bir tat bırakmıyordu.

Fenton bir kâğıda şeklini çizip altı kez dikkatlice açıkladıktan sonra Koca Tom'dan kendisi ve Lydia için birer diş fırçası yapmasını istedi. Dick adında genç bir seyis yamağı Fenton'un ne istediğini çabucak anladı ama bunu Koca Tom'a anlatması pek kolay olmadı.

Koca Tom kâğıda bakarak uzun uzun düşünürken, Dick bin türlü lafla adamın başının etini yiyordu. Tom da bir eliyle onu çevirip havada bir tur attırdıktan sonra incelemeye devam ediyordu. Hatta bir süre, Tom kâğıdı yere koydu ve belki üstten bakmak işe yarar diye kâğıdın etrafında dönmeye başladı. Fenton bu manzarayı gördüğünde diş fırçasına kavuşmakla ilgili bayağı bir tereddüde düştü ama sonunda istediği oldu.

Aslında bu, ikinci planda kalacak bir şeydi. Çünkü Fenton'un verdiği ilk büyük emrin evde büyük bir kargaşa ve hatta neredeyse isyana neden olduğunu söylemek üzücü ama doğru olurdu.

Kargaşa 13 Mayıs günü patlak verdi. Yani evin lağım problemiyle ilgili konuşmak için Sir John Gilead'i görmeye gittiğinin hemen ertesi günü... Bir önceki gece akşam yemeğine kalan Lord George ona durumu izah etmeye çalışıyordu.

“Ne olacak canım? Ne var ki bunda bu kadar büyütülecek? Masa altından küçük bir rüşvet, tamam.”

Bir ev reisi olmaktan çok bir tarihçi olan Fenton doğru olduğunu düşündüğü şeyleri test etmek istiyordu haliyle.

“Yani herkese rüşvet vermeliyim, öyle mi?”

“Dükkânlara, tacirlere vermene gerek yok tabi! İnan bana! Ama eğer işin bir saray dairesindeki memurun iyiliğine, ahablığına, yardımına bakıyorsa, o zaman masanın üstüne paranı koyacaksın küçük bir torba içinde, tamam, işin o gün oldu bil.”

“Dürüst ve kolay bir çözüm diyorsun yani?”

“Eh, tabi biraz ince bir konu... Sakin yaklaşmak lazım olaya” dedi ve omuzlarını silkti. “Mesela benim babam... eh, şey! En iyisi isimler üzerinden gitmeyelim. Ama ne diyeyim, bu artık uzun süredir oturmuş, neredeyse kemikleşmiş bir adet. Biz onların adamlarını satın alırız, onlar bizimkileri, kimse de yadırgamaz. Yani uzun lafın kısası dostum, bu böyle gelmiş böyle gider. Sen orasına fazla kafa yorma, ben sana Sir John Gilead'le nasıl konuşacağını söyleyeyim.”

Sir Gilead'in işi hazineyle ilgiliydi. *King Street*'in batı tarafında bir ofisi vardı. Küçük odasının arka penceresinden Fenton için tarihi bir tiyatro olan *Cockpit*'in kırmızı tuğlalı, koli şeklinde beyaz çatılı büyük binası görülüyordu. Bina, çevresini saran yemyeşil parka

karşı ıslıl ıslıl parlayan bir inci gibiydi. Ama bu binanın diğerlerine başka bir anlam ifade ettiğini Fenton laf arasında öğrendi. Her ne kadar onun zamanında bir tiyatro olarak kullanılsa da, burası şu anda hazine reisi ve parlamento başkanı Lord Osborne'un şatosuydu. Hem Sir Nick'in babasının hem de bizzat kendisinin, yani Sir Nick'in, tam bir finans dehası ve parlamento üyeleriyle arayı sıkı tutup bir yerlerden rüşvet almanın adeta kitabını yazmış Hazine Reisi hazretleriyle yakın arkadaş olduklarını öğrenmek Fenton için tam bir sürpriz oldu.

Sir John'un, Fenton'u karşılarken gösterdiği fevkalade nezaketin nedenini de bu gayet güzel açıklıyordu. Adam oldukça hareketli, konuşkan bir tipti. Dikdörtgen gözlükleri kafasını saran kocaman gri peruğun içinde kayboluyordu.

Fenton "Ah, orasını sorun etmeyin" dedi ve yerde, hemen sandalyesinin dibinde duran deri kaplamalı kutuyu açtı ve içinden ağzı sıkıca bağlanmış bir kese altın çıkardı. Şüphesiz bu para, Fenton'un yapılmasını istediği iş için gerekli olanın çok daha fazlasıydı. Keseyi yavaşça *eski dostunun* masasına koydu.

Ciddi bir bakışla elini çenesine götüren Sir John "Hım, aklıma güzel bir plan geldi" dedi. Ardından da masasının çekmecesinden çıkardığı sarımsı renkli kâğıda bir plan çizmeye başladı. Plana göre evin arka bahçesinden çıkan boru, duvarın altından derince bir oluk kazılarak geçirilip ağzı arka sokağa verilecek ve lağım buradaki sıralı evlerin altından "yok olup" gidecekti.

Fenton, "Şimdi, Sir John, yanlışım varsa düzeltin ama bu planda büyük bir mantık hatası var. Lağım bir süre sonra şüphesiz yukarıya doğru sızıntı verecek, yani Majestelerinin parkını bok kokusu saracak er ya da geç. Ayrıca ya aşağı doğru salınan lağım sokak boyunca inip de ana caddeye çıkarsa?"

"Eh, mutlaka bazı zorluklar olacaktır."

"Gelin bir de benim planımı dinleyin. İlki şöyle: Ana hattan iki yüz elli metre kadar uzağına, yeni bir boru hattı—"

"Bu pahaliya patlar, güzel dostum. Çok pahaliya..."

Fenton yerdeki kutuya uzanıp içinden ikinci bir kese çıkardı. Bu ilkenden biraz daha büyüktü. Şingirdatarak masanın üstüne koydu.

Sir John sanki bu ikinci keseyi görmemiş gibi yaparak “Aslında düşündüm de—” dedi ve biraz durduktan sonra devam etti: “Sizin işinizi sanırım halledebilirim.” Ayağa kalktı ve burnunun üstüne düşmüş gözlüklerini düzelterip ısıltılı gözlerle bakarak “Ve Majestelerinin en güvendiği nazırı Lord Osborne’un yakın bir dostu söz konusuysen, elimi çabuk tutacağımın emin olabilirsiniz.”

Tuttu da... Daha ertesi günün sabahı çalışmalar başladı.

Aynı sabah erken bir saatte Fenton, üzerinde uzun etekli kahverengi geceliğiyle Lydia’nın odasından ayrıldı. Adımları canlı, gözleri parlaktı. Omuzlarını öz güvenle savuruyordu. Gülerek Giles’e “Pişşt! Küstah bunak, bak bakalım buraya!” diye takıldı. “İyi dinle beni, bugünden itibaren bu evde yeni bir düzen olacak. Duydun mu?”

Kapının sağına doğru, duvardaki ahşap kaplamalar yüzünden neredeyse hiç fark edilmeyen küçük kapağı yavaşça açtı yaşlı adam. Bu küçük bir giysi dolabının kapağıydı. Yan yan bir sürü kadife, keten, pamuk elbise asılıydı. Ayrıca yanda bir dünya dolusu da takı vardı. Giles hangisi seçeceğini bilemez bir halde bakınıyor, ama bu meşguliyetinde bile arsızlığı bırakmayıp Fenton’a laf yetiştirmekten geri kalmıyordu.

“Mesela sizin yatağınızı kaldırabiliriz Lordum? Artık pek kullanmıyorsunuz nasılsa. Hem bunu kaldırırsak—”

Fenton onu susturdu ve kararının alaya alınacak bir şey değil, aksine ciddi bir düşünce olduğunu göstermek için aklındakileri anlatmaya başladı. Derhal çıkıp bulabileceği en iyi küveti getirecek hatta gerekirse özel bir tane yaptıracaktı. Geniş ve mümkünse porselen kaplamalı olmalıydı. Sonra da bu katta banyo olarak belirlenip bir iki sandalye ve ayna dışında içindeki tüm mobilya çıkarılacak bir odaya yerleştirilecekti.

Giles kendinden bekleneceği üzere birkaç küstah yorumunda bulundu ve karşılığında da kafasına bir çift ağır binici botunu yedi.

Ama hepsi bu değildi. Mutfağın yakınındaki bir oda da çalışanlar için banyo olarak ayarlanmalıydı. Ve haftada bir kez banyo yapmak zorunlu olacaktı. İşte hizmetçileri ayaklandıran şey bu karar oldu. Hatta şimdiye kadar hiç görmediği altı kadın da isyana dahil olmuştu.

Bunun dışında sosyal hayata da yavaş yavaş ayak uyduruyordu Fenton. Burada karşılaştığı gerçekten son derece özgür bir nesildi. Her ne kadar politikada devam etse de, dışarıda soylu sıradan ayırımı yoktu. Öyle ki sokakta, tavernada olsun, kumarhanede, tiyatroda ya da herhangi başka bir yerde olsun, normal halktan insanlar kendilerini soylularla aynı kefedede tutuyordu. Belki oy hakları yoktu ama birilerini devirip çıkarma gücü onların elinde olduğu için hiç olmadığı kadar hoşgörü ve müsamaha görüyorlardı. Onlar Lord Shaftesbury'nin Kral'a karşı kullanmayı umduğu gezici teşkilatı, örümcek ağının bir parçasıydı.

Banyo savaşına geri döndüğümüzde, biraz itiraz bekleyen ama böylesine isyanvari bir tepkinin olacağına hiç ihtimal vermeyen Fenton bayağı bir çırpındı. Çırpındı çünkü neden bu kadar karşı geldiklerini bir türlü anlayamıyordu. İki kez bu soruyu sorması için Giles'i gönderdi.

"Efendim, böyle bir uygulamanın zahmetli olacağını söylüyorlar."

"Ne! Zahmet mi!"

"Bana ne denildiyse onu söylüyorum Efendim."

Bunun üzerine yeni bir yol bulan Fenton'un karşı hamlesi isyancıların direncini kırmayı başardı: O zamanlarda iyi bir bey, hizmetçilerine yılda bir takım giysi ve palto veriyordu. Pazar ayini giysilerini nasıl temin ettikleri ise efendilerinin sorumluluğunda değildi. Bunu değiştiren Fenton, hizmetçilerine yılda iki takım elbise vereceğini, ayrıca Pazar ayini elbiseleri de kendinin ayarlayacağını söyledi. Hizmetçiler de kendilerinin dövülüp hırpalanmalarına izin vermediği için zaten neredeyse tapındıkları yeni Sir Nick'in hatırını kırmak istemediklerinden küçük bir şart ve biraz pazarlıkla orta yolu bulmayı tercih ettiler.

Giles bir elçi misali *isyancıların* cevabını getirerek "Efendim, biraz ah vah edip sızlansalar da hepsi ayda bir kez banyo yapmayı kabul etti. İçliklerini ise sizin tenezzül edip temizlerini ayarlamanız şartıyla her hafta değiştirecekler."

Fenton hiç düşünmeden "Kabul!" dedi ve işçiler hâlâ evin arka bahçesinde boru için kazı yaparken mevzu kimsenin kulağına çalınmadan tatlıya bağlandı. Sir Nick'in çok az arkadaşı vardı,

çünkü çoğu kişi onu somurtkan ve tehlikeli bir domuzdan farklı görmüyordu.

Üst katın banyosu yapıldı. Ama pompa sorunu halledilemediği için her gün kova kova sıcak su taşıma işi Koca Tom'a verildi.

Ve Lydia'ya gelince...

Günlük banyo fikri önce Lydia'yı bile sus pus etti. Fenton, yavaşça, ürkütmeden, Lydia'yı yetiştirilme tarzının zincirlerinden kurtarması gerektiğini biliyordu. Lydia'nın sırtını ovarken Latin yazarları, hatta on altıncı ve on yedinci yüzyıl Fransız şairlerinden konuşarak, ona banyonun yalnızca yıkanmaktan ibaret olmadığını öğretti.

Hep çok fazla yıkanmanın sağlığa zararlı olduğuna inandırılarak büyütülmüştü. Hatta sadece sağlığa zararlı değil, vücudunu açığa çıkardığı için büyük de bir günahı banyo yapmak. Ama Fenton bazı şeyleri güzelce anlatınca, Lydia'nın düşünceleri derhal değişti.

Onun etrafında her geçen gün biraz daha divane oluyordu. Aslında bu kendinden beklediği bir şeydi. Onunla ilk karşılaştığı geceyi, suratında bir boya maskesi, zehir yüzünden gözleri donuk halini hatırlıyor ve bu anı sanki yüzyıllar öncesine aitmiş gibi geliyordu. Günler günleri, haftalar haftaları kovaladıkça Lydia'nın nasıl da değiştiğini büyük bir zevk ve mutlulukla izliyordu. Şimdi gözlerinin mavisini ıslık ıslık, beyazı pasparlaklı. Adeta içleri gülüyordu.

Arsenikten tamamen arınan saçları daha yumuşak ve dolgunlaşmıştı. Üzerlerinde parlak kahverengi bir ışıltı vardı. Tavırları, tepkileri bile değişmişti, çünkü artık mutluydu. Teni, kireç beyazı halinden kurtulmuş, damarlarından akan temiz kanı kutlarcasına pembemsi tatlı bir renk almıştı.

Bir keresinde suratına bir dehşet ifadesiyle "Sanırım şişmanlıyorum Nick!" diye haykırdı.

Fenton da onu sakinleştirerek; ama avutmak için değil, gerçek hislerini söyleyerek, "Hayır hayatım, emin ol sana en yakışandan bir gram bile fazlan yok. Böyle çok güzelsin" dedi.

"Tüm arsenik vücudumdan gittiği için mi böyle?"

"Kısmen" dedi Fenton usulca. "Kısmen..."

Bu sırada, mavi bir gökyüzünün çarşaf gibi serildiği bu ferah öğle vaktinde ıhlamur ağaçları yol kenarlarını güzel bir dantel

örgüyle süslerken, Bay Reeve ve Lord George Harwell doru atlarına binmiş, Fenton'un evine doğru geliyorlardı. Atların kişneme sesine balkona çıkan Fenton, derhal dostlarını karşılamak için aşağı indi. Kendisi belki atlar konusunda pek uzman değildi ama bunların safkan olmadıklarını anlayabiliyordu. Şüphesiz ağır süvariler için yeterince güçlü atlardı, ama bir yarışta boy ölçüşebilecek cinsten değildiler.

Atlar ahıra alınırken, Fenton da konuklarını Sir Nick'in atalarının ahşap üzerine çizilmiş portrelerinin asılı olduğu, uzun, loş yemek odasına geçirdi. Aralarına en son eklenen Sir Nick'in babasının kendi isteği üzerine ışıltılı bir kılıçla resmedilmiş portresiydi. Hemen altında da yarım zırhı asılıydı. Fenton, Bay Reeve ve Lord George'u özellikle buraya getirmişti çünkü bilhassa bu son resmin ihtiyar şövalyeyi mutlu edeceğini düşünmüştü. Etti de... Ama Bay Reeve, uzun saçlarını gizleyen geniş kenarlı şapkasını kafasından çıkarıp portrenin önünde dikilirken nefes alış verişine küçük de bir hüzün yansıyor değildi.

Uzun masanın etrafına dizilmiş sandalyelerden birini çekip oturan George derhal konuya girdi: "Nick, bugünün hangi gün olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Evet, bu sorunun cevabı zaten uzun zamandır Fenton'un aklındaydı. Çalışma odasındaki masanın çekmecesinde kilitli tuttuğu bir deftere her şeyi not ediyor, listesinden yapılan şeylerin üstünü karalıyordu. Her ne kadar Kitty'nin gönderilmesiyle Lydia'nın artık tehlikede olmadığına yemin edebilecek kadar emin olsa da, kalbinin derinliklerinde bir yerde hâlâ küçük bir şüphe vardı. Her şey aşırı kolay, aşırı basit değil miydi? Bu onu korkutuyordu.

"Evet, George. Bugün 19 Mayıs."

Lord George "Tabi ki de öyle!" dedi ve parmaklarının ucuyla masayı tabiri caizse tokatladı. "Bugün Lord Shaftesbury, çok aşağılayıcı bir şekilde Majestelerinin konseyinden kovuldu ve derhal Londra'yı terk etmesi istendi. Yani aynen senin söylediğin gibi..."

Fenton cilalı masaya gözlerini dikerek umursamaz bir tavırla "Ee?" dedi.

"Nick! Bunun haberi yıldırım hızıyla kasabanın her köşesine yayıldı. Bir gün içinde her yere! Her yerde, herkes bunu konuşuyor. Özellikle de Yeşil Kurdeleciler..."

“Tamam, George. Bu doğal bir şey... Senin demek istediğin şey ne, ona gel.”

Bugün George, yakut düğmeli sarı yeleği ve altın tokalı ayak-kabılarından çıkan uzun sarı çorapları dışında baştan aşağı kırmızı giyinmişti: Kadife dizlikler ve palto, şapka, gömlek... Hepsi kırmızıydı. O da kafasını eğip pürüzsüzce cilalanmış masaya baktı. Konuşmaya tereddüt eder bir halde düşünürken kırmızı şapkasına taktığı sarı kuş tüyü kafasının üzerinde dans edercesine oynuyordu.

“Nick, sen çok nadiren insanlarla arkadaşlık kurarsın. Kim seni Kraliyet sarayındaki bir baloda görmeyi umardı? Çoğu kişiye göre kendini bir şey sanan ayyaşın biri olan senin çalışma odasında, kitapların arasında olacağını aklından geçirirdi? Mucizevi kılıç ustalığının... Sonra, geçen kasım ayında, bir anda parlamento toplantısında yaptığın, hiç kimşenin beklemediği konuşma... Şimdi de bu tam günü gününe tutan kehanet işi...”

“Sorumu tekrarlayayım istersen George: Ee?”

Lord George peruğunun altından ter damlaları çenesine doğru inerken yutkundu ve “Bazıları, yani geri zekâlı, safsatacı bir takım insanlar, senin ruhunu şeytana satmış pis bir sapkın olduğunu söylüyorlar.”

Fenton arkadaşına tuhaf bir bakış attı.

Aklından “Doğru! O geri zekâlı, safsatacıların dedikleri gayet doğru. Evet, ruhumu şeytana sattım. Ama ne var ki bunda? Normalde elimde olandan daha fazla bilgiye sahip değilim sonuçta” diye geçirdi.

“Haydi Nick, açık konuşalım! Akıllı selim her insan bu medyumluktur, kahinliktir falan bu saçma şeylerin peri masalından ibaret olduğunu bilir. Ee—şey, tabi zamanında bir sürü kişi bunlar kanunen suç sayıldığı için idam edilmiş, orası ayrı mesele. Ama şimdi bunların uydurmaca şeyler olduğunu herkes biliyor.”

“Tamam, öyle diyelim. Yani?”

“Hadi ama Nick! Her şey gayet açık ortada! Sen Majestelerinin en yakınındaki insanlardan birisin, böyle bir şey olacağını önceden öğrenmenden daha doğal ne olabilir ki?”

“George, hiç de düşündüğün gibi değil.”

Lord George, tarif edilemez bir ifadeyle kısa bir bakış attı Fenton'a. Deri sürüş eldivenlerini masaya yavaşça vurup geri çekti ve derin bir nefes aldı.

"Bazıları diyor ki—" diye mırıldandı ve sesini biraz daha netleştirerek devam etti: "—buradan Kraliyet sarayına giden gizli bir yer altı tüneli varmış. Bu yüzden kimse seni oraya gidip gelirken görmüyormuş. Bu tünel—" dedi ve George bir kez daha sustu. Deri eldivenini bir kez daha aynı şekilde masaya vurarak "Ah Nick, özür dilerim. Buna burnumu sokmamam gerekiyordu" dedi.

"İstesen de sokamazsın zaten eski dostum, çünkü ortada saklı bir şey yok. Tanrıya yemin ederim ki Majesteleriyle bir tek kelime bile konuşmadım. Ve dostum, şuna da yemin edebilirim ki sen ne kadar gelecek hakkında kehanette bulunabilirsen, ben de ancak o kadar bulunabilirim, daha fazlası değil."

George bir ferahlama havasıyla "Tabi ya! Ben de onu diyorum işte. Aynen senin dediğin gibi, zaten ben de tam olarak bunu dedim hep şimdiye kadar. Böylece bu saçma konu kapanmıştır. Hem Lord Shaftesbury'nin Londra'dan uzaklaştırılması da iyi oldu. O burada olmadığı sürece senin için de bir tehlike yok demektir."

"Tehlike mi? Ne tehlikesi?"

"Ah, hadi ama Nick! Başlattırma laf oyunu yapan ağzına!—Tamam, nasıl istersen. Hatırlatayım bari beyimize! Yeşil Kurdeleciler'i bastığımızda söylediğin diğer *kehanet* neydi, hatırlıyor musun?"

"Ne bileyim, saçma sapan bir şeydir işte. Unuttum çoktan."

"Ama onlar unutmadılar Nick! Senin yakında Papacıların kanlı bir ayaklanma çıkaracağını ve hepimizin boğazını tavuk gibi kesip sonra da tüm Londra'yı ateşe vereceklerini söylediğinden bahsediyorlar."

Fenton yavaşça ayağa kalktı.

Sessizce birkaç küfür etti. Kılı kırk yaran eski Profesör adım adım içinde bulunduğu zamanın havasına tekrar girmeye başlıyordu. İçinde oraya buraya yerleştirilmiş gümüş parçaların ışıltısından başka ışık olmayan, karanlık bir mağarayı aydınlatan odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Şu anki görüntüsüyle tam olarak Sir Nick moduna girmişti.

Neden sonra, duygusuz bir ses tonuyla “Benim ağzımdan böyle bir şey çıkmadı.” dedi. “Daha kesin konuşmak gerekirse; benim dediklerimin tam tersini söylemişler. Ben, masum Katoliklere karşı bir yalan ortaya atılıp kurulan bir tezgâhla çoğunun kanlı bir şekilde öldürüleceğini söyledim.”

Bay Reeve gözlerini ilk defa ahşap portre ve onun hemen altındaki asılı yarım zırhtan alıp diğerlerine döndü.

Parmaklarının ucuyla yumuşak bir şekilde zırhın göğüslüğüne, oradan da bacak ve kalça plakalarına dokundu. Uzun beyaz saçlarının arasında kırışık, ayyaşvari yüzü pek bir tuhaf duruyordu.

“Ben bu dediğine tanıklık ederim. George Harvel de bu sözlerini doğrulayacaktır. Başka kim var peki bu sözlere şahit olan?”

Kocaman göbeğini rahat bir şekilde sığdırabilmek için sandalyenin birini masada epeyce geriye doğru çekip oturdu. Normalde kısık duran gözleri şimdi cin gibi apaçık, Fenton’a bakıyordu. Nefes alıp verdikçe karnıyla beraber inip kalkan kılıcı birkaç saniyelik aralıklarla taş zeminde tıngırdıyordu.

“Bu bilgi ancak benden gelirdi. Evet, bazılarının ‘yerin kulağı’ diye çağırdıkları, her ne kadar kimliğimi artık Yeşil Kurdeleciler öğrenmiş olsa da hâlâ çok iyi bir casus olan benden... Ama Evlat—” dedi ve George’a doğru eliyle bir işaret yaptı. “—önce sana sorayım. Neden Yeşilciler böyle bir laf yayıyorlar sence? Hiç düşündün mü nedenini?”

“Şey, ben... Yani, evet—yok, hayır...”

İhtiyar adamın parıldayan, ama kenarları çapaklı gözleri hâlâ Fenton’un üstündeydi. Nazik ama sıkı bir şekilde...

“O gün, dosdoğruca Lord Shaftesbury’nin şahsına saldırdığında kelimenin tam anlamıyla Yeşilcilerin bam tellerine bastın ve hepsinin kafalarını karıştırdın. Tabi hepsinin aklında ‘19 Mayıs’ tarihi bir put gibi yer edindi çünkü bu, özellikle Lordlarına karşı savurduğun ve birkaç kez de yinelediğin bir tehditti adeta. Peki ya bundan başka hatırladıkları ne var? Söyleyeyim mi? Aralarındaki en dikkatlisi bile o sersemlik ve tabi içkinin yüzünden, senin daha sonra ne söylediğin konusunda emin değil. Yani kısacası, sevgili Lordumuz Shaftesbury onların ne duyduklarını söylediye, onlar da bunu duyduklarına inandılar.”

“Papacıların bir ayaklanma başlatacağını söylediğini varsay-sak, kendinin de bu ayaklanmada parmağının olduğunun düşünüleceği gün gibi ortada. Hatta, bizzat katillerin elebaşı bile olabileceğin konuşulacak. Şüphesiz (tam olarak Lord Shaftesbury’nin suratında bir gülümsemeyle söylediği üzere) York Dükü de senin gizli sırdaşın, belki de bu kumpası beraber hazırladığın fikir arkadaşı... Hatta sadece onunla değil Majesteleri ile de beraber, ha? Ah, Evlat! İnan bana Lord Shaftesbury gerçekten söylendiği kadar güçlü biri olsaydı, ki olmadığına ben eminim, çoktan iç savaşın düğmesine basmıştı.”

Fenton odada aşağı yukarı dolanmaya devam ediyordu.

Alaycı bir şekilde “Düğmenin üzerine benim parmağımı koyarak yani?” dedi.

Bay Reeve’nin suratından sabırsızlık dolu bir şaşkınlık ifadesi geçti. Bir anda resmi bir hal alan sesi “Sir Nicholas—” dedi. “Bunda önemsenecek bir şey görmüyor musunuz? Sizin işlediğinizi ima ettikleri suçun ne olduğunu anlamıyor musunuz?” Yumruğunu masaya vurdu ve resmi konuşmayı bırakıp tekrar normal konuşmasına döndü. “Nick, seni itham edecekleri şey vatan hainliği, daha azı değil! *Kuleye* mi tıklamak istiyorsun!?”

Bay Reeve’nin kastettiği kule nehrin hemen kıyısına yapılmış, vatan hainlerinin ve saray suçlularının hapis tutulup türlü işkencelerle idam edildiği eski cephanelikti.

Fenton yürümeyi kesti ve yüzünü masada oturan Bay Reeve ile Lord George’a döndü.

“Tabii ki tehlikeden bihaber değilim. Ama bu haber öyle ani, öyle yersiz geldi ki—”

“Oh, bu daha iyi! O kadar ilgisiz duruyordun ki dışarıdan bakan biri olanların hiç umurunda olmadığını söyleyebilirdi.”

“Ama ne yapabilirim ki?”

Bay Reeve rahatlamış bir ifade eşliğinde suratına yerleşen bir gülümsemeyle parmağını masaya vurarak “E ne yapacağın ortada” dedi. “Çok basit. Biz gerçeği öğrendik, şimdi sıra Majestelerinde. Kralla özel bir görüşme talebinde bulun. Zaten derhal kabul edileceğine şüphe yok—”

Bay Reeve burada birazcık çekinerek duraksadı çünkü şu anda Fenton’a yapmasını söylediği şeyi kendi hiç yapmamıştı. Kendi iyiliği için Kral’ın huzuruna çıkmak... Onun gibi onurlu bir adam için bunu düşünmek bile zordu. Bir nefeste diyeceğini zor da olsa ağzından çıkardı.

“Eğer olanlardan hâlâ haberi yoksa, Kral’a kendi naçizane değerlendirmelerin ve biraz da şansının yardımıyla bugün olacakları önceden kestirdiğini söyle ve sonra da Lord Shaftesbury’nin iki defa üzerine adam saldırdığını ve artık bu durumdan sıkıldığını (Evet, aynen böyle!) anlat. Ardından ağzından çıkan kelimelerin tam olarak ne olduğunu söyle ve bunların aslında sevgili Lordumuzu korkutmak için uydurduğun bir korku hikâyesinden başka bir şey olmadığı söyle. Ve daha da önemlisi...”

Lord George oturduğu yerde kıpır kıpır ediyor, yerinde zor duruyordu.

“Daha da önemlisi—” diyerek sesini yükseltti yaşlı adam lafının kesilmesine izin vermeden ve “işte bu yüzden bu uydurmaca ‘Papacı ayaklanmasının’ üç yıl sonra olacağını iddia ettiğini, Yeşil Kurdelecilerin üç ay sonra ayaklanma olacağı yönünde yaydığı haberin külliye yalan olduğunu söyle.”

Bay Reeve bir el işaretiyle daha sözlerinin bitmediğini göstererek konuşmaya devam etti ve gülerek “Tüm yapman gereken bu” dedi. “Zaten Majestelerinin sana karşı iyi niyetli olacağına şüphe yok. Duyduğuma göre Lord Shaftesbury’ye karşı şu muhteşem konuşmanı yaparken o da Boyalı Oda’daymış. Her zaman yaptığı—yapmaya çalıştığı gibi duyduklarına gülüp geçecek ve bu konu burada kapanacaktır.”

Bir süre Fenton hiçbir şey söylemeden hareketsiz kaldı. Gözlerini kapamış, önünde duran sandalyenin arkasını sıkıyordu. Beyninden öyle çok, öyle farklı düşünceler akıp geçiyordu ki onları tek tek yakalayıp ayıklamak imkânsızdı. Ama birisinde karar kıldığından emindi. Gözlerini açtı.

“Bay Reeve, üzgünüm ama bu dediğinizi yapamam.”

“Yapamaz mısın? Ama neden?”

“Orasını size açıklayamam maalesef.”

“Nazikçe bir kez daha sormam gerekiyor sanırım: Kuleye mi tıklamak istiyorsun?”

“Evet! Çünkü, akıllı kaçıkların arasında olacağıma, tımarhaneye tıklmaya tercih ederim. Doğru! Eğer nedenimi insanlara açıklamaya kalkarsam beni doğruca götürcekleri yer tam olarak orası. Dahası—”

Fenton duraksadı. Lafının devamını getirip getirmeme konusunda tereddüt ederken Bay Reeve “Dahası ne? Seni dinliyoruz Nick.” dedi.

“Dahası tüm kalbim, hayatım, benliğim, yani her şeyim tarih çalışmalarına adandı benim. Bu size garip gelebilir, anlarım, çünkü bana bile garip geliyor. Ama gerçek bu... Ve benim için paha biçilemez böylesi değerli bir şeyi ayaklar altına almak ya da ondan çıkar elde etmek bana yakışmaz.”

“Nick, bu ne çeşit bir delilik ki seni tımarhaneye tıksınlar?”

“O gün Lord Shaftesbury’ye söylediğim her şey kelimesi kelimesine doğruydum. Ama bunların olacağını tahmin etmedim; olacaklarını zaten biliyordum. Bu uyduruk ayaklanma komplosu hakkındaki ilk haberin Kral’ın kulağına ne zaman çalınacağını tam olarak bilmek ister misiniz? Söyleyeyim: 13 Ağustos, 1678 Salı günü...”

Lord George yüzünde bir dehşet ifadesiyle ayağa fırladı. Bay Reeve ise tam tersine sabır kupu ihtiyar bir hoca misali gayet sakin bir şekilde hırıltılı hırıltılı nefes alarak sandalyesinde oturmaya devam etti. Eliyle çenesinde yumuşak, beyaz bir top halini almış sakallarını sıvazlıyordu. Hatta o her zamanki huysuz, çatlak sesi bile şu anda kulağa hoş gelen bir melodi gibi nazikti.

“Sanırım bana bu portreyi gösterme iyiliğini yaptığında, oradakinini tanıyacağımı hiç düşünmemiştin, değil mi? Gözümde yalnızca kendim gibi sıradan, eski bir şövalye olmasını bekliyordun bu adamın?” dedi ve Sir Nick’in babasının portresine doğru baktı.

Beyni şimdi başka bir yönden saldırıya uğrayan Fenton “Doğrusu Meg’in evinde—*Epsom*’da hep beraber olduğumuz günleri ve oraya ziyaretlerinizi hatırlıyorum” diye yalan söyledi. “Ama o gece *King’s Head*’de karşılaştığımızda beni hiç tanımişa benzermiyordunuz.”

İhtiyar adam yavaşça kafasını eğip gözlerini yere dikti.

“Seni tanımamak mı?” dedi.

“Seni tanımamak mı?” diye tekrarladı ve gözleri uzaklara daldı. “Evlat, biz senin babanla omuz omuza Naseby’de, Rupert’te savaştık.”

Bir anda sanki hafızaların içine karışmış, beyni şimdiyle bağlantısını kesip eskilere, ama çok eskilere, gitmişti.

“Tepenin eteklerinden yokuş yukarı taarruza geçmiştik, hatırla! Sağ kanadımızda her bir adıma misketler yağdırıp ölüm kusan piyadeler vardı. (Lanet olası şeytanlar!) Düşman hattına ulaşip çarpıştığımızda—” dedi ve gözlerinde bir çeşit iftihar parıltısı yandı. “—yere düşen bir çini kap gibi onları ikiye yarıp geçtik! Aynı kuru bir ağaca düşen yıldırım gibi, aynı...”

Havaya kaldırdığı sol eli yavaşça masaya indi ve geçmişin rüyasından uyandı.

Kuru, yorgun bir sesle “Ama bunlar artık geçmişte kaldı. Son söz söylendiğinde savaşı kaybetmiştik” dedi. “Evlat, gözlerimin içine çarpan toz bulutundan babanın kılıcının, şu karşıda asılı olan kılıcın, ışıklar saçarak yükselip bir adım önümüzdeki demir başlıklı düşmanın zırhını iki parçaya ayırışını gördüğüm an dün gibi aklımda. O gece, her şey sona erdiğinde, babanla ikimiz kamp ateşlerinin ötesine gizlice kendimizi atmayı başardık. Ve acı içinde kamplarmızdaki kadınların burunlarını ortadan ikiye yarışları seyrettik...”

Yine güçlkle kendini anıların arasından çekip şimdiye getirdi.

“Ve sen diyorsun ki böyle bir arkadaşın oğlu benim umurumda olmayacak ha? Üzerinde nasıl bir hastalık var bilmiyorum. Ama sen kendini korumayacaksan benim her ne olursa olsun seni koruyacağıma emin olabilirsiniz!”

George aklını tamamen kaybetmiş bir şekilde gürlledi. Alaycı bir sesle “Sen mi?” dedi ve ihtiyar adamın üzerindeki eski, yırtık pırtık giysilere şöyle bir baktı. “Senin gibi kendine bile hayrı olmayan bir ayyaş? Asker mi casus mu ne olduğu belirsiz bir zavalı? Sen kimsin ki Sir Nicholas Fenton’u, hatta bırak onu, herhangi birini koruyabilesin?”

Neden sonra Bay Reeve gömüldüğü sessizlikten çıktı. Sandalyesini yavaşça masadan geriye doğru itti ve Lord George'un kafasının önünde bir kule gibi yükselerek ayağa kalktı.

Sessiz odada korku verici bir netlikle ihtiyar adamın sesi yankılandı: “Ben *Lowesoft* Kontuyum.” Masanın üstündeki tarihi eser niteliğindeki şapkasına uzanmak için eğilir gibi yapsa da derhal geri doğruldu. “Benden önceki on iki nesil gibi bu unvanla doğdum. Alçaklar belki unvanımı ve topraklarımı elimden aldılar. Fakat onları kullanamıyor olmam benim olmadıkları anlamına gelmez.” Burada sesi titredi ve deminki sert tonu şimdi bir tereddüt karıştı. “Ama korkarım ki genç adam, söylediklerinin gerisi doğru. Yine de beni hatırlayıp hatırimi sayacak birkaç kişi var hâlâ.”

Odadaki ölü sessizliği devam ederken Bay Reeve bir kez daha el yordamıyla masanın üstündeki şapkasını aradı ve bu kez onu bulmayı başardı: Yaşlı bir insan geriye bakışında yalnızca geçmişte ne olduğunu değil, çaresiz bir şekilde ne olmayı kaçırıldığını da görür. Bay Reeve de belki şu anda bunu görüyordu. Duygularının yüzeye bu kadar yakın olmasının sebebi bu olmalıydı. Birden ihtiyar adamı dehşete düşüren bir şey oldu: Altında torbalar birikmiş gözlerinde, onu yanaklarından aşağı doğru süzülmele tehdit eden yaşlar belirmişti.

Derhal kafasını öteki tarafa çevirerek “Müsaadenizle şimdi ayrılmam gerekiyor” dedi. “Benim—benim yapmam gereken işlerim var.”

Fenton elini ihtiyar adamın omzuna attı.

O kadar derin ve samimi bir saygıyla “Lordum—” dedi ki neredeyse Bay Reeve'nin demin savuşturmayı başardığı gözyaşları tekrar hortlayacaktı. “—kapıya kadar bizzat size eşlik etmeme izin verin. Ayrıca bu unvan ve toprak meselesini de halledeceğim, söz veriyorum. İster kanunla, ister kılıçla olsun, bu haksızlık son bulacak!”

“Hayır, zahmet etme. Lütfen rica ediyorum. Ama Tanrı biliyor ki sana yardım edebilirim Nick. Şimdiye kadar hiç kendim için saraya gitmedim. Ama saray konseyinde tanıdığım arkadaşlar, arkadaşlarımların çocukları ve torunları var. Onlara para veremeyeceğimi biliyorlar ama yine de toplantı odasının dışındaki galeriden

Boyali Oda'da yapılan görüşmelere kadar duydukları, gördükleri her şeyi benim kulağıma fısıldıyorlar. Onların beni geri çevirmeyeceğini biliyorum. Yakında benden haberlerini alacaksın, o zamana kadar tetikte ol.”

İhtiyar adamın eskiden unvan sahibi biri olduğunu ve aslında bunu çok nadiren dile getirdiğini bilen George pişmanlık içinde arkasından “Bekle!” diye bağırdı. “Biliyorum, ben aptalın biriyim. Özür dilerim, gerçekten kötü bir niyetim yoktu.”

Gizlice gözyaşlarını silen seksenlik Bay Reeve ona doğru döndü ve “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?” dedi. “Daha çok gençsin, zayıf olduğun için hakaret ediyorsun, bunda gücenecek bir şey yok. Seninle beraber döneceğiz. Ama benim biraz erken çıkmama izin ver. Dışarıdan bakınca belli olmuyor ama ayağımda bir sakatlık var. Sağ bacağım da yürürken zorlanıyor, ata binerken dayanılmaz bir acı oluyor. O halimi görmeni istemem.”

Bunları söyledikten sonra *Lowesoft* Kontu, Jonahtan Reeve gözlerinde hâlâ yaşları tutmanın verdiği sancıyı hissederek yavaş ve sanki Kralın huzuruna çıkıyormuşçasına mağrur adımlarla odadan çıktı.

Onun arkasından gitmek için yeltenen George’u Fenton sert bir hareketle durdurdu. Dünya üzerinde hiç kimse o an George’un baktığı kadar suçlu bakamazdı.

“Ve sen kim oluyorsun da birine ayyaş, zavallı gibi kelimeler edebiliyorsun?” dedi.

“Nick, biliyorum ağır konuştum. Ama inan bunlar bir anda ağızımdan öyle çıktı. Ve—

ve senin iyiliğin içindi. Çünkü gözünün önündeki tehlikeyi göremiyor gibiydin ve sanki bir akıl hastası gibi konuşuyordun! Bu yüzden bir anda ben de kendimi kaybettim.”

“Tamam, tamam, öyle olsun. Bir şey daha konuşmak istiyorum, o yüzden durdurdum seni. *King’s Head*’den döndüğümüz gece *Swan*’da içki içerken Meg’le konuşacağına ve tatlı sözlerle onun kalbini çalacağına yemin etmiştin.”

“Evet, Nick, cesaretimi toplamak için bayağı uğraştım ve sonunda belki de aşırıya giden bir şey yaptım.”

Fenton alt dudaklarını ısırarak “Ben—Şey, bu çok da önemli bir konu değil ama yine de sadece sormak istemiştin. O günden sonra iletişime geçtin mi yani onunla?”

“Ah, evet, bir sonraki gün... Sana söylemeyi unuttum. Şu Yüzbaşı Duroc denen yüzü boyalı çam yarması vardı ya, barmen çocuk haklıymış, adama öyle bir vurmuşsun ki merdivenlerden yuvarlanırken sol bacağını kırmış. O günden beri de odasında sargılar içinde yatıyormuş. İyileşmesi bayağı zaman alır onun.”

“Ee? Peki ya Meg?”

“Ah evet, ona geliyordum. Adamın malikânesinde—duyduğuma göre Madam bilmem bir şeyin çekip çevirdiği gayet bir saray yavrusu denebilecek kadar güzel malikânesinde— bir odaya tek başına yerleşmiş ve halinden memnunmuş. Ona bir mektup yolladım. Ah Tanrım, benimle gelmesi için tam anlamıyla yalvardığım bir mektup! Ama cevabı beraber olmayı kabul edebileceği tek kişinin...”

“Yüzbaşı Duroc olduğunu mu söyledi?”

“Hayır, Nick, sen olduğunu söyledi” diye mırıldandı. Yüzüne adeta bir gölge çökmüştü. Fenton, Lord George’un çok iyi ve sadık bir arkadaşı olmasa ondan nefret ediyor olacağını hissedebiliyordu. “Artık onun için daha fazla uğraşmayacağım. Etrafta bir oda kiralayıp birkaç gece gönül eğlendirebileceğim bir sürü güzel kız var. Neyse Nick! Bunu boş ver şimdi. Sana önemli bir konuda tavsiye vermek istiyorum.”

“Tabii ki George, senin sözlerin benim için çok değerli.”

“Şu sıralar Lydia’ya kendini çok kaptırdın! Çok fazla düşkün oldun ona. Her şeyi unutup beraber o kadar zevk-ü sefa sürüyorsun ki—neden bahsettiğimi anladın—masada çatal bıçak tutmaya nasıl gücün kalıyor ona şaşıyorum. Yanlış anlama, Lydia’ya bir şey dediğim yok. Ama düşmanlarından sakınmalısın Nick. Belki Lord Shaftesbury şimdilik kasabadan ayrılacak lakin onu çok uzun süre dışarıda tutmak mümkün olmayacaktır. Daha birkaç dakika önce seni kendi kulaklarımla dinledim. Sanki aklını kaçırmış gibiydin. Kendine çeki düzen vermelisin dostum. Ve de kılıcınla arayı soğutmasan iyi edersin.”

Lord George bunları söyledi ve bol işlemeli, kırmızı ipek pal-tosunun eteğinden aşağı kılıcı sallana sallana bir anda odadan çıkıp gitti.

“Kılıcınla aranı...”

Fenton kendi kendine bu sözcükleri mırıldandı. Her ne kadar etrafını saran tehlikelerin pekâlâ farkında olsa da beynin içinde bir şey dolanmaya ve onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Şimdiye kadar hayatında hiç adamakıllı bir kılıç dövüşü yapmamış, gerçek anlamıyla kılıç kullanmamıştı. *King's Head*'deki istisnai bir durumdu ve tekrarının olup olmayacağı muammaydı. Ama er ya da geç dövüşmek sorunda kalacaktı. Ne olacaktı o zaman? Kalbi-nin derinliklerinde yaralanmaya, hatta çok fena halde yaralanmaya dair hiçbir şekilde korku yoktu, bunu biliyordu. Ama kendini bir zavallı, ahmak, beceriksiz olarak gösteremezdi.

Uzun yıllar süren eskrim deneyiminin gerçek, ağır kılıçlara karşı ne kadar yettiğini ciddi ciddi test etmenin zamanı gelmişti.

...

Fenton, aynı günün akşamı, arka bahçenin duvarının önün-de dikilip ileride boylu boyunca uzanan yemyeşil parkı izlerken Giles'i çağırttırdı. Gün batımından sonra, gökyüzü batıda kızıla dönen bir sarıya boyanmıştı. İnsanın içini ısıtan bu güzel renk al-çak bulutların arasından güneye doğru uzanıyordu.

“Eğer nasıl yapacağımı bilmiyorsam—” dedi Fenton avucunu sıkarak. “—o zaman ben de bir şekilde öğrenirim. Bir şekilde!”

İnce kesilmiş çimle kaplı geniş bahçe yüksek çitlerle ahırlardan ayrılıyordu. Her bir kenarda ince bir ıhlamur ağacı şeridi uzanı-yordu. Bu mevsimde ağaçların çiçek açmasıyla bahçe daha güzel bir görünüm almıştı. Fenton şimdi, yirminci yüzyıldan bildiği *Pall Mall*'dan nasıl da kolayca ana caddeye inildiğini görebiliyordu. Evin çevresi tahmin edilebileceği üzere üç yüz yıl sonrasında ba-yağı farklıydı ama kendisi hemen hemen aynıydı. Yalnızca mutfak-ğın yan tarafına doğru ekleme bir çıkıntı yapılmış, ağaçlar keserek uzunlamasına genişletilen bahçe, aşağısındaki karanlık sokaktan tuğla bir duvarla ayrılmıştı.

Aşağı doğru sıralanan kızıl-sarı balkonların oluşturduğu uzun şeridin altından deri kayışlı at arabaları altın sarısı ve cilalı kapıları

güneş ışığında parıldayarak geçiyor, atlılar faytonların pencerelerinden dışarı bakan güzel hanımefendilere hünerlerini gösteriyorlardı.

Fenton'un arkasında dikilen Giles, "Beni istemişsiniz Lordum?" dedi.

Fenton yavaşça ona doğru dönerken konuşmaya başladı. Giles kızıl akşam ışığında ellerini kavuşturmuş, beyaz gömleğinin kolları geriye sıvalı halde dikiyordu. Yakaları ceketinden dışarı çıkmıştı.

"Hah, geldin mi havuç kafa? Söylediğin bazı lafları göz önünde bulundurarak senin iyi bir kılıç ustası olduğunu, en azından şimdi değilse bile eskiden öyle olduğunu, varsaysam, hata etmiş olur muyum?"

Suratındaki şımarık gülüş bir anda tam bir ciddiyete dönen Giles yavaşça "Sir, babanız benim gerçekte kim olduğumdan size hiç bahsetmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, bir kere bile..."

"O zaman öğrenme zamanınız gelmiş Lordum! Kendimi en hünerli kılıç ustaları arasında gösterirdim hep. Şey, hâlâ da gösteririm tabi" dedi ve şımarık sırtışı yine ağzına yerleşti.

"İşte bu çok güzel... Çünkü küçük bir egzersiz yapmak var aklımda."

Fenton burada ucu top şeklindeki modern eskrim kılıçlarıyla karşılaşmayacağını biliyordu. Bu tür kılıçların ortaya çıkmasına nereden baksanız yüz elli sene vardı. Fenton bu fikri paylaştıkça Giles'in gözlerinde bir neşe parıltısı yandı. Ama yanmasıyla sönmesi bir olan, kısa ömürlü bir parıltı oldu bu.

"Lordum, bu daha önce de düşünülmüştü ama pek işe yaramadı. Kılıcın ucuna büyük şişe mantarları koymayı denemiştik ama sonunda ya mantarlar fırlatıp uçmuştu ya da kılıcın ucu mantarı delip diğer tarafından çıkmıştı. Tutkalla yumuşak bir şeyler yapıştırarak kılıcın ucunu köreltmeyi denediğimizde de istediğimiz sonucu alamamıştık. Bu sefer de oyun sıkıcı hale geldi çünkü kılıçlar sürekli birbirine takılıyor ve de taşınması zor oluyordu. Tahta kılı—"

"Göğsümüze zırh giymeye ne dersin?"

"Zırh mı?"

“Evet! Sandık odasında kesin bir ton eski zırh vardır. Tamam, doğru, belki yalnızca bel ve omuzlar arasına saldıracağız ama hiç değilse—”

Giles biraz şüpheci bir şekilde “Bence hiçbir sorun yok Lordum” dedi. “Ama tabi kılıcın ucunun körelmesi ya da sert çelik zırh karşısında kılıcın kırılması dışında...”

“O zaman biz de kılıcın ucunu tekrardan keskinleştirir ya da kırılırsa yeni bir kılıç alırız!”

“Sir Nicholas, her şey bununla sınırlı kalsa iyi. Ama daha önemli bir tehlike söz konusu... Zırha çarpan kılıç şüphesiz bir tarafa doğru savrulacaktır. Her ne kadar kendimizi korumak için gerdanlık taksak da—” dedi ve parmaklarını boğazının üst kısmında gezdirdi, “—seken kılıç boğazımıza ya da yüzümüze gelebilir. Ya da kolumuza... Hatta belki de—” dedi ve gözleri aşağı doğru kayıp sırtarak ekledi. “—kılıç aşağı doğru savrulur ve olabilecek en kötü son olur, ha?”

“Giles, emrediyorum! Hemen git, zırhları getir! Ben *Clemens Hornn*’umu kullanacağım, sen de kılıçların arasından istediğini seç, hemen buraya gel!”

İhtiyar adam bir an tereddüt etti ve sonra eğilerek uzaklaştı.

Giles, Fenton’un şu anki boyundan yalnızca iki üç santim kadar kısaydı. Bu yüzden ikisine de tam uyan birkaç cilalı ve idare eder temizlikte göğüs zırhı bulmaları uzun sürmedi. Ama bunların vücuda bağlanma şekli Fenton’un düşündüğünden biraz farklıydı. Tek işi göğüslerine taktıkları zırhı sabitlemek olan, bu dışında tamamen işe yaramaz, hantal bir metal levhayı her ne kadar oldukça rahatsız edici olsa da sırtlarına bağlamak zorundaydılar. Rahatsız etmesi yetmezmiş gibi istediği hamleyi yapmalarına da engel oluyordu ama el mahkum...

Göğüs levhalarını çıkardıkları zırhları bir kenara ittiler ve kılıçlarını çekip karşı karşıya geçtiler.

Hâlâ kararmakta olan kızıl gökyüzünün altında Giles sırtını bahçeyi ahır avlusundan ayıran yüksek çitlere vererek kılıcını Fenton’a doğrulttu. Göğsündeki zırhın parıltısı siyah giysileri ve uzun, solgun suratıyla tuhaf bir bütünlük oluşturuyordu. Giles, aşağı yukarı Fenton’unkiyle aynı uzunluk ve ağırlıkta bir kılıç

seçmişti kendine. Tek farkı kabzasındaki çelikten yapılma, kaba-
rık el siperiydi.

Ayaklarının altında serili yeşil çim halı tam isteyecekleri gibiy-
di. Ne çok sert, ne de ayaklarını kaydıracak kadar yumuşak... İki
yanlarında ıhlamur ağaçları sıralanmıştı. Hiçbir yerden tek bir çıt
çıkıyordu. Hemen birkaç metre ötelerindeki ahır bile sessizliğe
gömülmüştü. Ve birden Giles'in sesi yükseldi. Aslında buna yüksek
demek hata olurdu. Bu sadece Fenton'un o zamana kadar ihtiyar
adamdan hiç duymadığı, rahatsız edici, hatta ürkütücü bir tondtu.

"Sir, sizi baştan uyarmak isterim. Dövüşe başladığımız an, ara-
mızdaki efendi-uşak ilişkisi biter. Size hiç çekinmeden vuracağım-
dan şüpheniz olmasın!"

Fenton, boğazından ta dudaklarına kadar acı bir kuruluk hisset-
ti. Lord Shaftesbury'nin karşısında dikilirken bile kalbi bu kadar
hızlı atmamıştı.

"Kabul!" dedi ve kadife eldivenlerini giydi. Dövüşe hazırıldılar.

Fenton'un romanlarda okuduğu gibi bir selamlama falan olma-
dı. İkisi de birbirlerine doğru ilerlediler ve kılıçları kaldırdılar.

Bir anda bileklerine görünenden çok daha hakim olduğunu gös-
teren Giles hızlı bir ayak hareketiyle üste üste seri halde üç hamle
yaptı. Rakibinin kılıcını savunmasına yakın bir yerde yakalayan
Fenton elini sola doğru kaydırıp ve hiç düşünmeden bileğini ince
bir hareketle çevirip Giles'in kılıcını diğer tarafa savurdu. Ardın-
dan da hiç zaman kaybetmeden rakibinin göğüs levhasının tam
ortasında yerleştirdiği hayali çarpıya doğru hücum etti. Kılıcının
ucu, hedef aldığı noktaya vurarak çelik levhadan *çat* diye bir ses
çıkarttı. Aynı anda kılıcını acı bir ıslık çıkartarak Giles'in koluna
değdirmeden yana doğru savurdu. Aksi takdirde gelecek ani bir
ataktan kurtulma şansı olmazdı.

İçinden kendi kendine "Hiç de fena değil! Hiç de! Devam, hadi,
hadi!" diyordu.

Giles'in göğüs levhasına her defasında rakibinin kalbini tem-
sil eden yeni bir hayali işaret koyuyordu. Sir Nick'in yakın mesa-
feli dövüş tarzına tam zıt bir şekilde kendisi rakibine daha uzak,
daha düzenli bir tarzda dövüşüyordu. Derin bir nefes aldı ve tek-
rar saldırdı.

On beş dakika sonra, hava artık iyice kararıp oyun tehlikeli olmaya başlayınca ikisi de kılıçları indirdiler ve oturdular. Mücadele kısa, sert ataklar ve tabi ki nefeslenme araları şeklinde geçmişti. Ama Giles'im suratı çok solmuş, yüzündeki derin kırışıklara yenileri eklenmişti. İhtiyar adam nefes nefeseydi.

Fenton öyle çok da nefesi kesilmemiş olmasına rağmen şaşkınlıktan o kadar afallamıştı ki ayaklarının altındaki çim, onları çevreleyen ıhlamur ağaçları, hatta şimdi tüm bahçe hareketlenmiş dans ediyor, onun etrafında dönüyor gibi geliyordu. Hâlâ anlamıyordu. Giles Collins gibi hayli tecrübeli ve (dediğine göre) tehlikeli bir kılıç ustası Fenton'un göğüs levhasına bir kez olsun dokunamamıştı. Hâlbuki kendisi, rakibinin zırhında çizdiği hayali çarpıların en az yarısını vurmaya başarmıştı.

Bu muhteşem bir şeydi! Kılıcın çelik levhaya her vurduğunda çıkardığı pat seslerini, kılıçların birbirlerine sürterek şingirdamalarını kafasının içinde hâlâ duyuyor gibiydi. Ama bu kısacık maç onu hem heyecanlandırmış, hem de aklını daha da fazla karıştırmıştı...

Düşüncelerden sıyrılıp yanında nefes nefese kalmış Giles'in halini yeni fark eden Fenton pişmanlık dolu bir sesle "Giles! Giles! Özür dilerim, senin genç bir adam olmadığını unuttum. Hemen gidip yatağında dinlenmelisin" dedi.

Giles sanki küçümser bir edayla "Hıh!" dedi. Nefes alış verişi yavaşlayıp normale dönene kadar sırtı dayalı oturmaya devam etti. "Sen önce kendine bak! Beni zorlayamadın bile."

Fenton'un aklı, her defasında Giles'in kılıcını savuşturmayı başardığı çeviklikle bu lafın üstüne söylenecek doğru bir yanıt arıyordu. "Giles, üzgünüm ki—" dedi ve kekeleyerek "Bugün kılıcım o kadar şey... şey..."

Giles işaret parmağını sallayarak "Bana bakın Sir Nick Fenton!" dedi. "Gayet iyi bildiğiniz üzere ben, öyle yalakalık yapacak aptal bir şakşakçı değilim. Hatta tam tersine, babanızın da istediği gibi sizi her an sokmaktan gayet haz duyan arıya benzetebilirsiniz beni. Bir eksisiniz varsa yüzünüze vura vura bunu dile getirmekten nasıl bir keyif aldığımı iyi bilirsiniz." İhtiyar adamın bunu söylerken suratında beliren sırıtkan gülüş bir anda Fenton'a ilk karşılaştıklarında Kitty ve Meg hakkında yaptığı arsız imalarını hatırlattı. Evet, gerçekten de bu söylediğinin kesinlikle doğru olduğuna bu kısacık

sürede emin olmuştu. “Ama! Bugün ayaklarınız her zamanki gibi çok hızlıydı. Belki gözünüz en iyiden bir nebze kötüydü fakat Sir Nick, şunu söylemek zorundayım: Hayatım boyunca hiç bu kadar ustaca ve amansız dövüştüğünüze tanıklık etmemiştim.”

“Ne?!”

Giles bir kez daha parmağını havaya kaldırdı. Gözlerinde karşı konulmaz bir ışıltı vardı. Gurur dolu bir ışıltı...

“Ve şunu da söylemeden edemeyeceğim. Eğer elimde olsa, tüm Londra’da hiç kimsenin sizin karşınızda yirmi saniyeden daha fazla duramayacağına bin altınına bahse girerdim.—Bu kadar iltifat yeter, bugünlük bu kadar.”

“Tamam Giles. Gidip dinlenmelisin. Yerdeki zırhları, kılıçları falan dert etme. Yalnızca git ve biraz istirahat et.”

Giles yalpalayarak ayağa kalktı ve oradan uzaklaştı.

Fenton kılıcını hâlâ elinde tutarak bahçenin arka tarafındaki alçak, tuğla duvara doğru ayaklarının altını sürüye sürüye yürüdü. Ufukta her an kaybolacakmış gibi titrek, ince bir kırmızı çizgi kalmıştı yalnızca.

Ve birden nerede hata yaptığı Fenton’un kafasına dank etti.

Şu anda içimde bulunduğu yılda, yani 1675’te eskrim, henüz olgunluğa erişmemiş, hâlâ gelişmekte olan yeni bir kılıç sanatıydı. Bundan ancak yüz yirmi sene sonra, yani on sekizinci yüzyılın sonlarında mükemmele yakın halini alacaktı. Şu anda rakibin atağını savuştururken yaptıkları, kaba tabiriyle kılıçlarını tokuştur-maktan ibaretti. Şüphesiz Sir Nick, bu konuda çoğu kişiden daha yetenekli ve ustaydı ama modern eskrimle karşılaştırıldığında bu hamleler çok sıradan ve yetersiz kalıyordu. Kılıç onlar için hep savaşta doğrudan birini yaralamakta kullanılan, saf bir cinayet aracı olmuştu. Kaba kuvvet bu çağdaki kılıç dövüşlerinde daha ön plandaydı. Bu yüzden atakların çoğu çocuksu denebilecek kadar anlaşılması kolay ve tahmin edilebilirdi. Bu insanların bilek döndürerek rakibin kılıcını savurmak gibi kılıç oyunlarından haberleri bile yoktu. Rakibin gözüne kum atmak, ayağına basmak şeklindeki kirli numaralar dışında pek bir hile de bilmiyorlardı muhtemelen.

Ve şimdi bunun karşısına kendinin yirmi küsur yıllık eskrim deneyimin ve yüzlerce yıllık bilgi birikiminin birleşip genç bir

adamın dinç ve çevik bedeninde vücut bulmuş halini koyuyordu. Tabii ki bunlar çok büyük avantajlardı onun için. Yirminci yüzyılın bir kısım eleştirmenleri eskrimi değersiz bir spor dalı olarak görürken diğer bir kısım ise uzun süreli egzersizin önemine dikkat çekiyor ve eskrimde incelikle öğrenilip çeviklikle uygulanacak herhangi bir vuruşun tek başına bir mücadeleyi bitirebilecek kadar güçlü olabileceğini savunuyorlardı.

Ve şimdi Fenton kendi gözleriyle görüyordu ki ikinci grubun dediği doğrudu. En zayıf noktası olduğundan korktuğu şey aslında en büyük kozuydu. Artık şüphesi yoktu. Sir Nick usta bir kılıç dövüşçüsüydü ama kendisi ondan bile daha iyi kılıç kullanabilirdi. Şimdi *King's Head*'de yaptığı hamlenin de şans eseri olmadığını anlayabiliyordu.

Çim ve ağaçların kokusuyla dolu temiz havayı derin derin ciğerlerine çekerek bir süre daha öylece dikildi Fenton. Artık şaşkınlığı kaybolmuştu. Bir süredir Sir Nick'in de hiç sesi çıkmıyordu. Tabutun kapağında en ufak bir kıpırdanma bile olmamıştı. Muhtemelen o da halinden memnun bir hayalet gibi orada dinlenmeyi seçiyordu. Fenton'un dudaklarında Sir Nick'in tehditkâr gülümsemesine hiç benzemeyen bir tebessüm belirdi. Benziyorsa bile sadece bir nebzecikti, daha fazla değil. Sir Nick anki bir anda buhar olup uçmuş, Fenton da onu hiç değilse bir süreliğine unutmuştu. Kılıcını kaldırarak gökyüzünün soluk kızıl ışığından son bir parıltı alması için iki yana savurdu ve yüksek sesle bağırdı:

“Artık kim benle uğraşırsa, kendini ölü bilsin!”

Bölüm 12

Bahar Bahçesi Aşıkları

On gün içinde düşman bir kez daha taarruza geçti. Lydia'yla en neşeli ve kalender geçen günlerine denk gelen ilk saldırı öylesine yumuşak ve zayıftı ki Fenton, zar zor kendine yöneltlen okların varlığından haberdar olmuştu.

Sık sık, yarım bir gülümsemeyle Lord George'un '*Şu sıralar Lydia'ya kendini çok kaptırdın! Çok fazla düşkün oldun ona. Her şeyi unutup o beraber o kadar zevk-ü sefa sürüyorsunuz ki—*' sözlerini hatırlıyordu.

Tamam, belki de *öyleydi*. Ama, o da kendine şunu soruyordu: Neden *öyle* olmasın? Fenton çalışma odasında bir şeyler okurken ya da parkın uzak köşelerine tek başına gezintiye giderken Judith Pamphlin'in bir gardiyan misali Lydia'nın başını beklediği zamanlar dışında, evet, hep beraberlerdi. Bunda da yanlış bir şey yoktu ona sorulacak olursa.

Çalışma odası onu adeta büyüliyordu. Gerçek bir kitapsever için eski kitapların bırakın varlığını, kokusu bile üç yüzyıllık şaraptan daha değerlidir. Bazen hava yağmurlu olur ve Fenton uzun piposunu ağzına alıp gümüş şamdandaki mumları yakarak şöminenin önünde oturur, kızıl kızıl parıldayan korların karşısında bu eski kitapları okumanın keyfini çıkarırdı.

Ve yine gerçek bir kitapseverin iyi kitaptan beklediği tek şey, kendisi kâğıt kokusunu ciğerlerine çekerken çevirdiği her yaprağın ona yeni bir şey öğretmesidir. Fenton da artık kendini evde

değişiklik yaparak meşgul etmeyi bırakıp buradaki kitaplardan bir şeyler öğrenmenin evdeki temizlik sorununu gidermekten bile daha zevk verici bir şey olduğunu fark etti. İlk bulduğu kitap, yaklaşık yüz yıl kadar önce Sir John Harrington tarafından kaleme alınmış birkaç ciltlik uzun bir biyografi yazısıydı. Akıllı bir adam olan Sir John, Kraliçe Elizabeth'in hayatını anlattığı bu uzun eserde her şeyi en detaylı bir şekilde anlatmış, hatta sarayda bir tuvalet olması gerektiği fikrini ilk kendisinin ortaya atıp sonra da kendi başına çizdiği bir tasarımı Majestelerine takdim ettiğine bile yer vermişti uzun kitapta. Kraliçeye ithaf ettiği bu eseri daha sonra basılıp saray kütüphanesine yerleştirilmişti.

Yeniliklere açık olan Kraliçe'nin yaptığı ilk şeylerden biri bu yeni levazımın bir an önce, aynen kitapta çizildiği şekilde sarayın uçtaki bir odasına kurulması emrini vermek olmuş. Ama kadınlar arasında bile bu *tuhaf* yenilik pek rağbet görmemiş. Fenton bu okuduğu üzerine önce derince düşünüp bir taraftan da kızıl kızıl parlayan küçük kor parçalarıyla piposunu tekrar yakarken, bu durumu pek yadırgamaması gerektiğine karar verdi ve "Geçmiş yüzyılların insanlarını modern buluşlarla yargılayıp ilkel damgası vurmaktan zevk alan aptallardan değilim ben" diye geçirdi aklından.

Ayrıca evde daha fazla zaman geçirdikçe Giles'in bahsettiği mastiflerin de evin etrafında her daim gezindiklerini, bir nevi sürekli bir gözcü görevi gördüklerini fark etti. Köpekleri ilk gördüğünde hayvanlar biraz huysuzlandı. Hallerinde bir tereddüt var gibiydi. Ama Fenton'un sesini duyup onu kokladıkları vakit, o yabancı hava bir anda kaybolup gitti. Sahiplerinin yalamaları için uzattıkları el de bir anlamda dostluk eliydi onlar için. Fenton'un da köpeklerle alışması uzun sürmedi. Artık bahçeye çıktığında ilk yaptığı şey üzerine bir top güllesi gibi fırlayıp suratını yalamaya başlayan köpeklerle ıslık çalmak oluyordu. Her ne kadar bu yalanma işinden pek memnun olmasa da köpeklerle vakit geçirmek güzeldi. Hatta bazen oyunları evin içine de taşıyor, sevinç dolu sesler çıkararak sahiplerinin etrafında dört dönen köpekler her defasında Fenton'u eşyalarla çarpışmak tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyorlardı.

Bunlar iri ve yaşlı İngiliz mastifleriydi. Uzun, ağır gövdelerine göre bacakları biraz ince ama yine de bilekleri kalındı. İki yana düşen kıvrımlı kulakları en küçük bir seste hemen dikiliyordu. Son

derece keskin dişlerini kapatan sarkık gerdanları üzerindeki gözle-ri her zaman tetikteydi.

Aralarındaki en büyüğü, Fenton'un belinden bir iki karış kısaydı. Renkleri farklı farklıydı; açık kahverengiden griye değişiyordu. Adları Thunder, Lion, Greedy ve Bare-Behind'dı. Bu sonuncusunun ismini söylemek Fenton'a pek bir tuhaf geliyordu. Kalçaları diğerleri kadar büyük olmayan bu köpeğe aslında tam da kendisine uygun bir isim verilmişti. Ama bazen zaman geliyordu ki Lydia ta üst kattan bağıra bağıra o tatlı sesiyle Bare-Behind'ı çağırıyor, işte o vakit Fenton'un bütün tüyleri diken diken oluyor, Lydia köpeği çağırmayı bıraksın diye adeta dua ediyordu.

Neredeyse tapınırcasına sahibine sadık ve çağrıldığında Fenton'un ayağının dibinden bir an olsun ayrılmayan Thunder, gri renkli olan, köpeklerin en büyüğü ve bariz en güçlüsüydü. Thunder'ı yanında görmek güzeldi güzel olmasına ama odanın içine bir girdi mi, onu bahçeye geri çıkarmak için en ilginç yöntemlere başvurmak gerekebiliyordu bazen.

Lydia, Bare-Behind'ın kafasını okşayarak "Hayatım, köpeklerin eğitimini unutmadın, değil mi?" dedi.

"Ee, şey—nasıl unutabilirim ki!"

En başlarda Fenton'un getirdiği banyo yeniliğine biraz temkinli yaklaşıp da Lydia şimdilerde gerektiğinden çok daha fazla banyo yapıyordu. Pürüzsüz teni bir başka güzel görünüyordu. Artık sağlığına tam olarak kavuşmuştu. Fenton tüm içtenliğiyle saraydaki kadınların bile hiç birinin Lydia'nın güzelliğinin yanından geçemeyeceğine yemin ediyordu. (Aslında şu ana kadar hiçbir saray kadınıyla karşılaşmamıştı ama olsun, o yine de zaten Lydia'yı çok daha güzel bulacağına daha en baştan emindi.) Bir keresinde Fenton kenarda dikilip onu izlerken, Lydia'ya gafil avlandı ve tamamen üzerinde elbiseleriyle banyo küvetinin içine çekilmekten kurtulamadı. Üç duvar ötelerinde dudakları düz bir çizgi oluşturarak put gibi oturan Judith Pamphlin ise kulak kabartıp Lydia'nın odasından gelen suya düşme sesi, neşe dolu kıkır kıkır gülüşmeler ve aşıkların birbirlerine ettikleri bir dizi yemini dinliyordu.

Giyinirken küvetin içine çekilmek Fenton'u sinirlendirecek bir şey değildi. Hatta eğlenceli bir şakaydı onun için. Lydia'nın bu halinden memnundu. Yavaş yavaş o bağnaz yetiştirilme

tarzının izlerini kadının üzerinden atmayı büyük ölçüde başarmıştı. Lydia her ne kadar kocasının yanında soyunmaktan zevk alsa da, en başlarda bunun yalnızca karanlıkta yapılması konusunda katı bir duruşa sahipti. Ama Fenton perdeleri çekili loş yatak odasında, mum ışığının nasıl da romantik bir hava oluşturduğunu gösterdikten sonra Lydia'nın karanlık inadı da kırılmış oldu.

Tabi Fenton'un genç kadında değiştirdikleri bunlarla sınırlı değildi. Fenton'un ona, Fransız şairlerini, Latin yazarlarını öğretmek istemesi en başta Lydia'yı biraz ürkütmüştü. Ama üzerindeki çekingenliği yavaş yavaş attıktan sonra Lydia, farklı şeyler öğrenmenin verdiği gurur ve memnuniyetten hazzetmeye ve daha da önemlisi bunun Fenton'u mutlu ettiğini bildiği için daha da fazla şey öğrenmeye gayret etmeye başlamıştı.

Lydia'nın pembemsi teni ve gün geçtikçe dolgunlaşan vücudu estetik güzelliğinin yanı sıra, Fenton için, başka türlü önemler de arz etmekteydi.

“Aynen böyle dur, tamam! Geceliğini kalçalarına kadar indir, biraz öne doğru eğil...”

“Böyle mi?”

Şu anda Lydia'nın nefesini duyabiliyordu.

“Evet! Bırak geceliği, tamamen... Yaklaş bana doğru.”

“Böyle... mi?”

“Ah, seni seviyorum!”

Lydia cevap veremedi çünkü dudakları, Fenton'unkilerle bütünleşmiş vaziyetteydi. Ama şiddetle kafasını sallayarak aynı şeyi hissettiğini göstermeye çalışıyordu. Tabi sunduğu ispat bununla sınırlı değildi.

...

Fenton her daim Lydia'yı koruyup kollamaya, onu yalnız bırakmamaya özen gösteriyor, akşamları mumların yakılmasıyla kamaşan gümüş takımlarının parıl parıl yaptığı uzun masalarında akşam yemeklerini yerken onunla beraber olmaya bilhassa dikkat ediyordu. Her ne kadar Lydia buna en başta karşı çıksa da kocasının uzun bir süre kendisine ilgisiz ve gaddarca davrandığını hatırlayıp,

bu itirazın üstüne fazla gitmedi. Her önlerine yemekleri geldiğinde Fenton, Lydia'nın yemeğinin üst kısmını da yiyordu. O çağda bilinen her türlü zehrin etkisini bir iki gün içinde fark edebilirdi.

“Hayatım, eski zamanlarda kralların, yemeklerini kontrol etmeleri için saraylarında çeşnicileri olduğuna dair hikâyeler okurdum. Şüphesiz bunlar çok eskilerde kalan şeyler. Şimdinin kralları kendileri yemeklerini tadamadan aklıktan ölecekler neredeyse. Yani, şey—kendimi böyle çok garip hissediyorum.”

10 Haziran, 10 Haziran, 10 Haziran, 10 Haziran... Gün gittikçe yaklaşıyor ve o yaklaştıkça da Fenton'un beyninin içindeki tehlike çanları daha da sert çalıp kafasını sersemletiyordu. Aklı hep oradaydı. Cevap vermesi biraz zaman almıştı.

“Biliyorum tatlım, ama böyle olmak zorunda.”

“Ama kim artık böyle bir şey denemeye cesaret edebilir ki? Kim? Hem de bu kadar--”

Lydia ‘bu kadar şey değişmişken’ diyecekti ama durdu. Köpekler orada dolanıyordu. Sadece Thunder dışında... O, Fenton'un ayaklarının dibine kıvrılmış tatlı tatlı uyukluyordu.

“Dışarıdan bir tehlike mi var? Nereden? Geceleri ev sanki kapıları kapanmış bir kaleye dönüyor. Köpekleri hep bahçede tutuyor-sun. Aklından kim, ne geçiyor? Hep o o...”

Lydia yine lafının gerisini getiremedi. Bu kez de ‘—o adi kadın, Kitty, değil mi?’ diyecekti ama bu lanetli, iğrenç ismi telaffuz etmek bile istemiyordu. Sonra gözlerinde en iyi ressamı bile büyüleyecek bir ifadeyle kafasını kaldırdı. Alnından ikiye ayrılıp bir tarafa diğerinden biraz daha fazla düşen saçları, sanki gözlerindeki ışık üzerlerine vuruyormuş gibi parıltıyordu. Tek bir kelime etmese dahi masmavi gözlerine bakılınca aklından geçenler okunabiliyordu.

Yumuşak ve titrek bir sesle “Bana ne olduğu senin için gerçekten bu kadar önemli mi?” diye sordu. Evet, bunu gerçekten soruyordu.

“Evet, Lydia, düşündüğünden çok daha önemli hem de!”

Sık sık kırlara, ata binmeye gidiyorlardı. Lydia'nın altında binmesi kolay, tatlı bir midilli, Fenton'da ise George'dan aldığı uzun

boyu, doru bir at vardı. Kırılarda özgürce, dünyayı unutup saatlerce at sürüyor, hatta bazen ta tarlaların ötesindeki yüksek tepelere kadar gidiyorlardı. Yol kenarındaki salaş bir hanın yarı karanlık salonunda, zehir korkusu olmadan bir şeyler yiyip içmenin keyfini başka yerde bulmak imkânsızdı. Ardından, doyunluk ve neşenin getirdiği bir mayhoşlukla, karanlık gökyüzünde bir fener gibi asılı dolunayın ışığı altında eve dönerlerdi. Ilık mayıs gecesinin huzur verici uğultusuna Lydia yol boyunca söylediği şarkılarla eşlik ederdi. Bir keresinde, hiç beklenmedik bir şekilde, bir şövalye şarkısından bir iki satır mırıldandı:

“Kaçış yok, felaketin bekliyor seni!

Tutuştun mu Oliver’in etekleri?”

Ama bunları söylerken düşük göz kapaklarının altından şarkı ona Meg’i hatırlatıyor mu diye Fenton’u süzüyordu. Ölesiye nefret ettiği şu Meg ismini bir aklından silebilseydi, çok daha mutlu olabilecekti ama olmuyordu işte... Fenton *neredeyse* tamamen unutmuştu Meg’i. Şu anda onun aklındaki şeyler tamamen farklıydı. Ama Lydia’nın ne bunların olduğundan, ne de yol kenarındaki bir çalıya bile temkinli yaklaşan Fenton’un mavi kadife paltosunun altında gizlice taşıdığı iki tabancadan haberi vardı.

Sevdiği adamın yanında olmanın verdiği rüya gibi mutlulukla derin bir iç çekti Lydia.

Kırılarda atla gezintiye çıkmanın yanı sıra, genç aşıkların bir başka zevki de gün batımından sonra, etrafta kimsecikler kalmamışken parka gidip dolaşmaktı. Kral’ın emriyle yapılan yapay gölün kenarında dikilip, suda yüzen ördekleri, turnaları, hatta nereden getirildiği bilmedikleri bir tane flamingoyu izleyerek konuşuyorlardı. Bir gün öğle vakti yine böyle bir gezintideyken, Fenton’un aklına Lydia’yı bir tiyatroya götürmek geldi. Ama bu, başlarının üstündeki uğursuz kara buluttan düşen ilk damlaydı aslında...

Salonun adı *Duke’s House*’tu. Fenton’un duyduğuna göre daha kısa bir süre önce, şehrin diğer ucundaki yeni bir binaya taşınmıştı. Tabi Fenton’un, şehrin tüm o kargaşa ve gürültüsünün içinden Lydia’yı geçirmeye hiç niyeti yoktu. Akılcı ve aynı zamanda romantik bir çözüm buldu. Eğer zamanınız ve biraz da paranız varsa, kullanılabilecek en iyi ulaşım yolu tabi ki de nehirден gitmek olurdu.

Lydia'yı, gri ve mavi renkli, gümüş desenli en güzel elbisesini giyecek olmanın heyecanı sarmıştı. Gözleri parlıyordu. Bir yandan da ikide bir yanakları kızarıyordu. Lydia aynada kendi görünüşüne bakarak heyecandan titrerken, kireç beyazı suratında öfke dolu bir ifadeyle Judith Pamphlin onu giydiriyordu. Bu kaskatı ifadesinin nedeni barizdi: Hanımı tiyatro izlemeye gidiyordu ve bu, Tanrı katında günahtı.

Fenton duvara sırtını yaslamış, Lydia'nın giyinmesini izliyordu. Şu anda Pamphlin bir nebze vicdan azabı çekmeden Fenton'u öldürebilirdi. Onu tutan *tek* şey buna cesaret edemiyor olmasıydı. Bu ikisi, büyük iç savaşta iki kutbun sanki vücut bulmuş haliydi.

Fenton, çok önceleri ondan kurtulabilirdi ama bunu yapmaktan onu, kadının Lydia'ya duyduğu büyük sadakat alıkoymuştu. Aslında Fenton, Pamphlin'in ondan nefret ettiği kadar Pamphlin'den nefret etmiyordu. Ama bir de şu saçma sapan bağnazlıkları olmasa... Hizmetçilerle ayda bir banyo yapma konusunda anlaşma sağladığında, Judith Pamphlin'in sırf bu geri kafalılığından dolayı karara uymayacağını biliyordu. Öyle de oldu, herkes kabul etti ama o ayda bir banyo yapmayı kabul etmedi. Ama Fenton'un ona pabuç bırakmaya hiç de niyeti yoktu. Koca Tom'u çağırdı ve tüm hizmetçileri seyirci olarak ayarlayıp, onların gözü önünde kadını zorla suyun altına sokmasını istedi. Hal böyle olunca, Judith de el mahkûm, Fenton'la yapılan anlaşmayı kabul etti.

Ama şimdi, onu sinir eden diğer bazı şeylerin üstüne bir de bu tiyatro işi çıkınca kadın artık kendi tutamadı ve Fenton'a doğru kafasıyla işaret ederek ama sert bir tonla Lydia'ya konuşarak "Bu sümsük herif seni daha da çok uçarılığın ve şehvetin içine gömüyor" dedi.

Fenton bekledi.

Üç hafta önce Judith böyle bir şey söylese, Lydia kafasını kaldırmadan bir şeyler mırıldanırdı. Ama şimdi ona doğru döndü ve her zamanki tatlı sesine bir de iftihar eklenmiş bir şekilde "Şehvet dediğin şey gayet güzel, hatta harikulade bir şey. Sonuçta o benim kocam değil mi?" diye derhal cevap verdi.

Judith Pamphlin'in parmağı nasihat eder bir edayla havaya kalktı.

“Karı-koca ya da değil, fark etmez, sırf nefsi zevkler için şehvete yönelmek Tanrı’nın gözünde—”

“Sus” dedi Fenton. Sessizce... Saten yeleğinin altındaki deri kılıç kemerine başparmaklarını geçirdi ve ayaklarını yavaşça vura vura onlara doğru yürüdü.

“Kadın! Sana, karımın yanındayken o saçma lafları etmeyi yasaklamamış mıydım? Ama görüyorum ki sana verilen emirleri unutuyorsun. Şimdi hemen çık bu odadan. Bundan sonra karımın işlerine sen bakmayacaksın.”

Judith Pamphlin bir şey söylemek için ağzını açıtsa da Fenton ona mahal vermedi.

“Çık!”

Kadın çıkarken Fenton’a baktı. İçindeki her şeyin tek bir duyguda birleşip gözlerinden fışkırdığını görebiliyordu: Delicesine bir intikam duygusu... Ama bu, kendi adına değil, Fenton’un sözlerini anlayamayıp aşağıladığı Tanrı’nın adına öç almak istemiş gibi bir bakıştı. Her ne kadar kadın bunun pek farkında olmasa da... Fenton’un herhangi bir köşeden sinsice yaklaşabilecek olan tehlikelere karşı yine tetikte olması, gözlerini dört açması gerekecekti.

Kapı kapandıktan sonra Lydia konuşmaya başladı. Şaşırmış, yarı gülen bir sesle “Çok garip...” dedi. “Nedense hiç vicdan azabı çekmedim.” Bunu söyledikten sonra kendi etrafında bir tur attı ve bacaklarını kırarak sanki prova yapıyormuş Fenton’a tatlı bir selam verdi.

“Bu—Bu elbise seni rahatsız ediyor mu?” dedi. Bu kez sesi çekingendi. Sonra gözlerini korku dolu bir ciddiyet kapladı. “Eğer ediyorsa söyle, yemin ederim anında paramparça eder çöpe atarım!”

“Lydia, senin giydiğin her şey benim gözüme güzel görünüyor. Ne söylediğin, ne yaptığın, ne düşündüğün, ne olduğun... Ve—elbiseler demişken...”

“Evet?”

“İstedğin kadar elbise diktirebilirsin kendine. Dolap dolsun, taşsın isterse. Yeter ki hiçbir şey içinde kalmasın. Sadece elbise değil, mücevherler, takılar, saatler... Aklına gelebilen her şey! Bayan... Adı neydi? Hah, Bayan Wheebler’e bir sonraki kez sana elbise dikmesini istediğinde—”

Lydia kafasını öteki tarafa çevirdi ve tekrar yüzünü Fenton'a dönmeden önce omuzlarını yavaşça silkti. O kendine has tutkulu ve tatlı ses tonuyla "Bayan Wheebler'den bir şey ısmarlamadım. Şehir merkezindeki başka terzilerden elbisemi dikmelerini istedim. Şey, ona diktirirsem çok pahalıya geleceğinden çekindim."

Fenton, Lydia'nın boynuna dantelli mavi bir pelerin gümüş renkli bağcıklarını bağlayarak "Parayı sorun etme, Tatlım" dedi. Kendi pelerinini de sol omzunun üstünden tokaladı. Aslında pelerin, sağ omzunun üzerinden sarksa daha güzel olurdu ama şu anki haliyle kılıç kolu rahat olduğu için böyle olmasını tercih etmişti.

"Ama oyunun akşamüstü değil, öğleden sonra olacağını hatırlatmama gerek var mı? Hızlansak iyi olacak."

Nehrin kenarına kadar inen merdivenler, Thames nehri kıyısındaki birçok rıhtımdan birine götürdü Fenton ve Lydia'yı. Bu sayede birçok yere rahatlıkla gidilebiliyordu. Sonlara doğru çürümeye başlamış meşeden yapılma merdivenlerden Lydia'yı geçirdikten sonra, elinden tutarak iki elinde küreklerin saplarını tutan yaşlı ve şişman teknecinin karşısına oturturdu. Tekne, nehrin küçük dalgalarıyla yalpalana yalpalana sallanırken Fenton da ayağını içeri attı.

Su biraz çekilmiş olduğu için tekneye vuran dalgalar onları ıslatacak kadar sıçrayamıyordu. Arada bir küçük sürprizler olsa da, bu kez de nehir kıyılarını izlemekle meşgul aşıkler üzerlerine gelen su damlalarına pek önem vermiyorlardı. Sırtlarını geriye doğru yaslamışlardı.

İhtiyar adam babacan, aynı zamanda da artık denizcilerle özdeşleşmiş neşeli sesiyle, "Bugün hava pek iyi değil, ama kapalı da sayılmaz" dedi. "Sizi akıntılardan ve girdaplardan uzak tutup sakın sakın götüreceğim. Yolculuğumuz...?"

"*Duke's House'a.*"

"*Duke's House'a* varana kadar keyfinize bakın Efendim."

Üzerinde her daim hafif bir sis kaplı olan Thames'in gri sularında, aynı Fenton'la Lydia'nın şu an bindiği gibi bir sürü küçük tekne vardı. Beyaz renkli olanlar daha fazla göze çarpıyordu. Arada bir Lydia'nın geniş şapkasını oynatan rüzgâr serin ve tertemizdi. Sol taraflarında, soyluların yazlık evlerinin su kanallarını hemen

geçince, yan yana dizilmiş eski evlerin yosun tutmuş duvarlarına çarpan dalgalar köpükler çıkararak yükseliyor, bacalardan çıkan duman, evlerin çatılarını kara bir örtüyle kaplıyordu.

Sonunda *Duke's House*'a vardılar. Salon aşağı yukarı Fenton'un beklediği gibiydi. Kenarda, küçük bir odacık denebilecek, tuğla duvarları hâlâ sıvanmamış bir bölmede Lydia'yla kendine yer bulabildi. Ama sahne oldukça büyüktü. Özellikle taşınabilir dekorlar yaygınlaştıktan sonra, sahnelerin büyük yapılarak görselliğin önem kazanması bu yıllara denk geliyordu. Diğer tüm yüksek sınıf ve soylu kadınların yaptığı gibi, Lydia da salona girer girmez siyah büyücü maskesini yüzüne taktı. Aslını söyleyecek olursa, burası hakkında bildiği tek şey bundan ibaretti ve doğrusu bu maske kaidesi bayağı hoşuna gitmiş benziyordu.

Küçük bölmelerin içine güçlkle sığdırılmış gibi duran koltuklarına otururken Lydia, Fenton'un kolundan çekerek kulağına doğru eğildi ve "Gülmeli miyiz?" diye sordu. Sesinde inanılmaz bir ciddiyet ve heves vardı. "Çok fazla gülersek uygunsuz kaçır mı?"

Sahneye yerleştirilen Doğu'ya özgü dekorların şatafatlı görünümünü, loş salonunun her bir köşesine yerleştirilmiş mumların ışıkları daha da görkemli hale getiriyordu.

"Yok Tatlım, ama bu öyle gülünecek bir oyun değil. John Dryden'in *Aurengzebe* adlı trajedisi bu. Kısa bir süre önce Buckingham Dükü Sir Bucks—bu ismi telaffuz ederken aklından Yeşil Kurdelecilerle sürtüştükleri o gece geçti—tarafından yazılan iğneleyici ve alaycı bir komediyle kendisi her yerde dalga konusu olmuştu. Bu bir bakıma ona cevap vereceği oyun."

"Ah, ne kadar bilgisizim!"

Lydia oturduktan sonra gümüş renkli iplerini çözüp pelerini arkaya attı. Sahnenin her iki tarafına oturmuş insanlar, hiç durmadan kafalarındaki perukları sallayarak konuşuyor, birbirleriyle, sözüm ona ince yorumlarını paylaşıyorlardı. Onlar bu şekilde etrafindakileri etkilemeye çalışıdursun, *turuncu* elbiseli genç kızlar sıraların arasındaki öylesine dar bir koridordan büyük bir yaygarayla ileri geri hareket ederek ilerliyorlardı ki bu sıkışıklıkta kalçalarına atılacak çimdiklere resmen davetiye çıkarıyorlar ve şüphesiz nasiplerini de alıyorlardı.

Çaprazdaki sıranın, perukları hiç durmaksızın sallanan gösteriş düşkünleri hep beraber ayağa kalktılar. Bir düzine altın içki kadehi Lydia'ya doğru kalktı. Bunun üzerine etraftaki diğer konuklar da kadehlerin kimin şerefine kalktığını görmek için merakla yerlerinden kalkıp kafalarını uzattılar. Kadınların yüzlerindeki siyah maskeler, bu yarı karanlık mekânda bir anda bayağı ürkütücü geldi Fenton'un gözüne. Aralarından sarhoş ama konuşması hâlâ düzgün bir adam Lydia'ya müstehcenliği teğet geçen birkaç samimi iltifat ettikten sonra yerine geri oturdu.

Bu, her ne kadar şaşkınlığını gizlemiyor olsa da, Lydia'nın hoşuna gitmişti ve nazik bir şekilde adama doğru gülümsedi. Üst sınıf olduğu açıkça belli olan bir leydinin kendine yöneltilen iltifata karşılık verme tenezzülünde bulunması kalabalığın arasında bir tasvip mırıltısının dolaşmasına neden oldu.

Fenton, Lydia'ya doğru eğildi ve "Bak, görüyor musun? Herkes benimle aynı fikirde" diye takıldı. "Ah, seni herkesten kıskanıyorum, gel, biraz yaklaş bana doğru."

"Nick, alay etme benimle. Şaka yapıyorsun, biliyorum. N'olur yapma öyle" dedi ve ifadesi bir anda değişti. Belki de konuyu değiştirmek istediği için ifadesini kasten değiştirmişti. "Hayatım, oyundan bahsediyordun?"

"Ah, o mu? Doğrusu söylenecek başka bir şey yok. Dediğim gibi, Sir Bucks'a karşılık olarak hazırladığı bir oyun. Ama yanlış anlama, doğrudan onu hedef alıp misilleme yaparak değil. Sadece onun gibi saçma oyunlar değil, böyle harika eserler ortaya koyabileceğini gösterip onu kale almadığı mesajını vererek. Hey, oyun başlıyor!"

İlk bölümler dönemin büyük oyuncularından Bay ve Bayan Betterton tarafından oynandı. Adam şu anda orta yaşlarda, formunun zirvesindeydi. İnanılmaz karizmatik sesi de duruşu da aynı büyük bir kılıç ustasının talebesini büyülemesi gibi büyülüyor, herkesi adeta oyunun içine çekiyordu.

İleriki yıllarda Bay Betterton'un söyleyeceği ünlü bir sözü geldi Fenton'un aklına: 'Bir salonu güçlü bir ses ve ihtişamlı bir duruşla büyüleyip etkilemek o kadar kolaydır ki. Asıl zor olan onu zapt edebilmektir. İzleyiciler üzerinde öylesine güçlü bir etki

uyandırıp herkesi pür dikkat sizi dinlemeye itmek, bir adamın perüğünü düzeltirken yaptığı hışırtyı ya da bir kadının mendiliyle burnunu silişini duyabilecek kadar derin bir sessizlik yakalamak... İşte asıl sanat budur.'

Ve şu anda yaptığı da tam olarak buydu.

Oyunun sonunda herkes birkaç saniyeliğine çıt çıkarmadan oturdu. Çoğu kişi açıkça ağlıyordu. Bir alkış uğultusu bir anda neredeyse *Duke's House*'un duvarlarını yıkacak bir tufana dönüştü.

Fenton oyunu çok önceleri okumuştzu zaten. Beklenileceği üzere, oyunun trajedi yönü onu pek duygulandırmamıştı ama ayaklarını yere vura vura yürüyen askerler gibi gücünü insanın iliğine kadar hissettiren sözcükler üzerinde hiç tahmin etmediği kadar büyük bir etki bırakmıştı. Bu muhteşem senaryoyla John Dryden da Sir Bucks'un oyununu anlamsız, saçma bir kâğıt parçası haline getiriyordu. Artık adı söylendiğinde insanların aklına gelecek şey Sir Bucks'un onunla ettiği alaylar değil, burada yüzlerce insanı gözyaşlarına boğan harika oyunu olacaktı. Lydia da o ağlayanlar kervanının içindeydi. Yanaklarından süzülen yaşları dindirmek bir sürü teselli edici söz ve salondan çıktıktan sonra aldıkları temiz hava sayesinde mümkün oldu.

Dışarıda büyük bir kalabalık vardı. Önce onların dağılmasını beklediler. Ardından iskeleye gittiler ama aynı Fenton ve Lydia gibi, tekneyle gitmenin daha akılcı bir çözüm olduğunu düşünenlerin sayısı hiç de azımsanacak seviyede değildi. Bir süre iskelede sıra beklediler. Tekneye binip eve doğru yola çıktıklarında hava kararmıştı. Yaklaşık bir kilometre uzakta yan yana sıralanmış evlerin yüksek çatılarının başında toplanmış bir sis bulutu arasından dolunayın parlak silueti kendini gösteriyordu.

Fenton'un yüzüne soğuk bir rüzgâr vurdu ve üşümemesi için derhal kolunu Lydia'ya dolayarak pelerinin sıkıca onun sırtına sardı. Ay ışığı nehrin sağ tarafında yakamozlar yaparak parlıyordu. Yükselmiş dalgalar tekneyi sallandırıyor, öğle vaktindeki sakinliğinin aksine şimdi sert bir şekilde akıyor, arkalarındaki köprünün ayaklarına çarpan akıntı, köpükler oluşturuyordu.

Lydia, Fenton'un gayet iyi bildiği bir ses tonuyla "Hayatım—" dedi. Maskesini yüzünden çıkaralı çok olmuştu. Şimdi düşünceli bir tavırla parmaklarının arasında çevirerek onunla oynuyordu.

“Evet?”

“Eğer istersem beni başka bir yere de götürür müsün? Buranın adını çok duydum ama hiç kendi gözlerimle görmedim. *Spring Gardens* denen bir yer.”

Fenton bir saniyeliğine geriye doğru yaslandı ve Lydia’nın yüzüne baktı.

“Adını çok duydun, öyle mi?”

“Evet!”

“Öyle demek! Dur o zaman, biraz daha duy buranın nasıl bir yer olduğunu. *Spring Gardens* denen yer, sarayın ötesindeki büyük parkın yanındaki geniş alanın etrafı yüksek ve kalın çitlerle çevrilerek yapılan gezinti alanı... Bahçenin içinde de yine çitler, oturma bankaları, küçük çardaklar vardır. Ağaçların arasında gezebileceğin rüzgârlı patikalar da bulacaksın orada. Çoğu yeri az aydınlatılmış, hatta bazı yerleri hiç aydınlatılmayıp akşam olunca zifiri karanlığın koynuna bırakılmış durumda.”

“Nick, ben—”

“Orada güzel bir gezinti yapıp temiz hava alabilirsin. Hatta ağaçların arasından gelen gayet hoş bir müziğe kulak misafiri olman bile muhtemeldir. Ama Lydia, orası normalde kendine geceyi geçirecek güzel bir kız arayan çapkınların mekânıdır. E anlayacağın üzere, bu adamların peşinden koştukları da naz olsun diye onlardan bir ceylan misali seke seke kaçan, ama esasen yakalanmaya baştan razı kızlardır. Yani tatlım, orası ne sana ne de bana uygun bir yer.”

Lydia çok masum ve tatlı bir sesle “Yüzüme bir maske takarım. Üzerime de *en eski* elbisemi giyerim. Böylece birisi beni görse de kim olduğumu anlamaz” dedi.

Fenton ona öylesine gerçekçi bir öfkeyle cevap verdi ki Lydia, onunla dalga geçtiğini anlayamadı bile.

“Sus! Aşüfte mi olacaksın başımıza!”

Lydia büyük bir suçluluk duygusuyla başını öteki tarafa çevirdi. Kaçurmaya çalıştığı gözlerindeki utanç ifadesi Fenton’u daha da eğlendiriyordu. Gülerek “Yok, yok. Sana kim olduğunu söyleyeyim mi? Sen ki en soysuz, en iffetsizi oynamak isteyen ama aslında

en dürüst, en namuslu olan üç kâğıtçı, küçük bir kızsın. Sonuçta *Spring Gardens*'daki kimse peşinden koşan çapkının aslında kocan olduğunu aklından bile geçirmez, doğru mu?"

Lydia ağzı açık kalmış bir halde ona baktı ve "Ama—Ama nereden anladın?" dedi.

"E, ne olacak. Siz kadınlar hep aynısınız, sadece bunu kabul etmek istemiyorsunuz."

Lydia gülerek yalvardı. "Yarın hava iyi olursa beni oraya götüreceksin değil mi hayatım, lütfen, lütfen, lütfen. Bak diyorum *en en* eski giysimi giyeceğim. Kimsenin aklının ucundan bile geçmeyecek kim olduğum."

Fenton gökyüzündeki parlak yıldızlardan birine işaret ederek "Şu yıldız görüyor musun?" dedi. "Sen yeter ki iste, bir yolunu bulur, seni oraya bile götürürüm. Nasıl istersen, *Spring Gardens* mı diyorsun, tamam, oldu bil!"

Ve böylece Lydia, hiç farkında bile olmadan, kendi talihsizliğinin hazırlayıcısı oldu.

Üstüne basa basa ve kuralcı bir öğretmen edasıyla bir kez daha "Orada *en* eski giysimi giyeceğim" dedi.

Bir sonraki gün Lydia pek bir şey yapmadı, gidip kendine yeni bir elbise almak dışında... Söylediği gibi eski bir elbisenin bile işini göreceğini düşünmek zaten ahmaklık olurdu. En eski elbisesi bile sıradan bir kadında olmayacak kadar pahalıydı çünkü.

Gece saat on olduğunda, Fenton, Giles tarafından giydirildi ve şimdi mumlar yerine duvara asılmış birkaç duvar lambasıyla aydınlatılan koridora çıktı. Gezintiye çıkarken giydiği, rahat ve geniş, kadife paltosu vardı üzerinde. Ayaklarında ise koyu renk paltosuyla uyumlu ve kendi zevkine göre özel olarak yapılmış deri ayakkabıları... Bunları her ayağına geçirdiğinde 'Neydi o topuklular öyle!' diye iç geçiriyordu. Giles ise efendisinin eskisi gibi taşlı yüzükler, pırlanta düğmeler ve hatta dantelli yaka bandı takmayışının üzüntü ve şaşkınlığını yaşıyordu her onu giydirdiğinde. Son olarak Fenton, yüzük takmadığı ellerine olmazsa olmazı kadife eldivenlerini giymeyi ihmal etmedi.

Tam bu sırada Lydia da koşarak odasından çıktı ve merdivenlerin başına geldi.

Yüzünde siyah bir maske vardı ama şapka takmamıştı. Üzerindeki elbise kasaba kızlarının giydiği elbiseleri andırıyordu. Gök mavisi arka plan üzerine üzerinde parıldayan küçücük pembe güller... Omuzlarında askısı olmayan elbisenin o kadar garip bir kesimi vardı ki Fenton, kendi kendine ‘Bu elbise nasıl düşmeden böyle durabiliyor?’ diye soruyordu. Lydia’nın hemen yanında yeni hizmetçisi Bet vardı. Kız, elinde lacivert çizgili kırmızı bir pelerin tutuyordu.

Lydia gülerek “Aslında bu benim en eski...” dedi ve göz ucuyla kaçamak kaçamak Fenton’a bakarak sustu.

Fenton akşam yemeğinde birkaç kadeh viski içtiği için aslında şen şakraktı ama nedense neşeyle dolu aklına bir anda şüphe doldu. Ve de anlayamadığı bir kıskacılık hissetti. Kimden? Evet, herkesten. Ama neden? Orasını bilmiyordu. Tek bildiği bu hissin bir aslanın pençesi gibi kalbine geçtiği idi.

“Teoride bu oyunun güvenilmeyecek bir tarafı yok. Ama orası kalabalık olur ve benim o kalabalığın içinde seni kovalamam gerekirse...”

Bet hâlâ geniş kırmızı pelerini Lydia’nın boynuna bağlamaya çalışırken o Fenton’a doğru koştu ve itiraz eder bir şekilde yavaşça göğsüne döverek “Ama bugün sen olmadan dışarı çıkmama izin verdin” dedi.

“Bu aynı şey değil. Hem sabah ben yoktum ama Whip’le Harry vardı yanında.”

Whip geniş omuzlu şoförleriydi. Harry ise alt kattaki hizmetçilerden biriydi. Bayağı sağlam bir kılıç dövüşçüsüydü ve her gün sabah egzersizlerinde Fenton’a eşlik ediyordu.

“Ya o kalabalıkta seni kaybedersem ne olacak?” diye devam etti Fenton. “Seni kaybedersem ve zorbanın biri sana saldırırsa ne olacak?”

Lydia, Fenton’dan bunu duymaktan biraz şaşırmış bir şekilde “Ah, o mu?” dedi ve pelerininin sol tarafını yavaşça açtı. Keçeyle doldurulmuş kalın astarın içinde küçük, deri bir kılıç için özel bir cep dikilmişti. O kılıfın için altın saplı, ince ve hafif bir hançer duruyordu. On santimden belki biraz daha uzun bıçağın ağzı her iki tarafından da iyice bileylenmişti.

Lydia çok basit bir gerçeği kesin dille söylercesine “Senin dışında başka bir adam bana dokunmaya kalkacak olursa, onu öldürmeye kalkmam. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ama aylar, hatta belki yıllar boyunca beni gördüğü günün pişmanlığını yaşayacağına emin olabilirsin.” Maskeden görünen gözlerindeki kararlı ifade bir anda yerini şaşkınlığa bıraktı. “Hayatım, sen bunun farkında değil misin?”

Fenton onu öylesine içten ve sert öptü ki Lydia, her ne kadar bu bayağı hoşuna gitse de, nedenini anlayamadı.

“Haklısın. Aptalca şeyler düşünmeye gerek yok. Haydi, neyi bekliyoruz? Çıkalım.”

Koşarak merdivenlerden inerken Fenton, omzunun üstünden arkaya doğru baktı ve merdivenin başında kollarını bağlamış, hareketsiz dikilip kaskatı bir ifadeyle onları izleyen Judith Pamphlin’i gördü.

Spring Gardens’ın ana kapısı evden çok kısa bir mesafedeydi. Fenton bunu, Lord George’la *Eski Londra*’yı gezdikleri ilk gün fark etmişti.

Onların gitmesinin üzerinden çok bir süre geçmeden, bir postacı Fenton’un evinin olduğu sokağa daldı ve her bir evin kapısını tek tek tıklatıp oranın Sir Nicholas Fenton’un malikânesi olup olmadığını sormaya başladı. Adam sonunda aradığı yeri bulduğunda, kapıcı Sam’le karşılaştı. Her zamanki kuşkucu tavırlarıyla birkaç soru soran kapıcı, postacının elindeki buruşuk mektubu aldı ve birkaç bozuk parayla adamı yolcu etti.

Postacı gittikten sonra Sam’in ilk yaptığı şey Giles’i çağırıp mektubu ona teslim etmek oldu. İhtiyar adam mektubu aldıktan sonra içeri gitti. Koridordan çalışma odasına doğru giderken mektubun kimden olduğunu okumaya çalışıyordu ama içerisi yazılar görünmeyecek kadar karanlıktı. Duvar boşluklarından birinde duran şamdanı alıp mektuba doğru tuttu ve mumların cılız ışığında okumaya başladı: ‘*Pall Mall*’da oturan Sir Nicholas Fenton’a.’ yazıyordu üstünde. Zarfın diğer tarafı ise mühürlüydü. Gönderen ise ‘Jonathan Reeve’di.

Alt dudağını neredeyse kanatacakmışçasına ısırarak Giles mektubu elinde tartıyor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Yanlışlıkla (!) mührü açtı ve kendi kendine “Madem açıldı, bari ne yazıyormuş, okuyalım” dedi. Yüz hatları bir anda belirginleşti. Ama o her zamanki alaycı şekliyle değil... Ve suratı biraz solgunlaştı. Bir süre öylece hiç hareket etmeden bekledi. Düşünme faslı bittikten sonra aceleyle yürümeye başladı.

Bu sırada Fenton’la Lydia, *Spring Gardens*’ın sık ağaçları arasında neredeyse kaybolmuş yüksek parmaklıklı demir kapısını ara-maktaydılar. Girişi bulmaları çok uzun sürmedi. Fenton, ana kapının önünde duran, baştan aşağı yeşil giyinmiş ve şapkasına ince ağaç dalları tutturmuş bekçinin avucuna küçük bir miktar bahşiş bırakırken, adamın yüzünün sanki büyü yapılmış gibi anında aydınlanması büyük bir keyifle izledi.

“Burası mı?” diye fısıldadı Lydia. Sesinde bir heyecan ve hayranlık kokusu vardı.

Önlerinde uzanan ormanın üzerinde dolunay tüm ışıltısıyla yükselmişti. Ana kapıdan girdikten sonra ikinci bir kapı daha belirliyordu. Girişteki kadar yüksek olmasalar da, yine de bir adam boyundan biraz daha yüksek çitlerde yer yer kırıklar vardı. Bu açıklıklardan ormana doğru bir sürü yol uzanıyordu. Buranın aydınlatması çok da fena sayılmazdı. Muhtemelen yerde uzanan tahta parçalarına insanlar gece karanlığında takılmasın diye düşünülüp her bir iki metrede bir aydınlatma konulmuştu. Ayrıca uzun aralıklarla ağaçlara lambalar asılmıştı. Cılız alevlerinin mavi olması, yanan maddenin kimyasal bir şey olduğunu gösteriyordu. Arada bir de sarı bir ışık yayan fenerlerden konulmuştu. Bunların her birinin içinde muhtemelen sabaha kadar tamamen bitecek kalın mumlar vardı.

Ama onları asıl vuran şey *Spring Gardens*’ın ıslak çim ve ağaç kokusunun yarattığı inanılmaz atmosferdi. En başta bahçe çok sessiz göründü. Birbirlerine şarkı söyleyen aşıkların sesi yoktu ortalıklarda. Ama ilerledikçe yavaş yavaş ağaçların arasından belli belirsiz sesler sızmaya başladı. Bunlar fısıltılı, nereden geldiğinin kestirilmesi imkânsız seslerdi. Sonra ıslak çimlerin üzerinde sanki parmakları üzerinde koşarmışçasına yumuşak ve hızlı ayak sesleri... Bir ağaç dalının çatırtısı... Bir kızın titrek, çekingen kahkahası...

Fenton’un kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Lydia yavaşça kollarının arasından sıyrılıp ondan ayrılmadan önce, Fenton bir kez

daha akşam öptüğü gibi ateşli bir şekilde onu öptü. Lydia düz tabanlı, rahat ayakkabılarını işaret ederek “Merak etme, ayağım bir yere takılmaz, dikkatli olacağım” diye fısıldadı. “Şimdi koşmaya başlayacağım. Yavaşça beşe kadar say, sonra da beni yakalamaya çalış, tamam mı benim çapkın aşkım?”

“Ama ya seni—”

“Hayatım korkma, sen beni görmesen de ben seni hep göreceğim. Asla senden çok uzaklaşmayacağım.”

Ve Lydia bunu söylemekle beraber, sırtındaki kırmızı pelerini havalandırarak seğirte seğirte koşmaya başladı. Pelerini havalandıkça, altındaki elbisenin gümüş rengi çizgileri, yolun iki yanındaki lambalardan gelen ışıkla parlayarak ortaya çıkıyordu. Fenton, Lydia’nın hemen önlerindeki açıklıklardan birinden gireceğini tahmin ediyordu ama Lydia, onun bu beklentisinin aksine ta en uzak köşedeki açıklıklardan birinden girdi ve gözden kayboldu.

Fenton ise bu sırada çoktan saymaya başlamıştı. “Bir!” İki sayı arasındaki bitmek bilmeyen o bir saniyeyi iki katı hızla geçen Fenton “İki!” dedi. Şu halinin ihtiyar tarih profesörü Nicholas Fenton’a ne kadar garip geleceğini daha önce hiç düşünmemişti. Şimdi artık bedeninin ona vurduğu zincirleri kırmış genç bir adamdı ve böyle olmaya da her geçen gün biraz daha fazla alışıyordu. Değer verdiği şeyler değiştikçe eski dünyası da hafızasından silinmeye, gerçekliğini yitirmeye başlamıştı.

Şu anda kulakları öylesine tetikteydi ki bir daldan diğerine konan bir böceğin sesini bile fark edebiliyordu. Ve de yumuşak çimin üstünde koşan Lydia’nın ayak seslerini... “Üç!” Pelerinini yukarı doğru çekip koşmasına mani olmaması için kılıcını eline aldı ve “Beş!” diye bağırıp sanki bir yarıştaymışçasına koşmaya başladı.

Köşedeki dönemeci dönüp önünde boylu boyunca uzanan ve oldukça da uzun görünen patikada gözlerini gezdirdi. Uzakta sarı-mavi renkte cılız alevler görüyordu. Burası çimenlikti. Dümdüz koşmaya başladı. Bir taraftan da sol tarafındaki tahta çitler arasındaki boşluklara bakıyordu. Bir tane böyle açıklık geçtikten sonra durup o yöne döndü. Karşısına alçak bir kapı çıktı. İçeri daldı. Burada ağaçlar o kadar sıkı ki yaprakların oluşturduğu duvardan bir nebze ay ışığı girmiyordu. Birkaç metre boyunca yer çakılla kaplıydı. Sonra yeniden çimen... Uzak köşeden iki sesin birbirlerine

fısıldadığını duydu ve buradan geri dönmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Hem zaten Lydia buradan gitmiş olsa onun ayak seslerini de çakıl taşlarından geçerken duyardı.

Dönüşte çitlerde daha yüksek bir başka açıklık buldu. Ama bu takip ettiği yol onun aklını karıştıran labirentimsi bir yere çıktı. Parfümü, çimen kokusunu bastıran çiçek açmış ağaçlar bir duvar misali uzanıp Fenton'un önüne üçe ayrılan bir yol çıkarmıştı. Önce bu patikalardan birincisini denedi ama sonunda paslı bir kapı çivilenerek kapatılmış bir kör uca geldiğini gördü. Aradaki açıklıklardan birinden geçip ikinci patikaya girmeye çalışırken kendini nasıl olduysa üçüncüsünde, yani en soldakinde buldu. Ve işte tam bu anda, ta en başından beri fark etmesi gereken bir şey kafasına ancak şimdi dank ederken hareketsizce olduğu yerde durdu.

Tabi Lydia bunu bilmiyordu ama aynı siyah gibi kırmızı renkli herhangi bir şey de karanlıkta, hatta yarı karanlıkta bile neredeyse görünmez olurdu. Şüphesiz şimdiye kadar hiç farkına bile varmadan, defalarca birbirlerini teğet geçmişlerdi.

"Lydia!" diye bağırdı ve neredeyse ensesine hissettiği yumuşak bir kadın sesi, Fenton'u yerinden zıplatacak kadar beklenmedik bir şekilde "*Ben olmaz mıyım?*" diye fısıldadı. Aynı anda, kovalanmaya pek de gönülsüz olmayan kadın oyun yaparcasına elini uzatıp Fenton'un koluna dokundu ve karanlığın içine tekrar gömüldü. Bir kez daha "Lydia!" diye bağırp Fenton da onun peşinden koşmaya başladı. Kıkır kıkır gülüş sesleri geliyordu. Ama yok, burada da değildi Lydia. Durumu tamamen umutsuzdu. Bu karanlıkta elinden hiçbir şey gelmiyordu. Şu anda bir çeşit labirentin içinde olsalar belki aklını kullanıp mantıklı bir çözüm, bir çıkış yolu bulurdu ama... Her şey inadına daha da karmakarışık bir hal alıyordu. Dur! Ona doğru koşan ayak sesleri geliyordu kulağına. Yumuşak çimlerin üzerinde hızlı hızlı, küçük adımlarla yaklaşan ayak sesleri... Hayır, bu da değildi. Yaklaşanlar, dizlerine kadar gelen ince, beyaz bir elbise giymiş genç bir kız ve onu takip eden kocaman peruklu, yüzüne ilginç bir maske takmış bir delikanlıydı. Cılız ay ışığının altında birkaç saniye kendilerini gösterdikten sonra yine karanlık perdesinin ardına gizlenip görünmez oldular.

Sonra, bir dakika bile geçmeden, Fenton, Lydia'yı gördü. Hemen önünü kesmek için bir açıklıktan içeri daldı ama karşısına

çıkan yol ikiye ayrılıyordu. Hangisini izlemeli diye düşündü ve sonunda sağ taraftaki patikanın bir kör uca çıkacağını söyleyen içgüdüleri ve yön duygusuna kulak vererek soldaki patikadan koşmaya başladı. Çimlerle kaplı dar patikanın sonundaki sarı-mavi renklere bürünen titrek ışığın önünde yüksek ve kalın çitler görüyordu. Biri sağa biri sola bakmak üzere iki kocaman bir boşluk vardı. Bunlar da muhtemelen başka yollara açılan kapılardı.

Çitlerin tam önünde bir şey savrularak boşluğun önünde durdu: İki adım ötedeki ağaca asılı lambadan gelen ışıkla kırmızı pelerin son bir kez parlamıştı. Evet, bu Lydia'nın peleriniydi. Altındaki pembe benekli elbisesini ve gümüş renkli ayakkabısını da tanımıştı. Lydia bir sağa bir sola baktı. Hangi kapıdan gireceğine karar vermeye çalışıyordu. Yanlış tercih oyunun sonu demek olabilirdi. Patikanın iki yanında yapay portakallar asılı kısa boylu ağaçlar uzanıyordu. Fenton; bunlara çarpmamaya çalışarak hızlıca çitlere doğru ilerledi. Evet, düşündüğü doğrudu. Uzaktan simsiyah boşluk şeklinde görünen bu aralıklar, başka yollara açılan kapılardı.

Yerdeki kısa kesilmiş çimler rüzgârla bir yana doğru yatıp geri kalkıyorlardı. Lydia'nın kapüşonunu kafasına çektiği pelerini de aynı rüzgâra kapılarak havada savruluyordu. Yanlış yolu seçme korkusunun verdiği tereddütle bir sağa bir sola hareketleniyor ama iki kapıdan da içeri giremiyordu. O hangi yoldan gideceğini düşünedursun, Fenton kafası atmış bir halde iyice yaklaşmıştı. Şu anda bir tokatla onu yere serebilecek kadar sinirliydi. Bu dönemde kadınlar bu tür şeylere alışkındılar elbette. Bir tokadı çok sorun edecek değildi.

Ama yine de bunu yapmaya kıyamadı ve sadece Lydia'nın üzerine doğru atılıp onu iki kolundan yakaladı. O hızla beş altı metre kadar gidip çitlere yapıştılar. Fenton bir eliyle sanki bir kâğıdı içinelemişçesine Lydia'yı çitlere yapışık halde tutarken diğer eliyle de zaferini ilan etmek için kadının kafasına geçirdiği kapüşonunu arkaya itti ve maskesini çıkarıp alnına kadar kaldırdı.

Nefes nefese "Yoksa seni yakalaya—" dedi ve cümlesinin sonunu getiremeden öylece dondu kaldı. Gri gözlerinde muzip bir ifade ve dudaklarında her zamanki o yarım tebessümle ona bakıyordu Meg York.

Bölüm 13

Aşk Koruluğundaki Tehlike Sinyali

Meg, koşuştururken omuzlarına toplanan pelerinin tekrar yerine oturması için şöylece bir silkindi. Yana doğru savrulan pelerinin koyu mavi iç yüzü karanlıkta siyahtan farksız duruyordu. Aynı renkteki kalın, uzun saçları, Fenton pelerininin kapüşonunu kaldırırken dağılmıştı. Fenton, onu süzerken zaten bildiği bir gerçeği kendine kıza kıza bir kez daha teyit etti: Meg, ilk bakışta sanki Lydia'dan daha inceymiş gibi dursa da bembeyaz teni üzerinde daha da siyah görünen saçlarının üzerine döküldüğü omuzları da, elbisesinin dekoltesinden görünen göğüsleri de çok daha dolgun ve çekiciydi. Fenton, aklından bunlar geçerken sanki Lydia'ya sadakatsizlik ediyormuş gibi hissetti ve kendinden utandı. Ve birden bu düşüncelerden sıyrılıp içini nedenini anlayamadığı bir öfke kapladı. Neden Meg'i her gördüğünde kalbi böylesine bir öfkeyle doluyordu ki?

"Lydia değil, Meg..." dedi. Fenton, kadının kol ve omuzlarının sıcaklığını avuçlarında hissedebiliyordu. "Küçük oyunumu nasıl buldun? Çok yaratıcı değil mi? Bugün aynı sevgili Lydia gibi ben de şehirdeki büyük terzideydim: *La Belle Poitrine*'de. Ve Hanımefendinin heyecan dolu fısıltısını duydum perdenin ardından. Onun sesini nerede olsa tanırım. 'Hayır, hazır bir elbise bakmıyorum. İstedğim elbise bu geceye özel olmalı. *Spring Gardens* için özel bir şey...' Eh, yapacağım şey çok basitti. Tabii ki ona yapılan elbise ve pelerinin tıpatıp aynısından kendime de diktirdim. Kafamı kapatıp saçlarımı gizledikten sonra seni kandırmak çocuk oyuncağıydı."

Fenton şöylece bir etrafına bakındı. Cılız ışığın altında solgun bir yeşile bürünmüş uzun çitler, antik şehirlerin yosun tutmuş surlarını andırdı nedense. Bir kez daha Meg'e baktı. Hayatında kendini bu kadar dizginlemek zorunda olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ve sonunda onu baştan çıkarmaya çalışan cezbe boyun eğdi. İçinden kendi kendine "Neyse ne! İsterse on adamın altına yatmış olsun, yine de onu istiyorum" dedi ve ağzını, Meg'in nemli dudaklarına dayayıp kollarını ona doladı. Ama kadın, sanki bir anda bir şey fark etmiş gibi kafasını geriye doğru çekti ve iki eliyle birlikte Fenton'u itti.

Her ne kadar ondan yükselen ateşi (ya da buna bir çeşit davetiye demeli) Fenton iliklerine kadar hissedebilse de, Meg "Burada olmaz" dedi. "Burası çok açıklık... İleride, ağaçların arasında bildiğim bir kulübe var, seni oraya götüreceğim. Ama önce sana bir şey sormak istiyorum." Burada ses tonu değişip gözlerine bir nefret ifadesi yerleşti. "Sevgili kuzenim Lydia'yla beraber olmak seni tatmin etti mi?"

Ve Fenton beynindeki eski bir sorun tekrar hortladı.

Sorunun cevabını vermeden "Önce benim sana bir sorum var" diye karşılık verdi. "Sen Mary Grenville misin?"

İki yüz yıl sonrasının modern aksanıyla "Tabi ki evet" dedi Meg.

Fenton hiçbir şey söylemeden dosdoğruca ona bakarken, kadın devam etti. "Ama birkaç defa bana o kadar kötü anlar yaşattın ki! Ben tam tersini beklerken neden bana o kadar sert ve acımasızca davrandın? Hatta—hatta beni evden bile kovdun ve elimden sana küçük bir ipucu vermek dışında hiçbir şey gelmedi."

Şu anda Fenton'un ruh halini özetlemek gerekirse, her şey—çitler, çimler, ağaçlara asılı lambalar, Meg'in yüzündeki o gülümseme, demin hissettiği inanılmaz öfke—hepsi bir anda iç içe geçmişti. Sanki şu anda baktığı gri gözler, her kırpışında 1925'in Londra'sına götürüyordu onu.

Fenton da üç yüz yıl sonrasının aksanıyla cevap verdi. "Eğer sana kötü davrandıysam, emin ol, bu çoğunlukla Sir Nick kontrolü ele geçirebilecek kadar güçlü olduğu içindi. Sir Nick'i—böyle demesi çok garip geliyor, içimdeki diğer ruhu diyelim. Onu bastırabilmek için seni uzak tutmak zorundaydım. Ama Tanrı aşkına!

Neden ilk karşılaştığımızda seni ‘Mary’ diye çağırdığımda bana karşılık vermedin?”

Fenton, kadının derin nefes sesini dinledi.

“Keşke öyle yapabilseydim, keşke! Ama kendimden o kadar şüphe duyuyordum ki... Hiçbir şeyden emin olamadım. Çok uzun süre tereddütte kaldım.”

Fenton şaşırmış bakışlarla “Hiçbir şey anlamıyorum!” diye isyan edercesine bağırdı. “Bak, senin elinde ne insanları tanıyamda bana yardımcı olan o çizimler, ne de Giles’in yazısı vardı. Nasıl olur da her şeyi biliyor bir halde bu senaryonun tam ortasına, hiç yabancılık çekmeden oturabilirsin? Nereden biliyordun bu kadar şeyi?”

Meg, yanağını Fenton’unkine yapıştırarak kulağına yavaşça fısıldadı. “Beni iyi dinle. ‘Nereden biliyordun?’ sormaman gereken sorulardan birincisi. Bu sorunu cevaplayamam, en azından şimdi. Ama merak etme, yakında öğreneceksin. Ve şu anki kişiliğimin, hatta öyle demek istersen *ruhumun*, eskiden nasılsa şimdi de tıpatıp aynı olduğunu da bil. Ben sessiz kalmayı başardım ve kimseye bir şey çaktırmadım. Sen de aynısını yapmalısın. Artık olmamız gereken zamana dönsek iyi olacak.” dedi ve 1925 Londra’sına bakan göz bir kez daha kırışarak yüzyıllar sonrasını gösteren perde bulanık bir görüntüye gömülüp kapandı.

Şu anda Fenton’un etrafını saran bir tek gerçeklik vardı, o da *Spring Gardens*’ın rüzgârla taşınan ıslak çim kokusu karışmış ferah havasıydı. Ay gökte büyük bir kandil gibi parlıyor, ışığı bulutlar arasından süzülerek çitlerin tepelerini yalıyordu. Meg’in ifadesinde çok ince bir değişim vardı. Yüzündeki o hilekâr gülüşün yerini tatlı bir tebessüm almıştı.

Ağır ağır konuşarak “İyi oldu, bu konuşmayı yapmalıydık zaten. İhtiyacımız olan şey tam olarak buydu” dedi ve birkaç adım geri çekilip “Aslında sana bu oyunu oynamamın bir başka amacı daha vardı: Sana bunu vermek” dedi. Bir yandan da eteğini dizlerinin biraz üzerine kadar çekti. Altına giydiği jartiyerin üst lastiğine sıkıştırılmış bir kâğıt parçası çıkardı.

1900’lerden bu döneme geri döndüklerinden beri Meg’in hareketleri daha hızlı, gözleri daha parlak bir hal almıştı. Aynı şeyin kendi için de geçerli olduğunu fark etti Fenton.

“İşte burada beni bulabileceğin *evlerin* adresi var.”

“Evler derken? Kaç tane evin var senin?”

“İki. Ama beni genellikle birincisinde bulacaksın. Bu Duroc adında Fransız bir yüksek rütbeli askerin evi. Adam sinir bozucu, şaşşalın biri bu arada. Daha bugün ayağının biri alçıya alınmış, orası burası sargı içinde eve getirdiler. Ah Tanrım! Kesin yine kendince oyunlar yapıyordur ilgimi çekmek için. Onu nasıl baştan çıkardığımı bir görsen, inan gülmekten yerlere yataydın.”

“Peki ya diğeri?”

Meg’in kısık sesine şimdi bir sevinç dalgası bulaşarak “Bu ikincisi, benim kendi küçük evim. Yerini kimse bilmiyor. Bu yüzden orada birinin beni bulup rahatsız etme ihtimali yok. Çok iyi bir çevrede sayılmaz ama ne yaparsın? O kadar da olsun. Oraya kimsenin gelmeyeceği kesin, bir tek— Beni görmeye geleceksin değil mi? En yakın zamanda?”

“Şüphən olmasın! Yemin ederim geleceğim!”

“Evin sadece ilk katını kullanıyorum, gerisi boş duruyor. Eve bakan kadının adı Calpurnia. Ona adını söylersen sana kapıyı açacaktır. Ama bu kez bana kötü davranmayacaksın değil mi? Hakaret ya da ihanet etmeyeceksin?”

“Olur mu! Ben asıl tam tersini yapmayı planlıyordum. Tabii hâlâ sen de istersen...”

Fenton hayatında şu ana kadar pek çok kadına bu tür laflar söyleyebilirdi. Ama şu şaşkınlık halinde bile bunları sırf kur olsun diye söylemediğini, içinden geçen gerçek hisleri paylaştığını biliyordu.

“Bir—Bir kulübeden bahsetmiştin sanki...”

“Ah, evet, evet!” dedi ve sonra Fenton’un sorusunu cevaplamadığını hatırladı. “Bekle! Önce soruma cevap vermelisin. Kuzenim Lydia’yla beraber olmak tam anlamıyla ve her açıdan seni tatmin etti mi?”

“Şey ben—”

“Dur, önce bir kez daha öpüşelim!”

Meg bunu söyledikten sonra ona doğru atıldı. Bundan sonraki birkaç saniyede olanlar tarif edilemeyecek kadar karmakarışık

ve hızlı bir şekilde cereyan etti. Peruğu bir yana doğru kaymış ve ‘kulübeyi boş ver’ dercesine ateşli bir şekilde Meg’in dudaklarına yapışan Fenton, omzunun üzerinden bir gölgenin onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü ve kafasını kaldırdı. Fenton’la aynı sabırsızlığı paylaşan Meg de kafasını kaldırıp o yöne doğru baktı.

Çitlerin arasındaki kocaman kapının önünde duran, ceset suratlı iri yarı bir adamdı. Kafasına taktığı kocaman peruğu ve geniş şapkası zaten uzun olan boyunu daha da uzun gösteriyor, adam sanki tüm geçişi kaplamış gibi duruyordu. Onun hemen önündeyse hâlâ maskesi ve pelerinini çıkarmamış, kısa süre önce heyecan dolu dudakları şimdi ruhsuz bir ifadesizliğe bürünmüş Lydia dikiliyordu.

Meg boynundan çıkardığı uzun pelerinini yerde bırakarak ayağa fırladı. Fenton ise kendince birtakım nedenlerden dolayı ayağa kalkmayıp yerde oturmayı yeğledi—ama daha sonra kalkmadığına pişman oldu. Lydia bu yeşilimsi, yarı kör ışıktaki göz alıcı bir hızla hareket etti ve eli kırmızı pelerinin altına, yani altın saplı ince hançerin olduğu gizli cebe, kayd. “Ben de bıçak kullanabilirim. Aynen senin gibi—” dedi ve hançeri elinin altında tutarak Meg’e doğru fırladı.

Bu sırada buradaki aksiyona hiç de uygun olmayan sakın bir müzik geliyordu ağaçların arasından. Üç farklı çalgıdan gelen ses rüzgârla her bir köşeye taşınıyor, gecenin ıssızlığını biraz olsun dindiriyordu.

Lydia “Seni alçak!” diye bağırdı.

Elindeki hançeri kaldırırken sanki lambadan gelen tüm ışık onun metalinde birleşip küçük bir kıvılcım çıkarıyordu. Eğer ortam biraz daha aydınlık olsaydı, muhtemelen şu anda çılgılık atarak kendini geriye doğru çeken Meg’in çiçekli elbisesi değil, boğazı kesilmiş olurdu. Kendisini dehşete kapılmış bulan Lydia, ikinci bir cinayet teşebbüsüne kalkışmak yerine hançeri kenara fırlatıp Meg’in üstüne atıldı. Bir eliyle suratına okkalı bir şamar atarken diğer eliyle de diplerinden sökmek istercesine saçlarını çekiordu.

Kadınların ikisine de uzun boylu denemezdi ama Lydia, aralarında daha da kısa olanıydı. Saçları çekildiği için kafasını aşağı eğmek zorunda kalmış Meg, tüm gücüyle iki elini birden kullanarak Lydia’yı itti. Tökezleyen Lydia, uzun elbisesinin eteğine bastı ve yere yuvarlandı. Diğerisi ise bunu fırsat bilip, kedi gibi bir çeviklikle

Yüzbaşı Duroc'un hemen önünde durduğu geniş kapıdan içeri daldı. Ayağa kalkan Lydia da yerdeki hançeri almayı unutmadan onun peşinden gitmeye yeltendiyse de her iki elinde acemice tuttuğu koltuk değneklerinin de yardımıyla Yüzbaşı Duroc, yolu tıkayıp onu geçmesine izin vermedi.

“Madam!” dedi. Islak gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Ama bir anda buna, o her zamanki kendine has, alaycı komedyen havası eklendi ve “Siyzden rıca ediyorum. Öläcek iş mi? Sizin gibi iki saygideyer leydiye yakışıyor mü? No, no, no! Hiç ama hiç hoş deyil” dedi.

Lydia, bir bacağı baştan aşağı sargılı olan adamı baştan aşağı bir süzdü.

Neredeyse tatlı denebilecek bir sesle “Sen kocamın daha önce icabına baktığı şu surâtı boyalı barbie bebek değilsen, ben de *saygideyer bir leydi* değilim” dedi ve eteklerini kaldırarak adamın belden aşağısına öyle sert bir tekme attı ki koca adam, ellerindeki koltuk değnekleri iki yana açılarak sırt üstü yere yapıştı.

Meg’le karşılaşmanın ve deminki yaşananların şokunu hâlâ üzerinden atamamış Fenton, derhal bir şeyler yapıp o ya da bu şekilde bir çıkış yolu bulmalıydı. Diğerlerinin geçtiği yüksek kapıdan geçerek ormandan uzun bir patıkaya çıktı. İki adım ötesinde Yüzbaşı Duroc koltuk değnekleri iki yana fırlamış bir şekilde, umutsuzca yatıyordu. Fenton, ona doğru ilerledi.

“Sir—” diyerek konuşmaya başladı. Sesi hâlâ titremekteydi. “belki düşman olabiliriz ve hatta bacağınız iyileştiğinde tekrar dövüşecek de olabiliriz, ama izin verirseniz sizi yerden kaldırmak nezaketinde bulunmak isterim.”

Yüzbaşı Duroc yattığı yerden kafasını kaldırıp ona doğru tükürdü. Zaten onun bu kaba tavırları meşhurdur. Kafasını tekrar yere koydu. Yüzüne, ağacın dalından sarkan lambanın birbirine karışan sarı-mavi ışıkları vuruyordu. Loş ışık yüzünden kırmızıdan çok siyah gibi görünen birkaç yara izi dışında, sarı altın tozları parıldaayan koca peruğuyla çevrelenmiş surâtı bembeyazdı.

Fenton’un sözlerini hafife alarak, küstah bir tavırla “Mösyö,” dedi. “Beni, *beni*, o kedar kişinin önünde tam bir aptal yerine köydünüz. Ve emîn olün, bu cezasiz kalmayacak. Sizin kim

oldüyünüzü bilmiyörüm. Ben öğrenene kedar serbestsiniz. Ama o gün geldiğinde kendinizi ölü bilin.”

Şu anda elleriyle adamın boğazına sarılmamak için kendini zor tutan Fenton sert bir şekilde “O zaman size bir tavsiye...” dedi. “Soylu bir Fransız gibi görünmeye çalışarak tüm bir milleti rezil etmeyin. Sahte Fransız aksanınız tam anlamıyla mide bulandırıcı.”

Hızlıca sırtını ona döndü ve ilerlemeye başladı. Duroc arkasından “Yanılmıyorsam, Madam York pelerinini şurada unuttu. Kırmızı üzerine mavi çizgili... Şurada...”

Evet, Meg pelerinini yerde bırakmıştı. Onu alması için birkaç metre geri yürümesi gerekti. Yüksek çitlerin önündeki daire şeklindeki açıklığın tam ortasındaydı. Oraya doğru ilerledi. Bu sırada uzaklardan gelen tatlı melodinin korulukta yankılanarak dağıldığını duyabiliyordu. Pelerini eline almak üzereydi ve...

Durdu. Yalnız değildi.

Şu anda tam ortasında durduğu daireye, bir pusuladaki dört yön misali yerleştirilmiş karşılıklı dört farklı noktadan girmek mümkündü. Bu girişlerin biri, Fenton’un şu anda yakınında durduğu büyük kapıydı. Birbirine eşit uzaklıktaki diğer üç girişin her birinin önünde birer adam, pelerinlerini kaldırıp kılıçlarını kınlarından yarıya kadar çekmiş dikiliyorlardı.

Fenton doğruldu ve hiç kımıldamadan onu izleyen adamlara baktı. Geniş kenarlı şapkaları suratlarını gizliyordu hepsinin. Ve şapkalarında Yeşil Kurdele rozeti vardı.

Demin olanları bir süreliğine unutup tüm enerjisini buraya yoğunlaştırırsa daha iyi olacaktı. Damarlarından adeta bir zevk, mutluluk hissi akıyordu. Kafasını dağıtacak bundan iyi bir şey bulunmazdı herhalde.

Spring Gardens’ın fısıltılı sesine uygun bir tonda konuşmaya çalışarak “Tam zamanında karşılaştık beyler!” dedi. Çevik bir hareketle pelerininin bağını çözüp sol omzundan aşağı doğru kaydırıp ve kenara doğru fırlattı. “Bu da sevgili Lord Shaftesbury’nin sürekli tekrarlayan, ama her zaman olduğu gibi yine akıl ve nezaketten yoksun bir şekilde hazırlanmış sürprizlerinden olsa gerek?”

Tam karşısındaki adam hiç konuşmadı. Yalnızca gürültülü, sinir bozucu bir kahkaha attı. Sanki kendini Fenton’a cevap

vermeyecek kadar akıllı görüyor gibi bir bakışı vardı. Soldaki diğer adam “Sir—” dedi ve birkaç saniye durdu. Adamın sakal ve bıyığı Fenton’a biraz kısa görünmüştü. “Lord Sahafesbury şu anda Londra’da. Onun bir şeyden haberi yok.”

Fenton alaycı alaycı “Ah tabi canım. Yoktur kesinlikle” dedi.

Sağdaki adam daha da yüksek bir sesle “Bizim biri tarafından kiralandığımız ya da gönderildiğimiz zırvasını aklından çıkar. Biz yalnızca vatanını seven ve senin bir hain olduğunu, bu yüzden de ölmen gerektiğini düşünen dürüst adamlarız. Kimseden emir falan aldığımız yok!”

Adamların hepsi aynı anda, ya da en fazla birer saniye aralıklarla, pelerinlerini çözüp sol omuzlarının üzerinden yere bıraktı ve yavaş yavaş Fenton’a doğru yaklaşmaya başladı. Aralarındaki mesafe dört buçuk, beş metre kadardı.

Fenton gülerek “Dürüst adamlar mı?” dedi. “Bu laf çok hoşuma gitti. Madem öyle, dürüstlüğünüz lafta kalmasın. Benimle *dürüst*-çe dövüşün, böyle üçünüz aynı anda değil, teker teker...”

Sağ taraftakinin sesi heyecandan titriyordu. Henüz genç biriydi.

“Bizim için önemli olan işin hallolması, gerisi teferruat!” dedi. “Ancak bir aptal kadife eldivenli şeytana karşı tek başına dövüşür.”

“Ne, *ne*?”

“Bilmiyor musun, seni böyle çağırıyorlar? Hep kadife eldivenlerin altında sakladığın o pis ellerinle şeytanla tokalaştığın için!” dedi soldaki sakallı adam. “Her neyse, fazla gevezeliğin âlemi yok. Sen şerefsiz bir Papa taraftarı, komplocu ve casussun. İnkâr edebilir misin bunları ha!”

“Tabi ki de edebilirim. Bu dediklerinin hiç biri değilim!”

“Ne dersen de, burada gebereceksin. Hatta istersen şeytanın ta kendisi ol...”

Fenton kılıcını çekti ve gardını aldı. Sesindeki mutluluk ifadesini hiç bozmadan “Tamam o zaman, istediğiniz gibi olsun. Bu gece üçünüz birden cehennemin dibini boylayacaksınız. Hadi gelin bakalım!”

Bu sırada kendisi, *belki de bir başkası*, şunları söylüyordu kendine:

“Hadi ama, bunların hepsi kolay lokma. Eğer yeterince hızlı davranıp sola giderken bir anda diğer tarafa hamle yaparsam şu toy olanı gafil avlarım. O ne olduğunu anlayana kadar kılıcımı göğsüne saplamış olurum. Onu kalkan gibi kullanıp yandakinin saldırısını savuşturduktan sonra ani bir atakla ikinciye de alt ettim mi tamamdır zaten. Sona kalanın icabını keyfim nasıl isterse öyle bakarım.”

Karşıdaki üçlü yarıya kadar çektikleri kılıçlarını kınlarından çıkardılar. Solgun mehtap ve cılız yeşil ışık altında şingırdayarak çıkan kılıçlar pek bir ışıltısız duruyorlardı. Fenton zaman geçirmeden planını devreye sokmak için sola doğru şaşırtmaca bir hamle yaptı. Ama henüz adamları siper almaya itecek kadar yaklaşmamıştı. Tam bu sırada...

Adamların kılıçları havada öylece hareketsiz bir şekilde asılı kaldı. Üzerlerinde Yeşil Kurdele rozeti bulunan üç şapka sanki Fenton’un arkasında bir şey varmış gibi o yöne döndü.

Bu, öylesine kendiliğinden, şans eseri bir şeydi ki... Her şey bir anda gerçekleşmişti. Daha önceden bir hile hazırlansa ancak bu kadar zamanlı olurdu. Dördüncü kapının altında, Fenton omzunun üstünden oraya doğru bakarken, Koca Tom belirdi.

İsminin hakkını fazlasıyla veren *Koca Tom*, göğüslerini kabartıp omuzlarını genişleterek bir adım daha atıp durdu. Ayakları ıslak çimlerin olduğu toprağın içine batıyormuş gibi görünüyordu. Adamın tek başına olmadığını anlamak bir saniyesini aldı Fenton’un. Kulakları dikilmiş, havayı koklayarak iki İngiliz mastifi *Koca Tom*’un sağında belirdi. Solunda da diğer ikisi... *Koca Tom* bir elinde *Greedy* ve *Bare-Behind*’ın, diğer elindeyse *Thunder* ve *Lion*’un iplerini tutuyordu. Artçı birlikten küçük aralıklarla yükselen hırlama sesleri şu anda sessizliği bozan tek şeydi. Hayvanlar iplerinden kurtulmak için arka bacaklarıyla kendilerini öne doğru atmaya çalışıyor, ama iki geniş omuz onları zapt ediyordu.

Fenton’un tam karşısındaki adam zor duyulan, kısık bir sekse kıkırdayarak güldü. Yavaşça geri geri birkaç adım attı. Hafif tireyen bir elle kılıcını kınına geri sokmaya çalışıyordu. Fenton kendine hiç zahmet vermeden kılıcını geri koydu ve arkaya döndü. Şu kıs kıs gülen zorba sinirleri bozmuştu.

“Tom!”

“Söyleyin Lordum?”

“Thunder ve Lion’u salmanı istesem, diğer ikisini zapt edebilir misin yoksa—?”

“Sorun değil Lordum.”

Fenton parmağıyla ortadaki adamı işaret etti ve “Şu!” dedi.

Adam aceleyle yerine koyduğu kılıcını geri çekmeye çalıştı. Bu sırada Tom’un sesi gürledi: “Thunder! Lion! Yakalayın!”

Aslında Koca Tom her ne kadar tehlikenin farkında olsa da, birazcık gevşettiği an köpeklerin atılmasıyla ipin elini kesmesine engel olamadı. İri vücutlarını öne doğru atmalarını engelleyen dizginler çözülüp, iki koca köpek gecenin karanlığını yırtan kör bir kurşun gibi fırlarken, Thunder’ın havlama sesi korunun sessizliğini tatlı bir dokunuşla bölen müzik sesini darmaduman ediyor, etraftaki her şeyi duyulmaz kılıyordu.

Fenton yerden hem kendi hem de Meg’in pelerinini alarak “Tom—” dedi. “Elimizi çabuk tutup buradan uzaklaşmalıyız. Yoksa vahim sonuçlarla karşı karşıya kalabiliriz. En iyisi—”

Durdu. Fenton tam ona doğru bakarken, demin kıs kıs gülen zorba herif kendini kurtarmış, karanlığa dalmak üzereydi. Diğer iki adam da bir anda ortadan kaybolmuştu. Adamı kurtaran şey gece karanlığında köpeklerin görüşünün çok iyi olmayışındı. Burunları ise muhtemelen bu kadar ağır bir çimen ve toprak kokusu içinde adamları takip edemiyordu.

Köpeklerin birinin hırlama sesini duydu. Ve sonra çakıl taşlarının üzerinden koştuğunu... Patırtıların arasında yapay bir ağaç gürültüyle devrildi. Sonrasında köpeklerin havlamaları geldi. Bu, avlarının tekrar görüş açısına girdiğinin habercisiydi. Zaten çok geçmeden köpeklerden birinin hırıltısı ve acı bir feryat duyuldu. Fenton köpeklerin sesinin geldiği tarafı kestirmeye çalışıyordu. Ansızın gözleri kocaman açıldı ve “Tom, deminki çığlık bizim adamımızdan gelmemiş olabilir. Çünkü sanırım köpekler müzisyenlerin olduğu taraftalar” dedi. “Müzik—”

Cümlesinin gerisini getirmedi. Müzik durmamıştı ama farklı çalgılardan gelen seslerden bir tanesini aradan kaybolmuştu. Bir saniye geçmeden klavsen tangır tungur bir gürültüyle devrildi. Sonra ince sesiyle köşeye sıkışmış bir domuz gibi ciyaklayan

kemancının İtalyanca birkaç küfür savurarak bağırması ve kemanı elinden fırlatması duyuldu. Kemanın telleri de demin klavsenden çıkana benzer, ahenksiz bir sesle guruldarken, adam çığlık aratarak zıplıyordu. Müzik işte şimdi tamamen kesilmişti.

İnce bir erkek sesi “Hoşt! Hoşt!” diye bağırıyor, hatta kelimenin tam anlamıyla inliyordu. Kemancının da iri mastif tarafından alaşağı edilip yakalanması birkaç saniyeden fazlasını almadı.

“Thunder! Lion! Gelin buraya!”

Fenton köpekleri geri çağırmak için üç kez avazı çıkana kadar bağırdı. Bir anlık bir bekleyiş oldu. Sanki heyecanları havaya sinmişti. Ve birden tüm *Spring Gardens* sessizliğe gömülüp yalnızca koruluklardan gelen bir kahkaha sesi yükseldi. Bu ses tüm patikaları, çimenlikleri yalayıp geçti ve karanlığa karışıp gittikçe kayboldu.

Köpekler dillerini dışarı çıkarmış, hızlı hızlı soluyarak geri döndüler. İkisinin de ağzının kenarlarında kan izleri vardı ama Fenton, köpeklerin öyle çok büyük zarar verecek kadar vahşi olmadıklarını bildiğinden fazla endişelenmedi. Hayvanlar keyifleri kaçmış bir şekilde sahiplerinin ayaklarının dibine kadar gelip sırnaşmaya başladılar. Thunder’ın öyle suçlu bir bakışı vardı ki insanın içinin gitmemesi elde değildi. Thunder da Lion da yanlış bir şeyler yaptıklarını anlamışlardı ama ne olabilirdi ki bu? Sonuçta kimseyi öldürmemişlerdi. Emirlerle mi karşı gelmişlerdi? Hayır, o da değildi. Köpekler, hatalarının ne olduğunu hâlâ anlayamasalar da, biraz daha sırnaşarak kendilerini affettirmeye çalıştılar ve Fenton da eliyle kafalarını okşayarak onları tekrar neşelendirdi.

“Tom, acele edelim! Çok geçmeden karımı bulmalıyız bir şekilde. Eğer mümkünse...”

Diğer ikisini saldıktan sonra Bare-Behind ve Greedy’yi zapt etmekte epeyce zorlanan Koca Tom şimdi köpeklerinin hepsini sakinleştirmiş, iplerini elinde tutuyordu. Bir hareketiyle dördü birden sağ tarafa doğru yöneldiler ve daire şeklindeki açıklığın onlara yakın olan kapısından girdiler.

Onların peşinden koşturan Fenton neredeyse Yüzbaşı Duroc’la kafa kafaya çarpışacaktı. Biraz ötesindeki bir çit ve sağlam bacağının yardımıyla doğrulmayı başarmış, koltuk değneklerinden

destek alarak dikiliyordu. Elinde tuttuğu fener, karanlıkta sanki ölünün başında yakılmış bir mum gibi parlamaktaydı.

Ağzını ilginç bir şekilde büzerek “Size bu seferlik iyi geceler dilemekle yetineceğim bayım” dedi. Fenton’u deli eden şu Fransız aksanından eser yoktu. “Ama aramızda kırık bir bacadan başka hesabı sorulacak şeyler de var, haberiniz olsun. Madam York... Kendisi—”

Fenton araya girdi ve yumuşak bir sesle “Sizin yerinize başka birini mi tercih etti?” diye sordu. “Ne büyük bir aptallık! Size de iyi geceler Bayım.”

Yüzbaşı Duroc’un gözlerindeki o bakışı görerek ve bir sonraki karşılaşmalarının kendisi için hiç de kolay olmayacağını bilerek yoluna devam etti. Köpeklerle beraber koşar adım giden Koca Tom’un peşinden gitmeye başlamıştı ki bir anda durdu. Etrafına bakındı ve nerede olduğunu fark etti: Sol tarafında kalan, yüksek, kalın çitler içinde bulundaki labirentin en dış katmanıydı. Dörtmala koşan Tom’a bağırdı. “Tom! Bekle!” Adam, her bir elinde ikişer köpeğin iplerini tutarak geri, Fenton’a doğru koştu.

“Tom, köpekler eğer şuralardan bir yerden bir delik açabilirlerse—” dedi ve çitleri işaret etti. “—nereye çıkacağımızı tam kestiremiyorum ama en azından kendimizi bu şekilde dışarı atabiliriz. Eğer karım—”

Tam bu sırada Fenton, Lydia’yı gördü. Onlara doğru koşuyordu. Koşmaktan nefes nefese kalmış, suratı kıpkırmızı kesilmişti. Onu gördüğü an, tüm hissettiği, demin Thunder’ın hissettiğinden belki iki üç kat daha şiddetli bir suçluluk duygusuydu.

Ama Lydia, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyor, hatta ona doğru gülümsüyordu. Meg’in pelerini şu anda Fenton’un kolunda asılıydı ama o bunun farkında bile değildi. Lydia da bunu görmüşse de görmemezlikten gelmiş gibi hiç tepki vermedi.

Fenton’un bir işaretiyle dört koca köpek—Thunder, Lion, Greedy ve Bare-Behind—öyle bir hışımla çitlere saldırdılar ki efendilerinin hiç sürünmeye gerek kalmadan sadece eğilerek geçebileceği bir oyuk açtılar. Özellikle mahcubiyetini affettirmeye çalışan Thunder’ın gayreti görmeye değerdi. Oyuktan geçince karşılarına çıkan yer Fenton’u fazlasıyla memnun etmişti.

“Ne olacak canım, olan bir iki çite olsun!” diye bağırdı neşeli bir sesle. “Şuna baksanıza, şimdi her şey yoluna girdi. İşte Pall Mall’ın girişi. Oh be! Ben de parkta tuhaf bir yere çıkacağız diye bekliyordum. Sen de öyle düşünmüştün, değil mi Lydia?”

Kadın yalnızca kısık bir sesle “Bu kadar erken mi eve dönüyoruz?” diye mırıldandı.

...

İhtiyar Giles, solgun yüzündeki kırışlar belirginleşmiş bir halde Fenton ve diğerlerini kapıda karşıladı. Duvar oyuklarına yerleştirilmiş mumların sarı ışıkları rengi atmış suratını daha da beyaz gösteriyordu.

Şükran dolu bir sesle “Ah, Tanrıya şükürler olsun ki geldiniz” dedi. “Lordum, Bay Reeve’den size bir mektup geldi. Sizi bir tehlikeye karşı uyardığını söylemiş. Affınıza sığınıyorum, haddimi aşarak mektubu açma cüretinde bulundum. Bay Reeve, tam olarak ne zaman ve nerede olacağını bilmiyormuş ama *Spring Gardens*’da üç adamın saldırısına uğrayacağını öğrenmiş.” Giles diliyle, kuruyan dudaklarını nemlendirerek konuşmaya devam etti: “Koca Tom’la köpekleri peşinizden göndermenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm Lordum.”

Lydia tek kelime etmeden diğerlerinin yanından ayrıлып üst kata çıktı. Koca Tom da köpekleri gece nöbetleri için aşağı bahçeye götürdü.

Fenton sert bir sesle “Mektupta bu adamların kim olduğu yazıyor mu peki?” dedi.

“Maalesef Lordum, ama küçük bir ima...” Giles’in dudakları birbirine yapıştı ve yutkunduktan sonra “Şey, mektup şu anda yanımda değil. Aklımdan hatırlamaya çalışırsam sabaha kadar bekleriz.”

Fenton kafasını salladı. Hem buna kafa yormasına gerek yoktu, en azından şimdilik. Şu anda başındaki dertler arasında en lüzumsuzu şüphesiz buydu. Koruluktaki saldırıyı beyninin bir köşesine attı ve tam o sırada kolunda bir şeyin ağırlığını hissetti. Bu Meg’in peleriniydi. İşler daha da kötüye gitmişti bu gece.

“Aferin sana havuçkafa, iyi iş çıkarmışsın” dedi gülerek. Sonra da olanları kabataslak Giles’e özet geçti. Varlığını unuttuğu

pelerini Giles'e verdi ve çabucak bundan kurtulmasını istedi. İhtiyar hizmetçi elinde kırmızı pelerinle aşağı doğru inerken, Fenton da çekine çekine tam tersi yöne, yani üst katın merdivenlerine yöneldi. Ama ayakları o tarafa gitmemek için direniyordu.

Birkaç özür kelimesi aradıysa da aklına bir tane bile gelmedi. Lydia'nın kapısı kapalıydı. Sir Nick'in pek de âdeti olmayan bir şey yaparak kapıyı çaldı ve içeride "Gir!" denmesini bekledi.

Lydia, üstünü başını düzelterip, şekli bozulan saçlarını tekrar taramış bir halde odanın köşesindeki uzun boy aynasının önünde dikiliyordu. Oda neredeyse karanlıktı: Yalnızca bir tane mum yanıyordu.

Fenton bir kez daha aklında özür kelimelerini bir araya getirmeye çalıştı ama sonunda ancak yutkuna yutkuna bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğini sorabildi Lydia'ya.

"Hem de nasıl!" dedi soğuk bir ses. Ve Lydia, yüzünü aynadan Fenton'a doğru döndü. "Ama acele edelim de misafirimiz gelmeden yemek masasındaki yerimizi alalım, ayıp olmasın?"

"Ne misafiri?"

Lydia kaşlarını şaşkınlık dolu bir bakışla kaldırarak "E ne misafiri olacak?" dedi. Sesinde bariz bir iğneleme çabası da vardı. "Sevgili Meg'inden başka kim olabilir ki? Ne! Meg'i beklemiyorum demeyeceksin değil mi? Belli ki aklın onda. Yoksa ne diye iki saattir pelerini yanından ayırmaya kıyamayasın?" Ve işte burada Lydia'nın iğneleyici, sakın sesi yükselmeye, sert bir hal almaya başladı. "Nasıl da beni *Spring Gardens*'a götürerek böyle iğrenç bir oyun oynadın! Benim aklımın ucundan bile geçmezken nasıl böyle pis bir tuzak kurdun bana! Beni öylesine güzel kandırdın ki, neredeyse kendi gözlerime inanamayacaktım. Ama sizi gördüm! İkinizi beraber gördüm! O kaltak sırt üstü yerde yatıyordu ve sen, ben gelmesem onunla—"

"Lydia! Tam bir çocuk gibi davranıyorsun!"

Lydia'nın yüzü daha da beyazlaştı ve masmavi gözleri solgun teninde kocaman iki boncuk halini aldı.

Durgun denizde hareketsizce duran bir gemi misali bir dalgayla sürüklenirken bir anda kendine geldi ve gözlerindeki sönük ateş tekrardan alevlendi. Deminki hayalet gemi şimdi tüm güllerini düşmana fırlatıp ölüm ve nefret kusuyordu.

Fenton şu ana kadar Lydia'nın içinde saklı bu derin kıskançlık duygusunu fark etmiş olsaydı, bu vahşi hissin bir nebzesini bile onda görmüş olsaydı, belki şimdi bu kadar şaşırıp kelimeler diline dolanmazdı. Kendini, balaylarının henüz ilk haftasındaki taze bir koca gibi hissediyordu. Aslında bir bakıma öyleydi de. Erkekler bazı şeyleri zamanla öğrenirlerdi, aynı şu anda onun da hiç fark etmediği bir şeyi öğrendiği gibi...

Sonraki yarım saat tam anlamıyla ölümden betardi Fenton için. Lydia titizlikle, bir tek noktayı bile atlamadan Meg'in karakterini, tabii aynı zamanda Fenton'ununki de, bir güzel inceledi, tabir caizse lime lime etti. Her soylu bayanın gerekli durumlarda kullanmak üzere kelime hazinesinde saklı tuttuğu uzun bir *tehlikeli* sözcükler listesi vardı. E şimdi onları kullanmanın tam zamanıydı Lydia için. Meg'e verip veritirdikten sonra hızını alamayan Lydia, bir de Kitty'ye el attı ve Fenton'la neler yaptıklarını hayal ettiği şekilde anlattı. Tabi bu sırada uzun kelime listesinden bol bol faydalanmayı ihmal etmiyordu. Fenton, tiksinererek bu suçlamaya itiraz etse de bu Lydia'yı daha da çok kızdırdı: Genç kadın sinirden titreyerek Fenton'a bağırarak *kendisinin* o yüzüğü çalıp sonra o şıllığa verdiği nasıl unutabildiğini sordu.

Her geçen saniye Lydia'nın sesi gibi, kocasına yönelttiği ithamların dozu da arttı. Ona ne katil demediği kalmıştı ne de pinti... İçinde ne varsa döküyor, kendini alıkoyamıyordu. Aslında söylediklerinin belki yarısına kendisi bile inanmıyor, çoğunu öyle kastetmiyordu. Ama kendisinin canı o kadar yanmıştı ki şimdi de o başkasının canını yakmak, bir kere daha, bir kere daha yakmak istiyordu. Öfkeden adeta gözü dönmüştü. Ne yaptığıнын farkında olmadan pelerinin iç cebindeki altın saplı hançerini çekip kör bir şekilde savurdu. Neyse ki Fenton onu bileğinden yakalamayı başardı ama Lydia neredeyse bileği kırılana kadar zorlamayı sürdürdü, hançeri bırakmadı.

Tüm bu olanlar Fenton için iki katı zordu.

Kendini sakinleştirmeye çalışırken bir taraftan da sinirleniyor ama öfkeye kapılmamak için adeta amansız bir mücadele veriyordu. İşin daha kötüsü, bu kez olay o kadar şiddetli ve kişiseldi ki Sir Nick'in saldırıya geçmesi an meselesiydi. Ve— Tabutun içindeki iskeletin kapağı kaldırmasıyla bir elin Fenton'un boğazına

sarılması bir oldu. Nefesinin kesilmeye, kollarının, omuzlarının, bacaklarının gücünün gitmeye başladığını hissedebiliyordu.

Lydia'nın sesi her geçen saniye daha da kısık, anlaşılmaz geliyordu kulaklarına. Artık onu duymuyordu. En azından *kendisi*. Ellerini alnına götürdü ve vücudunda arta kalan tüm gücünü toplayıp geri tabutun kapağını itmeye başladı. Eğer Sir Nick kontrolü ele alırsa, zıvanadan çıkabilirdi. Bu ihtimali düşündükte daha da fazla bastırıyordu. Gözlerinin önüne çekilen siyah perde yavaşça aralanmaya başladı. Bir kez daha içindeki hayaleti yenmişti. Ama derhal burayı terk etmeliydi, derhal Lydia'dan uzaklaşmalıydı. İkinci bir saldırıyı kaldıramazdı.

Kapıyı arkasından çarparak odadan dışarı fırladı. Hemen peşinden de Lydia'nın koşup kapıyı içeriden kilitleme sesini duydu.

Tüm koridor zifiri karanlıktı. Mumların hiç biri yanmıyordu, ne alt ne de üst kata giden merdivenlerde bir nebze ışık yoktu. Fenton sendeleyerek duvara doğru ilerledi ve sırtını yasladı. Bir süre öylece durup kendini sakinleştirmeye çalıştıktan sonra Giles'i çağırmaya başladı.

Karanlığın içinden bir hortlak gibi bir anda beliriveren Giles, iki elinde birer mumla, kızıl saçları altındaki bembeyaz suratına ışık vura vura Fenton'a doğru yaklaştı.

“Buyurun Lordum? Yeni bir—”

“Çalışma odama bir mum götür ihtiyar Dostum. Ve gelirken en iyi şarabımızdan bir şişe kap. Dur ya da, şarap değil konyak olsun. En sert hangisiyse...”

“Lordum! Eğer isterseniz—”

Fenton hiçbir şey söylemeden Giles'e bir bakış attı ve bu, ihtiyar kâhyanın lafını ağzına tıkmaya yetti. Bir iki saniye içinde Giles, yine bir anda ortaya çıkan bir hortlak hızıyla karanlık merdivenlerden aşağı doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika bu şekilde geçtikten sonra Fenton kendini biraz sakinleşmiş hissediyordu. Alnında birikmiş ter damlacıklarını sil-di. Ah! Neden Giles'ten mumların birini almamıştı ki?! El yordamıyla koridoru geçerek merdivenlere doğru yürüdü ve korkuluklara tutuna tutuna üst kata çıktı. Çalışma odasının kapısı açıktı.

Kitapların oluşturduğu karşılıklı iki koca duvarın tam ortasında pasparlak duran cilalı, ceviz masanın üzerinde bitmeye yüz tutmuş, muhtemelen dün gecedен beri yanan bir mum vardı. Sandalyeye yığılırcasına kendini bıraktı.

Gümüş şamdanda titrek titrek yanan mum alevine seslice “Onu seviyorum” dedi. “Hata benim. Evet, bunu kabul ediyorum. Ne yapıp edip, bir şekilde onun gönlünü almalı, kırık kalbini onarmalıyım.”

Bunları söylerken gözlerinin önünden Meg York’un hayali geçti. Meg’e karşı koyamıyordu, artık bu gerçeğin farkındaydı. Ama, ama neden?

Olağanüstü fiziksel çekiciliği mi? Evet, bunun etkisini inkâr edemezdi ama Lydia’da da aynı albeni, hatta daha fazlası gayet vardı. Lydia’yla olduğu anlamda Meg’le aralarında hiçbir şey olmamıştı. En azından *kendisinin*... Zaten bu konuda Lydia’yı geçebilecek kadar iyiye, gerçekten insanın aklını başından alabilecek bir cazibeye sahip olduğuna şüphe yoktu. Ya da onun tavırları mıydı Fenton’u böylesine karşı konulmaz bir şekilde etkisi altına alan? Ateşi mi? Her an etrafını saran o yekpare belirsizlik, o anlaşılmaz muğlak tavırları mı? Belki de hareketlerindeki o büsbütün vurdumduymazlık mı? Kelimenin tam anlamıyla onda şeytan tüyü olduğunu söylese herhalde hata etmiş olmazdı.

Ama tüm bunların dışında artık onları birbirine çeken yeni bir neden daha vardı. Meg, Mary Grenville’ydi. Bugün, dönemin saç modasıyla farklı görünen yüzünü Mary’ninki olarak gördü, bu yüzyılın aksanıyla çok iyi bir şekilde saklanan sesini Mary’ninki olarak işitti.

Dahası, o da aynı kendisi gibi bilmediği bir yüzyılda, bilmediği bir yerde amaçsızca, başıboş dolaşan zavallı bir gezgindi. Hiç alışık olmadığı bir hayat yaşamak, alışık olmadığı bir rolü oynamak zorundaydı. Muhakkak korkmuş ve yalnız hissediyordu.

Fenton ansızın yumruğunu masaya indirdi ve kendi kendine “Onu bir daha görmemeliyim!” dedi.

Cebinde Meg’in adresini yazdığı kâğıt parçasının olduğunu hatırladı ve elini oraya götürdü. Kâğıdı mumun alevinde yakıp bu işe son verecekti. Ama durdu.

Beynini kemiren o soru bir kez daha aklına geldi: “Mary Grenville nasıl Meg York olmuştu?” Yine kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı. “Neden burada? Sorduğum o kadar soruyu ya cevaplamadan savuşturdu ya da cevabı yakında öğreneceğimi söyledi. Ama— Ama bunları bilmek zorundayım!”

Bu nedenle (en azından kendini öyle olduğuna inandırdı) hızlı bir şekilde yerinden kalktı ve kitap dolabına doğru yürüdü. Kalın kitaplardan birini çekti. Bu Tillotson’un vaaz kitabıydı. Ne de ikiyüzlü bir adamdı bu Tillotson! Kitabın kapağını kaldırdı ve kâğıt parçasını sayfaların arasına yerleştirip kapağı geri kapattı. Sandalyesine geri dönerken Giles sessizce odaya girdi.

İhtiyar adamın elindeki gümüş tepsinin üzerinde bir şişe konyak ve bir tabağa yerleştirilmiş ince bir mum vardı. Mumun ışığı konyak dolu cam şişeye vurup yanardönerli bir yansıma yapıyordu. Kristal bardak ise mum ışığından pek nasibini alamamış, üzerine bir gölge düşmüş gibi duruyordu. Bu devirde konyak sek içiliyordu çünkü kraliyet sarayından en fakir ailenin evine kadar herkese aynı depodan su gidiyordu ve bu suyu ancak hayvanlar içebilirdi.

Giles yüzünü buruşturarak yavaş adımlarla Fenton’a yaklaştı.

“Efendim, eğer aklınızdan yine tüm şişeyi—”

“Teşekkür ederim Giles, ama tavsiye vermene gerek yok. Daha öncekiler gibi bir hafta sarhoş gezmeyeceğim. Hatta bırak bir haftayı, bir geceliğine bir sarhoş olmayacağım. Yalnızca bir iki kadeh, hepsi bu...”

Giles hiçbir şey söylemeden tepsiyi masanın üstüne bıraktı ve kafasını sallayıp odadan çıktı. Onun çıkmasıyla, Fenton şişeye uzanıp bardağı neredeyse ağzına kadar doldurdu ve koca bir yudum aldı. Yavaş yavaş birkaç yudum daha içtikten sonra kafasını patlatan baş ağrısı giderek kaybolmaya başladı.

Ertesi gün bir şekilde Lydia’yla barışıp bu meseleyi çözecekti. Tanrıya yemin ediyordu. Bir daha asla sadakatsizlik yapmayacaktı. Peki ya şu zehir saçmalığı? Asıl korktuğu şey buydu. Evet, delicesine korkuyordu. Ama bunun gerçekleşmesi ihtimal dışıydı. Şu anda Lydia o kadar iyi bir şekilde korunuyordu ki... Her tarafına muhafızlar yerleştirmişti adeta.

Gözlerinin önünde, sanki bir kâğıt üzerine el yazısıyla yazılmış haliyle hayat hikâyesi belirdi. Tabii Sir Nicholas Fenton olarak... Doğum: 25 Aralık 1649, Ölüm: 10 Ağustos 1714. O ve Lydia bu günleri beraber görebilirlerdi. Belki önlerinde çalkantılı, sıkıntılı bir dönem vardı, bir iki büyük isyan, bir iç savaş... Ama en azından, bunları geçirdikten sonra onunla beraber son nefesine kadar yaşayıp, tarihin en rezil İngiliz krallarının tahta geçişini görmeden huzur ve mutluluk içinde ölebilirdi.

Bu güzel şeyleri düşünürken Fenton konyağın aklını dağıttığını memnuniyetle fark etti. Böyle iyiydi, hiç değilse birkaç saat için uyuşuk, bulanık bir zihin...

Ama tabi bunun uzun sürmemesi gerekiyordu. Yoksa Lydia'yı nasıl koruyabilirdi. Bir bardak daha... Ama bu sondu. Bu kadehi de bitirdikten sonra masanın kenarlarından tutarak ayağa kalktı.

Elinde mum tabağı, dişlerini gıcırdatarak odasına doğru ilerledi. Kapının eşiği dışında yol boyunca herhangi bir yerde sendelediği söylenemezdi. Üfleyerek mumu söndürdü ve kendini yüzükoyun yatağa bırakıp uykuya daldı.

Sonraki günün sabahı, beynini zonklatan bir baş ağrısı ve hafif bir mide bulantısıyla uyansa da pencereden giren güneş ışığı ona enerji vermeye yetiyordu. Aklından tüm tereddütleri kovdu. Hatta dün geceki tartışma saçma bile gelmeye başlamıştı bir anda.

İyi bir banyo yaptıktan ve Giles tarafından güzelce tıraş edildikten sonra Fenton, ihtiyar adama bugün her zamankinden daha şık ve özenli giyinmek istediğini söyledi ve tabii ki bu istek Giles tarafından büyük bir memnuniyetle karşılandı. Kendini zorlu güne son derece hazır hissediyordu Fenton. Neşesi ve gücü yerindeydi. Koca Tom tarafından özel olarak yapılan diş fırçasıyla dişlerini de fırçaladı mı her şey tamamdı. Fırçanın kolları o kadar kaliteliydi ki Fenton bunların neyden yapıldığını sormaya cesaret edemedi. En iyisi üzümü yiyip bağına sormamak olsa gerekti. Kendininkinin yanında bir de güzelce maviye boyanıp üzerine küçük desenler çizilmiş ikinci bir diş fırçası vardı. Bu da Lydia'ninkiydi.

Her ne kadar henüz diş macunu icat olmasa da, kokulu bir çeşit sabunla idare ediyordu. Tabii biraz zor oluyordu ama hiç yoktan iyiydi. En azından insan ağzını temiz ve ferah hissedebiliyordu.

Fenton, Lydia'nın dişlerini bu "yeni" buluşlarla temizlerken tatlı tatlı ona bakıp "Bla—blaa—blaa" diye sesler çıkardığı anı hatırladı.

Bu sabah da, Fenton her gün olduğu gibi odasından çıkar çıkmaz hemen mutfığa gitti ve Lydia'nın sabah çikolasından bir iki yudum aldı. Ancak Fenton'un kontrolünden geçtikten sonra yemekler yukarı çıkıyordu. Henüz yeni bir aşçı bulunamadığı için Nan Curtis bu mevkiye terfi etmişti. Aslında onun güvenilirliğinden şüphe yoktu ama yine de yemekleri hazırlarken Koca Tom'a onu izleme emri verilmişti. Böylesine bir baskı altında çalışmaya hiç alışmamış zavallı kadın bir iki kez kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Fenton çikolatadan bir iki yudum aldıktan sonra Lydia'nın yeni hizmetçisi Bet'le beraber yukarı çıktı. Kimsenin yemeklere yaklaşmadığının da kontrol edilmesi gerekiyor ve bu işi çoğunlukla bizzat kendisi yapıyordu. Aslında dün gece Lydia'nın söylediklerinin etkisi hâlâ tam olarak üzerinden geçmemişti ama şimdi bunu bir kenara bırakmalıydı. Aklında birkaç özür cümlesi hazırladıktan sonra Bet'e kapıyı çalmasını söyledi.

Lydia "Evet?" dedi. Aslında sesi en başta bayağı canlı ve neşeli gelmişti ama sonra bir anda durdu. Sanki bu sessizlikten bir kibir kokusu yayılıyordu.

"Benim Leydim, Bet. Çikolatanızı getirdim."

"Ah, tamam." Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lydia sesi titreyerek tekrar konuşmaya başladı: "Kocam yanında mı?"

"Evet Leydim."

"Anladım sevgili Bet. O zaman ona, benim için yokluğunun şu anda varlığından daha değerli olduğunu söyler misin?"

Fenton yumruklarını sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Lanet olası kadın! Nasıl biliyorsa öyle yapsın!" Fenton bunu derken sanki mesajını iletmesini istermiş gibi Bet'e dönse de, aslında Lydia'nın kendi kulaklarıyla duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Ve Fenton odanın önünden ayrılıp ayaklarını vura vura koridordan uzaklaştı. Giderken gözünün ucuyla Judith Pamphlin'i gördü. Kadın, kollarını birbirine bağlamış, somurtkan bir suratla koridorun karanlık bir köşesinden ona bakıyordu. Fenton her ne

kadar kadından haz etmese de, sonuçta o da Lydia etrafında konuşlandırılan ekstra bir muhafızdı.

Her zaman yaptığı gibi, yine tam öğle vaktinde çalışma odasına gitti ve kitap dolabının alt çekmecelerinden birinde kilitli duran defteri aldı. Başka bir anahtarla da defterin kapağına takılmış kilidi açtı. Bu onun kimseye göstermediği günlüğüydü.

Kalemini dikkatlice mürekkep şişesine batırdıktan sonra sayfanın başına günün tarihini yazdı: *6 Haziran...*

Dört gün daha... Bundan emindi. 10 Haziranı bir şekilde atlayabilirdi. Şu anda Lydia'ya olan öfkesi hat safhadaydı ama aynı oranda onu çok seviyordu da. Gözünden hiçbir şey kaçmamalıydı. Aklında muhafızları kontrol etti. Bir açık, bir gedik var mı diye sorguladı ama hayır, her şey fevkalade güvenli göründü gözüne. Bir an için muhafızları iki katına çıkarmayı bile düşündü ama daha sonra buna gerek olmadığına kanaat getirdi.

Bu sıcak yaz günü kayda değer bir şey olmadı. Lydia da, ona uyan Fenton da, sabahtan akşama kadar hiçbir şey yemediler, kendilerine getirilen yemekleri bir lokma dahi almadan geri gönderdiler. Bunun dışında bir de *Spring Gardens*'ın sahibinden kısa bir mektup geldi. Dün geceki ziyaretleri sırasında neden oldukları küçük hasarın maliyetini ödemelerini rica ediyordu mektubu gönderen kişi. Aslında çıkarılan hesap gereğinden çok fazla kabarıktı ama Fenton konunun bir an önce kapanması için, hiç itiraz etmeden talep edilen miktarı mektubu getiren haberciyle yolladı.

Gece olduğunda da evde her şey aynı haliyle devam ediyordu. Fenton çalışma odasında bir şeyler okuyarak kafasını dağıtmaya çalışıyor, kendini odaya kapamış Lydia ise dışarı adımını atmıyordu. Neden sonra Fenton kararını vermiş şekilde kitabın kapağını pat diye çarparak kapadı ve ayağa kalktı.

Sessizce alt kata, mutfığa gitti ve alet dolabından kısa saplı bir balta aldı. Aynı sessizlikle merdivenlerden tekrar yukarı çıktı. Baltayı arkasında saklıyordu. Duvardaki oyuklara yerleştirilmiş mumların ışığı koridoru biraz olsun aydınlatıyor, Fenton karısının kapısını görebiliyordu.

Kapı kolunun tam üstüne doğru iki kez sertçe vurarak iç taraftaki sürgüyü kırdı. Bu ses boş koridordan evin her tarafına

yankılanmıştı. Üçüncü bir darbeye kapının mandalı yerinden fırladı. Birer kez daha vurarak menteşeleri de hallettikten sonra kapı büsbütün yere devrildi.

“Beni dinle kadın—!” diye içeri daldı ama düşmanın üzerine hücum edip karşısında bir toz bulutu bulan bir şövalye misali birkaç adımdan sonra şaşkınlıkla yerinde dondu kaldı.

Yatağın uzak köşesinde yanaklarından yaşlar süzülerek oturan Lydia yerinden fırladı ve kollarını açarak ona doğru koşmaya başladı. Sesi titriyordu. Fenton da elindeki baltayı bir kenara attı ve Lydia’ya doğru koşmaya başladı. Kucaklaşmaları son derece duygusal ve beklenmedik bir senaryoydu. İkisi de aynı anda “Hepsi benim suçum.” diye bağırıp kollarını diğerine doladı. Şu anda birisi onları dinlese muhtemelen söylediklerinden bir kelime bile anlamazdı. Çünkü hem Lydia hem de Fenton aynı anda kendine lanetler saymaya, bir an olsun soluklanmadan birbirlerine sevgi sözcükleri yağdırmaya başlamıştı. Sözcükler birbirine girerek, içinden bir tek anlamlı söz seçilemez bir yumak, bir uğultu oluştuyordu.

Fenton’un odanın girişinde asılı küçük duvar halısının sökülen kısmını dikmesi için çağırdığı Giles, bu zahmetli ve sabır isteyen işi hakkıyla bitirmiş, halıyı tekrar asmak için duvara küçük bir çivi çakmakla meşguldü. Fenton, ihtiyar adamın çiviye ne kadar da usulca çaktığını izliyordu. Muhtemelen bu sesi, her daim kulaklarını kabartıp burayı dinleyen Judith Pamphlin bile duymuyordu. Gözleri Giles’ten, yerde duran kapıya kaydı. Acaba Koca Tom’un ne kadar vaktini alırdı bunu tamir etmek.

Böylece bu sert kavgadan tekrar barışa, oradan da barışın baş tacı huzura geri dönüş yaptılar. Geceyi Fenton’un odasında geçirdiler. Odayı aydınlatan son mumun alevi de gittikçe küçülüp mavi bir yalaz halini aldıktan sonra içerisi karanlığa gömüldü. İki âşık kısık sesle konuşarak ne kadar aptalca davrandıklarını, böyle bir şeyin asla tekrarlanmayacağını söylüyorlardı. Lydia’nın hıçkırıkları arasında birbirlerine defalarca kez ebedi aşk sözü verdiler.

Ama ebediyet, sürekli zamanın kulağına fısıldanan tutması zor bir sözdü. Ama bu sözün içtenliği, hiç değilse şu an için, son derece kuvvetli ve gerçekçiydi.

“Tüm kalbinle mi Nick?”

“Evet Lydia, tüm kalbimle.”

Bir sonraki sabahı bu güzel barış havasının tadını çıkararak baş başa geçirmeyi tercih ettiler. Yataktan kalktıklarında çoktan öğle vakti olmuştu. Fenton’un bir iş için şehre inmesi gerekiyordu. Her zaman yaptığı gibi önce çalışma odasına geçti. Günlüğüne düştüğü tarih 7 Hazirandı.

Boğucu bir gündü bugün. Gökyüzünde gri bulutlar kümelenmişti. Hava nemliydi ama diğer taraftan da yılın bu vakti için aşırı denilebilecek olağan dışı bir sıcaklık vardı. Birkaç defa ahırların olduğu taraftan koşuşturmaya benzeyen gürültüler duydu ve bunun ne olduğunu öğrenmesi için hizmetçilerden birini gönderdi. Çoğunlukla ahırlardan uzak durmaya çalışıyordu çünkü eski hayatında arada sırada at sırtına binmiş biri olarak, Sir Nick’in at biniciliğiyle yarışmasının ya da atlar hakkında onun kadar bilgili olmasının imkânı yoktu. Acemice bir hata yapmaktan korkuyordu.

Seyislerden Dick, atlardan birinin hastalandığını ve baytarın yapılabilecek pek bir şeyi olmadığını söylediğini ilettiler. Fenton fazla yorum yapmaktan kaçınarak ağır bir şekilde kafasını salladı ve siyah doru at Sweetquean’in eyerlenip ön kapıya getirilmesini istedi.

(Ona göre) mucizevi bir şekilde Koca Tom, daha öğle vakti olmadan kırık yatak odası kapısını tamir etmişti. Durumdan memnun olan Fenton, evden çıkmadan son bir kez Lydia’nın yanına çıkmış, gerekli talimatları veriyordu: “Çok güzel, kapıyı iyice kilitle ve kimseye de açma. Kapıyı biri çalar ama kim olduğunu sorduğunda cevap vermezse derhal pencereden Whip veya Job’u çağır. Çabucak ellerinde sopalarla buraya gelmelerini söyle. Söz mü?”

Lydia uysal bir şekilde hiç düşünmeden “Söz!” dedi ve sonra Fenton’a doğru sokuldu. Başını yere eğmiş, yüzüne bakmıyordu. “Nick, onun hakkında bir şey sormak istiyorum.” Hâlâ Meg’in adını ağzına almıyordu. “Gerçekten onunla beraber olmayı ist—”

“Hayır, Hayatım, kesinlikle hayır!” Bu kez Fenton, bu söylediğine kendisi de inanmıştı.

Ön kapının önünde geniş bir toprak alan vardı. Karşılıklı dizilmiş ıhlamur ağaçlarının tam arasında... Burası özellikle sert toprak olarak bırakılmıştı çünkü çimende faytonların tekerlekleri yere

gömülüyordu. Fenton, bu açıklıkta onu bekleyen Sweetquean'e bindi ve *Strand*'dan şehre doğru dörtmala gitmeye başladı.

Aslında gerçek bir aşçıya, tercihen Fransız bir aşçı, ihtiyaçları olmasaydı hiç dışarı çıkmazdı bile. Nan Curtis elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama çoğunlukla yapabildiği, saatlerce uğraşıp sonunda yemeği öldürmek oluyordu. Böyle giderse yeni bir iç isyan kaçınılmazdı.

Lağım borusu konusunda yardımını aldığı Sir John'u bulmak için arkadaşının genelde takıldığı kafeye girdi ama orada gözü kitaplardan tanıdığını başka bir simaya takıldı. Sir Nick'le arkadaş oldukları belli genç bir adam, ona selam verdi. Isaac Newton adındaki bu genç bilim adamı, Fenton'la biraz konuştuktan sonra ona önerebileceği çok iyi bir Fransız aşçı kadın tanıdığını, bu kadının bir zamanlar sarayda kralın özel aşçısı olduğunu anlattı ve onu *Fleet Street*'te bulabileceğini söyledi.

Böylece Fenton, *Oxford*'un o zamanlar henüz yarı kırsal denebilecek arazilerine dalarak dışarı ilk çıktığı gün Lord George'la geçtiği yollardan geçmeye başladı. *Fleet Street*'e yaklaştıklarını yakınlardan gelen arabacı ve tüccar sesleri ve bilhassa lağım kuyularından yayılan koku haber veriyordu.

Fenton'un kadını bulması kolay ama ikna etmesi hayli zor oldu. Madam Taupin adlı bu Fransız kadın, o kadar asil bir duruş ve soylu bir havaya sahipti ki Fenton en ama en nazik ve azametli tavrını takınmak zorunda kaldı onunla konuşurken. Kadın saraydaki işini, kendine gerektiği gibi nazik bir şekilde davranılmadığı için bıraktığı anlattı. (Mesajımı aldınız, değil mi *Mösyö*?)

Uzun süren uğraşlardan sonra Fenton, kadını ayın on ikisinde işe başlamaya ikna edip eve doğru geri yola çıktığında çoktan akşam olmuş, etraf kararmaya başlamıştı. Aslında bu tam bir karanlık da sayılmazdı. Yalnızca hava tuhaf bir şekilde kapalıydı. Gökyüzü dalgalı bir deniz, sallanan bir beşik gibiydi. Kapkara toplanmış bulut kümeleri, yakında kopacak bir fırtınanın habercisi gibi dönüp durdular ama bir şey olmadı.

Hiçbir aksilik olmadan eve vardığında Lydia'yı henüz yeni uyanmış buldu. Yarım saatlik kısa bir şekerleme yapmıştı ve akşam yemeği için giyinmekteydi. Karanlık iyice çöktükten sonra evde sanki gizemli bir cereyan dolaşmaya başlamıştı.

Giles'in hazırladığı raporlara bakmak için çalışma odasına inen Fenton ışığı o kadar güçsüz bulmuştu ki yazıyı okuyabilmek için tam sekiz tane mum daha yaktı. Ama onlar da sert bir rüzgâr vuruyormuşçasına ya her an sönecekmiş gibi titriyor ya da çok cılız bir şekilde yanıyordu. Sabahtan beri canını sıkan şu bunatıcı hava şu an adeta üstüne çökmüştü. Sadece onun değil, evdeki herkesin...

On dakika içinde Giles çalışma odasına girdi. İhtiyar adamın yüzündeki ifadesizlik, gözlerindeki dehşeti gizlemeye çalışıyordu. Fenton'un oturduğu masaya doğru yaklaştı ve kekeleyerek "Efendim köpekler—" dedi. "—zehirlenmişler."

Bölüm 14

Pall Mall'da Savaş

Fenton duyduklarına inanamaz bir halde “KÖPEKLER mi?” dedi.

Tüm evde esen gizemli cereyana kapılan bir kâğıt elinin altından kaydı ve mum ateşine doğru süzüldü. Tam kâğıt alev alırken Giles’in ince, kemikli parmakları onu yalazların arasından çekti çıkardı.

İhtiyar adam kötü bir haber vereceği zaman hep zorlanırdı, aynı şimdi olduğu gibi... “Yani bizim mastifler Efendim, Thunder, Lion, Bare-Behind ve Greedy.”

“Orasını anladım be zevzek! Ama neden? Nasıl? Ne zaman?”

Fenton ayağa fırlamıştı. Duyduklarına inanamıyordu.

“Olay dün gece gerçekleşti Lordum. Durun, size daha önce söylemedik diye hemen hiddetlenmeyin. Hâlâ umut var, o yüzden bugünün geçmesini bekleyelim dedik.”

“Umut mu var? Nasıl?”

“Durumu fark eder etmez Job deli fişek gibi fırlatıp Bay Milligrew’i getirdi. Kendisi, bizim öldürmekten başka bir şey bilmeyen işe yaramaz doktorumuzun aksine, özellikle atlar ve köpekler konusunda çok bilgili bir baytardır. Şey... Bay Milligrew tüm gün çalıştı ve şimdilik Lion ve Thunder’ın, hatta bir ihtimal Bare-Behind’in bile kurtulma şansı var. Ama hepsinin durumu ağır ve bayağı acı çekiyorlar. Av köpeği Whiteboy’da sorun yok. Şans

eseri onu dışarı salmamıştık henüz. Ama Greedy (*Obur*), isminden de tahmin edebileceğiniz üzere maalesef ölmüş.”

Fenton yığılırcasına sandalyesine geri oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi ve elini alnına götürdü.

Sesi mecalsiz ve solgundu. “Nasıl olmuş?”

“Zehirli etle Lordum. Bununla!”

Giles tüm konuşma boyunca bir eliyle arkasında sakladığı yağlı kâğıdı çıkardı. İçinde bir parça kırmızı et vardı. Üzerindeki diş izlerinden ısırılıp koparıldığı anlaşılıyordu. Tabii Giles ve diğerleri ete çıplak elle dokunmaya cesaret edemeyip bu kâğıdın içine koymuşlardı. Et parçasının farklı yerlerinde beyaz bir toz vardı.

Fenton “Yine arsenik!” dedi ve sinirle kalemini ete batırdı.

Giles kollarını kavuşturarak ona baktı ve “Ee, arsenik ya da başka bir zehir, bu neye işaret eder ki?”

“Neye olacak koca kafa! Tabii ki de tam anlamıyla bir aptal olduğuma işaret eder!”

“Ah, tabii ona şüphe yok—” diye mırıldandı Giles. “Ama nasıl?”

Fenton “Aynen şöyle—” dedi ve bir kez daha sandalyesinden ayağa kalktı. Rüzgârla beraber esen titrek mum alevlerinin aydınlattığı odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek konuşmaya devam etti. “Benim derdim, tüm derdim, karımı bu zehir illetinden korumaktı. Bu evin içinde ne varsa her şeyi, herkesi tek tek araştırdım, her yeri karış karış inceledim. Kitty’yi de evden uzaklaştırdıktan sonra kimse karıma zarar verebilir miydi?”

Giles başını eğmiş, eski ayakkabılarına bakarak “Yok. Biliyorsunuz Lordum, herkes Leydi Lydia’yı çok sever” dedi.

“Ve işte benim aptallık yaptığım yer tam olarak da burası. Ben şu ana kadar hep evin içindekilere karşı Lydia’yı korumaya çalıştım. Bir kere bile *dışarıdan* şüphelenmek aklıma gelmedi. Bir arkadaştan şüphelenmek...”

“Bir arkadaş mı?”

“Evet, ama sahte bir arkadaş. Düşünsene böyle birinin köpeklerle seslendiğini... Onları yanına çağırıp kafalarını okşadığını, elini

yalattırdığını... Ve böylece kimsenin şüphesini çekmeyecek bu kişi hiç fark edilmeden, hiç ses olmadan içeri sızabileceğini...”

Giles’in duruşu bir anda değişti. Sanki sakalı varmış gibi bir eliyle çenesini sıvazlamaya başladı, gözleri kısıldı.

“Evet, bu aslında hırsızlar arasında çok yaygın bir yöntemdir” diyerek Fenton’un düşüncesini onayladı. “Ama bu evden hiçbir şey, bırakın değerli bir eşyayı, bir kaşık dahi, çalınmadı. Hem bunun için neden köpekleri zehirlesin ki biri?”

“Neden mi? Şu yüzden: Çünkü o kişi bu gece köpeklerin etrafta olmasını istemiyor. Köpekler dün gece zehirlendi. Bu ne demek? Bu şu demek ihtiyar Dostum: Dün gece birisi ta evin bahçesine kadar sızmış burada bir şeyler yapıyordu ve aynı kişi bugün de gelecek. Dün bahçeye giren kişinin dış kapılardan birinin kalıbını küçük bir mum ya da yumuşak bir sabunla çıkarmış olması gayet muhtemel. Ve bu kalıbı kullanarak anahtarın bir kopyasını çıkarmak sıradan bir demirci için bile çocuk oyuncağı.”

“Yani bu gece...”

“Evet, bu gece birisi usulca gelip hiç ses seda çıkarmadan mücevher kutularını boşaltmaya ve tabi karım için hazırladığı yüksek dozda zehri de mutfaktaki malzemelerin arasına katıştırmaya gelecek. Belki de ziyaretçimiz sevgili eski aşçımız Kitty’dır, ha? Köpekleri eskiden onun beslediğini düşünürsek... Aklına yattı mı söylediklerim?”

Nedensiz bir şekilde ‘Kitty’ ismini duymaktan rahatsız olmuş, hatta korkmuş görünen Giles, kafasını iki yana sallayarak Fenton’a baktı ve hırıltılı bir sesle “Hayır, Lordum, durum sizin düşündüğünüzden çok daha vahim olabilir” dedi. “Çok fazla Leydi Lydia’ya takılı kalmış durumdasınız, olayın derinliğini okuyamıyorsunuz.”

Fenton cevap vermedi. Yalnızca kafasını sallayarak Giles’e devam etmesini işaret etti. Ama gözlerindeki parıltı, ihtiyar adamın ne kastettiğini anladığını gösteriyordu. Demin neredeyse mum alevlerini söndüren cereyanlı hava bir anda durulmuş, nereden geldiği belirsiz rüzgâr dinmişti. Ama şimdi de boğucu bir durgunluk kaplamıştı her yeri.

“Köpekleri o kadar yakından tanıyan biri, eve girmek için neden onları öldürsün? Sizin dediğiniz gibi, eğer elinde evin anahtarı

varsa etrafta görülmeyeceği bir saat seçip gizlice içeri sızmaz mı? Bu başka birinin işi... Sir Nick, bana kalırsa bu, basit bir zehirleme olayından çok daha derine gidiyor. Siyasete, hatta belki ta tahta kadar uzanan bir kurgu üzerine kurulmuş bir saldırı bu. Duyduğuma göre Lord Shaftesbury çok güçlü bir muhalefet partisi kurmuş. Kendisi belki bir süre önce Londra'dan kovuldu ama bu partinin geniş bir gezici örgütlenmesi varmış ve—”

“Onları *mob* diye çağırabilirsin Giles. Kısa süre içinde herkes böyle çağıracak.”

“Tamam, öyle diyelim! Her bir tarafa yayılmış tüm bu adamların arasında ‘Kralımız çok yaşa!’ diye bağırarak tek kişi siz olacaksınız. Şimdiye kadar her seferinde size saldırdıklarında onların icabına dalga geçercesine baktınız. Ama her ne kadar güçleri azalmış olsa da böylesine önemli yerlerdeki insanlar bunu sizin yanınıza bırakmak istemeyeceklerdir Lordum. Ve bir sonraki saldırıları öncekiler gibi cılız olmayacaktır. Bu kez kesin olarak hakkınızdan gelmek isteyeceklerdir.”

Giles suratı bembeyaz kesilmiş bir halde masadan bir iki adım geriye geçildi. Fenton tüm bu süre boyunca eğik tuttuğu kafasını ilk defa kaldırdı ve Giles’e baktı. İhtiyar adam, Efendisinin suratındaki tuhaf gülüş ve gözlerindeki parıltıyı görünce şüphesiz bayağı şaşırdı.

“Yani diyorsun ki, ‘hakkımdan kesin olarak gelmek’ için tüm güçleriyle saldırıp beni ezip geçmek isteyecekler, hatta işlerini sağlam kazığa bağlamak, ‘hakkımdan daha da kesin olarak gelmek’ için bu gece evime saldıracak ve beni dışarı çecekler, öyle mi?”

“Lordum, illaki böyle olacak demiyorum, yalnızca olabilir diyorum. Ama böyle bir şey olacaksa, evet, bu gece olacaktır!”

“Bu durumda bu gece şanslarını kesinlikle deneyeceklerdir. Zaten ben bunu daha önce düşünmüş ve bu senaryo üzerine biraz kafa yormuştum...”

“Ne?”

“Evet, ben bu ihtimalin bir süredir farkındaydım. O yüzden küçük bir plan bile hazırladım kendi kendime. Gel, ben çizerken sen de omzumun üzerinden seyret.”

Giles masanın etrafında dolanıp Fenton'un yanına geldi. Bu sırada Fenton da masanın çekmecesindeki saman kâğıtlarından birini çekip önüne serdi ve kalemini mürekkebe batırdı. Yarım dakika içinde küçük kâğıda minyatür bir askeri eylem planına benzer bir şey çizdi. Krokiyi çizerken bir taraftan da bir bıçak gibi saplanan sert kelimelerle planı anlatıyordu. En sonunda kâğıda, kendisi de dahil olmak üzere beş kişinin ismini yazdı. Giles hayret dolu bir ifadeyle ıslık çalarken Fenton ansızın duraksadı. Gözlerine tereddüt dolu bir bakış yerleşmişti.

Durgun, hatta nedense moralsiz, bir şekilde "Ama düşünmediğim bir şey var..." dedi.

"Neymiş o Lordum?"

Fenton kâğıtta yazılı isimlere işaret ederek "Giles, bu adamlar yalnızca benim hizmetkârlarım. Onlardan benim için hayatlarını tehlikeye atmalarını isteyebilir miyim? Buna cüret edebilir miyim?"

Giles, artık Fenton'un alıştığı olağanüstü çevikliğiyle bir anda masanın karşı tarafına geçti ve yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle efendisine baktı.

"Bunda ne var ki? Tüm efendilerin hizmetçilerinden gayet doğal bir şekilde beklediği bir şey bu. Sir Nick! Bana bakın. Hizmetçilerinizin, kadın erkek fark etmez, bu evde emriniz altında çalışanların, sizin hakkınızda ne düşündüğünü hiç kendi kendinize sordunuz mu? Özellikle de belli bir tarihten, kesin konuşmak gerekirse tam olarak 10 Mayıs'tan beri sizin hakkınızdaki düşüncelerini?"

Fenton, gömleğinin yaka bantları sanki boğazını sıkırmaya başlamış gibi hissetti. Kafasını kaldırıp ihtiyar adamla göz göze gelmekten elindeki kalemle kâğıtta anlamsız bir şeyler karalamayı tercih etti. 10 Mayıs eski Londra'daki yeni hayatının ilk günüydü. Giles kısık bir sesle konuşarak sözlerine devam etti.

"O günden beri kimse evde 'Seni lanet olası, sen ne işe yararsın!' veya 'Tanrı cezanı versin, yıkıl karşımdan seni aptal!' gibi hakaretler duymadı. Tabi bunlarla eş zamanlı bir şekilde kafalarına doğru fırlatılan şişelerle de karşılaşmadı. Falaka cezası unutuldu, hatta olabilecek en ağır suçta dahi, tüm hizmetçilerin korkulu rüyası dokuz kuyruklu kırbaça dokunulmadı. Ya da o zamandan beri ahırda biri neredeyse ölümle son bulacak o korkunç dayaklardan biri tekrar yaşanmadı."

Giles derin bir nefes aldıktan sonra makineli tüfek gibi lafları sıralamaya devam etti. “O günden beri genelevlerinin en rezil, en aşağılık fahişelerini eve doldurup hep beraber şarkılar söyleye söyleye sabaha kadar içip âlem yaptığınız oldu mu bir kere bile?”

Fenton hâlâ kafasını kaldırmamıştı ama Giles’in artık durması için itiraz eder bir hareketle elini havaya kaldırdı. Sir Nick’in nasıl bir adam olduğunu düşünerek “Tamam, bu kadar yeter!” dedi. “Bu konuda daha fazla konuşmanı istemiyorum. Bu isteğimi emir olarak alman senin yararına olur havuç kafa.”

“Nasıl isterseniz Efendim.”

Bir süre ikisi de sessiz kaldıktan sonra Giles kendini tutamadı ve tekrar konuşmaya başladı.

“Söylemeden edemeyeceğim. Bu kadar iyi davrandığınız aynı hizmetkârların ne yaptığını sorarım? İstedikleri her şeye, hatta daha fazlasına sahipler. Zaten kırbaç ve falaka cezalarının yasaklanması başlı başına bir nimet. Seyisin yapmak zorunda olduğu tek şey size ahırdaki eksikleri söylemek. Ve tüm bunları yalnızca küçük bir banyo zahmetine karşı lütfediyorsunuz. Evdekilerin size hayranlığı bunlarla sınırlı mı? Hayır. Sanki her yerde gözünüz varmışçasına bu zehir gizemini tereyağından kıl çeker gibi çözmeniz, şeytanın bile aklına gelmeyecek bir hileyi elinizle koymuş gibi bulmanız... Ve dahası, o Kitty şıllığını darağacına sallandırtmak yerine (üstelik bir de) eline para koyup serbest bırakmanız... Lordum, bunlar asla akıllarından silinmeyecek. ‘Onlardan benim için hayatlarını tehlikeye atmalarını isteyebilir miyim?’ diye sormuştunuz. İşte cevabı: Hepsi sizin için seve seve canını verir. Haksız mıyım?”

“Son kez söylüyorum, kapat bu konuyu burada!”

Fenton hâlâ kafasını kaldırmadan bekliyordu. Giles’in 10 Mayısı neredeyse bir dönüm noktası olarak görmesi aklına ihtiyar adamın olanları ne kadar bildiği, daha doğrusu tahmin edebildiği sorusunu getirmişti. Ve hepsinden de önemlisi Lydia! Acaba o ne kadar— Hayır, hayır; Lydia bir şey sezmiş olamazdı.

“Tamam Efendim, nasıl isterseniz. Konuyu değiştirelim. Ama söylemem gereken bir şey daha var!”

Kemikli, ince parmağını Fenton’un kâğıda yazdığı beş ismin üstüne bastırdı ve “Sir Nick, benim iyi bir kılıç dövüşçüsü olduğumu

biliyorsunuz. Kılıcımın yanında, bıçak kullanmada da eskiden beri oldukça yetenekli olduğumu söyleyenlerin sayısı çoktur. Neden benim ismim burada yazılı değil? Neden benim ismim evi savunacakların arasında altıncı olarak yok?”

“Giles... Giles... Sen artık, şey—artık genç değilsin. Bunu seninle pratik yaparken fark ettim. Bu iş düşündüğümüzden daha uzun sürebilir. O kadar uzun bir dövüşü—”

Giles göğsünü kabartarak konuşmaya başladı ve Fenton’un lafinı yarıda kesti. Aslında bu nadiren yaptığı bir şeydi ama Fenton onun ruh halini anlayabiliyordu.

“Sir Nick, ne kadar uğraşsanız da beni durduramazsınız. Bu gece Tanrı izin verdiği sürece ben de sizin yanınızda dövüşeceğim.”

İhtiyar adamın bu sözleriyle Fenton’un içine bir şeyler battı, gözlerinde yaşlar birikti. Elini alnına götürerek her an yanaklarından süzölmeye yeltenen damlaları gizlemeye çalışıyordu. Bir anda kendini o kadar mahcup hissetmişti ki... Bakışlarını Giles’ten kaçırdı. Hislerini dizginlemeye çalışarak “İyi bakalım, öyle olsun” diye homurdandı ve listenin sonuna Giles’in ismini de ekledi. “Yapılacak birkaç küçük iş var. Hemen alt kata uç ve Koca Tom, Whip, Job ve Harry’ye durumdan bahset, planı anlat. Seçtiğim silahların derhal hazırlanmasını istiyorum, tamam mı?”

Giles’in tüm o canlılığı ve neşeli tavırları bir anda geri gelmişti.

“Panjurların kapatılmasını emredebim mi Lordum?”

“Hayır! Hayır, sakın! Böyle yaparsak onları beklediğimizi anlarlar. Tabi gerçekten geleceklerse... Hazırlıklar tamamlandıktan sonra herkes yataklarına geçecek. Harry nöbet beklesin. Saat ona kadar her şeyin hazır olup tüm ışıkların kapanmasını istiyorum. Ve—ve bu olaydan karıma bir kelime bile bahsetmek yok, tamam mı?”

“Anlaşıldı Efendim.”

“Mastiflere gelince...”

“Lordum, ne dediğinizin farkında mısınız? Köpekler zehirlendi, bize hiçbir faydaları olmaz.”

Fenton kalemını yere doğru fırlatıp, aynı anda sandalyesinden de kalkarak “Ben salak mıyım, bilmiyor muyum öyle olduğunu be adam!” dedi kızgın bir şekilde. “Mastifleri yukarı, misafir odasına

getirin. Ne bakıyorsun öyle havuç kafa? Evet, doğru duydun misafir odası dedim. Böylece hayvanlar biraz olsun rahat edebilirler, tabii aynı şekilde onları iyileştirmeye çalışan Bay Milligrew de...”

Fenton, özellikle biraz kızgın davranarak eski Sir Nick’e benzemeye, Giles’in aklındaki şu 10 Mayıstan öncesi-10 Mayıs sonrası karşılaştırmasını silmeye çalışıyordu. Ama Lydia’nın hayali her gözlerinin önüne geldiğinde, Sir Nick’ten bir kez daha nefret ediyor, adeta çıldırıyordu.

“Bizim köpeklerden çok daha değersiz ama ‘insan’ sıfatındaki bir sürü aşağılık mahlûk bu odayı ‘keyifleri’ için kullanmadı mı? Bırak şimdi de onların keyfi için kullanılsın orası. Daha fazla münasebetsizlik yapma. Bir kelime bile itiraz duymak istemiyorum. Hadi, fırla!”

Ve Giles tek kelime etmeden koşarak odadan çıktı.

Fenton demin fırlattığı kalemi yerden aldı ve masanın üstüne attıktan sonra bir şeyler atıştırmak için üst kata çıktı.

Biraz düşündükten sonra bu gece yarısı saldırısının fikri tam bir çılgınlık olduğuna kanaat getirdi. Sırf şu havanın boğukluğu, ha koptu kopacak dedikleri fırtınanın gökyüzünü kara bulutlarla kapladığı halde bir türlü başlamaması, evde dolaşan şu ilginç ceyreyan... Bunların hepsi birleşince insan paranoyak oluyor, kötü bir şeyler olacağını düşünüyordu. Ama tabi yine de bir saldırı ihtimali vardı.

Lydia’ya gelince...

Onun da içinde kötü bir his olduğu aşikârdı. Baş başa yedikleri akşam yemeği boyunca Fenton sürekli neşeli olmaya, gülmeye çalıştı. Lydia ise yalnızca bir zorunluluk duygusuyla kocasının kahkahalarına eşlik ediyordu. Duvarda asılı gümüş çerçeveli portreler mum ışığı yansıyıp parıldarken, Lydia masmavi gözlerini Fenton’a dikmiş, onun ruh halini anlamaya çalışıyordu.

Neden sonra çekingen bir sesle “Nick—” dedi. “Bir tehlike mi var?”

Fenton gülümseyerek Lydia’ya baktı ve “İnan bana, korkulacak bir durum yok” dedi. Elini genç kadının narin elinin üstüne koydu. “En azından, senin için bir tehlike yok.”

Lydia suratında samimi bir şaşkınlık ifadesiyle “Bunu söylemene gerek yok. Sen yanımdayken hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermezsin, biliyorum” dedi.

Fenton bir kez daha başını öne eğdi ve Lydia için hazırlanan ince omletten küçük parçalar bölmek için bıçağa doğru uzandı.

“Lydia, hayatım... Senden istediğim bir şey varsa, o da şudur: Asla insanların benim için kullandığı isimlerin seni yanıltmasına izin verme. Ben yalnızca aynı anda üç ayrı savaş veren dünyanın en zavallı ama bir taraftan da en şanslı adamıyım. Ama senden şimdilik istediğim tek şey, asla bana hak ettiğimden fazla değer vermemen. Sadece—”

Ama Lydia, Fenton’un bu sözlerini duymamıştı bile.

“Sen de olsan bana ayrı soruyu sorardın Nick! Söyle bana, bir şey mi var benden sakladığın?”

Lydia’nın içgüdüleri yine olağanüstüydü. Bir kez daha kadının elinden çıkan ok hedefi tam on ikiden vurmuştu. Acaba ne kadar biliyordu, ne kadar tahmin ediyordu? Fenton kendi kendine bunları sorarken beynini kemiren üçüncü bir soru beliyordu aklında: “Acaba sevgili Lydia ne kadar acı çekmişti Sir Nick’in elinde? Ama tabii ki en iyisi onu telaşlandırmamaktı. Fenton, karısının içine su serpecek ne kadar yemin varsa hepsini edip gülerek endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.”

Lydia rahatlamış ama hâlâ şüpheli bir şekilde “Tamam bakalım, öyle olsun” dedi. Sonra sanki kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üstünden kapıya doğru baktı ve “Sana bir şey söyleyeceğim ama söz vermeni istiyorum. Benimle dalga geçmeyeceksin.”

“Hiç öyle yaptım mı şimdiye kadar?”

Lydia kısık bir sesle “Birkaç günden beri içimde bir his var. Öleceğimi hissediyorum. Hem de çok yakın bir zamanda öleceğimi...”

Bıçak, Fenton’un elinden masaya düştü.

“Lydia! Sakın—sakın böyle bir şey söyleme bir daha!”

Lydia gözlerini kaçırarak yine kısık bir sesle “Bilmiyorum. Bu yalnızca bir his... Şimdi ölmeyi istemiyorum Nick, çünkü senle

ben birbirimizi daha yeni bulduk. N'olur hayatım, bana bunun saçma bir his olduğunu söyle."

Ve Fenton öyle olduğunu söyledi. Uzun uzun gelecekte onları bekleyen güzel günlerden bahsetti. Sonunda kadının gözlerine bir kez daha sevinç ve güven geri gelmiş, hatta kaybolan gülüşü bile tekrar dudaklarına yerleşmişti.

Lydia başını arkaya doğru atarak "Ah, ben tam bir aptalım. Kendi kendime safsatalar üretiyorum" dedi. "Tamam, unuttum gitti."

Belki Lydia unutmuştu ama Fenton... O unutamazdı.

Bu gece, kararlaştırıldığı gibi saat on olmadan herkes yatağındaydı. Fenton'la Lydia her zaman olduğu (Fenton'un kapıyı kırdığı gecenin dışında) Lydia'nın odasında yatmışlardı. Hava neredeyse insanı boğacak kadar sıcak ama bir o kadar da sakindi. Pencerenin önündeki ağaçların yaprakları sanki oraya yapıştırılmış gibi bir santim bile hareket etmiyorlardı. Gökyüzü bu kadar kapalıyken havada hafif bir rüzgâr dahi olmaması çok şaşırtıcıydı.

Fenton, yatağa girmeden önce silahlar ve giysilerle ilgili son hazırlıklarını yapmıştı. Bunları giymesi zaten en fazla bir dakikasını alırdı. Hiç giysilerle yatıp ne kendini ne de Lydia'yı rahatsız etmeye gerek yoktu. O, son hazırlıkları yaparken Lydia da Fenton'u izliyordu. Ama kocasına hiçbir şey sormadı.

Fenton biraz söylense de kısa süre içinde hem kendisi hem de Lydia uykuya daldı. Fenton'un onda tatlı sözle, hediyelerle ya da düpedüz sövmeyele olsun, aklına gelebilecek her yolu deneyip değiştiremediği bir tek şey varsa o da Lydia'yı gece yatarken pencereleri açmaya ikna etmekte. Zavallı kadın, hatta bazen dizlerinin üstüne çöküp ağlayarak, gece pencereleri açık bırakılırsa öleceklerine yemin ediyor, katiyen ikna olmuyordu.

Havadaki bunaltıcı sıcaklık biraz olsun yatışmıştı. Fenton yarı uyur haldeyken uzaklardan bir yıldırım parıltısı geliyormuş gibi hissetti.

Ve sonra siyaha boyanmış rüyaları daha da karmaşılaşmaya, çarpıklaşmaya başladı. Bunlar tam olarak kâbus sayılmazdı. Ama Fenton'un ne görebildiği ne de dokunabildiği; yalnızca sesini duyduğu bir düşman sanki rüyasında dolaşıyor gibiydi.

Gözünün önünde net bir şekilde açılan sahne bir anda bulanıklaşmaya, beyninin içinde bükülmeye başladı. Ama etrafı saran bu naltıcı gürültü arasında raylara vura vura yaklaşan bir trenin motor sesini duyar gibiydi. Sonra tren görevlisinin düdük sesi duyuldu. Adam öndeki vagonun açık kapısından dışarı doğru eğiliyordu. Kafasında çorba tasını andıran, şekilsiz bir kasket vardı. Hareket eden trenin peşinden koşan on beş yaşlarında, saçları örgülü bir kız çocuğu adama bir demet çiçek ve parlak bir kâğıda sarılmış ıslak tütün uzatıyordu.

Hızla uzaklaşan tren gittikçe bulanıklaşırken Fenton'un etrafında boş boş dolaşan binlerce insandan biri ona yaklaşıp "Bay Fenton?" dedi. "Evet?" "Telgraf Sir." Rüyanın geri kalanı, ona yaklaşan adamın yüzü, tren istasyonu beyninden silinirken, Fenton buruşuk, beyazımsı telgraf kâğıdını titrek ellerle açtığını ve kâğıtta yazan iki satırı okuduğunu hatırlıyordu: "*Çiçek ve tütün kokusunun sardığı viran istasyonun kalabalığında, kalbinin güzelliğini kaybetmediğin sürece tüm korkular senden uzak olsun. Seni çok seven dostun Mary Grenville...*"

İçinde tarif edilemez bir acı ve kalbinde derin bir yara hissederken, etrafındaki gürültü şarkı söyleyen adamların seslerine karışmaya başlıyordu. Delicesine bir neşeyle söylenen, delicesine neşeli bir şarkıydı kulaklarında çınlayan. Ama her bir kelimede içten içe bir kalp kırıklığı gizliydi. Aynı tren gibi, şarkı da gittikçe uzaklaşıyor, Fenton sözleri hayal meyal seçebiliyordu.

"Topla tüm hüznleri, yüklen valizini;

Gülümse Dostum, bir kenara koy dertlerini...!"

Uzaklardaki trenin gürültüsü hâlâ duyuluyordu. Gökyüzü nedense kapkaraydı. Trenden yükselen kara duman sanki havayı daha da karartıyordu. Gözleri yanından geçen adamın parlayan kol saatine takıldı. Çamurlu bir seyyar merdivenin en üst basamağına çıkmış sağ elindeki altıpat—ah, hayır, bu altıpatlar değildi, sıradan, eski bir tabancaydı sadece—sağ elindeki tabancayı havaya kaldırmış, ateşleyecekmiş gibi tutuyordu. Birkaç metre ilerdeki topçu birliği aniden mermileri art arda ateşleyip karşı tepeleri dövmeye başladı ve gökyüzü aydınlanıp bembeyaz oldu...

Lydia'nın sesi Fenton'un rüyasına girerek, onu biraz da korkutarak uyandırdı: "Nick!"

Bir an için afallasa da sonra derhal Sir Nick'in vücudunda olduğu ve burasının neresi olduğunu hatırladı. Rüyasındaki inanılmaz gürültü dışarıda göğü ortadan ikiye yaracakmış gibi gürleyen gök gürültüsünün sesiydi. Yatak odasının perdeleri kapalı olmadığı için, dışarıda şimşek çaktıkça oda bembeyaz bir ışıqla doluyordu.

Kafası ancak yerine gelen Fenton, kendini yatakta, yarı oturur halde buldu. Kocasının başını göğüslerine bastırmış, ona sıkıca sarılan Lydia "Hayatım, çok kötü kâbuslar gördün" diye titrek bir sesle fısıldadı. "Rüyada bir şeyler sayıklıyordun."

Nefes alış verişini normale dönen Fenton "Öyle mi?" dedi. "Ne dedim?"

"Şey, doğrusu pek emin değilim. Çok farklı bir aksanla konuşuyordun. Daha önce hiç duymadığım bir aksanla. Sadece bir yeri çıkarabildim. Sanki bir grup adama bir plan anlatıyor gibiydin."

Fenton ısrarla "Ne dedim?" diye tekrar sordu.

Yatağın çevresini saran tarihi eser niteliğindeki eski perdeler ve ölü toz tabakası arasında Lydia'nın daha da göze çarpan tuhaf tellaffuzu Fenton'a üç yüz öncesinde olduğu gerçeğini kafasına vura vura hatırlatıyor gibiydi.

"Taramalı tüfekleri buraya yerleştirip onlar geçerken ateş etmeliyiz. Ama önce şu haritalara bakıp güzergâhı..."

"Böyle bir şeydi. Gerisini yakalayamadım."

Fenton içinden güldü. Rüyası biraz netleşmişti şimdi. Bu, 1916'da İngiliz ve Fransız birliklerinin Almanlara karşı savaştığı muharebede General Fenton'un saldırı için her bir hamleyi hazırladığı sahneydi. Ama savaşın sonunda 'General bilmem-kim' sanki tüm işi o yapmış gibi herkesin takdirini kazanacak, sütün kaymağını yiyen kişi olacaktı. Fenton'un en çok nefret ettiği şey de buydu. Her neyse! Gitmiş, bitmiş, unutulmuş bir şeydi bu! Fenton'u bu iç konuşmadan uyandıran yine Lydia'nın tatlı ve titrek sesi oldu.

"Hayatım, seni uyandırmamın asıl nedeni bu değildi ama."

"Nasıl yani?"

"Evin önünde birileri toplanmış, seslerini duydum."

Lydia'nın vücudu sıcacık ve biraz terliydi. Fenton onu bir kere öptü. Bir saniye geçmeden ayağa fırladı ve yatağın yanına

koyduğu kıyafetlerini el yordamıyla aramaya başladı. Oda çok karanlıktı. Sertçe “Bir ışık yak!” dedi.

Lydia elini yandaki masaya götürürken Fenton eski, kadife dizlikleri bulmayı başardı. İçliğini çıkarmakla uğraşamazdı şu anda. Bu sırada yatağın diğer tarafında bir kibrit kutusu çakma sesi geldi ve bir yalaz hışırtısıyla beraber karanlık biraz olsun dağıldı. Gaz yağıyla çalışan lambanın önce mavi, sonra sarı alevinin yükselmesiyle oda tamamen aydınlandı.

Fenton pantolonunu giydikten sonra uzun, ağır binici botlarını giydi. Geceden yaptığı hazırlıklardan biri bu botlara takılı ince, hafıfmahmuzları ağır ve kesin dişli olanlarla değiştirmesiydi. Kılıç kemerini beline dolayıp sıktı. Ama bu her zaman taktığı kemeri ya da sevgili *Clemens Hornn*’u değildi.

Bu kemerden sarkan iki ışıltılı zincire, içinde biraz daha uzun ve ağır bir kılıç olan yeni bir kın asılıydı. Kısa mesafeli dövüşlerde daha etkili olacak bu kılıç, ayrıca *Clemens Hornn*’un aksine çift taraflıydı ve daha da önemlisi kabzasında kadife eldivenlerinden kaymasını engelleyecek yuvarlak tırtıklar vardı. Hemen elini atınca alabileceği şekilde bir de *main-gauche* yani sol elle kullanacağı bir hançer taktı kemerine. Çok önceleri, savaşta süvariler mızraklara düşmanları püskürtürken piyadeler de müdafaa kollarının hemen altında keskin uçlu bir hançer bulundururlar ve ters elle ani bir saldırı yapıp rakiplerini karınlarından bıçaklarılarmış. Bu unutulmuş taktikten de bugün yararlanmanın iyi olacağı aşıkrdı.

Hançeri yerinde düzeltip kontrol ettikten sonra son olarak yeleşinin ceplerine on, on beş santimlik kalın ve ortası boşluklu bir demir parçası koydu. Aslında bu, eski bir faytonun dingiliydi. Kılıcı ve hançerini kaybedecek olursa son çare olarak başvuracağı sağ yumruğunu ölümcül hale getirmek için kullanacağı, bir nevi ilkel bir muştaydı bu demir çubuk.

Tamamen hazır olan Fenton “Neden hâlâ bizimkiler gelmedi. Nerede bu Tanrının cezası Giles! Ben ona—”

Fenton cümlesini tamamlayamadan yatak odasının kapısı güm güm iki defa çalındı. Yorganı üstüne doğru çeken Lydia, yatağın içine doğru büzüldü. Elindeki kılıç ve Fenton’un emriyle kemerine taktığı *main-gauche* dışında bir toplantıya falan katılacakmış gibi

gayet resmi görünüyordu Giles. Kapı eşiğinde durdu ve efendisinin dışarı çıkmasını bekledi.

Fenton ona doğru yaklaştıkça, ihtiyar adamın resmiyetini bozan bir şey daha olduğunu fark etti. Karanlıkta anlaşılmıyordu ama şimdi görüyordu ki yaşlı kurt kafasına eski bir şövalye başlığı takmıştı. Yüzyıllardan öncesinden pek de bir farkı yoktu bu modern 1675 başlığının. Yalnızca hatları normalden biraz daha keskindi ve kulak kısımlarında çelik yamalı çıkıntılar vardı. Ama çeneden gelecek bir darbe bu çıkıntıları tamamen işe yaramaz kılabilirdi.

“Her şey hazır.” Giles bir saniye durup Fenton’u süzdükten sonra “Sir? Başlığınız nerde?” diye sordu.

Ve bu soruyla kan, Fenton’un damarlarından yavaş yavaş yukarı çıkıp beynine sıçradı.

Hırıltılı bir sesle “Bu aşağılıklarla dövüşürken kafama başlık mı geçireceğim? Karşılarına bir şövalye gibi çıkarak bu domuzları şereflelendirmemi mi bekliyorsun benden?”

“Sir, bizlere en iyi şekilde hazırlanmamızı emreden sizdiniz. Ben de bunun faydalı olacağını düşündüm. Başınıza gelecek kör bir sopa darbesi bir kerede sizi yere indirebilir.” Giles bunu söyledikten sonra arkasında sakladığı diğer elini çıkardı ve ikinci bir başlığı Fenton’a doğru uzattı. “Bundan korkmuştum...”

Hâlâ yorganın altında saklanan Lydia “Giles, başlığı bana ver” dedi. Giles de onun söylediğini yaptı ve hemen yatağa doğru ilerleyip başlığı Lydia’ya uzattı. Bir eliyle göğsüne kadar çektiği yorganı, diğeriyle de ihtiyar adamdan aldığı çelik başlığı tutan Lydia “Hayatım, ben istiyorum. Bunu takar mısın?” dedi ve Fenton’a baktı. “Çünkü eğer sen ölürsen, ben de ölürüm. Ama isyancıların birinin elinde ölmem, kendi elimle canıma kıyarım.”

Üst kattaki koridorun camlarından biri, atılan bir taşla kırıldı ve büyük bir gürültüyle yere indi. Sesleri uzaktan geliyormuş gibi duran bir düzine adam “Papaya hayır! Papaya ölüm!” diye bağırıyorlardı.

Fenton bir an için bile tereddüt etmeden başlığı kafasına geçirdi. Başlığın içi, kafaya gelen darbelerin etkisini azaltması için kalın bir keçe tabakasıyla kaplanmıştı. Tampon görevi gören bu kaplamanın altından ise deri bağcıklar sarkıyordu. Bunlar da başlığın

sıkıca tutturulması içindi. Boyna gelen uca bir şey iliştirilmişti. Bunun bir istakoz kabuğu olduğunu anlamak biraz zamanını aldı Fenton'un. Çenedeki bağcıkları iyice sıktıktan sonra kadife palto-sunu üstüne geçirdi.

"Haydi!"

Aceleyle koridora daldılar. Fenton kırık pencerenin önünde durup dışarıdaki saldırganlara bir göz attı.

"Sir, saydığımı göre dışarıdakilerin sayısı—"

"Giles! Bir dakika zaman ver bana!"

Bu açıdan Fenton, aşağıdakilerin nasıl dizildiğini gayet iyi görebiliyordu. Arkaya doğru bir kazık çakmışlardı. Bunun tepesine de karanlık bahçeyi aydınlatması için bir lamba yerleştirilmişti. Ayrıca yanlarda da birer meşale sarı alevler çıkararak parlıyordu. Böylesine küçük bir sokak için gereğinden fazla geniş sayılabilecek diğer uçta ise evler dizilmişti.

Bahçenin başlangıcını belli eden ıhlamur ağaçlarına on metreden daha fazla yaklaşmayan ilk sırada sekiz kişi saydı Fenton. Hepsinin elinde kılıç vardı. Geriye doğru devam eden kalabalığın ortasında da bir düzine kılıç havaya kalkmıştı ama yakın mesafeli dövüşte bunların çoğu işe yaramazdı. Ayrıca bir grup da ellerinde kalın sopalar ve kocaman taşlarla hazır bekliyordu. Neyse ki bu eli sopalı grubun ağırlığı, ön sıraya ya da kanatlara verilmemişti. Bu Fenton için iyi haberd.

"*Papaya hayır!*"

"*Falcıya ölüm!*"

"*Çık dışarı! Alçak Papacı!*"

"*Çık dışarı hesap ver lanetli büyücü!*"

Aşağıdaki grup, hemen karşılarındaki pencerede iki siluet görünce seslerini yükseltmeye, daha da fazla bağırmağa başladılar. Nefretleri duygusal değil, adeta fiziksel bir dalgaydı. Neredeyse kana susamışlıklarının kokusunu alabiliyordu Fenton. Ama tarih kitaplarından, zamanın güncelerinden de bildiği üzere, birçok diğer *mob* gibi bu da ne yapacaklarını pek de bilmeyen, hırslayan ama aynı zamanda da korkan adamlardan kuruluydu. Bu gezici örgütlerin sorunu zaten bu olacaktı: Lidersizlik. Fenton, adamların

on metreden daha yakına gelmediklerini ve kendisi bir hamle yapana kadar gelecek cesareti bulamayacaklarını gayet iyi biliyordu. Grubun dizilişini son bir kez daha tarayıp her bir detayı beynine kaydettikten “Alt kata!” dedi. Koşturarak aşağı inerken “Yağmur nerde? Bir damla bile düşmedi mi?” diye sordu.

“Hayır Lordum, henüz yağmur başlamadı. Ama on dakika daha beklersek muhtemelen bardaktan boşalırcasına yağan bir yağmur altında ve bataklığa dönmüş bir balçık birikintisi içinde dövüşmek zorunda kalacağız.”

Uzaklardan bir yerden bir yankı olarak başlayan bir ses, evin tam tepesinde göğü yararcasına kuvvetli bir gök gürültüsü halini alarak gürledi. Çakan kocaman yıldırımla evdeki tüm camlar hayaletimsi bir beyazlığa büründü bir saniyeliliğine.

Ama alt kata tam bir karanlık hakimdi. Koca katta ılık olan tek yer çalışma odasıydı. İçerisini aydınlatan cılız mum ışığının etrafında dört adam toplanmıştı. Fenton’un kapıyı açmasıyla dört başlık ona doğru döndü. Onların altından bakan gözlerdeki ifadeler her zamankinden farklı ve tehlikeli görünüyordu.

Fenton’un emriyle herkes ortası boşluklu, ölümcül fayton dingillerinden bir tane koymuştu cebine. Başlığında diğerlerinden farklı olarak eski stil bir burunluk olan Koca Tom, elinde uzun ve kalın bir sopa tutuyordu. Kocaman parmaklarıyla odunu tamamen kavramıştı. Muhtemelen elindeki sopayı bir raket gibi savurmasıyla menzilindeki iki üç kişiyi yere sererdi.

Geniş omuzlu fayton şoförü Whip’in elinde de Tom’ununkine benzer bir sopa vardı. Eliyle çenesini sıvazlıyordu. Suratında tuhaf bir sırıtış vardı. Kavgayı dört gözle beklediği belliydi. Seyis Broom bir zamanlar gezici bir sirkte akrobatlık yapıyordu. Bu bilgi zaten ne kadar çevik olabileceğinin sinyalini veriyordu. Her iki elinde kalın ama diğerlerininkinden ağır olmayan birer sopa vardı. Şimşek hızıyla her iki elini de kullanabiliyor, ters elle ya da iki eliyle beraber şaşırtıcı vuruşlar yapabiliyordu.

Fenton ve Giles de dahil olmak üzere, gruptaki üçüncü kılıç kullanan kişi genç Harry’ydi. Fenton son talimatları vermek için onlara yaklaşırken dört başlık da üzerlerindeki çamur ve pas lekelerine rağmen pis pis parlıyordu.

“Kısa keseceğim. Şunu iyi dinleyin: *Onlar* bize saldırdı. Biz kendini müdafaa eden tarafız. Bu iş bittiğinde onlara ne olacağını biliyor musunuz? Onların her birini meydanda sallandıracaklar! Düşmanınızı öldürmekten korkmayın. Çünkü onlar sizi öldürmek için buraya geldiler!”

“*Mob* dediğim bu grupla başa çıkmanın tek bir yolu var. Bunların aralarında güçlü bir bağ, takip edecekleri gerçek bir liderleri yoktur. Anlayacağınız doğaçlama oynarlar. Kendisini lider olarak gösteren kişinin işi bitti mi tamamdır, geri çekilmeye başlarlar. Ama bunu yapmanın yolu, liderleri öldükten sonra derhal onları püskürtmektir. O an cesaretleri de dirençleri de en zayıftır çünkü. O yüzden beni iyi dinleyin. Ben işaret verdiğim an, bir saniye bile gecikmeden darbeyi vuracaksınız. Oraya mahalle kavgası yapmaya değil hayatınız adına dövüşmeye çıkacaksınız! Acımadan öldürmeye ve yok etmeye çıkacaksınız! Burası açık mı?”

Grupta kısık sesli bir homurtu dolaştı. Herkesin gözlerinde, etrafında toplandıkları küçük mumun ışığı yansyordu.

Fenton “Tamam, güzel!” dedi ve bir taraftan da masanın üstündeki kitapları kenara itti. Yere düşen kitaplardan bir toz bulutu yükseliş ve büyük bir patırtı kütürtü gelirken, Fenton herkese olabildiğinde yakın olabilmek için masaya iyice sokuldu ve planı bir kâğıda çizerek anlatmaya başladı. “Öncelikle herkesin yerinin adamakıllı belirlendiğinden emin olmalıyız. İyi dinleyin. Önce ben çıkacağım. Tek başıma... Gidip bir iki laf ettikten sonra suratlarına tüküreceğim. Böylece tüm dikkat benim üzerimde olacak.”

Bir elinde kılıcı, diğerinin hemen altında *main-gauche*, gergin bir şekilde bekleyen genç Harry kendini tutamadı ve “Sir, Tanrı aşkına! Biz yalnızca altı kişiyiz, onlar belki atmış. Nasıl atmışa karşı altı kişi savaşağız!” diye haykırdı.

Fenton kafasını ona doğru çevirerek hırıltılı bir sesle “Evet, istersen ikiye karşı iki yüz olsun!” dedi. “Eğer dövüşecek cesaretin yoksa, git arka tarafta saklan!”

Şu anda Fenton’un etrafındaki başlıkların hepsinin birden altından hayvani bir homurtu yükseliyordu. Hareketsiz kılıcına yaslanmış, sükûnetle bekleyen Giles, şu anda eski Sir Nick’in geri gelmiş olabileceğini düşünmüştü muhtemelen.

Ama hayır. Fenton gayet kendindeydi. Bilerek böyle sert davranıyor, savaşın vahşiliğine hazırlamak için onları özellikle kamçıliyordu.

“Hah, nerede kalmıştım? Açılın, şu ödlele nereye gitmek istiyorsa gitsin, kadınların koynunda saklansın!”

“Lordum affedin. Yanınızda savaşmak istiyorum!”

“Güzel! Şimdi herkes beni dikkatle dinlesin. Hata istemiyorum. Ben tek başıma dışarı çıkacağım. Ev zaten zifırı karanlık, dış kapıyı açık bıraktığım fark edilmeyecektir. Siz üçünüz, elinde sopa ve balta sapı olanlar... Bundan sonra sizi oduncular diye çağıracağım, anlaşıldı mı? Şimdi şöyle soluma doğru gelin bakalım.”

Tom, Whip ve Job kendilerine söyleneni yaptılar. Koca Tom’un, dağılmış saçları ve kafasına geçirdiği başlığın arasından görünen gözlerinde kırmızımsı bir ışıltı parıldadı. Job elindeki iki kalın sopayı yavaşça kendiyile beraber masanın dibine doğru çekti. Whip’in yüzünde ise hâlâ o sabırsız gülüş vardı.

“Ben kapıdan çıkıp ihlamurlara doğru ilerleyeceğim. Ağaçların önündeki açıklığın ortasına kadar geldiğimde oduncular, siz evden sessizce çıkacaksınız. Çıt çıkarmak yok, olabildiğince sessizce, tamam mı? Eğer eğilerek ilerlerseniz kimse sizi görmez çalılıkların arasından. Yalnızca bir fenerleri, iki de meşaleleri var. Ay ışığı da yok. Karanlığı kullanacağız. Siz üçünüz benim soluma kayacaksınız, anlaşıldı değil mi? *Soluma*. Sokağın başındaki ilk ağaca geldiniz mi orada eğilip benim işaretimi bekleyin. Anlaşıldı mı?”

Üç adam aynı anda “Evet Lordum!” diye bağırdılar. Havaya girdikleri muhakkaktı.

“Şimdi... Giles, Harry. Siz ikiniz, benimle beraber grubun üç kılıç ustasıdır. Diğerlerine anlattığım her şey sizin için de geçerli. Tek bir farkla: Siz benim sağ tarafıma sızacaksınız, anlaşıldı değil mi, *sağıma*?”

İkisinden de derhal onaylayan birer cevap geldi. Bu sırada üst katın camları büyük bir gürültüyle iniyordu. Atılan taşlar camları kırdıktan sonra içerideki mobilyaların üstüne düşüp pat pat sesler çıkarıyordu. Bunlara dışarıdan gelen bağrış sesleri, naralar eşlik ediyordu.

Fenton “Sakin olun!” dedi ve herkes hareketsizce olduğu yerde kaldı. “Henüz saldıracak cesaretleri yok. Yoksa böyle uzaktan taş atmazlardı. Siz onları boş verin şimdi. Bakın buraya, planımızı bitirelim bir an önce.”

Parmağını önündeki kâğıda koyarak “İşte burada ben varım, tam ortada. Solumda—” dedi ve sol kolu hareket etti. “—gizlenmiş üç oduncu, sağımda—” dedi ve bu sefer de öteki kolunu hareket ettirdi, “—gizlenmiş iki kılıç ustası. Benim kılıcımı havaya kaldırdığımı gördüğünüzde—böyle—gizlendikleri yerde çömelmiş bekleyen iki grup da aynı anda *mobağa*ların arasına sızmaya başlayacak. Etrafınızda boş alan olduğundan emin olun. Hatta mümkünse onlardan biriymiş izlenimi verin.”

“Saklandığınız yerden çıktığınızda kimse sizi fark etmeyecek, buna adım kadar emin olabilirsiniz. Tüm gözler benim havaya kaldırdığım kılıcımın üstünde olacak. Hepsi bu kadar. Tabi verdiğim son emri unutmadınız değil mi? Oduncular?”

Fenton olduğu yerde savrularak Tom, Whip ve Job’a döndü.

Whip, suratında hâlâ duran o şeytani gülüşle Fenton’a baktı ve elindeki sopaya sıkıca kavrayıp “Hayır Lordum, unutmadık tabii ki” dedi. “Siz ‘*Saldırım!*’ diye bağırınca biz üçümüz sol kanatlarına doğru aniden hücum ederek, onları diğer tarafa püskürtüp geri çekileceğiz. Sonra da hep beraber saldırıp onları bizle sokağın dar ağzında dövüşmek zorunda bırakacağız.”

“Güzel! Giles, Harry? Siz?”

“Siz ‘*Kılıçlar!*’ diye bağırduğunuzda sağ taraftan en ön sıraya saldırıp oduncularla birleşeceğiz. Ve hep beraber ‘Kral Charles için!’ diye bağıracağız.”

“Güzel! Gitmeden önce oduncular, size son bir sözüm olacak. Üç, dört hatta belki beş kişiyle aynı anda karşı karşıya geldiğinizde asla karınlarına, gövdelerine doğru vurmaya kalkmayın. Bir tanesi sopayı yakalayıp sizi aşağı çekerse işiniz biter. Hedefiniz kafalar... Her vuruşunuzda kafataslarını çatlatın, suratlarını patlak bir portakal gibi yarın. İki vuruşta kafalarını ezmeniz işten bile değil. Yeter ki doğru yere vurun. Yukarıdan değil, yandan, çenelerine doğru hedef alın. Eğer *mobun* içine çekilirseniz ki bu gayet olası bir şey, elinizdeki uzun sopaları bırakın. Ceplerinizde hazır beklettiğiniz

araba dingillerini ve belinizde takılı kısa keser saplarını kullanın. Bu arada herkes emrettiğim gibi botlarındaki mahmuzların dişlerini sivriltti mi?”

Odada sert ve vahşi bir hırıltı dolaştı sadece. Herkesin aklında sadece dövüşmek vardı.

“Eğer biri sizi arkadan yakalayacak olursa mahmuzla ne yapmanız gerektiğini anlamama lüzum yok. Kılıç ustaları!”

“Evet Lordum!”

“Size emrim şu: Dayanabildiğiniz kadar sağ kanatta savaşmaya devam edin. Kenarda olduğunuz sürece sırtınız güvende demektir. Ortaya doğru çekilmeye başlarsanız etrafınız sarılır ve kılıçlarınızın size hiçbir faydası kalmaz. Grup topyekûn geri çekilip sokağın dar ağzına girene kadar dayanmanızı istiyorum sizden. Ve gerçek bir şövalye gibi savaşmanızı... Kılıcınız ya da hançerinizi salladığınızda o domuzlardan birinin leşini yere serilmiş göreceğim, anlaşıldı mı? Eğer olur da, demin dediğim senaryo gerçekleşir, içlerine doğru çekilirseniz, derhal kılıçlarınızı bırakın. Cebinizdeki demir parçasını kullanın. Ve ne olursa olsun hançerinizi bırakmayın. O sizin hayat sigortanız. Hançeri her zaman altta tutun, hiç görünmesin ama hep arı iğnesi gibi yaklaşanı soksun. Yalnızca karınlarına doğru hedef alın, hançeri kaldırmak yok. Çünkü bir kez kaldırdınız mı geri aşağı indiremeyebilirsiniz. Hadi bakalım, söyleyeceklerim bu kadar.”

Fenton adamların gözlerinden ve ağızlarından artık hepsinin bir savaşçı gibi işlendiğini görebiliyordu. Uzun, çift taraflı kılıcını çekti ve kemerine taktığı *main-gauche* için sol elini paltosunun içine götürdü. Kadife eldivenlerini taktıktan sonra kabzayı iyice kavradı ve başparmağını kabzadaki küçük oyuya yerleştirdi.

“Ben çıkıyorum, hazır olun.”

Kapıyı açtı ve eşikteyken bir kez daha arkasını dönüp diğerlerine baktı. “Asla tereddüt etmeyin, asla korkuya kapılmayın. *Mob* dedikleri şey, yılanın ta kendisidir. İşte alın size fırsat. Hep beraber ezelim bu yılanın kafasını.”

Fenton çalışma odasından zifiri karanlık koridora çıktı ve odanın kapısını arkasından çekti. Dış kapıya doğru ilerlerken aslında içinde *moba* karşı sadece belli belirsiz, çok hafif bir nefret vardı.

Karşısında gördüğü sıradan, belki biraz zengin, daha fazla güç elde edebilmek için Kral'ın otoritesini sarsma uğraşında olan ama esasen son derece basit ve önemsiz bir insan topluluğuydu. Fenton'un içindeki öfke tek tek bu insanlara değil, güç ve para için ülkesini hançerleyenlerin hepsineydi. Bir iki nesil önce Cromwell'in yaptığı gibi şimdi de başkaları kendi çıkarları için insanları peşinde sürüklüyordu. Ve Fenton'u bir tarih profesörü olarak daha da sınırlendiren şey, ileride birçok tarihçinin böylelerini 'gerçek İngiliz halkı' diye adlandıracak olmasıydı.

Asıl halk bunlar mıydı gerçekten?

Bu düşünceler arasında Fenton kapıyı açıp dışarı çıktı. Kalabalığın arasında parıldayan fener ve meşale onu siyah bir silüet gibi gösterirken, on metre ilerisinde kümelenmiş insanların bağırışları Fenton'un üzerine bir rüzgâr gibi hücum ediyordu. Biri kafasının, diğeri omzunun hemen yanından olmak üzere iki taş vızıldayarak onu teğet geçti. Fenton ise bunlara hiç aldırış bile etmeden ağır ve kendine güvenli adımlarla yürümeye devam etti. Sonra çıkarabileceği en yüksek ve tok sesle bağırdı.

"Kesin sesinizi sizi soysuzlar! Evimin önünde toplanmış ne istiyorsunuz?"

Bir önceki kadar güçlü bir gök gürültüsü yine sanki bir çığ gelirmiş gibi büyük bir gürültü çıkardıktan sonra göğü yararcasına gürledi. Arka tarafa doğru gökte kırık bir ok çizecek bir yıldırım düştü. Herkesin bakışları arasında yere inen devasa kıvılcım kocaman bir ağacı çatırdattı ve ikiye bölüp beyaz alevlerle sarmaya başladı.

Fenton bu ürkütücü fasılanın bitmesini zevkle bekledi. Evle ıhlamur ağaçlarının tam arasında, kılıcı ve hançerini sallayarak düşen yıldırıma odaklanan adamları süzüyordu. Herkes tekrar ona döndükten sonra Fenton ileri doğru birkaç adım daha attı ve küçültücü bir tavırla onlara baktı.

"Lideriniz nerde?" Şöyle bir göz gezdirdikten sonra kükredi: *"Çık öne! Göster kendini!"*

Güçlü bir karakter, ne istediği bilen bir adamın çarpıcı sözleri, kendine güven... Bunlar, plansız bir şekilde örgütlendiği yaptığı için her zaman gergin olan bir *mobu* birkaç adım geri itebilecek bir

şeylerdi. En öndeki dağınık sıra, Fenton'un bu kükremesiyle gayri ihtiyari iki adım geriledi. Bu sırada arkadan bir kadının ki kadar ince bir ses, öndekilere hareket etmemeleri için bağıırıyordu.

Şimdi sağında iki solunda üç adamının yerlerini aldığını hissedenden Fenton, bu yaptığı hamleyle onlara biraz daha fazla yer açtığı için mutluydu.

“Lideriniz nerde dedim!” diye bir kez daha bağıırdı. Ve ardından da kılıcını havaya kaldırdı. Kalabalığın içindeki fener ve alevi titremeye başlayan meşalenin ışığıyla Fenton'un kılıcı parıldıdı.

Tüm gözler bir an için karanlıkta yükselen bu ışıltılı kılıca kilitlenmişti. Aynı bir dakika önce Fenton'un başlığı altında ısıll ısıll parlayan gözleri ve bağıırken bembeyaz görünen dişlerine kilitlendiği gibi... Gözleriyle iki yanı kontrol ederken sağ ve soldaki ağaçların dibinde eğilen gölgeleri zorla da olsa seçebiliyordu.

Sağ kanada yakın duran sekiz kılıklı adam arasında biri, sert ve biraz da tersler bir sesle “Lider benim” dedi. Diğerlerinin yolu açmasıyla biraz kilolu, ama gayet düzgün ve olgun suratlı bir adam ileri çıktı. Üzerinde güzel giysiler, şapkasında bir yeşil kurdele rozeti vardı. O konuşurken kalabalığın sesi yarı yarıya kısıldı.

“Adım Samuel Wanderer. Size bir tek sorum olacak. Sizin koyu bir Papa yanlısı olduğunuz rivayet ediliyor. Bu doğru mu?”

“Hayır. Ama bu münasebetsiz davranışınız yüzünden neredeyse beni zorla öyle yapacaksınız!”

“Geleceği söyleyebilecek bilginiz var mı?”

“Evet!” diye bağıırdı Fenton sesini çıkarabileceği en yüksek seviyeye çekerek.

Böyle olağanüstü şeylerin lafının bile insanın kalbine bir korku, bir dehşet saldığını gayet iyi biliyordu. Hatta şu anda bunu hissediyordu da. Şimdi onlara darbeyi indirme zamanıydı. *Şimdi!*

“Ne olacak o zaman, benimle savaşacak mısınız?” diye bağıırıp kılıcını havaya kaldırdı ve “Saldırın!” diye bağıırdı.

O ana kadar neredeyse orada oldukları bile anlaşılmayan üç devasa siluet bir anda oldukları yerden fırladı ve mobun sol kanadına yüklenmeye başladı. Bir buçuk metre boyunda iki kalın odun önüne gelenin tam omzunun üstünden, çenesine doğru vurarak tarumar

edercesine yere seriyor, onların ardından bir adamın ellerinde şimşek hızıyla savrulan iki sopa dans edercesine inip salkıyordu.

Ön sıra ne olduğunu, kimin onlara saldırdığını anlayamadı bile. Herkes Fenton'a yoğunlaşmıştı. Ama ikinci sıra saldıranları görmüştü ve öndeki arkadaşları gibi gafil avlanmaya niyetleri yoktu. Hayvani bir feryat etraftaki tüm gürültüyü bastırdı. Bu sırada kalın odunlar tekrar savrulmaya, sopalar, Job önünde dağılan sıra boyunca dans ederken hiç durmadan inip kalkmaya devam ediyordu.

Kafasında siyah kasket olan uzun bacaklı bir adam "Geri çekilin!" diye bağırdı. Bir yandan da sokağın uzak köşesindeki dik bayırdan çıkmaya çalışıyor ama her seferinde başarısız oluyordu.

"Geri çekilin! Geri çekilin! Bu tarafa doğru!"

Fenton'un istediği kargaşa doğmuş ve beklediği gibi *mob* panik içinde sokağın içine doğru gerilemiş, üç 'oduncunun' deli gibi saldırdığı sol kanadı kızılımsı bir toz bulutu kaplamıştı. Diğerleri geri çekilirken ölü veya ağır yaralı olanlar yeri serilmiş, hareketsizce yatıyorlardı. Her ne kadar toz, etrafa saçılan kanı örtse de yerde yatanların orası burası patlamış suratlarına bakmamak en iyisiydi. Kafasında büyük sayılabilecek bir peruk, paltosu altın düğmeli bir adam öne doğru bir hamle yaptı. Nedeni anlaşılmaz bir şekilde, şu halde bile sıkıca kavradığı altın saatinin zincirini bırakmıyordu. Birkaç adım attıktan sonra altın saat bir tarafa, saatin kendisi gibi altın olan zincir diğer tarafa fırladı ve adam surati kanlar içinde yüzüstü yere yığıldı.

Bu sırada hâlâ sağ taraftaki ağaçların dibinde saklanan Giles ve Harry'nin kalabalık içindeki bir dizi bağırışmadan durumu anlayamasalar diğer kanatta neler olduğuna dair en ufak bir fikirleri olmayacaktı.

Her zaman olduğu gibi yine serinkanlılığını koruyan Fenton sanki elinde bir saat tutuyormuş gibi duruyordu. Evet, elindeki hayali saat ona zamanın geldiğini söylüyordu. "Sağ kanat!" dedi kendi kendine. Ve oraya doğru koşmaya başladı. Çoktan dağılmış ön sırayı geçerken onu Giles ve ardından da genç Harry takip etti.

Artık ortaya doğru yaklaşılmaya başlayan diğer kanattan *güm* diye bir ses geldi. Kalın bir sopa, odunculardan birinin başlığına vurup geçmişti. Neyse ki hasar yoktu. O taraf iyice dağılmışa

benziyordu. *Mob*un sol kanadı sokağa doğru gerilemişti ve sağ kanat da onlara uyararak ön sıralarını geriye doğru çekiyorlardı.

Evet! Bu tam Fenton'un istediği senaryoydu. Şimdi durum değişmişti. En başta düşman çok geniş bir alana yayılmıştı ve aslında cesaretleri olsa, evi kuşatıp onları durdurmaya çalışan herhangi bir direnişi anında ezip geçebilirlerdi. Ama şimdi pek de geniş olmayan bir sokak ağzında istiflenmişlerdi ki hal böyle olunca kalabalık olmalarının da pek bir anlamı yoktu. Tabii ki bu durumda da yalnızca altı adamla kuşatılabilecek kadar dar bir alanda değillerdi ama hiç değilse rüzgârın yönü değişmişti.

Fenton “*Kılıçlar!*” diye bağırdı.

Ve çelik başlıklı altı cesur yürek, hep birlikte düşmana saldırıp tüm gücüyle yüklendi.

Saldırı o kadar şiddetli, Fenton ve diğerleri o kadar kararlıydı ki yarım dakika geçmeden *mob* sendeleye sendeleye yirmi adım geri çekilmek zorunda kaldı. Ortalığı aydınlatan fener delice sallanıyor, sönmeye yakın meşalenin alevleri sarı-mavi yanıyordu. Her bir yandan yükselen feryatların, bu kıyamet kargaşasının içinde hiçbir gök gürültüsü insanın kulaklarına işlemezdi. Ama bir kez daha yakınlarına düşen yıldırım tüm sesi bir saniyeliğine kesti, herkesin bakışlarını üzerine topladı. Ve savaş kaldığı yerden devam etti.

İlk kılıç saldırısında sekiz kişi Fenton ve diğerlerine karşı koymaya çalıştı. Ama üçe sekiz yapılan bu mücadele çok kısa sürdü. Yalnızca bir dakika, belki birazcık daha uzun bir süre sonunda sekiz *mob*cu bazıları çoktan ölmüş, bazıları acıdan kıvranıyor halde yere serilmişti. Tabi bunların özellikle Fenton ve Giles'e karşı dayanmasını beklemek haksızlık olurdu. Bir tanesi dışında hiç birinin adamakıllı kılıç kullandığı söylenemezdi. O bir tanenin icabına da biraz uğraştıktan sonra Fenton bakmıştı.

Saldırganlar için kötü şans o ki *mob*dan karşı atak yapıp Fenton'a ilk saldıran kişi liderleri Samuel Warrender'di. Adam ileri doğru bir adım atarak doğruca Fenton'un karnına doğru kılıcını uzattı ama bu, iyi bir kılıç ustasını zorlayamayacak derecede basit bir hamleydi. Fenton çevik bir hareketle rakibinin kılıcını yana savururken her daim hazır tuttuğu *main-gauchela* cesur Yeşil Kurdeleciyi kalbinden bıçakladı. Bay Warrender ileri doğru yalpalayarak

iki adım attıktan sonra yere yığıldı ve orada bir solucan gibi kıvrılarak son nefesini verdi.

Ön sıranın dağılmasıyla Fenton'un da içinde bulunduğu üç kılıç ustası yerde yatan ölülerin üzerinden atlayarak ya da koşarken ayaklarına sarılan yaralıların ellerine botlarındaki sivri mahmuzlarla vurarak doğruca *mob*un kalbine doğru hücum ettiler. Adamların bazıları korkuyla geriye doğru kaçışırken bazıları da tam tersi bir ruhla, ellerindeki sopaları sallayarak öldüresiye Fenton, Giles ve Harry'ye doğru koştular. Gayet sakin ve düzenli görünen Giles, hiç açık vermiyor, saldıracığı noktayı aklında belirlemeden kılıcını veya hançeri deli gibi savurmuyordu. İhtiyar Giles'in aksine bir hayli heyecanlı görünen Harry, dişlerini sıkmış, bir robot gibi hiç durmadan çift taraflı kılıcını savuruyordu. Hemen kafalarının üstünde sallanan fenerin ışığı o kaldırdıkça kılıcında yansıyor. Bir saniye geçiyor, kılıç bir kez daha aynı parlıltıyla kalkıp iniyordu.

Ama ilerleme yavaş yavaş durmaya, *mob* geri çekilmeyi bırakıp karşı koymaya başlamıştı. Liderlerini daha en başta kaybetmek tabii ki grupta bir şok etkisi yaratmıştı. Ama maalesef *mob*, Fenton'un umduğu gibi dağılmamış, bir sendeleme evresinden sonra tekrar toparlanmıştı. Hatta bir karşı saldırı bile yapmaya hazırlandıkları ortadaydı. Deminki panik çığlıkları, feryatlar bile kesilmiş, grup sakinleşmişti. Birkaç adım geri geçilen Fenton, önde oluşturulan yeni sıraya arkadan kılıçlar ve sopalar taşındığını görebiliyordu.

Artık onlar da tepeye vurulan en güçlü odun darbesinin bile başlığı takanın kulaklarını çınlatmaktan çok öteye gidemediğini, ama Fenton'un adamlarının yaptığı gibi kulak kepçesinin tam altına vurunca insanın çenesini bile kırabileceklerini fark etmişlerdi. Yine, hançer hilesinin de farkına varırlarsa, sopalarla dişe diş savaşmak yerine ağaçların arasından dolanıp 'oduncuları' arkalarından bıçaklamaya kalkabilirlerdi.

Çok geçmeden Koca Tom'un yıkıldığını gördü. Bu, Fenton'u dehşete düşüren bir şeydi. Onu yıkılmaz bir kale olarak görüyordu çünkü. Tam kafasını diğer tarafa çevirmişti ki metalik bir çatırdama sesi duydu. Ve kılıcı ortadan kırılan Harry'yi gördü. Bir şeyler yapmalı, tüm hattı müdafaa etmeliydi.

Bunu düşünürken saçı başı dağılmış, pejmürde kıyafetli bir adamın göğüs hizasında tuttuğu bir hançerle Job'a doğru koştuğunu

gördü. Ama benzi atmış, artık nefesi kesilmiş Job kendisine doğru yaklaşan adamı görmedi bile. Fenton derhal sıra boyunca sola doğru koşmaya başladı ve Job'a uzanan eli kol üzerinden son anda yaptığı bir hamleyle neredeyse bileğinden kopardı. Dağınık kafa da, nefes nefese kalmış Job da bir saniye, ne olduğunu bile anlamadan, inanamayan gözlerle Fenton'a baktı. Hemen ardından bir başka pejmürde kılıklı, bu kez elinde kötü bir kılıçla onlara doğru saldırdı. Job, hâlâ şaşkın şaşkın bakan gözlerle, efendisinin bu adamı da tek bir hamleyle boylu boyunca çaprazlamasına biçmesini izledi. Fenton'un uzun kılıcı, adamın kaburgalarından omzuna doğru derin bir yara açarken saldırgan, gözlükleri ve kafasındaki şapka havaya fırlayarak yüzükoyun yere kapaklandı.

Harry'nin kılıcının kırıldığını hatırlayan Fenton, Job'u bırakarak tekrar toz bulutunun içine dalıp diğer tarafa fırladı ama gittiğinde o da çoktan yıkılmıştı.

Uzaklardan bir yerlerden gayet net bir şekilde Giles'in sesi geliyordu: "Bu şekilde daha fazla dayanamayız Lordum. Eğer savaşsak ileri doğru, ölümüne saldırmalıyız!"

Evet, Giles haklıydı. Bir anda Fenton'un damarlarından kan beynine sıçradı ve delirmişçesine doğruca *mobun* üzerine daldı.

Fenton'un şu anki halini görüp de Sir Nick tarafından kontrol edildiğini düşünmemek elde değildi. Gözü dönmüş gibi, delicesine saldırıyor, hançerin geniş el siperinin altında sakladığı elini bir motor gibi, bir an olsun durmadan savuruyor, ona yaklaşanların karnını deşiyordu. Hatta bazen hızını alamayıp aynı adamı iki, hatta üç kez bıçaklıyordu. Aslen şu anda yaptığı şey, adamlarına yapmamalarını tembih ettiği şeyin ta kendisiydi. Defalarca uyarlaşmıştı onları ortadan düşüncesizce dalıp etrafınızın sarılmasına izin vermeyin diye. Ama şu anda kendisi öylesine vahşice, öylesine insanüstü bir kuvvetle dövüşüyordu ki ona kılıç kolunu yakalamak için yaklaşan kişi anında yere yığılıveriyordu.

Jilet gibi keskin kılıç sağa doğru savrulup biçiyor, biçiyor, biçiyor; sonra yaklaşan iki kişinin tam suratına saplanıp bir kez daha sağa savrulup yine biçmeye başlıyordu. Fenton'un kolunu tutamıyorlar, durduramıyorlardı. Düşmanlarının kanıyla boyanmış o kol öylesine yakalaması güç, öylesine kuvvetliydi ki... An oluyor, birkaç kişi 'kadife eldivenli şeytanın' bileğini yakalıyordu, ama onlar

ne olduğunu dahi anlamadan keskin kılıç kollarına felç edici bir acı saplayarak aradan sıyrılıyordu.

Fenton'un bu amansız saldırısı karşısında ön sıra topyekûn birkaç adım geri çekilmek zorunda kalmıştı. Tabii ağır zayıatlar vererek... Bu sırada sağ kulağının altına doğru sertçe savrulan bir odun, kendisinin de anlayamadığı bir şekilde, Fenton'u sarsmadı bile. Tam karnına gitmekte olan bir hançerin ucunu eliyle yakaladı ve kadife eldivenini parçalayan hançer parmaklarında yalnızca sığ bir yara açtı.

Bir anda kendini etrafı tamamen temiz, yarım bir dairenin ortasında buldu. Arkasında kimse kalmamış, önündekiler de hep beraber birkaç adım geri geçilmişti. İçinde bulunduğu genç ve güçlü vücudun da bir limiti olduğunun farkındaydı Fenton. Bilinci hâlâ yerindeydi ama güçlükle nefes alabiliyor, bir iki metre ötesindeki düşmanlarını yarı bulanık görüyordu.

Şu anda koskoca sokağı, yerde yatan yaralıların iniltileri, sopaların pat pat çarpışma sesleri ve kılıçların şingırtıları doldurmuştu. Ama bunların dışında hiçbir bağırış, feryat, figan olmaması garipti. Her yeri saran toz bulutu ağır bir ter kokusuna bulanmıştı. İnsanın burnu kan kokusuna bile alışıyor, ama bu iğrenç kokuya dayanamıyordu.

Fenton uzaklardan kraliyet ordularının trampet seslerini duydu. Ama—Ama hayır, askerlerin yardımını istemiyordu. Bu planı o hazırlamıştı ve kendi kendine başarıya ulaşmak, hem kendine hem de ölümüne savaştan Giles, Harry, Tom, Job ve Whip'e bu gururu yaşatmak istiyordu. Aklından “Keşke adamakıllı düşünebileceğim bir dakikam olsaydı...” diye geçirdi. “Hatta yarım dakika...”

Ve kendine zaman ayırabilmek için, 1925'in dünyasında ‘blöf’ diye adlandıracağı bir şey yaptı: Kafasını kaldırıp hafifçe omzunun üstünden arkaya doğru baktı ve “Köpekleri salın!” diye bağırdı. “Thunder! Lion! Bare-Behind! Greedy!”

Fenton'un bir iki metre önündeki grup şaşkınlıkla titrediler ama suratlarından okunan ürpertiye rağmen yerlerinden kıvıldamadılar. Üstüne mavi bir kasap önlüğü giymiş, elinde kocaman bir odun parçası tutan iri yarı bir adam ve ondan daha kısa boylu, elinde demin Fenton'u ıskalayan hançeri tutan, saçı sakalı birbirine karışmış bir

Alsatia haydutu... Fenton, görüşü iyice bulanıklaştığı için yalnızca bu ikisini ayırt edebiliyordu şu anda.

Haydut, savurduğu hançerini kadife eldivenleriyle yakalayan Fenton'a işaret ederek "Gebertin kadife eldivenli şeytanı!" diye bağırды. "Geberti—"

Ve herkes gibi o da dili tutulmuşçasına sustu kaldı.

Herkes karanlıktan yükselerek gelen havlama seslerini duymuştu. Loş ışık yüzünden olduklarından daha da büyük görünen mastifler kavakların arasından fırladılar. Greedy artık ölüydü, efendisini duymazdı. Ama Lion, Thunder ve Bare-Behind, zehirlenmiş, yarı kör ve hasta olmalarına rağmen, efendilerinin çağrısını duymuş ve cevapsız bırakmamışlardı.

Koşarak savaş alanına doğru gelirken etrafa bulanmış kanın kokusunu alabiliyorlardı. Biliyorlardı ki bu, bahçede oynadıkları tatlı sert oyunlardan biri değildi. Biliyorlardı ki efendileri onları çağırılmıştı, çünkü yardımlarına ihtiyaçları vardı. Karanlığın içinden sıyrılan biri gri, biri kahverengi, diğeri sarı, üç devasa cüsse dostlarının çevresini sarmış düşmanların boğazlarına doğru atıldı.

Ve Fenton kılıcını havaya kaldırıp son bir emir verdi:

"İleri! Kral Charles için!"

Mobun diğerk ucunda, toprağın içinden çıkarmış gibi, parıldayan çelik bir başlık ve ardından da Koca Tom'un geniş omuzları yükseldi. Bir anda ayağa kalkan dev adam, bir elinde kocaman odun, diğerkinde ortası boşluklu demir parçasıyla öldüresiye saldırmaya başladı. Artık tamamen tükenmiş ve güçlkle ayakta duran Job ve Whip de bir anda damarlarında inancın verdiği enerjiyi hissettiler. Bir insana ikinci gücünü veren şey de buydu zaten. Gözleri şimdi her şeyi tüm netliğiyle gören Fenton, kılıcı ve hançeri parl parl parlayarak önünde dona kalan haydutlara saldırdı. Tüm sakinliğini ve tedbiri bir kenara bırakan Giles de Fenton'la beraber koşmaya başlayıp dosdoğruca *mobun* tutunmaya çalışan hattına daldı.

Ve savunma hattı yarıldı.

İlk birkaç saniye Fenton bunu fark edemedi bile. Grubun arkasındaki bir siluet diğerklerinden ayrılarak tüm hızıyla sokağın içine doğru koşmaya başladı. Onu iki siluet daha takip etti. Sonra üç, beş... *Mob* çözülmüştü.

Etrafı aydınlatan fener sallandı ve yere düştü. Meşalenin ateşi ise düşen yağmur damlalarıyla cızırdayarak gittikçe küçüldü. Arkadaki ikinci sıra da dağılırken ilk kaçanlar neredeyse karınca kadar görünüyorlardı. Arkalarındaki ikinci ve üçüncü sıra da eriyince, en öndekilerin yapabileceği tek şey söverek onlara katılmak oldu.

Yarım dakika içinde etrafta *mobdan* bir kişi bile kalmamıştı. Şimdi sadece ölümler ve yaralıların kaldığı dar sokak bir anda terk edilmiş, hatta biraz da ürkütücü bir hal aldı. Yerdeki yaralıların bazıları inliyor veya sürünmeye çalışıyordu. Meşalenin iyice küçülüp mavi bir renk alan alevi ancak kendini aydınlatabiliyordu artık. Cılız ateş tamamen sönerken gök yarılırcasına yağmur boşalmaya başladı ve sonunda sabahtan beri bekledikleri fırtına koptu.

Bölüm 15

Mutlu Akşam Yemeği

Fenton'un, lanetliymişçesine korkuyla beklediği 9 Haziran gecesi sürpriz misafirlerle beraber evde plansız ama gayet neşeli, küçük bir akşam yemeği partisi yapmaları gözüne bir anda ilginç bir tezat gibi göründü.

Öğle vakti, günlük rapor tuttuğu defterine 9 Haziran yazarken sandalyesinden kalkıp çalışma odasının açık penceresinin önünde dikildi ve yeşil bahçeyi izleyerek dışarıdan gelen temiz havayı içine çekti. Bir taraftan da uzun piposunu, hazne artık parmaklarını yakmaya başlayana kadar tüttürdü. 7 Haziran gecesi verdikleri mücadeleyi, kraliyetin ağır süvari birlikleri geldiğindeki görüntüyü hatırladı ve tekrar gülümsedi.

Her ne kadar vücudunun çeşitli yerlerindeki morluklar hâlâ acısa ve bilhassa hareket ederken dayanılmaz bir şekilde sızlasa da, Fenton o geceyi güzel bir anı olarak sayıyordu. “Ne geceydi ama! Ne geceydi!”

(O gece)

Thunder, Lion ve Bare-Behind'in artık tehlikeyi atlattıkları kesindi. Bay Milligrew'in deliye dönmüş bir şekilde (güya Fenton'a duyurmadan) sayıp sövüyor, soylu bir Lordla konuşurken ağza alınması pek de uygun kaçmayacak sözlerle hasta yatan mastiflerin savaş alanına nasıl çağrılabilceğinin adeta hesabını soruyordu. Ama bir taraftan da bu ani ve *riskli* hareketlerinin, vücutlarından zehrin atılmasını hızlandırabileceğini kabul ediyordu.

Fenton, doktorla konuştuktan sonra derhal mutfağa, küçük ordusunun yaralarına bakmaya gitti.

Orada sade bir coşkuyla karşılandı.

Koca Tom, Harry'nin baygın vücudunu omuzlarına taşıyarak eve getirmişti. Genç adamın sağ kolu ve bacağı kırılmıştı. Başka birçok yerinde de irili ufaklı yaralar, morluklar vardı. Koca Tom, konuşmasının Nan Curtis dışında herkese anlaşılmaz geldiğini bildiği için bir bacağındaki çatlak ve öteki bacağının tam kalça bölgesine aldığı kılıç darbesinden dolayı yere serilip bir iki dakikalığına ayağa kalkamadığından bahsetme gereği duymadı. Her neyse, öyle ya da böyle Harry'yi eve taşımıştı işte bir şekilde. Çok ayrıntıya inmeye gerek yoktu.

Job, yerde hiç kımıldamadan yatan Harry'ye işaret ederek "Çok çevik bir çocuk..." dedi. "Çok iyi savaştı. Yaşına göre bayacağı cesur da. Ölümden korkmaz, korkmuş görünmekten korkar. Ama onu yere indirdiklerinde başına üç akbaba üşüştü. İşte o anda işi bitti dedim."

Neyse ki Harry kurtulmuştu. Fakat savaşı yaralarla atlatan tek kişi o değildi. İlginçtir ki herkes yara ve morlukları kabul ediyor, ama iş kırıklara gelince kimse bunu kabullenmek istemiyordu. Hâlbuki Job'un köprücük kemiği kırılmıştı, Whip'te ise birkaç kırık kaburga vardı. Tek tek Fenton tarafından ikna edilmeye çalışan adamların hepsinin verdiği cevap tekti: Hiçbir halattan anlamayan lanet olası bir doktorun kemiklerini çekiştirmesine izin vermeyeceklerdi, kendi hallerine bırakılmaları daha faydalı olurdu.

Sonra birden Whip'in aklına parlak bir fikir geldi. Madem efendileri onlar için bu kadar endişeleniyordu, bıraksınlar ihtiyar Milligrew onları muayene etsindi. Başkasına değil, ama ona güvenirlerdi. Tabii ya, baytarsa baytar! Hatta daha iyiydi böyle olması. Atlar, köpekler hakkında bu kadar şey bilen adam insan hakkında mı bilmeyecekti?

Fenton, yanında duran Bay Milligrew'den aldığı ciddi bir onayla işaretiyle "Harika! O zaman, her şey size emanet. Hizmetkârlarımı en kısa sürede iyileştirin Bay Milligrew, garanti ediyorum, size karşı gayet cömert olacağım." Fenton bunu söyledikten sonra kendisinin bile tarif edemediği bir minnettarlıkla etrafına baktı ve yaralı askerlerine dönüp "Sizin için yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

dedi. “Hadi ama! Küçük bir isteğiniz bile mi yok? Söyleyin hadi, iyi bir ödülü hak ettiniz hepiniz.”

Bacaklarını rahatlamak için sırtını duvara vererek oturmuş Koca Tom “Ah ah!” dedi ve yalvarır bir tavırla anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Herkes tercüme için Nan Curtis’i bekliyordu.

Nan her zamanki gibi yine ağlamaklı bir şekilde “Şey... Lor—Lordum...” diye kekeledi.

“Konuşsana be kadın! Ne dedi, söyle?”

“Lor—Lordum... Diğer tüm doktorlar gibi Bay Milligrew’in de onların hepsini yatağa hapsedeceğini söyledi. Bu gecelik şöyle adamakıllı sarhoş olmalarının mahzuru olup olmadığını soruyor. Hepsinin yataklarının başında bir testi sert konyak, şarap ya da her ne istiyorlarsa o içkiden konulsa ve onlar istedikçe ben testileri doldursam nasıl olur diye sordu.”

“Çok iyi olur tabii ki de! Kilerlerin anahtarı Giles’te var. Git ondan ne gerekiyorsa iste. Benim emrim olduğunu söylemeyi unutma.”

Bu sözlerin üstüne, Job, Whip ve Tom’dan memnuniyetlerini gösteren öyle bir sevinç çılgılığı yükseldi ki bu gürültüyü dindirmek öyle kolay olmadı. Ve Koca Tom, bu kez ateşli bir tavırla, tekrar bir şeyler söylemeye başladı.

Fenton yine tercüme için Nan Curtis’e döndü.

Kadın kafasındaki şapka iyice yamulmuş, gözlerinden yaşlar akarak “Lordum, ~~tekrar~~ tekrar aynı şeyi söylüyor: ‘Tanrı sizi korusun.’ Ve sizin ne harika bir savaş lideri olduğunuzu, sizin gibisini hiç görmediğini, sizi orduya komutan yapsalar iki üç bölükle tüm Fransa ve Hollanda’yı alabileceğinizi söylüyor.”

Ve şimdi alkışlar, bağırış ve çılgınlıklar iki katına çıkmıştı. Whip ve Job neredeyse hiç ayağa kalkamıyorlardı ama onlar da çareyi ellerine geçirdikleri bir tahta kaşıkla yakınlarında ne varsa ona vurarak güm güm sesler çıkarmakta bulmuştu.

İnsanlar duygularını ne kadar da açık bir şekilde dışa vurabiliyordu. Bu güzel bir şeydi ama bir taraftan da Fenton’u mahcup etmişti. Bir an için ne diyeceğini bilemedi.

“Şey, hayır ben pek bir şey yapmadım. Şey ben... Ben... Teşekkür ederim.”

Daha fazla bir şey söylemeden hızlıca, hatta uçarcasına merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir üst, yani yatak odasının olduğu kata doğru yine uçarcasına fırlamak üzereyken bir an durdu ve kendini suçlu hissetti. Lydia’ya görünmemek daha iyi olabilirdi. Ses çıkarmamak için ayağında mahmuzlu botları, parmak ucunda yürümeye çalıştı. Kafasına gelen bir odun darbesiyle yaralanan kulağından omzuna düşen kan damlalarının uzun süredir farkındaydı. Sertleşen mortluklar ağrılarını iyice hissettirmeye başlamıştı. Ama en azından hiçbir yerinde kırık yoktu.

Ama beklediğinin çok aksine bir durumla karşılaştı. Halini görürse yaygara koparır diye düşündüğü Lydia, merdivenlerin başında üstünü giyinmiş halde onu bekliyordu. Fenton’un vücudundaki yaralara dikkat çekerek Lydia’yı uyarsa da, Lydia hiç aldırış etmeden kocasına sınıksı sarıldı ve böyle olacağını bildiğini söyledi.

“Hayatım, seni üst katın penceresinden izledim. Onları nasıl kırıp geçirdiğini, yüzden fazla adama karşı nasıl cesurca—”

“Ah, Lydia yapma... Sayıları en fazla...”

Ama hiçbir söz Lydia’nın düşüncesini değiştiremezdi. Her neyse, Fenton bu kadar pohpohlanmaktan biraz utanmış olsa da durumdan tamamen rahatsız olduğu söylenemezdi.

Lydia ve Bet, kollarını sıvayıp ellerinde kovalarla aşağı yukarı koşuşturmaya, sıcak su getirmeye başladılar. Güzel bir banyoyla biraz gevşeyen Fenton, biri hemen kulağının üstüne daha uzun, bir diğeri gövdesine sarılmış ipek bandajlarla kendisini Lydia’nın yatağına bıraktı. Başındaki şu ağrı da olmasa sanki hiçbir şeyi kalmamış gibi hissedecekti.

Tak tak çatıya düşen ve pencerelere çarpan yağmurun sesini duyabiliyordu. Yanına kıvrılan Lydia hayran bakışlarla onu izliyordu. Ama gözlerinden bir şey daha okunabiliyordu: Merak. Neden sonra, genç kadın merakının peşinden gitmeye karar verdi ve neredeyse uykuya dalacak Fenton’a “Fırtına başladıktan kısa süre sonra kafalarında miğfer yerine garip uzun kuyruklu şapkalar

takmış bir bölük süvari geldi. Süvarilerin başı ellerindeki feneri yaktı ve gelip senle bir şeyler konuştu.”

Fenton gülerek “Hayatım, bu konuda saygılı olmalısın” dedi. “Onlar sıradan süvariler değil. Kralın yeni ordusunun Kırmızı Üni-formalı Ağır Süvarileri... Yani en yüksek birim. Süvarilerin başı dediğin adam da Yüzbaşı O’Callaghan adında muhteşem bir insan ve asker. Benimle ne konuştuğunu mu merak ediyorsun? Arzu edersem yaralıların hepsini meydanda astırabileceğini söyledi. Ama ihtiyatlı karar vermemi tavsiye etti.”

“Ne açıdan?”

“Şey... Majesteleri de kardeşi York Dükü Lord James de bu tür olayları pek tasvip etmiyor çünkü...”

“Hım...”

“Her neyse, sonuç olarak yüzbaşının tavsiyesini dinlemek daha mantıklı geldi. Kralın istemeyeceği bir şeyi yapmamak gayet ikna edici bir neden değil mi? Boş ver, bırak buna da ben kafa yormayayım. O en yakın savcıyla konuşup işi halledecektir. Bu arada iki tane büyük araba getirtiyor. Birine ölüler konulacak. Yaverine ‘Cesetlerin nereye gömüleceğini herhalde biliyorsundur, söylememe gerek yok’ dedi ama nereden bahsettiğini ben bilmiyorum.”

Lydia ürpererek “Vebalıların atıldığı büyük çukurları kastediyor hayatım” dedi.

“Öyle demek... Neyse, ikinci arabaya da hafif yaralılar ve birinci yerinde, hareket edip konuşabilenler konulacak. Sonra da ağır yaralılar. İlk posta hafif yaralıları evlerine taşıyacak ve ikinci bir isyan girişiminde darağacının onları beklediği hatırlatılıp sert bir uyarı yapılacaktır. İkinci posta ise Christ Hastanesine gidecek ve aynı uyarı görevli doktorun kulağına fısıldanıp iyileşen hastalara iletmesi istenecek. Ve böylece her şeyin üstü kapanacak ve olaylar yatışacak.”

“Ne! Üstü kapanacak da ne demek! Bu kadar şey için seni hiçbir şekilde onurlandırmayacaklar mı? Bir şeref nişanı, madalya?”

“Lydia, birtanem, benim bunlarda gözüm yok.” Elini alnına koyup birkaç saniye düşündükten sonra “Kaç yaralı var tam bilmiyorum ama Giles’in raporuna göre ölü-yaralı toplam 31 kişi var.

Savaş artık geride kaldı, o kadar adamın pisipisine ölmesi uğruna şeref nişanını düşünmek için bir neden göremiyorum.”

Lydia bu kez deminkinden farklı bir ürpertiyle titredi ve Fenton’a doğru sokulup “İşte neden tam olarak bu” dedi.

“Ne nedeni?”

“Yani o adamlar zaten çoktan öldü. Her şeyi pencereden kendi gözlerimle gördüm. Sen eve doğru geliyordun, Giles elinde süvarilerin getirdiği fenerle geride bırakılanlar arasında dolaşıyordu. Sonra onun geri geldiğini gördüm, bir süvariye fenerle beraber küçük bir kâğıt parçası verdi. Süvarinin kâğıda baktığını gördüm. Sonra uzun peruklu şapkası havaya kalkarak sana doğru baktı ve...”

“Ve dönüp diğerlerine bir şeyler emretti. Her biri, uzun kılıçlarını çekerek havaya kaldırdı. Kılıçlar o karanlıkta dahi ışıltıyla parlarken sana selam verdiler. Sen de elin göğsünde, kılıcını havaya kaldırıp onları selamladın. Birkaç saniye hepiniz yağmur altında hareketsizce beklediniz. Kılıçlar indi ve aynı süvari diğerlerine başka bir emir verdi: Sen içeri girerken kılıçlar tekrar kalktı ve o aşağılık kral katili dediğiniz isyancıların yıllar önce elinde olduğu halde yapmadığı şeyi yapıp oradakilerin hepsini infaz ettiler.”

“*Kimin...* elinde olduğu halde *yapmadığı şeyi?*” diye sordu Fenton. Şu halde bile öfke, damarlarından yayılıp kaburgalarının arasına keskin bir bıçak gibi saplanabiliyordu.

“Şey, hiç... Hadi hayatım, biraz uyu, dinlen.”

Fenton yatağın içinde gömülürken Lydia da başını yavaşça onun göğsüne koydu ve beraber uykuya daldılar.

Bir sonraki gün, diğer herkes gibi Fenton da ağrılarını dindirmek için aldığı afyonun da yan etkisiyle sabahtan akşama kadar, kafası sersem bir halde yatakta pinekledi. Fakat bu gün de geçip ileriki sabah uyandığında aşırı enerjik ve canlı hissediyordu kendini. Fenton şu zincirleseniz bile yatakta uzun süre tutamayacağınız hastalardandı. İllaki ayağa kalkıp dolaşacağım diyordu. Ama hâlâ yorgun ve suratı beyaz Giles, efendisinin ısrarlarına aldırış etmeyip, giysilerini vermeyi reddedince Fenton da el mahkûm yatağa geri dönmek zorunda kalmıştı.

Öğle vakti de geçtikten sonra Fenton bir kez daha isyan etti. Hiçbir gücün onu yatakta tutamayacağı belliydi. Yanında Lydia

olması şartıyla çalışma odasına inmesi konusunda mutabakat sağlandı. Fenton gizlice bir önceki gün olanların kaydını günlüğe yazarken Lydia da dolabı karıştırıyordu. Bir an Fenton durdu ve evin ne kadar da cansız olduğunu fark etti. Evet, ne bir neşe, müzik, ses... “Lydia ne kadar sıkılıyor olmalı” diye geçirdi aklından. Ve eline kâğıt kalem alıp George’un bahsettiği birkaç arkadaşına yazmaya karar verdi. İleriki bir tarihte beraber bir akşam yemeği ya da hafta sonu ziyareti kararlaştırmalarının nasıl olacağını soruyordu.

Defterine 9 Haziran olarak yazdığı günün tüm ağırlık ve gerginliğini omuzlarında hissediyordu Fenton. Bu ölümcül güne girilirken yeterince iyileşmişti. Ya da en azından o öyle söylüyordu. Kulağının üstündeki ve kollarındaki yaralara artık fındık kabuğunu dolduramaz düşüncesiyle bakıyordu. Zaten peruğu kulağındaki yarayı gizlediği için sorun yoktu. Ona asıl zorluk çıkaran morluklardı çünkü hareket etmesini güçleştiriyordu.

Tekrar güneşli ve yumuşak bir hal alan havada, Lydia’yla beraber bahçede dolaşmaya çıkan Fenton yine düşüncelere dalmıştı. Ama her zaman olduğu gibi Lydia tüm tatlılığıyla onu neşelendirmeyi başardı. Aşağıda, *Mall*’dan, çim hokeyine benzer, *pele-mele* adında bir oyun oynayan çocukların seslerini duyuyorlardı. Ucu kalın, ağır sopanın hızlıca savrulurken sert, tahta topa vurduğunda çıkardığı *tak! tak!* sesleri dört bir yanda yankılanıyordu. Futbola da biraz benzeyen oyunun tek farkı yumuşak bir topa ayakla vurmaya yerine sert bir topa sopayla vurulmasıydı. Amaç da Fenton’un kendi sözleriyle “kara bir duman bulutu arasından fırlayan bir gülle misali, tüm gücünüzle vurduğunuz topu sahanın öteki ucundaki delikten ısıklı çala çala geçirmektir.” Bu ses bile zamanla insanın kulağına rahatlatıcı gelmeye başlıyordu.

Bir iki saat geçmiş, Fenton tekrar düşüncelere dalmıştı. En iyisi çıkıp biraz uzun bir gezinti yapmaktır. Peruğuna geniş kenarlı bir şapka geçirdikten sonra kadife eldivenlerini taktı ve sokak kapısına doğru ilerledi. Çevirirken biraz zorlanan anahtarı sinirle geri çekti ve eldivenine beyaz beyaz bir şeyler bulaştığını gördü. Parmaklarını anahtar geniş deliğinin içine birazcık soktu.

Sabun. Kirlenmiş ve yağın yağmurun etkiyle iyice yumuşamıştı ama bu sabundu. Şüphesiz mastifleri zehirleyen *mobdan* biriydi. Ama *bir başkası*, belki de bunun altına saklanarak, dış kapının

anahtarının kalıbını çıkarmıştı. Bir demirci için sabun kalıptan bir anahtar kesmek en fazla bir gün alırdı. Bu durumda dışarıdan birinde dış kapının anahtarı vardı.

Fenton hiçbir şey söylemeden geri, ahırlara doğru gitti ve orada, halinden memnun bir şekilde işini yapan Job'u buldu. Ondan en kısa süre içinde, dış kapıya içerden demir bir sürgü yapmasını istedi. Şimdi gezintiye çıkabilirdi.

Dışarıdan bir katil? Tamam, öyle olsun, bu zaten Fenton'un geç de olsa aklına gelen bir ihtimaldi. Ama şu şartlar altında düşman Lydia'ya ne yapabilirdi ki? Lydia için tehlike ancak saat on ikiyi vurduğunda, yani bu gece yarısı başlayacaktı. Kahvaltıda ve öğle yemeğinde önce Fenton kontrol yaptığı için tehlike yok denebilirdi. O evde yokken de Lydia tek başına bir şey yemiyordu zaten.

Bunları düşünerek yaklaşık bir iki saat kadar dolaştı. Fenton'un doğasındaki o garip neşelilik hali eve geri dönerken yine ortaya çıkmıştı. Normalde böyle bir günde kendinin son derece gergin olmasını beklerdi. Sokağı dönünce evin önünde mat bir kahverengiye boyanmış büyük bir fayton olduğunu gördü. Hemen oraya hareketlendi. Faytonun kapısının önünde saygıdan sus pus kesilmiş Sam vardı.

Tam Fenton arabanın yanına varmıştı ki içerden biri "Nick, nasılsın Evlat?" dedi.

Kapı açıldı ve içerde uzun boylu, zayıf bir adam belirdi. Koltuğunda oturan bu adamın portresini gördüğüne Fenton yemin edebilirdi ama kim olduğunu bir türlü çıkaramadı.

Adamın duruşunu dışarıdan gören biri sert ve aşırı ciddi bulabilirdi. Zaten toplum içinde gerçekten öyleydi de. Kocaman kumral peruğu ve geniş kenarlı, sade şapkasının altından hasta bir adamın bembeyaz, ince yüzü Fenton'a doğru bakıyordu. Adamın burnu da alnındaki kırışlar gibi yorgunluktan sarkmış duruyordu.

Toplum içinde olmadığı için ciddi tavrıyla konuşmasına gerek kalmamasının verdiği rahatlıkla "Kadim dostumun oğlu Sir Nicholas'ın yazdığı mektuba Tom Osborne bizzat gidip cevap vermese ayıp etmiş olurdu, değil mi?" dedi. Uzun, ince parmaklarını kırışık alnına götürdü ve sıvazlayarak "Hazineadaki işler bitmek tükenmek bilmiyor Evlat!" dedi.

(Tabii ya! Thomas Osborne. Danby Kontu, Hazine Bakanı ve Kralın Başyardımcısı!)

Fenton kibarca “Lordum, arabanızdan inip kısa bir sohbeti lütfetmez misiniz? Hatta, bizimle beraber akşam yemeğine kalırsanız daha da onurlanmış hissederim.”

Lord Osborne yüzündeki yorgunluk ifadesini biraz olsun silerek gülümsedi. Üzülerek “İşte ben de maalesef bunu söylemek için uğramıştım. Her zaman olduğu gibi çabucak eve gitmeliyim. Halletmem gereken bir sürü evrak işi var. Ama uygunsa arabada oturup bir süre sohbet edebiliriz?”

Fenton yüksek basamağa çıktı ve içeri girip Lord Osborne’un karşısına oturduktan sonra kapıyı çekti.

Yaşlı bakan “Gençliğine imreniyorum” dedi. En başta suratındaki gülümseme zoraki gibi duruyordu. Ama daha dikkatli bakınca, suratındaki tek şeyin gayet samimi, arkadaşça bir ifade olduğunu görebiliyordu. “Yok, aslında ona da imrenmiyorum” dedi gülerek ve “Leydi Fenton nasıl?” diye sordu.

“Ah, Tanrıya şükür, gayet iyi.”

“Güzel, sevindim. Ayrıca, şu akşam yemeği davetine gelecek olursak, doktorum— Bazı sağlık sorunları yüzünden çok az çeşit yemek yiyebiliyorum. Onları da azar azar.”

Fenton biraz öne doğru eğildi ve “Lordum, ısrar ediyorum. Emin olun bir günlük değişiklik size uyguladığınız herhangi bir diyetten daha faydalı olacaktır.” dedi.

Faytonun deri koltuklarında uzun vücuduyla geriye doğru yaslanan Lord Osborne, donuk bakışlarla Fenton’u süzdükten sonra “Çok garip bir şekilde bayağı değiştiğini görüyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu bir mucize! Sen—Sen *gerçekten* benim kalmamı istiyorsun.”

Fenton *gerçekten* şaşırmış bir şekilde “E tabii ki istiyorum. Başka türlü nasıl olabilir ki?” dedi.

Yaşlı adam üzgün bir şekilde gözlerini yere dikerek “Çünkü herkes benden nefret ediyor. Muhalefet beni sevmiyor, bunu anlarım. Ama kendi partimdekiler bile beni sevmiyor. Neden beni istemiyorlar?” dedi.

“Lordum size bir şey söyleyeyim mi? Bundan sizin kendi kuruntularınızdan, çok çalışmaktan saplantı haline gelmiş hayali düşüncelerden başka bir şey değil.”

Lord Osborne bir anda öne doğru eğildi ve uzun, ince parmaklarıyla Fenton’un kolunu tuttu. “Şu söylediklerimi kendine sakla Evlat: Dört yıl önce hazinenin başına geçtim. Dışarı yansıtılmıyordu ama durum içler acısıydı. Hazine neredeyse tamamen boştu. Ama uzun denebilecek bir zaman geçmeden aynı hazineyi tam bir milyon sterlinle doldurdum. Hem de bunu, donanmaya büyük bir yatırım yaptığım halde gerçekleştirdim. Kısa sürede donanmaya, elimizdekilerden çok daha büyük ve güçlü otuz tane gemi katılacak. İşte o zaman denizlerin tek hakimi biz olacağız, ne Fransızlar ne de Hollandalılar bize karşı gelebilecek. Denizcilerin maaşları çoktan hazırlandı, gemiler hazır olduğunda onlara hak ettiklerinden fazlasını vereceğim. Ben geldiğimde hazinenin altına sokulduğu borçlar neredeyse tamamen bitti, hepsi benim ekonomi politikalarım sayesinde.”

Fenton’un kolunu tuttuğu eli aşağı indi. Cebinden çıkardığı mendille alınının terini sildi.

“Şu güne kadar görevimi layıkıyla yerine getirdiğimi, hazineyi eski güçlü günlerine döndürdüğümü düşünüyorum. Biliyor musun en çok neyi merak ettiğimi? En çok o beni istemeyenler yerimde olsalar neler yapabilirlerdi, onu merak ediyorum.”

İhlamur ağaçlarının arasından geçen ışık demetleri toza bulanmış arabanın bir yanına vuruyordu. Yüzünü diğer tarafa çeviren Fenton, pencereden eski bir şarkı kadar iç ısıtan bir manzara gördü. George Harwell kırmızı, şık bir kıyafet, İhtiyar Reeve de yamalı, eski siyah paltosuyla at sırtında eve doğru yaklaşıyorlardı. George’un güzel, doru; Bay Reeve’nin yaşlı, siyah atlarına bakınca Fenton aklından ‘Atları da kendileriyle ne kadar uyumlu.’ diye geçirdi gülerek. İkisi de kafalarını yere eğmiş, muhtemelen kan lekelerini görmeye çalışarak ilerliyordu. Ama yağmur ne var ne yok her şeyi yıkayıp götürmüştü çoktan.

Onlar yaklaştıkça atların nal sesleri de duyulmaya başladı, hatta sola doğru dönüp ahırlara girerken aralarındaki konuşma bile faytonun içine sızdı.

Bay Reeve'in hırıltılı sesi, ciddi, hakimvari bir tavırla "Yani kendine yeni bir kız buldun ha?" diye soruyordu. "Tamam, burasını anladım ama..."

Aradaki bir iki cümleyi kaçırdıktan sonra bu kez George'un gururla "Nick'e yeni birini bulacağımı söylemişim ben. Ama ne kadın! Ne kadın! Böylesini ben bile kendimden beklemiyordum. O kıpkırmızı dudakları yok mu, üst üste konulmuş iki kiraz adeta. Sonra ..."

Ve daha özel ayrıntılar havada süzüldü.

Fenton güneşe işaret ederek "Görüyorsunuz Lordum, henüz hava kararmadı bile" dedi. Doğrusu Lord Osborne'un ruh hali onu çok rahatsız etmişti. "Yemeği erken yiyeceğiz. Sizin ihtiyacınız olan şey isterse kısa bir süreliğine olsun, şu politikayı bir kenara bırakıp kafanızı dağıtmanız. Sözün gelişi, iyi kızarmış bir keklik ve bir kadeh şarabın ne zararı olur ki?"

O anda sanki üzerindeki beş-altı hayali paltonun ağırlığıyla omuzları çökmüş ihtiyar adam onları üstünden silkeleyip "Tamam bakalım!" dedi. "Bence de Evlat, bir zararı olmaz."

Bu plansız akşam yemeği, çoğu plansız şey gibi, önce sevimli sonra eğlenceli oldu. Sahne arkasındaki her şeyi büyük bir hünerle çekip çeviren Lydia'nın, konuklarının önüne konulan fırınlanmış keklik, kızarmış patates ve erimiş peynire güveni tamdı. George'un bile önündekileri bitiremeyeceği kadar çok keklik pişirilmişti.

Lydia her şeyi o kadar şaşırtıcı bir el çabukluğuyla yapıyordu ki Fenton'un ağzı açık kalmıştı. Ama onu asıl hayretler içinde bırakan, genç kadının yalnızca birkaç dakika içinde hazırlanıp misafirlerini karşılamasıydı. Üzerinde gayet şık, mavi bir ipek elbise vardı. Oraya buraya iştirilmiş küçük elmaslar ışık altında elbiseyi kelimenin tam anlamıyla göz kamaştırıcı yapıyordu.

Lord Osborne ona öylesine zarif bir selam verdi ki neredeyse onları izleyen George bu selamı kıskandı. Ve ardından nazik bir iltifatla elini öptü. Bu sefer Lydia'yı kıskanan Fenton'du.

Bir yanında Lydia, diğer yanında Lord Osborne olmak üzere Fenton masaya oturdu. Kralın bir numaralı bakanının varlığında adeta süt dökmüş kediye dönen Bay Reeve, çekingen bir ilkokul çocuğu gibi en gözden uzak köşeyi seçti ve Lydia'nın yan tarafına

oturdu. Bay Reeve'nin karşısına, yani Lord Osborne'un yanına oturmak zorunda kalan George ise bir hayli heyecanlıydı. Eti her kopardığında yağ sıçrayacak diye korkuyordu. Ama şarap herkesi yavaş yavaş gevşetti.

Tabii bir dostun masasında şapka takılmazdı. Ama peruklar kafalardaydı. Dört bir yana yerleştirilmiş şamdanlardan gelen ışık altında perukların kıvrımları parılıyordu. Nan Curtis bir tanecik dışında tüm patatesleri yakmayı başarmıştı. Ama neyse ki etin sosundan pek anlaşılmıyordu bu. Her bir sandalyenin ardında bir hizmetçi hazır bekliyor, Fenton'un arkasında ellerini kavuşturup göğsünü kabartmış Giles sert göz işaretleriyle hizmetçileri yönlendiriyordu.

Masadaki muhabbet de bayağı ısınmıştı. Ama ne zaman Bay Reeve ya da George şu son yaşanan olaylarla ilgili bir şey sormak için ciddi bir öksürük ve bir 'ımm' ile söze girmeye çalışsa, Fenton onların mesajını gayet iyi anlayacağı bir fıkraya başlayıp usta ve kurnazca gelecek soruları savuşturmayı başarıyor, bu da tüm masayı kahkahaya boğuyordu. Lydia ve hatta Lord Osborne da dahil olmak üzere sırayla herkes Fenton'un başlattığı fıkra anlatma furçasına katıldı. Yemeğin sonuna doğru şarap su gibi akıyordu.

Ama muhabbet bir yerden sonra George'un yeni gönül macerası etrafında dönmeye başladı. Uzun süre ısrar eden Lydia sonunda hedefine ulaştı: Yalvarır bir sesle "Hadi ama George!" dedi ve gümüş kadehini altıncı kez doldurulması için uzattı. "Bize ondan bahset. Yoksa tüm gece meraktan uyuyamayacağım, gerçekten!"

Tıka basa karnını doyurmuş George geriye doğru yaslanıp koskocaman olmuş göbeğini rahatlattıktan sonra kralvari bir şekilde elini salladı. Şarabın yanı sıra yapılan aşırı ısrarın da etkisi vardı böyle havalara girmesinde.

Bay Reeve mahkeme kürsüsündeki hakim tavrını takınarak "Hadi o zaman, önce bize onun adını söyle" dedi.

George gurur ve memnuniyet dolu bir tavırla "Adı Fanny" dedi.

Hakim bir parmağıyla masaya vurarak "Hadi ama!" dedi. "Böyle kaçamak cevap mı olur? Kızın tam ismi ne?" Sonra durdu ve tek gözünü kısarak alay eder bir sesle "Yoksa tam ismini vermeyi ret mi etti, ha?" diye sordu.

“Yok canım, niye vermesin. Gönlümü fetheden dilberin adı Matmazel Fanny Brisket.”

Şarabı biraz fazla kaçırmanın etkisiyle gözleri çakır çakır parlayan Lord Osborne yine de her zamanki nazik tavırlarını kaybetmeden “Lord George, bu genç bayanla nasıl tanıştığınızı sorabilir miyim acaba?” dedi.

George’un zaten kıpkırmızı olmuş geniş suratı herhalde bundan daha fazla kızarmazdı. Kısık sesli bir öksürükle “Şey, orası biraz—” dedi ve sonra cesaretini toplayıp tüm cümleyi bir saniyede ağzından çıkardı: “Doğruyu söylemek gerekirse bir genelevde tanıştık.”

Ve masaya vurulan çatal, bıçak gürültüsünün yanı sıra büyük bir alkış tufanı koptu. Kendini alay edilmiş hissedenden George’u Lydia teselli etti:

Meraklı bir tavırla “Gerçekten mi?” diye sordu. Dirseklerini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına koymuştu. Aralarındaki şamdanın yanından George’a bakmaya çalışıyordu. “George! Sevgili George! Hadi, durma anlat. Bize evden bahset. Nasıl bir yerdi, nasıl döşenmişti? Hadi anlat.”

George ciddi bir şekilde “Ah! O zaman beni dikkatlice dinleyin” dedi. “Çünkü evle ilgili söylenecek gerçekten çok şey var. Kendinizi şimdiden hazırlayıp da şaşırmayasınız diye söylüyorum. Bu o bildiğiniz *Whitstone Park*’ındaki üç kuruşluk köhne evlerden değil.”

Whitstone Park, aslında adının düşündüreceği gibi bir park değil, Londra’nın tüm genelevlerinin en az yarısının toplandığı büyük bir caddeydi.

George “Hiç ama hiç alakası yok” dedi ve *Whitstone*’u tiksinierek kenara itti. “Bu yer, zevk sahibi ve soylu beyefendilere hitap eden, bir cennet bahçesi. Tam bir tapınak... Afrodit’in tapınağı!” Sonra bir anda Fenton’a döndü ve “Nick, hatırlasana, o gün sana buradan bahsetmişim” dedi.

Bu sırada Fenton, Lydia’nın gümüş kadehinden bir yudum şarap almaktaydı. Biraz geç de olsa son zamanlarda akşam yemeğinde hatırı sayılır miktarda şarap içmeye alışmıştı. Hatta çalışma odasında bir şişe tutuyordu bir şeyler okurken bir iki kadeh içmek

için. Ama bu gece ev sahibi olarak daha az içip ayık kafalı kalmayı tercih etmişti.

“Hangi gün?”

“Hangi gün olacak, beraber *Dead Man’s Lane*’deki eczacıyı bulmaya gittiğimiz o meşhur gün! İki haydudu nasıl da adama-kıllı benzetmiştin ama! Ah, bir dakika! Hatırladın mı, tam ben bu tapınaktan bahsetmeye başlamıştım ki senin ayağın takılmıştı, az kalsın lağım kuyusuna düşüyordun?”

“Evet. Hatırlıyorum.”

Bay Reeve en yüksek sesiyle araya girerek “Hadi hadi!” dedi. “Konuyu değiştirme de şu evi anlat.”

George garip bir şekilde ıslıl ıslıl olmuş gözlerle şöyle bir masayı süzdükten sonra “Tamam” dedi. “Bir akşam şans eseri *Dead Man’s Lane*’deki bir restoranda yemeğe kaldım. *Rainbow*... BiliyORSUnuzdur? Velhasıl, her erkek gibi yemeği yedikten sonra benim de keyfim yerine gelmiş, acaba hayalini kurduğum böyle bir cennet bahçesi gerçekten var mıdır diye düşünüyordum. Ve beraber yemek yediğim arkadaşşıma, öylesine, sırf laf olsun diye sordum. Arkadaşımanın kim olduğunu sormayın, hiç söylemem. Kendisi kimse-nin sevmeyeceği züppenin biridir, o günlük denk geldik.”

“Her neyse, ben sorunca arkadaşım bana şöyle bir baktı ve ‘Yalnızca iki adım ötemizde tam söylediğin gibi bir aşk tapına-ğı var, nasıl bundan haberin olmayacak kadar budala olabilirsin?’ dedi. Tabii ben hayal edebileceğiniz şekilde cevap verdim. O da ‘Eğer bana inanmıyorsun, seni bizzat kendim oranın kapısına ka-dar götürebilirim. Ne söyleyeceğini bilmiyorsan meraklanma, onu da öğretiriz’ dedi. İçimdeki yenilik isteğı, e tabi bir de diğer türlü merak—hım, şey— beni arkadaşşıma inanmaya itti. Ben de ‘Bekle beni Afrodit!’ dedim ve beraber çıktık.”

“Ama sokağın başına gelip evi gördüğümüzde bu züppenin beni fena kandırdığını düşündüm. Çünkü ev son derece güzel, ihtişamlı bir şeydi ve kapısında da yanında mübaşiri bekleyen iyi giyimli, kafasında peruk ve güzel bir şapka olan bir nöbetçi var-dı. İçimden ‘Neyse ne!’ dedim. ‘Cebimde yeterince param var, kapısına kadar gelmişken bu merakımı dindirmeyeyim mi? Hem bu züppe de gayet iyi biliyor ki eğer beni tongaya getirmişse onu

boynundan tutar, bir it eniği gibi havaya kaldırıp hesabını alırım.’ İşte böyle düşündüm.”

“Sonra bir cesaret, önünde nöbetçi bekleyen kapıya doğru yanaştım. Nazik bir tavırla ‘Dostum—’ dedim. ‘Birkaç saat geçirmek isteyen bir beyefendiye yer var mıdır acaba?’ diye sordum. Ve evet, kandırılmamıştım! Adam ‘Tabii ki Lordum. Eğer içeri girip bakma lütfünde bulunursanız...’ diye karşılık verdi.”

George bir anlığına durakladı.

Dinleyicilerin hepsinin ilgisini çekmiş olduğunu büyük bir memnuniyetle izleyerek derhal doldurulan gümüş kadehinden kocaman bir yudum aldı. Yerinde duramayan ama iyi niyet dolu gözlerle masadaki herkesi tek tek süzdükten sonra yüksek sesle “İıı” dedi. Aslında bunu geçirdiğini gizlemek için yaptıysa da pek başarılı olamamıştı. “Nerede kalmıştım? Ah, evet, ben de derhal içeri girdim. Ama ben karşımda tanrıçalar bulmayı beklerken orta yaşlı denebilecek, gayet ciddi görünümlü bir kadınla karşılaştım. Kadın ev sahibesiymiş, beni odasına götürdü. Oda gayet zevkli ve ihtişamlı bir şekilde dekore edilmişti. Tabii orada benle konuşurken cüzdanımın ne kadar kabarık olduğunu kestirebilmek için beni şöyle güzel bir süzdü.”

George bunu söylerken safir ve elmas taşlı yüzüklerinin parıl parıl ışıldadığı elini havada bir süzdü. Gömleğinin düğmeleri de zarifçe işlenen yakutlardan yapılmaydı.

“Tabii kadın gayet memnun kaldı. Ve Lordum hiç şüphem yok ki—” deyip kızarmış yüzünü Lord Osborne’a çevirerek “—sizin varlığınıza da en az benimki kadar memnuniyet duyardı” dedi.

“Teşekkür ederim Lord George, şeref duydum.”

“Ah Lordum, Tanrı aşkına, neden siz de evi kendi gözlerinizle görmüyorsunuz? Tamam, sizi bizzat ben oraya götüreceğim.”

En az George kadar çakırkeyif olan Lord Osborne son derece ciddi bir tavırla, “Tekrar şeref duydum” dedi. “Ama mazur görürseniz bir soru daha sormak istiyorum. Sizin bu peri kıızıyla bu ziyaretinizde mi tanıştınız?”

George omuzlarını silkeleyerek “Yok yok!” dedi. “Fanny’yle—ah Tanrım, o kutsal varlıkla—yaklaşık bir hafta önce tanıştım. Onu

gördüğümde güzelliği adeta beni büyüledi. Ah, yemin ediyorum, o Tanrının bir hediyesi! Onunla göz göze gelir gelmez ayaklarının dibine yığıldım.”

Bay Reeve kafasını iki yana sallayarak araya girdi ve “Bu muhteşem aşk hikâyesini baltalamak beni çok üzer ama George, bir şey sormalıyım. İçkiyi fazla kaçırdığın için yere serilmiş olamazsın değil mi?”

“Tabii ki biraz içkiliydim ama dört testi şarap ve birkaç kadeh de konyak içtiğimiz günün dışında beni bir kere bile sarhoş gördüğün oldu mu? Birkaç kadeh içtim ama bu benim için hiçbir şey.”

Bay Reeve cevap vermedi. Ara sıra yaptığı gibi mandolinini yanında getirmişti. Kafasıyla bir işaret yaptı ve sandalyesinin arkasında dikilen hizmetçi mandolini yaşlı adama uzattı. Ama öyle şarkı falan çalmadı. Sadece durup durup bir iki tel çekiyor, sonra da geçmişte kaybolup düşüncelere dalıyordu.

Lord Osborne “İlk ziyaretinizi anlatıyordunuz Lord George, devam edin lütfen” dedi.

“Ah, evet. Ev sahibesi saygıdeğer bir müşteri olduğuma kanaat getirip memnun olduktan sonra beni üst katta gayet geniş ve güzel bir yemek odasına çıkardı. Duvarlar zengin işi ipek halılar ve farklı yaşlardan en güzel kadınların muhteşem ötesi yağlıboya tablolarıyla doluydu.”

“Bir hizmetçi hiç çağırılmadan derhal bize bir testi içki getirdi. Kadın da kadehini bana kaldırarak bir kez daha hoş geldiniz dileklerini ilettiler. Bu arada benim aklımdan geçen tam olarak şuydu: ‘İncelik, nezaket bu olsa gerek. Ama artık ne zaman başlayacağız?’ Tam ben kendi kendime bunu söylemişim ki kadın konuşmaya başladı: ‘Sir, eminim ki sizin gibi zevk sahibi, ince ruhlu bir beyefendi resim sanatı hakkında çok bilgiye sahiptir. Çünkü bu asil sanat, soylu aileler tarafından hep ilgiyle karşılanıp korunmuştur. Düşüncenizi almak isterim, bu tablolardan en güzeli sizce hangisi?’

Burada George ayağa kalktı ve sanki kürsüde konuşma yaparmışcasına kadehini kaldırdı.

“Ben de ‘Madam, tabii ki düşüncemi sizle paylaşmaktan memnuniyet duyarım’ diye cevap verdim ve biraz baktıktan sonra bir tanesine işaret ederek ‘Tam bana göre bu’ dedim. Resimdeki geniş

alınlı bir güzellik kraliçesiydi. Hilal gibi kaşları simsiyah, o kadar güzeldi ki... Gözleri de aynı renkti. Yalnızca sanki böyle derinden hafif bir gri çalınmış gibi..."

Lydia yumuşak bir sesle "George, bu tarif ettiğin kişi Meg York'a biraz fazla benzemiyor mu sence de?"

"Meg York'un cehennemin dibine kadar yolu var! Artık o beni hiç ilgilendirmiyor. En son şu yanına sığındığı Fransız yüzbaşının evinden ayrıldığını duydum, o kadar. Oradan nereye gitmiştir ne biliyorum ne de merak ediyorum. Ha, soruna gelince: Hayır, resimdeki Meg'le öyle çok fazla bir benzerliği yoktu."

"Tamam George, ben sadece—"

Sözü tekrar alıp bırakmamak için sesini yükselterek "Resim hakkında seçimimi de yaptıktan sonra—" diyerek George anlatmaya devam etti, "Kadın bir anda perdeli kapının arkasında kayboldu sanki. Ve onun yerine üzerinde ipek bir elbiseyle resimdeki güzellik abidesi çıkıverdi. Yemin ediyorum, resmin tıpatıp aynısıydı. Güzelliğinin yanında çok narin ve çekiliydi."

"Beraber içkimizi içerken Eliza isimli bu güzel kadın bana evin kuralını anlattı. Eğer tüm gece *kalmazsanız*, güzel bir kadınla birkaç saat geçirmek ve ardından lezzetli bir yemek artı dört kadehi geçmemek şartıyla en iyisinden bordo şarabı için toplamda yalnızca kırk sterlin veriyorsunuz."

Sonra George yüzünde zafer kazanmış gibi gururlu bir ifadeyle "Ama eğer tüm gece kalmak isterseniz, kural şöyle: Yastığınız altına on altın para koyuyorsunuz. Ve kadınınızı memnun ettiğiniz her 11—her şeyin sonunda bir altını geri alıyorsunuz. Söyleyin bana, son derece adil bir oyun değil mi bu?"

Lord Osborne tereddütle 'hım'ladıktan sonra "Lord George, eğer çok özele kaçmazsa, yastığın altında kaç altın bıraktığınızı sorabilir miyim?"

George sitem eder gibi bir gözünü kısıp sallanarak "Lordum, bu tapınakta gerçek bir erkeğe sorulacak en son soru bu olsa gerek. Tabii ki hem kendi onurumu korudum hem de gereken cömertliği yaptım. Ama Fanny'yle karşılaştığımda—" Burada George'un gözleri pasparlak açıldı, yüzü yine kıpkırmızı oldu. Tam karşısındaki Bay Reeve'e işaret ederek "Sen ne dersin sevgili dostum?" dedi.

Bay Reeve düşünceli bir şekilde kafasını salladı. Mandolin telleri iyice cilalanmış ahşap gövdesinin üstünde ışıldayarak parladı.

“Biz kendimize kadın bulmak için böyle evler aramazdık, doğrudan kadınların kendilerini arardık. En azından I. Charles’ın zamanında böyleydi.”

Ve yaşlı adamın ince, derisi kırışmış usta elleri mandolinin telleri arasında dans etmeye başladı. Yumuşak ve net bir sesle güzel bir melodi çalıyordu. Aslında sözleri söylemiyordu ama masada yüzyıl öncesinden bile daha eski bu şarkıyı bilmeyen, şu anda onu içinden mırıldanmayan kimse yoktu.

“Kadehini kaldırarak yalnızca benim için iç,

Ben de sana gözlerimle eşlik edeyim...”

Bu sözleri dinlerken masanın köşesindeki Lydia ve Fenton, hiç farkında olmadan kendilerini birbirlerine dönmüş buldular. Ve elleri masanın üzerinde birleşti. Lydia’nın yanakları kızarmıştı. Gözlerinde öylesine bir aşkla Fenton’a bakıyordu ki bu onu korkuttu.

“Ah Tanrım!” dedi içinden. “Onu kaybedersem ne yaparım ben?” Ve saatler, dakikalar, saniyeler eriyerek vakt-i merhuna yaklaşmaya başladı. Kendi kendine daha önce bir söz vermiş, ettiği yemine tüm kalbiyle inanmıştı. Ve işte şimdi verdiği söze sadık kaldığını hissedebiliyordu: Lydia’yı hiç şu an sevdiği kadar çok sevmemişti.

Müzik durmuştu ama iki aşık bunun farkına bile varmadı. Birbirlerinin gözlerine öylesine dalmışlardı ki, etraflarında konuşulanları ancak yarım yamalak duyuyorlardı.

George “İşte bu şarkının sözleri benim de Fancy’yle ilgili söylemeye çalıştıklarıma tercüman oluyor ihtiyar dostum. O kadar fevkalade bir güzelliği var ki Fancy’nin, tüm gün hiçbir şey yapmadan yalnızca onu izleyebilirim.”

Yarı çapaklanmış gözlerini Bay Reeve’e çeviren Lord Osborne “İstirham ediyorum Sir!” dedi. “Bu (ıı şey..) randevu evi mevzuunu bir kenara bırakıp demin söylediğiniz şarkıya devam etseniz? Şu içinde bulunduğumuz, zor ve fırtınalı bir zaman dilimi. Bize bugünü unutturup atalarımızı hatırlatır, onların şerefine şarkınızı söyler misiniz?”

Bay Reeve'in puslu gözleri ışıldadı.

Sandalyesini geriye doğru ittirdi ve titrek bacakları üzerinde doğruldu. Hizmetçi derhal sandalyeyi alıp kenara çekti. Kocaman göbeği öne doğru çıkmıştı. Dağınık saçları ve dayak yemiş kediyi andıran sarhoş ifadesiyle kendine hitap eden Lord Osborne'un gözlerinin içine baktı.

Gür bir sesle "Hayır Lordum. Bugünü unutmamıza gerek yok. Bugün ki bizi asıl şerefliendirecek zamandır. Bir şarkı söylerim, ama yalnızca üç gece öncesini anlatan bir şarkı... 7 Haziran gecesi atmış isyancının bu eve nasıl saldırdığını ve altı kahramanın—evet Lordum, yalnızca altı cesur yüreğin—onları nasıl arkalarında otuz bir ölü-yaralı bırakarak çılgık çılgıca kaçışmak zorunda bıraktığını anlatan bir şarkı söylemek isterim. Ve o kahramanların hayranlık uyandıran asaletlerinden, saldırganların cezalandırılması için hiçbir adım atmamalarından bahsetmek isterim."

Ve bir kez daha Bay Reeve'nin ince parmakları mandolinin telleri arasında dans etmeye başladı. Telleri ateşleyen canlılık gittikçe yayıldı ve yaşlı adamın tok fakat hırıltılı sesi yükseldi:

*Uğultuları yükseliyor zorbaların bu çamur ve is şehrinde
Bayrakları yeşil bir kurdele olmuş, sallıyorlar haince;
Sahipleri Shaftesbury bağılıyor "Kahrolsun Papacılar"
Yiğitlik bilmezler, korkaklar ordusu ona bir saldırdılar...*

Bay Reeve, aynı Yeşil Kurdeleciler'i bastıklarında yaptığı gibi telleri koparasiya çekip mandolinin ahşap gövdesini dövmesi için bıraktı. Teller her birinin sesi birbirinin içine girmiş halde bağırırken onun hırıltılı sesi tekrar yükseldi:

*Sırtlanlar gibi atıldı emir erleri,
ama kendisi ortalıkta yok Lordun
Lakin karşı koydu altı cesur yürek,
üçünde kılıç üçünde sade odun;
Unutulmasın bu kahramanca savaş,
verilen soytarı haydutlara karşı
Göğüslerine vura vura geldiler
ama kaldı geride yarısının naaşı...*

Kendini tutamayan iki hizmetçi (ki şu durumda kendilerini tutmaları zaten imkânsızdı) sevinçle bağıldılar. Demin yarı sarhoş

bakan Lord Osborne, soğuk bir duş alıp da kendine gelmişti sanki. Ayağa kalkan George delicesine ihtiyar dostunu alkışlıyordu.

Tam bu sırada kapı açıldı. Neredeyse birbirlerinin içine düşecek olan Fenton ve Lydia, ancak bir şey olsa bakışlarını ötekinin gözlerinden ayırırdı. Yanındaki şamdanlara daha büyük mumlar yerleştirilmiş kapı hızlıca geri kapandı. Gizemli bir şekilde bir süredir ortalıklarda olmayan Giles'in silueti kapıda belirdi ve uzun gölgesi karı-kocanın arasına düştü.

Lydia, nedense, sanki korkmuş gibi kendini geriye çekti. Giles yavaş adımlarla masanın öteki tarafına dolandı ve eğilip Fenton'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Ama herkes öylesine pür dikkat kesilmişti ki fısıldanan kelimeleri duymayan kalmadı:

"Saray konseyinin sözcüsü Sir Robert Southwell geldiler Lordum..."

Bu mesaj masadaki o neşe halini bir anda aldı götürdü. Aslında şarkısının bir iki kıta daha devamı olan Bay Reeve mandolini yavaşça Lydia'ya doğru uzattı. O ise Giles'in şu anda söylediklerini duymaya uğraşıyordu. Sırtını sandalyesine yaslamış ve deminkinden çok daha bitkin görünen Lord Osborne bir şeyler mırıldanarak George'a döndü ama o, ne söylendiğini anlayamayacak kadar sarhoştı. Ve ardından Giles tekrar karanlığın içine doğru süzülüp gözden kayboldu. Fenton ayağa kalktı.

Sağ eliyle masanın üstünü yoklayıp Lydia'nın elini bulurken "Sanırım hepiniz yalnızca bir neden dışında hiçbir şeyin beni bu masayı terk ettiremeyeceğinin farkınızdır. Bir saat içinde geri döneceğime dair söz aldım. Kıyafetimi değiştirmek için bile zaman kaybetmeyecek ve en kısa sürede tekrar aranızda olacağım. Rica ediyorum, eğlenenize devam edin, neşenizin bozulmasına izin vermeyin."

Paltosunun cebinden büyük, parlak zincirli bir cep saati çıkardı ve kapağını açtı. Saat yediye beş kalayı gösteriyordu. Pencereden dışarı baktı. Hâlâ gün ışığı vardı.

"Whitehall Sarayı'na, kralın huzuruna çıkmam için çağıldım."

Bölüm 16

Sarayda Kralla Özel Görüşme

*Umutsuzluğa kapılma Phyllis, gel beraber bulalım,
El ele yürümek için çiçeklerle bezenmiş yeni yollar,
Şu kısa hayatımızı yalan bir aşkla mı harcayalım?
Yalnız mı geçsin senle hayalini kurduğum akşamlar?*

Sahne bu sözleri canlandıran berrak ama cazibesiz ses, genç bir Fransız çocuğa aitti. Kralın metreslerinden Portsmouth Düşesinin ısrarları üzerine Fransa'dan getirilen birçok oyuncudan yalnızca bir tanesiydi bu. Diğerlerinin aksine, bir Türk gibi iri cüsseli bu çocuğu getirtmek için düşes (aslen Portekizli olduğu için kendine böyle hitap edilmesinde bir mahsur görmüyordu) bir gece sabaha kadar ağlayıp sızlanmış, sonunda da Kral 'Lanet olsun!' deyip sinirden patlaya patlaya çocuğun getirilmesine razı olmuştu.

Büyük yemek salonunun batı kanadında kalan, etrafında çiçekler kümelenmiş bir sahneden geliyordu bu ses. Ona tiz bir keman sesi eşlik ediyordu. Salonun kahverengiye boyanıp altın rengi desenlerle süslenmiş sütunları, üzerlerinde Roma tanrılarının resimleri çizilmiş devasa bir tavan taşıyordu.

Yemek salonunu, üç yüz yıl sonrasının Londra'sına gittiğinizde hâlâ görmek mümkündü çünkü 1698'de tüm *Whitehall* Saray'ını kül eden yangından kurtulabilen yegâne bölüm burasıydı. Evet, buraya, Fenton'un şu anda ağır adımlarla yürüdüğü bu uzun salona gelebilirdiniz. Aynı onun gibi siz de taş zeminde yürürken ayak seslerinizin duvarlara çarpa çarpa çıkardığı yankıyı duyabilirdiniz.

Ama asla onun şu anda hissettiği gibi hissedemez, burayı asla onun bu büyülu gecede gördüğü gibi göremezdiniz.

Salon boyunca kimi duvardaki gümüş şamdanlara kimi yerden yükselen demir kulplara yerleştirilmiş bin tane mum uzun koridoru gündüz gibi aydınlatıyordu. Batıya bakan devasa pencereler kalın mı kalın, kırmızı, kadife perdelerle kapanmıştı. Perdelerin uçlarındaki püsküller ve geriye doğru kıvrılmış üst firfırlarındaki sırmalar altın sarısıydı. Yer yer daha cılız ve titrek olsa da genelde göz kamaştırıcı ışık pencere pervazlarına konulmuş pembe ve beyaz güller ile karanfillerin kokusuna karışıyor, bazen bu kokuya sanki etrafa ağır bir parfüm sıkılmış gibi zambak ve portakal çiçeği kokusu da eşlik ediyordu.

Esmer, sakallı bir adam olan Sir Robert Southwell “Bay William Chiffinch’i bekliyoruz” dedi. “Ah, durun durun! Sanırım onu gördüm.”

Fenton’la ikisi açık büyük kapılardan içerideki oyuna bakarken, seyirciler arasında dolaşan hafif mırıltının üstünden kemanın dokunaklı melodisi yükselmeye başladı ve sahnedeki Fransız çocuk sözü alıp Phyllise ‘evet’ demesi için yalvardı:

*Boş zevklerin peşinde, unuttum seni delice sevdiğimi
Elini bana verdiğin o gün öylesine mazhar oldum;
Yalancı dostlara kandım, aynı senin de kandığın gibi
Pişmanlığı yüreğimin en derinlerinde yaşar oldum...*

Bu dizeler Dorset Kontu Charles Sackville’e aitti. Eskilerin çapkınlarından olan kont, bulundukları mevkii dolayısıyla biraz oturlulaşan veya ilerleyen yaşlarıyla sağlık sorunları yaşayıp gözden uzak bir yere inzivaya çekilen diğerlerinin aksine hâlâ âşıkane takılmaya devam ediyordu.

*Alim sanıp inandım boş salıklarına, geldim işte bu hale
Aslında sefil bir salakmışım sanırken kendimi akilane...*

“Sir Robert!” diyerek kalın, hatta biraz kaba bir ses arkalarından çağırdı. “Sir Nicholas! Hoş geldiniz.”

Bay Chiffinch, kralın ziyaretçilerini karşılayan, saraydaki toplantıları düzenleyen, bir nevi gayri resmi kâhyaydı. Kafasına kahverengi bir peruk geçirmiş, eğri burunlu iri yarı bir adamdı.

Fenton'un içinden 'Herkül' diye çağırdığı Bay Chiffinch, yakala-rındaki dantel desenleri saymazsak son derece sade bir giysi giymiş ve yine aynı sadelikte bir kılıç takmıştı. Şarap fıçısı gibi uzun bir kafası vardı ve o sanki fıçının içini dolduruyormuşçasına içerd-i. Tabii bunu akılcı bir tuzak olarak kullanmaktan geri kalmayan Bay Chiffinch içki içme konusunda aşık attığı herkesi alt eder ve sonra da sarhoş ettiği kişinin sırlarını öğrenip Krala anlatırdı. Bay Chiffinch'in, Kral Charles'ın özel hizmetindeki sıradan bir ayak iş-çisinden çok daha fazlası ve daha da önemlisi 'ne kadar fazlası' ol-duğunu öğrenseler buradaki çoğu kişinin ağzı iki karış açık kalırdı.

Sir Robert "Müsaade ederseniz..." diye mırıldandı ve usul adımlarla geriye çekildi. Kapıdan çıkıp Fenton'a selam verirken, Bay Chiffinch "Sir Nicholas—" dedi. "Sizi böyle alelacele çağır-dıktan sonra burada böyle bekletmek en nezaketsiz bir davranış, bunun farkındayım ve özür diliyorum. Ama, Tanrım sabır ver (!), Kral'ı bir türlü bulamıyorum."

Bunu söylerken kocaman eli, etrafına çiçek vazoları yerleştiri-lmiş salonda oturan kalabalığı işaret ediyordu. Kocaman odada birkaç tane şömine vardı ve bu haziran gecesi beklenmedik bir şe-kilde soğuduğu için şöminelerin her biri yakılmıştı. Ama dört bir köşeden yükselen bu ateşe, bir de sayısı belki bini bulan mumlar ve sıkı sıkıya kapanmış pencereler eklenince, içerisini bunaltıcı bir sıcaklık kaplıyordu.

Fenton kendi ağzından "Sorun değil, ben—ben beklerim" gibi-sinden bir mırıltı duydu.

Bay Chiffinch ısrar etti: "Ama sıkılmanızı istemem." Ve sa-lonun doğru yakasına bakan tarafını işaret ederek ekledi: "Gelin, beni takip edin. Şu tarafta bir süre önce oyun masaları vardı. Ba-kalım hâlâ oynuyorlar mı? En azından ben Majestelerini bulmaya çalışırken siz de onları seyredersiniz."

"Ah, teşekkür ederim."

Bay Chiffinch tam bir adım atmıştı ki geri döndü ve Fenton'un kulağına "Bir şey daha eklemeliyim Sir Nicholas" dedi. "Oyunu izlerken gördüklerinize pek şaşırmayın. Nezaket gereği kadınların hile yapmasını görmezden geliyoruz. Olur da denk gelerseniz, bir şey demeyin." Adam bunu söylerken parmaklarının uçları üzerinde yükselip şömineye doğru sıralanmış sandalyeleri gözleriyle taradı.

“Yok, sadece bir tane masa kalmış, onda da son el oynanıyor” dedi. Bunu söylerken suratına yerleşen sırtış burun deliklerini genişletiyordu. “Madam Gwynn, Bay Ralph Montagu’ya karşı oynuyor. Siz onları izleyedurun Sir Nicholas, ben iki dakikaya geliyorum.”

Ve hızla oradan uzaklaştı.

Fenton içinde garip bir kıpırdanmayla etrafına bakındı. Kralın sarayında olduğunu ancak idrak edebiliyordu. “Resimlerde gördüğüm dünyanın içindeyim!” dedi kendi kendine. Evet, ne zamandır buradaydı ama ilk defa, üzerine o kadar yazılar okuduğu saraya giriyordu. “Ancak ölülerin gördüğü şeyleri şimdi kendi gözlerimle görüyorum. Bir anımı bile ziyan edemem. Bunun tadını çıkarmalı.”

Bir an için salonu kaplayan boğucu sıcaklık, her tarafı sarıp insanın ciğerlerine kadar giren çiçek kokusu ve kalabalığın kemandan gelen müzikle karışan kafa ütöleyici gürültüsü Fenton’un başını döndürdü ve “Acaba gerçekten mi rüyadayım?” diye kendinden şüphe duydu.

Aklından bu geçerken doğruldu ve kalabalığın içinde kitaplardan tanıyabildiği bir sima var mı diye baktı. Yoktu. Kafaları peruklu hizmetkârlar, ellerinde tatlı dolu tepsiler, göz alıcı giysiler giymiş zengin beyefendilerle onların konudan konuya atlayıp gevezelik yapması yüzünden kenara çekilmiş, George’un deyimiyile, kiraz dudaklı, hilal kaşlı hanımefendiler arasında geziniyordu.

Fenton omuzlarını kabarttı ve sandalyelerin arasından geçce geçce şöminenin önündeki oyun masasına doğru ilerledi.

Aynı sokakta yaşadıkları için Madam Gwynn’i daha önce de çok kere görmüştü Fenton. Gayet içten, sıcakkanlı bir kadındı. Hatta etrafındakilerden onu ilk ismiyle, “Nelly” diye çağırmasını ister, çünkü kendinin de diğer herkes gibi normal bir insan olduğunu ve aşırı saygıya lüzum olmadığını söylerdi. Fenton kadının tatlı yüzünü sarmaşıklar sarılmış bir pencerenin önünde gördü. Kadın bir saniye sonra tekrar her bir tarafı süslenmiş, yumuşak yastıklı geniş sandalyesine oturdu ve etrafını çevreleyen peruklar arasında gözden kayboldu. Onun gibi tatlı neşeli birinin oyun masasında bazen çok farklı bir insan oluvermesi, neşeli ve ağırbaşlı hallerini kaybetmesi üzücü verici bir şeydi. Ama neyse ki bu gece pek gergin görünmüyordu: En tatlı ve keyifli bir ruh halindeydi.

Yalazları parlayan büyük şömine ateşinin önündeki kocaman, yuvarlak masaya iki oyuncu karşılıklı oturmuşlardı. Pasparklak cilalı masanın bu kadar büyük olmasının nedeni oyuncuların birbirlerinden olabildiğince uzak oturmalarını sağlamaktı. Şömine ateşine ilaveten, ortamı daha da sıcak yapan mumların çoğu yarıya kadar erimişti ve Nelly'nin önündeki bir yığın altın paranın üzerine ateşleri yansıyordu.

Nelly'nin altın sarısı saçları bir önden bakınca taca benzeyen bir şekilde toplanmıştı ve toka gibi taktığı inciler hayali tacı tamamlıyordu. Boynundaki zarif kolye ve üzerindeki son derece şık mor elbise onu bir su perisi gibi narin gösteriyordu. Yuvarlak yüzü heyecandan capcanlıydı. Keyfine diyecek yoktu, gözlerinin içi gülüyordu.

“E, kim dağıtıyor?” dedi.

Rakibi neşeli bir tonla “Sanırım ben dağıtıyorum Madam.” diye karşılık verdi.

“Ah, Bay Montagu, çok nazıksınız!”

Zengin beyefendiler ve onlara eşlik eden güzel kadınlardan oluşan bir düzine izleyici birkaç adım atıp masanın etrafını çevrelediler. Bu tür oyun gecelerinde oynamak kadar izlemek de insanları eğlendiren bir şeydi. Diğer herkes şöminenin ateşine biraz daha yaklaşırken Fenton olduğu yerde kaldı. Kendisine ilk söylendiğinde kaçırdığı bir ayrıntıyı fark etmişti: Bay Chiffinch bahsettiğinde çok da üzerinde durmadığı Ralph Montagu ismi...

Fenton kafasını kaldırdı ve kim olduğunu hatırladığı Bay Montagu'yu süzdü. Kadınları kendine hayran bırakan, hatta aşık eden kendine has bir havası vardı. Ama yarı esmer suratının bırakın karizmasına uygun derecede yakışıklı olmayı, çirkin olduğu bile söylenebilirdi. Dirseklerinin hizasında toplanan uzun, sarı peruğu önündeki bir yığın altınla karışıyordu. Dışarıdan çok vurdumduymaz bir insan gibi görünmesine karşın aslında gayet kurnaz, paragöz ve sinsî biriydi. Ayrıca bir sırtlan gibi de güvenilmez ve merhametsiz herifin tekiydi.

Aklına eskiden okuduğu günlükleri, el yazmalarını getirdikçe Bay Montagu'nun gözlerindeki o sinsî bakışı çok daha iyi okuyabiliyordu. Karşısındakinin ta beynine giren, yalandan bir

gülümsemeyle kurnazca gizlediği o sinsi bakışı... Eğer bir şekilde engel olunmazsa, Bay Montagu birkaç yıl sonra Kral'a karşı bir komplo kuracaktı ki bu—

Fenton'un iç konuşması masanın yanındaki kadınlardan birinin hafif titrek bir sesle “Ama Nelly!” diye bağırması yüzünden kesildi. “Ben bu oyundan hiçbir şey anlamıyorum, sen oynarken bile! Briç ya da piket olsa anlarım, ama bu oyun!”

Fenton masaya baktı ve ne oynadıklarını anlamaya çalıştı. Aynı kadının “*Truque* midir nedir nerden çıktı bu oyun?” diye yakınmaya devam etmesiyle masada oynananın ne olduğunu öğrenebildi. *Truque* dedikleri özellikle 16 ve 17. yüzyıllarda İngiltere’de yayılmaya başlayan yeni bir kâğıt oyunuydu. Şu sıralar bilenin çok olmaması gayet doğaldı. Nelly çabucak suratına yerleşen kocaman bir gülümsemeyle “Öyle deme, bu da gayet güzel bir oyundur. Hem tam da bana uygun. Briç de piket de yavaş, yavaş, yavaş! Onları oynarken nerdeyse masada kafayı vurup uyuyasım geliyor. Ama bu oyun adeta akıyor, yani tam istediğim gibi. O dediğin oyunları şu Portsmouth’lu kaltak oynasın. (Kralın metresinden bahsediyordu.)”

Süt beyazı omuzlarını silkeleyerek ekledi: “Neyse ki o şişko, hastalıklı kaltak şu aralar buralarda yok. Fransa’ya mı gitmiş ne? Diğer metres de bir süre önce burnundan soluya soluya tura çıkmıştı, hâlâ da geri dönmedi. Zaten onu pek kafama taktığım da söylenemez.”

Bay Montagu suratında dalkavuk bir sırıtışla “Ee, daha kaç tane var acaba?” dedi.

Nelly’nin tiyatro sahnesi için eğittiği güzel sesi ona istediği zaman öylesine zarif ve etkileyici bir hava veriyordu ki. İşte böyle bir tonla “Kralın bir tane gözdesi var, o da benim” dedi ve sonra tekrar o neşeli tavrına döndü. “Her neyse Bay Montagu, bu kadar gevezelik yettiyse başlayalım mı artık? Bir an önce arkadaşşıma oyunu göstermek istiyorum.”

Cafcaflı resimlerle süslenmiş kartlar çoktan karılıp kesilmişti bile. Bay Montagu ayağa kalktı ve her birinden etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir *şak* sesi çıkararak Nelly’nin önüne üç kâğıt koydu.

Nelly yanındaki kıza elini göstererek “Gel sevgili Armanita, bunlar benim kâğıtlarım. Şimdi de Bay Montagu—bu sırada üç

tane sert *şak* sesi daha duyuldu—kendine üç kâğıt alacak ve oyuna başlayacağız. Ama başlayıp bahis vermeden önce istersek elimizdeki bir kâğıdı bırakıp yerden bir yenisini çekebiliriz. Sonunda kimin eli en düşükse o kazanacak.”

“Ne? En düşük mü?”

“Evet, bugün biraz farklı oynayalım dedim. En düşük, ama şu şekilde olması kaydıyla: Kazananın elinde aynı sayıdan iki tane kâğıt olması lazım. Yani iki tane beş ya da iki tane altı gibi. Ama üçündü kâğıt diğerlerinden farklı olmak zorunda. İki beş bir dört gibi mesela. Bir değişiklik daha: En düşük kâğıt as, anlaştık mı? Yani bu durumda iki-iki-bir gibi bir eli (ah, Tanrım!) ancak bir-bir-iki yenebilir. Bu kurallara uygun bir el bulana kadar devam edeceğiz, tabii blöf yapmak serbest. Kurallar açıksa başlayalım! Hadi tatlım, sen şimdi biraz geri çekil bakalım.”

Oyuncuların ikisi de kâğıtlarını açtılar ve yüzlerinde geniş bir gülümsemeyle ortadaki desteye doğru uzandılar. Nelly gayet istekli, Bay Montagu ise ona kıyasla bayağı serinkanlı duruyordu.

Fenton hâlâ aynı yerinden onları seyrediyordu. Şöminenin başına yığılmış kalabalığın arasında karışmak istememişti. Sol eli, kılıcının üzerindeydi.

Bay Montagu kaşlarını kaldırarak “Konuşun madam?” dedi.

Kırmızı yanakları daha da kızarmış Nelly öne doğru eğildi ve elinden bir kâğıdı Bay Montagu’ya doğru uzatarak “Çek!” dedi. Adam da kâğıdı bir kenara aldı ve destenin üstünden çektiği, ya da en azından öyle görünen, bir kâğıdı ayağa kalkmaya zahmet etmeden Nelly’ye doğru ittirdi.

Umutsuz bir şekilde gizemli görünmeye çabalayan Nelly, heyecan dolu bir tavırla derin bir nefes verdi ve kâğıtlarını göğsüne yapıştırdı. Gerçekten güzel bir el mi gelmişti, yoksa blöf mü yapıyordu birazdan belli olurdu.

“Siz konuşun Bay Montagu?”

Adam yarı özür diler bir tavırla kâğıtlarını masaya koydu ve “Ben yeni kâğıt çekmeyeceğim madam. Ama elimdeki kâğıtlara bi—hayır, iki bin sterlin koyuyorum. Var mısınız?”

Farkından olmadan Kralın en sevdiği ünlemini kullanarak “Vay anasını!” dedi. “Ama evet, varım!”

İki elini birden kullanarak, kâğıtlarını açmaya alan yaratmak için önündeki kocaman altın yığını masanın kenarına doğru itti. Oradan da bir miktarı ayırıp ileri doğru sürdü. Bay Montagu da aynısını yaptı.

Parayı saymaya tenezzül etmedikleri apaçık ortadaydı. Tek tek altınları sayma zahmetine girmektense göz kararı hallediyorlardı bu işi. Nelly'nin açık mor elbisesi hışırdarken, beyaz tenli, narin eli altın yığını içinde dolaştı. Şu parıltı ve sert pürüzsüzlüğü altının kendisinden bile daha çok seviyordu.

“Eliniz Bay Montagu?”

Adam sanki özür dilermişçesine bir ses tonuyla “Böylesine güzel bir Leydiyi yenmek aslında çok içime dokunuyor. Ama oyun masasının ilk kuralı karşınızdaki kişi isterse dünya üzerindeki en güzel yüze sahip insan olsun, yine de rakip olduğunuzu unutmamaktır.”

Bay Montagu bunu dedikten sonra suratında kendinden emin bir gülümsemeyle kâğıtlarını yere açtı: Üç-üç-iki...

İzleyiciler arasında bir uğultu yayılmaya başladı. Kendi aralarında bir şeyler mırıldanan kalabalığın içinden kocaman peruklu ve taşlı yüzükler takmış bir adam gözlerini iki yanağı da elma gibi kızarmış Nelly'ye çevirdi. Kadın elinde tuttuğu yelpazesini hafif darbelerle dolgun, kiraz dudaklarına vuruyordu.

Tatlı ve neşeli bir sesle “Durun bir saniye Bay Montagu. Galibiyetinizi ilan etmeden bir de benim kâğıtlarımı görün isterse-niz.” dedi.

Bay Montagu'nun tam tersi, son derece narin bir tavırla ‘üç-üç-as’ı masaya teker teker koydu.

Uğultu kesilmişti. Tam bir ölü sessizliği hakimdi. İki elde de hile vardı ve bu derece aşikâr hileler bir anlığına susan kalabalıkta tekrardan bir hareketlenmeye neden oldu. Herkes yanındakilerle bir şeyler konuşuyordu. Ama Fenton, bu şaşkınlığın yanında, kalabalıktan gelen memnuniyet dalgasını da hemen fark etmişti. Yeneceğine emin olmadan asla oyun masasına oturmayan Bay Montagu'nun yenilmesinden duydukları haz gayet açıktı. Adam bir anda ayağa fırladı ve “Madam, ben—” dedi. Sonra kendini kontrol etmeyi başardı. Sesi adeta denizde boğuluyormuş gibi

geliyordu. Sonra hiçbir şey söylemeden masanın etrafını dolandı ve sandalyelerin arasındaki geçişe doğru hareketlendi.

Ve tam bu sırada Fenton adamın önüne çıktı.

Seyircilerin hiçbirinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle “Bay Montagu—” dedi, “—oyunun adil olduğundan şüpheniz mi var?”

Adamın gözlerinde deminkinden çok farklı bir bakış vardı. Yüksek bir sesle “Siz de kim oluyorsunuz Bayım?!” diye bağırdı.

Bu kez Fenton da aynı derecede yüksek bir sesle cevap verdi. “Adım Fenton. Sir Nicholas Fenton. Şimdi tekrar soruyorum: Oyunun adil olduğundan şüpheniz mi var?”

Şöminenin önünde öylece donakalan seyirciler sanki insan boyunda mumdan heykellere dönüşmüşlerdi. Hareketsizlerdi. Gözlerindeki o şaşkınlık ifadesi de olmasa hayat belirtisi veren hiçbir şeyleri olmayacaktı belki de. Nelly ise onların aksine gayet canlı ve sıcaktı. Fenton’a baktı ve hiç saklamaya çalışmadan neşeli bir tavırla göz kırptı. Grupta Nelly kadar canlı olan bir kişi daha varsa o da Bay Montagu’ydu. Tepeden tırnağa, kül rengine dönmüş suratından içki kokan nefesine, her şeyiyle varlığı hissediliyordu. Masanın köşesine doğru bir iki adım geriledi.

Yüzünde bir gülümseme ve yumuşak bir ses tonuyla “Şüphem yok Bayım” dedi. Bunu söylerken eli masanın altına doğru kaymıştı. Yere düşen bir altın paranın sesi taş zeminde yankılandı.

Tam bu sırada arkasından bir ses “Tanrı aşkına, Sir Nicholas!” dedi ve Fenton omzuna ağır bir elin konduğunu fark etti. Sonra Bay Chiffinch’in kalın sesi yükselti: “Madam Gwynn, Bayanlar, Baylar. Böldüğüm için üzgünüm ama Sir Nicholas önemli bir işi olduğu için erken ayrılmak durumunda. Lütfen eğlenenize devam edin.”

Kanca burunlu Herkül, karşılıklı çeşit çeşit çiçeklerle donatılmış koridor boyunca kısık bir sesle yakınmaya devam etti: “—hem de burada, Whitehall Sarayı’nda kılıcınızı çekip dövüşe başlamanıza ramak kalmıştı. Sizi iki dakikacık yalnız bırakamayacak mıyım?” Olabildiğince saygıyı elden bırakmamaya çalışsa da kendini gürlemekten zor alıkoyduğu açıktı. “Ününüz kesinlikle abartı değilmiş Sir Nicholas.”

Fenton “Hayır!” diye itiraz etti. “Tüm bunlar hep—hep rastlantı. Ne olacağını biliyordum ve yalnızca engel olmaya çalıştım, hepsi bu!”

“Peki... Sir Nicholas, burada birkaç dakika bekleyebilir misiniz?”

Chiffinch’in işaret ettiği yer, salonun güneydoğu köşesinde kalan ıssız bir odaydı. Fenton içeri girdi. Tam iki duvarın birleştiği köşede yüksek bir şömine vardı. Duvarlardaki on santimlik kabartma, zaten küçük olan odayı daha da daraltmıştı. Şömine-deki ateş çatırdayarak yanıyordu. İçeriye sözüm ona Doğu usulü süslenmiş, rahat olsun diye oturakları iyice doldurup şişirilmiş, fevkalade güzel görünümlü birkaç sandalye yerleştirilmişti. Fenton kendinden başka kimsenin olmadığını görünce etrafa bir göz gezdirdikten sonra sandalyelerden birine oturdu. Gerçekten de göründükleri kadar rahatlardı.

Saat konusundaki heyecanı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Yine de meraktan olsa gerek, cep saatine çabucak bir göz atma istediği duydu. Saat henüz yedi buçuktu. Güzel, düşündüğünden daha da az zaman geçmişti. Çok sabırsız hissediyordu. Her an tetikteydi. Morluklarının ağrısını unutmuştu bile. Kralı uyarması gereken o kadar çok, o kadar çok şey vardı ki...

Ve bir anda, kapının önünden Fenton’un hayran olduğu o muhteşem ses duyuldu. Hakkında methiyeler düzülen, karşısındakinin bacaklarını titreten o gür ses bir anda şefkatli bir tona büründü ve Kral II. Charles, yaveri Chiffinch’e ilk adıyla hitap edip “Ben seni çağırana kadar gelme Will!” diyerek içeri adımını attı.

Hakkında kitaplar dolusu yazı okuduğu adamın yaşayan sureti karşısında dikiliyordu. Fenton derhal ayağa kalktı. Adeta nefesi kesilmişti.

II. Charles uzun boylu bir adamdı. Kafasına taktığı peruk ve ayaklarındaki yüksek tabanlı ayakkabılar onu daha uzun gösteriyordu. Zayıf ama kaslıydı. Üzerindeki uzun, siyah ceket sanki biraz geniş—hayır, basbayağı salaştı işte. Belki de sarayın içinde rahat bir şeyler giyinmek istemişti. Ceketin içinde ise dantelli, donuk kırmızı renkli bir yelek vardı.

Tam ortadan dümdüz ayrılmış siyah peruğunun uçları buk-le bukleydi ve iki yanından da gövdesine kadar iniyordu. Suratı,

portrelerinde resmedildiğinden çok daha esmerdi. Uzun ve kemikli burnunun hemen altında aynı Fenton'unki gibi ince bir şerit halinde bıyığı vardı. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi sivriydi. Sureti baştan aşağı etkileyici olsa da bilhassa insanın içine işleyen, kalın, siyah kaşları altındaki keskin mi keskin bakışlı kızılımsı gözleriydi.

Fenton'a sıcak, samimi bir gülümsemeyle baktı.

Elini uzatarak "Sir Nicholas, sizi böyle alelacele çağırmak zorunda kaldım çünkü ben çağırnasam sizin kendi kendinize geleceğiniz yoktu" dedi. Fenton da Kral'ın parmaklarına taktığı büyük taşlı üç yüzükten birini öpüp alına dokundurdu ve dizinin birini kırıp önünde eğildi. Ama sanki dili tutulmuş gibi tek kelime bile edemiyordu.

Kral Charles "Hadi ama rahatlayın biraz!" dedi ve sandalyelerin karşısındaki yumuşak yastıklı koltuğun içine gömüldü. "En azından sakın olun, heyecanlanacak bir şey yok ortada. Bakın ben ne kadar sakınım. Siz de oturun şöyle."

Evet, Kral Charles gerçekten de anılarda yazıldığı gibi inanılmaz bir büyüye sahipti. Bir tek kelimesi veya bir tek bakışı insanı ölümüne bir sadakat ve adanmışlık duygusu yaratmaya yeterdi. Zaten işte bu sadakat değil miydi onun uğruna binlerce kılıç çekirip, kadehler kaldırtan? Bu sadakat değil miydi insanlara ölürken bile "Kralımız çok yaşa!" diye naralar attıran?

Kral Charles kaşlarını çatmaya çalışarak öne doğru eğildi ve "Aslında size çok sert davranmak niyetindeydim sevgili Sir Nicholas" dedi. Hükümdarlığım döneminde halk arasında kılıç dövüşüne karşı tam üç tane kraliyet ferman hazırlattım. Ve buna rağmen kralın yasağını çiğnediğiniz çok oldu. Bazen bu yaptığınız sinirlerimi tepeye çıkardı. Bazen de—bazen de hoşuma gitti, inkâr etmeyeceğim."

Kral şimdi doğruldu ve sırtını sandalyeye yasladı. Yüzündeki ifade çoğu zaman olması gerektiğinden çok daha ciddiye, aynen şu anda olduğu gibi... Alnındaki çizgiler daha belirginleşmişti.

"Duyduğuma göre evinize saldıran isyancıları geri püskürtürken 'Kral Charles için!' diye bağırıyorsunuz, doğru mu? Bu söz benim için miydi yoksa babam için mi?"

"Şey Majesteleri, doğrusu emin değilim. Bilmiyorum, sanırım her ikiniz içindi."

Kral Charles yumuşak bir sesle “İki türlüşünden de şeref duyuyum, sağolun Sir Nicholas.” Kırmızıya çalan kahverengi gözleri odada bir gezindikten sonra tekrar Fenton’a döndü. Parmağından çıkardığı yüzüğü sağ elinin içine almış oynuyordu. “Ben... Sanıyorum şu anda içinde bulunduğumuz odanın neresi olduğunu tahmin edebilirsiniz. Babamın darağacına götürüldüğü—”

“Evet Majesteleri, biliyorum.”

Kral Charles’ın bir saniyede bambaşka bir ifadeye bürünebilen suratında bir gülümseme belirdi. “Şu kâhinlik muhabbeti... Sizi uyarmak isterim Sir Nicholas, ben—”

Fenton ellerini sıkıp gözlerini yere dikmiş halde kralı çok şaşırtacak bir sözü alıntıladi: “Benim öyle şeylerle işim olmaz. *Çünkü bir kâhinin sözleri ya yalandır ya da hiç bilmemeniz gereken bir şey...*”

Kral Charles dondu kaldı.

“Sir Nicholas, neden böyle söylediniz?”

“Sizinle aynı fikirde olduğumu göstermek için Majesteleri. Bu söylediklerim bizzat sizin tarafınızdan yazıldı. Uzun zaman önce, kız kardeşinize gönderdiğiniz bir mektupta... Beş sene önce sonsuzluğa uğurlandığınız kardeşiniz Minette’den bahsediyorum. Huzur içinde yatsın.”

Kral Charles ayağa kalktı. Hâlâ şok halinde olduğuna şüphe yoktu. Köşedeki şömineye doğru yürüdü ve dirseklerini, şöminenin üzerindeki rafa dayayıp kafasını öne eğdi. Bir taraftan da yanan ince odunlara ayağının ucuyla vuruyordu.

Kralın kalbine derinden işleyen yalnızca iki kişi olmuştu hayatı boyunca. Biri kız kardeşi Minette, öteki ise sevgili babası I. Charles’tı.

Bir süre şöminenin başında öylece durduktan sonra tekrar Fenton’a döndü. Sivri çenesi sanki paltosunun yakaları arasına gömülmüştü. “Gizli bir haberci tarafından taşınan özel bir mektubun içinde yazan bir cümleyi nasıl bilebildiğinizi sormayacağım. Akıllı bir adamın bir şekilde yolunu bulamayacağı bir şey olmasa gerek bu. Sir Nicholas, itiraf etmeliyim ki beni oldukça şaşırttınız. Sizi son derece sakın konuşan ve kibar bir beyefendi olarak görüyorum. Hâlbuki şu ana kadarki vukuatlarınız ve Boyalı Odadaki de

dahil olmak üzere başkalarının önünde yaptığınız konuşmalarınızdan dolayı, gürültücü bir kabadayıyla karşılaşmayı bekliyordum.”

“Bşkalarının önünde yaptıklarımıza bakarsak ikimiz de bir bakıma yanıltıcı sayılmaz mıyız zaten?”

“Nasıl yani?”

“Tanrı aşkına Majesteleri! İnsanlara kasıtlı olarak verdiğiniz ‘Düşüncesiz, vurdumduymaz Charles’ imajına herkesi inandırabildiğinizi mi sanıyorsunuz? Sizce de artık bazıları, ‘Keyfine düşkün, ilgisiz, güçsüz kral’ maskesinin gerçeğı yansıtmadığının farkına varmadı mı?”

II. Charles bu sözler üzerine dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu.

“Belki o fevri, ateşli gençlik yıllarınız için doğruydu bu izlenim. Ama uzun zamandır böyle olmadığınızı gayet iyi biliyorum.”

“E tabi, o yıllara bakacak olursak—” dedi Kral Charles ve durdu.

En azametli bir tavırla geri, koltuğına doğru yürüdü ve yavaşça oturdu. Ayağının birini iskemleye koydu. Bir şeyler geçiyordu aklından.

Sanki bir hatasını kabullenirmiş gibi bir ses tonuyla “Evet, güçsüzdüm” dedi. “En başlarda güçsüzdüm. Parlamento elimi kolumu bağlamıştı.” Omuzlarını geriye doğru çekerek gerindi sanki onu bağlayan iplerden nasıl kurtulduğunu aklında canlandırır gibi. “Evet, zevkime düşkündüm de. Ah, bu ten yeri gelir, hâlâ şeytana uymak ister. Hangi erkek güzel bir kadına karşı koyabilir ki? Ama Sir Nicholas, yıllar bana karşı koymayı da öğretti, güvenmemeyi de. Sarayımdaki küçük haremimde mütevazı bir ev hayatı kurmayı başardım. Eğlenmeyi, zevk için içmeyi unuttum; yalnızca susuzluğumu dindirmek için elime kadehimi alır oldum. Yaşlandım ama yaşlanırken bilmediğim, gençken bilemeyeceğim şeyler öğrendim. O zamanlar güçsüzdüm, artık güçlendim.”

Kral Charles sesinde bir çeşit hırıltı belirterek konuşmasına devam etti: “Ama düşmanlarımin kendilerini göstermeleri için ve bu olduğunda her birinin kafasını tek tek ezmek için güçsüz görünmeye devam ettim. Ve er ya da geç, benim öyle kolay kolay pes etmeyeceğimi, bekledikleri gibi beni rahatça sindiremeyeceklerini hepsi görecek. Hazırladıkları kumpaslara karşı beni hazırlıksız ve

çaresiz sanıyorlar. Fakat babamdan aldığım bu kutsal tacın, ben-den sonraki tek sahibi kardeşim James olacaktır. Başka türlü-süne izin vermeyeceğimi göstereceğim. Söylediklerinizde haklıydınız Sir Nicholas. Evet, uzun süre dümenini çevirdiğim bu gemiyi ben kendi ellerimle yanlış yola sürükledim. Ama ant içtim: Ölmeden bu gemiyi limana sağ salım geri getireceğim.”

“Başaracaksınız Kralım, başaracaksınız. Hatta hayal ettiğiniz-den çok daha fazlasını başaracaksınız. Ama geri dönüş yolu çetin, deniz fırtınalı olacak.”

Bir anda Kral Charles’ın yüzündeki tüm o ciddiyet kayboldu gitti. Kızılımsı gözlerine ilginç bir parıltı yerleşmişti yeniden.

“Ah!” dedi kayıtsız bir tavırla. “Yanlış anlamıyorsam, Yeşil Kurdelecilerin ininde anlattığınız kehanete getiriyorsunuz lafı.”

“Şey, eğer oradaki sözlerim bir şekilde çarpıtılıp kulağınıza çalındıysa—”

“Öyle bir korkunuz olmasın Sir Nicholas. Ben casuslara Lord Shaftesbury’den daha iyi para ödüyorum. Ama merak ettiğim bir şey var: *Bildiklerinizi* neden gelip benimle paylaşmak yerine gidip de tüm Yeşil Kurdelecilerin önünde Lord Shaftesbury’ye anlattınız?”

“Majesteleri, öncelikle Lord Shaftesbury’yle aramızda halle-dilmesi gereken küçük bir mesele vardı. O yüzden oraya gitmiş-tim. İkincisi, size gelip söylesem bu ‘komplo’ya fazla inanmayıp itimat etmeyeceğinizi biliyordum. Çünkü ilerde bu haberi Bay Kirkby adında birinden duyduğunuzda vereceğiniz tepki tam ola-rak böyle olacak. 28 Eylül 1678’de bu uyduruk komplo haberini yayan bir numaralı düzenbazla, Titus Oates adlı lanet olası herifin tekidir kendisi, parlamento toplantısında karşılaşacaksınız ve tep-kiniz orada da pek farklı olmayacak. Ona aynen şöyle diyecek-siniz: ‘Bu söyledikleriniz soytarı bir yalancının safsatalarından başka bir şey değil.’”

“Ama Majesteleri, merak etmeyin, aynen istediğiniz gibi on-ların hepsini önce zekânız ile alt edeceksiniz sonra da ağır bir hezimete uğratacaksınız. Fakat bunun bedeli tüm ülkeyi esareti altına alan kaos ve katliam dolu üç yıl olacak. Ve bu üç sene boyunca masum Katolikler öldürülürken siz onları kurtarmak

için parmağınızı bile oynatmayacaksınız. Daha doğrusu oynatamayacaksınız. Aslında Papa'ya inancınız, Katoliklik kilisesine sempatiniz olacak ve bu insanların bir hiç uğruna öldürülmesi içinizi acıtacak. Fakat öyle bir dönemde Katoliklere merhamet etmenin bedelinin iç savaş olacağını bileceğiniz için isterseniz de bir şey yapamayacaksınız. Hatta ölüm emirlerini imzalarken 'Akan kanlarının sorumlusu onları yalan yere suçlayanlar olsun. Tanrı biliyor, bu ölümlere gözlerimde yaşlarla izin veriyorum' diye haykıracaksınız. İşte bu kadar eliniz kolunuz bağlı olacak."

Fenton deli gibi terlediğini hissediyordu. Baştan aşağı vücudunu bir titreme sarmıştı. Kralı inandırabilmek için ne kadar kendini zorladığının farkındaydı. II. Charles ne düşündüğünü hiçbir şekilde ele vermeyen tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

"Tüm bunlar Majesteleri—" diye ekledi Fenton. "—gerçek olacak. Ama eğer bir şekilde engellenebilirse..."

"Nasıl?"

Kral Charles'ın ağzından çıkan şu tek kelime tüm odayı o tok ve güçlü sesinin etkisine almıştı bir anda. Sesi asla çok yüksek değildi, ama aksine çok etkileyiciydi. Bu ciddi ses tonu Fenton için de iyi haberdirdi. Demek ki Kralın en başta alelade başladığı konuşma şu anda onu içine çekecek bir hal almıştı. Fenton için en cesur hamlesini yapmanın tam vaktiydi.

"Parlemonto'yu 1677'ye kadar açmayacaksınız."

"Neden?"

"Çünkü Fransız Kralının size yaptığı para yardımı o zamana kadar idare edecek. Geçen yıl, yani 1674'te imzaladığınız, yılda yüz bin sterlinlik anlaşmadan bahsetmeme gerek var mı?"

Kral Charles'ın gözleri hafifçe yukarı doğru kaydı. Artık o kadar da gizli olmadığını gördüğü beş yıl öncesinin Gizli Dover Anlaşması'ndan beri II. Charles, kuzeni Louis'den (Fransız kralı) çok defa para yardımı almıştı. Aslında her ne kadar müttefik gibi görünseler de İngiltere'nin çıkarlarının Fransa'ninkinden ileri taşınmasından büyük keyif alırdı Kral Charles. Ama bu para yardımı meselesinin dedikodusu bile parlamentodakilerin seslerini çıkarmaya başlayıp kendine karşı cephe almalarına yetmişti.

“Parlamentonun baskısı bu Katolik komplosunun büyümesinde önemli bir rol üstenecek. Nasıl mı? Şöyle anlatayım Majesteleri: Şu anki Fransız büyükelçisi, Mösyö Savarigny kısa süre içinde Barrillon adlı başka biriyle değiştirilecek. Korkarım ki siz Fransız Kralına ne kadar az güveniyorsanız o da size o kadar az güveniyor.”

“Şu Louis’e bak! Ne de şüpheli biri olmuş öyle.”

“Sadece şüphencilikle kalsa iyi Majesteleri. Mösyö Savarigny’nin gizliden gizliye yaptığı bir şey var. Onun yerine görevlendirilen Mösyö Barrillon da onun yaptıklarını daha da ileri bir safhaya taşıyacak. Şöyle: Hâlihazırda kıpırdanmaya başlamış bazı parlamento üyeleri, dindar muhalefet ve akli havada Yeşil Kurdelecilere rüşvet verip size karşı daha da sert bir şekilde seslerini yükseltmelerini, otoritenizi sarmalarını isteyecekler.”

Kral dudaklarını büzüp dişlerini sıkmış bir halde konuştu: “Eğer Sir Nicholas, *bunu* kanıtlayabilerseniz...!”

“Majesteleri, Kral Louis ve Mösyö Barrillon arasındaki yazışmalarda rüşvet alanların hepsinin isminin yazdığı bir liste olacak. Avamlardan mesela Harbord, Titus, Sacherevell, Armstrong ve daha niceleri bu listede. Lordlardan kimin olduğunu merak ediyorsanız çok da uzağa gitmeye gerek yok. Lord Shaftesbury başta olmak üzere onun yanındakiler kelle başı beş yüz altın alıyor. Lord Bucks’ı unutmamak lazım. Onun fiyatı diğerlerinin iki katı: bin altın. Yapmanız gereken tek şey bir şekilde Barillon’un mektuplarını ele geçirip birer kopyalarını almak. Bu mektupları—”

“Durun Sir Nicholas, durun. Çok hızlı gidiyorsunuz!”

Bir anda sessizlik oldu. O ana kadar fark etmedikleri tatlı bir müzik sesi tüm salona yayılmıştı. Arada müziğe eşlik edenlerin ya da dinlerken aralarında bir şeyler konuşanların sesleri de duyuluyordu. Kral Charles dirseklerini sandalyenin kollarına dayamış bir halde hareketsizce durdu. Elini çenesine götürdü. İşaret parmağı hemen peruğunun yanından yukarıya doğru bakıyordu. Yavaşça kafasını Fenton’a doğru çevirdi.

“Sir Nicholas, tekrar tekrar bu mektupların ‘var olacağını’ söylüyorsunuz. Size çok basit ve açık bir soru soracağım. Nereden biliyorsunuz bunların gerçekten var olacağını?”

“Biliyorum, çünkü onları okudum!”

“Okudunuz mu?”

“Böylesine gizli belgeleri tabii ki bugünün şartlarında açığa çıkarmak öyle kolay bir şey değil. Daha doğrusu on sekizinci yüzyılın sonlarına kadar da mümkün olmayacak. Ancak Sir John Dalrymple’in kitabının 1773’te çıkan ikinci baskısında bu belgeler eksiksiz halde kamuya sunulacak. ‘Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığının Tarihi’ adlı bu kitap—”

Fenton birden dondu kaldı.

İlk geri çevrilemez gafını yapmıştı. Şu ana kadar hep dikkatli olmuştu hâlbuki...

Ama Kral Charles’ın sesinde veya ifadesinde herhangi bir değişiklik yoktu. Fenton’un ağzından çıkanı ya duymamıştı ya da o anda algılayamamıştı.

Nazik bir sesle “Beni uyaracağınız başka bir husus var mı sevgili Sir Nicholas?” dedi.

“Var Majesteleri, ama bunu söyleyince beni akıl hastanesine göndermenizden korkuyorum. Bu uyarım Bay Ralph Montagu’yla ilgili. Onu Fransa’daki büyükelçiniz olarak tayin etmemelisiniz.”

“Duyduğuma göre Bay Ralph gayet hünerli ve akıllı bir beyefendiymiş. Ama kendisini Fransa Büyükelçisi yapma gibi bir niyetim yok.”

“Ama yapacaksınız Majesteleri, yapacaksınız! Ve bu kararınız size ileride büyük güçlükler çıkaracak. Bay Montagu’yu Fransa Büyükelçisi tayin edeceksiniz ama orada boyunu aşan bazı işlere karışacak ve itibarını zedeleyecek bir şekilde elinden yetkilerini alacaksınız. Böylesine küçük düşmeyi kendine yediremeyen Bay Montagu Fransa’dan döndüğünde öç almak için yanında bir sürü mektup getirecek. Bunların bazıları sizin yaptığınız gizli görüşmelere dair olacak. Bazıları ise bizzat kendisinin, sizin ağzınızdanmış gibi yazıp parlamentoya sunacağı sahte mektuplar... Mevcut bakanlarınız arasından en güvendiğiniz ve size en sadık olan kim diye sorsam, sizin yerinize cevap verme cüretinde bulunup Lord Osborne’dur diyebilirim herhalde? İntikam almak isteyen Bay Montagu’nun okuyacağı sahte mektupların biri işte o en güvendiğiniz Lord Osborne’un ve hatta bizzat sizin aleyhinizde hazırlanan

büyük bir komplonun ilk halkasını oluşturacak ve parlamentoyu size karşı kışkırtacak.”

Kral Charles düşünceli bir tavırla “Şöyle bir düşünelim” dedi. “Yanılmıyorsam Lord Osborne, sizle ve sizden önce de babanızla, yakın arkadaştı değil mi?”

“Evet Majesteleri. Ama bunun söylediklerim üzerinde hiçbir etkisi yok.”

“Bay Montagu’yı pek de sevmediğinizi sanıyorum?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse Majesteleri, daha yirmi dakika öncesine kadar kendisini hayatımda hiç görmemiştim.”

“Peki ya en son Lord Osborne’u en son ne zaman gördünüz diye sorsam?”

“Kendisi—kendisi bu akşam yemeğinde benim evimdeydi.”

Kral, imalı bir şekilde “Bu akşam...” diye tekrarladı.

Fenton vücudundan gücünün çekildiğini hissedebiliyordu. Kral Charles’ı inandırmanın bir yolunu bulmalıydı. Hayatında ilk ve son defa dizleri üzerine çöktü.

“Tanrı aşkına Majesteleri, dediklerime kulak verin. Sözlerimin her bir kelimesi gerçek olacak!”

Kral Charles ayağa kalktı ve Fenton’un yanına gitti. Güçlkle onu doğrulttu ve omzuna hafifçe vurarak sandalyesine oturmasını istedi. Sonra kendisi de koltuğuna döndü.

Fenton kalan tüm gücünü kullanarak “Son bir şans!” diye yalvardı. “Bana bir soru sorun. Hayır, hatta iki soru! Benim için ne kadar umut kaldıysa tümünü bu iki soruya bağladım. Bilemezsem işte o zaman beni zavallı bir deli sayarsınız.”

“Sir Nicholas, böyle davranarak kendinizi hasta edeceksiniz. Ama madem böylesi sizi memnun edecek, peki, istediğiniz gibi olsun. Dinleyin, bakalım bilebilecek misiniz bunu. Bu Noel için küçük bir gezi planladım. Kimin evine gideceğim o akşam? Ve yanımda kimle?”

25 Aralık, Noel gecesi... Bu gecenin Fenton için bir anlamı daha vardı. Kendisinin, ve garip bir şekilde, Sir Nick’in doğum günüydü... Bu nedense onu rahatsız hissediyordu. Sanki Sir Nick’in

ruhu ona sonsuza dek musallat olacakmış gibi geliyordu. Neyse, sorunun cevabını düşünmeliydi. 25 Aralık, 25 Aralık... Bu soru Fenton için tam bir talihsizlikti. Çünkü bir tarih profesörü olarak siyasi her şeyi adı kadar iyi biliyordu ama böylesi sıradan bir şeye fazla önem vermemesi son derece doğaldı. Bir anda bildiği her şey dört bir yana saçılmıştı sanki.

Evet, bundan bahseden bir yazı hatırlıyordu. Ama kimin yazısıydı bu? Ailesbury'nin? Evelyn'in? Yoksa Burnet'in mi? Belki de II. Charles'in kendi derlediği mektuplarında lafı geçiyordu. Üst üste yığılmış kitaplar arasında umutsuzca doğru sayfayı bulmaya uğraşan bir adam misali beynindeki her şeyi—sanki mümkünmüş gibi—taramaya çalışıyordu.

Kral Charles gülererek “Olsun olsun, çok önemli değil.” diyerek Fenton’u rahatlatmaya çalıştı. “Diğerine geçelim. Tam gününü sormuyorum ama 1685 yılının Haziranı diyelim. Bu tarihte nerede olacağımı bilebilir misiniz?”

Bakışlarını Fenton’dan kaçırmaya özen gösteren, bunu yapmak için de parmağındaki yüzüklerle oynayarak zaman geçirmeye çalışan Kral Charles, karşısında oturan konuğunun yüzünün nasıl kireç gibi bembeyaz kesildiğini görmedi. Fenton’un benzi atmıştı çünkü bu soruya verebileceği bir tek doğru cevap vardı:

“Majesteleri, 1685 yılının bu söylediğiniz tarihinde ölümünüzün üzerinden yaklaşık dört ay geçmiş olacak.”

Fenton’un vermesi gereken cevap buydu. Kurumuş ağzını açtı ama konuşamadı. Bir insanın öğrenmek isteyeceği en son şeydi belki de bu. Tamam, Fenton kendi ölüm tarihini biliyordu ama bu daha çok uzaktı. Daha gençti ve önünde uzun yıllar vardı. Bu yüzden içinde korku hissetmiyordu. Ama Kral Charles’ınki... Doğru, Kral buna inanmayacaktı. Ama her zaman içinde bir şüphe tohumu, aklında bir ‘acaba’ sorusu olacaktı. Sayılı günlerin tek tek geçişini izlemek, her saniye saatin tik tak seslerini duymak, zaman daraldıkça her şeyden korkar olmak...

Fenton o soğuk şubat gününü gayet net bir şekilde hayalinde canlandırabiliyordu. 6 Şubat sabahı, tan daha henüz ağarırken... Büyük Britanya Kralı II. Charles, yatak odasındaki hasta yatağında son saatlerini yaşıyordu. Cılız ışık, yatak odasının perdeleri arasından süzülüp içeri girerken yanı başındaki saatin sesini

dinlemekteydi. Zorluk ve ıstıraplarla dolu günlere hep dudaklarında acı bir gülümsemeyle göğüs germişti. Ve artık bu dünyaya elveda deme vaktiydi. En azından kalbinde hep korumaya çalıştığı Katolik inancıyla gözlerini ebediyen kapadı.

Fenton üzgün ama kararlı bir sesle “Majesteleri, korkarım ki bu sorunun da cevabını bilmiyorum.” dedi.

“Görüyor musun, bunun sonu yok?” dedi Kral ve gülümsedi. Sesindeki ciddi ton değişmişti yine. “Merak etme seni deli falan saymayacağım. Böyle kehanet gibi şeyler evet, bazen doğrudur, ama çoğunlukla yanlıştır. İnsanlar bu tür olaylara hep ilgi duyarlar. Minette de aynen böyleydi. Ama çok fazla da takılmamak lâzım. Çünkü bir yerden sonra—”

Kral Charles bir anda durdu ve bir elini yukarı kaldırdı.

“Dur! Bu müzik, bu şarkı! Şu korodaki bıyığı terlememiş oğlanların sesinden doğrusu hiç ama hiç haz etmem. Çünkü seslerinde ne bir erkeğin kuvveti var ne de bir kadının zarafeti. Ama kim söylerse söylesin bu şarkıya bayılıyorum.”

*Sallıyor kılıcını, koşuyor şanlı bir zafere,
Ama kaçıışı yok, bu güzel gençlik gelip geçici;
Kalkan ne yapsın böyle yazıldıysa kadere,
O gün gelir, verir her krala Ölüm soğuk elini...*

Böyle devam ediyordu. John Shirley yazmıştı bu şarkının sözlerini. Acı keman sesi yükselip her bir yanda yankılanıyordu. Kafasını öne doğru eğmiş bir halde öylece oturup şarkıyı sonuna dek dinledi Kral Charles. Uzun peruğu önüne doğru düşerken parılıyordu. Ne zaman ki şarkı bitti Kral tekrar hayata döndü. Yakaları arasına gömülen sivri çenesini tekrar kaldırdı ve ciddi bir ifade takınmış halde Fenton’a baktı.

“Sir Nicholas, geldiğinizden beri beni bir şeylere karşı uyarıyorsunuz. Ama asıl benim sizi uyarmam gerekiyor!”

“Beni mi, Majesteleri? Ne hakkında?”

“Sürekli tehlikeyle burun buruna olduğunuzu söylememe gerek yok, bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz. Ama bizzat kendi evinizin içinde sizi bu tehlikenin içine atan bir düşmanınız olduğunun farkında mısınız?”

Fenton bir an için neye uğradığını şaşırmişti. Kalbi bir iki saniyesini atmayı bırakmıştı sanki.

“İçinde mi?” diye bağırdı. “Bunu bulabilmek için çok uğraştım ama nasıl—”

“Mesela Sir Nicholas—” dedi Kral Charles ve parmaklarının uçlarını birbirlerine dayayarak iki elini önünde kavuşturdu. “10 Mayıs günü *Dead Man’s Lane* denen küçük bir sokakta iki haydudun saldırısına uğradınız. Bu şüphesiz Yeşil Kurdelecilerin işiydi. Ama sizin orada olacağınız ve daha da önemlisi özellikle o saatte orada olacağınızı, nereden biliyorlardı? Sir Nicholas, bu sorunun cevabı çok açık. Biri onlara haber verdi. Hiç aklınıza gelmedi mi bu?”

“Majesteleri, bu aklıma gelen ilk şey oldu. O gece eve gelir gelmez kapıcıma sabah evden gönderilen mektupları sordum. Ama hepsi zararsız şeylerdi.”

“Yani o gün size kimin ihanet ettiğinden haberiniz yok? Sadece o gün değil, başka zamanlarda da...?”

“Korkarım ki hayır. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim dahi yok.”

“Sir Nicholas, size ihanet eden kendi karınız.”

Fenton birazdan yapmak zorunda olacağı şeyden nefret ederek birkaç saniye sessizce durdu. Sonra ayağa kalktı ve karşısındaki yarı kısık kızıl gözlerin içine baktı. Kısık bir sesle “Yalan söylüyorsunuz” dedi.

Yine bir sessizlik çöktü küçük odaya. Salondan gelen ses şimdi sanki çok daha yüksekti. Kral Charles’ın kocaman eli sandalyenin koluna bir topuz gibi indi. Kalın parmaklarıyla kolu kavradı ve sıkıkça sandalyeden küçük çatırtılar gelmeye başladı. Ayağını üzerine koyduğu tabureyi bir tekmeyle karşı duvara fırlatıverdi. Ama bunları yaparken ne onun ne de Fenton’un gözleri bir santim bile kılmıdamıyordu. Fenton o gözlerin içinde alevlenen öfkeyi görebiliyordu. Her zaman tehlikeli ve nadiren tahmin edilebilir o korkunç öfkeyi... Ve birden Kral II. Charles’ın gözlerindeki sinir önce bir çeşit şaşkınlığa döndü, ardından da yerini merak ve tereddüde bıraktı. Sanki o gözler “Bu adam dürüst” diyordu. Sonra tereddüt de silindi. Kral, hayranlık dolu bir bakışla ayağa kalktı. Fenton’un yirmi santim kadar üzerinde bir kule gibi yükseliyordu.

“Sir Nicholas, işte bu yüzden sizi seviyorum!” dedi. Sesinde derin bir hırıltı ve gerçek bir içtenlik vardı. “Huzuruma çıkıp ne yağcılıklar, dalkavukluklar yapanlar gördüm. Ama asla sizin ağzınızdan çıkanı söylemeye cesaret edebilen bir kişiye rastlamadım. Kardeşim James’i hatırlattınız bana. O da aynı sizin gibi gereğinden fazla dürüsttür. Çok takdir ettim.”

Ve Kral Charles bir anda elini ileri doğru uzattı.

“Şu el öpme saçmalığını bir kenara bırakın Sir Nicholas ve elimi bir arkadaşınki gibi sıkın.”

Fenton’un başı öne eğik, elleri yumuktu.

“Majesteleri, cüretimi bağışlayın. Ama ağzından çıkan kelimeleri geri alana ya da doğruluğunu ispatlayana kadar elini uzatan isterse Tanrı’nın kendisi olsun, yine de o eli sıkmam.”

Kral Charles hafifçe kafasını salladı.

Dünya üzerinde başka hiçbir insanın gösteremeyeceği bir ağırbaşlılıkla bu sözleri sineye çekerek “Haklısınız Sir Nicholas” dedi. “O zaman sözlerimi ispatlamak boynumun borcudur. Karınızın el yazısını tanıyabilir misiniz?”

“Evet, Majesteleri, gayet iyi tanırım.”

Kral Charles, paltosunun iç cebinden mühürlenmeden önce dörde katlanmış, gri renkli bir mektup kâğıdı çıkardı. İnce kâğıt bayağı yıpranmışa benziyordu.

“Bu mektubu Yeşil Kurdelecilere gönderildikten yaklaşık bir ay kadar sonra elimize geçirdik Sir Nicholas. Lütfen okuyun.”

Fenton titreyen ellerine rağmen sakın bir şekilde kâğıdın katlarını açmaya çalışıyordu. Açar açmaz gözü derhal Lydia’nın el yazısını tanıdı. Üst köşede 10 Mayıs yazıyordu.

“Kocam yanımdan (kendi odasından) ayrılalı yalnızca bir dakika oldu. Hastalığımın bir doktor yardımıyla tedavi edilebileceğini söylüyor. Şimdi elinde kırbaçla alt kata inip zavallı hizmetçileri sorguya çekmeye gitti. Bunu yazmak için ancak zaman bulabiliyorum. Şu anda saat onu biraz geçiyor. Sorgu sanırım bir saatten birazcık daha uzun sürecek. Onu öğle vaktiyle saat bir iki arası Dead Man’s Lane’de bulabilirsiniz. Oraya gideceğini söyledi.

Duruma göre biraz daha geç ya da erken olabilir, ama kesin gelecek. İyi dileklerle.

Lydia F."

Her şey çok garipti. Sanki Fenton'un gözlerine aniden bir şey olmuş gibiydi. Gözleri buğulanıyordu önüne buzdan bir perde inmişcesine. Dizleri titriyordu.

Kral Charles net bir ses tonuyla "Öğrendiğim kadarıyla bu mektup *Covent Garden*'ın sokağında bir terziye gönderilmiş. *La Belle France*'da Madam Wheebler adında birine."

Kral Charles sabırsızlık okunan bir hareket yaparak konuşmasına devam etti.

"İlk duyduğumda beni de çok şaşırtmıştı ama çok mantıksız da gelmiyor: Her tarafa yaydıkları *casuslarının* öğrendikleri bilgileri, istihbaratı bir şekilde birbirleriyle paylaşacakları bir karargâhları, bir toplanma yerleri olması gerekiyor. Ve bu yerin gözümüzün sürekli üstünde olduğu *King's Head* olmadığı aşikâr. İşte, alın size harika bir tanesi. Kim basit bir terzi dükkânından şüphelenir ki? Şeytanın bile aklına gelmez."

"Bundan başka—" Fenton boğazını temizledi ve tekrarladı: "Bundan başka da mektuplar var mıydı?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Ama şimdilik tüm bulabildiğimiz bu, şey dışında—"

Kral Charles burada tereddüt etti ama Fenton, cümlelerin devamını getirmesi için "Ne dışında? Karım *La Belle France*'takinin dışında başka bir terziye daha elbise siparişi verdiğini söylemişti. Onunla mı ilgili?"

"Hayır, Sir Nicholas. Tüm bunlarla ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız danışmanlarım Sir Joseph Williamson ve Henry Coventry ile görüşebilirsiniz. O kadar detayını bilmiyorum. Ama bunun dışında, karınızın yazdığı bir başka mektup daha olduğunu çok iyi biliyorum. Maalesef henüz elime geçmedi. Adamım mektubun kopyasını çıkarıyormuş ama daha ilk satırını yazarken birinin geldiğini duymuş ve aceleyle zarfı tekrardan mühürleyip oradan uzaklaşmak zorunda kalmış. Mektup şöyle başlıyormuş: '*Eğer onu bu sefer de öldüremezseniz, Yeşil Kurdele'den ayrılacağım!*'"

Fenton duygusuzca, sanki bir robot gibi bu kelimeleri tekrarladı.

Sonra bir dizinin üzerinde çökmeye çalıştıysa da titreyen bacaklarının çalkantısı yüzünden kımıldayamadı. Sanki tüm hayat enerjisi çekilmiş, başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

“Majesteleri, ben—şey yani ben, demin sarf ettiğim ahmakça ve haddini bilmez sözlerim için af dilemek isterim. Yalnızca bir anda çok fazla—”

Kral Charles, Fenton’u ellerinden tutup çekerek ayağa kaldırdı. Sonra bir adım geri çekildi ve karşısındaki yıkılmış adamın gözlerinin içine bakarak “Sir Nicholas, af dilenecek bir şey yok, ama içiniz rahat etsin diye söylüyorum; özrünüz kabul edilmiştir. Hadi, artık bundan konuşmayalım. İstedğim sizi uyarmaktı. Görüyorsunuz ya—Aa, hadi ama, kendinize gelin! Böylesine yıkılacak ne var bunda?”

“Bilmiyorum Majesteleri... Tek bildiğim büyük bir hataya düşmüş olduğum. Ayağımı bir kapana kaptırmış gibiyim. Böylesi bir tuzağa herkes düşebilir. Ama kendi evimin içinde, en güvendiğim kişi tarafından o kapana doğru sürüklenmem... İnsan sevdiği bir şeyi korumak için onun etrafına dikenli teller çeker, kapılar kurar. Ama bir bakar ki kendi ayağı o tellere takılmış, bacağı kapana yakalanmış. Şimdi görüyorum ki o duruma düşmek çok kolaymış.”

Kral Charles düşünceli, biraz da şaşkın bir ifadeyle Fenton’a baktı.

“Hâlâ bunda bu kadar büyütülecek ne var, anlayabilmiş değilim. Muhbirlerimden kime sorduysam hepsi zaten karınızla pek de iyi geçinemediğinizi, sürekli kavga ettiğinizi söylüyor.”

“Muhbirleriniz Majesteleri... yanılıyorlar.”

“Anlıyorum, anlıyorum, ama öyle bile olsa güçlü olmalısınız benim sevgili dostum. Sırtınızdan bıçakladıktan sonra ha o ha bu, ne fark eder, hepsi aynı.” Sonra bakışları sanki uzaklara daldı Kralın ve titrek bir sesle “Ama itiraf etmeliyim ki insan bazen de unutmuyor. Frances’i hâlâ hatırlatırım.—Neyse Sir Nicholas, başınızı dik tutun ve kalbinize kilit vurmaya öğrenin.” Burada sesi o eski sert, harareti halini aldı. Bakışları tekrar Fenton’a dönerken nutuk çekercesine bir edayla sözünü tamamladı. “Hayatın ilk ve son kuralı işte budur.”

“O kurala uymaya çalışacağım Majesteleri. Uyarılarınız için çok teşekkür ederim. Şimdi müsaadenizi istesem?”

“Tabii ki, eğer öyle istiyorsanız müsaade sizin. Ama sadık ve güvenilir bir hizmetkâr olduğunuzu bir kez daha kanıtladınız Sir Nicholas. Size ödül olarak verebileceğim hiçbir şey, bir isteğiniz yok mu? Sizi onurlandırmak isterim doğrusu.”

“Majestelerinin cömertliğinden şüphe etmiyorum, ancak dileğim bir şey yok. Ben her zaman—Ah, durun bir dakika. Evet, bir şey var!”

“Evet, söyleyin?”

“Yaşlı bir dostum var, kendini Jonathan Reeve diye çağırıyor. Oliver zamanında unvanı ve malları gasp edilmiş. Şimdi yoksul, zavallı bir adam görünümünde. Hâlbuki kendisi gerçekte *Lowe-soft* Lordu.”

Kral Charles bir anda duyduğu ismin kime ait olduğunu fark ederek araya girdi: “Bu Jonathan Reeve, *King’s Head*’de sizin yanınızdaki diğer iki kişiden biri değil mi?” Sesi gururla karışık bir hisle titreyerek “Siz merdivenin başında otuz kılıçla cesurca savaşıp geçit vermezken benim sağlığıma şarkı söyleyen Jonathan Reeve?”

“Evet, Majesteleri, ta kendisi. Kendisi yaşlı, çaresiz ve yoksul. Ama o haline rağmen kimsenin de acımasını kabul etmeyecek kadar gururlu. Ben kendim yardım etmeyi denedim, ama derhal geri çevirdi. Ama olur da Majesteleri ihtiyar dostumu onurlandırmak ister ve Hazine bir şekilde mülkünü ona geri verirse...?”

“Merak etmeyin Sir Nicholas, bu dediğiniz en kısa sürede yapılacaktır. Peki ya kendiniz için bir şey—”

(Eğer onu bu sefer de öldüremezseniz, Yeşil Kurdele’den ayrılacağım!)

“Hiçbir şey istemiyorum Majesteleri. Tek dileğim sizin sağlığını ve elimden geldiğince size en iyi şekilde hizmet edebilmektir.”

Kral Charles, “Peki, ama ben o zaman bir tedbir alacağım sizin adınıza” dedi. Sesinde ciddi bir ton, alnında derin çizgiler vardı. Sonra biraz alaycı bir halde “Belki siz de bu konuda ünümü duymuşsunuzdur, ben hikâyeleri, efsaneleri biraz fazla seven bir adam oldum hep” dedi. “Aynı küçük bir çocuk gibi... İşte şimdi

önümüzde bir efsane var, ama onu gerçekleştirmek, tarih yazmak bizim elimizde.”

Parmağındaki parlak taşlı kalın yüzüklerden birini yavaşça çıkardı ve Fenton’un elinin içine koyup bastırdı.

“Eğer Sir Nicholas, eğer üzerinize kılıçlarla yürürlerse endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok. Ama korkum o ki Lord Shaftesbury geri döndüğünde size daha farklı yollarla saldıracak. Böyle bir şey denerse bu yüzüğü bana gönderin. Bana babam tarafından verilmişti yıllar önce. İçinde ikimizin de adları kazılı. Bunu bana gönderirseniz, çağrınız cevapsız kalmayacaktır.”

(Onu Dead Man’s Lane’de bulacaksınız... Lydia, Lydia, Lydia!)

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

“Hadi şimdi kendinize gelin ve biraz neşelenin Sir Nicholas” dedi Kral ve sonra salonu bir anlığına derin bir sessizliğe gömerek “Chiffinch!” diye gürledi.

Kapının önünde bekleyen Bay Chiffinch ağır adımlarla içeri sokuldu.

“Sir Nicholas’ın benim arabalarımından biriyle rahatça evine bırakmasını istiyorum. Bununla sen ilgileneceksin, tamam mı? İşin biter bitmez geri dön.”

Fenton geri geri attığı adımlarla kapıya doğru ilerlerken titreyen bacaklarına rağmen saygıda kusur etmedi ve eğilip zarif bir selam verdi.

“Her zaman sadık hizmetçiniz olduğumu unutmayın Majesteleri.”

Fenton’la Chiffinch odadan ayrıldıklarında Kral Charles bir süre tek başında orada durdu. Tereddütlü bir tavırla çenesini sıvazlayarak... Neden sonra, odanın uzak köşesindeki şöminenin önünde gitti ve ellerini sımsıcak baca rafının üzerine koyup bakışlarını üzerindeki kıvılcık odun parçası tam ortadan ikiye bölünmüş ızgaranın aralıklarından dökülen kızgın kül yığınınına dikti. Chiffinch’in geri geldiğini duyduğunda hâlâ orada öylece dikilmekteydi.

Hiç arkasını dönmeden “Ee, kayda değer bir şey var mı Will bana söylemek istediğin? Bir kaniya varabildin mi Sir Nicholas hakkında?” diye sordu.

“Hayır, Majesteleri, doğrusu adamın karakterini çok iyi çözebildim diyemem ama dürüst biri olduğundan şüphem yok.”

Bir süre Kral Charles’ın ağzından tek kelime çıkmadı.

“Will, eğer iyiliğe inanmayan, gereğinden fazla şüpheci biriysem, emin ol bunun için kendimce nedenlerim var. Özellikle yoksulluk ve sürgün insanın düşüncelerini öylesine değiştiriyor ki... Ve yalnızca birkaç adama güveniyorsam—sadece birkaç adam, kadın değil— bunun için de nedenlerim var. Ama...”

Ayağının ucuyla şöminede kıpkızıl parlayan odun parçasının ortasına vurdu. Bir kıvılcım sağanağının altında kor haline gelmiş odun küçük parçalara ayrıldı.

“Ama sana şunu söyleyebilirim Will. Adamımız güvenilir biri mi bilmiyorum fakat kalbinin paramparça olduğunu adım kadar iyi biliyorum.”

Bölüm 17

Love Lane'de Gizli Görüşme

Fenton, kendini evine kadar götüren kadife koltuklu devasa faytonun karanlığında sallanarak otururken bir şey söyleyebilmek bir kenara dursun, düşünemiyordu bile. Tüm vücudu, elleri, beyni uyuşmuştu adeta.

Evet, tek hissettiği anlaşılmaz bir hissizlikti. Normalde yoldaki taşların üzerinden geçtikçe zıplayan fayton, vücudundaki morartı-ları delicesine acıttırdı. Ama şimdi... Şimdi hiçbir şey yoktu. Kalbinde de hiç acı yoktu. Ne bir kızgınlık, ne de bir öfke... Hiçbir şey... Yalnızca kolları ve bacaklarını hareket ettirmek fevkalade zor bir hal almıştı, o kadar.

Beyni ve dudaklarını donduran buz çözülmeye başladığında, sürekli kendine “Bundan bir çıkış yolu bulmalıyım” diyordu. “Bunu en başından itibaren düşünüp bir çıkış yolu bulmak zorundayım.”

Saraydan çıkıp, dört bir yanı ısıldatan meşalelerin ışığında kendisini bekleyen kocaman faytona doğru yürürken saatini çıkardığını hatırlıyordu şimdi. Saatin henüz sekiz buçuk bile olmadığını görünce nasıl da şaşır kalmıştı. Tüm dünyasını allak bullak eden bu görüşme bir saatcik bile sürmemişti.

Ah zaman! Ne kadar tuhaf bir şey! O anı tekrar gözünün önüne getiriyordu. Saatini çıkardığı eli ansızın öylesine titremeye başlamıştı ki neredeyse saati düşürecekti. Durumun farkına varan Chiffinch, meşale ışığının altında nazikçe saati Fenton'un elinden alıp paltosunun cebine koydu. Diğer elinde ise buruşturup avucunun

içinde saklarcasına sımsıkı tuttuğu kâğıt parçası vardı. Lydia... Ama neyse ki mektubu son bir gayretle paltosunun diğer cebine ilıstirmeyi başarabildi.

Ve fayton yavaşlamaya başlamıştı. Birkaç saniye içinde durdukları yerin, kendi evinin önü olduğunu fark etti.

Beyni hâlâ inatla aynı lafı tekrarlıyordu: “Bir çıkış yolu bulmalıyım.”

Aslında faytonun merdiveninden inerken yardım almak onu son derece memnun ederdi ama tam tersine, gülümseyerek yardım ihtiyacı yokmuş numarası yapıp basamakları teker teker indi. Sonrasında kendinin değilmişçesine yumuşak ve sakın bir sesle alacakaranlığı yırtarak kapıcı Sam’i çağırıp, ona bu gece nöbet tutmasına lüzum olmadığı söylediğini hatırlıyordu. Henüz tam gece karanlığı çökmemişti. Şam kafasını eğerek cevap verdikten sonra kapıyı Fenton için açtı ve ardından da kayıplara karıştı.

Ama her zaman hazır bekleyen Giles, salonda, elinde bir mumla Fenton’u karşıladı. Efendisinin suratını görünce sanki bir anda dudakları kuruyup gerilmişti.

“İyi geceler Lordum.”

“Sana da iyi geceler sevgili Giles. Sana da iyi geceler!”

“Sizin eski ve sadık bir hizmetçiniz olarak kendimde bu hakkı görüp sarayda her şeyin istediğiniz gibi gidip gitmediğini sorma cüretinde bulunabilir miyim?”

“Gitti. Neden gitmesin ki?”

“Yani Majestelerini şey—kızgın falan değil miydi? Eğer gidip aynada bir kendi yüzünüze bakarsanız, ne demek istediğimi gayet iyi anlarsınız.”

“Kızgın mı dedin? Tanrı aşkına!” diyerek gürlemeye başladı Fenton, ama daha sonra sesini kontrol edip sükûnetini korumayı başardı. “O zaman sana anlatayım da, koca bunak, öğren kralın ne kadar kızgın olduğunu. Majesteleri bana ne ödül ya da terfi istiyorsam, yalnızca adını söylememin yeterli olduğunu söyledi. Ama senin de anlayacağın üzere, gururlu bir adam olarak ben böyle bir şeyi kabul edemezdim. Ama sen hâlâ aynanın karşısına geç falan diye saçma sapan şeyler zırvalıyorsun.”

“O halde Majesteleri size sunduğu şey öylesine bir ödül değil. Terfiden kastının ne olduğunu anlamadınız mı? Size kraliyet nişanı teklif etmiş!”

“Dinle beni koca kafa. Ben ne yapayım kraliyet nişanını?! Bu konu hakkında fazla konuşmanı istemiyorum” dedi ve sonra sesi birden solgun bir hal alarak “Karım... iyi mi?” diye sordu.

Giles, bu ani değişikliğe anlam verememiş bir şaşkınlıkla “Ah, evet Lordum. Gayet iyiler” diye cevapladı. Efendisinin, kraliyet nişanı önemsiz bir şeymiş gibi böylesine bir teklifi hiçe sayarken dudaklarında acı bir ifade belirişini gördü. Konuşmaya devam etti: “Siz gittikten az bir süre sonra yemek sona erdi. Sarhoş olup bayılan Lord George, Lord Osborne’un arabasında evine taşındı. Ama itiraf etmeliyim ki onun da giderkenki halini pek beğenmedim. Lady Lydia ise odasına çıktı Lordum. Geldiğinizde—”

Fenton, ihtiyar Giles’in paltosunun yakalarını tuttu ve “Karım—şey, onunla konuşmak istemiyorum, yani en azından şimdilik. Gece yarısından birkaç dakika öncesine kadar... Anlaşıldı, değil mi Giles? İsteğim yeterince açık mı?”

“Şüphesiz öyle Lordum. Nasıl emrederseniz.”

“Bana mum ver. Kendi yatak odama gideceğim ve orada bir süre oturup düşüneceğim. Kesinlikle rahatsız edilmek istemiyorum. Bu da yeterince açık mı?”

Giles başını eğdi ve üç kollu bir şamdana yerleştirdiği ince mumları ivedilikle yaktı. Tam karanlık merdivenlere doğru yöneliyordu ki Fenton “Dur! Ben kendim giderim. Mumları bana ver” dedi ve gümüş şamdanı ihtiyar adamın elinden aldı.

Fenton birkaç dakika önce delicesine titreyen ellerini sabit tutabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. Akli hep yerinde olmuştu, şimdi de öyleydi. Ama şokun etkisi yavaş yavaş geçtikçe vücudundaki morlukların sızısı tekrardan artmaya başladı.

Odasına varınca robotvari bir tavırla, hiç düşünmeden evin yemyeşil bahçesine, oradan parka ve sonra da sokağın başına doğru dizilen evlere bakan, en uzaktaki iki büyük pencerenin önüne doğru yürüdü. Köşeye yerleştirilmiş büyük ve ağır tuvalet masası sağ taraftaki pencerenin hemen yanından parlak bir çıkıntı yapıyordu.

Elindeki üç kollu şamdanı tuvalet masasının aynasının hemen yakınına koydu. Ürkütücü, buğulu karanlık içinde aynadaki yansımasını gözüne çarptı. Benzi biraz soluk gibiydi, ya da en azından kendine öyle görünüyordu.

Sessizce, hatta içinden, “Neden Lydia bana böyle bir şey yaptı?” diye sordu aynadaki yansımasına. “Bana olan aşkı baştan aşağı bir yalan, bir numara mıydı?”

“Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, buna katlanamam.”

“Katlanacaksın, katlanmak zorundasın.”

Mumun ışığı, Fenton’un her zaman odasında bulundurduğu şarabın koyu kırmızısına çarparak parılıyordu. Şişeyi ve gümüş bir kadehi hışımla eline aldı sızana kadar içip tüm acılarını unutmak istercesine. Ama ikisini de aldığı gibi geri yerine koydu. Ne olursa olsun şimdi kafasının ayık olması lazımdı.

Bilinçsizce, Fenton’un eli, buruşturarak sımsıkı tuttuğu mektubu masanın üzerine bıraktı. Masanın önünde çekilmiş olan sandalye kadife kaplı minderlerden yapılmış Doğu usulü, rahat sandalyelerdendi. Aynı saraydakilere benziyordu. Onlar da ayaklarına kadar koyu kırmızı, yumuşak, ipek bir kumaşla kaplanmışlardı.

Bir anda ilginç bir dürtüyle sandalyesini kaldırdı ve sağ yandaki pencerenin önüne koydu. Moralinin bozulmasına izin vermemeliydi. Hazırlıklarını yapmıştı. Gece yarısına aşağı yukarı üç buçuk saat kadar kalmıştı. Saat tam on ikiyi vurduğunda Lydia için asıl tehlike başlayacaktı. 10 Haziran... Şimdi doğruca onun odasına dalıp içinde ne varsa kusarak bağırıp çağırmaı, elindeki mektubu suratına fırlatıp hesap sormayı düşünmedi değildi.

Ama şimdi bunu yapamazdı. Akıllı sanki ateşten geri çekilen bir el gibi bir anda karanlıktan geri geldi. Eğer Lydia gerçekten suçluysa, Fenton bu bilgiyi olabildiğince uzun süre kendine saklamalıydı. Önemli değildi—yani, o kadar çok önemli değildi Lydia’nın ne yaptığı. Belki şaşırmıştı ama yine de onu seviyordu ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı.

Yavaşça saatini masanın üzerine, elinin erişebileceği bir yere koydu.

Sonra cılız mum alevinin yansıması ve dışarıdaki uzun kayın ağacının yeşil yaprakları dışında tamamen siyaha bürünmüş pencerenin karşına oturdu. Ne kadar da garipti! Bu odada ilk uyandığında penceresinden gördüğü bu ağaçların parktaki ağaçlar olduğunu düşünmüştü. Hâlbuki çok daha yakında, bizzat kendi evinin bahçesindeydiler.

Uğradığı şoku hala tamamen üzerinden atamamış, paramparça kalbine sanki bir bıçak saplıymış gibi hissederken kendi kendine “Bunlara inanmıyorum.” dedi. “Bunu Lydia yapmış olamaz. O öyle biri değil!”

Aklının diğer yanı, sakın bir şekilde onu tartıyor, sanki yirminci yüzyılın diliyle cevap veriyordu: “Şu romantikliği bırak. Duygusal olmanın vakti değil şimdi. Düşünmek istedin, al işte düşün bakalım. Lydia’nın geçmişini hatırla. Onun ailesi Kral karşıtı değiller miydi? Peki ya dedesi? Kralın katilleri arasındaydı. Şimdi sana soruyorum: Sence, Lydia Sir Nick ile evlenmeden önce bunlar hiçbir şekilde kalbine, beynine kazanmış, bir nebze olsun orada kalmış olamaz mı? Olabileceğini gayet iyi biliyorsun. Unutma, o hâlâ kendinin Sir Nick’le evli olduğunu düşünüyor. Yani ben ‘sen’ dediğimde, dış görünüşü Sir Nick olan senden bahsediyorum. Sence onun canını yakan hiçbir şey olmadı mı? Mesela onu kaç yıllık hizmetçisinden ayırdığında, hem de seni memnun edeceğini bildiği sözler sarf etmesine rağmen...?”

“Kes sesini! O kadar insan varken Lydia’ya mı güvenecekler? Yeşil Kurdelecilerden bahsediyorum.”

“Tarihî gerçekleri bile unutmaya başlamışsın anlaşılan.”

“Hayır, ne ilgisi var?”

“E o zaman Lord Shaftesbury’nin zamanında Oliver’in altında gayet ateşli bir kral karşıtı olduğu gerçeğini hatırlıyorsun? Sadakat yeminine senin bağınaz diye çağırdığın dindar grupların dahil edilmesini sağlayan kişinin aynı Lord Shaftesbury olduğunu da hatırlıyorsun? Ve şimdi o Lord Shaftesbury, Yeşil Kurdele’nin başında. Eski Kral karşıtlarını, ayrılıkçıları örgütüne davet ettiğini, hepsine kucak açtığını düşünemiyor musun bu durumda? Ve de onların yardımcılarını?”

“Ama Lydia! Onun politikayla hiç ama hiç alakası yok. Bu konulara ilgisi olmadığını belki yüz defa söylemiştir şimdiye dek.”

“Sence de fazlasıyla erken değil mi böylesine ilgisizleşmesi? Belki de ilgisini tamamen kaybetmemiştir, ha? Her bu konuyu açtığında lafı nasıl da değiştirdiğini hatırla.”

“Kes sesini dedim! Onunla ilk karşılaştığım gece, Meg’in odasında”—Fenton, beyni bir iki saniyeliğine durmuş halde yalnızca Meg’i düşündü—“Sir Nick’in yaptıklarından dolayı ondan özür dilediğimde verdiği cevabı hatırlıyorum: ‘Benden af mı diliyorsunuz? Asıl ben, tüm kalbimle sizin affınızı diliyorum.’ Nasıl da ürkek, nasıl da samimiydi!”

“E, yani? Başka ne diyebilirdi ki?”

“Anlamadım?”

“Çok basit: Onun kötü kalpli, katı biri olduğunu söyleyen oldu mu? Hayır. Lydia son derece duygusal biri. Senin o geceki yaptıklarından da etkilendi haliyle. Ama bu yalnızca anlık bir şey. Neden ailesini hiçe sayıp Sir Nick’le evlendiğini sanıyorsun? Söyleyeyim: Onu çekici buluyordu. Evet, yalnızca bu. Ne eksik ne de fazlası. Görünüşüne kapıldığı Sir Nick’in gerçekte iğrenç bir domuz olduğunu öğrendikten sonra ondan öldüresiye nefret etmeye başladı. Ama yine de kalbinin bir köşesinde o geçici çekiciliğin tadı bir hayalet gibi kaldı.”

“O tadın hiç silinmediğine şüphe yok! Bir sonraki gün zehir kollarını ve alnını sardığında buraya geldiğindeki halini unutmam mümkün mü? Öylesine sevecen, öylesine içten...”

“Asıl bunların bir numaradan ibaret olduğuna şüphe yok! Ama kendi ağzından çıkanları hatırlıyor musun?”

“Hayır, unuttum.”

“Bence sadece unutmak istiyorsun. Yarı deliye dönmüş Sir Nick kontrolü ele geçirip tüm Kral karşıtlarına lanetler okuduğunu unuttum deme. Sen unutsan da Lydia’nın unutmadığı kesin. Sir Nick’in bir anda gerçekten değişeceğine inanacağını mı sanıyorsun? Dışarıdan tatlı, küçük bir kız gibi görüldüğü için, içinde tüm kralcılara delicesine bir öfke ve nefret besleyen biri olduğunu unuttun onun.”

“Ama sonraları çok yumuşadı, değişti. Hem—hem o gece beraber olalım diyen de bizzat oydu. Eğer beni sevmemiş olsa...”

“Bu da basit bir numara. Ve bundan sonrası için senin gözünde Lydia tutkulu, sana sınısıklam aşık bir kadın olacaktı.”

“Numara falan yoktu. Yalan söylüyorsun, yalan!”

“Ne oldu, gururun mu incindi?”

“Benimle o gece için anlaştıktan hemen sonra, ben kapıdan çıkar çıkmaz eline kâğıdı alıp düşmanlarıma beni nerede kıştıracaklarını söyledi demeyeceksin, değil mi?”

“Peh, tabi ki de öyle. O seni seviyor mu sanıyorsun? Sen tehlikelisin, yok edilmelisin. Seni sevdiği falan yok.”

“Kes artık şu saçmalığı!”

“Niyeymiş? Sen değil miydin bu işi enine boyuna düşünmek isteyen? Daha o gün sana dediği lafı hatırla. Ve düşün, neden! ‘*Tanrının bir elçisi kadar yumuşak kalpli, ama aynı zamanda bir Roma savaşçısı kadar da yürekli.*’ Bu kelimeler o kadar etkileyiciydi ki seni dosdoğruca Yeşil Kurdelecilerin inine kadar gönderdi. Tek kelimeyle gaza geldin. Evet, o sözler o kadar düşmanın arasına dala-cak, ama bir kişide bile sana el kaldıracak cesareti bırakmayacak kadar gaza getirmişti seni!”

“O anda bunu hiç düşünmemiştim bile! Ama kesinlikle bir açıklaması—”

“Peki ya *Springs Garden*? Seni oraya sürükleyen kimdi? Ve sonra da üzerine üç adam salınmasını sağlayacak bir not yollamak için gizlice evden çıkan? Neymiş, yeni bir elbise almak içinmiş! Hadi oradan, sen onu benim külahıma anlat! O gün Lydia terziye gitti çünkü, Kraldan kendi kulaklarıyla duydun, *La Belle Poitrine*, Yeşil Kurdelenin yeni istihbarat yuvasıydı.”

“Yeter artık, kes şu işkenceyi! Eğer Lydia’nın hiç umurunda değilsem, onu bu kadar kıskanç yapan, özellikle de Meg’e karşı bu denli kıskanç yapan şey ne?”

“Puff, bu da başka bir saçmalık. Lydia bir kadın ve sen onun malısın, anladın mı? Ona aitsin. Kendinin olan bir şeyi başka birinin ondan çekip almasına izin vermesini mi bekliyordun? Hele de Meg ya da sen Mary Grenville demek istersen Mary Grenville. Lydia Meg’in senin aklına girdiğini, seni baştan çıkardığını pekâlâ biliyordu. Hangi kadının buna tahammül edeceğini sanıyorsun?”

“Sana tekrar söylüyorum: Onun aklındaki tüm bağınaz fikirleri söküp attım ben. Böyle saçma bir şeye takılmayacağını biliyorum.”

“Ah, kadınları gerçekten hiç tanıımıyorsun. Hem, o bağınaz dediğin fikirleri bir ayda mı söküp atacaksın? Hadi ama! Hatırla o geceyi. Altı adam, atmış kişiye karşı savaşmaya gidiyorsunuz. Ezici bir çoğunluk, zafer neredeyse mucize. Ama Lydia bir kere de durup seni durdurmaya çalıştı mı? Çoğu eş bunu yapardı. Hayır, onun savaştan sonra tüm düşündüğü tek şey kraliyet süvarilerinin gelip yaralıları öldürmesiydi. Sözlerini hatırla: *‘O aşâğılık Kral, katil dediğiniz isyancıların yıllar önce elinde olduğu halde yapmadığı şeyi yapıp oradakilerin hepsini infaz ettiler.’*”

“Bana güveniyordu, kazanacağıma inanıyordu!”

Beyninin diğer tarafı zalimce hatırlattı: “Unutma, sen elli beş yaşında bir adamsın. Belki şu anda vücut olarak değilsin, ama ruhun öyle. Güzel bir yüz, çekici birkaç dokunuş, hareket, yumuşak bir ten... Bunlar seni kolaylıkla kandırabilecek şeyler değil mi? Belki de kendini çok fazla kaptırdın, gözlerin kapandı; olamaz mı?”

“Evet, bu ihtimali kabul etmek zorundayım.”

“O zaman dikkatli olmalısın, özellikle de Lydia seni Meg York’a, yani seni gerçekten seven tek kadına karşı kıskırttığında. Lydia, Sir Nick’ten nefret ediyor ve senin o olduğunu düşünüyor. Şu anda yaptığı tek şey Sir Nick’ten öğrendiği aşk numaralarını senin üzerinde uygulamak.”

Fenton ayağa fırladı, koluyla gözlerini kapatıyor, sanki kendini bu dünyadan soyutlamaya çalışıyordu. Damarlarından öfke akıyor, tüm vücudunu sarıyordu. Ama kendini kontrol etmesi gerektiğinin farkındaydı. Kulağına gelen her bir fısıltıyı duymazdan gelerek, ya da en azından öyle yapmayı umarak, yavaşça tekrardan karanlık pencerenin önüne oturup sandalyesini düzelitti ve tekrar düşüncelere daldı. Bir süre öylece karanlığa baktı. Neden sonra, saatinin odayı dolduran tik tak sesleri onu kendine getirdi.

Saat dokuza on vardı. Çoktan kararını vermişti. Saatini cebine koyarken bir taraftan da doğrulup ayağa kalktı. Tam bu sırada kapağı birinin yavaşça vurduğunu duydu.

Giles oldukça tereddütlü bir halde kafasını içeri uzattı.

“Efendim” dedi ve boğazını temizledikten sonra devam edip “Biliyorum, sizi rahatsız etmemem gerekirdi. Ama bu Pamplin denen kadın...”

Judith Pamphlin, her zamanki gibi dimdik ve suratsız bir tav-
rıyla ellerini önünde kavuşturmuş dikiliyordu.

“Hanımım eve geldiğinizden beri neden hâlâ onun görmeye
gitmediğinizi soruyor.” Kadın bunu söylerken dudaklarında adeta
içten içe bir gülümseme vardı. “Bir de—”

Fenton’un sağ eli kılıcının kabzasına doğru kaydı. Giles’in yüz
ifadesinden herkesin anlayabileceği üzere, Pamphlin’in orada ol-
ması için çok kötü bir zamandı.

“Karının yanına giderek emirlerime itaatsizlik ettin. Bununla
ilgili daha sonra konuşacağız. Ama anladığım kadarıyla, iyi olan
bir özelliğin varsa o da karıma olan sadakat ve bağlılığın. Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“O zaman karıma göz kulak olmanı istiyorum. Önemli bir me-
sele yüzünden şimdi dışarı çıkmak zorunda olduğumu ama gece
yarısından önce geri döneceğimi ilet.”

Pamphlin bir şey söyleyecek gibi olup ağzını açtı ama birden
gözlerine şeytani bir ifade yerleşti. Ve hiçbir şey söylemeden sustu,
öylece Fenton’a baktı. Efendisinin tekrar hiddetlenmesinden kor-
kan Giles, aceleyle kadının eline mumların birini tutuşturup dışarı
itti. Ardından da kapıyı kapattı.

“Lordum, gerçekten dışarı mı çıkacaksınız?” diye usulca sordu.

“Neden çıkmayayım?”

“Ruh halinizden dolayı Lordum. Sinirleriniz bozuk.”

Fenton sertçe “Benim sinirlerimin bozuk olup olmadığına nasıl
karar verebiliyorsun?” diye cevapladı bu kez. Bunu söylerken bir
yanı, sık bir kılıç yarasının acısıyla sızladı. Birden üzerine bir ha-
raret binmişti. “Giles! Öyle cafcacflı, ya da rahatça görünebilir bir
şey istemiyorum. Hah, dur!” Bulanık bir anı çalkalanıyordu sanki
aklında. Ve o pusun içinden aradığı şeyi buldu: “O gün, 10 Mayıs
günü giydiğim siyah kadifelerimi getir. Hatırlıyor—”

Giles üzüntülü bir şekilde yakındı: “Lordum, çok özür dilerim.
Ben çok kötü bir kâhyayım. Siyah kadifelerinizi temizletmekten
bir kenara dursun, elime bile almadım o günden beri. Hâlâ kan
lekeleri var üzerlerinde...”

Fenton nedense çok sabırsız bir haldeydi.

“Olsun, fark etmez. Bunlar—” dedi ve üzerindeki koyu gri giysilere baktı. Yalnızca yeleğinde gümüş rengi bir şerit vardı. “—işimi gayet görür. Palto ve eldivenlerimi getir yeter. Aşağıya da haber ver, atımı eyerlesinler.”

Efendisine şöyle bir baktıktan sonra Giles odadan fırladı. O çıktıktan sonra, Fenton giysi dolabından hafif mahmuzlu, dizlerinin biraz üstüne kadar gelen bir çift binici botu çıkardı. Boynunun iki yakasından yumuşak bir pelerin tokaladıktan sonra peruğunu kafasına yerleştirdi.

Üç kollu şamdanı elinde sıkıca tutarak yavaş adımlarla alt kata indi. Çok dikkatli davransa bile, mahmuzların yürürken yerde şingirdaması ihtimal dahilindeydi. Şu anda en çok korkacağı şey, Lydia’nın onun sesini duyup odasından dışarı fırlaması olurdu.

En alt kata indiğinde rahatlayıp tekrar düzgün nefes almaya başlayan Fenton, yavaşça şamdanı masanın üzerine bıraktı. Olabildiğince az ses çıkararak kitap dolabının kapağını açtı ve Tillotso’nun vaaz kitabını aldı. Bu kitabın yapraklarının arasında, Meg’in adreslerinin yazılı olduğu küçük kâğıt parçası vardı.

Kâğıdı bulduğunda “Bu adreslerin biri artık işe yaramaz. George, Meg’in artık Duroc denen şu herifin evinde kalmadığını söylemişti. Ama diğeri...” dedi.

Kâğıdı düzeltti ve okumaya başladı.

*“Golden Woman,
Love Lane, Cheapside.”*

Fenton, karamsarlığına rağmen yine de gülebildi...

Bir dakika sonra Sweetquean kapının önünde hazır halde sahibini bekliyordu. Seyis Dick’in bir elinde fener, diğerinde atın dizginleri vardı. Fenton ayağını geniş üzengiye geçirirken fiziksel mi zihinsel mi olduğunu kestiremediği bir acı tüm vücudunu yalayıp geçti.

Dick “Çok güzel bir gece Lordum” dedi.

“Evet, öyle. Çok güzel bir gece...”

Fenton, doru atın dizginleri gevşek tutarak, hatta çoğu zaman komutayı tamamen Sweetquean’i bırakarak *Charing Cross*’a doğru

ilerledi. Her ne kadar nemli olsa da, parlak yıldızlarla dolu açık bir gökyüzü vardı bu gece. Ay, zarif ve ince bir hilal şeklindeydi.

Fenton, *Charing Cross*'u geçip ilerisindeki açıklığa, oradan da koruluğun altından *Fleet Street*'e uzanan yamaca vardı. Atın çıkardığı sesler yolun kenarındaki ağır tahta kalasalara bir gök gürültüsü gibi vururken, atın burnunun ucundan delicesine bir hızla kayıp giden dünya, sahibinin yüzüne çarpıyordu. Sweetquean *Ludgate Hill* 'i de dötrnala çıktuktan sonra Fenton etrafına bakmak için dizginleri çekti.

Gökyüzündeki yıldızlar ve hilal dışında her yer zifiri karanlıktı. Yol boyunca bir tane bile sokak lambası yoktu. Gerisinde, bazen de ileride, bir hanın kızıl, sıcak ışığı parıldıyordu. Ama burada, *Cheapside*'da, saat dokuzu geçeli biraz olmuş olmalıydı. Kuleden gelen dokuz çan sesi çıraklar için ustalarının yerlerini alıp dükkânların başına geçme ve indirilmiş kepenkleri gece için tekrar kaldırma vaktinin geldiğine dair bir sinyaldi. Yolda sadece birkaç tane hovarda kalmıştı. Fenton'un önünde, yanmış ahşaptan temizlenmiş, kocaman bir boş arazi uzanıyordu. Burada bir zamanlar, büyük yangınla yerle bir olmadan önce, eski St. Paul Kilisesi duruyordu ve hemen bu ayın sonunda yeni St. Paul Kilisesi'nin inşaatı için ilk çivi çakılacaktı.

Fenton, 'Eski günler' diye geçirdi aklından atını yoldaki taşları döve döve büyük bir gürültüyle kilise mezarlığının sol tarafından aşağı, *Cheapside*'a doğru sürerken. Ama aklında canlanan Londra, şimdiye değil, yüzyıllar sonrasına aitti.

Eski hayatında Mary Grenville—belki de Meg York demeliydi—ile beraber parkta birlikte at sürdüklerini hatırlıyordu. Tabii bu park ilerde şehrin göbeğini kaplayacak St. James Parkı değil, şimdilerde kocaman bir koruluk halinde duran Hype Parkıydı. Richmond Nehri'nde nasıl yüzdüklerini hatırlıyordu şimdi de. Henüz on sekizindeyken Mary ünlü bir yüzücü olmayı başarmıştı bile. Ama kendisi, elli beş yaşını aşmış ihtiyar bir adam olmasına karşın, kelebek gözlüklerini çıkarıp suya dalmış ve Mary'yi üç kulaç farkla yenmişti.

Hayır, hayır, hayır! Onu Mary Grenville olarak düşünmemeliydi. O, Meg York'tu. Olgun bir kadın, hem de bir kaplan gibi tehlikeli cinsten...

Cheapside'a doğru inen keskin virajlardan geçerken Sweetquean'ın nalları taş yolda, sokak boyunca yankılanan tak tak sesleri çıkarıyordu. Fenton bir kez daha nerede olduğunu görmek için atın dizginlerini çekti. Çok uzakta değil, yalnızca birazcık ileride bir bekçinin feneri sisin arasından mat ışıklı bir çehre gibi çıkıyordu.

Sir Christopher Wren'in daha güzel, daha çekici bir Londra yaratma planlarının büyük yangından sonra uygulamaya konulmaması büyük talihsizlikti. Ama hiç değilse, yenileme sırasında geçmişe sadık kalıp sokakları aynı Orta Çağ'daki şekliyle düzenlemiş, isimlerini yine eskiden olduğu gibi bırakmışlardı.

Fenton'un hafızası yanda, yol boyunca akan nehrin kıyısındaki sokakları da seçebiliyordu. Aynı şu anda *Love Street*'in yerini de seçebildiği gibi...

Dokuz yıl önceki yangının hâlâ yaralarının sarılamadığı, açtığı gediklerin kapanamadığı yerler görmek mümkündü. Ama yeni inşa edilenlerin neredeyse tümü, yüksek veya alçak, tuğladan yapılmıştı. Sanki her duvarda bir delik var da oralardan ısırap ve sıkıntı fişkırıyordu. Fenton, özellikle yangından sonra *Love Lane*'in yoksullar tarafından mesken tutulan bir bölge olduğunu hatırlayarak atını usulca sürmeye devam etti.

"Bu evin yerini kimse bilmiyor." diye fısıldamıştı Meg. "Bu yüzden orada birinin beni bulup rahatsız etme ihtimali yok. Çok iyi bir çevrede sayılmaz ama ne yaparsın?"

Dik sokağın sonunda dar, aydınlık bir patika görünüyordu. Evet, *Love Lane*... Buranın düşündüğünden daha da yakın olduğunu geçirdi aklından Fenton. Birden ileride, evlerin üzerinde kırımızı bir ışık parladı. Sonrasında ışık, önce pembeye döndü, sonra da tamamen kayboldu. Bu, Fenton'un varlığını bile unuttuğu, eski zamanlarda kullanılan çamaşır kazanlarından biriydi. Neyse ki rüzgâr diğer tarafa doğru esiyordu.

Ama bu anlık ışık hiç işine yaramadı demek hata olurdu. Bu kızıl parıltı sayesinde aradığı evi bulmayı başardı. Diğer çoğu gibi bu da tuğladan yapılmıştı. Giriş kapısına kadar uzanan uzun merdivenler vardı. Ama evde hiç ışık yoktu. Sweetquean'ı bahçedeki bir kazığa bağlayıp merdivenleri koşarak çıktı Fenton. Dar sokakta tüm ses yankılanana kadar kapiya vurdu. Ve sonunda kapıyı

Calpurnia adında yaşlı bir kadın açtı. Çapkınlık ve hırsızlık dolu uçarı bir hayattan sonra hâlâ gözleri cin gibi açık bir kadındı bu.

Gaz lambasının içinde dalgalanan fitilin ışığı altında gözlerini kısmış, Fenton’u izlerken “Hı—” diye hırıltı bir ses çıkardı. “Demek o—sizsiniz. Üst kata çıkan merdivenlerin hemen başında, so-kağa bakan bir oda göreceksiniz. Yeminler olsun ki Hanımım onu bulamazsınız korkusuyla bir an olsun evden adımını atmadı” dedi ve sonra omuzlarını silkerek Fenton’u bir kez daha şöyle bir süzüp “Eh, herkesin ağız tadı farklı tabi...” diye ekledi biraz kısık bir sesle.

Fenton havaya bir altın attı ve para daha yarı yoldayken adeta kayboldu. Kadının hangi ara parayı yakaladığını anlayamamıştı bile.

Birden sesinin tonu değişen kadın “Ah, yüce Tanrım” dedi ve gaz lambasını biraz daha yukarı kaldırdı. Bir gözü resmen fıldır fıldır dönüyordu. “İşte herkese nasip olmayacak bir Beyefendi. Nazik bir asilzade! İzin verin lambayı sizin için kendi ellerimle taşıyayım, size eşlik edeyim. Efendime hizmet etmek benim için onurdur.”

Ama işin doğrusu lambaya falan gerek yoktu. Fenton yaşlı kadının kendine eşlik etmesini beklemeden aceleyle merdivenleri çıktı, sonra da karşısında kalan odaya doğru yürüdü. Hafif arıkkı kapının ardından cılız bir mum ateşinin parıltısı geliyordu.

Ve Fenton ansızın olduğu yerde öylece durdu.

Odada birisi, şüphesiz Meg, yumuşak bir tonla keman çalıyordu. Sevinç ve gurur sinmiş bir zafer narası şeklindeki alçak, ama nispeten kalın, sesiyle kemanın ahengine eşlik ediyordu.

*Sırtlanlar gibi atıldı emir erleri,
ama kendisi ortalıkta yok Lordun
Lakin karşı koydu altı cesur yürek,
üçünde kılıç üçünde sade odun;
Unutulmasın bu kahramanca savaş,
verilen soytarı haydutlara karşı
Göğüslerine vura vura geldiler
ama kaldı geride yarısının naaşı...*

Fenton karnında hafif bir acı hissederek merdivenlerin korkuluklarına tutundu. Duymak istemeyeceği şeyler arasında herhalde bu ilk sırada yer alırdı. Evet, en kötüsü şu anda bu şarkıyı duymaktı

Meg'in ağzından. Her bir kelime o geceyi, Lydia'yı hatırlatıyor, beyninde bir şekilde ona bağlanıyordu. Fenton koridor boyunca sendeleyerek yürümeye devam ederken Meg gururla nakaratı tekrarlamaya devam ediyordu.

*Gözlerini kırpmaz o cesur yiğitler,
ey hainler, siz onlardan korkun,
Varken onlar alamaz Kral'ın yerini
ne Shaftesbury ne de bir başkası
Çünkü karşı koydu altı cesur yürek,
üçünde kılıç üçünde sade odun;
Dört bir yana savruldu şerefsiz it sürüsü,
kaldı yerde yarısının BAŞI!*

Fenton botlarının topuklarındaki mahmuzlar çingırdaya çingırdaya kapıyı açtı. Kemanın yayı, tellerin üzerinden yavaşça kaydı ve tüm ses bir anda kesildi. Meg ve Fenton, göz göze gelmiş, birbirlerine bakıyorlardı.

Meg kaygısız bir tavırla başını bir yana savurarak “Beni görmeye gelmek ne kadar da uzun zamanını aldı” dedi ve sonra ansızın sesinin tonu değişti. “Nick! Sorun nedir?!”

Odanın giriş tarafında iki pencere ve aralarında da küçük bir şömine vardı. Her bir pencerenin önüne, ahşap kısımları oyularak işlenmiş, yumuşak yastıklar yerleştirilmiş zarif koltuklar duruyordu. Şöminenin üstündeki rafa tek bir mum taşıyan altın bir şamdan konulmuş, hemen altındaki korlanmış odun parçasının kızıl ışığıyla birleşen fersiz bir ışık yayıyordu. Meg, düşük korsajının kenarları dantelle süslenmiş kadife elbisesiyle baştan aşağı mora bürünmüş, şöminenin hemen sağ tarafındaki geniş koltukta oturuyordu.

Keman yavaşça ellerinden kaydı. Soluk ışık simsiyah saçlarının üzerinde parlıyordu. Fenton, onun zevkini gayet iyi bildiği için, bu küçücük odanın neredeyse saraydakiler kadar gösterişli bir halde donatılmasına hiç ama hiç şaşırılmıyordu. Minderli koltuklar ve bir de sedir vardı içeride. Ama her şeyden ötesi, duvarlardaki kilimler ve portreler birden Fenton'a George'un yemekten anlattığı randevu evini hatırlatmıştı.

Meg ayağa fırladı. Bu sırada elindeki keman yayı da yere düştü. Fenton “Bekle!” dedi.

Suratı bembeyazdı. Bacakları anlaşılmas bir şekilde zangır zangır titriyordu. Sağ kolundaki morluklar birden öylesine bir acıyla sızlamışlardı ki hayatını kurtarmak için kılıcını çekmesi gerekecek olsa, muhtemelen çekemezdi. Elini şapkasına götürmek istedi ama onun da yerinde olmadığını fark etti. Yere düşmüş olmalıydı.

1925'in konuşmasıyla "İlk önce şunda hemfikir miyiz?" dedi. Sesi sert ve boğuktu. "Daha önce de yaptığımız gibi şu saçma aksandan vazgeçsek bizim için daha rahat olacak. En azından aramızda konuşurken doğal olabiliriz, kendimizi zorlamamıza gerek yok, değil mi?"

Cılız mum ışığı ve hayatta kalmaya çalışan küçük şömine ateşi Meg'in süt beyazı omuzlarında adeta bir gölge oyunu oynuyordu. Düşen göz kapaklarının altında anlayışla gelen bir parıltı belirmeye başladı.

"Peki, nasıl isterseniz—Profesör Fenton. Neden buraya geldiniz?"

"Çünkü bitkin, hırpalanmış, çökmüş haldeyim" diye cevapladı Fenton duygusuz bir tonla. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Buraya geldim çünkü... çünkü..."

"Çünkü birinin sizi anlamasına ihtiyacınız var?" diye sordu Meg. Sesinde zehirli bir sevimlilik vardı. Birazcık kenara doğru yaklaştı. Yürürken göğüsleri bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Kıskançlık ve nefret dolu bir hisle Fenton'a saldırdı. "Herhalde o—o Lydia denen kadınla aranızda bir şeyler geçti ha? Yoksa beni görmeye gelmezsiniz?"

"Bir bakıma evet."

Meg imalı bir şekilde kullandığı resmi konuşmadan sıyrılıp "Ve anlayış bulmak için benim kollarıma geliyorsun?" diye bağırdı. "Ama, hayır, aradığın acınmayı bende bulamayacaksınız! Evet, bulamayacaksınız!"

Fenton yerdeki açık renkli halıya gözlerini dikerek bir süre düşüncelere daldı. Neden sonra sakın bir ses tonuyla "Evet, belki de haklısın" dedi.

"Sen..." dedi Meg. Ama bu kez sesi öfkeden çok acı doluydu. "Ah, sadece sen değil tabi, Bay Reeve de, George da... Onları da biliyorum. Kim bilmiyor ki? Herkes sizi Pall Mall savaşının

kahramanları diye çağırıyor. Ve diğer hayatlarımızda General Fatwaller'in olağanüstü taktiğiyle Alman ordularını yerle bir ettiği muharebenin planını çizip beni nasıl kendine hayran bıraktığını hatırlıyor musun? Şimdi o taktikleri o Lydia denen sür—kadın uğruna, kendi hayatını tehlikeye atarak kullanıyorsun ha? Sevgili karıcığını da beni etkilediğin gibi etkilemek için mi?”

“Garip ama ben de o muharebeyi düşünmüştüm o gece.”

“Ve hâlâ gelip benden mi anlayış bekliyorsun? Senin gibi iki-yüzlü bir adama tahammülüm yok benim! Defol, derhal git buradan! DEFOL!” Meg—ya da Mary demeliydi şimdi ona— delirmişçesine bağırıyordu Fenton’a. “Geri zekâlı sorunlarını da al yanında götür, çık git gözümün önünden!”

“O zaman iyi geceler. Ve de *elveda*...”

Meg'in yüz ifadesindeki inanılmaz değişimi Fenton kapıya yönelene dek fark edememişti bile. Aslında bu ani değişim Meg bütün hiddetiyle ona bağırırken başlamıştı. Kapıya doğru koşup Fenton'un yanından geçerken üzerindeki ipek kumaşların hışkırtısı sessiz odanın her yerinde duyuluyordu. Kapıyı kapadı ve sırtını oraya yasladı.

“Nick! Hayır, bekle!”

Fenton duyusuz bir ses tonuyla “Lütfen yolumdan çekil” dedi. “Artık kalmamın ne anlamı var ki?”

Meg'in koyu gri gözleri sanki sorduğu sorunun cevabını etrafta bir yerde bulabilecekmiş gibi odada dolaşırken “Neden hep bunu yapmak zorundayım ben?!” diye bağırdı. “Ne zaman senle karşılaşsak bir anda ikinci biri oluyor, öfkelenip gittikçe huysuzlaşıyorum. Sonunda da aslında hiç söylemek istemediğim şeyler çıkıyor ağızımdan. Aynen daha demin olduğu gibi... Nick, o söylediklerimin hiç birini gerçekten kast etmedim.”

Göz göze geldikleri an, Meg'in uzun kirpiklerinde hafif bir parıltıyla beliren *gerçek* gözyaşları Fenton'u donuk bir hayrete itti. Ellerini önünde birleştirmişti. Sanki yalvarır gibi... Fiziksel arzular, hatta pişmanlıktan çok, fevkalade güçlü bir sevgi yayılıyordu vücudundan.

Ve fısıldadı: “Gitme... Nick, gitme...”

Bir kez daha Fenton kendini onu öpüyor halde buldu ve bir kez daha, daha önce de olduğu gibi, akli başından gitti.

Meg başını geri doğru çekerek Fenton’a baktı ve “Şimdi söyle bakalım” dedi. “Ne yaptı o kadın sana? Seni boynuzladı falan mı yoksa?”

“Ah Mary, kendin gibi konuş lütfen.”

“Pardon, pardon. Ama o kadın seni—seni başka bir adamla mı aldattı?”

“Hayır, yok öyle bir şey.”

“E o zaman niye kavga ettiniz?”

Fenton bir süre sessizce durdu. Bir şey söylemedi, söyleyemezdi.

“Neyse, orası beni ilgilendirmez” dedi Meg. “O kadının ne yaptığı umurumda değil. Gel buraya Nick, bana gel.”

Kapalı kapının birazcık ilerisinde yumuşak yastıklarla donatılmış bir koltuk vardı. İki pencerenin tam ortasındaki koltuk doğru-dan şömineye bakıyordu. Sağ taraftaki pencereden bakınca büyük, kızıl bir parıltı gördü. Ama bu parıltı önce pembeye dönüp sonra tamamen kaybolurken Fenton bunun yalnızca nehir kıyısındaki büyük çamaşır kazanlarından biri olduğunu hatırladı.

Meg titrete bir sesle “Beni ilgilendirmez” diye tekrardı. Ama ikisi de bunun bir yalandan ibaret olduğunun farkındaydılar. Koltuğu işaret ederek “Otur hayatım, rahatla” dedi. “Burada, benimleyken bile hantal bir kılıç ve şu sinir bozucu şapkayı takmak zorunda mısın?”

Fenton önce kılıcını, sonra da kafasındaki şapkanın iplerini gevşetip sedirin üzerine attıktan sonra koltuğa oturdu.

“Şu peruğu da çıkarmanı isteyeceğim senden tatlım. İnanamıyorum, ne kadar adam varsa hepsinin kafası ya dazlak ya da saçları kıpkıscak kesilmiş. Dertleri peruklarının altında bitler büyümesin-mişmiş!”

Fenton nedenini bilmeden kakhaha attı.

“Merak etme, en azından benim adıma endişelenmene gerek yok. Ne kafamın dazlak olması ne de bitlenmem konusunda. Ben saçlarımı uzattım” dedi ve peruğu kaldırdı. Bir elini saçları arasında

gezindirirken diğeriyle peruğu da sedirin üstüne, kılıcı ve şapkasının yanına fırlattı.

Bir yana taradığı sık, siyah saçları peruk yüzünden iyice yatmıştı. Sanki peruğu kafasından çıkarıp sedire doğru fırlatırken geçmişin sisinin arasından sıyrılıp geleceğe adım adım yaklaşmaktaydı. Ama yanlamasına Fenton'un kucağına oturmuş, ona doğru eğilip gözlerinin içine bakan Meg, genç adamın bunu düşünmesine izin vermedi.

Dudaklarını Fenton'un yanağına dayayarak “Şışş” diye fısıldadı. “Sakin beni Mary Grenville olarak düşünme. Ben Meg York’um. Bu, ben gerçekten Mary Grenville’yken bile böyleydi, sadece beni o zamanlar küçük bir kız olarak gördüğün için bunu sükût etmek benim için bir zaruriyetti.”

Meg bunu söylerden Fenton’a doğru eğildi. İçinde kaynayan o tutku, rahatlama hissi ve sevgi bir kez daha dudaklarını açıp konuşmasını engellemişti. Meg ısrarla, ve tabii ki kasten, bu çağın kelimelerini seçiyordu. Evet, kendisi de aynısını yapmalıydı.

“Benim neden olduğum ve bu yüzden aklını böylesine karıştıran çoğu şeyi sana çok daha önce anlatmalıydım ama cesaret edemedim. Şimdi bunları duymak istiyor musun?”

“Evet, seni dinliyorum.”

“Bana misafir odanda ruhunu şeytana sattığını söylediğin bundan tam iki yüz elli yıl *sonrasına* ait o geceyi hatırlıyor musun?”

Fenton vücudunda ani, tarif edilemez bir titreme hissetti. Ama bunu fark ettirmemeye çalışarak yavaşça kafasını sallayıp “Evet, gayet iyi hatırlıyorum” dedi.

“Ve benim beklediğin kadar—şaşırmadığımı düşündün.”

“Aynen! Öyle hissettim ama neden, bilmiyorum.”

“Şaşırdım hayatım, ama beynimden değil kalbimden kaynaklanıyordu bu. Ve aslında bunu bilmeden, fark etmeden aradın ve buldun.”

“Ama ben...”

“Dur, dinlemeye devam et. Ben ne bu insanlar ne de bu zehirlenme olayı hakkında bir tek kelime bile duymamışken sen bu konuyu yıllarca araştırmıştın. Hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet?”

“Senin bir şeye, birisine bu kadar delicesine ilgi gösterirken bunu benim ruhumun bile duymaması... Çok öfkelenmişim, resmen kıskançlıktan ölüyordum. Evet, çıldırmak üzereydim. Ama vakit kaybedemezdim. Neden mi? Çünkü sana aşıktım. Acilen bu insanların kim olduğunu bir yerden, güvenilir bir kaynaktan öğrenmeliydim.” Sonra Meg bir saniyeliğine durdu ve öfkeyle Fenton’a bakıp *‘Birbirinden güzel üç genç kadın!’* dedi. “Bunu söyledin bana olayı anlatırken! Evet, senin kendi sözlerin bunlar! Ne yapmalıyım? Senin onların yanına yalnız mı gönderseydim? Yapılacak tek şey o *güzel* kadınların biri olarak seninle beraber geçmişe yolculuk etmektir.”

“Benimle beraber geçmişe...” Fenton cümlesinin devamını getiremedi.

“Onun yerine kendi varlığını koyup Meg York’u oynayarak sana artık küçük bir kız olmadığını gösteremez miydim?” Bunu söylerken Meg’in kenarları kıvrılmış dudaklarında Fenton’un gayet aşına olduğu ama tarifi pek de mümkün olmayan o kendine has gülümsemesi belirdi. “Tanrı aşkına Nick, söyle, daha ilk karşılaştığımız gece bunu fark etmedin mi?”

Sağdaki pencerenin arkasında kızıl bir parıltı şeklinde yanıp sönerken, ışığı soldaki pencereyi de yalayan çamaşır kazanı, her kıvrıla döndüğünde Meg’in yüzünü aydınlatıyordu. Şimdi de oradan gelen parıltı Meg’in dudaklarına yerleşmiş o muzip gülüşü daha görünür kılıyordu.

“Ah Tanrım! Cevap ver bana Mary Grenville!” diye bağırdı Fenton ve Meg’in kollarını sıkıca kavrayıp onu kendine doğru çekti. Bu sırada Meg’in yüzündeki gülüş daha da tahrik edici bir hal almıştı. “Sen de benimki gibi bir anlaşma yaptın mı? Ruhunu şey—dostumuza satmak gibi bir anlaşma?”

Meg esrarengiz bir ses tonuyla cevap verdi.

“Evet, bunu şimdi konuşmalıyız. Uzun zaman önce değil, *Spring Gardens*’da neden ilk karşılaştığımızda sana Mary Grenville olduğumu söylediğimi sormuştun bana. Ve ben de aksanımdan, giyimimden, kısacası kendimden şüphe duyduğumu, hiçbir şeyden emin olamadığımı söylemişim.”

Meg vücudu ateş gibi yanmasına karşın bir an için titredi. Fenton kollarını ona doladı ve sıkıca sardı. Meg'in de kendisini sıkıca sardığı, yanaklarının birbirlerine dokunduğunu hissediyordu. İkisi de kekelediler. Konuşmaya devam eden Meg oldu.

“Ama bu tamamen doğru değildi. Seni, benim Mary Grenville olamayacağıma inandırmalıyım. Buna dair en ufak bir soru işareti bırakamazdım beyninde. İşte bu yüzden sana Mary Grenville olduğum gerçeğini söylemeyi ertelemek zorunda kaldım. Beni bu şekilde, Meg York olarak sevmeni, en azından arzulamanı beklemeliydim.”

“Hâlâ sorumun cevabını alamadım. *Onunla* herhangi bir anlaşma yaptın mı?”

“Buna evet ya da hayır diye cevap vermeyeceğim. Sonuç olarak buraya kendi suretimde geldim, her ne kadar metresin Meg York'un yerine geçmeyi seçsem de...”

“Yazık! Kendimi savunma hakkını tanımamışsın bile bana.”

“Ne olacakmış canım! Onun çaresi kolay—Dur, lütfen şimdilik bana daha fazla dokunma. Biraz zamana...”

“Ah, zamana ne gerek var şimdi? Neden erteliyoruz daha fazla?”

Küçük bir mücadeleden sonra Meg ayağa kalktı. Korsajında ince danteller işlenmiş mor kadife elbisesini düzeltti. Aceleyle şömineye doğru ilerleyip, diğer odaya giderken yolunu aydınlatılabilmek için raftaki tek mumu aldı. Şömineden uzaklaşıp tekrar kapının olduğu tarafa doğru yürürken şimdi kendisi gibi ayağa kalkmış Fenton'a döndü ve mumu havaya kaldırarak “Hemen geri döneceğim” diye mırıldandı. “Geri dönmemi istiyor musun?”

“Hem de nasıl!”

Meg, kendisine dokunan ele sürtünerek kapıya doğru kaydı ve son bir kez omzunun üstünden yarıya kadar kapalı gözlerle Fenton'a baktı. Kapı açıldı ve arkasından kapandı.

Sinirleri adeta kıpır kıpır eden Fenton tekrar yerine oturdu.

Duvarları kilim ve portrelerle kaplı odanın şimdi tek ışık kaynağı şöminedeki sönmeye yüz tutmuş ateşti. Alttaki odun parçaları iyice kızıla dönmüş, küçük aralıklarla parlıyor, üstlerindeki titrek alev son demlerini dans ederek yaşıyordu.

Fenton birden tüm bu çevrenin basit bir fırında çıkan yangınla başlayıp her bir yana yayılan büyük felaket sonra kül olduğunu düşündü. Ve bakışları şömineye kayd. Köz halini almış odun parçalarında bir gariplik olduğu belliydi. Ya da aniden rüzgârın yönü değişmişti? Ateşten odanın içine duman gelmeye başlamıştı sanki ve daha demin sönmek üzere olan alevler şimdi ilginç bir tarzda yukarı doğru desenler çizerek yükseliyordu. Neden sonra, sağ pencereden doğruca görünen büyük çamaşır kazanından gelen kızıl ışık bu kez Fenton'a gerçeği göstermek için parladı. Şömineden duman gelmiyordu. Doğrusu hiçbir yerden duman falan geldiği yoktu. Karşıdaki büyük koltukta bulanık, değişken bir siluet halinde duran şeyi duman zannetmişti.

Tanıdık, yumuşak bir ses karşıdan ona doğru yükseldi.

“İyi geceler, benim sevgili dostum” dedi Şeytan.

Bölüm 18

Şeytanla Pazarlık

Kızıl parıltı tekrar solgun bir pembeye döndü, ardından karanlığa gömüldü. Kalan tek şey ateşin yanındaki koltukta hatları belirsiz, bulanık siluetti. Şeytan daha önce de olduğu gibi hafif kadim bir tat sinmiş, yalın bir dille konuşuyordu.

Fenton'un beyninin bir köşesine, şeytanla ilk karşılaştığı gecedен bildiği o tuhaf his yerleşti: Konuşmaların sessiz, duyguların ancak elle tutulamaz, soyut dalgalar şeklinde hissedilebildiği hayalî, doğüstü bir algı; ama aynı zamanda son derece sıradan iki adamın karşılıklı oturup sigaralarını içerken sohbet etmeleri gibi de doğal ve alışlageldik...

Ama bu tanıdıklık hissi bile Fenton'u ayağa fırlayıp geriye doğru bir iki adım atarak Tanrı'ya yakarmaktan alıkoyamadı. Ancak hayal dünyasının kapıları üzerine kapandıktan sonra kendine gelip sükunetini tekrar sağladı ve şeytanınkine eşdeğer bir neza-ketle yerine oturabildi.

“Size de iyi geceler.”

Bir anlık sessizlik oldu. Şeytan huzursuz olmuşa benziyordu.

“Profesör Fenton, sizi bir şekilde rahatsız mı ettim acaba?” diye sordu. “Varlığım hoş karşılanmıyor olabilir mi?”

“Ah, öyle şey mi olur, sırf şu keskin kelime oyunlarınızı dinlemek için bile sizi her zaman hoş karşılayabilirim. Ama öylesine lane—yani, öylesine uygunsuz bir zaman seçtiniz ki ziyaretiniz için...”

Şeytan aydınlanmış bir havayla “Haaa!” dedi. “Şeyi kastediyorsunuz—genç bayanı?”

“Evet, birkaç dakika içinde geri dönecek olan genç bayanı.”

Bu cevap şeytanı basbayağı şok etmişti.

“Benim sevgili dostum!” diyerek bağırdı. “Herhangi birinin, hele de benim, gelip sizin şu takdire şayan küçük kaçamağınızı mahvedeceğine ihtimal verebiliyor musunuz? Hayır, hayır. Gerçekten beni hayrete düşürdünüz. Bu tür durumlar yüzde doksan benim lehime çalışır, bunu unutmayın.—Ah, şimdi anladım. Siz benim varlığımı tehlikeliden ziyade utanç verici ve patavatsız olarak görüyorsunuz!”

“Ben patavatsız falan demedim. Sadece böyle bir zamanda burada olmanıza dikkat çekiyorum, hepsi bu.”

Şeytan “Hadi ama Profesör” diyerek kıkırdadı. “Sizin bu kadar eski kafalı olacağınızı düşünmezdim. Her neyse, fındık kabuğunu doldurmayan küçük meselenizi başka bir zamana erteleyebilirsiniz bence.”

“Size şunu sorayım. Şu güne kadar biriktirdiğiniz geniş tecrübelerinize bakarak, şu söylediğinizin böyle bir zaman pek de ikna edici olmayacağını düşünmüyor musunuz?”

Şeytanın tonu bir anda değişti.

“Profesör Fenton, peki ya siz kendi ruhunuzu ilgilendiren bir meseleyi gereğinden fazla hafife aldığınızı düşünmüyor musunuz?”

Ve işte bu anda Fenton, karşısındaki büyük koltuktan bir dalga halinde gelen kuvvetli bir duygunun varlığını, ilk tehlike sinyalinin, hissetti. Sanki oyuncak dağları parçalayan ve kurşun askerleri dört bir yana fırlatan haylaz bir çocuğun anlık öfkesi vardı odada. Ama farkları, şeytanın bir tek parmağıyla gerçek dağları tuzla buz, kocaman orduları tarumar edebilmesiydi.

Fenton’u kaygılandıran şey, bu öfkenin kalbine yerleştirdiği korku hissiyle sınırlı değildi. Güç dengeleri de bayağı bir oynamıştı. Her zamanki sıradan tavırlarına karşın, şeytanın elindeki güç adeta alevlenmiş bir asa gibi parıldıyordu. Yani Fenton’un deyimiyle söylemek gerekirse, rakibi elinde bir dizi kozu biriktirmiş, oyunun başlamasını sabırsızlıkla bekleyen bir adam gibiydi

şu anda. Tabii tüm bu vakit boyunca Meg'in de orada olduğunun farkındaydı.

Bir önceki buluşmalarında da olduğu gibi, şeytanın varlığı Fenton'un ta içinde korku dolu soğuk bir boşluk yaratmıştı. Ama şimdi durum Fenton için daha da tehlikeliydi ve o da dikenli yollardan yürüdüğüünün gayet farkındaydı. Ama Fenton'un kendi benzetmesine dönecek olursak, rakibinin elinde çok önemli bir kâğıt eksikti. Kozun ası Fenton'daydı ve oyununu en iyi şekilde oynamalı, asla ve asla hata yapmamalıydı.

Sesinde bir çeşit tevazuuyla “Evet, sanırım haklısınız” dedi. “Dediğiniz gibi, belki de bu meseleyi gereğinde çok—hafife aldım. Özrümü kabul edin.”

Tatlı bir sesle “Tamam, tamam, kabul edildi” dedi şeytan. Belki bir yandan da elini sallıyordu ama bu karanlıkta kesin olarak söylemek güçtü. “Sadece size durumunuzu hatırlatmak istedim. Sonuçta, bir süre önce sizinle bir—bir anlaşma yaptık, değil mi?”

“Evet, yaptık.”

“Süper... Peki sevgili dostum, ben pazarlığımızın kendi üzerime düşen kısımlarını yerine getirdim mi?”

“Açık konuşmak gerekirse, başımı bayağı bir derde soktunuz diyebilirim.”

“Ah, öyle demeyin ama Profesör. Siz kendiniz istediniz Sir Nick olmayı ve işte bakın, öylesiniz. Ama! Size şunu hatırlatmalıyım: Şartlarınızın bazıları benim bile gücümün ötesinde şeylerdi. Lakin, bir anlık dikkatsizlik işte, size bunu söylemeyi unuttum.”

“Ya?” Fenton bunu söylerken tüm vücudunda bir dehşet ve öfke dalgası dolaşıyordu. “Demek bana söylemeyi *unutmuşsunuz*.”

Şeytan derin bir iç çekerek “Maalesef öyle.” dedi. “Ama bunu zaten kendiniz görmeliydiniz. ‘Şunu yapmamı sağlayın’ ya da ‘Şunun olmasına izin vermeyin’ derken bu isteklerinizin tarihin akışıyla çelişmesi durumunda benim güçlerimi aşacağını fark etmeliydiniz. Ama sevgili dostum.” Burada şeytanın sesi pek bir dokunaklı geldi. “Sizi gayet açık ve dürüst bir şekilde uyarmıştım değil mi hiç kimse geçmişi değiştiremez diye?”

“Hiç kimse mi?”

Şeytan halinden memnun bir tavırla cevap verdi. “Ne ben ne de—ne de Büyük Rakibim.” Kısacık bir an için sanki kafasını kaldırıp yukarı doğru baktı. Sonra aynı kayıtsız tavrıyla anlatmaya devam etti: “Çok uzun zaman önce (kusura bakmayın, ama sizin alginızı aşacak kadar eski bir zaman diliminde) ben ve Rakibim bu küçük gezegenin hikâyesini yazdık. Tabii bunu birbirimizle mücadele ederek, deyim yerindeyse savaşılarak yaptık. Bazen o kazandı, bazen ben... Ama sonuç olarak bir şey var ki, hikâyenin son şekli artık değiştirilemez. Doğrusunu söylemek gerekirse, neler yazdığımızı neredeyse unuttum. Tarih benim için bir mimarın çekmeceye koyup orada unuttuğu tozlu bir plandan fazlası değil.”

Bunları söylerken Şeytanın sesi sakin, rahatlatıcı hatta insanın uykusunu getirecek kadar yavaştı. Ama bir anda kıkır kıkır gülmeğe başladı ve tavırları değişti.

“Hadi ama Profesör Fenton.” Bunu söylerken ilginç bir sevecenlik de vardı halinde. “Eğer sizi Nick Fenton yaptıysam daha neden korkuyorsunuz? Korkmanız gereken ne var, söyleyin bana? Hiçbir şey. Sizi—ölüm vaktiniz geldiğinde çağıracağım zaman bile korkmanızı gerektiren bir şey olmayacak. Her neyse, neden bu konuyu burada bırakıp daha eğlenceli şeylerden konuşmuyoruz? Mesela, şu genç kadın—”

Kapı açıldı. Meg, eşikte dikiliyordu.

Sol elinde pirinç bir şamdan vardı. Şamdandaki mumun ışığı omuzlarından aşağı dökülen saçları üzerinde parıltıyordu. Sağ eliyleyse, Fenton’un onu ilk defa Meg York olarak gördüğü gece üzerinde olan sarı geceliğin gevşek yakasını tutuyordu.

Aslında elinde mum dahi olsa yine de pencerenin önünde şekilden şekle giren sis halindeki silueti öyle bir bakışta görememeliydi. Ama Fenton arkasını dönüp ona baktığında, Meg’in çoktan misafirlerinin varlığından haberdar olduğunu fark etti.

Birdenbire cılız mum ışığı, belki de nereden geldiği belirsiz bir hava akımının etkisiyle, mavi bir kıvılcıma dönüşene kadar küçüldü, sonunda da tamamen söndü. Son ışık da kaybolmadan hemen önce, Fenton, Meg’in surat ifadesinin ilginç bir şekilde değişip, alnında tuhaf çizgiler belirdiğini gördü. Ama oda, şömineden gelen kızıl parıltı dışında tamamen karanlığa gömülene kadar, Meg’in yüzü her zamanki güzelliğine döndü.

Meg, sanki bacakları hareket edemiyormuşçasına dehşete düşmüş bir halde kapının eşiğinde duruyordu hâlâ.

“Ah, buyur tatlım” dedi davetsiz misafirleri. “Resmi davranma, çekinmene falan gerek yok. Profesör Fenton’la konuşuyorduk. İstersen sen de bize katılabilirsin.”

Sesinin tonu, hitap şekli birazdan eline birkaç kuruş harçlık vereceği küçük yeğeniyle konuşan yaşlı bir amcanınkiyle aynıydı adeta. Hâlâ sevecen, ama biraz da ikaz karışık bir sesle “Ah, hayır, hayır tatlım! Sevgili dostum Profesör Fenton’la aynı koltukla oturamazsın. Yanlış anlamayın. Bilirsiniz, benim açık fikirliliğim gayet meşhurdur. Ama öyle yakın oturmanız—eh şey, nasıl söylesem—her ikinizin de dikkatini dağıtabilir. Hadi tatlım, karşıdaki sedire otur sen.”

Meg yüzünü Fenton’dan diğer tarafa çevirerek yarı sendeleyeni adımlarla sedire doğru ilerleyip oturdu. Bir taraftan da sarı geceliğinin önünü toplamaya çabalıyordu.

Fenton konuşmaya başlayacaktı ama son derece kaygılıydı. Önce boğazını temizlemesi gerekiyordu.

“Tek bir sorum var!” dedi şeytanın olduğu yöne doğru. “Tek bir şey sorabilir miyim?”

“Benim sevgili dostum, tabii ki sorabilirsin.”

“Ben bir aptallık edip on yedinci yüzyıla gönderilmeyi istedikten sonra, Mary de size ruhunu satt—yani, yolculuğumda bana katılabilmek için hanenizin bir üyesi olmayı teklif etti mi? Benim gibi bir geri zekâlı için yaptı mı bunu?”

Misafirleri, soruyu yanıtlamak yerine kinayeli bir tavırla kaçamak bir cevap verdi:

“Diyelim ki yaptı?”

“Bakın...” diye söze başladı Fenton. Bu kez sesi son derece ciddi ve katıydı. “Benim ruhum belki zavallı ve değersiz bir şeydir. Ama eğer onunkini bağışlarsanız, size kendi ruhumu karşılıksız verebilirim.”

Meg tüm cesaretini toplayarak ayağa fırladı ve “Hayır!” diye haykırdı. “Ne kadar isterse istesin, onun böyle bir pazarlık yapmaya hakkı yok. Onu dinlemeyin!”

Meg elleri yüzünü kapatıyor halde bir saniyeliğine durdu ve ardından, sanki devasa bir elle itilmiş gibi geriye doğru, sedirin üstüne düştü. Ama odada hiçbir şey yerinden dahi kımıldamamıştı; hiçbir şey...

Koltuktaki değişken siluet yavaşça Fenton’a doğru döndü ve “E ne diyeyim, kız haklı. Aslında sizin de gayet nazik bir dille söylediğiniz üzere, kendisi hanemin bir üyesi. Hem de on sekiz yaşından beri. Yanlış hatırlamıyorsam 1918’di onunla tanıştığımızda. Dünyayı dayanılmaz derecede sıkıcı ve boş bir yer olarak görüyordu. Bu yüzden benimle anlaşma yapmıştı.”

Fenton konuşmak için ağzını açtı ve bir şey söylemeyi başaramadı.

“Sizi temin ederim profesör, o çıraklık dönemini geçeli çok oluyor. Genel olarak şimdiye kadar hep uslu bir kız ve sadık bir hizmetçi olmuştur. Ama benim bile nedenini anlayamadığım bir nedenden ötürü onun ilgisi hep sizin etrafınızda yoğunlaşmış, hatta çoğunlukla bizzat sizin üzerinde odaklanmıştır. En tatlı tavrını takınıp sizinle birlikte geçmişe yolculuk etmeyi dilediğinde, ona hayır demeye içim nasıl el verirdi?”

“Yani—yani yapılabilecek hiçbir şey yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Kendi ruhumu vermeyi göze alsam bile mi?”

“Profesör Fenton, ısrarlarınızla haneme tecavüz etmeye ne kadar devam edeceksiniz? Baksanıza, kız halinden gayet mutlu.”

Ve burada şeytanın sesi son derece iğneleyici ve alaycı bir hal aldı.

“Ama sizin yaptığınız *müthiş* teklif! Gerçekten çok cömertsiniz. Teklifiniz tek kelimeyle—kahramanca. Evet, gerçekten cesursunuz. Ama aynı zamanda budala da... Kendi ruhunuzu vermeyi göze almak ha? Size sorarım sevgili Profesör, neden zaten benim olan bir şey için pazarlık yapayım?”

Fenton’un beyninin içinde düşünceler kaynıyor, adeta dışarıdan duyulacak kadar sesli konuşuyorlardı.

“Şimdi, şimdi!” diye fısıldadılar Fenton’un kulağına. “Tam zamanı. *Vur* onu.”

Ve Fenton gayet net bir sesle konuşmaya başladı.

“Ah, hayır. Sizin *olmayan* bir şey için pazarlık yapmaya çalışıyorum.”

“Anlayamadım?”

“Evet, ruhum sizin değil. Hiçbir zaman olmadı ve Yüce Tanrı’nın adı üzerine yemin ediyorum, olmayacak da!”

Şöminedeki küçük, sönmeye yüz tutmuş ateş birden çıtırtılar çıkararak yükselmeye başladı. Fenton kendini etrafını saracak, bir önceki görüşmelerinde Profesörü bir kenara sinmeye zorlayan o şiddetli dalgalardan birinin yüzüne yüzüne kendisini vurmasını bekledi. Ama hiçbir şey olmaması, odaya çöken ağır sessizlik daha da korkutucu, daha da tehditkârdı.

“Profesör Fenton, bu ifadenizi destekleyecek—şey, bir kanıtınız var mı?”

“Evet, araştırmalarım sonucu kopyasını bulduğum kutsal bir yazıda her şey gayet net bir şekilde yazılı.”

“Biraz daha açık olmanız gerekmiyor mu?”

“Ah, tabi. Memnuniyetle. Sir Nicholas Fenton, 25 Aralıkta doğdu. Sanırım gözünüzden kaçtı ama ben de aynı tarihte doğdum. 25 Aralık, yani herkes tarafından bilinen adıyla Noel.”

Fenton öne doğru eğildi ve devam etti.

“Okuduğuma göre her Noel günü hem cennet hem cehennemin kapıları mühürlenir. Çünkü aynı günde, yani yine bir yirmi beş aralıkta, İsa’nın ruhu tekrar Tanrı tarafından dünyaya gönderilecek. İşte bu yüzden İsa’nın çarmıha gerilip ruhunun Tanrı katına çağrıldığı günden sonraki Noellerde dünyaya gelen her ruhta, o gün cennet ve cehenneme vurulan mühürlerin izi vardır. Ve İsa tekrar dünyaya inip kıyamet gelene kadar o mühürler kalkmayacak. Dahası mühürleri vuran her kimse, mühürleri kıran da yalnızca o olacak. Kendi deyiminizle Büyük Rakibiniz. Uzun lafın kısası, ne ben ruhumu size satabilirim, ne de siz benim ruhumu, üzerindeki mührü kırıp alabilirsiniz. Bu bilginin doğruluğunu inkâr edebilir misiniz?”

“Hayır, inkâr etmiyorum Profesör Fenton. Ama oynadığınız büyük bir kumar. Ya bu okuduğunuz, uydurma bir masaldan ibaret olsaydı?”

“Olabilirdi evet. Ama hayatımın sonuna kadar içimde merakla yaşamaktansa böyle bir riske girmeyi tercih ettim.”

“Anlıyorum. Ama sevgili Profesör. Hâlâ netleştirmemiz gereken bir şey var. Benden birçok yardım kabul ettiniz. Herhalde siz de bunu inkâr etmeyeceksiniz? Bunların bir şekilde karşılığı ödenmeli, değil mi?”

“Ah, o mesele. Kurala göre, ruhum mühürlü olduğu için dünyevi hediyelerden fazlasını veremiyorum *maalesef*. Ama evet, size borçluyum ve her Noel size bir hediye almak zorundayım. Birkaç ay sonra, zamanı geldiğinde size gümüş işlemeli, resimli bir İncil takdim edebilirim mesela. Ama lütfen, bana bunu bilmediğinizi söylemeyin?”

“Tabii ki biliyordum. Yalnızca sizin bilip bilmediğinizden emin değildim.”

Fenton yarı şaşkın, yarı alaycı bir sesle haykırdı. “Emin mi değildiniz? Hadi ama, sizin her şeyi biliyor olmanız gerekmez mi?”

“Ah evet, teknik olarak her şeyi biliyorum. *Kısa bir süre içinde, bunu acı ve keder içinde gayet iyi anlayacaksınız*. Ama zaman oluyor ki bazen sizinki gibi budala ve anlamsız ruhlarla uğraşırken dikkatsizlik yapıyorum ve bir saniyeliğine benim gözlerimin önüne bir perde çekiliyor diyebilirim ve—”

“Sizden çok daha güçlü olan Rakibiniz tarafından çekiliyor olmasın o perde?”

Şeytan pamuk gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Profesör... Ne O benden güçlü, ne ben Ondan. Ama sizi uyarıyorum, tehlikeli laflar ediyorsunuz. Ağzınızdan çıkanları seçerek söylemeniz sizin iyiliğinize olur.”

“Peki. Ama bu, yenilgiyi kabul ettiğiniz anlamına geliyor, değil mi?”

“Ah, sizin ruhunuza sahip olacak kişi evet, ben değilim. Hesabınızı Rakibim almak durumunda. Ama şunu belirtiyim ki Profesör Fenton, duyduğuma göre kendisi bu tür konularda hiç da müsamahakâr değilmiş.—Ama beni oyuna getirdiniz ve asıl boğazıma takılan şey tam olarak bu. Evet, kabullenemeyeceğim bir şey varsa o da hilekârlıktır. Neden böyle bir şey yaptınız Profesör?”

Fenton bir kez daha öne doğru eğildi. Bu sefer, oturduğu sandalyenin kenarlarını tutuyordu.

“Hilekaâlığı kabullenemezsiniz, öyle mi? Sizi oyuna getirdim çünkü tarihin en büyük hilekârı sizsiniz ve bunu hak ettiğinize şüphem yok. Adalet mi istiyorsunuz? Siz en zavallı haldeki bir insanın bile kanını emmeye hazır bir vampirken adaletin adını ağzınıza alamazsınız. İşte bu yüzden sizi yenmeye, sizi alt etmeye ant içtim!” Fenton iyiden iyiye sesini yükseltmiş, adeta bağırıyordu. “Ve bunu nasıl mı başardım? Başardım, çünkü tüm kötüler gibi kötülüğün babası da aptal ve budalanın biri!”

Ve Fenton’un korktuğu patlama geldi.

Aslında dalgalar neredeyse ona hiç değmemişti ama yine de Meg korkuyla kendisini sedirin üzerine atmış, çılgınlık atarak debeleniyordu.”

Sessiz ama ölümcül nefret dalgaları Fenton’u kana susamış bir ordu gibi çarptı. Aynı zamanda şeytanın da varlığını, birkaç adım önünde bir kule gibi yükseldiğini hissediyordu. Bu varlık, Fenton’un bedenindeki gücü resmen çekip alıyordu. Korkuyla birkaç dua okumaya çalışırken bir taraftan da kafasını kaldırmış, doğruca önündeki varlığın gözleri olabileceğini düşündüğü ışıltıya bakıyordu.

Bakışlarını Meg’e çevirdi ve bir anlığına dehşete kapıldı. Sırtı yarı Fenton’a dönmüş halde oturmuş, dizlerini içeri çekip bacaklarını geceliğinin eteğinin altına saklamıştı. Ateş delice parlamıştı deminki dalgalarla. Yüzü şimdi (ah, o gün anlamalıydı bunu!) yeni hayatının ilk gününde karşılaştıklarındakiyle tıpatıp aynı ifadeyi taşıyordu: Sinsi, kurnaz, alaycı, gizemli... Ve en başta anlayamasa da, esasen tek kelimeyle şeytanî. Kendine döndü tekrar. Şeytana aptal ve budala demek iyi bir fikir değildi. Böyle bir hata yaptığı için kendine kızıyordu.

Neyse ki alevler doğrudan üzerine hücum etmemişti. Kendinde kayda değer bir yara yoktu. Yavaş yavaş alevler dindi ve dalgalar çekildi. Ama bu yalnızca patlamanın sonuydu. Kızgın kor ateşi kadar yakıcı, keskin bir bıçak kadar tehlikeli o tehdit rüzgârı, arkasında Meg’in korkunç surat ifadesiyle hâlâ odada duruyordu. Bu sırada şeytanın keyfi gayet yerindeymiş gibi görünüyordu. En sonunda sessizliğini bozup konuşmaya başladığında sesinde hakiki bir zevk ve samimi bir ilgi vardı.

Yumuşakça “Profesör Fenton, gerçekten beni aklınızla alt edebileceğinizi mi düşündünüz?” diye sordu.

“Bilmiyorum—ama ben...”

“Sahiden mi? Bilmiyor musunuz? Ama ben biliyorum. Bir zamanlar size karşı bir sevgim vardı ama artık kayboldu. Artık size şimdiye kadar yaptığınız hataları büyük bir keyifle söylemek istiyorum. Ve hiç de hoşunuza gitmeyecek, kötü sürprizler de yedekte bekliyor, haberiniz olsun. Şimdilik kendimi tutuyorum. Nasılsa hepsini kısa zaman içinde öğreneceksiniz. Ne çamlar devirdiğinin farkında değilsiniz ama hadi yalnızca en küçük, en basit hatanızı konuşalım biz sadece.”

“Belki de sizin kendi bilgi eksikliğiniz—”

Şeytan bunu duymazlıktan gelip konuşmasına devam etti.

“Siz—” dedi bu tek hecelik kısacık sözcüğü dar ve derin bir mağaradan geçirircesine zevkle uzatarak. “—tarihi değiştireceksiniz, öyle mi? Ve sanıyorum ki, zaten birçok defa da bunu yapmayı denediniz?”

“Evet.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, şu ana kadar, her ne kadar taban tabana zıt görüşleri savunsalar da İngiltere’nin en güçlü ve zeki iki adamıyla, Kral II. Charles ve Lord Shaftesbury ile konuşunuz. Ve bu halde bile hiçbir şeyi değiştiremeyeceksiniz. Onlara söylediğiniz sözlerin her bir kelimesi gerçekleşecek. Ama hangisi size inanıyor?”

“Hiç biri.”

“Kral sizi sevdi ve hatta size inanmak konusunda istekliydi de. Şu anda parmağınızda takılı kraliyet yüzüğünü verdi size. Eğer zor bir duruma düşerseniz, bunu ona göndermenizi, bu şekilde her türlü tehlikeden—” dedi ve burada durup pis pis güldükten sonra cümlesine devam etti: “—korunacağınızı söyledi ama gerçekten de *bütün* tehlikelerden korunabilir misiniz Profesör? Hiç sanmıyorum.”

“Bekleyin!” diye ekledi. “Son bir şey daha: Size bir şey sormak istiyorum.” Bunu söylerken sesi yine iğneleyiciydi. “Neden bu gece beni burada gördüğünüze bu kadar şaşırdınız? Beni bekliyor olmanız gerekmez miydi?”

“Sizi beklemek mi?”

“Hadi ama! Sizin için asıl önemli tarih, değiştirmek için o kadar uğraştığınız gün, 10 Haziran değil miydi? Bildiğim kadarıyla (ki istersem her şeyi bilirim sevgili eski dostum) 10 Haziran güzel karınız Lydia’nın zehirlenerek öleceğinin yazılı olduğu tarih...”

Fenton bir anda felç geçirmişçesine nefes alamamaya başlamıştı. Karşısındaki davetsiz misafirin bile kalbine yerleştiremediği bir korku seziyordu şimdi içinde.

Lydia! Gece yarısı! O zamana kadar geri döneceğine söz vermişti. Uyuşmuş, titrek parmaklarıyla cebinden saatini çıkardı. Kolu da titriyordu ve neredeyse saati elinden kayıp düşecekti. Ateşin parıltısından iyice kamaşıp yorulmuş gözleri saatin üzerinde küçük, gümüş kaplama sayıları seçemiyordu. Ama hayır, o kadar geç olması imkânsızdı.

“Saat, saat!” diye haykırdı Fenton. “Yalvarıyorum size, saatin kaç olduğunu söyleyin bana!”

Şeytan, sanki şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış gibi ifadeye eşlik edecek bir ses tonuyla “Saat mi? Bir önemi var mı ki?” diye sordu.

Bunları söylerken ikisinin de konuşması yavaşça, neredeyse hiç fark edilmeden, on yedinci yüzyılın ilginç aksanına kaymıştı.

“Evet, evet, evet! Yarın, gece yarısı vurduktan sonra, 10 Haziran olacak. Bu yüzden günün ilk anından itibaren Lydia’nın yanında olup onu tüm tehlikelerden korumalıyım.”

Şeytan, George Harwell’in dehşet verici benzerlikte bir takli-diyle “Yanılışsam söyleyin ama—” dedi ve devam etti: “Bence bu adam kafayı yemiş.”

Fenton sönmeye yüz tutmuş ateşe doğru hücum etti ve eski saatini kabından çıkarıp kızıl kızıl ışıldayan korların ışığına tuttu. Saat dokuz buçukta, yani Meg’in kapısından içeri adımını attığı an durmuştu.

Fenton yavaşça, fena halde sarsılmış bir ruh haliyle saatini tekrar cebine koydu. Sonra karşısındaki sandalyede oturan siyah silüete doğru atıldı. Ama kurbanını boğazından yakalamak için uzattığı ellerinin tuttuğu şey yalnızca hiçlikti: Orada oturan kimse yoktu. Ve korkmuş bir halde birkaç adım geriledi ve çamaşır kazanının

pencereden gelen saniyelik parlıtısıyla bir kez daha belirgin bir halde görünen siyah, değışken siluet tekrar aynı yerinde belirdi.

VE bir kez daha, insanı deli eden bir şekilde, şeytan gülmeye başladı.

Meg'e dönüp "Bak, kendi gözlerinle gör benim tatlı, saf küçüğüm. Romeo'n birtanecik Lydia'sına zarar geleceğini düşündüğü vakit nasıl da ateşe atılmış zavallı bir solucan gibi kıvranmaya başlıyor. Görüyor musun nasıl da onun aşkı için deli divane oluyor? Seni ikna etmek için daha ne yapmalıyım?"

Meg, sedirin üzerinde diz çökmüş, sinirden dişlerini sıkıyordu.

"Bir saniye bekleyin Profesör Fenton!" diyerek mırıldandı Şeytan tatlı bir sesle. "Aklınızı kaçırdığınızı söylediğim için özrümü bağışlayın lütfen. Çünkü düşündüm de, sanırım demin beni şaşırtan şeyin aslında sizin açınızdan gayet makul bir açıklaması var." Bunu söylerken için için gülüyordu.

"Sizi şaşırtan mı? Lydia'yı koruyacağım dememin neresi..."

"Durun, durun. Söyleyin bana sevgili dostum, geldiğinizden beri kendi takviminizi tutuyorsunuz, değil mi? Kalın kaplı bir defterde?"

Konuşmanın bitip derhal çıkmak için sabırsızlanan Fenton, kılıcı, şapkası ve peruğunu almak için sedire doğru ilerledi. Meg bir kedi gibi üzerine atılıp onu tutmaya çalıştı ama Fenton bir eliyle genç kadını tuttuğu gibi bir kenara fırlattı. Fenton kılıç kemerini beline takmakla meşguldü ki o anda arkasındaki sandalyede oturan konuğunun sözleriyle dondu kaldı.

"Takvim, ya da isterseniz günlük deyin, her neyse, onu çalışma masanızın gözünde kilitli tutuyordunuz ve hiç kimseye de şimdiye kadar göstermediniz, doğru mu? Ama önemli bir eksiklik Profesör, defterinizdeki tarihleri hiç başka bir takvimle karşılaştırdınız mı? Evet? Hayır? Peki bu kadar üzerine titredığınız 10 Haziran tarihinden bir kişiye bile bahsettiniz mi? Hı?"

"Ben..."

"Ama bu akşam evinizdeki akşam yemeğinde Bay Jonathan Reeve, *Pall Mall* Savaşı'nın 7 Haziran gecesini söyledi. Ve sizin günlüğünüz de savaş 7 Haziran gecesini yazılmıştı. Ama peki

ya sonrası? Bay Reeve'nin sözünü hatırlatayım mı size? *'Bir şarkı söylerim, ama yalnızca üç gece öncesini anlatan bir şarkı...*' Şimdi bu sözü aklınızda tutarak tekrar düşünün Profesör Fenton! Savaşın sonra iki gün dinlendiniz. Ve üçüncü günün akşamında evinizde akşam yemeği yediniz dostlarınızla. Hâlâ anlamadınız mı?"

Fenton öylesine sendelemişti ki pelerinini sol omzuna güçlkle tokalayabildi. Kafasına yerleştirmek üzere peruğunu eline aldı.

"Aslında bu sizin salaklığınız, ama bir bakıma affedilebilir bir hata. Savaşın ertesi günü, ağrılarınızı dindirmek için aldığınız yüksek dozda afyon sayesinde sabahtan akşama dek deliksiz uyuduğunuzun farkında değildiniz. Bir sonraki sabah uyandığınızda defterinize 8 Haziran yazdınız. Hâlbuki gün 9 Hazirandı. Yani uzun lafın kisası, sevgili Profesör Fenton, tuttuğunuz takvim şu anda bir gün geriden geliyor."

Fenton büyük bir hışımla peruğu iki yanından tutarak kafasına geçirirken dönüp "Ne saçmalıyorsun sen!" diye bağırıldı.

"Bir şey saçmalamıyorum Profesör. Söylediğim tek şey, bugün ayın onu ve karınız—şu anda ölüyor."

İki saniye arasında sıkışmış sessizlik, dayanılmaz bir şekilde uzuyordu adeta.

"Yalancı!"

"Çok ayıp sevgili dostum! Neden size yalan söylemek gibi bir zahmete sokayım ki kendimi şimdi? Zaten çok geçmeden söylediklerimin doğru olup olmadığını kendi gözlerinizle göreceksiniz."

"Saat! Saat kaç!"

"Bir kez daha söylüyorum Profesör, saatin kaç olduğunun hiçbir önemi yok. Ama belki de saatinizi durdurmamın bir nedeni, yalnızca sizi zaman konusunda dikkatli olmanız gerektiğini hatırlatmak için tasarlanmış, küçük, yumuşak bir dokunuştan ibaretti. Hatırlarsanız siz kendiniz beni suçlamıştınız tarih ve saatlerle oynamakla. Durun, durun, bir saniye daha bekleyin" dedi şeytan tam Fenton kapıya yönelmişken. "Saatinizi durdurmuş olmamın karınızın ölümüyle doğrudan bir ilişkisi yok. Ama son olarak size şunu söylememe izin verin: Karınızın ölmüş ya da şu anda ölüyor olmasının nedeni kısmen sizin ihmaliniz."

“Benim ihm...”

“Aynen. Bugün saraydaki görüşmeden döndüğünüzde (bilmem söylememe gerek var mı?) gayet moraliniz bozuktu. Ve birisi, bir nebze olsun şüphelenmediğiniz birisi, Leydi Fenton’a ölümcül dozda arsenik verdi. Bu canavarca şeyden sonra zavallı kadıncağız acılar içinde kıvranarak size mesaj gönderdi onu kurtarmanız için. Judith Pamphlin’le... Bayan Pamphlin’i hep—sadık biri olarak gördünüz, değil mi?”

“Evet!”

“Aslında bir bakıma, şüphesiz öyle. Ama bir de şöyle düşünmeyi deneyin: Bu Pamphlin denen kadın çok sevgili hanımını sizin kollarınızda görmektense ölü görmeyi yeğlemez mi?”

Fenton olduğu yerde dondu kaldı adeta.

“İşte bu yüzden Bayan Pamphlin sadece Leydi Fenton’un sizle konuşmak istediğini söyledi. Daha fazlasını asla ve asla söylemezdi. Burada asıl sizin akıllı davranıp bir şeyler olduğunu sezmeniz, Judith Pamphlin’in karınızın odasına girdiğini duyduğunuz an bir hile, bir oyundan şüphelenmeniz gerekti. Ama hayır. Sizin bunları fark etmeyecek kadar çok aceleniz vardı. Karınızı farkında olmadan ölüme terk edip teselliye bir başka kadında aramak için evden fırlayıp gittiniz.”

Tekrar sedire geçip eski yerine oturan Meg, deminkinden farklı bir ses tonuyla haykırdı: “Efendim, bu hakir hizmetkârınızın cüretini af buyurun ama size yalvarıyorum, ne olur ona daha fazla işkence etmeyin.”

Büyük, sert derili bir el sandalyenin meşe kollarını sürtünüyor-muş gibi hışırtılı bir ses geldi siyah siluetin olduğu yerden.

“Küçüğüm, özellikle üzerinde şu geceliğin varken ayrı bir tatlı oluyorsun ama söylediğinle bu tatlılık hiç birbirine uymuyor. Ben ve birine işkence etmek ha? Beni dehşete düşürüyorsun tatlım.”

Ve bunları söyledikten sonra sandalyedeki değişken siluet ya-vaşça Fenton’a döndü. İçinde büyük bir zevk kasırgası koptuğuna şüphe yoktu.

“Şimdi gidin.” dedi. “Artık çok geç, ama gidin. Sanırım—aslında gayet eminim—karınız şu anda ölmek üzere. Rüzgâr kadar

hızlı gitseniz, hatta rüzgârla beraber siz de uçarsanız dahi karınızın son anlarına yetişme şansınız kalmazdı.”

Ve Fenton kapıyı çarparak odadan dışarı fırladı. Geride kalan ikili basamaklarda yankılanan ayak ve her adımda şingirdayan mahmuzların seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Dış kapı da büyük bir gürültüyle çarpıldıktan sonra ev mutlak bir sessizliğe gömüldü.

Sandalyenin ahşap kolunda yine büyük, sert bir elin sesi vardı. Meg, içine işleyen bir iğrenme hissiyle ürperip titredi.

“Evet, küçüğüm...” diye mırıldandı Şeytan.

Yirmi dakika sonra, *Pall Mall*’daki herkes siyah doru bir atın ağzından köpükler çıkararak dörtlüye yaklaştığını duyabiliyordu. Sweetquean öylesine hızlı koşuyordu ki evin önüne gelip durduğunda neredeyse sırtındaki sahibi yerinden fırlayacaktı. Atından inen Fenton, peruğu bir yana kaymış, yüzü bir cesedinki kadar beyaz, botunun mahmuzları kana bulanmış bir halde ön kapıya doğru koştu ama daha o dokunmadan kapı açıldı.

Girişteki salondaki kapıcı Sam duruyordu. Sopasını yanındaki duvara yaslanmış, elinde bir mum vardı. Giles de oradaydı. O da elinde bir mum tutuyordu ve ışık vuran yüzündeki çöküntü ifadesi on metre öteden okunabiliyordu. O kadar sessizdi ki ev, bahçedeki yaprakların aralarındaki fısıltılar bile duyulur olmuştu.

Söylediklerine katılınsınlar diye her birini tek tek yakalarından tutup silkerek haykırdı “Bu olamaz, olamaz!” diye. “Bu bir rüyaydı, gerçek değil. Benim güzel, sevgili karım, benim en değerlim—” Fenton burada durdu.

Bunu Fenton’u yüzüne bakarak söyleyemeyeceği ortada olan Giles, sırtını Efendisine döndü ve titreyen dudaklarını ele geçirip sözünü dinletebildikten sonra “Lordum.” dedi. “Yaklaşık yarım saat kadar önce karnız—karnız öldü. Artık ruhu Tanrı’yla beraber.”

Bir süre Fenton bir şey söylemeden öylece yere baktı. Döşeme-deki çapraz bir yarık üzerinde gidip geliyordu. Önüne düşen gölgenin hareket ettiğini gördü ve kafasını kaldırıp baktığında Giles’le göz göze geldi.

“Lordum, her yerde sizi aradık. Ama kimse sizi nerede bulabileceğimizi bilmiyordu. Lordum, size karınızın—öldüğünü kim söyledi?”

“Şeytan.”

Sam bir anda istemsiz bir şekilde kendisini geri çekti ve elindeki mumu yere düşürdü. Giles sakince ona diğer salona gitmesini söyledi. Duvara yaslı sopasını ve kırılan mumluğu alarak genç adam oradan uzaklaştı.

Giles çekingen bir sesle “Efendim, şakanın hiç zamanı değil” dedi.

“Bana bak Giles! Sence hiç şaka yapıyor gibi duruyor muyum? Ha!?”

Mumun ateşi dalga dalga ihtiyar kâhyanın suratına vuruyordu. “Hayır Lordum, sadece ben...”

“Giles, söyle bana. Beni suçluyor musun?”

“Sizi suçlamak mı? Neyle?”

“İhmalkârlıkla. Bunu söylemeye hakkın var. Ama Giles, kim yaptı bunu? Lydia’yı kim zehirledi? Judith Pamphlin’di değil mi?” Fenton bunu söylerken iyice bilenmiş kılıcını yavaşça kınından çıkardı. Sesindeki o bekleyiş, o gerginlik hissi de en az elindeki kılıç kadar keskin ve ölümcüldü. “O kadın nerede Giles, söyle hemen bana?”

“Olmaz Lordum, size yalvarıyorum kılıcınızı yerine koyun. Sadık hizmetkârınızın sözüne değer verip dinlerseniz, ellerinizi onun kanıyla kirletmeyin derim.”

“Giles, son kez soruyorum: Nerede o kadın?!”

Giles, yanından geçip gitmeye çalışan Fenton’un koluna yapıştı.

“Efendim, kadın alt katta, başında hizmetçiler nöbet bekliyor. Eğer—eğer o Pamphlin karısı suçlu bulunursa—ki bu kuvvetle muhtemel—işte o zaman, onların ellerinde en acı şekilde can vereceğine şüpheniz olmasın. Çünkü hepsi sizi çok seviyorlar. Sizi bekliyorlar, ağzınızdan çıkacak tek bir kelimeyi... Ama Lordum, şu anda karar vermek için kafalar çok karışık. Özellikle de sizinki. Efendim, Tanrı aşkına!” diye haykırdı ihtiyar Giles ve sonra, bir anda yaşlı, solgun gözlerinde bir ilham ışıltısı belirdi: “Karınız, Leydi Lydia ister miydi bu kadının böyle, yani sizin kılıcınızla ölmesini?”

Hiç durmadan titreyen mum ışığının altında Fenton, bu sözleri söyleyen ihtiyar adamın yüzüne baktı ve onu yana ittikten sonra

hışımla iki adım daha attı ve durdu. Bir süre öylece durup düşündü. Ya da en azından düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ardından, metanetini korumak için son bir çaba sarf ederek kafasını kaldırdı ve yavaşça elinde sımsıkı tuttuğu kılıcını kınına geri soktu.

Uzun bir süre Giles de Fenton de birbirlerinin yüzü hariç etraf-taki her yere baktılar. İlk konuşan Giles oldu.

“Onu görmeyi kalbiniz kaldırabilir mi Lordum? Bunu ister misiniz?”

“Onu görmek...”

“Evet, karınızı... Odadaki ölü kokusunu tamamen temizledik. Pencereler ardına kadar açıldı, her bir köşeye güzel kokular serpildi. Sanırım Leydi Lydia da böyle olsun isterdi.”

“Canın cehenneme seni bunak! Lydia ölmedi anlaşıldı mı ölmedi! O ölmüş gibi konuşma karşımda!”

“Özür dilerim Lordum. Size eşlik etmeme izin verin. Merdivenler karanlık, mumu tutayım.”

“Ben... Teşekkür ederim Giles.”

Yavaş ve yumuşak adımlarla üst kata çıktılar. Fenton merdivenlerden çıkarken bir kere tökezledi. Yatak odasına giden koridorda ise adımları daha sert ve güçlüydü.

Evet, yakında her şey sona erecekti.

Lydia'yı karanlıkta, yalnız başına bırakmışlardı. Elinde mumluk, kapının girişinde sessizce bekleyen Giles, odanın içine hafif bir gölge düşmesine neden oluyordu. Fenton, ihtiyar kâhyasını orada bırakıp bir iki adım daha atıp içeri girdi. Yaşlar gözlerinde toplanmış, bir diken gibi batıyor, gözlerinin içini yakıyordu. Fenton hemen koluyla gözündeki yaşları sildi. Ama yine de bakışını buğulandıran şerit ortadan kalkmamıştı. Adeta buzlu bir camın ardından bakıyordu.

Perdeleri geriye doğru kıvrılıp toplanmış kocaman yatağın gölgesinde Lydia'nın bembeyaz bedeni yatıyordu. Yumuşacık, ipek gibi saçları başının etrafına serilmiş, elleri göğüslerinin üzerinde birleştirilmişti. Ellerinin birinin içinde Fenton'un uzaktan ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı. Sanki hâlâ hayatta gibiydi. En

azından Fenton'un yarı kör gören gözlerine öyle görünüyordu ve belki de böyle görmesi şu anda kendisi için daha iyisiydi.

Dura dura yatağın öteki tarafına doğru yürüdü. Temiz gece havası bu taraftaki pencerelerden içeri doluyordu. Yavaşça eğildi ve Lydia'nın hâlâ hafif ılık dudaklarını öptü. Ve bunu yaparken sımsıkı elinde tutup göğsüne bastırıldığı şeyin de ne olduğunu gördü: Elinde tuttuğu, Fenton'un onun için yaptırdığı mavi diş fırçasıydı. Belki saçma, ama en azından Fenton'dan hatıra olarak alabileceği tek şeydi bu...

Bu onu tamamen çökertti, yüreğini paramparça etti. Artık hepten kör olmuştu gözleri. Sendeleyerek yataktan uzaklaşıp arkasını döndü. Hiçbir şey göremeden, el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı. Açık pencereye çarpık ellerini pervaza dayayana kadar hiçbir şey hissettiği de söylenemezdi. Neden sonra, bir el onu kolundan kavradı.

"Bu kadarı yeter Efendim" diye fısıldadı Giles. "Üzgünüm ama artık sizi buradan çıkarmalıyım."

Fenton itiraz etmeden Giles'in dediğine uydu. Bir yere doğru yürüdüğünü hissediyordu. Mesafe uzadıkça uzamıştı sanki. Sonunda kolundan sıkıca tutan el onu durdurdu.

"Giles, henüz ölmemiş. Öptüğümde dudakları hâlâ sıcaktı."

"Haklı olabilirsiniz Efendim." diyerek yumuşak bir sesle yalan söyledi Giles. "Ama bunu bize bırakın. Siz çok yorulunuz, yıprandınız. Şimdi dinlenmelisiniz, yarın her şey daha iyi olacak."

Fenton yarı bulanık gördüğü bu yerin kendi yatak odası olduğunu ayırt edebiliyordu. Giles çoktan tuvalet masasının üstündeki mumları yakmıştı. Soluk ışık masanın üzerindeki de yarım yamalak aydınlatıyordu: Kırıksık, gri bir kâğıt parçası, dibinde bir bardaklık kadar kalmış şarap şişesi ve diş fırça— Gözleri yine kararmıştı.

Sanki kendisini bir sığınağa atarmış gibi son bir gayretle kendini öne doğru fırlattı hiç değilse yatağın ayak tarafına kafasını koyabilmek için. Ama bunu yapacak, yatağa yetişebilecek kadar bile gücü kalmamıştı. Baş, yatağın sert, ahşap karyolasına çarptı ve baygın halde yere yığıldı.

Bölüm 19

Karanlık Saatler Bitiyor Derken

Bir huzur vadisi... Fenton gözlerini aralayıp batan güneşin ışığını gördüğünde sanki cehennem gibi geçmiş uzun gün ve gecelerden sonra buraya çıkmış gibi hissediyordu. Billur bir rahatlığa sarılmış halde yatağında yatıyordu. Beynini kemiren ne bir dert vardı ne bir tasa. Sonunda kalbi ve zihnindeki yaralar iyileşmişti.

İçinden “Ne olacak” dedi kendi kendine “Bunları hepsi garip bir rüyadan ibaretti. Şeytanla pazarlık ha? Şeytan diye bir şey yok. O yalnızca bir efsane. Kanlı savaşlar falan yapmadım ya da çetin dövüşler. Bir ay gibi görünen bu süre aslında bir gecede, bir rüyada—ya da kâbusta—geçti bitti.”

Sonra *Lydia* adı geldi aklına. İçinde bir acı hissetti, ama yalnızca hafif bir acı.

“Bir kadına aşık oldum. Şimdi iki yüz yıldır ölü olan bir kadına... Evet, her şey çok canlıydı, gerçek gibi. *Lydia*’nın kocası olarak, başka hiçbir kadına ilgi duyamazdım. Ama artık o da bitti. Evet, rüya artık son buldu. Sonlara doğru kâbusa dönmeye başlayan rüya... Bu yüzden iyi ki uyanmışım diyorum.”

“Ah Tanrım! Şu uyku ilacından çok fazla almışım. Koca gece hiç uyanmadan uyuduğum yetmemiş gibi, öteki günün akşamını etmişim. Neredeyse güneş batacak. Kafam patlıyor.”

Fenton, perdeleri kenarda toplanmış büyük yatağından sağ tarafında kalan pencerelere baktı. Mavisî kızıla dönmeye başlamış

gökyüzünün karanlığı camlarda yansıyan güneş ışığını emiyordu. Kendi kendine düşünmeye başladı bir kez daha: “Böyle söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama *Pall Mall*’ın taksi kornaları ve insan sesleriyle dolu, gürültülü halini görmek güzel olacak. Benim hatam, on yedinci yüzyıla giderek sanki orada her şeyden soyutlanmış bir izleyici olabileceğime, bir hayalet gibi yaşayabileceğime inanmamda yatıyor zaten. Kimse duygularından, korku ve nefretlerinden kaçamaz. Özellikle de Sir Nicholas Fenton gibi birinin yerine geçmişseniz. Her neyse... Bu ilginç rüya, bana o adamın—”

Ve Fenton orada dondu kaldı. Şok olmuştu.

Yatakta oturmaya çalışırken kendini uzun bir hastalık geçirmiş kadar güçsüz ve zayıf bir halde buldu. Zorladı ama kalkamayacağını anlayınca kendini geri bıraktı. Tekrar gömülmüştü yumuşak yatağına. Elini kafasına götürdü. Hâlâ sık, kalın saçlarla kaplıydı kafası. Siyah saçlarla...

Bu sırada yatağın sol yanında iki tane mum ışığı belirdi. Mumların biri Giles Collins, diğeri Lord George Harwell’in elindeydi.

George’un kakülleri önüne düşmüş, kocaman peruğuyla çevrelenmiş kızıl, geniş suratı yatağa döndükten sonra bambaşka bir ifade aldı. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla yerlerinden fırlayacak gibi açıldı, kızıl suratı sevinç ve mutlulukla parladı.

“Yanlışsam söyleyin ama” dedi, “Nick gözlerini kırptı! Nick uyandı! Nick, sevgili dostum, bizi çok korkuttun. Hadi dostum, ver elini bana.”

Fenton hâlâ aynı tuhaf huzur ve rahatlık hissini yaşıyordu.

“Kadim dostum, ver elini bana” diye tekrarladı Fenton ve ardından, daha doğmasına yaklaşık bir asır olan bir şairden dikkatsizce bir alıntı yaptı. “Ama anlam veremedim damarlarımdaki yorgunluğa...”

“Dediğin lafa bak, başka ne olmasını bekliyordun? Kafayı çarpıp ölü bir eşek gibi tam sekiz gün yatakta yat—”

“Sekiz gün mü dedin?!”

“Tabi ya. İstersen Giles’e sor. Sekiz gündür hiç hareket etmeden yatıyorsun. Hatta sana hiç yemek yediremedikleri için zorla dik oturtup boğazından aşağı sıvı şeyler içirmişler kocaman bir kaşıkla.

Ve dostum, inan bu hiç de kolay bir şey olmamış. Ama artık uyan-
dığına göre işe *ben* elimi koyuyorum!” dedi George ve pırlanta düğ-
meli paltosunun altından göğsünü kabartarak “Yanlışsam söyleyin
ama bunca gün midene adamakıllı bir şey girmedikten sonra seni
ancak dumanı üstünde tüten horoz kızartmalar paklar! Midye dol-
maları! Şöyle acı soslu yumuşak bir biftek! Ne dersin dostum, ha?”

“Şimdi değil George. Ama yine de teşekkür ederim. Sen çok
iyi bir dostsun.”

George biraz utanmış bir halde “Ah, özür dilerim Nick” dedi.
“Ben budala herifin tekiyim. Tabii ki yemeği düşünmenin vakti
değildi.” George birkaç saniyelik tereddütten sonra konuşmaya
devam etti: “Beni dinle Nick! Beni Lydia’yla alakalı hiçbir şey
söylememem için uyardılar, ama ben sessiz kalamayacağım. Ola-
yı ilk duyduğumda öylesine şaşırdım ve üzüldüm ki, adeta çök-
tüm. Ben... Ben...”

Giles bu iki saniyelik duraksamada öylesine ustaca araya girdi
ki George bile lafının yarıda kesildiğini anlayamadı. İhtiyar kâhya
derin bir saygıyla ona döndü ve “Lordum, müsaade ederseniz bu
sekiz gündür evimizin yeni bir aşçısı olduğunu, kendisi Madam
Taupin adında Fransız bir kadın, daha önceki ziyaretlerinizde ol-
duğu gibi tekrar hatırlatmak isterim.” dedi.

“Ee?”

“Ve siz, saygıdeğer Lordumun şerefine, aşçımızdan kuzu dol-
ması yapmasını istedim. Kuzu dolması, hem de mantarlı ve et sos-
lu. Sıcak sıcak servis edilmek üzere yemek odasında sizi bekliyor.”

George sinirli sinirli omuzlarını çekerek “Ben bu eve et ve içki
için mi geliyorum be adam?” diye yakınırlık bir sesle karşılık verdi.

Giles elini göğsüne koyarak “Öyle şey mi olur Lordum?” dedi.
“Ama şimdi siz benim aklıma getirdiniz. Harika bir şarap kileri-
nin anahtarı benim ellerimde. Evde şarap ya da alkollü başka bir
içeceğin sofraya çıkarılmasına izin vermiyorum. Yoksa kapıcıyı
elinde boş bir şarap şişesi, sızmış yerde horuldayarak uyur halde
bulurum her gün.”

“Hıı?” dedi George. Giles’in kâhyalıktaki becerisinden etkilen-
diği muhakkaktı.

“Ama Lordum, siz demin ‘içki için mi geliyorum’ diyince aklıma geldi en leziz şaraplarımızı sizin önünüze çıkarttırmayı unuttuğum. Eğer davetimi kabul edip alt kata inmeye teşrif ederseniz, size kendi ellerimle en iyi şarabımızı getiririm. Yalnızca Lordumla bir iki laf ettikten sonra hemen aşağı inmiş olurum. Ne dersiniz? Sıcak sıcak, leziz mi leziz kuzu eti ve mantarlar. Yanında da muhteşem bir kırmızı şarap.”

“Aa—şey...” diye kekeledi George ve gözünlün ucuyla Fenton’a baktı. Tabii gitmek istemiyormuş havası verebilmek için kararsız görünmeye çalıştığına şüphe yoktu. “Nick, bak seni yalnız bırakmıyorum. Sadece bu odada değil de başka bir odaya geçiyorum, tamam mı dostum?”

“Sorun değil George. Afiyet olsun.”

Kapı, misafirlerinin ardından kapandıktan sonra Giles üzgün bir ifadeyle yatağa doğru baktı. “Lord George nadir bulunur bir dost, çok iyi yürekli bir adam. Ama bir yarım saat daha burada kalsa, inanın sizi bir atın sırtına oturtup meyhaneye götürmeye kalkabilirdi.”

“Evet, ondan beklenir doğrusu. Giles, bana yardım etsene. Doğrulayım da arkama bir yastık koy.”

Giles elindeki mumu yatağın başındaki masaya koyup derhal kendinden isteneni yaptı. Sonra ellerini kaçlarına koyup Fenton’u izledi. Bakışlarından onun da aynen Fenton gibi bir çeşit rahatlama bulduğu belliydi. Yüzündeki hatlar belirginleşti ve o eski küstahlığı geri döndü.

Yüzünü ekşiterek “Pehh!” diyip iç çekti. “Hadi bakalım, işte yine geri döndünüz bize aman vermemek için. Şu birkaç gün gösterdi ki siz olsanız da olmasanız da, yaşasanız da yaşamasanız da biz bir şekilde işleri halledebiliyoruz. Tanrı biliyor neden başınızda bekleme zahmetinde bulunduğumu.”

Fenton, ihtiyar adamın şakacı tavırlarına uymadan yumuşak ve sakın bir sesle sordu: “Yani Karım gerçekten öldü?”

Giles biraz eğilerek “Evet Lordum, dört gün oldu Aziz Martin Kilisesinde gömüleli.” dedi. “Cenazesinde bizzat Bay Lloyd vaaz verdi.”

“Anlıyorum.”

Giles uykusuzluktan etrafında kırmızı bir çerçeve belirmiş yorgun gözlerinden bir bakış fırlattı Fenton'a. Sonra ağız ucuyla konuşmaya başladı.

“Bilincinizi kaybetmişsiniz. Sırasıyla dört doktor çağırdık size bakmaları için. Ama yalnızca bir tanesi dışında hiçbirinde bir gram akıl yok bence.”

“Öyle mi?”

“E tabi öyle. ‘Ben kendim böyle bir şeyi daha önce görmüştüm. Sorun beyinde, vücudun başka bir yerinde değil. Şöyle anlatayım: Bir asker görmüştük savaşa. Bir aslan vahşiliğinde dövüşüyordu. Belki günler boyunca da böyle dövüşmüştü. Ama artık savaşın bittiğini düşündüğünde beyni kendini kilitleyip vücudunda hiçbir yara yokken bilincini yitirdi. Ve sonra da o halde iki, üç, belki beş, on gün uyuyabilir. Sonundaysa kafası sakın ve iyileşmiş olarak uyanır.’ Aynen böyle anlattı Dr. Sloane. Bana da gayet mantıklı geldi.”

“Evet, doğru söylemiş.—Bekle! Dr. Sloane dediğin Sir Hans Sloane mı?”

Giles omuzlarını öyle bir çekti ki neredeyse kulaklarına varacaktı. “İlk isminin Hans olduğunu hatırlıyorum ama kendisinin şövalyelik unvanına yok diye biliyorum. Ya da başka bir soyluluk unvanı.”

“İlerde olacak. Her neyse. Anlat bana ben burada ölü gibi uyurken neler oldu bu sekiz gün boyunca?”

“Zaten ben de onu yapacaktım” diye cevap verdi Giles. “Yoksa huzur bulamayacağım. Yeterince iyi beslendiniz, bilinciniz yerinizde değildi ama gayet besleyici, koyu bir tavuk çorbası içtiniz. Güzel...”

Giles müsaade istemeye gerek görmeden pencerelerin olduğu tarafa doğru yürüdü ve yumuşak minderli sandalyelerden birini yatağa doğru çekti. Yine izin istemeye gerek görmeden sandalyeye oturduğunda yalnızca kızıl kafası ve uzun suratı görülüyordu yatağın yanından. Buradan bakınca sihirbazların yaptığı konuşan kafa numarasına ne kadar rahatsız edici bir şekilde benzediğini düşündü Fenton ihtiyar adamın kafasının.

“Lordum, 10 Haziran gecesini iyi hatırlıyor musunuz?”

Fenton kendi kendine “Benim 9 Haziran olduğunu sandığım gece yanı” dedi sessizce ve sonra Giles’e dönüp başını salladı.

“Sekiz buçuk gibi Whitehall Sarayı’ndan döndünüz. Oradan da dosdoğruca buraya, kendi yatak odanıza geldiniz. Saat dokuza birkaç dakika kala bir iş için yukarı çıkmıştım ve merdiven başında, koridordan ilerlerken Pamphlin denen lanet kadınla karşılaştım.”

Giles her bir hareketi elleriyle havada resmediyordu.

Kadının tam sizin kapınızın eşiğinde durduğunu gördüm ve “Bekle!” dedim. O da “Olmaz, Hanımımın Sir Nicholas’a çok önemli bir mesaj getirdim” diye karşılık verdi. Bunun üzerine sizin, kimse tarafından rahatsız edilmek istemediğinizi hatırladım ama çok önemli dediği için içeri girmesine izin verdim. Kadının size söylediklerini hatırlıyor musunuz?”

“Büyük çoğunluğunu evet, hatırlıyorum.”

Giles’in kızıl kafası öne doğru eğildi ve üst dudağı bir balığinki misali yukarı kaldı.

“Tam olarak Pamphlin denen kadın size şunları söyledi: ‘*Hanım eve geldiğinizden beri neden hâlâ onu görmeye gitmediğinizi soruyor.*’ Buraya kadar kadının söylediği doğrudu. Çünkü ayak seslerinizi merdivenlerden duyan ve ölüm döşeginde dahi size karşı beslediği aşka hep sadık kalan Karınız—”

Fenton burada ihtiyar kâhyasının söylediklerine itiraz edecekti ama susmayı tercih etti.

“—gerçekten de bunu söylemişti. Ama sonrasını hatırlayın. Pamphlin, tam kapının önündeysen... Bu sözlerinden sonra ‘*Bir de—*’ dedi ama durdu, cümlesinin devamını getirmedi. Çünkü elinizi kılıcınıza götürmüştünüz. Kısaca ona azarladınız emrinize itaat etmediği, yani karınızın odasına girmesini yasakladığınız halde oraya gittiği için. Ama sonunda, ona güvendiğinizi söylediniz.”

Burada Giles’in suratında bir acı ifadesi belirdi.

“Ona geri gitmesini ve Leydi Lydia’ya göz kulak olmasını söylediniz. Çünkü dışarı çıkmanız lazımdı. Ve gece yarısı olmadan da geri dönecektiniz. Şimdi o anı gözünüzün önüne getirin Lordum! Hiç o lanet olası kadının yüzünde o anki kadar çirkin, şeytani bir bakış görmüş müydünüz? Hatırlıyor musunuz o hain bakışı?”

Fenton başını salladı ve sakince “Evet, hatırlıyorum” dedi.

“Ben de çok iyi hatırlıyorum. Evden düşündüğümde çok daha aceleyle çıktınız. Sizin moralinizin çok bozuk olduğu ve dışarı çıkmamanızın daha faydalı olacağı kanaatindeydim. Sizi engellemek istemiştım ama kim sizi durdurabilirdi ki? Çoktan fırlayıp gitmişsiniz. Ve birden o cadı bakışı geldi aklıma o adi kadının. (Haddimi mazur görün.) Meraka kapıldım ve Leydimin odasına gitmeye karar verdim.”

“Odaya girdiğimde Karınız, üzerinde hâlâ kenarları turuncu, beyaz-mavi ipek elbisesiyle yatağında yatıyordu. Fena halde hastaydı ve kısa aralıklarla kusuyordu. Yanı başında ise Pamphlin vardı. Bunun arkasında yine arsenik olduğu gün yüzü kadar açıktı. Şimdi dinleyin Lordum, karınızın gönderdiği mesajın Pamphlin karısı tarafından sizden saklanan ikinci yarısının ne olduğunu: *‘Bir de kendisini çok kötü hissettiğini, muhtemelen akşam yemeğinde zehirli bir şey yediğini ve onu ancak sizin kurtarabileceğinizi söylüyor.’*”

Giles durdu ve anlattıkları, Efendisi için çok mu acı verici diye kontrol ediyormuş gibi göz ucuyla ona baktı.

Ama Fenton gayet sakin görünüyordu. Tabi bu içinde hiç acı ve hüzn yaşamıyor demek değildi. Fakat duygularını öylesine içinde tutup saklıyordu ki... O kadar derinlere sakladığı o hislerin etrafındaki kalın kalkanı ancak en ağır darbeler vurup onları dışarı çıkarabilirdi.

“Akşam yemeğinde ha?” diye mırıldandı. Yarı kendi kendine, yarı Giles’e konuşuyor gibiydi. “Ama bu gayet erken bir akşam yemeğiydi. Belirtilerin çok daha erken ortaya çıkması gerekirdi. Ancak... ancak Lydia ben Whitehall’dayken kendini odasına kapatıp kimseyle konuşmadıysa...”

“Evet Lordum, leydi Lydia’nın yaptığı şey tam olarak buydu.”

“Ama dur! Akşam yemeğinde Lydia’nın yemeğinden yemiştım ben. Aynı şekilde şarabından da almış olmalıyım.”

“Hayır Lordum. Ben de oradaydım, kendi gözlerimle gördüm.”

“Gördün mü? Neyi?”

“Karınızın yemeğinden yediniz, evet, doğru. Ama kendi şarabınızdan bile çok az içtiniz. Ve karınızın şarap kadehinden yemek

boyunca yalnızca bir yudum aldınız. Hâlbuki o kadeh kaç defa oldu.—Lordum, tırtırıyorsunuz?! İsterseniz burada bırakalım.”

“Hayır, hayır. Anlatmaya devam et. Lydia’nın sözlerinde kalmıştın. *Bir de kendisini çok kötü hissettiğini, muhtemelen akşam yemeğinde zehirli bir şey yediğini ve onu ancak—*

ancak sizin kurtarabileceğinizi söylüyor...’ Ee sonra?”

“Bu durumu görünce adeta çılgına döndüm. Pamphlin karısına bağırdım neden Lordum çıkmadan bu mesajı ona iletmedin diye. Ve sonrasında yüzündeki o yılan gülüşü yok mu? Onu hayatımın sonuna kadar unutmayacağım. Bana baktı ve yine o şeytani ifadeyle ‘Çünkü’ dedi ‘*Hanımımı onun kollarınızda görmektense ölü görmeyi yeğlerim.*’ O zaman bile kendimi tutmayı başardım ve ‘Lordum hastalığın panzehirini sana vermişti, söyle çabuk ne vardı o karışımında?’ diye sordum ama verdiği cevap aklımı başımdan aldı: ‘Hatırlamıyorum.’”

Ve sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi ihtiyar adamın suratının rengi değişti.

“Lordum, o lanet olasıca kadını yere fırlattım, delice tekmeledim ağzından tek bir kelime alabileyim diye. Ensesinden tutup kaldırdım kafasını duvarlara, kapılara vurdum. Ama pis kadının kafası resmen şu gördüğünüz tahta gibi semsertti. O kadar vurdum, bana mısın demedi. Tek kelime söyleyeceği de yoktu. Onu bir kenara bırakıp leydime döndüğümde fırsattan istifade, elimden kaçıp saklandı.”

“Hayatımda Karınız kadar iyi kalpli, şefkatli bir insan daha görmedim. Acı çekerken bile gülümsemeye çalışıyordu. Elinde olsa yapardı da. ‘Ben ölüyorum Giles’ dedi. ‘Bu benim kaderimde yazılı.’ Sonra başka başka şeyler de söyledi bana. Bilmiyorum hatırlıyor musunuz, bir keresinde bana güvenmediğini söylemişti. Ama durun durun! Bundan önce şey oldu: Leydi Lydia’ya bir doktor ve de—arzu ederse bir papaz çağırabileceğimi söyledim çünkü isteğinin bu olacağını biliyordum.”

“‘Bana hiçbir doktor yardım edemez’ dedi leydim. ‘Ama eğer bir papaz çağıracaksan, bu kralın kilisesinden olsun. Çünkü bu kocamın ve artık benim de inancım.’ Lordum, bir şey mi dediniz?”

“Hayır, ben—Hayır.”

“Tanrı biliyor, size daha fazla acı vermek istemiyorum bunları anlatarak. Ama bunu da anlatıp bu konuyu kapatmalıyız. Bu Pamphlin karısı işlerinden bir an olsun boşluk bulunca hep gidip leydi Lydia’nın kapısını gözlüyordu. Siz de fark ettiniz mi bunu?”

“Evet, fark ettim.”

“Güzel! Bu durumda Pamphlin şu şekilde hareket etti: Diğer akşamlar olduğu gibi, 10 Haziran gecesi de merdivenlerin başına sinmiş, Karınızın odasını gözetliyordu. Ve içerinden Leydi Lydia’nın acıyla kıvrınma seslerini, iniltilerini duydu. Ve hemen karınızın odasına koştu. Kapı kilitli değildi. Ve içeri girip karınızla konuşmaya başladı. Sizce buraya kadar doğru olabilir mi Lordum?”

“Evet, olabilir. Son zamanlarda Lydia—karım ve ben beraber dışarıda çok zaman geçirmeye başlamıştık. Ve artık karım yalnızken odanın kapısını sürgülemiyordu.”

“Ve bu durumda Pamphlin karısı, leydimize gizlice arsenik vermiş olabilir, değil mi? Sonuçta eski hizmetçisi olarak, onu bir şeyler içmeye ya da atıştırmaya ikna etmesi pek de zor olmasa gerek.”

Fenton, beyninde sakince terazinin iki kolunu tartmaya çalıştı.

“Evet, bu mümkün. Ama bir sorun var. Arsenik yavaş tesir eden bir zehirdir. Akşam yemeğinde dahi olsa, bayağı yüksek dozda bir koyulmuş olması lazım karımın yemeğine.”

“Evet, ne olduysa akşam yemeğinde oldu. Ama nasıl, orasını çözebilmiş değilim. O kadından nefret ediyorum. Ve buna herkesin olduğu gibi benim de hakkım var. Sekiz gece önce, yarı çıldırmış halde eve döndüğünüzde onu kendi kılıcınızla öldürmemeniz için ikna etmiştim sizi. Ama her şeyi öğrendiğinize göre artık şunu size söylemeliyim:”

“O pis cadı şu anda alt katta. Zincirlerle bağlayıp kilere kilitledik. Etrafında hizmetçiler nöbet bekliyordu. Hiçbir insanoğlu, ya da en azından ben, onları daha fazla alıkoyamaz o karının canını almaktan. İstedığınız an, siz elinizi kana bulayıp başınız belaya girmeden, onu lime lime ederler. Ve sizi temenni ederim Lordum, bu ona haktır.”

Burada Giles, kendini tutmaya çalışan ama heyecanına mani olamayan bir adam gibi soluk soluğa kalmıştı. Neden sonra sessizce “Ne yapayım Lordum?” diye sordu.

“Pamphlin denen yılanı şu anda hiç umursamıyorum. Bırak biraz düşüneyim, daha ben bizzat kendim hizmetçilere ne yapmaları gerektiğini söylerim.”

“Anladım.”

“Ama Giles, bana hâlâ hiçbir şey anlatmadın!”

Giles şaşkınlık içinde kafasını kaldırarak “Hiçbir şey anlatmadım mı?!” dedi.

“Evet. Benim sevgili, güzel karımın—ebedi istirahatına çekildiği gecedен bahsediyorum. Sonrasında ne oldu?”

“Eh, ne olacak! Lordum, sizin kendi sözünüzle cevaplıyorum bu soruyu.” dedi Giles. Bir taraftan da o eski küstahlığı yerleşmişti yine rahat tavırlarına. “Ne mi oldu? Hiçbir şey!”

“Ama Doktor? Yargıç?”

Yine ciddi bir tavır takınan Giles “Kısa hikâyemi bununla ilişkilendirip burada bitireceğim” dedi. “Evet, 10 Haziran gecesi... Önce rahip geldi, sessiz, saygılı bir beyefendi. Sonra da o saate bulabildiğimiz tek doktor geldi. Kendisi Odoun adında biri. Kafası da ismiyle pek bir uyumlu: Tam anlamıyla odun! Kocaman, gösterişli sakalını sıvazlayıp hoff poff yapmaktan başka yaptığı bir şey yoktu aptal herifin. Elinde uzun bir sopa, zavallı leydimin bir orasına bir burasına dokunuyor, kadıncağız acı içinde inleyince de ‘Hım’ ‘Hem’ diye sesler çıkarıp duruyordu. Sonrada kafasını sallayıp ‘Bu gerçekten çok esrarengiz bir vaka!’ demesi yok mu kendi kendine!”

“Affedersiniz Lordum, ama bu saçmalığa çok fazla dayanamadım. Sonunda onu dışarı, koridora çektim ve leydimizi iyileştirip iyileştiremeyeceğini, en azından acısını dindirip dindiremeyeceğini sordum. Dr. Odoun burnunu kaşıyarak ‘Bilemiyorum’ dedi. ‘Ya bağırsak iltihaplanması ya da zehirlenme. Ama ancak hanımefendi öldükten sonra hangisi olduğunu anlayabilirim.’ Görüyorsunuz ya Lordum! Durumundan son derece rahatsızdım ve yapılabilecek en iyi şeyin gidip en iyi yargıcı getirmek olduğuna karar verdim.”

Şimdi Giles’in suratında beliren o acı ifadesi, onu tanıyan herkesi şaşkına çevirirdi. Kızıl kafası yatağın kenarında Fenton’a doğru döndü.

“Doktor ‘İstedığınızı yapabilirsiniz’ dedi. ‘Ama, yargıcı çağırmadan önce akşam yemeğinde hanımefendiyle aynı masada oturanların isimlerini söyler misiniz?’ Ve herkesin ismini tek tek saydım. ‘Lord Osborne mu?’ diye bağırdı ihtiyar Odoun sayın bakanın adını duyunca. ‘Tamam, ben bu konuyu daha fazla karıştırmıyorum. Bu bağırsak iltihaplanması, zehir falan değil. Ben doktor olarak buna şahidim. Öldüğünde de istediğiniz zaman defin işlemlerini gerçekleştirebilirsiniz.’ Evet Lordum, sevgili doktorun sözleri bunlar oldu. Asıl kötü olanı, bu ahmak herif dışında başka umudumuz olmamasıydı. Doktor Sloane’yi bulmak için dörtmala Christ Hastanesine giden Job da maalesef doktorun başka bir hastaya balmaya gittiğini öğrenmiş. Ama tüm bunlar olduğunda karınız hep sabırlı oldu. Nadiren konuşuyordu çünkü sanırım içinde tuttuğu zehir ona mani oluyordu, ama konuştuğu zaman yalnızca sizden bahsediyordu. Şu saçma şey, dişleri temizlemek için mi ne, o şeyi getirtirdi bize ve sanki bir haçmış gibi göğsüne bastırdı. Ve bu şekilde, çok az kadının sevebileceği bir şekilde sizi severek ruhunu teslim etti.”

Giles sözlerini bitirdikten sonra başını diğer tarafa çevirip ayağa kalktı.

Yavaş adımlarla tuvalet masasının başına yürüdü. Ağzına kadar kahverengi-siyah renkli, ilacımsı bir sıvıyla dolu bardağı eline aldı ve loş ışığa karşı kaldırıp tek gözü kısık, öylece anlamsızca onu inceledi. Sonra yerine geri dönüp elindeki bardağı yatağın yanı başındaki komodinin üstüne, sessizce yanan mumun hemen dibine koydu.

Bu sırada Fenton düşünceli bakışlarla önüne, yatak örtüsünün tuhaf desenlerine bakıyordu.

“İyi konuştun Giles. Ve her şeyi iyi idare etmişsin. Sana sonsuz minnettarım.”

Giles başıyla efendisini selamlayarak teşekkürleri kabul etti.

“Ama anlattıklarında ihtiyar dostum, hatalı bir yer var. Sana bir sır olarak şunu söylemeliyim ki karım aslında beni hiç sevmemi. Ah, keşke sevseydi—keşke...”

Ve şimdi, Giles’in yüzündeki ifadeye bakınca, insan sanki evin bir karış üzerinde sessiz bir gök gürültüsü gürlemiş sanırdı. O sessizlik o kadar anlamlıydı ki...

“Vay!” dedi ihtiyar adam şimdiye kadarkinden tamamen farklı bir sesle. Bu küçük, tek hecelik tepki, gerçekte olmayan bir ısıklık gibi adeta Fenton’a doğru bir yılan gibi tıslıyordu. “Bu beklediğimden de fazlası...”

“Beklediğinden?”

Giles titreyerek Fenton’a doğru eğildi.

“Söylediklerimiz, buruşmuş, gri bir mektupla ilgili Lordum, değil mi? Bir sonraki günün sabahı *orada*, tuvalet masasının üzerinde bulduğum, karınızın el yazısıyla yazılmış mektup... Bir gece öncesinde, Whitehall Sarayı’nda kralla yaptığınız görüşmeden döndüğünüzdeki halinizi çok iyi hatırlıyorum. Ben kendi gözlemlerimle çökmüş ve kalbi parçalanmış bir adam görürken sizin her şeyin harika gittiğine dair yemin etmelerinizi...”

Fenton yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“İyi bildin—meraklı bunak. Ama bu konu hakkında ne bilebilirsin ki başka?”

“Ne bilebilirsin de ne demek? Olayı adamakıllı araştırdım ve gerçeği öğrendim.”

“Sen?”

“Şimdi edepsizliğinize bir şeyler söylettirmeyin bana Sir Nick!” diye tersledi Giles. Fenton düşündü de Giles’in bu doğallığı, samimiyeti en çok özleyeceği şeylerden biri olurdu herhalde. “Tabii ki de ben, başka kim olacak? Karınızın ölüm döşeginde söylediklerini kendi kulaklarıyla duyan ben değil miyim? Peki ya gri mektubu okuyan? Sevgili dostunuz Jonathan Reeve’nin her şeyi duyan kulağı, sürekli önemli yerlerden haberler alıp en gizli bilgilerin alışverişini yapan elleri istesem bana yardımcı olmaz mı? Birini konuşturup sırlarını öğrenmek için eline birkaç altın sayacak olsam, kasanızın anahtarını kullanamaz mıyım? Şimdi söyleyin bana Sir Nick, Lordum, bunlardan istifade edip gerçeğin peşine düşerek hata mı yaptım?”

“Hayır Giles, devam et.”

“Lordum” dedi ihtiyar kâhya yine saygılı ve mütevazı tavrını takınarak, “hâlâ karınızın size olan aşkını sinsi bir oyundan ibaret olduğunu ve ölümünüzü istediğini düşünüyorsunuz. Şey, belki de

böyle düşünmeye hakkınız da var” dedi ve sol kolunu aniden, yemin edercesine havaya kaldırarak “Ama hayatım üzerine ant içirim ki o asla Yeşil Kurdelecilerle bir olup *size* ihanet etmedi!” diye bağırdı. “Size sadakati de aşkı da demin dediğim gibi, tamamen gerçekti. Ve bunu kanıtlayabilirim!”

Fenton arkasında yastıkla neredeyse tamamen oturur hale gelecek kadar doğruldu. Başını öteki tarafa çevirmişti. Üzerindeki hafif titreme Giles’in gözlerinden kaçmamıştı. Ama Fenton sükûnetini korumaya çalışarak yavaşça ona döndü.

“Ama bu mektubu Lydia yazdı?”

“Evet, o yazdı” diye onayladı Giles sakın bir tavırla. “Bunu yazdığında kafası karmakarışık, allak bullaktı. Adeta yarı delirmişti. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Burada bahsettiğimiz tozpembe bir dünyada yaşayan saçma sapan bir hayal dünyası karakteri değil. Burada bahsettiğimiz, tüm mutluluklarını, acı ve kederlerini içinde tutan bir kadın! Haftalar öncesine, 10 Mayıs sabahına gitmek istiyorum sizle Lordum. O gün ne olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Hiçbir şeyi unutmadım ki.”

“Hastalığının nedenini bulabileceğinizi söyleyerek karınızı nasıl buraya çağırdığınızı... Ki bunun, hiçbirimiz bilmese ve aklının ucundan dahi geçmese de sizin sayesinde arsenik olduğu ortaya çıkmıştı. O gün çağırdığınızda, şu anda sizin yattığınız yerde nasıl uzandığını hatırlıyor musunuz?”

“Hiçbir şeyi unutmadım dedim!”

“Öyle mi? En başta karınızın gözünde, sanki dışarıdan iyi bir ruh gelip Sir Nick’in içine girmiş, kötü ruhu def etmiş gibi bir anda tamamen değişmişsiniz (ki bunu yüzünüze söyledi de.) Sonra tüm Kral karşıtlarına lanetler okuyan Sir Nick geri çıkageldi. Hemen şuraya, karyolanın kıyısındaki yaraya bakın Lordum. Onlara lanetler yağdırırken elinizdeki hançeri sapladığınız yer.”

Fenton, yüzünde şaşkın ve boş bir ifade, cevap vermedi.

“Ama siz geri mücadele ettiniz, direndiniz. İyi ruh dediğim şey belki de buydu. Leydi Lydia böyle bir durumda ne düşünebilirdi? Neler oluyordu? Ama sonraları, ölüm döşeğinde bana da söylediği üzere, burada, yine şu anda sizin yattığınız yerde

beraber yatıp birbirinizi öptüğünüzde sizin Sir Nicholas Fenton *olmadığınızı* biliyordu.”

“Giles, ne diyorsun sen?”

Giles hafifçe dudaklarını büzüp kafasını iki yana salladı.

“Lordum! Lordum! Sanki *ben* o günün ilk saatlerinden itibaren sizin Sir Nick’le uzaktan yakından alakanızın olmadığını bilmiyorum muydum sanıyorsunuz? Tanrı biliyor, Sir Nick o zamana kadar birçok tuhaf şey yapmıştı. Ama sizin yaptığınız gibi o topuksuz, eski ayakkabılarla evden bir adım dışarı atmaktansa meydanda asılmayı ya da kendine Thames’in sularına bırakmayı yeğlerdi.”

Fenton yastığın içinde gömülü kafasını hareket ettirmeden Giles’e donuk bir bakış attı ve “Giles, beni hilekâr ya da “sahte Sir Nick” diye çağırarak için biraz geç kalmadın mı?”

“Hilekâr mı? Öyle bir şey diyen oldu mu? Ben sadece *Dead Man’s Lane*’deki dövuşün sabahı aklımda olanları söylüyorum, o kadar.”

“Yani?”

“Yanisi şu Lordum: Ben iyi ve kötü ruhların—” dedi Giles ve dudaklarını yalayıp konuşmaya devam etti: “—varlığına inanan yaşlı bir adamım. Ve bir şekilde iyi bir ruhun Sir Nick’in içine girip onu değiştirdiğini düşünüyorum. Çünkü öteki türlüyse, gördüklerimin delirdiğimden başka bir açıklaması yok.”

“Benim bildiğim ‘Sir Nick’ nereden öğrendi sayesinde Leydi Lydia’nın derdine büyü yapmışçasına bir çırpıda deva olduğu tıppın, hastalıkların dilini? ‘Sir Nick’ Latince ve Fransızca biliyordu, tamam; ama yalnızca çat pat. Oysa sizi çalışma odanızda her ikisini de ana dilinizmişçesine rahatlıkla okurken gördüm. Hangi ara ‘Sir Nick’ hiç bilmediği onca kılıç hilesini, türlü türlü hareketi (mesela şöyle!) öğrendi de ustası oldu? Hepsinden de öte: Kim verdi size hakiki kehanet dilini? Göklerde, yıldızların ardında bir el mi bir anda size savaş sanatını öğretti sihirli bir dokunuşla?”

Giles’in sesi iyice yükseldi ve sonra aniden, bıçakla kesilmişçesine durdu. Uzun sessizliği bozan tek şey, yatak perdesinin ardında telaşla dalgalanan mum ateşinin çırpınma sesleriydi.

“Giles.”

“Lordum?”

“Benim hakkımda konuşma. Karım hakkında konuş! Yeşil Kurdelecilere ve onların adamlarına gönderilen mektubun karımın elinden çıktığını kabul ettin. Oradan devam et.”

“Evet Lordum, doğru. Çünkü kendisi Sir Nick’ten nefret ediyordu ve aslında bunda haksız da sayılmazdı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Politikaya pek akıllı çalışmazdı ama doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Yarı aklını kaçırmış halde, bu mektubu yazıp yolladı. Ama Lordum, iyi bakın, iyi bakın da görün Leydi Lydia’nın yalnızca yarım saat sonra aynı Yeşil Kurdele’ye ne yazdığını! İşte, kendi gözlerinizle görün!”

Giles titrek bir elle mütevazı, eski siyah paltosunun iç cebine uzandı ve gri kâğıtlara yazılı iki tane buruşuk mektup çıkardı. Birincisini Fenton çok iyi biliyordu. Giles eline mumu alıp ikinci mektubun katlarını açıp düzeltti ve yatakta yatan efendisine doğru uzattı. Mumun cılız ışığı, kâğıt üzerindeki yazıyı aydınlatmaya yetiyordu. Bu şüphesiz Lydia’nın el yazısıydı. Tek farkı, birinci mektuptakinden çok daha telaşlı yazılmış olmasıydı. Özensiz bir halde karalanmış harfler yukarı doğru çarpılmıştı. Mektubu okumaya başlarken Fenton sanki Lydia’nın sesini duyuyor, ya da varlığını hemen yanı başında hissediyordu.

“Bundan yarım saat kadar önce size Kocamı nerede bulabileceğinize dair bir mektup yazdım. Yazdıklarımın yalan olduğunu ya da bana inanmamanız gerektiğini söyleyemem. Ama size o mektubu yazarken aklını kaçırmış bir zavallı, tam anlamıyla aptal bir kadındım. Partinize şunu söylüyorum ki, eğer Kocama herhangi bir zarar verirsiniz (ki verebileceğinizi hiç sanmıyorum çünkü kılıç dövüşünde hiçbirinizin gücü Ona yetmez!) sizi tüm gerekli adalet makamlarına Onun katili olarak ihbar ederim ve bu suçta kendi payımı da kabul ederim. Bu mektubu demin gönderdiğim ilk mektubun yerini alması umuduyla gizlice gönderiyorum. Size gönderdiğim son mektup bu olacak. Kocamın da söylediği gibi ‘Kral Charles çok yaşa!’

Leydi (Lydia) Fenton.”

Giles, Fenton’un mektubu baştan sonra defalarca okuduğunu görene kadar mumu çekmedi. Sonrasında buruşuk kâğıt yavaşça

yatak örtüsünün üzerine düştü ve Giles mumu eski yerine, yani tuvalet masasının üzerine geri koydu.

Ardında yumuşak bir sesle sordu: “Bu son derece doğal değil mi Lordum?”

“Giles, nerden buldun bu mektubu?”

İhtiyar adam o bilindik şımarık tavrıyla “Lordum, bunu sormaya ne hacet?” dedi. “Yeterince açık değil mi? Bu mektup bizzat Majesteleri’nin danışmalarının, yani Sir Williamson ve Henry Conventry’nin kapalı kutusundan çıktı. Ve tabii onu ucundan tutup dışarı çeken güç kasanızdan aldığım paralarda gizli. Peh! Krala çalışan casusların hepsinin akli bir karış havada! Suçluyla masumu birbirinden ayıramaz olmuşlar!”

“Ama bunların dışında da mektuplar vardı, değil mi?”

“Hayır Lordum, sadece bu ikisi...”

Fenton zayıfça kendini ileri doğru iti yastıktan doğrulmaya çalıştı.

“Öyle mi? Mesela ‘Eğer onu bu sefer de öldüremezseniz, Yeşil Kurdele’den ayrılacağım!’ diye başlayan bir tane?”

Sinirden dişlerini sıkarak doğruca Fenton’un gözlerinin içine baktı Giles. “Lordum, böyle bir mektup hiç yazılmadı. Bay Reeve sayesinde bunun bir yalan olduğu kanıtlandı. Sizden nefret eden bir hilekâr, bizzat Kral’ın kendisini bile kandırarak—”

“Ne hilekârı?”

“Gücünüzü geri toplayana kadar hiçbir isim veremem. Bu adam (diğer casusların hiç görmediği) bir mektubu okuyormuş gibi oyun yaparak herkesi kandırmış ve sonra da bu mektubun karınız tarafından yazıldığına yemin etmiş. Ve bu hikâyeye inanmışlar! Aptallar! Tüm bunların çirkin bir yalandan, iftiradan ibaret olduğunu gösterdik. İsterseniz on tane şahit, hatta o lanet olası düzenbazın kendisini bile size kanıt olarak sunabilirim.”

Fenton gözlerini kapayarak yastığın içine gömüldü. Bir süre hareketsizce bekledi. Bu süre içinde yatağın önünde bir ileri bir geri dolaşan Giles’in deri ayakkabılarından çıkan gıcırtiları dinliyordu. İhtiyar adam daha fazla dayanamadı ve “Anladınız mı?” diye sordu.

Kapanmaya yüz tutmuş, derinlerde, çok derinlerde saklı bir yara sanki tekrar açılıp kanamaya başlamış gibi geliyordu Fenton'a.

Giles, boğuk ve biraz da çekingen bir sesle “Karıınız, sizin kocasının etine kemiğine bürünmüş, onun bedene yerleşmiş başka bir ruh olduğunuza inanıyordu” dedi. “Ve bu yüzden sizi seviyordu. Son anlarını yaşarken, ve siz yanı başında yokken, bu ilk mektup yüzünden kendi yazgısının çoktan belli olduğunu düşündü hep. Ölmeyi diledi. Lordum, bunların hepsi fazlasıyla dokunaklı, fazlasıyla acıklı değil mi? Umarım Leydi Lydia'nın zavallı, masum ruhunu temizleyebilmişimdir sizin gözünüzde?”

Fenton büyük bir acıyla haykırdı.

“Giles, ben bu dünyanın en aptal adamıyım! Böyle olduğunu—hiç düşünmedim, hiç aklımın ucundan bile geçirmedim.”

İhtiyar adam yumuşak bir sesle cevap verdi. “Hayır Lordum, kendinizi suçlamayın. Daha yeni kendinize geldiniz. Bunları anlatarak size çok fazla yükledim, sizden kaldıracabileceğinizden fazlasını bekledim. Bu düşüncesizliğim için beni bağışlayın.”

“Bağışlamak mı? Seni mi? Tüm bu bilgileri, gerçekleri borçlu olduğum seni mi?”

“Peki, peki...” diye şımarık tavrına geri dönerek hırıltıyla konuştu Giles. Ve birden aceleci bir halde “Artık işlerime dönmem lazım!” dedi. “Hatta her şeyden önce, derhal aşağı inip Lord George Harwell'e söz verdiğim şarabı götürmeliyim. Dokuz gündür önüne bir şişe arpa suyu bile koymadık. Eminim şimdi çıldırıyor.”

“Bekle, ben—”

Ama Giles, mumu masanın üzerinde bırakıp çoktan yerinden fırlamış ve kapıyı arkasından çekmişti bile.

Fenton yarı gülümsedi. Yavaşça geriye yaslandı ve hatırladığından çok daha uzun bir süre tüm olanları teker teker düşündü. Alacakaranlık çökmüş odanın her bir köşesinde Lydia'yı görüyordu sanki.

Onun hakkında kendi kendine düşündürüttüğü onca şey bir bir aklına geldi. Şimdi son derece ahmakça görünen onca şey... Birçok defa Lydia'nın bir şekilde ona ‘zarar’ verdiğini ima ettiğini hatırladı. Çoğunda bakışları ağlamaklıydı. Şimdi hepsini

anlıyordu. Ama en net hatırladığı, mobla evin önünde savaşmak için uykusundan uyandığı o geceydi. Ona tüm kalbiyle inanmıyordu, gitmesine izin verir miydi Lydia? Miğferi verirken söylediği sözü hatırlıyordu şimdi:

‘Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm. Ama isyancıların birinin elinde ölmem, kendi elimle canıma kıyarım.’

Garip bir şekilde Fenton mutlu hissediyordu. İki dünya arasında esen rüzgâra karşı durmuştu. Ayrıca bir çoğu için bir efsane olan Şeytan’ın gerçekten var olduğunu biliyordu. Sadece onun değil, büyük rakibim dediği Tanrının varlığından da emindi artık. Lydia onun için asla ölmeyecekti. Fenton, kılıç ve hançerinin asılı olduğu giysi dolabına bakarmış gibi kafasını yana çevirdi. Eliyle kalbinin olduğu yeri aradı. İsteddiği an Lydia’nın yanına gidebilirdi. İsteddiği an—

“Lordum!”

Neredeyse olduğu yerden sıçrayan Fenton aklından geçen düşünceleri unutup ödü patlamış bir halde diğer yana baktı ve Giles’i yanı başında buldu. Bu kokuyu gayet iyi biliyordu. Bela kokusuydu bu.

“Lordum, artık kendinize geldiğinize göre aşağıda bekleyen iki ziyaretçiyle nasıl ilgileneceğimi size sormalıyım. Beraber değiller, yani aynı iş üzerine gelmemişler. Belki şimdilik göz ardı edebileceğiniz ilk konuk Madam York...”

“Meg York?”

“Evet, ta kendisi. Suratında son derece kötü bir bakışla... Kendisini misafir odasına aldım ve orada beklemesini istedim. Ama diğeri—”

“Evet Giles? Diğeri?”

“Bir devlet meselesi üzerine gelmiş, ya da en azından öyle olduğunu söylüyor. Hastalığınız ve halsizliğinizi öne sürüp ne kadar bahane uydurduysam da Nuh dedi peygamber demedi. Bu adam sizi görecektir Lordum. Onunla nasıl ilgilenmemi istersiniz?”

Fenton yüzünde mutlu ama pis bir gülüşle “Onunla bizzat ben ilgileneceğim Giles” dedi. “Giyinmeme yardım et.”

“Aman Efendim! Alt kata mı ineceksiniz? Daha gücünüz yerine gelmedi!”

Giles’in söylediği doğrudu ama bunun Fenton’un gözünde bir önemi yok gibiydi. Gözü kara bir kararlılıkla gücünü toplayıp yatak örtülerini geriye doğru fırlattı ve uyuşmuş bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı.

Hızlı hızlı soluyarak “Devlet meselesi ha?” dedi. “O mesele devlet değil, iyice pisliğe bulanmış siyaset meselesidir. Ya da hilekar Yeşilci Lordların işi!.. Giles, bilincimi kaybettiğimde sol elimde takılı bir yüzük olacaktı. Bir kraliyet yüzüğü... Hatırladın değil mi onu? Bizzat Majestelerinin hediyesi. Clemens Hornn kılıcım ve o yüzüğü getir.”

“Ama Lordum! Henüz sağlığını kılıç kullanabilecek düzeyde değil. Bu yüzden kılıcınıza ihtiyacınız yok. Hem zaten ben birtakım küçük hazırlıklar için...”

Bunları söylerken ihtiyar Giles’in sesi gittikçe kısıldı ve cümlesinin sonu gelmedi. Aklında beliren bir tahmin gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

“Evet, belki de kılıcınızı almalısınız. Çünkü sanırım en büyük tehlike sizin için şimdi başlıyor.”

Bölüm 20

Kraliyet Ordusu Süvarileri

Fenton yürürken Clemens Hornn kılıcı sallanarak kalçalarına vuruyordu. Kadife, mavi bir palto, altın sarısı düğmeli deri bir yelek ve hafif topuklu ayakkabılarıyla dizlikleri arasında kahverengi çoraplar giymişti. Son olarak vazgeçilmezi, kadife eldivenlerini, giydikten sonra her şeyiyle tamamdı. Peruğunun altından hasta yatağından kalktığı belli bir adamın solgun yüzü bakıyordu. Her gün olduğu gibi bu sabah da Giles tarafından yeni tıraş edildiği için görünüşü gayet temiz ve düzenliydi. Ve bu yüz—gülümsüyordu.

Fenton bu şekilde, sabit tutmaya çalıştığı titrek bacaklarının üzerinde alt kata, misafırını karşılamaya indi. Elinde yedi kollu, gümüş bir şamdan taşıyarak efendisinin yolunu aydınlatan Giles, bu konuğun adını ya tercihen söylememeyi seçmişti ya da zaten söylemek elinde değildi.

Merdivenleri inerken Fenton sanki tüm ev gizlice tecelli eden bir hareketlenmeyle canlanmış gibi hissediyordu. Odasından ilk çıkıp üst katın koridorundan geçerken *moba* karşı verdikleri mücadelede fena halde yaralanan kapıcı Harry'yi tavan katındaki sandık odasına doğru çıkarken gördüğüne yemin edebilirdi.

Dahası, merdivenlerin başına varır varmaz birilerinin kaçışma, sürüyerek bir şeyleri taşıma, fısıldaşma seslerini duydu. Ve bir anda üç büyük mastifi etrafında dört dönerken buldu. Ona doğru ilk koşan Thunder'dı. Sahiplerinin hasta olduğunu sezmışlerdi. Yaramaz Thunder bile patilerini Fenton'un omuzlarına atıp onunla

oynamaya çalışmadı. Ama yanından bir adım öteye gitmiyorlar, Fenton onların başını okşarken sahiplerini görmekten mutlu mastifler de çılgınca onun ellerini yalıyorlardı.

Fenton doğruldu ve kendi kendine “Sakin...” dedi. “Şimdi!”

Giles’in ardından son merdivenleri de inmeye başladı. Bu sırada köpekler ayaklarının etrafında adeta pervane olmuştu. İhtiyar kâhya elindeki şamdanı tırabzanların başına yerleştirirken Fenton yönünü merdivenlerden diğer tarafa döndü ve geniş kabul salonuna doğru birkaç adım attıktan sonra şaşkınlık içinde olduğu yerde kaldı.

Yerler yeni silinmişti ve pırıl pırıl parlıyordu. Tüm mumlar, duvarlardaki yerlerine yerleştirilmiş, nişlerin içinde parlak ama yumuşak bir ısıltıyla yanıyordu. Salon, sonuna kadar açık dış kapının girişinde tek başına dikilen bir adam dışında tamamen boştu.

Bu hayli uzun boylu, yapılı bir adamdı. Üst düğmelerinin birkaçı açık kırmızı üniforması siyah botlarına kadar uzanıyordu. Belinden büyük, ağır bir kılıç sallanıyordu. Boğazını çevreleyen yakalarında zarif desenler vardı. Siyah, yağlanmış peruğunun üzerine, kenarına kıvrık, kırmızı bir tüy takılmış geniş kenarlı, siyah bir şapka havalı bir şekilde yerleştirilmişti. Şu anda sık, siyah sakalları ardında gizlenen geniş suratı öfkeyle öylesine kızarmıştı ki sanki sakalları kabarıp peruğun kenarlarıyla birleşmişti. Gözleri ise, suratının kırmızılığına karşın, masmavi ışıldıyordu siyah, uzun kaşlarının altındaki gölge düşmüş çukurlarda.

Fenton şamdanı yerleştirip kendisini izleyen Giles’e baktı ve “Giles, sanırım durumu bayağı yanlış anlamışsın sen” dedi. “Bizi boşuna telaşlandırdın.” Sonra konuşma dönüp gülümsedi ve “Bayım, siz Kraliyet Ordusu Süvarilerinin komutanı Yüzbaşı O’Callaghan değil misiniz?” diye sordu.

Yüzbaşı doğrularak “Evet, bu onur bana bahşedildi” dedi.

Fenton ihtiyar kahyaya gözünün ucuyla bakıp “Giles, gördün mü?” dedi ve önündeki açıklığa doğru başıyla işaret etti.

Havası, Fenton’un günlerdir iyice sıkışıp bastırılmış ciğerlerine öylesine temiz ve ferahlatıcı gelen bahçede ıhlamur ağaçları ve onların arasından geçen patika pırıl pırıl bir ay ışığıyla aydınlanıyordu. Ağaçların ilerisinde, atlarının sırtlarında hareketsizce bekleyen bir süvari birliği yönlerini eve doğru dönmüş duruyorlardı. Sağ

tarafalarında uzun kılıçları, sol omuzlarından sağ kalçalarına doğru çapraz geçirilmiş deri kayışta hafif piyade tüfekleri vardı.

“Unuttun mu Giles?” diye sordu Fenton. “Yeşil Kurdelecilerle savaştığımız o gece askerlerine bizi selamlatan kişi Yüzbaşı O’Callaghan’dı.”

Ve bunu söyledikten sonra Fenton bir adım ileri atıp elini uzattı. Mastiflerin en büyüğü Thunder da sahibiyile beraber ilerledi.

Fenton derin bir içtenlikle konuşmaya devam etti: “Yüzbaşı, biraz mütevazı bir karşılama olacak ama kabul ederseniz size en içten bir şekilde hoş geldiniz demek istiyorum. Anlayacağınız üzere, biraz hastaydım. Ev çalışanlarım bir çeşit karmaşa halindeler çünkü henüz bir hafta kadar önce karımı—karımı...”

Fenton’un sesi gittikçe kısılıp yokluğa karıştı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Yüzü utancından iyice kızarmış Yüzbaşı O’Callaghan hâlâ kaskatı duruyordu ve kendine uzatılan eli sıkmadı.

Fenton kısık, zayıf bir sesle “Bunun anlamı ne Yüzbaşı?” dedi.

Ve Yüzbaşı uzun bir sessizlikten sonra aniden, neredeyse bağırır gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Sir Nicholas, size çok saygı duyuyorum, Tanrı canımı alsın yalan söylüyorsam. Ve evet, itiraf ediyorum, buradaki görevimi yapmak da hiç içimden gelmiyor. Ama bana verilen emir bu şekilde, anlıyorsunuz değil mi?” Sesi nerdeyse yalvarırcasına bir haldeydi. “Ama Sir Nicholas, öncelikle size bir sözüm var!” dedi. Bunu söylerken sesi deminki tonunu kaybetmiş, öfkeli, sert bir tavra bürünmüştü. Siyah deri eldiven içindeki eli bir ok gibi fırlayıp Giles’e işaret etti.

Aşağılayıcı bir bakışla “Şu adamınız... Ya onun ağzını kapatın Sir Nicholas, ya da Tanrı şahidim olsun, kılıcımı boğazından aşağı sokup kendim onun ağzını kapatırım!”

Fenton aşırı bir nezaketle “Benim evimdeyken, bayım,” diyerek söze başladı. “... hizmetkârlarıma emir verme işini *bana* bırakırsanız sevinirim.—Giles, Yüzbaşı O’Callaghan’ı sinirlendirecek bir şey mi söyledin?”

Giles dudaklarını büzerek adama baktı.

“Korkarım ki öyle Lordum. Ama madem artık buradasınız, buyurun Yüzbaşının ‘görevini’ kendiniz dinleyin. Ama dikkat edin, çok dikkat edin, kendilerinin Yeşil Kurdeleden falan gelmediğinden!”

Bir anlık sessizlik oldu.

Sonra Yüzbaşı “*Nereden?!*” diye gürledi büyük bir şaşkınlıkla.

“Sayın Yüzbaşı, Lord Shaftesbury ve onun partisinden bahsediyorum.”

Yüzbaşı O’Callaghan’ın şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Eli kılıcına doğru hızlı, içgüdüsel bir hareket yaptı. Aynı anda, Fenton’un yanında duran Thunder’dan öylesine vahşi, nerdeyse aradaki havayı yırtıp parçalayan bir hırlama sesi geldi ki Yüzbaşının eli derhal durdu ve kafası Giles’ten Fenton’un olduğu tarafa döndü.

Fenton (neredeyse) her zamanki normal sesiyle “Sakin!” dedi.

Köpeği kontrol edebilecek gücünün olmadığını farkındaydı ve bu yüzden yavaşça eğilip başını okşayıp bir şeyler söyleyerek onu yatıştırmaya çalıştı. Ama bunu yaparken gözleri kararmaya, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Zoraki, geri doğruldu.

Hemen dibinde duran ihtiyar kâhyasına bakıp “Giles—” dedi. “İkimiz de büyük gaf yaptık. Sen de ben de.”

“Gaf derken Lordum?”

“Konuğumuzdan şüphelenmek gafların en büyüğü. Neden mi? Çünkü kendisi de arkasında duran teğmenleri de kraliyet ordusunun asil askerleridir. Ne Lord Sahafesbury ne de onun gibiler onları buraya getirebilir. Çünkü onlar yalnızca ve yalnızca Kral’ın kendisinden emir alırlar. Yani onlara karşı herhangi bir şüphe ya da kabalık bizzat Majestelerinin şahsına yapılmış gibidir. Sorarın sana, bundan büyük gaf olabilir mi?”

Giles’in yüzü, hayatında ilk defa bir oyuna gelmiş akıllı, çokbilmiş bir adamın gibi yeşile dönmüştü adeta. Ardından Fenton tekrar misafirlerine döndü ve “*Ama size bir sözüm var Yüzbaşı!*” dedi farklı bir sesle. “Tehditler savururken değerli dostumun boğazından aşağı kılıcınızı sokacağınızı düşünebilecek kadar cesur olmayın.”

“Öyle mi?”

“Öyle! Ve dahası, elinizi öyle düşmanmış gibi kılıcınıza götürmeyin. Thunder, (bunu söylerken göğsüne kadar gelen mastifin başını okşadı) size çok yakın duruyor. Daha siz kılıcınızı çekmeden o sizin boğazınızı paramparça eder.”

Thunder'ın (sesine de uygun) gör gürültüsü gibi hırlaması Lion ve Bare-Behind tarafından yankılanmadı. Sahibinin tehlikede olduğunu sezen tek köpek olarak arka bacaklarını topladı ve düşmanın üzerine atılmak için duruşunu hazırladı.

Yüzbaşı O'Callaghan'ın suratı daha da kızarmıştı. Eli yavaşça kırmızı üniformasının yanına düştü. Ama bir santim bile kıımılamadı olduğu yerden. Sakallarının ucunu burarak kasıntı bir duruşla Fenton'a baktı.

“Buna bahse girilir Sir Nicholas. Ve şimdi yeri olsaydı—” diye kükredi Yüzbaşı. “—bu hayvan bana dokunana kadar onun kafasını vücudundan ayıracağıma bire altı bahse girerdim.” Bunu söyledikten sonra sesi yine normal, sakın tonuna, ardından da nerdeyse özür diler bir hale büründü. “Ama söylediğim gibi, yapmam gereken bir görev var.”

Tekrar nefesini çekip göğsünü kabartarak doğruldu.

“Sir Nicholas Fenton. Tanrı canımı alsın, bu işi gönülsüz yapıyorum. Ama şu andan itibaren sizi gözaltına alıp vakti—yani, yakın bir zamana kadar orada kalmanız üzere *Kule*'ye götürmek zorundayım.”

Fenton hiçbir şey söylemeden bir süre yalnızca Yüzbaşı'ya baktı. Bu sırada Yüzbaşı O'Callaghan ise bakışlarını Fenton'un kollarıyla birleştiremiyor, rahatsız olduğu adımlarından belli bir halde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Neden sonra, Fenton sarsılmış bir tavırla “Kule mi?” dedi. Ve sonra aptallaşmış bir halde “Londra Kulesi?” diye sordu.

“Sir Nicholas, başka kule mi var?”

Fenton, suratı en az kendininki kadar ifadesiz Giles'e baktı.

“Ne suçuyla?”

“Sir Nicholas, size bunu söyleyemem, ama bu sorunun cevabını kendinizin biliyor olması lazım.”

“Ama—ama bildiğim kadarıyla Kule'ye gönderilen kişiler yalnızca bir tek suçla yargılanırlar. O da vatana ihanet?”

“Ah, şey...” diye mırıldandı Yüzbaşı O'Callaghan bir taraftan da Fenton'a gizlice onaylar bir göz işareti yaparken. “Eğer siz kendiniz öyle yorumluyorsanız...”

“*Vatana ihanet?!?*”

“Sir Nicholas, bunu inkâr etmek benim işim değil. Ama hadi, bundan beteri de olabilirdi! Hem benim hiç şüphem yok, bir, bilemediniz iki haftada kendinizi temize çıkarırsınız.”

Fenton’un beyninin içinde kazanlar kaynıyordu sanki. “Yüzbaşı, sizin iyi niyetinizi inkâr edemem. Ama bu, yemin ederim ki, çok korkunç, kabul edilemez bir yanlış!” Sol elindeki kraliyet yüzüğüne dokundu ve “Görevinizi yerine getirmeden önce Kralın kendisiyle özel bir görüşme yapabilir miyim? Ya da, eğer bu isteğim çok fazlaysa, en azından ona bir mesaj yollayabilir miyim?”

Yüzbaşı O’Callaghan, sakallarını burmayı kesti ve “Kral’a mı başvuracaksınız?” dedi şaşırılmış bir halde.

“Evet, öyle yapacağım.”

“Ama Sir Nicholas! Bu emir bizzat Majestelerinin kendi eliyle yazılıp imzalandı!”

Yüzbaşı elini üniformasının yakasından içeri sokup biraz aradıktan sonra iyice sarılmış bir parşömen kâğıt çıkardı. En alttaki mührün kurdeleleri dışarı çıkasıya kadar kâğıdı açtı ve emrin altındaki imza göründü.

Yüzbaşı, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde “Bu imzayı tanıyor olabilir misiniz Sir Nicholas?” diye sordu. “Lütfen iyi bakın.”

Ve Fenton denileni yapıp kâğıdın sağ alt köşesindeki imzaya baktı. Tüm bu insanların kemiklerinin toz olduğu zamanlarda artık sararmış mektupların üzerinde defalarca gördüğü *Charles R.* imzasını şaşırma ihtimali var mıydı?

“Bu Kralın imzası...” dedi Fenton.

Yüzbaşı O’Callaghan kâğıdı dikkatlice geri sarıp üniformasının içine koyarken Fenton yavaşça geriye doğru çekildi. Thunder sessizce dönüp sahibinin peşinden gitti. Giles de aynı şekilde onu takip etti.

Fenton kâğıdın üzerinde kralın imzasını görünce kendini geçmişle gelecek arasında sıkışmış hissetti. Artık önündeki büyük kapının yüzüne kapandığını görebiliyor, kapı büyük bir gürültüyle

çarparken menteşelerin çıkardığı acı gıcırtıyı duyabiliyordu. Artık sonsuza kadar geçmişe hapsolmuştu.

Lydia kollarının arasından kayıp gitmişti. Ve şimdi de Kral onu terk ediyordu. Dahası, vatana ihanetle suçlanıyordu ki bu suçla yargılananların pek azı darağacı ya da giyotinden kaçabilmişti. O kadar sevdiği geçmiş bir anda, kana susamış bir canavara dönüşmüştü. Şeytan ellerini kullanmadan bile galip gelebilirdi. Fenton güçsüzdü. Yalnız, cesareti kırılmış—ama...

“Ama henüz yenilmedim!” dedi Fenton yüksek sesle.

“Anlamadım?” dedi Yüzbaşı yine şaşkın bir tavırla.

Fenton kayıtsız bir şekilde, anlamının ne olduğunu açıklamaya tenezzül etmeden parmağındaki kraliyet yüzüğünü çıkardı. Bir kez daha sanki evde gizliden gizli bir hareketlenme yaşıyormuş gibi hissetti. Ama arkasını dönmeden yüzüğü omzunun üstünden geriye doğru fırlattı.

“Giles, o attığım şey diğer çöplerle beraber süpürülüp atılsın. Bana onu veren adamın onuru gibi, bu yüzük de artık gözümde tamamen değersiz. Ve Yüzbaşı O’Callaghan—” dedi Fenton parmağını şıklatarak. “Peki ya ben gitmek istemezsem?”

“Sir Nicholas, isterseniz de istemeseniz de gideceksiniz. Siz gayet iyi, becerikli bir kılıç ustasıdır. Ama altınızda sizi taşıyan güçlü bacaklarınız varken...” Yüzbaşının sesi burada alaycı bir ton aldı: “Ama bu haldeyken benim askerlerime karşı ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?”

Ve tüm salonda bir başka ses yankılandı. Yüksek ve ağır bir ses...

“Yanlışsam söyleyin, ama sizinkilere karşı biz bayağı bir şeyler yapabiliriz gibi duruyor Yüzbaşı, ne dersiniz?”

Ve George Harwell, sarı peruğunun altında şaraptan pembeleşmiş duran suratında sert bir ifade, ağır adımlarla yemek odasından salona doğru yürümeye başladı. Gümüş kabzalı ince kılıcı kınında asılı, her adımında kalçasına vuruyordu. Sağ elinde ise yüzbaşının—ki gibi ağır ve kalın bir ters yüzlü kılıç vardı.

“Bayım, her kimseniz, burada sizin üzerine bir vazife yok” dedi Yüzbaşı O’Callaghan ve Lord George’a daha dikkatli baktıktan

sonra “Ah, şuna bakın! K r kütük sarho sunuz. Bu halinizle mi kafa tutuyorsunuz bana?”

“Sarho  değil, yalnızca bir tık canlanmış. Birkaç kadeh şarap d v  ten önce iyidir. Dilin bağlarını çözer, kılıç koluna hayat verir.” George bunu söylerken tek kenarlı kılıcına havada şekiller çizdirerek ıslıklar  aldırıyordu. Alaycı bir tonla “Siz beni bırakın, kendinizi d    n n çok cesur *s variba ı!*” dedi ve kafasıyla karşı-sını işaret ederek “Nick Fenton’u elinizi kolunuzu sallayarak alabileceğinizi mi sanıyorsunuz?  uraya, salonun diğer ucuna bakın da öyle karar verin!”

Bu sözün  zerine Fenton da o tarafa döndü ve Giles’i gördü. Ve de elinde bir cephanelik misali ı ıl ı ıl silahlarla bekleyen kapıcı Harry’yi. Harry onlara doğru yaklaştı ve Giles’e eski tip bir kılıç fırlattı tutması için. Bu,  ift kenarlı, yuvarlak kabzalı bir kılıçtı. Ardından da sol eline alması için bir hançer...  ri kapıcı kendi elinde de aynı silahlarla bir iki adım attı.

Ardından diğer taraftan bir ses geldi ve Fenton bu sefer de yönünü oraya doğru döndü.

Alt katın merdivenlerini aydınlatan kızıl ışığın içinden omzunda kocaman bir kütük, diğer elinde ağır bir tüfek Koca Tom  ıktı. Onun ardından omzuna çapraz şekilde asılmış deri kayı ta hafif bir tüfek takılı, her bir elinde birer kalın sopa, seyis Job belirdi. Pe lelerinden geniş omuzlu arabacı, Whip... Ve de kapıcı Sam...

Ellerindeki tüfekler eski tarz barutluların yerini alan, yeni tip çakmalı t feklerdendi ve aslında sadece orduya temin ediliyordu. Demek ki Giles böyle bir gün geleceğini önceden tahmin edip r  vetle bu silahlardan almıştı.

Giles, Fenton’a fısıltıyla “Lordum,  st katın merdivenlerine bakın” dedi.

Her ne kadar ikisi de bulundukları yerden üst katın merdivenlerini g remeseler de gittikçe yaklaşan hızlı ve ateşli ayak seslerini duyabiliyorlardı. Ve birkaç saniye içinde salona evin tüm erkek hizmetçileri toplanmıştı. Sandık odasından aldıkları kılıçların yanı sıra toplam be  tane süvari tabancası vardı ellerinde. Seyis yamağı Dick bile oradaydı. Fenton tekrar  n n  döndü ve Yüzbaşı O’Callaghan’a baktı. Yüzbaşı, dış kapının hemen doğrusunda dimdik durmuş, etrafındakileri bir bir inceliyordu.

“Demek sizler de vatan hainliğiyle yargılanmak istiyorsunuz ha? Kral’ın emrine karşı gelmenin anlamı budur!”

George vurdumduymaz bir tavırla “Bizim tek yaptığımız Nick Fenton’u korumak” dedi.

“Bakın bayın, size söylüyorum. Bu yaptığınız saçmalıktan başka bir şey değil. Neden bunu yapıyorsunuz?!”

George bunun üzerine evin her yerinde duyulacak kadar yüksek bir sesle bağırarak karşılık verdi.

“Çok uzun süre savaşın yükünü tek başına sırtında taşıyan, ayağı takılıp düşenleri kaldıran oydu! Çok uzun süre Tanrı ya da Şeytan, hangisi olduğu umurunda değil, sinsice yaklaşıp onu sırtından bıçakladı. Tüm bu acıya tek başına göğüs geren oydu! Çok uzun süre kendisi dışında başka herkesin iyiliği için canla başla çabala-yan oydu! Şimdi bu çabalarının karşılığını alma vaktidir!”

Fenton’un arkasındaki gruptan naralar, bağrışlar yükseldi.

Ve aynı anda dışarıda, karaağaçların ilerisinde yarım ayın düştüğü gölgede bekleyen süvarilerde de bir hareketlenme oldu. Öndekilerden birinin atı kişneyerek şahlandı. Adeta binicisinin duygularını yansıtıyordu. Aralarından birinin etrafa savurduğu küfürler salonun içine kadar geliyordu. Teğmenlerden biri arkasındakilere bağırarak emrini verirken atların toynakları hafifçe çakıl taşlarını dövüyordu.

“Tüfeklerinizi hazırlayın!”

Süvari birliğindeki bu hareketlenmeye Whip, Job, Koca Tom, Sam ve hatta Giles duydukları şevki gizlemeye tenezzül etmeyen cesur bir kükremeyle cevap verdi. Fenton hemen arkasında *çık, çık, çık* sesler duyuldu. Bunlar, dostlarının tüfeklerini hazırlama sesleriydi.

George Harwell bir kez daha kükredi.

“Yüzbaşı, karşınızdakiler Pall Mall Savaşı’nı kazanan adamlar. Ve yanlarında daha da fazla kişiyle... Şimdi düşünün bakalım sizin zavallı süvarilerinizin başına neler gelecek? İstersek onların boyunlarını biçare keklikler gibi büküp kırarız ve Tanrı şahidim olsun, siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz!” Burada George kendini kontrol etti ve sakın bir sesle “Yüzbaşı, evden yara almadan

çıkmanıza müsaade edeceğiz. Adamlarınızın yanına gidin. Sizinle adil bir şekilde dövüşeceğiz.”

“Evet, benimle savaşılabirsiniz!” dedi Yüzbaşı O’Callaghan kendine doğrultulmuş tüfeklerin önünden bir santim bile kımlıdamadan. “Peki ya tüm Britanya ordusuyla da savaşılabir misiniz? Bunu sizin yanınıza bırakacaklarını mı sanıyorsunuz? Hepiniz, siz aptallar, her biriniz adalet adına idam edileceksiniz!”

Fenton yüksek sesle (ama kendi kendine konuşur bir vaziyette) “Adalet!” dedi.

Bir anda Fenton’un kafasının içinde birçok düşünce tekrardan şekillendi. Yaptıklarını ve söylediklerini düşündü. Öylesine kendi dünyasına dalmıştı ki hemen karşısındaki misafir odasının açık kapısını bile fark etmemişti. İçeride, Fenton aşağı geldiğinden beri sessizce onu bekleyen Meg York duruyordu. Siyah, kapüşonlu bir pelerin geçirmişti sırtına. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesmiş, parlıyordu. Isırıp kanattığı alt dudağında kırmızı kan izi, gözlerinde yorulması imkânsız, garip bir bakış vardı.

Fenton, “Durun!” diye bağıırıp eline havaya kaldırdı. Ve o böylesine beklenmedik bir şekilde elini kaldırdığında, etraftaki tüm öfkeli, hararetili konuşmalar sessizliğe gömüldü, mastiflerin hırlamaları bile durdu.

Dış kapının önünde duran Yüzbaşı yaklaşık dört buçuk metre uzaktaydı. Giles’in itirazlarını bir süpürgeyle süpürür gibi kenara atan ve onu tutmaya çalışan George’u bir eliyle iten Fenton tek başına ilerledi. Eli kılıcının kabzasına birkaç santim ötede hazır bekleyen Yüzbaşı O’Callaghan dikkatlice onu izliyordu.

“Yüzbaşı—” dedi Fenton kısık ve yorgun bir sesle. “Tek dileğim...”

Ve tam bu sırada Giles’in başından beri gerçekleşmesinden korktuğu şey oldu. Günlerce hastalıkla boğuşup yatmanın verdiği zayıflık Fenton’u yakaladı ve sanki iki güçlü el, yakalarından tutup silkeliyormuş gibi onu sarstı. Başı dönüyordu. Ve sonunda daha fazla ayakta duramayıp yüzüstü yere düştü. O anda hissettiği utanç o kadar büyüktü ki sanki bir hançer saplanmış gibi içini acıttı.

Yüzbaşı, yerden doğrulmaya çabalayan adamın ıstırap dolu yüzüne baktı ve kendi içinde birkaç saniye süren iç muhasebeden sonra öfkesinin kaybolduğunu hissetti.

Kendi kendine “Tanrı canımı alsın!” diye mırıldanarak kızdı ve “Müsaadenizle Sir Nicholas” dedi. Kenarına kırmızı bir tüy taktığı geniş kenarlı şapkası ve siyah peruğu batan bir gemi gibi öne doğru kayarken, Yüzbaşı bunu umursamadan yere eğildi ve Fenton’un koluna girip ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Yüksek sesle “Prens Rumbert’in kendisi bile çok defa savaşta aldığı yaralardan veya açlıktan böylesine zayıf düşmüştür. Hatta bazen sizden bile daha kötü olduğu olmuştur. Lütfen bundan utanç duymayın. Tanrı aşkına, Sir Nicholas, en azından hâlâ aramızdasınız.”

Ve birden tuhaf bir normale dönüş dalgası, bir köpeğin başı okşandığındaki o gayri ihtiyari yatışma hissi nerdeyse görülmez bir şekilde tüm salonu bir uçtan diğerine geçti, herkesi içine aldı.

“Nezaketiniz için teşekkürler” dedi Fenton ayağa kalkarken. Ve yarım kalan cümlesine devam etti: “Tek dileğim, biraz önceki düşüncesizce ve kaba sözlerim için sizden özür dilemek. Şöyle ki karımın katili...”

Bir kez daha Yüzbaşı bir şaşkınlık hissiyle vuruldu.

“...karımın katili henüz adalet karşısına çıkarılmadı. Amacım elimden geleni yapıp bunu başarmak, kavgacının biri olmak değil. Duygusal davrandımsa kusurumu hoş görün. Ayrıca, evimdeki çalışanlarımın daha fazla benim yüzümden kan dökmelerini istemiyorum. Bu nedenle, lütfen bu iş daha fazla uzamasın. Sabrınız için bir kez daha teşekkürler. Beni tutuklayabilirsiniz.”

Yüzbaşı O’Callaghan yere baktı. Ardından da duvarlara, tavana... Kısacası Fenton dışında her yere...

“Peki...” dedi ilginç bir ruh haliyle. “Peki.”

“Bu durumda raporunuzda *arkadaşlarımla* ilgili bir şey yazmayacağınızı varsayabilir miyim? İdam ya da başka bir ceza?”

“Sir Nicholas, ben onu çoktan unuttum!”

“O halde hazırım. Şey—yanımda birkaç kitap götürmeye iznim var mı?”

“Kitap mı?” Yüzbaşı O’Callaghan bu beklenmedik istek karşısında önce bir afalladı. “Ah, kitaplar, tabi ya, kitaplar. Şey, istediğiniz kitaplar yarın size gönderilecektir Sir Nicholas. Yanlarında giysi, dilerseniz temiz çarşaf gibi daha önemli şeylerle beraber... Ayrıca—”

Bu sırada salonun arka tarafından bir çeşit çırpınma gibi vahşi bir ses geldi. Ardından arabacı Whip'ın kalın sesi yükseldi: "Lordum, peki Pamphlin alçağına ne olacak?"

Omzunun üzerinden arkaya bakan Fenton, Judith Pamphlin'i yukarı getirdiklerini gördü. Kadının elleri, silahları bir kenara bırakan Whip'in sıkı sıkıya tuttuğu uzun bir zincirle arkadan bağlanmıştı. Geniş omuzlu arabacı, sert bir şekilde zincirin ucunu çekip Pamphlin'i öne getirdi.

Kadının üzerine, vücudundaki kamçı izleri ve morlukları gizlemek için temiz bir elbise geçirildiği besbelliydi.. Ama çamura bulanmış saçları arasından uzun, kemikli suratı kir ve morluklarla doluydu. Şişmiş gözlerinde bu kadar canlı ve kötülük dolu olmasaydı şu hali insanın içini acıtabilirdi.

George "Nick, Pamphlin'in ne yaptığını sana söylemiş olmalılar. Lydia'nın acı içinde kıvrandığını haber vermeden senin dışarı çıkmaya göz yummuş. Dahası, onu kurtarabilecek panzehirin tarifini de söylememiş."

Fenton kadına doğru kısa bir bakış attı ve yutkundu. "Ben nasıl bir Kralcıysam, o da aynı derecede fanatik bir kral karşıtıydı. Ne yaptıysa bundan..." dedi ve uzaklara baktı. "Bırakın gitsin."

"Lordum?" dedi Whip şaşkınlık içinde.

"Emrimi duydunuz."

Başka hiçbir itiraz duyulmadı, ya da herhangi bir söz... Sadece geriden tutulmuş nefesler hayal kırıklığıyla bırakıldığındaki ıslık gibi alçak bir ses geldi. Ve bunu duymak gerçekten can sıkıcıydı.

Fenton aceleci bir şekilde "Haydi gidelim artık" dedi. "Burada yapmam gereken başka bir şey yoksa eğer?"

"Kılıcınızı istemek zorundayım Sir Nicholas." Bunu söylerken Yüzbaşı O'Callaghan'ın duyduğu mahcubiyeti sakallarıyla oynaması da gizleyemiyordu. "Yani—" diye derhal ekledi: "—kılıcınızı burada bırakabilirsiniz. Yanınıza almadığınız sürece... Bu arada şunu da söylemeden edemeyeceğim: Üzerime vazife değil ama son derece baş belası bir ev ahaliniz var."

Giles Collins yavaşça öne doğru yürüdü. Sol elindeki hançeri kemerine taktı ama göz ucuyla dışarıda bekleyen süvari birliğine

bakarken parlak kılıcını hâlâ anlaşılmaz bir bağlılıkla sımsıkı elinde tutuyordu. Fenton yavaşça kılıç kemerinin tokasını çözdü ve son bir gayretle, çok sevdiği Clemens Horn'unu Giles'e doğru fırlattı. İhtiyar adam da kılıcı avuçlarının içinde yan yatar şekilde havada yakaladı.

“Yakın zamanda ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum.”

Giles efendisine baktı ve “Belki öyledir. Ama içimden bir ses son bir büyük dövüş daha olacağını söylüyor” dedi.

Dış kapının önündeki herkes, hatta Yüzbaşı O’Callaghan bile, tam bu sırada Judith Pamphlin’den gelen boğuk zafer çığlığıyla bir an için ürktü ve ardından kadına doğru döndü.

“Kralın onurlu savaçısı şimdi krala ihanetten tutuklanıyor” diye çirkin ve alaycı bir sesle bağırды. “Bakın, hanımı nefsi zevklere, türlü türlü günahkârlıklara iten bu sapkın şimdi Yüce Tanrı tarafından cezalandırılıyor! Kutsal kitapta da yazıldığı gibi Nicholas Fenton, Tanrı’nın ateşli gazabının şarabını tadacaksınız!”

Kadın tamamen kendinden geçmiş halde delicesine titriyordu. Öyle ki kemikli vücudunu sarmalamış zincirler bile şingirdiyordu.

“‘Çektikleri işkencenin dumanı sonsuzlara dek tütecek. Şeytana ve onun hayaline tapıp o adinin işaretini alanlar gece gündüz rahat yüzü görmeyecekler.’” Kadının zafer sarhoşu gözlerinde düşmanlık ve kin adeta cehennem ateşi gibi parlıyordu. “Bu ayet sen ve senin gibi nefsinin peşinde koşanlar için yazıldı. Bundan daha doğru bir söz var mı söylenebilecek?”

“‘Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, size huzur bahşedeyim.’”

Fenton İncil’den bu kısa ayeti okuyup tekrar önüne döndü. Ön kapı açılırken kapının arkasına o istediği demir sürgünün konulmadığını fark etti.

“İlerde bu sözü kendime hatırlatmalıyım. Lydia için...” diye mırıldandı kendi kendine.

Yüzbaşı O’Callaghan hâlâ bakışlarını yerden ayırmamış bir halde “Dışarıda atınız sizi bekliyor Sir Nicholas” dedi.

“O halde emrinizdeyim Yüzbaşı.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Fenton süvarilerin gözetiminde evden ayrıldıktan uzun süre sonra evdeki herkes alt katta toplandı. Mutfağın ağır yemek kokusu ve kıpkızıl parıldayan şömine ateşinin sıcaklığı altında ortadaki büyük masanın etrafına oturup, Judith Pamphlin'in yargılamasını yapmak üzere bir daire oluşturdular. Çok az söz söylendi. Kırbaç cezası falan uygulanmadan her şey kısa kesildi. Kararın onaylandığını ilan eden şey usulca sallanan kafalardı. Koca Tom, kadını saçlarından tutup omuzlarını tahta bir leğene doğru dayattırdı. Ve tezgâhların altında saklanan fareler telaşla bir oraya bir buraya kaçışırken infaz sessizce gerçekleşti. Boğazı kesilerek cezalandırılan Judith Pamphlin arka bahçeye hiç kimsenin kemiklerini dahi bulamayacağı bir şekilde gömüldü.

Bu sırada başka bir yerde, Londra Kulesi'nde, artık sonuna gelen akıl oyunu en zorlu ve ölümcül dönemece büyük bir hızla giriyordu.

Bölüm 21

Kule'de Aslan Kükremesi

Pek de uzak bir mesafeden gelmediği rahatlıkla anlaşılabilen bir aslan kükremesi, bir başka kafesten gelen daha da iştahlı bir kükreme sesiyle karşılık buluyordu. Ama ikisinin de kükremesini yırtıp geçen yaban kedisinin cırtlak sesiydi.

Londra Kulesi'nin *Aslanlı Kapısı*'ndan içeride, ancak *Byward* Kulesi'nin altındaki ana kapının, peşinden de kuzey kale hendeginin dışında kalan hayvanat bahçesi küçük bir ücret karşılığında halk tarafından ziyaret edilebiliyordu. Kentten gelen is ve baca dumanı yüzünden burada bile siyaha boyanmış gökyüzünün altında, yanlarındaki arkadaşlarıyla beraber büyük bir yaygara kopararak gevezelik yapan Jack ve Jill'in sesleri yükseliyordu hayvanat bahçesinin uzun ve alçak duvarlarına doğru.

Albay Howard kalenin güneye bakan, nehir kıyısındaki siperlerinin nöbet yerlerinde dolanırken yukarıdan gelen bu gürültüyü duydu. Kendisi *Kule*'nin müdür yardımcısıydı. Şimdiye kadarki iyi hizmetleri bile onun hiç orduya girmemesi gerektiği gerçeğini söylemezdi. Onun narin, dışa doğru çıkmış elmacık kemikleri gri peruğuyla yarı yarıya gizlenmiş suratında parıldayan, uzun suratı bir bilim insanına, veyahut bir hayalpereste ait olmalıydı. Ve işin garibi, Albay Howard bunların ikisiydi de...

Her ne kadar öğleden sonra hava gittikçe daha da sıcaklaşsa da, o baştan aşağı, ta ayak bileklerine kadar, iyice sarılmıştı uzun paltosuna. Çok önceleri, kuzey ülkelerinin birinde ateşli bir hastalığa

yakalanmış ve ondan beri de hiç tam anlamıyla iyi olamamıştı. Sık sık soğuk algınlığına yakalanırdı. Kısa ve sivri uçlu sakallarıyla bıyıkları onu bir İspanyol gibi gösteriyordu. Dahası bu tarzı ona, bir çeşit zekilik havası da katmıyor değildi. Hemen peşinden, VIII. Henry zamanından beri muhafızların geleneksel kıyafeti halini alan kırmızı üniforma ve siyah kadife başlıkla aynı renkte uzun çoraplar giyinmiş şişman ve diğer birçoğunun olmaya çalıştığı şekilde sert görünümlü muhafız yavaş adımlarla yürüyordu.

Şişman muhafız sesinde gizemli bir havayla “Albay Howard!” dedi. Büyük bir cüretkârlıkla albayın koluna dokundu ve daha da ileri gidip kulağına doğru yanaştı. “Neler oluyor?” diye fısıldadı sesinde yine aynı gizemli tonla. “Bu geceki olay ne? Cinayet mi? Ya da..? Efendim, bir şeyler çıtlatabamaz mısınız?”

Albay Howard kaşlarını hafifçe çatarak muhafıza doğru baktı. Kafasını ‘bundan adam olmaz’ dercesine üzgün bir şekilde salladı ve yumuşak bir sesle “*Loqui elegantissime*” (Çok kibar konuşuyorsun!) dedi. Ama kaşlarının çatıklığı daha da kayboldu. “Bir cinayet olayının rapor edildiğine dair bir şey mi duydun? Eğer öyleyse, bunu bana söylemek için çok geç kalmışsın.”

Muhafız derhal inkâr eder bir tavırla geriye doğru çekildi. Ama bu eski kalenin duvarları boyunca, muhafızların, kırmızı üniformalı teğmenlerin arasında hızla yayılan bir söylenti olduğunu açıklayacağı kelimeler sanki dilinin ucuna gelmiyordu. Askerler arasında el altından yayılan bir sözle, bu gece burada korkunç derecede önemli bir şeyin olacağı fısıldanıyordu herkesin kulağına.

Albay, sakın bir sesle, ama gözlerini iyice kısmış muhafıza bakarak “Hadi ama!” diyerek şişman adamdan konuşmasını istedi. “Çıkar şu ağzındaki baklayı! Ne geçiyor aklından?”

Muhafız (muhtemelen) sert bir şekilde ilerisini işaret etti. Hemen birkaç metre ötelerinde, kocaman, demir sürgülü kapısı nöbet alanlarına açılan Orta Kule’nin yuvarlak, büyük taşlı silüeti yükseliyordu.

Muhafız kısık bir sesle “Sir Nicholas Fenton, yani Kadife Eldivenli Şeytan, yaklaşık iki haftadan beri orada tutuluyor. Tanrı şahidim olsun Efendim! Onu ilk buraya getirdikleri gece, bitkin, ihtiyar bir adamdan farksız görünmüştü gözüme.”

“Doğrusu ben de aynısını düşünmüştüm” dedi öteki düşünceli bir şekilde.

“Değil mi? Ama Efendim iki haftalık kırmızı şarap ve etli yemekli iyi bakım onu tekrar kendine getirmiş. Vücudunu görseniz bir gladyatör gibi. İnanın, o ilk gün getirilen bitkin adamla bunun aynı kişi olduğuna inanmazsınız. Tüm gün, bahçedeki leopar gibi sinsi sinsi geziniyor hücrelerinde ve yüzünde öylesine bir bakış—bir bakış...”

Yanındaki muhafızın varlığını neredeyse tamamen unutmuş görünen Albay Howard deminki düşünceli tavrı hiç bozulmadan başını salladı.

“Sanki başından büyük bir acı ve korku geçmiş gibi bir bakış...” diye mırıldandı. “Ateşler ve kötülükler arasından geçip sonunda kendini kurtarmış, ama gözlerinin ardında o acı ifadesi gizli kalmış gibi bir bakış...”

Muhafız hayli şaşkın bir ifadeyle İspanyol suratlı albaya baktı. Elinde silah olarak yalnızca kısa saplı bir mızrak vardı. Geniş ucundan dolayı insanların çoğu zaman baltalı kargı sandığı mızrağı sertçe kalenin eski taşlarına vurdu ve “Tanrı aşkına Albay!” diye bağırdı. “Kötülük dolu şeytani bir bakış kötülük dolu şeytani bir bakıştır, daha fazlası değil. Hem sadece bu da değil! Kim görmüş bir suçlunun orta kulede tutulduğunu? Neden normalde olduğu gibi *Beauchamp* Kulesi kullanılmıyor? Orası hem güvenli hem de sakın... Peki ya kapısı doğruca bizim bulunduğumuz nöbet alanına açılan Orta Kule? Tanrı aşkına, siz de görüyorsunuz ya!”

Kırmızı üniformalı, şişman muhafız iki siper arasındaki açıklıktan öne doğru eğildi. Aşağıda tüm güney yakasında boylu boyunca uzanan büyük bir iskele vardı. Nehirden gelebilecek saldırılara karşı müdafa edilebilmesi için yan yana dizilmiş uzun bir sıra ağır topla korunuyordu. Ama iskele doğal bir hendek görevini görsün diye kale duvarlarından bilerek kısa bir mesafe öteye inşa edilmişti. Rıhtımdaki gemilerden yükselen kara duman bulutunun altında Thames Nehri koyu bir renge bürünmüş, durgunca akıyordu.

Muhafız iskeleyle kale arasında kalan göle bakarak “Ve kadife eldivenli şeytanla onu nehir kanalıyla kurtaracak bir kaçış arasında sadece bir kapı var. Tüfek ateşiyle onun önünü kesebiliriz. Fakat—”

Hırıltı bir şekilde nefes alarak yönünü iskele toplarından albay döndü ve dondu kaldı. Albay onu dinlemiyordu bile. Hayran bir bakışla, kalenin iç siperlerinin üzerinden kuleleri seyrediyordu. Hepsisi sert, ama doğanın zarif bir dokunuşuyla yer yer yeşile bürünmüştü. Dış kale duvarının köşesinde ise Çan Kulesi yükselmekteydi. Tüm bu kulelere ise kocaman gri-beyaz taşlarla örülmüş devasa bir burç gözcülük ediyordu. Dört bir köşesinde sivri tepeleri olan bu kuleye Julius Caesar'ın adı verilmişti.

Albay bakışlarını kulelerden ayırmadan “Bu taşlar çok eski ve araları kemiklerle dolu. Burada çok fazla insan öldü.” dedi. “William Brown, hiç korktuğun olmuyor mu?”

Şişman muhafız şaşkın bir halde “Benim mi?” dedi.

“Şanslı bir adamsın. Ben çoğu zaman korkuyorum.”

Ve hayvanat bahçesinde aslanlar tekrar kükreteye başladı. Onların gürültüsüyle çocukların kahkahaları birbirine karışıyordu. Albayın yüzü hafifçe değişip başka bir hal aldı. Bu bulutlu koyun savaşındaki ününü bilen Muhafız Brown bir anda içten içe bir huzursuzluk hissetti.

“Korkarım ki ikazlarını Sir Robert'e iletmek zorundasın. Bu konuda karar alabilecek yetkili kişi o.” Bahsettiği kişi kulenin müdürüydü. Kendisi sert mi sert bir amirdi. “Şimdi orta kuleye çıkan kapının kilidini aç ve sürgüsünü kaldır. Ben tutsakla konuşurken sen dışarıda nöbet tut.”

Söylediği yapıldı. Kapının sürgüleri arkasından bir kez daha çekildiğinde Albay taş sütunlarla çevrili daire şeklindeki odanın içindeydi. Oda aşırı derecede sıcak ve bunaltıcıydı. Ama diğer taraftan, normalde bir mahkûma verilmeyecek derecede geniş ve havadardı. İki penceresi *dahi* vardı.

Albay, “Size haberler getirdim Sir Nicholas” dedi.

Uzayan siyah saçları rahat etsin diye artık peruğunu takmayan Fenton'un üzerinde ince ve beyaz bir gömlek vardı. Eskimiş kadife dizliklerini giymişti. Ayakkabılarının altın tokaları kirlenmiş olmalarına karşın yine de parıldıyorlardı. Taş odanın ortasına konulmuş masanın üzerinde ise kadife eldivenleri vardı.

Fenton hiçbir heyecan belirtisi göstermeden “Haberlerinizi tahmin edebiliyorum” dedi. “Beni buraya getirdikleri gece bunları

düşünemeyecek kadar sarsılmıştım. Ama sonra bir arkadaşın— Bay Reeve adında onurlu bir adamın—olacaklar hakkında beni çok önceden uyardığını hatırladım. Londra'yı kan bulayacak bir Katolik komplosu yönetmekle (ki bu tam bir saçmalık!) suçlanıyorum. Ama lanet olsun ki her taş yerine oturuyor. Hatta bu yüzden aynı arkadaşım bana Kral'la özel görüşme talep etmemi bile tavsiye etmişti. Ama benden önce Kral'ın kendisi benimle görüşmek istedi. Ve işte, buradayım.”

Albay Howard cevap vermeden masanın yanına bir sandalye çekip pelerinin tokalarını açmadan oturdu. Kılıcı otururken zemine vurup tüm odada yankılanan bir gürültü çıkardı. Masanın üstünde ilk gözüne çarpan doğal olarak Fenton'un kadife eldivenleriydi. Onların yanında kilden yapılma uzun pipolar, küçük bir tütün kabı ve bir yığın kitap vardı.

“Hayır” dedi Albay Howard. “Getirdiğim haber bu değildi.” Ve sonra sanki tamamen alakasız, bambaşka bir konuya atlamış gibi bir tavırla ekledi: “Buraya hapsedildiğinizden beri sanırım istisnasız her gün ziyaretinize geldim?”

“Nezaketinize minnettarım.”

“Şimdiye kadar birçok konu hakkında konuştuk: Tarih, edebiyat, mimari, astronomi...” Albay Howard bunu söyledikten sonra şöyle bir iç geçirdi ve kırmızı pelerininin içinden çıkan eli masaya doğru uzanıp kitapları karıştırmaya başladı. “Asıl ben minnettarım. Sohbetiniz benim için, inanın, gerçek bir zevkti. Ama sizin kendi hayatınızdan hiç konuşmadık.”

“Hayır, konuşmadık.”

Albay insanın ta içine işleyen keskin bakışlarını Fenton'a doğru çevirdi ve “Ama dünya üzerindeki kimseye güvenmediğinizi gözlerinizden okuyabiliyorum?” dedi.

Fenton belli belirsiz bir hareketle hafifçe omuzlarını kaldırdı ama cevap vermedi. Avlanan bir leopar gibi son derece temkinli ve gergindi.

“Hadi ama! Özelinize burnumu sokmaya çalışmıyorum!” diye yakındı Albay ve bunu gerçekten kastederek söylemişti. “Ama şunu tahmin etmeye cüret edebilirim: Bir kere olsun Şeytanla karşılaştınız, değil mi?”

Fenton da Albaya baktı. Günler sora ilk defa içinde bir vicdan azabı hissetmişti. İstemsiz bir şekilde elini suratına götürüp bakışlarını gizlemeye çalıştı. Jilet ya da yemek yerken etleri kesebilsin diye kör bir bıçak bile almasına izin verilmiyordu (ki bu onu deli ediyordu) her sabah bizzat müdürün özel berberi tarafından tıraş ediliyordu.

“Sakın benden ihanet beklemeyin!” dedi Albay. Ve sesi tekrar yumuşak halini aldı. “Ama gözünüzde herkesin güvenilirliği paramparça olduğu için bana da inanmayacaksınız, biliyorum. Ben Şeytanla hiç karşılaşmadım ama onun varlığının, dünyada, aramızda dolaştığının, bazılarımızla konuştuğunun ve her an yanımızda belirebileceğinin farkındayım.”

Fenton hafifçe gülümsedi sanki bu duyduğu hoş bir latifeymiş gibi. Sonra da nazik bir şekilde “Bana haberler getirdiğinizi söylemişsiniz” dedi.

“Ah, evet, evet.” Albay Howard bunu söylerken hızlı bir şekilde gözleriyle etrafını taradı ve sonra da sanki acelesi varmış gibi bir tavırla ayağa kalktı. “Haydi pencerenin önüne doğru gidelim.”

Kalenin ok atmak için yapılmış delikleri bir önceki hanedanın zamanında pencereye çevrilmişti. Doğal olarak bunlar normalden küçük pencerelerdi ve önlerine kalın parmaklıklar çekilmişti. Albay Howard, Fenton’u kalenin batı tarafına bakan pencerenin önüne çağırdı. Pencerenin hemen altında nehre karışmadığı için fena halde kötü kokan pis bir gölet vardı. *Byward* Kulesi’ne giden dar bir köprü göleti ortadan ikiye bölüyordu. Oranın hemen ötesinde ise hayvanat bahçesinin etrafında toplanmış kalabalığın gürültüsü yükseliyordu.

Albay Howard hayli kısık bir sesle “Şimdi Şeytanı falan unuttun” dedi ve bahsi geçen hayali şeytana bir lamba cini misali kaybolmasını emrediyormuşçasına parmağını şıklatarak pis kokulu gölete doğru baktı. “Size çok özel bir haber getirdim. Bizzat Sir Robert’in kendisinden... Bu gece yarısı bir ziyaretçiniz olacak.”

“Öyle mi?” dedi Fenton şaşkınlıkla. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Ne ziyaretçisi?”

“Bir leydi. Ya da—bir kadın desem daha doğru olur. Çünkü adından sanından haberim yok.”

“Bir kadın mı?”

“Şışşt! Nöbetçilerin olduğu yere ne kadar yakın olduğunun farkında mısınız bu pencerenin? Ve dışarıda meraktan kavrulan bir muhafızla da aramızda yalnızca şu kapı var!”

“Peki peki. Ama bu ziyaretçi? Kulenin içinde hem de? Nasıl olacak, dışarıda bir sürü muhafız var. Onların haberi nasıl olmayacak?”

“Size ancak bana söyleneni söyleyebilirim.” Albay Howard bunu söylerken pencereden içeri dolan serin bir meltem gri perüğünü karıştırdı. Griden çok kahverengi görünen sivri sakalını hafifçe sıvazladı. Gözlerinde bir anlığına neşeli bir parıltı belirip kayboldu. “Sir Robert de fazlasını bilmiyor, ya da en azından ben öyle sanıyorum. Ama böyle bir düzen (siz de eminim farkındasınız ki) ancak çok yüksek makamda biri tarafından kurulabilir.”

Göletin ilerisinde bir şarlatan ağzının kenarlarına iki flüt koymuş, ikisini de aynı anda çalarak etrafında toplanan insanları eğlendiriyordu. Ve birçoğu daha, birkaç yüz metre ötedeki darağaçlarının dibinde vaaz veren papazdan uzaklaşarak müziğin geldiği yere doğru akın ediyordu. Papaz ise dağılan kalabalığa el kol hareketleri yaparak onları geri toplamaya çalışıyor, gidenlerin peşinden lanet okurmuş gibi bir şeyler sayıyordu.

“Ama bu kadının işi ne burada?” diye sordu Fenton. Ve kuru, giderek kısılan bir sesle ekledi: “Bir tutsak için son derece lükse kaçan odama bir de beni eğlendirsın diye bir kadın getirileceğini hayal edemiyorum.”

“Tabi ki öyle değil. O da *gerçekten* çok olurdu” dedi zorlama bir şekilde gülümseyerek ve sonra sesinin tonu aniden değişti. “Ben sadece kadının hayati önem taşıyan bir mesaj getirmek üzere buraya geleceğini söylemek için görevlendirildim. Mesajın içeriğini bilmiyorum. Onu dinleyeceksiniz—ve ona uyacaksınız. Kadın güvenilir biri.”

“Tabi canım, kesinlikle.”

“Ve ona uymanız sizin iyiliğinize olacak. Hepsi bu.” Albay Howard cümlesini bitirdikten sonra yarı fısıldar tonunu bırakıp normal konuşmaya başladı. “Ve şimdi, demin bahsettiğiniz arkadaşınız hakkındaki haberleri de duymak ister misiniz?”

Duyduğuma göre bu arkadaşınızın size büyük iyilikleri dokunmuş. Bay Jonathan Reeve?

“Bay Reeve!” diye haykırdı Fenton pencerenin kalın demir korkulukları sıkı sıkıya kavrayarak. İhtiyar adamın adını duyduğunda hissettiği heyecan gayet ortaydı. “Onun hakkında ne haberler getirdiniz?”

“Kendisi hak ettiği şekilde ödüllendirildi Sir Nicholas. Hem de aynen sizin istediğiniz şekilde...”

“Ya? Kim tarafından?”

“Majesteleri Kral II. Charles tarafından.”

“Kusura bakmayın Albay Howard. Ama bu söylediğinizden şüphe duyarım.”

“Söylediğinize dikkat edin Sir Nicholas” dedi Albay kendine özgü yumuşak bir sesiyle. “Sizin bizzat Şeytanın kendisiyle savaşmış ve galip gelmiş bir adam olduğunuzu düşünen biri olarak...”

Bu sırada Fenton’un demir parmaklıklar üzerindeki ellerini daha da güçlü bir şekilde sıkıyordu.

“...her türlü kusurunuzu mazur görebilirim. Size olan saygım ortada... Ancak diğer taraftan bakıldığında ben Majestelerinin emrinde çalışan bir hizmetkâr ve aynı zamanda bu kalenin de yetkili amiriyim. Bu mevki kendisine emanet edilmiş biri olarak Majesteleri hakkında haddinizi aşan bir tek kelime bile etmenize müsaade edemem!”

Fenton yüzünü pencereden odaya doğru döndü. Biraz alaycı bir tavırla “İşte şimdi beni korkuttunuz Albay!” dedi. “İki hafta önce buraya getirildiğimde hasta ve bitkindim. Acınacak, utanılacak haldeydim. Ama şimdi, karşıma çıkacak herhangi birini aynı hale, hatta daha beterine sokabilirim. Hadi, çok sevgili Kralınızın emrindeki muhafızları çağırın. Çağırın da görsünler bir adam tek eli yalın ötekinde basit bir sandalyeyle onlara neler yapıyor!”

Albay Howard onu dinlemiyordu bile.

“*Hunc igitur terrorem animi, tenebrasque necessest—*” (Önce insanın beynindeki şiddet, ardından içindeki kasvet tarumar edilmeli) diye mırıldandı kendi kendine. Sonra aniden durdu ve

Fenton'a dönerek "Yani çok sevgili, sadık dostunuzun nasıl ödülüne kavuştuğunu duymak istemiyorsunuz?" dedi.

Fenton önce biraz tereddüt etti. Gözlerini yere dikmişti. Ardından kafasını salladı. Albay Howard tekrar masanın başındaki sandalyesine döndü ve orada üst üste dizili kitaplardan birini eline aldı. Boş boş kitabın kapağını inceleyerek "Ben kendim de şahidim, bizzat oradaydım" dedi. "Aslında kuleyi pek nadir terk ederim ama iki gün önce Sir Robert'ten Majestelerine bir mesaj götürmek üzere ayrılmıştım. Kral yanında birkaç kişiyle beraber parkın aşağısındaki yeşil alanda *pele-mele* oynuyordu. Yerden kalkan sarı toz bulutunun arasında küçük çocuklar gibi topa vurarak bağıırıyorlardı."

Albay Howard kitabın sayfalarını çevirerek konuşmaya devam etti.

"Ve birden Kral Charles diğer tarafa doğru bakıp bir işaret yaptı. Oyun durdu ve sopalar bir kenara konuldu. Yavaş yavaş çöken toz bulutunun arasından Bay Jonathan Reeve'nin, Lord Osborne'un koluna girmiş, titrek bacaklarla yalpalayarak yaklaştığını gördüm."

"Onu bekleyen şeyin ne olduğundan tabii ki bihaberdi. Ama o anki bakışını hayal edebilirsiniz, değil mi Sir Nicholas? Baştan aşağı siyah giymiş, kocaman göbeğini çevreleyen kemerine taktığı eski kılıcı baldırına vura vura yürürken beyaz saçları arasında daha da esmer görünen yanık suratının aldığı şekli bir düşünün! Bu halde, Kral'ın yanına gelene kadar ağır aksak, ama gururlu bir şekilde yürüdü. Majestelerinin önüne geldiğinde ise kolay kolay göremeyeceğiniz bir sahne yaşandı: İhtiyar dostunuz titrek dizlerinin birinin üzerine çöktü ve beyaz saçlarla kaplı başını öne doğru eğdi. Birkaçı gülecek gibi oldu ama Kral'ın bir bakışı hepsini susturmaya yetti. Giysileri ve peruğu toza bulanmış Majestelerinin yüzündeki mahcubiyeti görmemek elde değildi. Sanki babasına bakıyor gibi duygulanmıştı."

"Hayır, sizi şövalye ilan etmiyorum" dedi ve sonra sesi bir gök gürültüsü gibi gürlledi. "Kalkın ayağa Lowesoft Lordu ve insanlar arasında hak ettiğiniz yerinizi alın. Unvanınız ve mülkünüzün iadesi büyük hizmetleriniz karşılığında size verilen küçük bir hediye fazlası değildir."

"Ve sevgili dostunuz Jonathan Reeve, Lowesoft Lordu, tek bir kelime söyleyebildi fısıltıyla. O da 'Majesteleri...' oldu. Herkes

onu ayağa kaldırıp tebrik etmek için etrafında toplandı. Ama on beş dakika geçmeden Lord Jonathan Reeve hayata gözlerini yumdu.”

Bunu söyledikten sonra Albay Howard durdu ve elindeki kitabı büyük bir gürültü çıkaracak şekilde aniden masaya çarptı. Bu, yarı hipnotize olmuş Fenton’u uyandırmaya fazlasıyla yetmişti.

Eliyle gözlerini kapatarak “Bay Reeve öldü mü?” diye mırıldandı Fenton kendi kendine. Sesinde o çaresiz inanamazlık vardı.

“Evet, maalesef...”

“Ama—ama nasıl oldu?”

“Bakın Sir Nicholas, arkadaşınız seksen yaşında bir adamdı. Yıllar süren yoksulluk ve sefaletten sonra böylesine büyük bir onur ona çok geldi. Bizzat Majestelerinin arabasında, *Red Lion Fields*’te olduğunu öğrendiğim evine, daha doğrusu eski bir hana, doğru giderken arabacı arkadan zayıf bir haykırış geldiğini duymuş ‘Kral Charles çok yaşa!’ diye. Arabayı durdurup arkaya baktıklarında Jonathan Reeve’nin çoktan öldüğünü görmüşler.”

Fenton yavaşça ahşap yatağına doğru yürüdü ve içi saman dolu uyduruk döşegin üzerine oturup başını elleri arasına koydu.

Albay Howard düşünceli bir tavırla “Belki konumuzla pek alakası yok ama Lord Reeve’den başka iyi bir dostunuz daha vardı, Giles Collins adında... Yok yok! Korkmayın, kendisini gayet iyi. Ama sormak istediğim bir şey var: Onun gerçekte kim olduğunu biliyor musunuz?”

Fenton ellerini şakaklarına bastırarak “Doğrusu bunu Giles’in kendisi de sormuştu bir keresinde. Beraber kılıç antrenmanı yaparken... ‘Babanız benim gerçekte kim olduğumdan size hiç bahsetmedi mi?’ gibisinden bir şey demişti. Ama devamını konuşmamıştık.”

“*Woodstock Sarayı*’nı hiç duydunuz mu Sir Nicholas?”

Fenton kafasını kaldırıp doğruldu.

“1649 yılının ekim ayının ilk günü, yani Kral I. Charles’ın öldürülmesinin üzerinden sekiz dokuz ay geçtikten sonra, bir grup isyancı *Woodstock Sarayı*’na yürüdü. Görevleri orayı harap etmek, yakıp yıkmaktı. Ama yalnızca bir gün sonra, 2 Ekimde, isyancılar kötü ruhların neden olduklarını sandıkları (dikkat edin, sandıkları diyorum) türlü türlü tuhafıklar yüzünden korku içinde geri kaçtılar.”

Fenton olayı hatırladığını belli eden bir ünlemle karşılık verdi.

“Ha!” diye mırıldandı Albay Howard karşısında oturan Fenton’a doğru yan bir bakış atarak. “Madem olayı biliyorsunuz, o halde isyancıların başlarına gelen tatsız olayları tekrardan hatırlatmama hacet yok. Zaten daha sonra hepsi Bay Shadwell tarafından sade bir oyunda derlenip kaleme alınmıştı. Tabii ki onları orada korkutup üzerlerine çamurlu su döken, mumlarını düşürüp söndüren, dizliklerini uçurup ortada kimse yokken toplarını ateşleyen, kapısı kilitli odalardaki kocaman kütükleri yuvarlayanlar görünmez hayaletler değildi.”

“Tüm bu düzenin arkasında kendisi aslında bir Kral yanlısı olup kimliğini gizleyen hizmetçilerinin eli vardı. Her şeyi iyice planlayıp iki de yandaş bulduktan sonra kurduğu tuzakları tek tek çalıştırmaya başladı. En sonunda da biraz tuz, birkaç kimyasal toz ve barut karışımı yardımıyla çıkardığı küçük bir patlamayla tüm evden, hatta *pot de chambre*—şey tuvaletten bile aniden mavi bir duman yükseldi. Bu son hamleyle istilacılar korku içinde kaçıştılar. Bu zaferin kahramanı kim, duymak ister misiniz? Kendisini Giles Sharp diye çağırıyordu ama gerçek adı Joseph Collins’ti. Oxford çevresindeki köylerde hâlâ ondan saygıyla bahsederler.”

“Ayrıca kendisi iyi bir Kralcı olduğu kadar saygın bir beyefendiydi de. 1650’deki Worcester savaşında Sir Thomas Draycott’un atlı birliklerinin başındaki bir numaralı kılıç ustasıydı. Ama zengin biri olmadığı için mütevazı bir yaşam sürdü. Şimdi Sir Nicholas, bu anlattığım adamın iki ismini birleştirebilir misiniz?”

“Giles Collins...” diye mırıldandı Fenton. “Hem isyancıların hizmetçisini hem de Kralcıların kahramanını oynamış biri olarak iyiyle kötüyü zorlanmadan ayırt edebildiğine artık şüphem yok. Sir Nick ve ben...”

Albay Howard bir kez daha şaşırmış bir halde, Fenton’a doğru baktı göz ucuyla. Fenton’un gözlerinin içi parlıyordu. Ama neşeye değil, ziyaretçisinin anlam veremediği başka bir hisle...

“Bakın, size bu isyancıların neler yaptığını anlatayım” dedi Fenton. “Kral I. Charles’a ait olan her şeyi kirlettiler, yatak odasını mutfak, yemek odasını odunluk olarak kullandılar. Mozaik camlı pencerelerini paramparça ettiler, heykellerini yıkıp şaheser

niteliğindeki tablolarını bıçaklarla mahvettiler. Ne kadar güzel şey varsa, ne kadar asalet ve incelik taşıyan bir şey varsa hepsini—”

Fenton bir anda durdu. Albay Howard’ın uzun parmakları masanın üzerindeki tütün çubuklarından birini sımsıkı kavradı ve ortadan ikiye kırdı.

“Güzel!” dedi Fenton.

“Ne?! Bu barbarlığa güzel mi diyorsunuz?”

“Ah hayır, beni yanlış anladınız Albay. Beraber o kadar sohbetlerimiz boyunca ilk defa duygularınızı dışa vuran bir hareket yaptınız.”

“Duygu mu?” dedi Albay Howard şaşırmış bir halde. “Bu kelimen bana hiçbir şey ifade etmiyor. Doğrusu, Sir Nicholas, uzun yıllardır kalbimde hiçbir hisse yer yok. Karım Büyük Yangında çığlık çığlığa yanarak can verdiğinden beri...”

“Gerçekten mi? Bir karınız vardı ha?”

Fenton bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. Gözlerinde tuhaf bir ifadeyle Albaya bakarken ahşap masanın kenarlarını sıkıyordu.

“Benim de bir karım vardı” dedi. “Ve o da öldü. Zehirlendi...”

“Zehirlendi mi?”

Albay Howard’ın şaşkınlık dolu suratından bu sırtın çok iyi saklandığı anlaşılıyordu. Demek üst düzey yetkililerin bile gerçekten haberleri yoktu.

Kesik kesik nefes alarak “Bana verdiğiniz bu hücrenin içinde her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Size karımı kimin zehirlediğini söyleyebilirim. Hatta söylemek bir yana dursun, bunu kanıtlayabilirim bile! Ama bunu dışarıdaki arkadaşlarımla konuşmama ya da onlar mektup yazmama izin verilmeden yapamam. Burada hiçbir ziyaretçiye izin verilmiyor. Hatta boş bir kâğıt, mürekkep ve kaleme almam bile yasak. Neden bunlara izin verilmiyor?!”

“Bilemiyorum Sir Nicholas. Ama bunlar benim yetkilerimin dışında olan şeyler.”

Fenton masanın üzerindeki kitaplar kayıp yere düşene kadar masayı salladı. “Bakın Albay, beni buraya tıkan suçlamaların ne

olduğunu ve nasıl tezgâhlandığını nasıl tahmin ettiğimi gördünüz. Bir saçmalıklar zinciri yüzünden buradayım ama bu lanet olası vatan hainliği zırvasından bile daha önemli bir şey var benim için: Karımı zehirleyen kişiyi adalet karşısına çıkartmak. Evet, şu dünyada tek dileğim bu. Bir mektup gönderemez miyim bir dostuma? Hatta isterseniz sözlü bir mesaj bile olur.”

“Bana böyle bir emir verilmedi.”

“Kulenin en üst düzey yetkilisiyle konuşabilir miyim o halde?”

“İsterseniz bunun için bir görüşme talep edebilirsiniz.”

“Yani kabul görmeyeceği garanti bir talep demek oluyor bu, değil mi?”

“Üzgünüm ama bu konuda bir şey söyleme yetkim yok.”

Her ne kadar mahkumdan zerre kadar korkmasa da, Albay Howard sandalyesini geriye doğru ittirdi ve ayağa kalkıp sandalyenin ardına geçti.

“Korkarım ki buradaki zamanım sona erdi” dedi ve ilk defa sesini yükseltip sert bir tonla bağırdı: “Nöbetçi! Kapıyı aç!”

Kapının dışında önce bir koşuşturma sonra da kilidi telaşla açmaya çalışan muhafız elinde şingırdayan anahtarların şingırdama sesi duyuldu. Bu sırada Albay Howard son bir kez Fenton’a döndü ve nedense sinir bozucu bir hüznle “Tarih ve şiir üzerine yaptığımız sohbetler sayesinde gerçekten çok güzel zaman geçirdik Sir Nicholas. Ve şunu bilmenizi isterim: Size karşı asla kötü bir niyetim olmadı. Dediğimi unutmayın. Kadın geç saatte gelecek. Onun dediklerini yapın.”

Ağır kapı kilidi çat diye bir ses çıkararak açıldı ve demir sürgüler kaldırıldı. Hafifçe aralanan kapının ardından elindeki mızrağın bilenmiş, keskin ucuyla beraber kırmızı üniformalı muhafızın geniş göğsü belirdi.

Albay kapıdan adımını atarken bir kez daha “Unutmayın!” dedi. Bunu söylerken parmağını havaya kaldırdığında olağanüstü bir benzerlikle Kral I. Charles’in darağacına çıkarıldığındaki son halini anımsattı Fenton’a. “*Düşündüğünüzden çok daha zamanınız var.*” Albay Howard’ın ayak sesleri uzaklaşırken kapı dışarıdan kilitlendi ve demir sürgüler çekildi. Fenton öylece kapıya

bakakalmıştı. Albayın ayak sesleriyle beraber tüm umutları da bir bataklığa yavaşça batarmış gibi ondan adım adım uzaklaşıyordu. Bu iki haftalık esareti boyunca kendinden hiç konuşmayıp Albay Howard'ın güvenini kazanmaya çalışmıştı.

Yıkılmış bir halde yatağına doğru yürüdü ve sessizce oturdu.

Gayet geniş, ama bu lükse karşın pek de temiz olmayan odada bakışları gezindi. İçerisi sıcaktı. Kirli giysileri yerde üst üste yığılmıştı. Karşıdaki duvarda odaya açılan ikinci bir kapı vardı ancak bu da aynı diğeri gibi kilitlenip dışarıdan defalarca sürgülenmişti. Kapının önünden aşağı doğru inen döner merdivenler vardı. Fenton, hayalinde merdivenleri takip edip alt kattaki odaya inmeye başladı. Her yer muhafızlar ve silahlı nöbetçilerle doluydu.

Fenton tekrar kendine gelip hayal dünyasından uyandıran şey dışarıdan gelen gürültü oldu. Fenton, tutulduğu odanın hemen altından geçip Orta Kule'nin diğer kanadına uzanan dar yoldaki ziyaretçilerin ayak sesleri ve konuşmalarını bile duyabiliyordu. Bu tarafa gelen ziyaretçiler, bir muhafız eşliğinde kısa bir tur atıp deniz manzarasını seyredebiliyorlardı.

Hayvanat bahçesinden bir sırtlanın uluma sesi geliyordu. Du-manla gölgelenmiş sıcak öğle güneşi yavaş yavaş ferini kaybedip kalenin gri taşları arasında akşam serinliğine bırakıyordu yerini. Kısa süre içinde ziyaretçilerin ayrılma vakti gelecekti. Flüt çalan hokkabaz çoktan kaybolmuştu. Ama ondan başka üç şarlatan daha ellerinde kemanlarıyla çılgınca, kendilerinden geçmişçesine bir zevkle bir şeyler çalıyorlardı. Ve şimdi başladıkları melodiyi duyar duymaz Fenton kafasını kaldırdı.

*Uğultuları yükseliyor zorbaların bu çamur ve is şehrinde
Bayrakları yeşil bir kurdele olmuş, sallıyorlar kahpece;
Sahipleri Shaftesbury bağılıyor "Kahrolsun Papacılar"
Yiğitlik bilmezler, korkaklar ordusu ona bir saldırdılar...*

Aslında bu çok büyük bir rastlantı sayılmazdı çünkü neredeyse şehrin her yerinde bu şarkı söyleniyordu. Ama ne önemi vardı ki? İhtiyar Reeve, Lowesoft Lordu, ölmüştü. Huzur içinde yatsın... Hayali hep Fenton'un yanında olan Lydia yine onu avutmaya gelmişti. Fenton onu son gece yetmekteyken gördüğü haliyle canlandırıyordu karşısında. Onu son gördüğünde gümüş şamdanlara

yerleştirilmiş, parıl parıl yanan mumlar arasındaydı ve karşılarında Bay Reeve eline mandolini, Ben Jonson'dan bir aşk şarkısı çalıyordu.

Lydia karşısında, demin Albay Howard'ın oturduğu sandalyede oturuyordu. Fenton, karısının capcanlı ama hüznünlü gözlerinin mavisinde kaybolurken kendisine bunun bir hayalden ibaret olduğunu, aksi takdirde delirmiş olacağını tekrarlıyordu. Kahverengi saçlarına hafif bir ışık vuruyordu. Yarı ayrık dudakları gülümsemek için çabaladı. Ellerini önünde birleştirmişti.

Neden sonra Fenton yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Beni bekleyeceksin, hatırlıyorsun sözünü, değil mi? Kalenin müdür yardımcısını ikna etmeye çalıştım ama üzgünüm, olmadı. Olsun! Henüz bitmedi, henüz yenilmedim. Seni zehirleyen kim olduğunu biliyorum ve—”

Fenton son sözlerinden pişman bir halde sustu. Lydia boşuna bir çabayla Fenton'un eline dokunmak için uzanmaya çalışıyordu ama ‘zehir’ kelimesini duyunca, aynı gerçek hayatta olsa yapacağı gibi oradan kaçtı. Fenton'un zihni onu görmesine izin vermiyordu zehri düşündüğünde.

Katil tabii ki de Kitty Softcover'dı. Lanet olası eski aşçıları...

Kitty'nin hayali son derece canlıydı. Fenton, onu hemen yanında dikiliyor halde görüyordu. Üstü başı pislik içinde, kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, teni kireç gibi bembeyaz, pırlantalar, elmaslar için fıldır fıldır dönen gözlerinde tamahkâr bir bakış...

Fenton yüksek sesle “Seni pasaklı orospu...” dedi. “En başından beri senden şüpheleniyordum ve bunu Giles’e de söyledim. Ön kapının kilidinde, anahtarın kalıbını çıkarmak için kullandığın sabunun izlerini buldum. Derhal kapıya içerinden bir sürgü yapılmasını emrettim ama bu bir şekilde unutuldu. Yüzbaşı O’Callaghan beni tutuklamaya geldiğinde kendi gözlerimle gördüm kapının iç tarafında sürgü olmadığını.”

“Ama karımı bir seferde öldürecek kadar fazla arseniği tekrar nereden buldun? Ancak burada, Kule’de esirken *Dead Man’s Lane*’deki ihtiyar eczacı ve dostum Goerge Harwell’le oraya gittiğimiz gün aklıma geldi.”

Kitty'nin hayali silueti Fenton’a karşı kahkahalarla gülüyordu.

“Sana iyi davrandım. Zorbalığın yanlış olduğunu söyledim. George asıp kesmeli diye konuşurken, ölüm tehditleri savururken bile ona sakın olmasını söyleyen, ihtiyar eczacının eline birkaç altın sayarak sözlerimin arkasında duran da bendim. Adamın sana o kadar arseniği nasıl verdiği ortadaydı: Yaşlı tilki sana tutkundu. Onu avucunun içine almıştın. Peki senin canını bağışladıktan sonra onun yanına gitsen, yine sana istediğin kadar zehri hiç düşünmeden vermez miydi?”

“Her şeyin böyle olduğuna adım gibi eminim. Benden nefret ediyordun, karımdan da. Zaten benim gözümün önünde, eritilip şekerin içine gizlenmiş arsenikle karımı zehirlemeye kalkışmadın mı? 10 Haziran gecesini gizlice evime girdin. Belki hırsızlık için gelmiştin ama öldürmek için kaldın. Gerekli haberi uçurduktan sonra arkadaşlarım tek yapması gereken Wynnel adındaki o moruğu ümüğünden tutup gerçekleri konuşturmak. İşte ondan sonra adaletin karşısında hesap vereceksin.”

Ama Kitty bir anda kayboldu çünkü Fenton’un aklı dağılmıştı. Elini terden ıslanmış alnına götürdü. Müzik durmuştu. Fenton tekrar yatağa geçti ve sırtını duvara yaslayarak oturdu. Bunaltıcı sıcaklık yavaş yavaş çekiliyordu ama aşağıdaki göletten gelen pis koku hâlâ oradaydı. Fenton başının öne doğru düşmesine izin verdi tekrar düşüncelere dalabilmek için. Ama neredeyse hemen ardından—en azından Fenton’a öyle gelmişti— beyninin içinde bir ses haykırmaya başladı: “Dikkat et! Dikkat et! Dikkat et!” diye sessizce tekrarlıyordu.

Fenton tutulmuş omuzlarında canını acıtan bir sızıyla doğruldu. Bir an için zifiri karanlıkta oturduğunu düşündü. Sonra, gözlerini kırptırdıkça, taş odanın küçük pencerelerinden dolan ay ışığıyla tüm hatlarına kadar aydınlandığını fark etti.

Doğrusu oturduğu yerde uyuyakalmıştı ve ne zamandır uyuduğunun bilincinde değildi. Sanki bir dövüş için enerji topluyordu bedeninde. Tüm kalede ne bir ses ne de bir fısıltı vardı. Sadece aşağıdaki suyun hafif şırıltısı duyuluyordu, o kadar.

Bu sessizlikte geç bir saatin o boşluğu, ıssızlığı vardı. Belki de sabah oluyordu. Aşağıdaki yoldan geçen askerlerin rap rap ayak seslerini ya da Byward Kulesi’nin büyük kapısının gece yarısı

olduğunda gıcırdayarak indirilişini duymamıştı. Tören alanından trampet sesleri de gelmemişti kulağına. Hayır, hiçbir şey...

Fenton, kendi kendine bile açıklayamadığı bir sessizlikle, öne doğru eğilip ayağa kalktı. Sanki görünmez bir düşman gölgede saklanıyormuş gibi usulca, parmak ucunda yürümeye başladı.

("Dikkat et! Dikkat et! Dikkat et!")

Odada üç tane pencere vardı. Kuzey ve güneye bakanlar nehrin üstüne düşüyordu. Kuzeydoğudaki ise siperlerin önünden geçen dar yola bakıyordu. Hava soğumuştur. Fenton sessizce o yöne doğru ilerleyerek kuzeydoğu tarafındaki pencereden dışarıya bakmaya çalıştı.

Nöbetçilerin yürüdüğü yol pencereden baktığında görüş açısının hemen dışında kalıyordu ama Fenton yine de parmak uçlarında yükselip bir şansını denedi. Aşağıdaki yolu buradan görebiliyordu ama elinde feneri ışıldayan bir nöbetçi göremedi. İç duvarın başladığı yerde Çan Kulesi'ni, ardından Kanlı Kule'ye karşı bir çizgi halinde sıralanmış siperleri ve son olarak da kule müdürünün kaldığı *Wakefield* Kulesi'ni görüyordu.

Esrarengiz ay ışığı gri taşları karanlığa bürüyor, ama aralarına beyaz parıltılar çiziyordu. Kuzgunlar bile Yeşil Kule'nin etrafındaki ağaçlarda uykuya dalmış olmalıydılar. Hepsinin üzerinde, doruklarında kırmızı leopar sembolü Norman bayraklarının dalgalandığı tozla kaplı dönemlerden beri cansız, gri-beyaz taşlarla örülü kare silüeti bir dev gibi yükselen Julius Caesar Kulesi vardı.

Fenton titredi. Yavaşça, yine hiç ses çıkarmadan, bu kez de nehrin üzerindeki güney penceresinden dışarı bakmaya çalıştı. Nehrin karşısındaki Surrey kıyısına, karadan aşağı yukarı iki yüz elli metre içeriye demirlemiş birkaç yalnız yelkenlinin dışında Thames bile bomboş görünüyordu bu gece. Daha büyük bir gemi, karanlığa gömülmüş birkaç katlı bir kadirge, *grandide* (orta direk) asılı iki kocaman yeşil fenerle aydınlanmaya çalışıyordu. Şimdi Fenton, suyun köpükler çıkararak rıhtıma ve kalenin duvarlarına vurduğunu duyuyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir—

Hayır! Başka bir ses daha vardı.

Biri, son derece usul adımlarla, nöbet alanından Fenton'un bulunduğu odaya doğru ilerliyordu.

Bölüm 22

Gece Yarısı Gelen Kadın: Sır Perdesi Aralanıyor

Fenton'un masasının üzerinde, o uyurken getirildiği belli, büyük bir yemek kabı ve bir şişe şarap vardı. Yemek buz gibi olmuştu. Yavaşça masaya yaklaştı ve sandalyeyi alıp elinde şöyle bir tarttı. Gerekğinde onu bir silah olarak kullanmaya karar vermişti.

Kuzey pencerenin ötesindeki yarı gölgeye doğru parmak uçlarında ilerledi ve sandalyeyi elinde tutup beklemeye başladı. Hiç gürültü çıkarmamaya özen gösteren bir kişi, kapının diğer tarafında hafif bir sesle demir sürgüleri kaldırıyordu. Birinci sürgüden sonra ikincisi de belli belirsiz bir sürtünme sesi dışında tamamen gürültüsüz bir biçimde hareket etmeye başladı.

Fenton sandalyeyi iyice kavrarken içinde dolu ilginç bir ürperti hissediyordu. "Yavaş, sakın..." dedi içinden kendi kendine.

Aklına gelen ilk şey gizli bir suikasttı. Ama daha sonra, her ne kadar geçmişte artık geri dönülemez bir şekilde sıkışıp kalmış olsa da, bunun II. Charles'ın dönemi olduğunu anımsadı. O, gizliden gizliye birini öldürecek bir kral değildi. Yuvalarından çıkan dişlerin çıtırtısıyla beraber kapı gıcırdarken Julius Ceasar Kulesi'nin altındaki hücrelerin birinde tutulan zavallı bir adamın çığlıkları duyuldu.

Ve kapının ikinci sürgüsü de yerinden tamamen çıkarılıp geriye doğru alındı. Büyük bir anahtar, kapının kilidini açarken, kapının arkasındaki kişinin tüm çabalarına rağmen, şıngırdıyordu. Ne kadar yavaşça olsa da, anahtar, döndüğünde bir tüfeğin horozu misali *çık* diye yüksek bir ses çıkardı.

Kapı hızla açılıp kapanırken Fenton ay ışığını bir anlığına belirip kaybolan dikey bir parıltı olarak gördü. Konuğunun nefes alışverişini duyabiliyordu. Ve bu, uzun, siyah pelerin giymiş bir kadındı. Pelerinin başlığı, kenarlarında ince dantellerle süslenmişti.

Fenton sıkı sıkıya sandalyeyi tutan elini gevşetti. Bunu tahmin etmeliydi: Kendisini ziyaret edecek kadının kim olabileceğini öngörmeliydi.

Gelen tabii ki de Meg York'tu. Ama belli belirsiz bir değişiklik vardı üzerinde. Belki de ay ışığı yüzündendi. Anahtar masanın üzerine koyup pelerinin başlığını açtı. Yeni bir şekil verdiği saçları, küçük kıvrımlarla omuzlarına düşüyordu. Ve yüzü, bir nebze bile katılık ya da alay izi olmadan, Mary Grenville'nin yüzüydü.

Fenton yumuşamadı, çünkü bu bir çeşit maske olmalıydı. Meg bir elini sanki bir silah gizliyormuş gibi pelerinin içinde tutuyordu. Fenton dikkatlice sandalyeyi tekrar eline aldı. Ama karşısındaki en azından etten kemikten, gerçek bir insandı.

Meg, hiç ses çıkarmadan Fenton'a doğru ilerledi ve hemen yakınında durdu. Fenton'un etten bir maske olarak gördüğü bu güzel yüz, merhamet ve anlayışla dolu sımsıcak bir ifadeye bürünmüştü ki bu Fenton'u en hazırlıksız halde yakalayan korkunç bir tuhafılıktı. Kadın fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşmaya başladı.

"Biliyorum, benden hoşlanmıyorsun" dedi. "Ama dediklerimi yapmalısın, sana yardım etmeye geldim."

Fenton tek bir kelime etmeden sadece Meg'in suratına baktı.

Bu kez fısıltıya daha yakın bir sesle "Sana söylüyorum!" dedi ayağını taş zemine vurarak. "Acele etmelisin! Kaybedecek bir günün, hatta bırak bir günü bir gecen, bir saatin bile yok. Acele etmezsen öleceksin! Yemin ediyorum öyle!"

"Bak, ben hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum. Beni vatan hainliğiyle suçluyorlar, kabul..."

"Ama—!"

"Ama Sir Nick'in saygıdeğer ismi ve mevkii düşünüldüğünde, ki buna bir de Parlamento üyesi olduğunu eklersek, beni sıradan bir suçlu gibi Newgate'e tıkamazlar. Avam kamarasında benim aleyhime bir önerge sunulması lazım yargılanabilmem için. Ve sana söylüyorum tatlım, parlamento 1677'ye kadar tekrar toplanmayacak."

“Eğer şu bir saat içinde buradan kaçmazsan, senin için tüm umut tükenecek. Bana güvenemez misin?!”

Fenton gülme de dudakları ve çenesiyle gülüyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Tekrar mı?” diye sordu yarı alaycı ama nazık bir tavırla.

Meg bir elini yüzüne koyarak gözlerini kapadı. Kendinde güç toplayabilmek için çetin bir mücadele veriyordu sanki.

“Canıma mı susadım ki tekrar sahte bir aşkla gözümün kör olmasına izin verip sıcaklığın ve isteklerine güveneyim? Sen yeraltı dünyasına ait mide bulandırıcı bir sürüngenden başka nesin ki? Dokunuşu gerçekte buz gibi soğuk ve cansız bir yaratık... Hem efendin nerede?”

“Efen—”

“Evet, efendin. Şeytan... Şüphesiz o da yakınlarda bir yerlerdedir. Hatta dur, neden kendiliğinden çıkagelmesini bekliyoruz ki? Hadi çağır onu küçük *köle*. Onunla üçüncü defa karşılaşp daha önce yaptığım gibi bir kez daha ona kimin büyük olduğunu gösterebilirim!”

Korkunç bir dehşete kapılıp tir tir titreyen Meg telaşla etrafına bakındı ve sonrasında dizlerinin üzerine çöktü.

“Durdur şunu!” diye fısıldadı. “Onun hakkında böyle sözler kullanmamalısın. Yalvarıyorum...”

Fenton pis pis sırtarak “Neden?” dedi. “Bize o kadar yakın yani?”

“Hayır, şimdi uzakta. Hem de çok uzakta. Seni çoktan unuttu. Okyanustaki bir su damlacığı kadar bile düşünmüyor artık senin hakkında. Çünkü söz verdi—”

“Söz mü verdi?”

“Evet, seninle daha fazla uğraşmayacağına dair... Çünkü zamanın, normal akışının dışına çıkmaması gerekiyordu. Ama onu bu şekilde çağırır ya da böyle meydan okursan...”

“İyi bakalım, bırakalım o da ancak böyle kendi çöplüğünde ötsün. Çünkü onu en azından yarı mağlup ettim. Doğru, o gece, gerek sözleri gerekse etrafı cehenneme çeviren öfkesi olsun beni korkuttu. Ama benim korkum Lydia içindi. Ve sonunda tarih kazandı, Şeytan değil. Kendi kulaklarıyla duydu efendinin ruhumu

alamadığını kabul ettiğini. Ki bunun onu nasıl sinirlendirdiğini de yine kendi gözleriyle gördün. Buna zaferden başka ne denir? ‘Zira bir adam bütün dünyayı kazanıp da kendi—’”

“Dur! Dur! Dur!”

(Fenton İncil’den bir insan için dünyadaki en önemli kazancın kendi teni ve tinini korumak olduğunu söyleyen bir ayet okuyordu.)

Ama susan Fenton değil, fısıldayarak konuşan Meg oldu. Bir iki saniyelik bir duraksamanın ardından kafasını bir taraftan öteki-ne çevirerek “O ses de neydi?” diye sordu.

Fenton da bir ses duymuştu ama şu anda gerçekliğinden emin olabildiği tek şey ay ışığıydı.

“Sanırım dışarıdaki aslanlar biraz huzursuz. Seslerini daha önce de duymuştum. Ya da kim bilir, belki de senin kokunu almışlardır. Kediler yılan kokusunu asla şaşırmaz.”

“Bana istediğini söyle. Ama ben gerçekte Mary Grenville’yim. Aynı senin Profesör Nicholas Fenton olduğun gibi... Senin peşinden geçmişe geldim çünkü elimde değil, sana aşığım. Ve senin ölmene izin vermeyeceğim.” Meg bir kez daha elini gözlerinin üzerine koydu. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Seni nasıl kendime inandıracağımı... Ama sana niyetimin iyi olduğunu kanıtlarsam, beni dinler misin?”

Ve Meg biraz daha yaklaştı Fenton’a. Ay ışığı altında ürkütücü görünen gri gözlerini kaldırıp ona baktı. Bakışlarında bir zerre olsun hile ya da kurnazlık yoktu.

“Seni... Seni dinleyeceğim.”

“Peki! Hücrenin kapısı şu anda kilitli değil.” Meg, pelerininin içinde tuttuğu sol elini dışarı çıkarıp kapıyı işaret etti. “Eski günlerimizde Richmond’da beraber yüzerdik. Ben iyi bir yüzücüydüm ama sen benden de iyiydin. Kapıyı senin için açık bırakacağım. Dışarı çık ve siperlerden aşağı atla. Rıhtımın altından yüzdükten sonra özgürsün!”

“Özgür mü? Nereye... Nereye gitmek için özgür? Kıyıya çıktığım an yakalanırım.”

“Bu gece odanın güney penceresinden hiç dışarı baktın mı?”

“Evet.”

“O halde karşı kıyıdaki büyük bir gemiyi fark ettin değil mi? Şeyde... Ortadaki direk işte, özel bir adı vardı ama hatırlayamadım. Orada iki büyük fener var, yeşil ışıklı.”

“Grandi... Her neyse, evet fark ettim o gemiyi.”

“İşte o, bizzat Majestelerinin emrindeki savaş gemisi. Hem de donanmanın en ileri ucunda görev alan, kırk—yok, atmış; belki de daha fazla, unuttum tam sayısını—hah işte o kadar top taşıyan bir gemi. Ve oraya yalnızca ve yalnızca senin için gelip demirledi. Yapman gereken tek şey şu kapıdan çıkıp denize atlamana ve iki yüz elli metre yüzmen. Gemi seni Fransa’da istediğin herhangi bir limana götürecektir.”

Fenton doğruca Meg’in gözlerinin içine baktı. Tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki Meg hızlı davranıp eliyle onun ağzını kapatarak konuşmasına imkân vermedi ve “Dahası da var!” dedi. Sesi adeta heyecandan titriyordu. “Bu gece, nöbet alanının sonundaki Saint Thomas Kulesindekilerle, burada, yani Orta Kule’deki tüm asker ve muhafızlar *Wakefield* Kulesi’nde bizzat kale müdürü Sir Robert tarafından düzenlenen büyük bir yemeğe çağrıldılar. Şu anda hepsi orada, Sir Robert’in elinin altında... Bu sır yalnızca ona açıldı ve kısmen de Albay Howard’a. Burada olmaması gereken bir nöbetçiyle şans eseri karşılaşmadığın sürece, yol temiz.”

Fenton son derece ifadesiz bir tavırla “Etkilendim” dedi. “Peki kim benim gibi zavallı bir adam uğruna koskoca savaş gemisini buraya getirtti ve daha da önemlisi, kale müdürünü görevini kötüye kullanmaya ikna etti?”

“Bizzat Kral’ın kendisi.”

Ağzından bu üç kelime çıktıktan sonra, Meg, Fenton’un soğuk ve alaycı gülüşü karşısında geriye doğru çekti kendini.

“Çok garip!” dedi Fenton gülerek. “O halde Kral kendine karşı son derece şaşırtıcı bir oyun oynuyor. Baksana, bir eliyle beni Kule’ye tikiyor, diğeriyle beni dışarı çıkarmak için en karmaşık ve tehlikeli bir plan hazırlıyor. Doğrudan beni salmak daha kolay bir yol olmaz mıydı?”

“Tabi ki hayır! Sen gerçekten bir şeyleri anlamaya çalışmak yerine kelime oyunları yapmayı tercih ediyorsun. Bak, Kralla sarayda özel bir görüşme yaptınız, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman Kralın, kendi elinin hiçbir olayda açık açığa görünmesini istemediğini biliyor olmalısın. Hiçbir olayda ve hiçbir şekilde! Ve Lord Shaftesbury’nin iki hafta önce şehre geri döndüğünün de farkındasın? Benim tatlı aptalım, hâlâ anlayamadın mı Kral’ın seni buraya cezalandırmak için koymadığını? Seni korumak için buraya koydu!”

“Beni korumak...” dedi ve bir an duraksadı. “Bravo, az kalsın beni ikna ediyordun.”

Meg, gözleri tüm cazibe gücünü toplayarak kapkara olmuş, ay ışığında parlıyor bir şekilde Fenton’a baktı ve “Hayatım...” dedi. Bu kelime, daha doğrusu Meg’in bu kelimeyi söyleme şekli, onu şaşırtmıştı. “Bana güveneceğine ummuştum. Aptallık etmişim. Görünen o ki bana inanmanın için sana bir kanıt sunmam lazım.”

“Aynen!”

Meg’in sol eli tekrar pelerininin içine girdi. Orada bir silah sakladığına şüphe yoktu. Aynı anda Fenton da sandalyeye doğru yel-tendi. Eğer olur da Meg, bir hançer ya da kılıçla ona saldırırsa, ant olsun, bu kez kafasını ezerek onu öldürecekti. Sandalye Fenton’un elinde bir topuz gibi sallanıyordu.

Meg’in pelerinin içinden çıkardığı şey, her ne kadar hâlâ geride bir şey saklıyor gibi görünse de, yalnızca dörde katlanmış bir kâğıttı. Yarı güven ve soğuk bir güvensizlik arasında sıkışık kalan Fenton yavaşça sandalyeyi yere indirdi.

Meg dudaklarında titrek bir gülümsemeyle “Bir keresinde daha beni az kalsın elinde bir sandalyeyle öldürüyordun. Evinde, benim yatak odamda... Kıskançlıktan, ama yalnızca kıskançlıktan, seni öldürebilirdim. Ve bunu denedim de... Her neyse... Buyur” dedi ve mektubu uzattı. “Yazanları okumana yetecek kadar ışık var.”

Fenton mektubu alıp kuzey pencereden giren ay ışığına tuttu. Altında imza yoktu ama bu kuşkusuz Kral’ın el yazısıydı. Fenton dışından okumaya başladı.

“Sir N.F. Bana güveneceğinize inanıyorum. Açık kalplilikle söylüyorum: Siz Lord S.’nin eline düşmesini istemeyeceğim kadar önemli ve faydalı birisiniz benim için. Bunun yanı sıra, sizi karınıza karşı yöneltilen suçlama

konusunda yanlış yönlendirdiğim için de kendimi size borçlu hissediyorum (ki ben kendim de kandırıldım ve gerçeği öğrendiğimde çok kızdım ve üzüldüm). M.Y. size çok tehlike bir düşmanın varlığından bahsedecek. Onun dediklerine uyun. Yakın zaman içinde geri gelebilirsiniz. Okuduktan sonra bu mektubu yok edin.”

Fenton başına aşağı indirdi.

Yavaşça mektubu yırtıp küçük küçük parçalara ayırdı ve pencerenin demir parmaklıklarının arasından aşağıdaki gölete düşmesi için boşluğa bıraktı. Konuşmadan önce birkaç defa boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Meg, neler oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum. Bir şekilde, kendimi gizli devlet işleriyle bir şeylerin döndüğü bir oyuna çekilmiş, ateşle oynarken buluyorum. Sanki gölge oyununda bir oraya bir buraya savrulan bir kuklayım. Ama dediklerinde haklısın. Bir an önce burayı terk etmeliyim.”

Yanaklarından boynuna doğru gözyaşları süzülürken Meg elini bir kez daha pelerininin içine soktu. Bu kez Fenton’a uzattığı şey, eski deri kınının içinde, kabzasına takılı iki ince zinciri şingırdayan Clemens Horn’dü.

“Meg!”

Fenton derin bir nefes aldı. Kılıç kemerini beline dolarken daha önce hiç hissetmediği bir heyecan hissetti. Kilidi açık kapıya doğru iki adım attı ve yerdeki gölgede gizli masaya çarptı. Tam yoluna devam edecekti ki tereddüt edip durdu. Meg’e dönüp “Tatlım—” dedi. “Sana karşı dürüst davranmalıyım. İstedğin gibi, buradan kaçacağım. Ama... Ama gemiye kadar yüzmek gibi bir niyetim yok.”

Meg’in gözleri kocaman açıldı. Yüzüne, tam anlamıyla dehşet dolu bir ifade yerleşmişti. “Hayır!” diye haykırdı. Geldiğinden beri ilk defa böylesine yüksek sesle konuşmuştu. Sesi taş odada yankılandı. Fenton acaba yakınlarda gözlerinden kaçan bir muhafız olabilir mi diye korktu. Yoksa bu sesi duyması işten bile değildi. Meg, Fenton’u kollarından tuttu ve “Olmaz! Olmaz!” diye fısıldadı. “Bunu yapamazsın yoksa her şeyi berbat edersin!”

“Meg, dinle beni. Beni buraya getirdiklerinde yaptığım ilk plan, üst düzey birinin güvenini kazanıp Giles’e, hatta George Harwell’e

mektup göndermekti. Lydia'yı kimin öldürdüğünü herkese gösterebilirdim. Meg, karımı öldüren kişi Kitty Softcover'dan başkası değildi! Bunu yaptıktan sonra bir silah bulup muhafızların üzerine atılacak ve onurlu bir dövüşte ölecektim. Şey... Lydia'nın yanına gidebilmek için. Elimde ne kaldı ki tutunabileceğim?"

Meg şiddetle Fenton'un beyaz gömlek içindeki kollarını sarsmaya çalışıyor ama onları hareket ettiremiyordu.

"Hayır! Hayır! Hayır!"

"Ama şimdi..." diye fısıldadı Fenton. "Şimdi elimde kılıcım var. Ve buradan kaçma şansım... Gidip önce o pasaklı orospunun suçunu kanıtlayacağım, sonra da bir düzine Yeşil Kurdelecinin arasına dalıp kendi sonumu kendim hazırlayacağım. Giles'in yazısından benim 1714'e kadar ölmeyeceğim yazıyor. Ama boş ver onu! O yazı bana hiçbir şey öğretmedi, hiçbir şey! Artık onun sahte ya da aldatmaca olduğunu düşünüyorum."

Meg, Fenton kendi ağzıyla bunu söylemesine rağmen onu şaşırtan bir cevap verdi: "Evet, öyle."

Ama bu önemli detay arada kaynadı. Meg öylesine tuhaf ve katı bir tonla konuştu ki Fenton bir anlığına dondu kaldı. "Söyle bana! Tanrı aşkına söyle, artık niyetimin iyi olduğunu ispatladım mı sana?"

"Bunu kim inkâr edebilir ki?"

Meg, Fenton kollarını bırakıp kuzeye bakan pencereye doğru koştu. Garip bir şekilde, Meg koşarken altındaki saten veya ipek iç eteğin hışırtısı tüm bu sessizliğe rağmen hiç duyulmadı. Genç kadının elini sallayarak ayın şeklini inceliyor gibiydi. Sonra Fenton'a doğru geri koştu.

"Zaman tükeniyor. Ve onunla beraber senin de yaşama umutların... Ama hâlâ şans var. Sana her şeyi anlatırsam, gemiye yüzeceksin, karaya dönmeyeceksin, anlaştık mı?" Meg'in şimdi siyaha çalan koyu bir griye dönmüş gözleri Fenton'u hareketsiz yakalamıştı. "Sana her şeyi anlatmaktan nefret ediyorum. Ama başka çarem yok."

"Her şey?"

"İyi dinle ve çabuk cevap ver. Beni en son ne zaman gördün?"

“Sana dedim ya. En son senin evinde, şeytanla konuşurken sende oturuyordun yarı çıplak halde. Ve ondan kaçtığım için bana nefret dolu bakışlar fırlatıyordun.”

“O gece içim kin ve dehşetle doluydu çünkü onun yakınlığı beni korkutuyordu.”

“O? Efendin mi?”

Meg öylesine hafif bir fısıltıyla cevap verdi ki çok yakın olmalarına rağmen Fenton güçlükle anlayabildi genç kadının söylediklerini. “Senin yanımdayken onu Efendim diye çağırmayacağım. Neden burada olduğumu anlamıyor musun? Onu terk etmek istiyorum. Evet, ondan vazgeçmek istiyorum çünkü seni—” Meg’in gözlerinin yaşlar birikti ve Fenton’a baktı. “Her neyse, boş ver gitsin.”

“Onu terk edebilir misin gerçekten?”

“Bilmiyorum. Denemekten başka çarem yok.” Meg’in keskin tırmakları pelerininin içinden elbisesinin boynuna asıldı göğüslerinin hemen üstünden. “Benim inancına sadık biri olduğumu unuttun mu? Eğer kefaretim neyse ödedikten sonra Tanrı tarafından ikinci bir şans verilip onun elinden geri alınırsam, neden olmasın? Çünkü O, ruhuma sahip olsa da kalbimdeki inanca dokunamaz.”

Meg bunu söyledikten sonra başını öne doğru eğdi ve kıvrım kıvrım bukleleri yanaklarını okşayarak önüne düştü. Ama aniden, bir telaş ve acele havasında Meg tekrar kafasını kaldırdı ve deminki hayaletimsi sesle konuşmaya başladı.

“Ama hâlâ ben ipleri onun elinde olan bir mahlûkum. Eğer onun her şeyi görüp duyan gözleri ve kulakları çok uzaklardaki başka şeylere dönmüş, aynen seni de bir oyuncak misali izlediği gibi başkalarını izliyor olmasaydı, dünyanın öteki ucundan elini buraya uzatır—”

“Bırak denesin bakalım.”

“Hayır! Deme öyle şeyler! Benim canımın yanıp işkence çekmemi mi istiyorsun?”

“Tanrı korusun!” dedi Fenton ve Meg’i sarıp göğsüne bastı.

“Dur! Yine aklım dağıldı. Benim yapmam gereken seni ikna etmek. Sen beni en son *Love Lane*’deki o lanet olası gece gördün. Ama ben seni daha sonra da gördüm.”

“Nerede? Ne zaman?”

“Senin kendi evinde, süvari birliğinin komutanı tarafından tutuklandığın gece... Ne kadar hasta olduğunu gördüğümde, ısırmaktan dudaklarımı kanattım. Ve seni, Majestelerinin sana verdiği yüzüğü fırlatıp atarken gördüm. Nefret doluydun.”

“Meg, bu bilgiyi nereden öğrendin? Kralın bana yüzüğünü verdiğini? Bunu Giles’ten başka kimseye söylememiştim.” Sonra Fenton duraksadı. “Yoksa Şey—*ondan* mı aldın bu bilgiyi?”

Meg kafasını salladı.

“*Love Lane*’deki o talihsiz gece, sen gittikten sonra bana senin aklından geçen her şeyi, o gecenin sonunda başına gelecekleri anlattı. Ama bunun öncesinde bana... Nick, şimdi söyleyeceğim şeye inanmanı istiyorum” dedi. Omuzlarını silkerek titredi ve gözlerini Fenton’un kilerden kaçırıp “Gelecekte olacakları görebiliyorum” dedi.

“Kaderimde yazılı olanları biliyorsun yani?”

“Evet. Güzel şeyler değil. Artık amacımın ne olduğu anladın mı? Kendi iyiliğin için, tarihi değiştirmene yardım edeceğim. Ay-nen senin de yapmak için büyük uğraş verdiğin gibi...”

“Ve sonunda başarısız olduğum...” Fenton sağ eliyle Meg’i biraz daha kendine doğru çekip göğsüne bastırdı. Sesi sakindi. “Anlatmaya devam et. Beni kraliyet yüzüğünü atarken gördün. Sonra?”

“Sonrası şöyle oldu: Herkesin kafası Bayan Pamphlin’le meşguldü. Onların dalgınlıklarından faydalanıp yerdeki yüzüğü fark ettirmeden aldım. Bir sonraki günün sabahı *Whitehall*’da aldım soluğu. Majesteleriyle görüşme talep ettim.”

“O halde, tüm aşk hikâyelerinde olduğu gibi, Kral senin güzelliğini görünce anında sana tutuldu ve cazibene karşı koyamayıp isteğini derhal yerine getirdi?”

“Hayır, öyle bir şey değil!” dedi Meg. Sesinde hafif acı, hatta öfkeli bir dokunuş vardı. Günlerce Majesteleri tarafından görüşmeye kabul edilmedim. Her sabah saatini güneşe göre ayarlamak için erkenden parka çıkıyordu. Utanmasam bir keresinde önüne atlayıp paçalarına yapışacaktım. Ve sonunda, tam umutsuzluğa kapılmışken, uzun uzun dil döküp Majestelerinin odasına alınmayı başardım.”

“Sonra?”

“İçeri girdiğimde yanında iki üç beyefendi daha vardı. Konsey masasının en sonuna oturmuş, önünde bir yığın kâğıt, bir şeyler imzalıyordu. Beni gördüğünde gözlerine bir parıltı yerleşti. Diğerlerini çıkardı ve bana ‘Madam, bir ayna şu anda boş zamanımın olmayışından ne kadar pişmanlık duyduğumu size göstermeye yetecektir’ dedi. Sonra da ne istediğimi sordu.”

“Gerekli olan şeyleri bir bir anlatmaya, başladım. Onun bildiği kadarından benim de haberim olduğunu söyledim. ‘Sir Nick’i korumak için onu Kule’ye hapsedtiğinizi biliyorum’ dedim. ‘Lord Shaftesbury’nin geri döndüğünden haberiniz var ve casuslarınız, onun Sir Nick’e karşı şeytani bir plan hazırlamakta olduğunu söylüyor.’”

Fenton boğuk bir sesle “Ne planı?” dedi.

Meg soluk soluğa “Ben böyle söyleyince Majesteleri—” diyerek anlatmaya devam etti kendine yöneltilen soruyu hiç duymamış gibi. Saçları Fenton’un yanaklarına dokunuyordu. Ama bu kadar yakın olmasına karşın kollarını ona dolamamıştı. “—doğal olarak bir hayli şaşırdı. Yine de mümkün olduğunca şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Simsiyah peruğunun altında daha da esmer görünen yüzüne düşünceli bir çökmüştü. Bacak bacak üstüne atıp, sakın görünmeye çalışsa da gözlerinde hep seni düşünen bir bakış olduğu aşikârdı. Duvara asılı yağlı boya tablolarla güneş ışığı vuruyor—”

“Meg, gevezeliği kes! Lord Shaftesbury’nin planı ne?”

Meg hâlâ bu soruyu duymazlıktan geliyordu.

“Zaten Lydia’ya karşı yapılan suçlamaların asılsız olduğunu öğrendiği için Majestelerini ikna etmek güç olmadı. Sana karşı mahcup hissettiği belliydi.”

Genç kadın bir saniyeliğine duraksadı ve sonra meraklı bir fısıltıyla “Umarım hâlâ Lydia’nın seni *Spring Gardens*’e tuzağa düşürmek için götürdüğünü düşünmüyorsundur?”

“Meg, Tanrı aşkına!”

“Sana getirdiğim mesajda da yazıldığı üzere, Lydia tarafından yazılmış bir mektubu görmüş gibi davranıp Majesteleri dahil herkesi kandıran bir düşmanın var. Artık biliyorsun, böyle bir mektup hiç var olmadı. Bu adamın kim olduğunu öğrenmek ister misin?”

Bu ani soru Fenton'u son derece hazırlıksız yakalamıştı.

“Aslını söylemek gerekirse, bu adamı ve Lydia'nın yazdığını sandığım mektubun bir oyundan ibaret olduğunu ilk senden duyuyorum. Giles bana bunlardan bahsetti ama ısrar etsem de adamın adını söylemedi. Evet, bu yalanı söyleyenin kim olduğunu öğrenmeyi çok isterim.”

“Yeşil Kurdelenin Lordları önünde onurunu kırdığın bir adam. Bacağı iyileştiğinde sinsice Yeşil Kurdeleden ayrılıp *Whitehall*'a hizmetini sundu. Bu mektup oyunu ortaya çıktığında da tekrar Yeşil Kurdele'ye dön—”

“Duroc! Yüzbaşı Duroc?!”

“Evet, kısa süre önce himayesinde olduğum Yüzbaşı Duroc...”

Fenton'un üzerinden öylesine bir öfke dalgası geçti ki kendini güçlükle nefes alabiliyormuş gibi hissetti. Eli yan tarafına düştü, kılıcının kabzasına... Karşısında, suratında alaycı bir gülümsemeyle Yüzbaşı Duroc'un hayalini görüyordu. Baştan aşağı beyaz giyinmiş, uzun silueti sadece iki adım ötedeydi adeta.

“Ve bu şekilde Majestelerini koya seni kaçırmayı için bir gemi göndermesi konusunda ikna ettim. Bugün yapmam gereken tek şey, yanımda beni yiyecekmiş gibi bakan bir muhafız eşliğinde Albay Howard'ı görmeye gelip—”

Bir anda Meg sendeledi ve Fenton onu tutmasa yere düşecekti. Cılız fısıltıyla “Bekle...” dedi. Kendini toparlayıp tekrar konuşmaya başladı: “Bu saçma konuşmayla daha fazla seni oyalayamayacağım! Bunu yapmayı hiç istemiyorum ama sana Lord Shaftesbury'nin planını anlatmalıyım. Amacı seni...”

Meg aniden sustu.

Sessizliği somut bir kitleymiş gibi sarsan bir aslan kükremesi, hayvanat bahçesinden yayılan gurul gurul bir çalkantı halinde tüm kulede duyuldu. Bir başka aslan karşılık verdi. Ve bir diğeri... Dördüncüsü, beşincisi... Ardından, kulenin aşağısından sinsice esen bir rüzgârın uğultusu gelmeye başladı.

Fenton da Meg de hiç ses çıkarmadan, hareketsizce durdular. Nehirden gelen bir meltem odanın içinde dolanıp Thames'in ferahlığını buraya taşıyor, Yeşil Kule'nin etrafındaki ağaçları

hışırdatıyordu. Kuzeydoğuya bakan pencerenin üst kısmında cı-lız, sarı bir ışık belirdi. Fenton derhal pencereye koştu. *Wakefield* Kulesi'nin üst katındaki bir pencereden gelen ışık gece karanlığını delip geçiyordu. Kuşkusuz burası nöbetçi ve muhafızların toplanıp yemek verildiği odaydı ve kalın perde dışarı ışık çıksın diye özellelikle açılmıştı. Pencerede birinin gölgesi belirdi. İki kule arasındaki mesafe yüz metreden bile az olduğu için, gecenin sükûnetinde ses derece net bir şekilde taşınıyordu ılık esintiyle beraber.

Bir nöbetçi "Vay be!" diye bağırdı. "Kral Charles'ın sesi bu gece çok güzel!"

Meg şaşırmış bir halde "Kral Charles mı?" dedi.

"Sakin ol. Korkulacak bir şey yok" dedi. Ama kendinin de bir an için tüyleri diken diken olmuştu. "Hayvanat bahçesindeki en büyük aslana her zaman, ülkenin başındaki kralın adı verilir."

Aslan bir kez daha kükredi.

Wakefield Kulesi'nin penceresinden bir başkasının sesi geldi. "Bilmiyorum siz ne dersiniz de bence Sir Robert'in konukseverliğini biraz fazla suistimal ettik. Saat neredeyse gece yarısı olacak."

Yaygaracı bir grup, hep bir ağızdan bunu inkâr etti. Aralarından bir tanesi çıkıp "Ne olacak dostum!" dedi. "Şurada birazcık eğlenmişiz, bunun kime ne zararı var?"

Meg telaşlı bir şekilde Fenton'un kulağına doğru eğilip fısıldadı: "Sir Robert gibi ciddi bir adam onları gece yarısı geçtikten sonra daha fazla tutamaz. Aksi taktirde, senin kaçtığın ortaya çıktığında ondan şüphelenilecektir. Elini çabuk..."

Taş odaya pencerelerin demir parmaklıkları arasından dolan meltem bir anda şiddetlendi. Rüzgârın etkisiyle, Meg'in içeri girerken mandalını yarı tutturduğu kapı aniden açıldı ve silah sesi gibi bir gürültüyle duvara çarptı.

Şu anda gece karanlığına karışmış silüetlerle dolu *Wakefield* Kulesi'nde bir an için bir ölü sessizliği oldu. Fenton aceleyle hücre kapısına doğru koştu. Dışarıda nöbet alanını görebiliyordu. Aralarında bel hizasına kadar gelen boşluklar bırakılmış göğüs yüksekliğindeki siperlere henüz muhafızlar yerleşmemişti. Yüzüne vuran serin rüzgârı hissediyor, aşağıdan gelen dalga seslerini duyabiliyordu. Yalnızca iki adım... Suya atladıktan sonra...

“Tanrı aşkına! Orta Kule’de neler oluyor?”

“Orta Kule mi? Bakıcılar hayvanat bahçesinin kapılarını çarpıyor olmalılar. Gidip bir bakalım.”

Bu sırada Fenton, şimdi giderse Meg’e ne olacağını düşündü. Kasıtlı olarak kapıyı üzerine çekip içeri girdi.

Yeşil Kule’nin ilerisinde nöbetçilerin fenerleri belirmişti. Yaklaşıyorlardı.

“Lord Shaftesbury’nin planı ne?” diye sordu Fenton soluk soluğa. “Ya da kısa kes! Ölümüm? Nasıl bir ölüm beni bekliyor?”

Meg’in dudakları gibi, dizleri de titriyordu. ayakta durabilmek için pencerenin parmaklıklarına tutundu.

“Ya buradan kaçarken öldürüleceksin,” dedi “ya da—”

“Hadi ama! Bir adam için iki ölüm olamaz!”

“Biliyorum. Ama Şeytan’ın kafa karıştırıcı şaka anlayışını sen de gayet iyi biliyorsun. İster bu olsun, ister diğeri... Sen tarihi değiştirip bu iki ölümden de kurtulmak zorundasın.”

“Diğer ölüm nasıl peki? Kısa anlat, hadi.”

“Ah Tanrım, bana yardım et!”

“Meg!”

“Bir nefeslik canın kalana kadar taşlanacaksın. Sonra yarı ölü halde, tabutunun üzerine bağlanıp daha da fazla taş ve pislik yağmurunun altında *Newgate*’den *Tyburn*’a götürüleceksin. Orada darağacından sallandırılarak öldürüleceksin! Şimdi anlıyor musun neden acele etmen gerektiğini?”

“Hayır, hiçbir şey anlamıyorum! Bana nasıl böyle bir ceza—”

“Nick, anlasana. Aşçı kız Kitty Softcover, Lydia’nın öldüğü gece senin evindeydi. Evet, doğru, buraya kadar aynı senin düşündüğün gibi... Ama Lydia’yı zehirleyen o değildi!”

“Değil miydi? Kimdi ya o halde?”

“Sendin! Kitty yalnızca seni yargıca ve Lord Shaftesbury’ye ihbar eden kişiydi.”

Bölüm 23
Son Düello:
Son Noktayı Koymanın Vakti

Wakefield Kulesi'nden bir ses 'Kapat artık şu pencereyi seni lanet olası!' diye bağırdı. Bir diğeri 'Son bir kadeh dostum, ondan sonra söz, çıkıyoruz.' diye karşılık verdi.

Parmaklıklar arasından gölgesi düşen soğuk ay ışığı altında Fenton, Meg'in suratına baktı ve "Şimdi şakanın sırası değil!" diye fısıldadı.

"Hayatım, böyle bir zamanda şaka yapar mıyım ben sence?"

"Yalan söylüyorsun!"

Ama düşüncelerinin arasında açılan bir çatlak, dehşet verici bir hızla büyüyor, içte içe ona neler yaşanmış olabileceğini hissettiriyordu.

"Evet, şimdi anlıyorsun!" Bunu söylerken Meg, sanki gözlerinin içine bakarak Fenton'un aklından geçenleri okuyabiliyordu. "Ama bunu yapan gerçekte sen değildin. Senin düşüncelerin, kalbin ya da benliğin değil... Lydia'yı öldüren Sir Nick'ti."

Fenton'a konuşma fırsatı vermeden Meg hızla konuşmaya devam etti. "Bir keresinde daha, *Dead Man's Lane*'deki eczanede Lydia'yı zehirleyen gerçekten benim olabileceğimden içten içe korktuğunda da aynısı olmadı mı? Hatırlıyor musun? Ve bir anda öfkeye kapılmıştın. Lord George'a bağıırıyordun. İşte o dakika, Sir Nick kontrolü eline geçirdi. Evet, bir fırsatını bulup Sir Nick'in

ruhu galip gelmişti ve sen, kendini kaybedip, tamamen ona dönüşmüştün. Ve bu zaman aralığında olanları *hatırlamıyordun*.”

“Hayatım, hayatım... *Whitehall* Sarayı’nda kralla yaptığın görüşmeden sonra eve döndüğünde tam olarak bu anlattıklarımın aynısı oldu. Eve geldin. Saat sekiz buçuktu. Sersemlemiş, afallamıştın. Felakete uğramış hissediyordun kendini. Yani öfkelenmen durumunda, Sir Nick için kolay lokma olacaktın. Ona karşı savaşacak gücün yoktu. Bu halde, eve varır varmaz, odana çekildin. Pencereye bakan bir sandalyeye oturup düşünmeye başladın. Doğru mu?”

Fenton sadece başını salladı. Konuşamıyordu, ya da en azından konuşamayacağını düşünüyordu. Ama yine de dudakları hareket etmeye başladı ve cılız bir ses çıktı ağzından. “Ama Lydia...” dedi. “Ben Sir Nick’in yerine geçmeden önce de yavaşça zehirleniyordu biri tarafından. Ve onu ben iyileştirdim! Daha öncesinde ben yoktum. O halde kim...?”

“Hadi ama, kim olduğunu tahmin edemez misin?”

“Sir Nick?”

“Evet. Eczaneden arseniği alan da, senin kendi elinle ortaya çıkardığın üzere, Lydia’nın yemeğine zehri koyan da Kitty’ydi ama aslında tüm bunların ardındaki suçlu Sir Nick’in ta kendisiydi. Şimdi bana inandın mı?”

“Ben...Ben...”

“Dinle beni! Sir Nick, gerçek Sir Nick, o aşçı kız Kitty için neredeyse deli oluyordu. Lydia’nın pırlanta yüzüğünü bile ona hediye etmişti, hatırlasana. Şimdi sana sorarım: Sence Kitty, Sir Nick’e baskı yapmamış mıdır karısı Lydia ve metresi Meg York’tan kurtulması için? Ve bu yüzden değil mi eczacıya onu arsenik alması için gönderen kişi olarak Meg York’u (beni değil, gerçek Meg York’u) tarif etmesi?”

“Ama ben... o gece *Whitehall*’dan döndüğümde... pencereimin önünde...”

“Şimdi hatırlıyorsun değil mi? Saat sekiz buçuğu biraz geçerken odandaydın. Kol saatini masanın üzerine koyarken gözüne şarap şişesine ilişti. Son zamanlarda akşam yemeğinden sonra birkaç

kadeh şarap içmeye alışmıştın. Şimdi iyi düşün ve cevap ver: Şişe ağzına kadar dolu muydu, değil miydi?”

Fenton bakışlarını Meg’in kararlı, ıslak gözlerinden kaçırdı ve başka tarafa doğru baktı. “Şişe ağzına kadar doluydu. Kadehimle şişeyi elime aldım biraz içmek için ama—ama ikisini de geri yerine koydum.” Dehşet verici bir gerçeklikle, o sahne Fenton’un gözleri önünde siyah-beyaz canlandı.

Fenton “Sandalyeme oturdum” diye mırıldandı gittikçe yükselen bir sesle. “Kısa bir süreliğine Lydia hakkındaki şüphelerimi düşündüm. Ama bunlara inanamadım. Beynimi kemiren düşüncelerden, aklımdaki şüphe tohumlarını sulayan iç konuşmamdan kurtulmak istedim. Öfkeyle sandalyeden kalktım ve—”

“Öfke...”

“Ama geri oturdum!”

“Tekrar düşüncelere dalıp bir süre öylece *karanlığa* baktın” dedi Meg. Ve bu sefer kollarını Fenton’a doladı. “Bu senin kendi düşüncendi. Sen öfkeye kapılıp kontrolü kaybettiğinde Sir Nick’in ruhu galip geldi. (Ki bu, *Dead Man’s Lane*’deki eczanede de aynen bu şekilde, yani sen hiç farkına varmadan olmamış mıydı?) Siyaha bürünmüş on dakika içerisinde, sen ne yaptığından tamamen bihaberken, Lydia ölümcül dozda arsenikle zehirlenmişti. Ve hatırla, seni uykundan uyandıran da masanın üzerine bıraktığın kol saatinin odayı dolduran tik tak sesleriydi. Aynı, Sir Nick, haydutlarla dövüştükten sonra *seni*, Lord George’un konuşmasının uyandırdığı gibi...”

“Tüm taşlar yerine oturmuş gibi konuşuyorsun. Peki ya şunun cevabı var mı? : Hiç evden bile çıkmadan nasıl buldum o kadar çok arseniği? Hadi söyle bakalım! Şah-mat, değil mi!”

“Hayatım, neden hâlâ kabullenmemekte ısrar ediyorsun? Buradaki ilk gününde giyindiğin siyah kadife paltonu hatırlıyor musun? O hâlâ yatak odandaki giysi dolabında asılı duruyor. O günden sonra, Giles’in de daha sonra sen o paltonu istediğinde sana söylediği üzere, kimse ona dokunmadı. Kollarındaki kurumuş kan lekeleri bile hâlâ duruyor. Sen unutmuş olabilirsin ama Sir Nick, içinde yüz otuz gram arsenik olan küçük eczane torbasının o paltonun cebinde olduğunu hiç unutmadı.”

Ve ilk defa Fenton mağlubiyeti kabul etmiş gibi bir çökmüşlükle titremeye başladı. Meg, söylemekten hiç ama hiç haz duymadığı kelimeleri zorlayarak ağzından çıkarmaya çalışıyor, konuşurken kafasını yere eğip gözlerini kaçırıyordu.

“Sen kontrolü tamamen kaybedip karanlığa hapsedildiğinde Sir Nick şişeden bir kadeh şarap doldurdu ve içine yaklaşık doksan gram arsenik karıştırdı. Bu renksiz ve kokusuz zehrin ne derece sinsice bir silah olduğunu sen gayet iyi bilirsin. Ve senin vücudunda, suratında senin sıcak gülümsemeyle, Sir Nick Lydia’nın odasına gitti. Onu kim görecekti ki? Hizmetçilerin hepsi alt katta, yemektedir.”

“Ama bu sırada Kitty Softcover çok yakınlarda sinsice dolaşıyordu: Bir zamanlar benim olan tam karşı odanın kapısının arkasındaydı. Kitty eve senden kısa bir süre önce girmişti. Tabii elinde, senin de düşündüğün gibi dış kapının anahtarı vardı. Özellikle bu saati seçti çünkü bu evde uzun süre çalışmış biri olarak hizmetçilerin hangi saatte etrafta, hangi saatte aşağıda dinleniyor olacağını gayet iyi biliyordu. Sam bile, senin henüz yeni verdiğin emre uyarak nöbet yerini bırakıp kapının önünden ayrılmıştı. Her şey planladığı gibi gitse, Kitty rahatlıkla Lydia’nın mücevher kutularına erişebilirdi. Ama ön görmediği bir şey oldu: Nerden bilebilirdi ki Lydia’nın o gece o kadar erken odasına çekileceğini? Çünkü sen evde yoktun ve o da tek başına yapacak bir şey bulamamıştı. İşte bu şekilde, o mücevherleri çalmak için yanıp tutuşan Kitty, boş bulmayı umduğu odanın hemen karşısına saklanıp bir fırsat kollarken sen, yani Sir Nick, çıkageldi ve kız, Sir Nick’in, Lydia’nın odasına girdiğini gördü. Elinde şarap kadehiyle... Görüşme kısa sürdü, çok kısa: Yalnızca iki dakika... Şimdi kendine sor kurnaz bir savcının aklına gelecek ilk şeyin ne olduğunu.”

Meg onu daha da sıkıca sararken Fenton titremeye devam ediyordu.

“Anlıyorum. Şimdi her şeye inanmaya başladım.”

“Senin (Sir Nick’in) Lydia konusundaki kararın artık kesin. Aynı şekilde Lydia’nın da... Yani—seni seviyordu. Senden bir zarar gelmeyeceği konusunda inancı tamdı. Son derece yumuşak karakterli ve iyi yürekliydi. Dahası sana deli gibi bağlıydı ve senin ağzından çıkacak bir sözü ikiletmeden, anında yerine getirirdi.

Şu dünyada senin değilse kimin elinden bir şey yiyip içmeyi kabul edecekti ki?”

“Bu gittikçe daha da acı verici bir hal alıyor.”

“Senin yatak odandaki şaraptan başka hangi içki onu zehirlemiş olabilirdi ki? Giles’in de dediği gibi, evde ne kadar şarap varsa hepsi kiler odasında kilitli duruyordu. Yine onun dediği gibi, açıkta bir damla arpa suyu dahi yoktu. Nick, her ne kadar Şeytan’ın dudaklarından dökülmüş olsa da, bu söylediklerimin hepsi gerçek.”

Meg, Lydia’nın hakkında konuşurken, Fenton zaman zaman ondan yayılan kızgın bir kıskançlık dalgası seziyor, ancak her seferinde Meg (Mary), bunu başarıyla dizginlemeyi başarıyordu. Şimdi akli tekrar yerindeydi ve şu ana dek hiç fark etmediği bir gerçeği, gözlerinin önüne çekilmiş perdeyi kaldırıp görmeye başlamıştı: İçindeki diğer ruhla mücadele eden tek kişi kendisi değildi. Çoktan şeytanın emrindeki bir sürüngen, bir yılanı dönüşüp omuzlarına ağır bir yük alan, ayakları zincirlenen Mary Grenville, bir de üstüne, içindeki huysuz, sinsî ruhuyla baş etmek zorunda kalıyordu gerçek Meg York’un.

Şimdi kendisiyle Meg’in ne kadar benzer olduğunu daha iyi anlıyordu.

“Lydia’nın odasındaki o iki dakikalık sürede, onunla ben—yani, Sir Nick’in arasında nasıl bir konuşma geçti?”

“Buna sana söylemeyeceğim! Asla asla!”

Hayvanat bahçesinden bir kez daha Kral Charles isimli aslanın kükreme sesi yükseldi. Bakıcıları, ellerinde fenerlerle aslanları sakinleştirmeye gidiyorlardı. Bir dakika bile geçmeden, aslanlarla beraber diğer hayvanların sesi de kesildi. Ama buna rağmen Meg’in gözlerinde daha da korku dolu bir bakış vardı.

“Kule!” dedi. *Wakefield* Kulesi’ni kastediyordu bir iki dakika öncesini anımsayarak. “Penceredeki adam son bir içki demişti. Muhafızlar birazdan burada olurlar!”

Fenton “Gitmiyorum!” dedi. Sesi, meraktan çılgına dönmüş, adeta işkence görmüş bir adamın sesiydi. “Bir şey daha... Neden olduğunu bilmiyorum, ama seni geride bırakmak istemiyorum. Eğer ben gemiye gideceksem sen de benimle geleceksin.”

Meg kafasını geriye doğru çekti ve tekrar ağlamaklı gözlerle Fenton'a baktı.

"Anlattıklarının çoğunu şimdi aklımda kurgulayabiliyorum. Sir Nick (benim kılığında!) Lydia'ya zehirli şarabı içirttirdikten sonra odama—odasına döndü. Kadehi yıkayıp yerine koydu ve benim hiçbir şeyi ruhum bile duymadı. Bu durumda Lydia zehri akşam yemeğinde içmedi. Saat dokuza yirmi kaladan birkaç dakika önce— Dur bir dakika! Zehrin bu kadar hızlı etki etmemesi lazım. Lydia'nın gece yarısı kadar erken ölmesi mümkün de— Ah, unutmuşum. Doksan küsur gram arsenik... O kadar yüksek dozda verildiğinde bir iki saat içinde karında inanılmaz kasılmalar başlar ve onun şoku dahi insanı öldürmeye yeter. Zaten Giles de Lydia'nın ölümünü böyle tarif etmişti. Ama bu kasılmalardan öncesi de gayet sancılıdır. Sekiz-on dakika içinde kişi dayanılmaz bir acı hissetmeye başlar. Anlaşılan zehir Lydia'da normalden çok daha hızlı etki gösterdi. Her şey kısacık saniyelere sıkışmıştı. Katil yatak odasına döndü ve üst kata Judith Pamphlin, henüz benim bilincim yerine gelmeden Lydia'nın iniltilerini duydu. Ve sonrasında ben uyandım. Tüm bunlar, tahminimce saat dokuza on kala olmadan yaşanıp bitti. Doğru mu?"

"Şeytanın söylediğine göre, evet."

"Ve bu durumda Lydia..." dedi Fenton. Bir saniye durup tereddüt etti. "Lydia onu zehirleyen kim olduğunu biliyordu. Ama buna rağmen Pamphlin'e söylediği tek şey benimle konuşmak istediği oldu. Elimde kadehle onun yanına gittiğimden hiç bahsetmedi bile. Yaygara çıkarmadı. Ölerken dahi sessizliğini korudu."

Meg hıçkırarak ağlıyordu. Kafasını yere doğru indirerek "Evet, haklısın" dedi. "Bu kısmen—Hayır, onun sana olan aşkıdan daha fazla konuşmayacağım! Kısmen bu nedenden, ve kısmen bu ölümün kendi üzerinde ilahi bir hüküm olduğunu düşündüğündendi. Çünkü her ne kadar daha sonra pişman olup hatasını düzeltmeye çalışsa da sana ihanet etmişti ve bu yüzden kendini affedemiyordu."

"Onu ben öldürdüm Meg."

Meg, "Hayır sen yapmadın!" diye bağırdı Fenton'un hiç şüphe etmediği içtenliğiyle. "Bunu yapan Sir Nick'ti ve bu son günahını da işledikten sonra—" Burada Meg'in sesi tereddütle titredi. "—hak ettiğini buldu. Sen gözlerini açmadan önce ruhu ondan çekilip alındı."

“Şeytan tarafından mı?”

“Hayır, eğer öyle olsaydı sen şimdi ölü olurdun. İsmi telaffuz etmeye cüret edemediğim biri tarafından... O günden beri Sir Nick seninle beraber değil. Artık sen, Cambridge Üniversitesi tarih profesörü Nicholas Fenton, şu anda giydiğin şu et ve kemikten kıyafeti sonsuza dek üzerine geçirdin. Yalvarırım, daha fazlasını sorma. Ama insanlar tarafından takibin henüz bitmedi. Şu aşçı kız, Kitty...”

Suratında bir anlık aydınlanma ifadesiyle Meg’e dönen Fenton, cümlelerin nasıl geleceğini anlayarak hayret dolu bir sesle “Sakin Kitty beni cinayetten ihbar etti deme? Ne halt olduğunu bildikleri halde ona inanmış olamazlar, değil mi?” dedi.

“Ne? Lord Shaftesbury ve Yeşil Kurdele’nin koruması altındayken ne olmasını bekliyordun? Tabii ki de söylediklerine inanıldı. Ve daha adeta bir prenses muamelesi gördü. Onu korumak için etrafını sarmış cesur kılıç dövüşçüleri arasında, her bir yanı mücevherlerle bezenmiş halde yürüyordu en son. Planları, Kral’ın desteğini senden çekmesini sağlayınca son aşamasına ulaşacak.”

“Kral’ın mı? Nasıl?”

“Eh basit, Kral’ın artan tepkilere boyun eğmesini bekleyecekler. Onların körüklediği, yapay bir yaygara karşısında Kral, kana susamış bir katil olarak gösterilen seni korumaya devam edemezdi. Toplum tepkisiyle karşılaşmak istemeyeceğini sen de gayet iyi biliyorsun. Hatta bunu, saraydaki görüşmede bizzat Kral’ın yüzüne de söylemiştin.”

Meg sessiz ve derinden bir acı çekiyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak “Yalan ve hile!” dedi. “Şeytanla bu baştan hatalı pazarlığı yaptığın o bulanık, kayıp geceden beri karşına çıkan her şey ayağını kaydırmak için düzenlenmiş hilelerden ibaret. O, tabii ki de senin öne sürdüğün tüm koşulları anında kabul etmeye dünden razıydı. Çünkü eninde sonunda başarısız olacağını biliyordu. Bu tarih tarafından böyle ilan edilmişti. Onun öfkesi, senin koşullarından değil, onunla dalga geçmenden ileri geliyordu. Maalesef hiç şansın yoktu çünkü kendini en güvende hissettiğin yer, aslında seni içine çeken bataklığın ta kendisiydi. Ama yine de, tüm bu yalan ve hilelere rağmen, onu yenmeyi başardın.—Nick? Sorun nedir?”

“Giles’in el yazması... O da sahteydi, değil mi? Her şey bittikten sonra yazılmış, uyduruk bir rapor...”

“Yani?”

“O el yazması, benim düşündüğüm gibi günlük tarzında tutulmamıştı. Giles önce Sir Nick’in katil diye adı geçen tüm gazeteleri, ilanları, hatta *Newgate* tutanaklarını rüşvet yoluyla yok ettirdi, ardından da gelecek kuşaklar bu olayı unutsun, onurlu bir ailenin adı lekelenmesin diye bu raporu yazdı. Böylece torunları, bu evde gerçekleşmiş bir cinayeti kasten satır aralarına bir şeyler eklenip çıkarılmış haliyle okuyacaklar ve Sir Nick’i yıllar sonra kendi eceliyle ölmüş, iyi kalpli bir adam olarak bileceklerdi. Tabii bu el yazması, ancak ben mahkemede yargılanıp şehir meydanında asıldıktan sonra ortaya çıkacak.”

“Hayır! Eğer sen daha önce yaptığın gibi yine tarihi değiştirmek için gerekli cesareti gösterirsen öyle olmak zorunda değil. Bunu yapmaya cesaretin var mı?”

Hâlâ Yeşil Kule’nin etrafındaki ağaçları hışırdatan gece esintisi, aniden soğuk suya atladığında hissedilen o nefes kesici ferahlığı yaşattı Fenton’a.

“Var!” dedi Fenton. Yüzünde mutlu bir gülümseme, gözlerinde kararlılık vardı. Kılıcı kınından çıkarmadan yere vurarak “Hazır mısın?” diye sordu.

“Neye hazır mıyım?”

“Benimle gelmeye! Başka ne olacak? Ama acele etmeliyiz çünkü tehlike artık çok yakın.”

Meg geriye doğru çekildi ve pelerinini açtı. “Kralı, seninle beraber benim de gitmem için ikna eden bendim” dedi. “Elbiseimin altına keseler asılı bir kemer doladım. İçlerinde sana fazlasıyla yetecek kadar para alabileceğin değerli taşlar var. Bir de su geçirmeyecek şekilde sarılmış, Majestelerinden, Fransız Kralı Louis’e yazılmış bir mektup... Evet, niyetim seninle gitmekti. Ama seni gördükten sonra, bana söz vermediğin sürece burada kalmaya karar verdim.”

“Tamam, söz veriyorum!”

“Beni seveceğine?”

“Evet! Ama bunu güvende olduğumuzda konuşuruz. Dinle. *Wakefield* Kulesi’nden artık ses gelmiyor. Çıkamış olmalılar, buraya geliyorlar!”

Gözyaşlarını durduramayan Meg “Ben hâlâ Şeytan’ın kölesiyim” dedi. “İster Meg York olayım ister Mary Grenville... Be hâlâ onun—”

Kapıya doğru hareketlenen Fenton arkasına döndü ve “Sence ben, Şeytan’la bizzat pazarlık eden ben, senin onun hizmetkârı olup olmadığına takılıyor muyum sanıyorsun? Ama zaten senin *Biri* tarafından değiştirildiğini düşünüyorum. Her neyse! Üzerinde bu pelerin ve elbise varken yüzemezsin. Çıkar onları, bir kenara koy.”

Bu kez saatin tik tak seslerini duyan, ya da kumların tüendiğini gören, Meg değil Fenton’dur. Korkusu muhafızların Meg’i burada bulmalarıydı. Böyle bir şey olması durumunda, kendisi gibi Meg de Lord Shaftesbury’nin avcunun içine düşecekti ki o ihtiyar kurt böyle bir fırsatı asla tepmezdi.

Ama Meg hâlâ tereddüt ediyordu. Gözünün önüne dökülen saçlarını geri atıp nöbet alanına açılan ahşap kapıya korku dolu, kaçamak bir bakış fırlattı. Diğer taraftan Fenton, elinde ne kadar koz varsa hepsini oynuyordu.

“Şeytan’dan mı korkuyorsun?” Bunu söylerken sesi kısıktı. “Tamam, sana söz veriyorum. Şu kapının önünde Şeytan’ın kendisi bizi bekliyor dahi olsa, buradan beraber kaçacağız! Hadi!”

Meg pelerinini çıkarıp bir köşeye fırlattı. Üzerindeki siyah-gümüş renkli elbisesini yukarı doğru kıvrırdı; öne doğru eğildi ve rahat çıkaramadığı yerlerini yırtıp parçalamaya başladı. Sonunda elbiseyi başının üzerine kadar çıkarmayı başardı. Son olarak da kollarını kurtardıktan sonra üzerinde yalnızca ipek bir gömlek ve tayt kaldı. Ayakkabılarını da çıkarıp ayağından fırlattı ve Fenton’un peşinden koştu.

Her ne kadar akıntıya karşı esen rüzgâr dinliyor olsa da Fenton, bir kez daha duvara çarpmaması için kapıyı açık tuttu Meg de geçene kadar. Kulenin karşısında sıralanan siperlerin tam kesişme noktasıydı burası. Fenton, kapıyı yavaşça, büyük bir titizlikle çekip Meg’i takip etmeye başladı.

Onlardan metrelerce aşağıda su duvara çarpıp köpürüyor, bir hayli yukarı çıkıyordu. Fenton hızlıca sol tarafı kontrol etti. *Wakefield* Kulesi'nin pencerelerine baktıklarında, muhafızların ellerinde tuttuğu fenerlerin aşağı indiği görülüyordu. Fenton, ileri itmek için belinden kavradığı Meg'in kulağına "Bir el siperin üstüne..." diye fısıldadı. "Aralardaki boşluğa gir ve sonra, arkana bakmadan atla. İskelenin altından yüzerken, dalgalara ve suyun içindeki ahşap parçalarına dikkat et. Şimdi!"

Meg, kendine denileni tam yerine getirmek üzereyken soluna baktı ve sonra, sanki fişi çekilmiş bir robot gibi öylece dondu kaldı. Bunun üzerine Fenton da sol tarafa döndü olan biteni görmek için.

Burayla Saint Thomas Kulesi'nin arasında uzanan dar nöbet alanında, baştan aşağı beyaz giyinmiş, elinde kılıcıyla Yüzbaşı Duroc dikiliyordu.

Yüzbaşı Duroc...

Sanki hemen tepelerindeymiş gibi görünen ay, pasparlak ışılıyor, uzun gölgeler oluşturuyordu. Ama bu, göz yanılmasıyla birleşince insanı fena halde oyuna getiriyordu. Mesela Yüzbaşı Duroc, normalde sıkı olmasına karşın gölgesi bir devi andırıyordu. Suratını çepçevre sarmış kocaman peruğundan kemikli alt çenesi ve gıcırdayan dişleri görünüyordu. Kılıcını sıkı sıkıya tutarak sağ elini havaya kaldırdı. Dirseğini kırıp kolunu kafa hizasına getirdi ve kılıcını Fenton'a yöneltti sanki zıpkın atarmış gibi.

Artık ne peruğunda altın tozları serpiliydi, ne de sesi komik geliyordu insanın kulağına. Nöbet alanının tam ortasında, sanki ölüm kusmayı bekleyen bir zebani misali dikiliyordu.

Yüzbaşı Duroc sert bir sesle "Hayır, lütfen." dedi. Kasten takındığı şu saçma sapan Fransız aksanını bırakmıştı. "Bana öyle öcüymüşüm gibi bakmayın. Ve merak ediyorsanız söyleyeyim, buraya Lord Shaftesbury tarafından gönderilmedim; yalnızca *Wakefield* Kulesi'ndeki yemeğe davetliydim, hepsi bu." Ve sesindeki alaycı ton bir anda kayboldu: "Seni zavallı *asilzade*! Yaptıklarının cezasını ödeyeceksin!—Sevgili Meg, benim yatağımı süslemek varken..."

Duroc ile Fenton arasındaki nefret ateşinin alevlendiğini insan çıplak gözle göremese de metrelerce öteden hissedebilirdi. Fenton,

elini Meg'in beline dolamıştı ve genç kadın, Fenton'un damarlarından bu nefretin nasıl bir hiddetle aktığını fark edebiliyordu.

"Yukarı!" dedi Fenton. "Seni oraya savuracağım. Ben atla de-yince atla."

"Peki ya sen?"

"Bir dakika içinde ben de geleceğim."

"O zaman ben de kalıyorum" dedi Meg. Soluk soluğaydı. "Sen gelene kadar ben de buradayım."

Meg'in bu lafı üzerine, Yüzbaşı Duroc kahkahalar atarak onlara baktı. Onun kalın sesiyle aşağıdan gelen su şırıltısı birbirine karışıyordu gecenin sessizliğinde.

"Tabi ki de atlamayacaksın. No, no, no! Ama, eğer aklından öyle bir şey geçirecek olursan, nasıl da elimin yakanda olduğunu göstermek için (eh) çok uzakta duruyorum. Korkmuyorsan yaklaş!"

Fenton, Meg'in yanından öne doğru atladı ve—az kalsın yaklaşık iki metre genişliğindeki siperlerin kenarından ayağı kayıp aşağı yuvarlanıyordu. Ama dengesini tekrar kurup Duroc'a doğru dönuverdi.

"Zavallı asilzade Duroc'la dövüşmeyecek. No! Ondan kaçacak, çünkü küçük bir kız çocuğu gibi korkuyor! Ayakta bile duramıyor, haha! Ben Duroc'um! Benim bildiğim *botteler* (kılıç hamlesi) ona çok gelir."

Fenton kılıcını çekti.

"Boş konuşma çakma beyefendi!" dedi Fenton nispeten alçak bir sesle. "Hadi, bana bilmediğim bir *botte* göster o kadar çok biliyorsan!"

Çıtkırıldım biri olmaktan çok uzak Meg bile çılgılık atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı ve arkadan Fenton'a, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Kılıçlarını hiç tereddütsüz birbirinin içinden geçirmeye ant içmiş iki düellocu gibi birbirinin üzerine atıldılar. Ama içgüdüsel olarak, birbirlerine yaklaştıklarında ikisi de yavaşlayıp ayakkabılarını gri taşların üzerinde gıcırdatarak bir iki adım geri çekildiler. Ama ikisi de hâlâ ötekinin kılıç mesafesinde duruyordu.

Önce Yüzbaşı Duroc'un, üzerine ay ışığı yansıyan kılıcı öne doğru fırladı Fenton'u sol gözünden yaralamak için. Wakefield'e doğru yankılan *tak* sesi eşliğinde Fenton kılıcını yukarı doğru savurup bu hamleyi savuştururken rakibinin ayağının kayıp sendelediğini gördü. Ve Duroc'un tam kalbini nişan alan bir hamle yaptı. Fakat bu, yeterince iyi bir atak değildi. Her iki adam geriye doğru atılıp savunma pozisyonu alırken Yüzbaşı Duroc sinir bozucu bir kahkaha atıyordu.

Bu çakma Fransız'ın kol ve bacakları inanılmaz uzundu. Fenton'un kılıcının ucu, hem de en geniş menzilli hamlesini yapmışken bile, rakibinin göğsünden yaklaşık on beş santim geride kalmıştı.

"Gördün mü zavallı asilzade? Sen bana dokunamazsın bile."

"Öyle mi?"

"Öyle!"

Yüzbaşı Duroc'un kılıcının dantel işlemeli, yarım daire şeklinde bir kupaya benzeyen el korumalığı, her iki tarafında da yana doğru uzayıp sonra sanki uçlarında dar bir kanca yaparcasına geriye kıvrılan balçaklar vardı. Duroc, rakibinin karnını hedef alarak kılıcını uzatırken, ay ışığında parlayan keskin kılıç Fenton'a beyaz bir yılanı anımsatıyordu. Kılıcını aşağı doğru sallayarak bu hamleyi de savuşturan Fenton, rakibinin kılıcını sağa doğru savurttu ve Duroc'un önde yakaladığı savunmasız bacağına doğru çaprazlamasına bir hamle yaptı.

Clemens Hornn'un keskin ucu, Yüzbaşı Duroc'un dizlerine kadar çektiği beyaz çorabını parçaladı ve baldırında geniş bir yara açtı. Gece karanlığında siyah görünen kan, kesiğin etrafında yayılırken Duroc, Macar dilinde bir lanet okuyarak inledi ve büyük bir hınçla saldırdı. Dört kere üst üste, hiçbirinde Fenton'dan karşılık gelmeden, kılıcını savurdu ama rakibini güldürmekten fazlasına yetmedi bu hamleleri. Yüzbaşı Duroc daha da delirdi savunmasını bir türlü delemeyişi Fenton'un bu tavrını görünce.

Fenton "Kolla kendini!" diye bağırdı ve bildiği en tehlikeli hile için pozisyonunu aldı: Beşinci kez Duroc kılıcını ileri doğru savurdu. Fenton, sol koluyla, kılıcsız olduğu halde, içeri daldı ve rakibinin kılıcını yana doğru ittirirken diğer taraftan kılıcıyla ölümcül

bir hamle yaptı. Şu anda Yüzbaşı Duroc'un savunma hattını tam ortasından yarmıştı ve kılıcını nişanladığı yer, rakibinin kalbiydi.

Kılıcın ucu Yüzbaşı Duroc'un elbisesini deldi ve etine battı. Yara derindi. Ama kalbi saran dokulara zarar verecek kadar derin değil... Fenton kılıcını sapladıktan sonra hemen geri doğru bir adım attı ve sağ gözünün hemen üstüne gelen olası kılıç darbesinden son anda kurtuldu.

İkisi de soluk soluğa kalmıştı. Geri çekilip birbirlerini incelediler. İnsanın gözünü yanıltan ay ışığı işlerini hiçbir şekilde kolaylaştırmıyordu.

İki derin yarası fena halde kanayan Yüzbaşı Duroc, hâlâ Fenton'un üzerinde bir kule gibi yükseliyordu. Bir sendeledi ama yıkılmadı. Fakat Fenton rakibinin artık gözünü hedef alan saldırılar yapmaya cesaret edemeyeceğinin farkındaydı. Aslında Duroc'un bu hamleleri yaparkenki amacı, Fenton'u bir vuruşta öldürmek değil, kılıcın ucuyla gözünü kör edip sonrasında istediği şekilde aşağılayarak onun işini bitirmektir. Bu ancak eski kılıç ustalarının bilip adil göreceği bir kılıç hilesiydi.

Bunu birkaç defa denedi ama bu riski bir kez daha alma lüksü yoktu. Nefesi gidiyor ve enerjisi tükeniyordu. Bir kez daha yakın mesafede rakibine yakalanırsa kaçışı olmazdı. Şimdi, aynı Fenton'un yaptığı gibi, kalbi hedef almalıydı. Tek hamlede işi bitirmek zorundaydı. Aynı anda, Fenton aklında en kısa ve güvenli yolu bulmaya çalışıyordu. Ve henüz kullanılmaya başlanmamış bir hile geldi aklına.

Çok da uzaktan gelmeyen bir ses "*Ben mi yanlış görüyorum yoksa şu karşıda dövüşen Nick Fenton mu?*" dedi.

"Hani, nerede?"

"İşte, şuraya bak!"

"Yüce Tanrım! Peki ya yanındaki şu güzel kadın kim?"

Fenton'un kalbi küt küt atıyordu. Yakın mesafeden tüfek ateşinden kaçış imkânsız gibi bir şeydi...

Meşalelerin ışıkları, iç ve orta kale duvarları arasına ateşten bir ırmak gibi akmaya başladı. Kanlı Kule ile Wakefield arasındaki dar yolda uzanan merdivenlerde pat pat ayak sesleri duyuluyordu.

Gözlerini Duroc'un kılıcına diken Fenton bir anda geriye doğru bir adım attı kasten açık verircesine. Ve Duroc erken bir zafer narası atarak Fenton'un peşinden hamle yaptı ve kılıcını rakibinin kalbine doğru salladı.

Meg acı dolu bir çığlık attı. Fenton yaralanmış mıydı? Duroc'un kılıcı onu yakalamış mıydı? Görüntü öyleydi, çünkü iki kolunu yana salmış tamamen açık duruyordu. Sendeleyerek yan tarafa doğru sıçradı ve kılıcı siperlere vurdu. Yüzbaşı Duroc'un kılıcı, gömleğinin sol tarafını yırtıp geçmişti Fenton'un.

Ve işte o anda tuzak kapandı.

Fenton savunmasını açık bırakarak Duroc'a bir yem atmıştı. 'Çakma Fransız' oltaya gelip yemi yuttu ve kılıcını doğruca rakibinin kalbine doğru uzattı. Tam o anda hızlı bir hamleyle kenara çekilen Fenton kılıcın omzunun altındaki boşluğa girmesine izin verdi ve ikinci anı bir hamleyle kılıcı kabzasının altındaki çıkıntılardan yakalayarak sol kolunun altına sıkıştırıp kendi kılıcını çekmesine yetecek bir saniye yarattı. Balçakların geriye doğru kıvrılıp yaptığı küçük kancaların birine kılıcını takıp aşağı doğru indirdi ve diğer kılıcı orada kilitledi. Duroc uğraşsa da kılıcını geri çekemiyordu.

Oyuna geldiğini, büyük bir dehşete kapılarak, çok geç fark etti. Fenton kılıcı sol koltuğunun altından bırakıp hızlı bir hareketle bileğini çevirerek yukarı doğru itti. Hiç kimsenin bileği, özellikle de kılıcını şu anda Yüzbaşı Duroc'un tuttuğu gibi tutarken, böyle bir manevraya dayanamazdı. Gözlerinde şaşkınlık ve korku aynı anda beliren adamın elinden kılıcı kaydı ve ay ışığı altında yapılan bu dövüşün sona erdiğini ilan edercesine siperlere doğru fırlayıp kale duvarının dibinde anafolar yapan suyun içine düştü.

Sıradışı bir şekilde yakınlarından gelen bir ses aşağıdan "İşte, kadife eldivenli şeytan orada!" diye bağırdı. "Bakın, ne yaptığınızı gördünüz mü?"

"Mahkûm! Derhal kılıcını bırak ve teslim ol!"

Şimdi, nöbet bölgesine çıkan yol hızla koşan ayak sesleriyle dövülüyordu. Fenerlerin, meşalelerin parlak (ama şu an için lanetli) ışıkları kıvrıla kıvrıla gece karanlığında yükseliyordu.

Elinde kılıcı, bitirici vuruş için elini kaldıran Fenton, Duroc'un, tüm Avrupa'nın cesaretini konuştuğu Duroc'un, gözlerinin içine

baktı. Korku doluydu bakışları. Ve Fenton, bunu yapamayacağını anladı. Eli titriyordu. Duroc ise hayatının bağışlandığını anlamadan, rakibinin aşağıdan gelen sesler yüzünden konsantrasyonunun dağıldığını sanıp koşarak kaçmaya başladı. Fenton da hâlâ titreyen parmaklarıyla kılıcını kınına koyup Meg'e doğru koşmaya başladı. Tabii Meg, Fenton'un onu son bıraktığı yerde duramayacak kadar heyecanlanmıştı dövüş boyunca. Şu anda yalnızca iki metre arkasında, bir elini siperin üstüne koymuş, hareketsiz bir şekilde duruyordu.

"Yukarı!" diye boğuk bir sesle bağırdı Fenton. Öylesine nefes nefese kalmıştı ki güçlükle konuşabiliyordu. "Atla!"

Meg hiç tereddüt etmeden, ve yardım almadan, siperin üzerine zıpladı ve kendini boşluğa bıraktı. Fenton aşağıdan gelen suya çarpma sesini duyunca rahatladı. Meg başarmıştı, şimdi sıra ondaydı.

Ama tam o sırada, Fenton'un hücreesindeki diğer kapı kırıldı. Bu kapı Orta Kule'yi diğerlerine bağlayan merdivenlere açılıyordu. Karanlıkta meşalelerin ışıkları belirdi. Fenton hemen geri koştu ve hücresinin buraya açılan kapısını, muhafızlar yetişmeden dışarıdan sürgüleyip kilitledi. Bu ona yeterince zaman kazandırırды.

Ama tekrar siperlere doğru dönüp koşmaya başlarken muhafızlardan birinin sesini duydu:

"Tüfekler mi Efendim? Evet, Orta Kule'deki cephanelikten hepsi getirildi."

"Güzel! Tüfekler! Sağdaki siperler boyunca derhal bir birlik yerleşsin. Eğer—eğer gerekli olursa, atış serbest! Mahkûm! Derhal teslim ol!"

Fenton cevap verdi: "Kolaysa gelin beni alın!"

Tüm yol, Fenton'un gözlerini kamaştıran alevden bir nehri andırıyordu. Fenton'un siyah silüetinin görüntüsü, ışığın önündeyken duvara yapışmış bir böcekten farksızdı. İki muhafız, kılıçları çekilmiş, perukları yana kaymış halde *Saint Thomas* Kulesi'nin yanındaki siperlere çıkan dar merdivenlerden yukarı koşuyorlardı.

Fenton arkasını kuleye döndü ve iki siper arasından aşağı sarktı. Tam bu sırada aşağıdan gelen ses tüfek ateşinden çok büyük bir patlama gibiydi. Kurşun, Fenton'un üç, üç buçuk metre ötesine vurup siperi parçalarken Fenton kendini bırakıp suya daldı.

...

Fenton, üzerine geniş bir top bataryasının yerleştirildiği iskele-
nin, böylesine bir dalış için kalenin duvarına çok yakın inşa edildi-
ğini hatırladığında artık çok geçti. Bu, ancak iskeleye çarpıp ilginç
desenler çıkaran köpüklü su burnundan içeri dolduğunda aklına
dank etti. İskelenin o kadar yakınından suya düşmüştü ki sağ ayağı
duvara sürttü ve ayakkabısının arkası yırtılıp topuğunun derisi yü-
zöldü. Sonra, soğuk suya dalmanın verdiği şok ona bir balyoz gibi
vurdu ve Fenton'u suyun çamurlu derinliklerine doğru itti.

Yukarı kaldırıp çırpındığı elleri onu karanlıktan yukarı doğru
taşıdı. Sonunda yüzeye çıkmayı başardığında köpüklü beyaz su,
Fenton'un omzunu iskele duvarına vuruyordu. Denize atılmış
çöplere çarpmayıp ahşap setlere takılmadan rıhtımın altından yüz-
meye başladı. Akıntı henüz onu sürükleyecek kadar güçlü değildi.
Dalgalar göründükleri kadar kötü değildi.

Botlarının ikisini de fırlatıp ayaklarını bileklerinden bükerek
çarpmaya başladı Fenton. Bir süre yüzdükten sonra, rıhtımından
altından ay ışığına çıktı. Yirmi altı yaşında olmanın verdiği kuv-
vetle, kulaçları soğuk suyu inanılmaz bir hızla dövmekten geri
kalmıyordu. Hemen ilerisinde, yarı karanlıkta onları bekleyen
yeşil fenerli gemiye erişmek için olanca kuvvetiyle yüzen Meg
York'u gördü beyaz bir parıltı halinde. Ve nasıl da kalbi tekrar
heyecanla dolmuştu!

Soğuk gece esintisi sanki yön değiştirmişe benziyordu. Fen-
ton kafasını suyun içinde saklayıp birkaç saniyelik aralıklarla ne-
fes alarak daha da hızlandı. Ve Fenton'un yalnızca bir iki metre
yakınında bir tüfek mermisi suyun içine daldı. Bir diğeri biraz
önünde sekerek suyun içine girip gözden kayboldu. Bu sırada
Kule'nin bir yakasında kurulu bataryalarından açılan ateş sanki
kale duvarlarını yıkacak kadar güçlü bir patlama gibi geliyordu
insanın kulağına.

Fenton ileri doğru bakıp Meg'e "Suya dal!" diye bağırdı.
"Suya dal!"

Bu söylerken Fenton kendisi de suyun altına girdi. Dalgalar
nazikçe onu ileri doğru iterek işini kolaylaştırıyordu. Bu şekilde
Fenton, ona dakikalarca sürdü gibi görünen bir süre boyunca sa-
dece yüzdü. Rıhtımdan yeterince uzaklaşıp kafasını kaldırdığında
akciğerleri patlayacakmış gibi hissetti. Kafasını çevirip gözünün

önüne gelen saçları temizlemek için durduğunda, geriye doğru bir bakış atma riskine girmekten geri kalmadı.

Tüfek ateşi durmuştu. Ama meşalelerin gece karanlığında çıtırdarak havada süzülen ışıkları, kordonu boydan boya aydınlatıyor, bilhassa top bataryalarının olduğu yerde yoğunlaşıyordu.

Fenton tekrar ileriye baktı.

Gecenin içinden, tam anlamıyla muhteşem bir silüetle canlanan savaş gemisi *Prens Rupert* yalnızca çok kısa bir mesafe uzakta belli belirsiz bir karartı halinde gözüktüyordu. Geminin armasına denk gelsin diye özellikle biraz aşağıya yerleştirilmiş iki büyük savaş fenerinin ışıltısı üst güvertedeki top sırasını aydınlatıyordu. Onun ardında da ışık, geminin kışındaki kuleye vuruyordu.

Kafasına bir peruk geçirmiş, bir hayli yapılı bir adam bir eli kuleye çıkan merdivenlerin tırabzanlarında, ötekinde, dudaklarına yaklaştırdığı bir borazan, karşı kıyıya doğru sanki dalgalar sesini oraya taşıyacaktıymış gibi bağırıyordu.

“Sizi kuş beyinliler, Kral’ın gemisine ateş açmak ha? Topçubası! Eğer şu karşıdaki bataryalardan yine silah atıldığını görürsen, on ikilik topların birini ateşle!”

Prens Rupert’in güvertesi, yalın ayak koşuşturan tayfanın pat pat sesleri ve savaş fenerlerine karşı hareket eden gölgeler sayesinde capcanlıydı. Tahta basamaklı bir ip merdiven geminin yanından denize sarkıtılmıştı.

Çok gerilerde, parıldayarak ilerleyen bir silah ateşi sanki bir yerden bir emir gelmişçesine havada ilerlerken yarı yolda söndü. Biraz daha gittiler ve Fenton, Meg’in gemiye varıp ip merdivenden tutunduğunu gördü. Sırılsıklam saçları omuzlarına yapışmıştı. Giysilerinin de hali saçından farklı değildi. Misafirlerinin geldiğini gören bir gemici eğilerek elini uzatıp onu yukarı çekene kadar Meg, savrula savrula merdivene tırmanmaya çalıştı.

Artık Fenton da geminin gövdesi ve gri yelkenlerinin gölgesi üzerine düşecek kadar yaklaşmıştı *Prens Rupert*’e. Bir dakika dolmadan elleri ip merdivenin halatlarındaydı. Ayaklarını sabitleyip dengesini kurduktan sonra kendi kendine yukarı tırmanmaya başladı o da. Rüzgârda savrulurken aklı da ruhu da huzur içindeydi. Tüm tereddütlerine rağmen, zamanın bu uzak diliminde aradığı

her şeyi bulmuştu. Lydia, her ne kadar onu çok sevse de, eninde sonunda bıkaçağı romantik bir idealden ibaretti. Ama Meg, tüm kaprislerine karşın, en başından beri aslında hep onun olmuştu.

“Şeytanı yendik” dedi kendi kendine. “Ve bu kez tarihi değiştirdik!”

Fenton, merdivenden tırmanıp güverteye adımını atarken Clemens Hornn’u hâlâ kalçasına vurarak sallanıyordu.

SON

“Yalan ve hile!” dedi. “Şeytanla bu baştan hatalı pazarlığı yaptığın o bulanık, kayıp geceden beri karşına çıkan her şey ayağını kaydırmak için düzenlenmiş hilelerden ibaret. O, tabii ki de senin öne sürdüğün tüm koşulları anında kabul etmeye dünden razıydı. Çünkü eninde sonunda başarısız olacağını biliyordu. Bu tarih tarafından böyle ilan edilmişti. Onun öfkesi, senin koşullarından değil, onunla dalga geçmenden ileri geliyordu. Maalesef hiç şansın yoktu çünkü, kendini en güvende hissettiğin yer, aslında seni içine çeken bataklığın ta kendisiydi. Ama yine de, tüm bu yalan ve hilelere rağmen, onu yenmeyi başardın.”

“Çoğu zaman sezgiler yeterlidir katili bulmak için. Ama Altın Çağ polisyelerinde önemli olan katilin cinayeti “Nasil” işlediğidir. Öyle ya, yüzlerce birbirine benzer bilmece arasında farklılık yaratmak için yeni cinayet teknikleri geliştirmek gereklidir.

İşte bu kulvarda yarışan John Dickson Carr, imkânsızın peşindeydi. Gelmiş geçmiş bütün polisiye yazarlar arasında en karmaşık, hatta çözülmesi imkânsız gibi görünen muammaların yaratıcısıydı o. Gaston Leroux’un Sarı Odanının Esrarı ile başlayan mimari planlara dayalı cinayet kurgusu, Carr’ın polisyelerinde zirvesine ulaşmış; Carr’a “Kilitli Odalar” ustası unvanını kazandırmıştı.”

A. Ömer Türkeş

Kadife Eldivenli Şeytan

Çeviren: Umut Ünal